

Giới thiệu Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ

Đây là chuyện xưa về người đàn ông che chở bảo bối của mình đến khi trưởng thành.

Tin đồn anh tuyệt tình lại tuyệt tâm, lại bởi vì người con gái đẹp mà hoảng hốt không thôi. Nghe đồn anh nghiêm túc, lại nở nụ cười dịu dàng nhất với người con gái đẹp, Mà nhìn Phó Quân Hoàng người được gọi là thiên tài vũ khí, làm sao che chở bảo bối đến khi lớn lên.

Ban đầu cô là hắc bạch song phương người người đều phải gọi một câu Tần gia lại chết do sự cố máy bay.

Đội cô mở mắt lần nữa, lại phát hiện linh hồn của cô xuyên qua trên người một cô gái nhỏ, mà xung quanh cô đang trình diễn màn bắn nhau lớn. Lúc cô còn chưa biết rõ tình huống, một thiếu niên toàn thân đầy máu chặn ngang ôn lấy cô, dịu dàng kéo cô vào trong ngực bản thân, cứ như vậy cô, có một người ba trẻ tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Tần gia trọng sinh

Không có ngôn từ nào có thể diễn tả sự xa hoa bên trong biệt thự, Tần Lam chân trần đứng ở trên thảm lông mềm mại, con người lạnh lùng không chút để ý người đàn ông quỳ trên mặt đất.

"Tần gia, tất cả đều đã chuẩn bị tốt, gia ngài có thể tới hòn đảo nhỏ ở trước, sau này tôi sẽ theo tới." Người đàn ông quỳ trên mặt đất dịu dàng đến mức có thể chảy ra nước, con người của anh ta gần như say mê nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Tần Lam.

"Xem ra, anh định nhốt tôi cả đời." Hơi híp mắt, giọng nói lười nhác giống như đang nói chuyện bình thường không liên quan đến mình.

"Không, không, gia, tôi chỉ muốn vĩnh viễn có thể ở cùng gia."

Người đàn ông quỳ trên mặt đất, tiến về phía trước vài bước, gương mặt dịu dàng thấm đượm say mê làm người ta xem không hiểu, anh ta tháo Bạch Thủ Sáo đang đeo ở trên tay xuống, gần như thành kính vuốt ve đôi chân ngọc trần trụi bên ngoài kia, cúi người, dán mặt vào chân đẹp trắng ngần:

"Gia, tôi chỉ không muốn người khác tới quấy rầy chúng ta. Trên thế giới này, người quấy rầy chúng ta đều đáng chết!" Giọng nói đột nhiên lạnh.

Con người của Tần Lam rất nhạt, cô nhìn người đàn ông đáng vẻ thành kính như vậy hôn chân ngọc của bản thân, dè dặt cẩn trọng vỗ về chơi đùa chân của cô, trong lòng một trận trào phúng.

Nhìn xem, đây là con chó tốt cô nuôi dưỡng.

Lúc trước, cô không nên cứu con chó này, cô càng hối hận lúc trước không cho anh ta một phát súng.

Bằng không, hôm nay cô cũng sẽ không rơi xuống nông nổi bị chó điên đoạt quyền, nhốt!

Tưởng Tần Lam cô, từ nhỏ đến lớn tranh quyền đoạt thế, giết vô số người, hai tay dính đầy máu tươi, đôi mắt người người hai bên hắc bạch kính sợ Tần gia. Mà hiện tại, cô lại bại trong tay một con chó mà mình nuôi dưỡng, thật đúng là đủ châm chọc.

Trong lòng Tần Lam xoẹt qua một tia chán ghét, rút chân ra, không chút lưu tình một cước đá vào trên mặt người đàn ông, nháy mắt, thân thể của người đàn ông hơi ngửa ra sau, mà trong lúc đồng thời, người đàn ông lấy tay che cái mũi chảy máu, anh ta biết, Tần gia không thích nhìn thấy máu.

"Cút!"

Người đàn ông cũng không có lập tức rời đi, anh ta lấy ra một chiếc khăn lụa cotton mềm mại thuần chất, dè dặt cẩn trọng chà lau mặt chân của Tần Lam, sau khi xác định chân đẹp không có chút vết máu, anh ta mới nói: "Gia, máy bay đã chuẩn bị tốt ở sân bay, một lát sẽ có người tới đón gia."

Tần Lam mất lạnh nhìn người đàn ông lấy ra một đôi dép lê mềm mại, tiếp tục quỳ trên mặt đất giúp cô đi vào, xung quanh mũi anh ta còn có vết máu, nhưng bên môi luôn mang theo một chút ý cười khó ức chế.

Sau khi anh ta giúp cô đi dép lại hôn một cái lên chân ngọc của cô:

"Gia, tôi sẽ nhớ ngài."

Con người trong treo lạnh lùng của Tần Lam nhìn người đàn ông quỳ lui ra phía sau, cuối cùng, bóng dáng hoàn toàn biến mất ở bên trong biệt thự.

Tôi đón Tần Lam là Hạ Lợi người luôn luôn làm việc bên cạnh người đang ông kia.

Hạ Lợi tất cung tất kính đứng ở sau lưng Tần Lam, mặc dù hiện tại Tần Lam bị đoạt quyền, nhưng vẫn như cũ không ai dám đi khiêu khích uy nghiêm của đương kim Tần gia.

Chỉ cần một câu nói của Tần gia, nhất định nhị gia sẽ không chút do dự giải quyết bọn họ.

Tần Lam vừa mới ngồi lên máy bay, Hạ Lợi lấy di động, cung kính, hai tay giao vào trong tay Tần Lam.

"Gia, không phải sợ, qua vài ngày tôi sẽ đi qua với ngài." Giọng nói dịu dàng của người đàn ông từ trong điện thoại truyền đến.

Tần Lam không chút do dự mím điện thoại di động đi, nhắm mắt, dưỡng thần.

Hiện tại chỉ cần nghe được giọng nói của người nọ, toàn thân Tần gia đều sẽ khó chịu.

Sau khi đợi máy bay cất cánh, con người trong suốt lạnh lùng khề nhếch, tầm mắt dừng ở trên người Hạ Lợi thần kinh luôn buộc chặt, "Rất khẩn trương?"

Lưng Hạ Lợi nhất thời cứng đờ,

"Tôi..." Bờ môi của anh ta đều đang run run.

Khoé môi Tần Lam hiện ra một độ cong, kỳ thực cô rất ít cười, hoặc là nói cô sống ba mươi lăm năm, cũng chưa từng cười, nhưng, hiện tại cô nhìn thấy một người sợ chết mà cả người run run, ngược lại cô thấy rất buồn cười.

"Đã sợ như vậy, sao còn muốn đi lên?"

Từ khuôn mặt của Hạ Lợi là sợ hãi Tần Lam, tay của anh ta cũng không khống chế được, không ngừng run rẩy, "Tần gia, ngài phải chết, bằng không, cả nhà tôi đều sẽ chết thảm! Một mình ngài chết, cứu cả nhà tôi, tôi..."

"Thật có lời đúng không?" Tần Lam nhàn nhạt cắt đứt lời nói của anh ta, "Hạ lợi, biết vì sao gia cho anh đi theo bên người Diêm Từ Diệp, mà không cho cậu nhiệm vụ gì không?"

"Vì... Vì sao." Giọng nói của Hạ Lợi vẫn không ngừng run rẩy như cũ.

Tần Lam sửa sang lại vạt áo của bản thân, không chút để ý nói: "Bởi vì, anh rất đơn thuần. Anh cho là, anh trên máy bay, giết tôi, anh còn có thể sống sót? Hay là nói, anh và tôi cùng đồng quy vu tận, Diêm Từ Diệp sẽ bỏ qua cho người nhà của anh sao?"

Sắc mặt Hạ Lợi đột nhiên trắng bệch

"Nhắm mắt lại ngủ một giấc đi." Tần Lam luôn luôn thật bình thản, bình thản đến Hạ Lợi cảm thấy sợ hãi.

Anh tiếp nhận mệnh lệnh ở trên máy bay giết Tần gia, chỉ cần giết Tần gia, người nhà anh sẽ không có chuyện gì...

Nhưng sau khi nghe Tần Gia nói, anh mới rõ ràng tỉnh ngộ, anh giết Tần gia, làm sao có thể sống trở về? Mà người nhà của anh, làm sao có thể không xảy ra chuyện gì?

Quả nhiên anh quá ngây thơ rồi!

"Gia..."

Theo Hạ lợi đứng dậy, thân máy bay rõ ràng truyền đến một trận dao động khác thường!

Tần Lam vẫn lạnh nhạt ngồi trên ghế như cũ, đôi mắt khép hờ, yên tĩnh chờ đợi cái chết đến.

Sau khi Diêm Từ Diệp đoạt quyền, làm sao có thể lưu lại uy hiếp là Tần Lâm cô?

Cho nên, khi Tần Lam bị bao phủ ở bên trong chiếc máy bay nổ mạnh, biểu cảm của cô trước sau vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, đến khi máy bay ở không trung, triệt để nổ mạnh thành tro...

Tần Lam cho rằng, cả đời mình, sẽ kết thúc như vậy.

Cô không cần lại bốn ba sinh sống, không cần lo lắng bị giết hại mà đêm không thể ngủ ngon, không cần lo lắng gia nghiệp bị hủy mà tay nhiễm máu tươi, cô chỉ cần an tâm nhắm mắt lại, an tâm chết là được rồi.

Nhưng vì sao bên tai của cô truyền đến thanh âm đầu súng? Giống như có người nào đó lớn tiếng kêu to, cầu cứu.

Hoi hoi nhú mày, đối với tình hình trước mắt, trong lòng Tần Lam xẹt qua một tia nghi hoặc.

Ở trong mây bay nỗ mạnh, làm sao cô có thể còn sống xuống dưới?

"Ha ha, hoàn mỹ, anh là tác phẩm hoàn mỹ nhất của tôi!" Tiếng quát tháo điên điên khùng khùng hấp dẫn ánh mắt của Tần Lam nhìn qua.

Chỉ thấy một ông lão cái đầu thấp bé đầy tóc trắng hướng về phía người đàn ông đang cầm súng chỉ vào lão.... Không đúng, phải nói là thiếu niên điên cuồng kêu.

Chỉ cần tao đập đổ mây trước mặt mọi người, tao sẽ được người của toàn bộ thế giới ngưỡng mộ! Ha ha, hoàn mỹ, hoàn mỹ!"

Cả người thiếu niên đầy máu, tay cầm súng không chút run rẩy, ông lão vẫn đang trong trạng thái điên cuồng, trong nháy mắt giống như bị đông lạnh, cặp mắt đỏ ngầu của ông ta rơi vào trên người thiếu niên, ông ta điên cuồng hô:

"Không không! Mây không thể giết tao, giết tao, mây cũng không có lợi! 0814 tin tưởng tao, chỉ cần mây tin tưởng tao, tao sẽ cho mây đứng ở tốt cùng thế giới! Thế nào!"

Tần Lam bình thản nhìn thiếu niên không dao động từ trên cao nhìn xuống ông lão, mặt không biểu cảm nhìn ông ta, nỗ súng, nhìn óc ông lão tuôn ra toàn thân ông ta.

Một khối mây không có linh hồn.

Đây là đánh giá của Tần Lam về thiếu niên.

Đợi sau khi thiếu niên giết ông lão kia, Tần Lam mới quan sát tình hình toàn thân.

Đây rõ ràng là một son động được dùng làm căn cứ, xung quanh có rất nhiều thiết bị, dụng cụ, ở bên trong son động này, có không ít lồng sắt, mà ở trong những lồng sắt kia, đều có một khối thi thể hết sức vụn vẹo hoặc quái dị.

Chân mây Tần Lam càng cau chặt.

Luôn có một loại cảm giác xa cách tràn đầy toàn thân cô.

Vậy mà loại cảm giác này, cô lại không biết đến từ đâu.

Xung quanh tiếng súng vẫn như cũ không ngừng, nhưng mà viên đạn này cũng thật thần kỳ không có một viên dừng ở trên thân thể của cô, cô an vị ở trên một bàn đá, một nửa chân ngắn ngủn để ở giữa không chung, đợi chút ngắn ngủi!

Lúc này Tần Lam mới phát hiện cảm giác khác lạ kia đến từ đâu.

Cô nhỏ đi .

Cô chính xác phát hiện, cơ thể này không phải của cô, dựa theo phán đoán của cô, thì hẳn là cô đã trọng sinh.

Trùng sinh ở trên người một cô bé bốn năm tuổi.

Tần Lam nhanh chóng sửa sang lại tình huống bản thân hiện tại, nhưng một đứa nhỏ bốn năm tuổi có thể có trí nhớ gì? Gần như là một mảnh trống rỗng, hoặc là một mớ hình ảnh hỗn độn, Tần Lam xem không hiểu.

Mà đối với khôn cảnh hiện tại, súng đạn xung quanh cũng không ít đi, ngược lại càng đấu kịch liệt. Mặc dù hai bên hắc bạch đều phải kiêng kị Tần gia Tần Lam cô, cũng không có khả năng lấy thân thể nhu nhược của cô bé bốn tuổi như vậy, chạy ra khỏi son động súng đạn tán loạn này.

Mà việc xuống được bàn đá to lớn này, đối với cô bé bốn tuổi mà nói, cũng là một vấn đề.

Bàn đá cách mặt đất rất cao, cũng ngay tại lúc cô đang suy nghĩ xem làm thế nào để đi xuống, một cái tay lạnh lẽo đặt trên lưng của cô, khi cô còn chưa kịp hồi hồn, một tay của anh đã ôm cô vào trong lòng, áp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vào trên ngực của anh.

Là thiếu niên kia.

Tần Lam biết anh ta.

Cô cũng không giãy dụa, hai tay rất là thành thật găt gao cầm lấy vạt áo trước ngực thiếu niên, khuôn mặt nhỏ nhắn áp vào trên ngực có nhịp đập so với người thường có chút chậm kia, vẻ mặt rất yên tâm.

Thiếu niên một tay ôm Tần Lam, một tay cầm súng, anh cất bước thản nhiên đi đến hướng cửa động.

Ở ngoài son động, trên đất đều là thi thể được trang bị đầy đủ, biểu cảm của bọn họ dữ tợn đáng sợ, mà ngay tại bên cạnh son động, có ba thiếu niên hơi thờ giống nhau bóng dáng thẳng tắp đứng ở trước son động, khi bọn họ nhìn đến thiếu niên kia, vẻ mặt so với mới vừa rồi còn muốn nghiêm túc hơn.

"Đi." Do thời gian dài không nói chuyện nên giọng nói có chút khàn khàn, mang một tia nhàn nhạt xé rách.

Tần Lam cũng không tò mò thân phận của mấy người này hay là bọn họ đã trải qua chuyện gì, Tần gia đã chết, hiện tại cô chính là một cô gái nhỏ bình thường, về sinh mạng của Tần Lam cô, đã kết thúc.

Đọc theo đường đi, Tần Lam đều bị thiếu niên gắt gao ôm vào trước ngực bản thân, cô cũng yên tĩnh ngồi trong lòng anh, không ăm ỉ không nháo.

Bọn họ đi thật lâu, trên đường, Tần Lam cũng đã ngủ ở trong lòng thiếu niên, đợi cô tỉnh lại lần nữa, thì đã là ban đêm.

Chờ nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc xung quanh, Tần Lam mới phát hiện, thời gian tiếp nối thời gian cô chết, nếu cô không đoán sai, các cô là trở về để đó.

Lúc này Tần Lam cũng nghĩ đến, thân phận của thiếu niên này, mấy chiếc xe lộ bảng hiệu quân đoàn đột nhiên xuất hiện, bao vây xung quanh bọn họ, cũng trong nháy mắt khi xe dừng lại, toàn bộ nhân viên vũ trang canh gác nhìn bọn họ.

Đèn xe mở lớn đâm vào mắt cô xuýt nữa không mở ra được.

Trừ thiếu niên kia ra, trong nháy mắt ba người kia lấy vũ khí trên người ra, đầu tiên bị thiếu niên ngăn lại.

Thiếu niên chủ động đi tới trước một chiếc xe trong đó, hai tay nâng Tần lam vẫn còn đang vùi trong ngực bản thân lên, gần như máy móc nói"

"Con gái, tôi."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Phó gia Phó Quân Hoàng

Tần Lam kinh ngạc ngẩng đầu, một đứa trẻ vị thành niên, thật sự có thể có một đứa bé bốn tuổi sao?

Mà ngay lúc Tần Lam chưa kịp hồi hồn lại, cửa xe bị người bên trong theo mở ra, một người đàn ông trung niên cả người mặc quân trang bước ra khỏi xe.

Trong lúc đó mi mày của ông ta nhăn lại, đôi mắt sắc bén giống như thanh kiếm lợi hại dừng ở trên người thiếu niên.

Tần Lam biết ông ta, Phó Văn Thắng, nếu cô nhớ không lầm, hiện tại ông ta giữ chức thượng tướng.

Phó gia tượng trưng để đô quyền quý.

Chỉ cần vừa nói đến để đô quyền quý, mọi người sẽ nghĩ đến Phó gia đầu tiên, Phó gia đó chỉ cần giẫm chân một cái là có thể làm cho cả để đô rung chuyển.

Đối với Phó gia, Tần Lam cũng không hiểu rõ, nói chính xác là, Phó gia vẫn luôn ắp núp rất kỹ, đối ngoại của bọn họ không có bất kỳ sơ hở, thậm trí ngay cả một nhược điểm cũng không có.

Phó lão gia vẫn luôn duy trì thái độ trung lập trong giao thiệp, mặc kệ bên ngoài đấu tranh lợi hại thế nào, cuối cùng ông ta sẽ ở giữa mỗi cuộc đấu tranh, để Phó gia yên ổn vượt qua.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Phó gia có thể đứng vững không ngã.

Tần Lam bị hai tay thiếu niên nâng lên, cặp mắt kia của anh giống như đầm sâu không nhìn ra chút tình cảm nào. Thiếu niên nhìn thấy Phó Văn Thắng không có bất kỳ biểu hiện gì, khuôn mặt lạnh lùng như tờ không một chút dao động, thu tay lại, ôm cô nhóc vào trong ngực của mình lần nữa.

Đối với thiếu niên ôm trong ngực có vẻ trong trẻo lạnh lùng, Tần Lam cũng không ghét, thậm chí, có chút yêu thích không muốn rời xa.

Tần Lam cô, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ có người cho cô dựa vào, suốt cuộc đời, người cô có thể dựa vào, chỉ có bản thân, vì vậy, cô chỉ có thể không ngừng trở nên mạnh mẽ, chỉ có trở nên mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ đến khi không người nào có thể gây tổn hại cho cô, cô mới dừng lại nghỉ ngơi một chút.

Từng muốn lùi bước, chỉ là cô dừng lại một chút như vậy, cứ như vậy mất đi tính mạng của bản thân.

Tay Tần Lam vẫn nắm vạt áo tràn đầy vết máu của thiếu niên như cũ, cầm để ở trên đầu vai thiếu niên, con người màu trà khép hờ.

Về mặt Phó Văn Thắng vẫn luôn nghiêm túc, không người nào có thể nhìn ra nội tâm của ông ta.

Môi khô khốc hé mở, nhưng không phát ra thanh âm gì.

Phó Văn Thắng chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc lợi hại, ông khề hừ một tiếng, mới có chút khó khăn nói: "Về nhà nói." Nói xong, liền xoay người lên xe.

Về nhà.

Trên gò má tràn đầy vết bẩn kia không chút dao động, một tay thiếu niên ôm Tần Lam, bước chân giống như quân nhân nhanh nhẹn có lực, anh ngồi ngay ngắn ở trong xe, mà Tần Lam vẫn luôn phục tùng bị anh chiếm lĩnh ôm ở trong ngực.

Hồ hấp của tần Lam dần dần trở nên càng kéo dài hơn.

Nhưng trước khi cô ngủ, rõ ràng cô cảm giác được khi thiếu niên nghe được hai chữ về nhà, cơ thể của anh có chút cứng ngắc, mặc dù thời gian rất ngắn, nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Cô không hiểu, anh thân là con cháu Phó gia, sao lại rơi vào bên trong son động kia. Theo ý của Phong lão gia, cô có thể gần hiểu, lão già kia là đang thử nghiệm trình độ của thiếu niên này.

Cô không tin người của Phó gia sẽ đưa con của mình vào chỗ đó. Nhưng cô nhớ rõ ràng những thi thể vụn vụn bên trong lồng sắt.

Tần Lam còn không suy nghĩ nhiều được nữa, cô đã nằm ngủ trong ngực thiếu niên.

Cơ thể của một đứa nhỏ bốn tuổi, cuối cùng vẫn quá yếu.

Trước khi Tần Lam mất đi ý thức chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Lúc Tần Lam tỉnh lại, cô phát hiện bản thân vẫn ở trong lòng thiếu niên như cũ, mà bên hông của cô, vẫn có một cánh tay hơi lạnh như lúc đầu.

Mà bọn họ còn ở trên xe.

Cô mê mẩn mở to mắt, một đôi con ngươi thâm thúy giống như cỏ đêm đen cứ như vậy không chút giữ lại rơi vào trong mắt của cô.

Cô tịch, lạnh lùng, sạch sẽ, khăn trắng...

Ở nơi đó cô thấy được rất nhiều cảm xúc phức tạp.

Anh đã trải qua những gì, hoặc nhiều hoặc ít cô có thể đoán được, nhưng vì sao, anh còn có thể vẫn duy trì ánh mắt trong sáng như lúc ban đầu?

"Tĩnh?" Anh hơi hơi mở miệng.

Cổ họng của anh giống như bị tổn thương, giọng nói của anh nghe giống như bị cái gì xé rách, không giống thiếu niên nên có.

Tần Lam biết ý của anh, anh đang hỏi cô có phải đã tỉnh rồi không.

Tần Lam thích thiếu niên này.

Sạch sẽ này, không có nguyên do gì, thiếu niên vẫn che chở cô đến tận bây giờ.

Cô nở nụ cười đầu tiên với anh, "Úm, tĩnh."

Độ cong nhàn nhạt trên khoé môi, dịu dàng, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu.

Lúc cô vẫn còn là Tần gia, số lần cười trong ba mươi lăm năm, có thể đếm trên đầu ngón tay, cô cũng nhanh quên, cái gì gọi là nở nụ cười thật lòng.

Nhưng, ngay tại vừa rồi, cô lại vì một câu nói đơn giản của thiếu niên mà lộ ra tươi cười.

Trong lòng Tần Lam không khỏi cảm thấy buồn cười, cô không chỉ có thân thể nhỏ mà ngay cả trí lực cũng thoái hoá sao?

Biểu cảm của thiếu niên vẫn như cũ không có gì dao động, chỉ là ánh mắt bình tĩnh không chút sóng gió kia mới vừa rồi sáng hơn rất nhiều.

Phó Văn Thắng an vị ở bên cạnh người thiếu niên, ông luôn luôn âm thầm đánh giá người con trai đã thất lạc ba năm này, từ lúc giữa trưa, sau khi ông nhận được tin tức, mang theo binh lính ra ngoài, ông gần như đã lật tung cả đế đô lên, cũng không có nhìn thấy bóng dáng của con trai ông.

Ngay tại lúc ông sắp tuyệt vọng, lại nhận được tin tức, nói là ở trên đường cái nhìn thấy vài người có hành động dị thường, ông không nói hai lời liền chạy đến.

Khi ông ngồi trong xe nhìn khuôn mặt so với ba năm trước đây còn thành thực hơn, ý chí kiên cường của phó Tướng quân, cũng không nhận được mà mắt ướt ướt.

Con ông, cuối cùng cũng không chết dễ dàng như vậy.

Chỉ là, bé gái trong ngực tên nhóc kia, thật là làm cho ông có chút bất ngờ chiêm nghiệm trước mắt.

Quân đoàn từ từ lái vào trụ sở lớn của quân khu, lúc xe dừng lại, một hồi tiếng vỗ vào cửa xe vang lên.

"Quân Hoàng, có bị thương không, có nhớ mẹ không? Hà? Quân Hoàng, để mẹ nhìn một chút, mau để mẹ nhìn một chút." Giọng nói mang theo ghen ngào và tiếng vỗ vào cửa xe cùng nhau vang lên.

Tần Lam rõ ràng cảm nhận được cơ thể phía dưới hơi giật mình.

Tâm tình của anh bây giờ, dao động còn lợi hại hơn so với vừa rồi.

Quân Hoàng? Anh gọi là Phó Quân Hoàng sao?

Tần Lam vừa định mở cửa xe, cửa xe cũng đã bị người từ bên ngoài kéo ra, chỉ thấy một vị phu nhân khóc giống như mưa cứ như vậy đứng trước mắt cô.

Tầm mắt của cô gắt gao rơi vào trên người thiếu niên phía dưới người cô, đôi môi hơi có vẻ tái nhợt mở ra, cũng không phát ra được âm thanh gì, chỉ có nước mắt, đang không ngừng rơi xuống.

Bà yêu thương đứa nhỏ của bản thân ra sao.

"Khóc suốt mướt, giống bộ dáng gì nữa!" Phó Văn Thắng xuống xe, trầm giọng nói với vợ đang rơi lệ không ngừng.

"Ông quản tôi!" Trên mặt vị phu nhân đỏ bừng sức hết như hoa, bà oán hận nhìn Phó Văn Thắng, kêu khóc, "Tôi cho ông biết, Phó Văn Thắng, lòng của ông làm bằng sắt sao, tôi mong mỗi con trai ba năm, tìm con trai ba năm, hiện tại thật vất vả trở lại, tôi khóc kệt tôi, tôi làm phiền ông chuyện gì, không ưa thì ly hôn! Phó Văn Thắng nếu không phải tại ông, Quân Hoàng sẽ mất tích ba năm sao? Ông..."

Bà không nói được nữa, bởi vì Tần Lam ôm lấy bà.

Thân thể mềm nhũn kia, cứ như vậy ôm bà.

Từ Tĩnh Ngưng cứ như vậy ngây ngẩn cả người, bà cúi đầu, chỉ thấy một thân thể thấp lùn nho nhỏ cứ như vậy ôm lấy chân của bà, trong giọng nói mềm nhũn chứa một tia khô khóc:

"Đừng khóc, con của bà đã trở lại. Chỉ cần trở lại, là tốt rồi."

Người phụ nữ đang khóc đến thương tâm kia, đúng là làm cho người ta đau lòng.

Từ nhỏ Tần Lam đã mất đi tình thân, thậm chí ngay cả tình bạn cũng chưa từng có, cô nhìn hết lạnh ảm trong thiên hạ, thậm chí có thể vừa nhìn người đã biết được người đó có rắp tâm chỗ nào, mà phu nhân khóc giống như một đứa trẻ, cũng làm cô rung động như vậy.

Lúc bà còn hết sức chậm chạp, cô đã ôm lấy bà, mà nói cũng đã nói ra miệng.

Cơ thể thiếu niên có chút cứng ngắc tán dương, anh ngồi ở trong xe thật lâu, cho đến khi anh thấy mẹ của mình ngồi xổm người xuống, ôm bóng dáng nho nhỏ kia vào trong lòng, cho đến khi anh thấy người mới vừa ngừng khóc, lúc ôm lấy bóng dáng nhỏ nhắn kia lại bắt đầu muốn khóc, anh mới có chút máy móc xuống xe, cơ thể cố đứng thẳng tắp:

"Mẹ. Con đã trở về."

Sáu chữ đơn giản (trong tiếng trung là sáu chữ), anh dùng thời gian so với người bình thường phải nhiều hơn gấp hai lần.

Từ Tĩnh Ngưng càng ôm sát cô bé trong ngực, nước mắt giống như vòi nước không khóa lại được.

Tần Lam cảm giác bản thân đã đưa ra một quyết định sai lầm, hiện tại cô chỉ thiếu chút nữa là bị siết chết.

Lúc cô cảm giác bản thân thật sự khó thở, một bàn tay hơi lạnh đột nhiên bắt lấy cô, rồi sau đó một hồi lôi kéo, kéo cô thoát khỏi ôm ấp đủ để cô hít thở không thông của từ Tĩnh ngưng.

Một tay Phó Quân Hoàng ôm Tần Lam, con người sâu không thấy đáy cứ như vậy nhìn mẹ của mình vẫn còn trong trạng thái ngốc lảng, rồi sau đó nói một chữ, có chút cố sức nói:

"Của con!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Lửa giận của Phó Thiếu tướng

Học viện tư nhân Ngân Dực, trường đại học nổi tiếng Hạ Hoa.

Học viện Ngân Dực có đầy đủ mọi thứ từ nhà trẻ đến lớp tiến sĩ.

Nơi này không có chế độ cấp bậc rõ ràng, trường học như vậy không giống để đồ quý tộc còn lại, chỉ cho phép con em có quyền có tiền vào học, tiến vào học viện Ngân Dực, chỉ cần có thực tài, công sân trường vĩnh viễn mở ra từ tiền tài đối với bạn. Nhưng nếu như trong lòng bạn không có chút văn chương, cho dù bạn có hậu thuẫn vững chắc đi nữa, cũng không vào được.

Trường học Ngân Dực quản lý có chút giống với trường học của quân đội, nhưng lại cũng khác với quân đội.

Quân sự hóa quản lý, ngay cả khóa học có liên quan đến quân sự cũng có.

Ngân Dực thành lập từ mười một năm trước, thời gian sửa chữa ngắn, đội ngũ giáo viên cũng làm cho tất cả các trường học theo không kịp.

Cho nên, trong học viện Ngân Dực này, không có chế độ cấp bậc rõ ràng.

Mặc dù trường học không phân chia chế độ lớp học hoặc học sinh cấp bậc ra rõ ràng, nhưng các học sinh cũng tự động phân tách "Bình Dân" và "Quý tộc" ra.

Giữa "Bình dân" và "Quý tộc" từ trước tới nay rất ít tiếp xúc, bởi vì ở Ngân Dực có một điều lệ bất thành văn (hiểu ngầm), giữa "Bình dân" và "Quý tộc", sâu trong lòng, không thể có bất kì tiếp xúc, không tuân theo người, chủ động rút lui khỏi Ngân Dực.

Vậy mà vào giờ phút này, cây hoa hồng đỏ "Quý tộc" Kim Duy Hi đó, đang đứng ở cửa lớp "Bình dân" cao bảy nổi tiếng, trên khuôn mặt cực kì đẹp dễ kia, nồng đậm lửa giận.

"Phó An Nhiên, bây giờ cô lập tức đi ra cho tôi! Đến lúc đó, miễm cho cô khó chịu!"

Người này, bất kể là chỗ nào cũng thích xem náo nhiệt.

Tự nhiên bọn học sinh nghe được danh xưng "cây Mãn Cô" là Kim Duy Hi đó đến tìm Phó An Nhiên lớp "Bình dân" gây phiền toái, toàn bộ như ong vỡ tổ đều tụ tập đến cửa lớp số bảy, chờ xem kịch vui.

mọi người tụ tập ở cửa lớp nhìn quanh, đúng như dự đoán, Phó An Nhiên an vị ở vị trí gần cửa sổ, trong tay cầm một quyển sách, ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ, chiếu xuống trên người cô, ánh mặt trời chiếu xuống mái tóc dài màu đen, tỏa ra một tầng vàng sáng nhàn nhạt.

Điềm nhiên, an tĩnh.

Đây là cảm giác của mọi người đối với hình ảnh kia.

Phó An Nhiên, được xưng là một truyền kì ở Ngân Dực.

Cô từ nhỏ học năm nhất đến bây giờ, cô chưa bao giờ từ ghế thứ nhất tụt xuống dưới.

Thoạt nhìn cả người cô đều ngơ ngác, mặc dù đáng người rất đẹp, chỉ là, trên người cô có một luồng khí những người không phận sự miễm tới gần, nên có rất ít người dám đến gần cô.

Gần như không ai biết bối cảnh thân phận của cô, chẳng qua là kể từ sau khi cô bước vào lớp bảy, sẽ thấy cô không ra khỏi lớp bảy, bắt đầu từ năm nhất cho đến lớp cao, cô vẫn luôn ở lớp bảy.

Một khối tổng cộng có mười lớp học, mỗi khối, cũng chỉ có bảy lớp là trong lớp không có "Quý tộc", cho nên, lâu ngày, mọi người liền tự động cho là, Phó An Nhiên cũng là "Bình dân".

"Phó An Nhiên, đừng để tôi phải ném cô tới!" Hia tay Kim Duy Hi khoanh trước ngực, nẩy cô gái đứng ở sau lưng cô ta thoạt nhìn cũng không phải người hiền lành.

"Ba" một tiếng.

Thanh âm quyển sách chợt bị khép lại làm Kim Duy Hi chủ động ngậm miệng.

Mà lúc đôi mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên người cô ta, làm Kim Duy Hi có cảm giác hít thở không thông, cổ họng không khỏi cảm thấy khô khốc.

Thân là người thừa kế đầu trong nhà, cô ta không cho phép bản thân cúi đầu trước một bình dân.

Cô ta ngạo nghễ ngẩng đầu, nhìn Phó An Nhiên khinh thường.

"Phó An Nhiên, nếu như cô còn muốn tiếp tục ở Ngân Dục..."

"Câm miệng!" Phó An Nhiên đặt sách lên bàn, một nam sinh đứng gần cô liếc tên quyển sách kia, hơi sùng sốt một chút.

Đồng thoại green!

Phó An Nhiên cô cư nhiên đang xem... Đồng thoại Green chuyển kiếp ở Châu Âu thế kỉ mười tám! Cô xem sách nồng nhiệt, chỉ là hiện tại ngay cả đứa bé ba tuổi cũng không xem Đồng thoại Green!

Xoa, có cần làm anh tan vỡ ảo tưởng như vậy không! Anh luôn cảm thấy Phó An Nhiên là một đóa hoa hồng trắng lạnh lùng cao quý!

Lần này bạn cũ hết sức tự giác ngậm miệng lại, anh ta ngoan ngoãn đứng ở cửa, mắt thấy Phó An Nhiên từng bước đến gần mình.

Phó An Nhiên cực kì lạnh nhạt đi tới trước người Kim Duy Hi bởi vì kìm nén lửa giận mà mặt đỏ bừng, con người không chút tình cảm cứ như vậy nhìn cô ta,, trong giọng nói bình thản không chút phập phồng:

"Có bệnh, sẽ phải trị."

Trong chốc lát, người xem náo nhiệt đều ngốc lãng, rồi sau đó có người phản ứng ý tứ trong lời nói của Phó An Nhiên, có chút không nhận được, trực tiếp bật cười.

Kim Duy Hi càng thêm tức giận, chỉ là cô ta vẫn không động thủ trước, một nữ sinh tóc ngắn đi theo phía sau cô ta, đã tiến lên, đưa tay vung về hướng Phó An Nhiên

"Miệng không sạch sẽ, để tôi cho cô a...!" Nữ sinh tóc ngắn phát ra một tiếng thét chói tai!

Phó An Nhiên nắm lấy cánh tay có móng tay dài kia, đầu lông mày xinh đẹp hơi nhíu lại, "Muốn chết cũng đừng tới tìm tôi." Nói xong, thuận tiện bỏ tay cô gái vẫn đang kêu to thống khổ ra!

Nữ sinh tóc ngắn té lộn quay trên mặt đất, cô ta gần như thống khổ nằm trên mặt đất ôm cánh tay của bản thân kêu to.

"Tay của tôi bị gãy, Phó An Nhiên, tôi sẽ nhìn cô thật tốt! Tôi nhất định sẽ giết chết cô!"

Phó An Nhiên tà tà dựa vào trên khung cửa phòng học, cặp mắt trong trẻo lạnh lùng rơi vào trên người Kim Duy Hi, "Gọi tôi làm cái gì?"

"Nơi này khó mà nói chuyện, đi theo tôi!" Nói xong, mặt khác Kim Duy Hi ý bảo hai nữ sinh, sau khi để bọn họ nâng nữ sinh tóc ngắn kia dậy, bước đi cao ngạo xoay người rồi đi.

Phó An Nhiên nhếch môi một cái, sau đó cất bước đuổi theo.

Ngay lúc đó, tất nhiên cô không biết, chỉ một vẻ mặt tựa tiểu phi tiểu của cô, đã làm cho biết bao nam sinh lạc mất lòng của mình.

Phó An Nhiên đi theo Kim Duy Hi tiến vào kí túc xá chuyên dụng của hội học sinh, hơi cau mày, bước chân dừng lại ở trước cửa.

"Thế nào? Không dám vào?" Kim Duy Hi nhìn cô, sau đó đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì, bưng tỉnh đại ngộ nói, "A, tôi xuýt nữa quên mất, thứ người như các cô, là không có tư cách tiến vào tầng lầu này."

Kí túc xá của Hội học sinh, chỉ có thành viên của hội học sinh mới có tư cách vào trong.

Phó An Nhiên lạnh lùng liếc Kim Duy Hi một cái, sau đó bước chân bình tĩnh đi thẳng đến phòng là việc của hội trưởng hội học sinh.

Kim Duy Hi hơi có vẻ kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt mà thôi.

Cho nên nói, bình dân chính là bình dân, ngay cả phòng làm việc của hội trưởng hội học sinh cũng dám xông vào, muốn chết.

Kim Duy Hi đi theo sau lưng Phó An Nhiên, giống như vô ý hỏi: "Phó An Nhiên, có phải nhà cô đặc biệt nghèo hay không? Sau đó ba cô mẹ cô vì để cho cô có thể đến Ngân Dục đi học, đều đem bán hết những thứ đáng tiền gì đó ở trong nhà đi?"

Phó An Nhiên trực tiếp đẩy cửa phòng làm việc đang đóng chặt của hội trưởng hội học sinh ra, giọng nói của Kim Duy Hi theo sát phía sau, "Không được dạy kèm tại nhà chính là không được dạy kèm tại nhà, chẳng lẽ ba cô không dạy cô cái gì gọi là lễ phép sao? Quả nhiên là."

"Có vào hay không?" Phó An Nhiên nắm tay cửa, quay người lại, mắt lạnh nhìn Kim Duy Hi.

Trong lòng Kim Duy Hi có chút sợ, đối với hội trưởng hội học sinh trong truyền thuyết, cô vẫn còn có chút kiêng kỵ, nhưng đến một bình dân cũng dám đi vào, cô có gì không dám?

Cô đẩy Phó An Nhiên ra, hừ lạnh một tiếng, tiêu sài bước nhanh đi vào.

Chỉ là, không nghĩ tới, vừa mới đi vào, cơ thể cô liền cứng lại, ngay cả khoé môi đang cong lên cũng cứng lại.

Người đó ngồi ở trước bàn làm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn khuôn mặt dịu dàng của người đàn ông, không phải hội trưởng hội học sinh - Sở An Tu thì là ai.

Lúc Phó An Nhiên đóng cửa lại, thuận tay khoá trái cửa lại.

Trên gương mặt ôn nhuận của Sở An Tu hiện lên tia giật mình, mà lúc anh thấy Phó An Nhiên, ánh mắt càng thêm kì quái, sao cô lại xuất hiện ở nơi này?

"A hội trưởng, thật sự tôi không cố ý, chẳng qua là chính Phó An Nhiên này muốn xông vào, tôi vì ngăn cô ấy lại A, không phải vậy, hội trưởng, anh phải biết, không được dạy kèm tại nhà, cuối cùng không thể cùng chúng ta a ——"

Một cái bạt tai không chút khách khí rơi vào trên gương mặt vô cùng mịn màng của Kim Duy Hi.

"Phó An Nhiên! Cô điên rồi!" Kim Duy Hi che gương mặt nóng bừng, con ngươi hồng hồng nhìn ánh mắt vẫn lạnh nhạt như cũ của Phó An Nhiên.

Sở An Tu có chút nhức đầu đỡ trán, đây rốt cuộc là kẻ ngu chui ở đâu ra? Đi trêu chọc Phó An Nhiên? Trêu chọc còn chưa tính, còn ngay cả Phó gia cũng mắng, đây không phải là muốn chết sao?

Người nào không biết, cô bé Phó gia này kiêng kỵ nhất chính là người khác nhục mạ người nhà của mình?

Anh làm như cái gì cũng không nhìn thấy, tiếp tục xử lý văn kiện trên tay mình.

Phó An Nhiên cất bước đi tới hướng của Kim Duy Hi, Kim Duy Hi không tự chủ được lui về phía sau, thảm dưới bàn chân có ít nếp uốn, nhất thời cô ta không chú ý, lập tức té lăn quay trên đất!

Cũng ngay lúc cô ta cố sức giãy giụa muốn đứng lên, vẫn siết chặt cổ họng của cô ta: "Muốn chết!"

Mà Phó gia lúc này.

Quản gia mới vừa để điện thoại xuống, hoảng loạn khẩn trương chạy về phía thư phòng của Phó Quân Hoàng!

"Ông chủ, mới vừa nhận được tin tức, tiểu thư cô ấy." Thấy bóng dáng cao lớn vẫn còn xử lý văn kiện ở trong tay, lời nói xuýt nữa lao ra cổ họng lập tức nuốt trở vào.

Phát hiện Phó Quân Hoàng đã là cấp bậc thiếu tướng khế ngẩng đầu, cặp mắt sâu thẳm giống như cỏ đầm đột nhiên rơi vào trên người quản gia.

Quản gia nuốt nước miếng một cái, có chút chần chờ nói, "Tiểu thư, cô ấy, đánh nhau ở trường học, cô ấy."

Lời của quản gia còn chưa nói hết, ban đầu Phó Quân Hoàng đang lù lù bất động đột nhiên đứng dậy, lấy điện thoại di động ra, "Dẫn người, bao vây trường học!"

Quản gia nhất thời hỗn loạn, chẳng lẽ mới vừa rồi ông nhấn nhầm sai sao? Là tiểu thư đánh người, tại sao còn phải dẫn người bao vây trường học!

Cho nên, trong lịch sử ở Ngân Dục, vĩnh viễn đều có so sánh như vậy, một đám người cao lớn mặc trang phục màu đen bao vây Ngân Dục đến nước chảy không lọt!

Hình ảnh người đàn ông to lớn giống như thần mặt trời Apollon bước ra từ trong đám người, anh giống như một thanh lợi kiếm (thanh kiếm sắc bén) cắm thẳng vào ngực mọi người.

Đẩy cửa phòng là việc của hiệu trưởng ra, hai tay khoanh trước ngực yên lặng đứng trước bàn làm việc của hiệu trưởng, ném ra một câu nói lạnh như băng:

"Mở ra!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Trung khuyến (con chó) phó Thiếu tướng

Cả người Phó Quân Hoàng khí thế cường đại, dung mạo tuấn mỹ, dáng người cao gầy xuất hiện ở trước mặt mọi người, tất cả mọi người có mặt trong phòng làm việc nhất thời hoảng thần.

Phó Quân Hoàng kia sâu không thấy đáy, cặp mắt giống như băng nhũ bắn thẳng đến người đang ngồi trên ghế hiệu trưởng.

Trong lòng hiệu trưởng hoảng hốt không thôi, ông chưa từng thấy qua người đàn ông nào cường đại như vậy, nhưng ông có thể làm hiệu trưởng mười một năm ở Ngân Dục, loại nhân vật gì chưa từng tiếp xúc qua? Mà trước mắt người đàn ông có khí thế kinh người này, thân phận tuyệt đối ông không thể chọc nổi.

Bên trong phòng làm việc nháy mắt tất cả mọi người như muốn ngất xỉu, cái người đàn ông đột nhiên xuất hiện này, rốt cuộc là người nào? Lại dám hướng về phía hiệu trưởng nói, mở ra?

Phó An Nhiên có chút ngạc nhiên dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, cô cũng không nghĩ tới, anh sẽ đến. Loại chuyện như vậy, cô hoàn toàn có thể tự mình giải quyết.

Nhưng mà nghĩ tới người đàn ông bên cạnh bởi mình mười một năm, thần kinh vẫn căng thẳng của cô, cũng dần dần buông lỏng xuống.

Động tác của Phó Quân Hoàng lưu loát nhưng không mất ưu nhã kéo cái ghế đến bên người Phó An Nhiên, khuôn mặt lạnh như tờ không chút cảm xúc chấp chèn kia, có chút không vui, anh trầm giọng nói với Phó An Nhiên:

"Ngồi xuống."

Giọng nói trầm thấp êm ái phun ra, hoàn toàn không thấy những người khác ở chỗ này.

Phó An Nhiên ngẩng đầu, đang nhìn đến Phó Quân Hoàng cau mày không thể nhận ra, cô rất là bình tĩnh cực kì tự nhiên ngồi xuống.

"Câu chính là ba của cô bé này?" Một người đàn ông trung niên hơi mập vẫn luôn ngồi ở trên ghế sa lon trầm mặc không nói cũng có chút không nhịn được hỏi, giọng nói của ông ta có chút bén nhọn, mà nhiều hơn chính là mang theo một cỗ tức giận và giễu cợt.

Chỉ là một học sinh của lớp học bình dân, sao có thể có gia thế tốt được? Chỉ là người đàn ông này nhìn qua có phải quá trẻ tuổi hay không?

Tròng mắt đen như cổ đàn xoẹt qua một tia ánh sáng sắc lạnh, tầm mắt rét lạnh quét qua tất cả mọi người tại chỗ, khi tầm mắt của anh rơi vào trên người nữ sinh đang không ngừng rơi lệ còn che khuôn mặt sưng đỏ, trong tròng mắt đen sâu không thấy đáy có một tia sát ý, cuối cùng tầm mắt dừng ở trên người Phó An Nhiên, giọng nói hơi máy móc chậm rãi phun ra:

"Con đánh?"

Lúc người đàn ông trung niên nhận được tầm mắt lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, cơ thể mập mạp không khỏi run rẩy, mà trái tim của ông trong chớp mắt càng thêm ngừng đập trong chốc lát.

Đó là tâm hồn dao động.

Mặc dù chỉ có một cái chớp mắt, nhưng người đàn ông trung niên có thể khẳng định, mới vừa rồi vậy mà ông lại nếm đến mùi vị tử vong.

"Không có." Phó An Nhiên lắc đầu phủ nhận, rồi sau đó, con ngươi màu trà rơi vào trên người Kim Duy Hi vẫn còn đang run rẩy, lạnh nhạt ngoắc ngoắc khoe môi một cái, rất là vô tội nói, "Con chỉ là bày tỏ tình hữu nghị, nhẹ nhàng vuốt ve cô ấy, nhưng mà không nghĩ tới, da cô ấy trơn mềm như vậy, chỉ cần vừa nhẹ nhàng đụng, sẽ biến thành như vậy."

Sở An Tu ngồi ở một bên nghe được Phó An Nhiên nói như thế, suýt chút nữa là phun nước trà ở trong miệng ra, anh vẫn biết bản lãnh mờ mắt nói láo của Phó An nhiên không nhỏ, nhưng không nghĩ tới, cô sẽ mờ mắt nói mò như vậy.

"Phó An Nhiên!" Kim Duy Hi giận run, "Sao cô có thể vô sỉ như vậy! Ba, là cô ta bạt tai con, lúc ấy Sở An Tu anh ta cũng có ở chỗ đó, anh ta."

"Không, lúc ấy tôi đang xử lý vấn đề, cũng không nhìn thấy." Sở An Tu vội vàng để ly trà trong tay xuống, vội vàng nói.

Buồn cười, nếu anh không nói nhanh, đến lúc đó không chừng, Phó An Nhiên này sẽ gây khó dễ cho anh đấy. Bọn họ một nhóm thanh niên trong trụ sở này, không ít bị cô gái thoát nhìn đối với cái gì cũng nhàn nhạt, điềm nhiên này chinh.

Nhất thời Kim Duy Hi bị kìm nén đến độ mặt đỏ bừng, bởi vì tức giận mà con ngươi đầy máu cảm hận nhìn Phó An Nhiên, "Cô có tin hay không, chỉ cần ba tôi nói một câu, thì có thể làm cả nhà cô ra đường ăn xin? Làm cho các người không có cách nào sinh tồn ở đế đô!"

Cô ta biết gia thế của Sở An Tu không phải Kim gia có thể so sánh được, đương nhiên sẽ phát tiết tất cả lửa giận lên người Phó An Nhiên.

Mặc dù ở đế đô Kim gia không được tính là nhà quý tộc giàu có chân chính gì, nhưng ở trong giới xã hội thượng lưu, vẫn đủ khả năng đoạt lấy một chỗ ngồi như vậy, muốn giết chết một nhà không có bất kỳ thân phận bối cảnh gì, đối với bọn họ mà nói, đơn giản và dễ dàng.

Sở An Tu dùng ánh mắt giống như xem thường nhìn Kim Duy Hi, xem ra Kim gia này vẫn chưa hoàn toàn bước vào vòng đế đô, chỉ cần chân chính chạm được vào rìa của vòng tầng lớp thượng lưu ở đế đô, cũng sẽ không thể không biết Phó gia, không thể không biết Phó Quân Hoàng.

Xuy, thật đúng là anh chưa từng thấy qua người muốn đâm đầu vào chỗ chết nhanh như vậy.

"A?" Phó An Nhiên giống như nghe được chuyện gì buồn cười, con ngươi màu trà xoẹt qua một tia nghiền ngẫm, cô ngẩng đầu nhìn người ngồi sát bên cạnh cô Phó Quân Hoàng, kinh ngạc hô:

"Lão soái ca, ôi chao cô ta nói muốn chúng ta không thể sinh sống ở đế đô."

Con ngươi sâu như cô đâm xoẹt qua một tia vui vẻ khó có thể phát giác cảm tay hơi lạnh của cô trong tay của mình, anh nhìn vào mắt cô, nhàn nhạt nói:

"Không dám."

Bọn họ không dám động đến anh, cũng không nhúc nhích được anh.

Phó Quân Hoàng biết bảo bối của mình đang nói giỡn với anh, anh thích cô như vậy, sẽ chỉ lộ ra bản mặt trẻ con như vậy trước mặt anh.

"Lập tức nói xin lỗi, tự bạt tai ba cái, nếu không, đừng trách tôi không khách khí!" Thật vất vả người đàn ông trung niên mới từ khí thế của Phó Quân Hoàng làm khiếp sợ hồi thần lại, lớn tiếng hô.

Kim Trần ông lẫn lộn mấy năm, cuối cùng trở thành một trong những ông trùm ở đế đô, chẳng lẽ ngay cả một nhà bình dân nhà nghèo ông cũng không giải quyết được sao? Nếu như chuyện này bị truyền ra ngoài, không biết còn bị mọi người nói thành cái dạng gì.

Hiệu trưởng vẫn ngồi nhìn ở một bên trầm mặc không nói, khi ông còn chưa biết được thân phận của Phó Quân Hoàng thì ông không thể tùy tiện mở miệng.

Ở đế đô, những người mặc kim ngân, không chừng chỉ là giai cấp giàu có bình thường, nhưng có một ít loại ăn mặc, làm việc khiêm tốn, gia thế bối cảnh không chừng ngay cả tư cách nhìn lên người cũng không có.

Chỉ là, ba của Kim Duy Hi này có chút quá đáng, nói xin lỗi cũng dễ làm thôi, tự đánh ba bạt tai? Nhìn khí thế của người đàn ông kia một chút cũng biết đó có thể không phải là nhân vật bình thường, ba của Kim Duy Hi này thật đúng là ngu ngốc có thể.

Cả người Phó Quân Hoàng lạnh lẽo, khi anh đang muốn đứng dậy, Phó An Nhiên liền vội vàng kéo tay của anh, khoé môi cô cười lạnh lùng:

"Cô có tin hay không, tôi ở chỗ này muốn mạng của cô, ngày mai trừ những người ở chỗ này, cũng sẽ không có một ai biết?"

Khoé môi Phó An Nhiên mang theo nụ cười, con ngươi màu trà cũng một mảnh lạnh lùng.

Sở An Tu và đám bạn thân xung quanh anh sợ nhất chính là vẻ mặt này của cô, bình thường lúc cô nhóc này lộ ra vẻ mặt này, thì nhất định là không có chuyện gì tốt.

Đột nhiên hiệu trưởng đứng dậy, nghe được khẩu khí của Phó An Nhiên, không sai biệt lắm ông đã biết, mình nên lựa chọn thế nào.

Vậy mà, có người còn nhanh hơn một bước so với ông đó chính Kim Duy Hi đứng cách Phó An Nhiên không xa, cô ta tức giận đưa tay muốn đánh Phó An Nhiên:

"Tiện nhân! Cô nói lời điên khùng gì ở đây! Tôi đây sẽ để cho cô biết ——"

Lời nói của cô ta còn chưa nói hết, người đã trực tiếp bị đá ngã trên mặt đất!

Phó An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn người bên cạnh đã đứng dậy, vẻ mặt nghiêm nghị, chân mày của người đàn ông nhíu lại, quanh người anh cũng tỏa ra một loại hơi thở lạnh lùng, trừ cô, không người nào dám đến gần.

Chẳng qua là, đôi giày quân nhân trên chân anh, đá vào trên người Kim Duy Hi, thật không có chuyện gì sao?

"Hi hi!" Người đàn ông trung niên kêu lên ôm Kim Duy Hi đang thống khổ té xuống đất ôm vào trong ngực, sau khi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ thống khổ của cô ta, ông ta ngẩng đầu, vẻ mặt tức giận nhìn khuôn mặt vô cảm của Phó Quân Hoàng, "Chắc chắn tôi sẽ làm cho cả nhà các người chết không có chỗ chôn!"

Người đàn ông trung niên vừa dứt lời, vốn cửa phòng làm việc của hiệu trưởng đang đóng chặt bị người ngoài cửa phịch một tiếng đẩy ra, chỉ thấy lão quản gia Phó gia thở hồng hèn chạy vào, tầm mắt của ông không nhìn mọi người đang kinh ngạc, trực tiếp chạy đến trước mặt Phó Quân Hoàng có chút oán trách nói:

"Ông chủ, ngài không thể chờ tôi một chút sao?"

Ông chủ?

Ông chủ cái gì?

Mà lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, chẳng biết từ lúc nào mấy người đàn ông được huấn luyện nghiêm chỉnh đã bước vào phòng làm việc của hiệu trưởng, đem người đàn ông trung niên vẫn còn trong trạng thái tức giận và Kim Duy Hi còn đang rên rỉ thống khổ đó, cứ như vậy biến mất ở phòng làm việc của hiệu trưởng.

Thấy những người không có nhiệm vụ đã đi rồi, lúc này Sở An Tu mới đứng dậy, đi tới trước người Phó Quân Hoàng, cung kính nói:

"Chú Phó nhỏ, đã lâu không gặp."

Phó An Nhiên nhàn nhạt liếc Sở An Tu một cái, cái gì cũng không nói.

Chẳng qua là Phó Quân Hoàng không thể không gật đầu một cái, tầm mắt liền trở về trên người bảo bối của mình.

Lúc hiệu trưởng nhìn thấy lão quân gia bước vào phòng làm việc cũng đã sửng sốt hoàn toàn, mà sau khi ông thấy lão quân gia đứng trước mặt Phó Quân Hoàng, cung kính gọi ông chủ, nhất thời toàn thân ông cũng bắt đầu đổ mồ hôi.

Ban đầu để cho ông ngồi lên vị trí hiệu trưởng này chính là ông lão vừa mới tiến vào ông vẫn luôn biết Ngân Dục có một lý sự trường chưa bao giờ ra mặt, nếu như ông đoán không sai, người đàn ông giống như đông lạnh trước mắt, chính là lý sự trường trong truyền thuyết!

Hiệu trưởng toát mồ hôi lạnh, vừa nghĩ tới mới vừa rồi hai người bị lôi ra ngoài, nhất thời hai chân của ông giống như bị nhũn ra.

Khi ông đang muốn nói cái gì đó để vấn hồi, Phó Quân Hoàng đã đứng dậy, một tay ôm Phó An Nhiên, rồi đi trước, không có tâm tình liếc hiệu trưởng đang toát mồ hôi lạnh một cái:

"Mở ra."

Một câu nói, hiệu trưởng hoàn toàn co quắp ngồi trên mặt đất.

Phó An Nhiên bị anh ôm vào trong ngực ngoắc ngoắc Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng rất là phối hợp cúi người xuống, một thứ mềm mại rơi vào trên gò má của anh, cô cười nhàn nhạt với anh:

"Thật ngoan."

Anh nhìn cô, mím chặt môi, hơi gọi lên một độ cong có vẻ cứng nhắc, mà đây đối với Phó An Nhiên mà nói, chính là nụ cười xinh đẹp nhất.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Bảo vệ cô bình yên cả đời

Phó An Nhiên cũng không trực tiếp trở về phòng học, mà đi theo Phó Quân Hoàng ra khỏi cửa trường, lên xe.

Lão quân gia ngồi ở vị trí kế bên tài xế, nhao nhao dặn dò tài xế lái xe cẩn thận.

Lão quân gia tên là Trương Nhuệ, lúc còn trẻ, là sĩ quan phụ tá bên người Phó lão gia, về sau già rồi, vẫn đi theo bên người Phó lão gia, tới làm quản gia của Phó gia.

Phó An Nhiên ngồi bên cạnh Phó Quân Hoàng, về mặt lạnh nhạt xa cách ban đầu đã không hề thấy nữa.

Lúc này, trên môi của cô vẫn luôn mang theo nụ cười nhàn nhạt.

"Vui về?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng bây giờ so với mười một năm trước đã có cái thiện rất lớn, mặc dù nhiều hay ít gì vẫn còn có chút khàn khàn, nhưng tiếng khàn khàn lại không khỏi hết sức dễ nghe.

Phó An Nhiên hướng về phía anh lộ ra một nụ cười tới, "Ừ, vui về."

Phó An Nhiên chính là Tần Lam mười một năm trước.

Cái tên này là Phó Quân Hoàng đặt cho cô.

Cô vẫn luôn nhớ, cả Phó gia mọi người theo dõi anh, lúc hỏi tên cô, cặp mắt thâm thúy của anh nhìn chằm chằm cô, sau đó cô nhìn thấy anh lộ ra nụ cười đầu tiên, anh nói:

"Phó An Nhiên. Anh sẽ bảo vệ em bình yên cả đời."

Anh nói rất chậm, giọng nói khô khốc làm Phó An Nhiên suýt chút nữa rơi lệ ngay lúc đó.

Cô sống ba mươi lăm năm, cũng là lần đầu tiên cô nghe được có người nhìn cô nói: Anh sẽ bảo vệ em bình yên cả đời.

Ngay từ lúc mười một năm trước, cô cũng đã quyết định, cuộc sống của Tần Lam thật sự đã kết thúc, cô chỉ cần làm một An Nhiên mà Phó Quân Hoàng thích là tốt rồi.

Tình cảm ba mươi lăm năm trống không, lần đầu tiên, đề tâm của cô, hoàn toàn rung động.

Phó Quân Hoàng có chút thất thần nhìn nụ cười trên mặt Phó An Nhiên, bỗng nhiên, trong đầu hiện lên lúc ở trước cửa phòng làm việc, cảm giác mềm mại trơn bóng chạm vào trên mặt anh, giọng nói hơi khàn khàn vang lên trong xe lần nữa.

"Còn muốn."

Phó An Nhiên giật mình, "Cái gì?"

Nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người của cô mở ra, anh chỉ cảm thấy cổ họng bản thân không khỏi có chút phát khô, anh nuốt nuốt cổ họng khô khốc một cái, rồi sau đó đưa tay chỉ gò má của bản thân: "Nơi này."

Nhìn cử động trẻ con này của anh, Phó An Nhiên nhìn ánh mắt của anh rõ ràng mang theo nồng đậm mong chờ, cô bật cười kéo tấm ngăn với phía trước xuống.

Cặp mắt kia thâm thúy như Ngôi Sao đêm, con ngươi hiện lên trong trẻo.

Chỉ là tay đặt trên gương mặt bản thân còn chưa để xuống.

Phó An Nhiên khởi động thất lưng thẳng lên, mà anh cũng cực kì phối hợp cúi người xuống, đưa mặt tới gần miệng cô.

Phó An Nhiên mỉm cười khi nụ hôn nhẹ nhàng rơi xuống trên khuôn mặt giống như điêu khắc của anh, lúc cô cũng đã rời đi, tư thế của anh còn chưa thay đổi, không nhúc nhích tiếp tục kéo dài động tác vừa rồi của cô.

"Tuổi trẻ thích nghịch loạn không dậy nổi." Anh thích vẻ mặt lúc cô hôn anh, càng thích xúc cảm mềm mại kia hơn.

Vào lúc đôi môi mềm mại chạm vào gương mặt của anh, đáy lòng của anh không khỏi xồng lên một cỗ cảm xúc, anh không biết đây là cái gì, chỉ muốn nhiều hơn.

Mà đáy lòng của anh không khỏi cảm thấy đói khát, chẳng những không có giảm đi chút nào, ngược lại, thức dậy mãnh liệt.

Phó An Nhiên biết ý của anh, "em cũng thích lão soái ca, còn anh." Ngay từ lúc cơ thể này chỉ có bốn tuổi, đã thích đứa bé đáng sợ trưởng thành sớm này.

Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, cặp mắt kia sâu như cổ đầm yên lặng nhìn cô, trong con ngươi, chứa nồng đậm nhu tình.

Chẳng qua là, dần dần, tầm mắt của anh từ từ rời xuống phía dưới, từ lúc ban đầu nhìn ánh mắt của cô, ngược lại rơi vào trên môi của cô.

Kiếp trước Phó An Nhiên ba mươi lăm tuổi, gần như không có thời gian để nói chuyện yêu đương, cho dù có, nhưng cô cũng không thể tin tưởng bất luận kẻ nào, làm sao có thể dễ dàng tha thứ để cho một người xa lạ đến gần cô?

Cho nên, Phó An Nhiên trước kia sống ba mươi lăm năm, đối với tình hình và tình cảm, hoàn toàn thuộc vào hàng ngũ Tiểu Bạch (như tờ giấy trắng), nhưng cái này cũng không chứng minh, cô xem không hiểu dự vọng ẩn ứ trong mắt Phó Quân Hoàng.

Ngoài dự liệu của Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên trực tiếp nhảy qua ngồi lên đùi Phó Quân Hoàng, khi anh hoàn toàn chưa kịp phản ứng, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Cô hôn rất kiên nhẫn.

Anh học rất cẩn thận.

Hai người đều là lần đầu tiên hôn môi, việc va chạm lần đầu là khó tránh khỏi.

Lúc hai người đều cứng rần nếm mùi vị trong miệng, cũng không ai buông đối phương ra, ngược lại anh lấy tay giam cầm cô ở trong ngực bản thân.

Anh tự học rất nhanh, anh đối khách thành chủ ôm cô, một tay giữ ở trên ót của cô, tăng thêm vốn chỉ là hôn môi này.

Nháy mắt nhiệt độ bên trong xe tăng vọt.

Phó An Nhiên biết, nếu như tiếp tục như vậy nữa, nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Phó Quân Hoàng không hiểu loại chuyện như vậy, nhưng cái này cũng không chứng tỏ, Phó An Nhiên cô cái gì cũng không hiểu.

Trước lúc hai người mất khống chế, cô nặng nề bám một cái ở bên hông của anh.

Vậy mà Phó Quân Hoàng lại giống như không có chút cảm giác nào, tiếp tục ôm cô, hôn sâu hơn.

Đáy lòng Phó An Nhiên vừa tức vừa buồn cười, cô hơi ngo ngược người một chút, vốn Phó Quân Hoàng còn muốn tiếp tục hơi thở có chút hỗn hên buông cô ra, cặp mắt trong vắt kia cứ như nhìn cô đầy nghi hoặc.

Môi của Phó An Nhiên đã có chút sưng đỏ, chân mày của Phó Quân Hoàng hơi nhíu lại.

Phó An nhiên cắn nhẹ trên môi anh trấn an, cô vẫn ngồi trên hai chân của anh như cũ, hô hấp có chút không ổn định:

"Không thể tiếp tục."

Nếu cứ tiếp tục hôn, cũng sẽ mất khống chế.

Kiếp trước hơn ba mươi lăm năm cộng thêm mười một năm của kiếp này, linh hồn của cô đã khô cạn bốn mươi sáu năm, đang đối mặt với một người mình thích, lúc anh mất khống chế, cô sẽ không ngăn cản anh.

Chỉ là, bây giờ chưa phải lúc.

Hiện tại anh đã là thiếu tướng, Thiếu tướng trẻ tuổi nhất. Xung quanh đây không biết có bao nhiêu người đang theo dõi anh, chờ anh lộ ra nhược điểm gì đó, cô không thể trở thành nhược điểm của anh, cho nên, bây giờ còn chưa được.

Phó Quân Hoàng không nghĩ tới, bản thân sẽ khát vọng môi của cô như vậy.

Anh vẫn luôn biết cô là bảo bối của anh, là ánh sáng duy nhất trong cuộc sống đầy bóng tối của anh.

Bất luận cô nói gì với anh, anh cũng sẽ không phản đối, cho dù hiện tại anh hận không thể kéo cô giam vào trong ngực của bản thân, hôn cô không buông!

Phó An Nhiên đã mướn từ trên xuống dưới theo hai chân của anh, có người cũng dán vào trong ngực anh, yên lặng nhắm mắt lại, mượn việc này ổn định lại hô hấp hỗn loạn mới vừa rồi của bản thân.

Hơi thở quen thuộc nhất cũng là mùi vị anh thích nhất quanh quẩn trên người anh, anh hơi kéo dài hô hấp của mình, ngay sau đó, rất nhanh, cơ thể của anh khác hẳn với người thường, rất nhanh đã khôi phục lại.

Chỉ là, anh nhớ loại cảm giác đó.

Cái đó làm anh suy chút nữa điên cuồng, làm cả lỗ chân lông trên người anh cũng có cảm giác thoải mái.

Anh thích môi của cô.

Xe cũng không phải chạy rất nhanh, một hồi tiếng chuông di động dễ nghe vang lên.

Phó Quân Hoàng cau mày, anh nhanh chóng nhận điện thoại, lúc tầm mắt rơi vào bóng dáng đang dựa vào trên đầu vai anh yên lặng "nghỉ ngơi" như cũ, lúc này chân mày mới giãn ra.

"Nói."

"Bên kia điện thoại nói một mạch, về mặt Phó Quân Hoàng ngày càng nặng nề.

"Được."

Nói xong, Phó Quân Hoàng lưu loát thu hồi điện thoại di động.

"Phải đi sao?"

Phó An Nhiên nhàn nhạt hỏi.

Trong những năm này, Phó Quân Hoàng vẫn đang không ngừng đảm nhận nhiệm vụ, nếu không, cũng sẽ không ở độ tuổi hai mươi bốn, trở thành Thiếu tướng.

"Ừ."

Phó An Nhiên cũng không có nói thêm cái gì, đứng đây, cánh tay giống như củ sen vòng trên cổ anh, hơi kéo xuống, dán lên môi anh, nhàn nhạt nói:

"Em chờ anh."

Môi của anh câu lên một độ cong nhìn rất tốt, sẽ không có ai tin, Phó Quân Hoàng bị bọn họ xem thành bình khí máu lạnh giết người đó, cười lên lại động lòng người cỡ nào.

"Được."

Xe trực tiếp dừng ở ven đường, lão quản gia nghe được Phó Quân Hoàng phải lập tức về bộ đội, lại bắt đầu cảm râm một lát, cho đến khi có xe tới đón anh, lúc này lão quản gia mới dừng việc cầu nhau lại, nhưng lại không ngừng rặn dò ông chủ nhà mình phải cẩn thận, nói đạ không có mất linh tinh gì đó.

Từ đầu tới cuối Phó An Nhiên cũng không nói một câu, chỉ yên lặng nhìn anh, đứng tại chỗ không nhúc nhích, cho đến khi, chiếc xe quân đội kia, hoàn toàn biến mất ở trước mắt.

Thu hồi vui vẻ trong mắt, con người một mảnh băng lạnh.

"Đi không đặc xá." Lên xe, giọng nói của Phó An Nhiên không còn mềm mại giống như vừa rồi, trong giọng nói kia, giọng nói kia từ từ sắc bén giống như cạnh băng (góc cạnh của tảng băng).

Về mặt lão quản gia cũng đột nhiên biến đổi, nghĩ đến hai người bị bắt đi lúc trước, trong ánh mắt của ông, cũng không tránh khỏi mấy phần chán ghét.

Tiểu thư tức giận, không người nào có thể chịu đựng được.

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Cô tới cấm địa

Xe dừng lại ở một quán cà phê được đặt tên là "Lưu lại thời gian".

Lão quản gia ngồi ở vị trí kế bên tài xế vội vàng xuống xe, trên khuôn mặt có một vài nếp nhăn kia tràn đầy nghiêm túc.

Phó An Nhiên xuống xe, cả người mặc đồng phục học sinh quý tộc của Ngân Dục, quản lý cửa hàng đã sớm chờ ở cửa tiệm vội vàng tiến lên, về mặt cung kính nói:

"Tiểu thư, đã chuẩn bị xong."

Phó An Nhiên chỉ gật đầu vài cái, trong con người màu trà một mảnh trong trẻo lạnh lùng.

Cất bước đi về phía chỗ sâu trong phòng cà phê, đi thẳng tới phòng bếp trong quán cà phê

Người đàn ông mặc đồng phục nhân viên tạp vụ đứng ở một bên đầy bức tường nhìn như bình thường ra, một hành lang sâu thẳm xuất hiện trước mắt mọi người.

Quản lý cửa hàng đi ở phía trước dẫn đường, về mặt Phó An Nhiên cực kì lạnh nhạt đi ở phía sau.

Đi qua một cái hành lang thật dài, cuối, là một tòa thang máy lên cao, mấy người ngồi thang máy, cho đến khi xuống ba tầng ngầm.

Thang máy đình một tiếng mở ra.

Hai gã đàn ông mặt không biểu cảm đứng ở hai bên thang máy, lúc bọn họ nhìn thấy quản lý cửa hàng về mặt hơi nghiêm túc ấy phần, khi họ nhìn thấy bóng dáng đó đi theo sau lưng quản lý ra ngoài, đột nhiên về mặt căng thẳng, sống lưng cũng không chịu được mà thẳng tắp.

"Tiểu thư!" Đồng loạt nhất trí khom lưng, hùng hậu có lực gọi.

"Ừ." Phó An Nhiên khẽ gật đầu với hai người.

Đây là lần đầu tiên lão quản gia chân chính tiến vào chỗ này.

Không ai biết, người chủ chân chính của ông là cô bé trước mắt gần mười lăm tuổi này.

Ông cũng không có làm bất cứ chuyện gì phản bội Phó gia, ở trong mắt của ông Phó gia chính là nhà của mình, chẳng qua là ông lựa chọn đi một con đường tốt hơn đối với ông mà cũng tốt hơn đối với Phó gia. Năm tiểu thư tám tuổi ấy, thời điểm dùng giọng nói không giống những đứa trẻ cùng tuổi hỏi ông có muốn đi theo cô không, trái tim của ông đã yên tĩnh lại mấy chục năm, lập tức liền phập phồng lên xuống.

Ông biết, đi theo tiểu thư, nửa đời sau của ông, sẽ không thiếu chuyện thú vị.

Ông vẫn luôn biết, ngay từ lúc tiểu thư tám tuổi, cũng đã bắt đầu chuẩn bị cái nơi gọi là "Vô xá" này.

Mà hôm nay, lần đầu tiên ông bước vào trong Vô xá. Ông dùng thời gian bảy năm mới lấy được tín nhiệm cơ bản của tiểu thư. Ông không cách nào tưởng tượng, nếu như phản bội cái người lạnh lùng mà lại quả quyết này, sẽ có kết quả gì.

Tên Vô xá, có nghĩa là tội không thể xá.

Chỉ cần tổn hại tới người của Phó gia, đều sẽ bị tiểu thư đưa tới nơi này.

Còn chưa đi được bao xa, liền truyền đến một tiếng quát tháo bén nhọn.

"Các anh có biết chúng tôi là ai không? Tôi nói cho các anh biết, nếu các anh dám đụng đến một cọng lông của tôi, nhất định ba tôi sẽ cho các anh chết không toàn thây!"

"Con tiện nhân Phó An Nhiên kia cho các anh bao nhiêu tiền? Tôi cho các anh gấp đôi! Tôi..."

Đang sau giọng nói nghe được, chỉ còn lại tiếng tiếng roi quất vào không khí.

Quả nhiên là muốn chết.

Người có thể tiến vào Vô xá, không phải đều là người đặc biệt tôn kính với tiểu thư? Người ở phía trước đó đang chửi bới tiểu thư nhà mình giống như vũ khí máu lạnh, không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Tiếng xé gió vang lên, thủy tinh công nghiệp nhìn như không có bất kì khe hở tự mở ra hai bên, lộ ra cảnh tượng phía sau nó.

Đó là một gian phòng thoát nhìn giống như phòng thẩm vấn, vách tường thủy tinh hiện đại, đèn chân không treo trên nóc nhà, bên trong gian phòng bày rất nhiều loại hình dụng cụ, bên trong gian phòng cũng mang theo một mùi vị lạnh lẽo của vũ khí.

Phó An Nhiên ở trước sự cúi chào của mọi người, lạnh nhạt tiến vào gian phòng.

Một hồi thanh âm xé gió vang lên lần nữa, thủy tinh công nghiệp rộng lớn khép lại lần nữa, người bên ngoài nhìn vào, không có bất kì khả nghi nào.

Nghe được có người đi vào, người vẫn đang đánh dừng động tác trong tay lại, mà lúc bọn họ nhìn thấy người tới, trong con ngươi đồng thời xoẹt qua một tia giật mình, ngay sau đó chính là một hồi điên cuồng.

Bọn họ vừa muốn hô lên gọi người làm bọn họ kích động không thôi, Phó An Nhiên hơi giơ tay lên, ngăn lời nói của bọn họ lại.

Bốn người bên trong phòng phòng vẫn lập tức nhảy qua đứng nghiêm ở một bên, sắc mặt vẫn vô cảm như cũ, chỉ là trong mắt bọn họ mừng như điên, cũng không cách nào che giấu được chiếm nghiệm tối nay, thủ trưởng có chút dừng mảnh.

Quản lý cửa hàng mang tới một cái ghế, đặt ở sau lưng Phó An Nhiên, "Tiểu thư, mời ngồi."

Phó An Nhiên cũng không để ý tới sự tha thiết của quản lý, vẻ mặt của cô lạnh nhạt, đi tới trước người Kim Trần đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, trong con ngươi màu trà, hàm chứa sát ý làm cho người ta sợ:

"Ông nói, tôi nên đối phó với ông thế nào đây?"

Trên người Kim Trần đã tràn đầy vết tím bầm, còn có không ít dấu vết bị roi quật.

Lúc Kim Duy Hi nghe giọng nói của Phó An Nhiên, cô ta đang lạnh run co rúc ở một chỗ, bỗng nhiên mở mắt, nhìn Phó An Nhiên đầy oán hận.

"Phó! An! Nhiên!"

Phó An Nhiên không thèm liếc nhìn cô ta lấy một cái, cô tiếp tục nhìn khối thịt hình tròn kia, con ngươi màu trà như ngâm trong nước đá, giọng cũng lạnh nhạt "Ba của cô nhóc này? Ai cho phép ông dùng loại khẩu khí đó nói chuyện với anh ấy, hử?"

Cơ thể bốn gã đàn ông nhảy qua đứng ở một bên nhất thời cứng đờ, ngay cả quản lý cửa hàng và lão quản gia cũng có chút sợ hãi trong lòng.

Kim Trần không phải người ngu, nếu như ông thật không hiểu lời đó, cũng không thể chiếm được một chỗ lớn như vậy ở đế đô.

Khi ông và con gái bị người bắt đi ngay trước mặt hiệu trưởng Ngân Dực, ông cũng biết, bản thân chọc phải đại nhân vật không nên trêu chọc.

Chỉ là ông còn chưa kịp nói xin lỗi đã bị dẫn tới chỗ này.

Người nơi này không nghe ông giải thích bất cứ chuyện gì, liền bắt đầu đánh đập ông và Kim Duy Hi.

Mà con gái ngu ngốc của ông vẫn còn cho là bản thân rất lợi hại, không ngừng uy hiếp người ở đây.

"Tôi sai rồi, thật xin lỗi thật xin lỗi, cô bỏ qua cho tôi đi, tôi sẽ không nói chuyện của cô cho người khác biết, cầu xin cô, cầu xin cô tha tôi đi." Nếu như hiện tại không cầu xin tha thứ, đến lúc đó, sợ rằng ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Kim Duy Hi bất ngờ không thể tin nhìn về phía Kim Trán, làm thế nào cô cũng không nghĩ ra, ba của cô, cái người vẫn luôn cao cao tại thượng, bây giờ lại đang cầu xin con tiện nhân Phó An Nhiên kia!

"Ba ba, ba điên rồi phải không! Ba cầu xin cô ta làm cái gì, cô ta chỉ là một con tiện nhân! Một dân đen! Chúng ta..." Lời của cô ta còn chưa nói hết, một roi quất vào trên mặt cô ta không chút lưu tình, trên gương mặt vốn đã sưng đỏ kia của cô ta, trong nháy mắt liền lộ ra một vết máu!

"A —— mặt của tôi, mặt của tôi!" Giọng nói của Kim Duy Hi vì sợ hãi mà hét to.

"Câm miệng!" Bây giờ Kim Trán hận không thể giết chết đứa con gái ngu ngốc của ông, sao ông lại có đứa con gái ngu ngốc như vậy! Lúc cô ta mới sinh ra, ông thật nên bóp chết cô ta!

Kim Duy Hi lập tức sùng sốt, một tay của cô ta che gương mặt đang không ngừng chảy máu, nước mắt không ngừng rơi xuống.

"Vị Phó tiểu thư này, là chúng tôi có mắt không trông, là chúng tôi sai rồi, thỉnh cầu cô."

"Sai rồi?" Phó An Nhiên, "Người đi tới nơi này, không có một ai không nói bản thân sai rồi."

Kim Trán ngừng một lát, ông ta không nhìn ra cô gái nhìn như lãnh lạnh nhạt đạm này đang suy nghĩ cái gì. Lúc ấy sao ông có thể ngu xuẩn đến mức cho rằng khí thế trên người cô là giả vờ đâu?

"Nhưng kết quả mỗi người đều giống nhau, muốn biết không?" Phó An Nhiên nói đến đây ngừng lại, cô xoay người, trực tiếp ngồi xuống trên ghế trạm trở đẹp đẽ.

Đều giống nhau, như vậy cũng chỉ có một kết quả.

Nhất thời cả người Kim Trán lạnh lẽo, lúc này đau đớn trên người ông cũng không cảm giác được, cơ thể đang không ngừng run rẩy.

"Kia. Làm sao mới có thể để cô nguôi giận? Tôi. Tôi nguyện ý cho cô tiền, cho cô rất nhiều rất nhiều tiền."

"Tiểu thư của chúng tôi, không thiếu nhất, chính là tiền." Lão quản gia bình tĩnh nói. Nếu như tiểu thư thiếu tiền, cái nơi Vô xá này cũng đã không tồn tại.

"Hi Hi. Đúng, con gái của tôi, con gái của tôi, chuyện gì nó cũng sẽ làm. Là nó xúi giục tôi đối nghịch với cô, nếu như cô có bất mãn gì, cứ để nó chịu! Nếu như. Nếu như cô muốn để nó chết, tôi có thể tự tay giết nó, tôi."

Kim Duy Hi quên cả khóc thút thít, trong cặp mắt của cô ta chứa đầy hoảng sợ cùng không thể tin.

Ba ba của cô ta, từ nhỏ đã hết sức nuông chiều cô ta, bây giờ nói, muốn tự tay giết cô.

Cô không ngừng há mồm nhìn Kim Trán kích động nói gì đó, dần dần, tầm mắt của cô ta có chút mơ hồ, cô ta chỉ cảm thấy cả người lạnh băng, lạnh đến nổi hàm răng của cô ta đều run lẩy bẩy.

Một tay của Phó An Nhiên chống trên tay vịn, con người nhàn nhạt nhìn người quỳ nằm trên mặt đất, người đàn ông trung niên cầu khẩn cô.

Nhìn, đây chính là nhân tính.

Không tiếc hy sinh con gái của mình, chỉ cầu bản thân được sống.

"Cô xem, da của nó rất tốt, gương mặt dài cũng rất tốt, nếu như bán đi, cũng sẽ bán được một giá tiền tốt, Phó tiểu thư, chỉ cần cô bỏ qua cho tôi, nó sẽ là của cô, tùy ý cô xử trí thế nào."

Phó An Nhiên cứ như vậy nhìn ông ta.

Chẳng qua tầm mắt của cô lại rơi vào người vốn đang co quắp ngồi dưới đất, lúc này Kim Duy Hi đã lao đảo lắc lư đứng dậy, cô ta lấy một con dao ngắn nhỏ trên giá hình cụ gần cô ta nhất, Kim Trán đang đưa lưng về phía này, không chút lưu tình, hung hăng cắm con dao kia vào trong cổ họng người đàn ông vẫn còn đang lải nhải!

Nhất thời Kim Trán cứng đờ, ông ta không thể tin quay đầu lại... Đi, khi ông ta nhìn thấy khuôn mặt đã sớm vặn vẹo của Kim Duy Hi con người của ông

đột nhiên mở to!

"Là ông muốn giết tôi, là ông muốn giết tôi!" Cô ta cứ như vậy cười ở trên người của ông ta, không ngừng rút con dao ra, lại hung hăng cắm vào! Cho đến, máu dần dần bắn lên mặt của cô, cho đến khi cơ thể kia hoàn toàn mất đi nhiệt độ.

Phó An Nhiên không thú vị đứng dậy, xoay người rời đi.

"Xử lý xong." Sau khi Phó An Nhiên ném lại những lời này cho quản lý cửa hàng, liền dẫn lão quản gia rời khỏi Vô xá.

Ngồi lên trên xe đã sớm chờ ở một bên, cô lấy điện thoại di động ra, gọi vào một số điện thoại duy nhất có trong điện thoại, tốc độ nhận của bên kia rất nhanh.

"Đã tới chưa?" Giọng nói của cô mềm nhẹ, hoàn toàn không giống mới vừa rồi lạnh lùng như vậy.

"Ừ. Nhớ em." Phó Quân Hoàng mở miệng.

"Trở lại sớm một chút, chờ anh."

"Được."

Trên môi của cô hiện ra một tia nụ cười thần nhiên.

Phó Quân Hoàng, cảm địa của cô.

Không có một ai, dám cam đảm bắt kính với anh trước mặt cô.

Nếu không, sẽ vô xá!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lửa giận của cô

Kim gia phá sản.

Không có bất kì sự báo trước nào, bằng tốc độ nhanh nhất Kim gia nhanh chóng biến mất không thấy ở đế đô.

Cũng ngay trong lúc tin tức này được phát ra, Kim Duy Hi biến mất không thấy ở Ngân Dục.

Không có một ai liên tưởng chuyện này với Phó An Nhiên.

Đối với học sinh trong Ngân Dục mà nói, gần như mỗi một ngày lại phát sinh một ít chuyện như vậy, bọn họ cũng đã tập mãi thành thói quen.

Nhưng, cái này cũng không đại biểu, tất cả học sinh đều cho rằng, chuyện của Kim gia không liên quan đến Phó An Nhiên.

"Chuyện của Kim gia, có phải cô làm hay không?" Một nam sinh gầy gò đeo mắt kính gọng đen, có chút cẩn thận nhìn Phó An Nhiên.

Trong tay Phó An Nhiên vẫn cầm Green đồng thoại như cũ, tầm mắt lạnh nhạt mà lại băng hàn không chút nào dấu điểm rơi vào trên người nam sinh gầy gò kia.

Nam sinh ngây ngô không tự chủ được bước chân lui về phía sau từng bước, cậu ta cũng biết, cũng biết Phó An Nhiên không phải là người bình thường nếu không, tại sao có thể có. Có ánh mắt làm người ta sợ như vậy?

Ngay khi nam sinh ngây ngô kia nhìn lần nữa, Phó An Nhiên đã cúi thấp đầu xuống, tiếp tục nhìn Green đồng thoại trong tay.

Về mặt cô lạnh nhạt, con người không gọn sóng.

Chẳng qua, cô cho tới bây giờ, chữ trên văn bản không xó một chữ lọt vào trong đầu cô.

Phó Quân Hoàng đã rời đi gần nửa tháng, trong thời gian nửa tháng này, anh không gọi cho cô một cú điện thoại, thậm chí ngay cả một chút tin tức về anh cô cũng không tra được!

Đây là chuyện trong mười một năm nay, chưa bao giờ phát sinh qua.

Lực đạo cầm trên bìa quyển sách dần dần nắm chặt, cho tới bây giờ, điện thoại di động của cô vẫn không có một chút tin tức, chứng minh người cô an bài bên cạnh anh, đã xảy ra chuyện.

"Tại sao cô muốn giả vờ ngây ngô? Là vì ấn núp thân phận của cô sao?" Nam sinh ngây ngô còn không biết sợ chết tiếp tục cẩn thận hỏi Phó An Nhiên.

Lần nữa tầm mắt Phó An Nhiên rơi vào trên người nam sinh ngây ngô, chẳng qua là lần này, con ngươi của cô không hề trong trẻo lạnh lùng như mới vừa rồi, ngược lại mang theo một chút xem xét.

Cậu bé này cho cô một loại cảm giác, rất quen thuộc.

Trong đầu không khỏi hiện lên gương mặt một người đàn ông cũng không khác lắm so với gương mặt này, năm đó, hán cũng cẩn thận nhìn cô như vậy, hỏi cô có phải có rất nhiều tiền, quyền lực rất lớn không, nhìn lại cậu bé mười lăm mười sáu tuổi này một chút, ngược lại tâm tình Phó An Nhiên không giống mới vừa rồi khản trương như vậy.

Ngay lúc Phó An Nhiên tính toán nói gì đó với cậu ta, điện thoại di động vẫn được cô đặt trên mặt bàn chấn động.

Tin tức tới.

Thả Green đồng thoại trong tay xuống, mở ra tin nhắn cực kỳ ngắn gọn kia.

Trọng thương.

Chỉ hai chữ.

Nhưng chỉ hai chữ đơn giản như vậy cũng đủ để trước mắt Phó An Nhiên suy sụp chút nữa tới sầm, cô bỗng nhiên đứng dậy, không để ý về mặt kính ngác của nam sinh ngây ngô kia, không để ý ánh mắt khó hiểu của giáo sư bộ môn vừa bước vào phòng học kia, nhanh chóng, bước nhanh ra ngoài, dần dần, từ ban đầu cô đi nhanh, đến cuối cùng chuyển sang chạy như điên.

Cô vừa tới cửa trường học, xe đã chờ ở cửa.

Xe chạy hết tốc lực về phía bệnh viện quân khu nơi Phó Quân Hoàng ở.

Trọng thương.

Đây là cô trong mười một năm ở đây, lần đầu tiên nghe được từ này. Cô vẫn luôn cho là, anh là người lợi hại nhất tồn tại trên thế giới này, anh được gọi là vũ khia hình người, anh sẽ không bị chút tổn thương nào.

Mà trong mười một năm này, anh đều giống như cô mong muốn, vô số lần làm nhiệm vụ, nhưng không có một lần nào bị thương.

Nhưng mới vừa rồi, cô lại nghe được tin tức anh bị trọng thương.

Cô an tĩnh ngồi ở trong xe, trong tay vẫn siết chặt điện thoại di động, vẻ mặt của cô lạnh nhạt làm cho người ta không nhìn ra chút nào tâm tình nào của cô.

Dọc đường xe vượt rất nhiều đèn đỏ, chờ đến lúc bọn họ đến bệnh viện quân khu, thì đã là ban đêm.

Lúc Phó An Nhiên đến, Phó Quân Hoàng vẫn còn đang ở trong phòng giải phẫu tiến hành giải phẫu.

Bên ngoài phòng giải phẫu, có mấy người đàn ông khắp người toàn vết máu đứng nghiêm ở cửa.

Về mặt bọn họ nghiêm trang, quanh thân phát ra sự lạnh lùng và một chút sát khí còn chưa tan hết, làm cho người ta không dám tới gần nơi này.

Bọn họ mới vừa đã trải qua một cuộc chiến quyết liệt.

Thủ hạ của Phó Quân Hoàng không có mấy người, nhưng những người này tuyệt đối là ngàn dặm mới tìm được một binh lính thật tốt, từng người một đều là binh lính mũi nhọn trong mũi nhọn, nhân tài trong nhân tài, hiện tại, trong giới quân sự lưu truyền một câu nói như vậy: làm lính coi như thủ hạ của Phó Quân Hoàng là binh. (câu này mình cũng không hiểu lắm)

Tầm mắt của Phó An Nhiên nhìn một vòng vào mấy người, cuối cùng, tầm mắt rơi vào một đôi mắt sáng kích động, cũng là càng thêm tự trách, trên mặt vẽ vệt sáng Đại Đầu binh trên người.

Ánh mắt mọi người ở đây kinh ngạc, cô bước nhanh tiêu sái đến trước mặt người nọ, không chút lưu tình, hung hăng đập vào trên đùi người nọ!

!

"Ngân Lang!" Một người binh lính gần đây vội vàng đi đến đỡ binh lính bị đập trên mặt đất.

Mấy binh lính còn lại thấy anh em vào sinh ra tử của mình bất thành lính bị một cô bé đập, bọn họ mới vừa trải qua sinh tử, trong nháy mắt hung bạo, một người cường tráng trong đó, giơ tay lên muốn đẩy Phó An Nhiên!

Vậy mà lúc hấn còn chưa kịp làm ra bất kì hành động nào, đã bị Ngân Lang ngăn lại! Phó An Nhiên hừ nhẹ một tiếng, lúc chân cô còn muốn đá phát thứ hai, hống sừng đen ngòm, không chút khách khí nhắm trúng hướng cô:

"Tôi mặc kệ cô là ai, anh em của tôi, cô đừng mơ tưởng đụng đến một sợi lông!"

Con người trong treo lạnh lùng rơi vào trên người chủ nhân của chiếc súng kia, giọng nói không chút phập phồng dao động vang lên:

"Ngoại trừ việc anh có thể hướng hống sừng về phía tôi ra, anh còn có thể làm cái gì?"

Người quân nhân liền sững sốt, "Đừng tưởng rằng, cô là con gái thì tôi..."

"Nếu như, anh ấy có một chút ngoài ý muốn, tôi sẽ để toàn bộ các người chôn theo! Phế vật, lưu lại có tác dụng gì!"

Lời của cô làm tất cả mọi người ngây ngẩn tại chỗ, trừ Ngân Lang ra, lần đầu tiên bọn họ theo lão đại đảm nhận nhiệm vụ, nhưng không nghĩ tới, trong nhiệm vụ lần này, bọn họ trúng mai phục! Nếu như lão đại không bởi vì lời của bọn họ, hiện tại lão đại cũng sẽ không...

"Cô...." Lúc binh lính kia còn muốn cãi cò, một tay Ngân Lang kéo cánh tay của hấn, hấn đứng ở trước mặt mọi người, khi anh ta dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cúi người xuống, lấy thái độ cung kính mà bọn họ không cách nào hiểu nói:

"Chủ... Tiểu thư, xin, trách phạt."

Vết thương trên người Ngân Lang không ít, trên bả vai của anh ta trúng một phát đạn, nhưng anh ta chỉ băng bó đơn giản liền đứng chờ ở chỗ này, máu đã thấm thấu băng gạc, theo cánh tay của anh ta, chảy xuống.

Mấy người còn lại dường như có chút hiểu rõ thân phận của Phó An Nhiên, cho dù trong lòng tất cả bọn họ đều nghi ngờ, hiện tại cũng không phải là lúc hỏi nghi vấn.

Phó An Nhiên không nói một câu, cô đứng ở cửa phòng giải phẫu, con người không thay đổi nhìn đèn "Phòng giải phẫu" vẫn sáng.

Cô kiếp trước kiếp này tổng cộng bốn mươi sáu năm, chưa bao giờ có loại cảm giác hốt hoảng khó nhin này.

Hai tay của cô nắm chặt lại một chỗ, nơi đầu ngón tay đã một mảnh trắng xanh.

Trên hành lang dài không phục sự yên tĩnh lần nữa.

Đột nhiên, một trận tiếng bước chân lộn xộn làm rối loạn sự yên lặng ở nơi này, chỉ thấy một cô gái nhìn cực kỳ chặt vật lòi một gã bác sĩ, tranh cãi làm hấn vội vàng lấy ra cái gì học thuật.

Đầu tiên Ngân Lang nhìn ánh mắt bất động của Phó An Nhiên, ngay sau đó bước nhanh tới trước mặt cô gái nhìn như chặt vật kia, cau mày nói:

"Tô tiểu thư, cô đang làm cái gì!"

Tô Lương, nhiệm vụ lần này của bọn họ, chính là cứu Tô Lương nằm vùng bị tập đoàn buôn lậu nhốt ra ngoài, nhưng không biết tại sao kế hoạch lần này của bọn họ bị tiết lộ, cho nên trúng mai phục!

"Đây là thầy thuốc ngoại khoa tốt nhất nơi này, để hấn giải phẫu cho Quân Hoàng! Hấn rất lợi hại!" Tô Lương vẫn như cũ lôi kéo cái người bác sĩ có vẻ mặt nhìn như không tình nguyện đó.

"Buông ra!" Vị bác sĩ thoạt nhìn cực kì trẻ tuổi đó ghét bỏ hất tay Tô Lương ra, sửa sang lại cổ áo đã sớm xốc xếch của bản thân, con người khinh thường đang lúc quét mọi người một vòng, khi tầm mắt của hấn rơi vào bóng dáng yên tĩnh ngồi trên ghế dựa đó, trong con người ngược lại có một tia thú vị.

"Bùi Thanh Dật, bây giờ anh liền đi vào phòng giải phẫu cho tôi! Nếu không, tôi làm cho anh..."

Phanh.....!

Lời đe dọa của Tô Lương còn chưa nói xong, vốn Phó An Nhiên đang ngồi an vị bỗng nhiên đứng dậy, lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi một tay bóp cổ Tô Lương, để cô ta ở trên tường, con người băng hàn nhìn cô ta:

"Nếu cô còn nói thêm một câu nói nhảm, tôi lập tức phế cô!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Anh nói anh đã trở về

Ánh mắt ánh mắt, ngón từ lạnh như băng.

Giống như chỉ cần Phó An Nhiên hơi dùng lực một chút, Tô Lương sẽ vĩnh viễn nói tạm biệt với cái thế giới này.

"Tiểu thư. . . ." Ngân Lang vội vàng đi lên trước, muốn ngăn cô lại, chỉ là lúc ánh mắt nhìn đến con người băng lạnh của cô, hần dừng bước .

Phó An Nhiên lúc này phó cực kỳ nguy hiểm!

Nhìn thấy cử động của Ngân Lan, khoé môi Bùi Thanh Dật câu khởi một độ cong, chỉ là khi độ cong của khoé môi của anh vẫn chưa hé ra hoàn toàn, ánh mắt giống như tảng băng bắn thẳng đến người anh.

"Cút vào!"

Bùi Thanh Dật nhún nhún vai không sao c, nhìn Phó An Nhiên, ngả ngón cười một tiếng, tiện tay lấy ra thuật đao hàng đầu từ trên người, khê khàng khoa tay múa chân ở trên cô của mình một chút, rồi mới hêng ngang đây cửa phòng giải phẫu ra.

Cho nên nói, giả trang heo ăn cạp cái gì, ghét nhất .

Người của Phó gia, thật đúng là không có một ai tốt!

Một giây sau cùng trước khi Bùi Thanh Dật ở tiến vào phòng giải phẫu, trong lòng phi phúc.

"Phó tiểu thư, chúng tôi biết tâm tình của cô hiện giờ, nhưng xin đừng tổn hại tới Tô tiểu thư, cô ấy. . . ."

"Cô ta chính là nhiệm vụ lần này của các người?" Giọng nói bình bình đạm đạm trực tiếp cắt đứt lời nói của binh lính hàng đầu, ánh mắt rơi vào trên người Ngân Lang.

Ngân Lang gật đầu.

Hơi thở quanh người Phó An Nhiên liền thay đổi trong nháy mắt.

Con người của cô vẫn lạnh băng như cũ, lực đạo trên tay lại giảm đi không ít, chỉ là sát ý trong lòng cô ngày càng bành trướng

Nếu như không phải bởi vì cô gái đáng chết này, hiện tại Phó Quân Hoàng cũng sẽ không nằm trong phòng giải phẫu, sống chết chưa biết.

Tô Lương cảm giác bản thân cũng rất nhanh sẽ chết, chết ở trong tay cô gái nhỏ nhìn như vô hại trước mắt này.

Khí tức trên người Phó An Nhiên làm cô ta cảm thấy nguy hiểm, mà loại cảm giác nguy hiểm này, cô ta chỉ từng cảm nhận được ở trên người một người.

Diêm Tử Diệp.

Người đàn ông vui buồn thất thường đó, tên tuổi huyết sắc diêm la lừng lẫy trên xã hội.

Mười một năm trước, Diêm Tử Diệp với tư cách là đưa nhỏ một tay Tần Lam đương gia Tần gia nuôi lớn, nhanh chóng trà trộn vào Tần gia, hơn nữa năng lực bản thân hẳn không tầm thường, danh tiếng trên xã hội cũng không nhỏ.

Cũng chưa từng nghĩ, Diêm Tử Diệp đó nhìn trung thành như chó, cuối cùng lại phản bội Tần Lam, đoạt quyền, mưu sát, thương vị, thật sự là diễn còn đặc sắc hơn so với kịch truyền hình.

Tần Lam chết, nguyên nhân cái chết không rõ, mà ở trong mắt mọi người hung thủ cũng đang không ngừng tìm kiếm người đã sát hại Tần Lam, đây hoàn toàn là một chuyện đáng buồn cười trên đời.

Diêm Tử Diệp nổi danh là lãnh huyết vô tình và tàn khốc hung ác, chẳng qua năm gần đây, thủ đoạn lang việc của Diêm Tử Diệp càng máu tanh bạo lực, ngay cả bản thân hẳn cũng điên cuồng làm người ta sợ.

Cấp trên sợ Diêm Tử Diệp huyền náo quá lớn, vì vậy, cô bị phái đến nằm vùng bên người Diêm Tử Diệp.

Trong hai năm cô nằm vùng, cô cũng không lấy được chút tin tức hữu dụng nào từ nơi đó, thậm trí còn không cẩn thận tiết lộ ra rất nhiều hành động cơ mật, mà cô thậm trí từ lúc bắt đầu đến cuối cùng cũng không biết, từ lúc vừa bắt đầu, Diêm Tử Diệp đã biết cô là nằm vùng.

Điều duy nhất cô biết chẳng qua là, Diệp Từ Diệp luôn có thói quen mang theo một đôi bao tay màu trắng.

Đợi ở bên cạnh hắn gần hai năm, cô luôn cẩn thận khắp nơi, cũng không nghĩ tới, cuối cùng cô vẫn bị bại lộ. Cô vĩnh viễn đều không thể quên, lúc cô chạy trốn từ bên người Diệp Từ Diệp, ánh mắt của hắn nhìn cô. Ánh mắt đó làm trong lòng cô sinh ra sợ hãi.

Mà cô gái trước mắt cô, lại làm cô càng thêm sợ hãi, lạnh lẽo truyền tới từ đáy lòng, làm toàn thân cô không nhịn được run rẩy.

Hiện tại, cô gái nhìn như vô hại này, là muốn giết cô thật!

Cũng chính lúc sợ hãi trong lòng Tô Lương đạt đến điểm giới hạn, cửa phòng giải phẫu phịch một tiếng bị kéo ra, vốn Phó An Nhiên đang đưa lưng về phía cửa phòng giải phẫu, bỗng vút Tô Lạnh vật cầm trong tay qua một bên, xoay người...

Trong con ngươi lạnh như băng chứa một tia lo lắng không dễ phát giác.

Vậy mà lúc Phó An Nhiên thấy bóng dáng đứng ở cửa phòng giải phẫu kia, cả người cô cũng ngây ngẩn cả người.

Mọi người xung quanh cũng sững sờ.

Vị thủ trưởng này, anh không nên không phối hợp với công việc của chúng tôi như vậy!" Trong tay Phó viện trưởng còn cầm dao giải phẫu về mặt gấp gấp đứng ở phía sau bóng dáng đó.

Mà ở sau lưng Phó viện trưởng, đứng một đám y tá và trợ lý về mặt khẩn trương cao độ.

Thủ trưởng này chính là cấp trên tự mình đưa tới, nếu như có một chút gì ngoài ý muốn, bọn họ một người cũng không thoát khỏi trách nhiệm!

Mới vừa rồi bọn họ vừa mới lấy đầu đạn từ trên bả vai và trên ngực anh ra, vốn Phó Quân Hoàng đang nằm trên bàn mổ phải tiếp tục hôn mê đột nhiên tỉnh lại, anh không để ý bọn họ khuyên can, giằng co, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã đứng dậy rời khỏi phòng giải phẫu.

Bọn họ chưa từng trong thấy người bệnh nào như vậy, chưa bao giờ!

Trong con ngươi u ám như đêm tối là một mảnh mờ mịt, Phó Quân Hoàng giống như đang tìm kiếm cái gì trong đám người, khi anh thấy bóng dáng kia có chút cứng nhắc, trong con ngươi mờ mịt xoẹt qua một tia sáng, bước chân của anh trầm ổn, từng bước từng bước một đi về phía bóng dáng kia.

Phó An Nhiên liền đứng tại chỗ, yên lặng nhìn bóng dáng rõ ràng lay động kia, cố sức chậm rãi đi về phía cô. Nét mặt của cô lạnh nhạt, khóe môi mang theo một tia cười nhàn nhạt, dịu dàng nhìn anh bước từng bước một đến gần cô.

Xung quanh lập tức yên tĩnh lại.

Binh lính hàng đầu liếc nhìn lão đại nhà mình nghĩ đi lên đỡ, liền lập tức sững sờ tại chỗ.

Chưa bao giờ từng thấy lão đại cười qua, cười.

Đó là cười đi? Cho dù độ cong khóe môi của anh rất cứng nhắc, nhưng đối với Phó Quân Hoàng gần như mất đi tất cả vẻ mặt mà nói, kia thật sự là nụ cười, một nụ cười đơn giản lại làm cho bọn họ khiếp sợ.

Thì ra, cô gái đó thật sự là người lão đại cứu chuộc, anh, cứu chuộc duy nhất.

Ngân Lang đứng nghiêm tại chỗ, hai tay rũ xuống bên người, hai quả đấm nắm chặt, nếu không phải bởi vì hắn không bảo vệ được chủ tử, hiện tại lão đại của họ cũng sẽ không...

Bùi Thanh Dật tà tà dựa vào cửa phòng giải phẫu miệng chơi đùa dao giải phẫu, vẻ mặt thú vị nhìn hết thấy trước mắt.

Lúc Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ôm Phó An Nhiên vào trong ngực, giọng nói của anh hơi có vẻ máy móc, nhỏ nhẹ vang lên bên tai cô:

"Cảm ơn đã chờ anh. Anh đã trở về."

Trong nháy mắt đó, ánh mắt Phó An Nhiên đã uớt.

"Ừ. Hoan nghênh trở lại." Giọng nói của cô lạnh nhạt bình thản.

Mà anh, cứ như vậy, đặt hơn nửa sức lực cơ thể trên người cô, an ổn ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Anh nói hôn anh

Vết thương trên người Phó Quân Hoàng thoát nhìn rất dọa người, nhưng cũng may vết thương không quá nghiêm trọng.

Tốc độ phục hồi của Phó Quân Hoàng thật sự làm cho các bác sĩ trong bệnh viện cảm thấy kinh hãi, bọn họ tra không ra vấn đề khác, cuối cùng cũng chỉ có thể quy tội cho nguyên nhân là thể chất anh khác với người thường.

Trong thời gian Phó quân hoàng nằm viện này, Phó An Nhiên cũng liền ở bên trong phòng bệnh này.

Trong lúc ở chỗ này, có không ít người đến thăm Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên cũng vẫn luôn bồi ở bên cạnh anh, kiên nhẫn giúp anh ứng phó những người cần nhắc nhở liên miên kia, cho đến cuối cùng cô thực sự không nhịn được, mặc kệ họ là quan lớn quan nhỏ, cuốn xéo hết thấy!

Không biết cái gì gọi là tính đường sao? Muốn nịnh nói bầu vúi quan hệ, cút xa một chút!

Lời này đương nhiên không phải là Phó An Nhiên nói, mà xuất phát từ trong miệng của em trai ruột của Phó Quân Hoàng, Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị nhỏ hơn Phó Quân Hoàng bảy tuổi, so với Phó An Nhiên thì lớn hơn bốn tuổi, mà Phó An Nhiên phải gọi anh một tiếng chú, đối với một thanh niên mười chín tuổi mà nói, hiển nhiên là không có khả năng tiếp nhận.

Phó Quân Nghị là một huynh khổng, trình độ sùng bái của anh đối với anh trai mình đã đạt đến độ làm người ta giận sôi.

Ban đầu anh tính toán đi theo con đường giống anh trai của mình, thi trường quân đội, nhưng mẹ anh vừa mới nghe anh yêu cầu thi trường quân đội liền bắt đầu gào khóc, cuối cùng anh bắt đắc dĩ, chỉ có thể lựa chọn buông tha nó.

Cho nên khi anh nghe được tin anh hai bị thương nằm viện, lập tức từ Q Đại Phi chạy tới. Cũng từ đó về sau, anh gần như ngày nào cũng chạy tới bệnh viện.

Bọn họ mặc dù là anh em ruột, nhưng cơ hội để bọn họ có thể gặp mặt cũng không nhiều, nếu như anh không nhân cơ hội này bồi dưỡng tình cảm với anh cả của mình, lấy tính tình của anh trai anh mà nói, không chừng lúc nào đó sẽ quên mất đứa em trai ruột thịt này.

Nhưng sau khi anh thấy đám người giống nhau mượn việc thăm bệnh để tạo quan hệ, anh hoàn toàn nổi giận, anh không chút khách khí nói ra lời nói kia, cực kỳ không khách khí đuổi mọi người đi.

Ở đề đô, mọi người cứ lẩn quẩn ở đây, đương nhiên lời nói của Phó Quân Nghị rất nhanh đã truyền khắp nơi, cho nên, mọi người rất thức thời không hề đi làm phiền Phó Quân Hoàng dưỡng thương nữa.

Lúc Phó An Nhiên mua xong bữa trưa trở lại, vừa đứng lúc thấy Phó Quân Nghị đang ngồi bên cạnh giường bệnh, trong tay cầm một quyển sách, trên gương mặt nở nụ cười rất sáng lạng, ánh mắt trong suốt phát sáng nhìn Phó Quân Hoàng, hình như đang nói gì đó rất vui vẻ.

Phó An Nhiên cũng không lập tức đẩy cửa đi vào, liền đứng ở cửa, xuyên qua cửa sổ thủy tinh, nhìn tất cả cảnh tượng bên trong.

Ấm áp làm cô cảm thấy an lòng.

Giống như có cái gì tác động qua lại, vốn Phó Quân Hoàng đang nhìn em trai nói rất hăng say, ánh mắt di chuyển, rơi vào trên cửa sổ thủy tinh, lúc nhìn đến bóng dáng sau cửa sổ thủy tinh, con người vốn thâm thúy, xoẹt qua một tia ấm áp.

Phó An nhiên thấy anh đã nhìn thấy, liền xách theo hộp đựng thức ăn đẩy cửa tiến vào.

"Con gái nhỏ, con mang đồ ăn ngon gì cho chú vậy?" Phó Quân Nghị hoặc lớn hoặc nhỏ đều thích khi dễ Phó An Nhiên, mặc dù anh thường không chiếm được cái gì tốt từ chỗ của cô.

Ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị rất đáng hoàng ngậm miệng không nói lời nào, ho nhẹ một tiếng, sờ sờ cái mũi của mình.

Kỳ quái, sao anh lại phải sợ một cô gái nhỏ hơn mình gần năm tuổi! Suy nghĩ một chút lúc nhỏ anh bị cô lừa gạt, thật là... Nghĩ lại chuyện cũ mà sợ!

"Không được làm khó." Phó Quân Hoàng hơi cau mày nhìn Phó Quân Nghị.

Anh biết, bảo bối của anh không thích Phó Quân Nghị gọi cô là con gái nhỏ. Hơn nữa bảo bối của anh, cũng không nhỏ.

Đối với anh cả của mình nói gì nghe nấy, Phó Quân Nghị bấu môi, nhún nhún vai, cái gì cũng không nói.

Phó Quân Hoàng thiên vị, đó là thói quen.

"Phó Quân Nghị, anh có thể đi." Trong giọng nói bình thản không một chút pháp phùng.

Phó An Nhiên múc một chén cháo nhỏ từ trong bình giữ ấm ra, đặt cái muỗng ở bên trong, sau khi xác định bát cháo nhỏ không bỏng miệng, rồi mới đưa đến trong tay Phó Quân Hoàng.

"Phó Quân Nghi nháy mắt xù lông, "Phó An Nhiên, cô có ý gì? Tại sao cô tới thì tôi phải đi? Cô đây là cái suy nghĩ logic gì? Tốt xấu gì cô cũng phải để tôi ăn một bữa cơm rồi mới đi, thế nhưng tôi ở chỗ này...."

"Uống ngon không?" Phó An Nhiên thấy Phó Quân Hoàng uống xong chén cháo nhỏ cầm trong tay kia, nhẹ giọng hỏi.

"Ngon."

Phó Quân Nghi hận không thể giẫm chân, "Sự đả ngộ khác biệt! Đây chính là sự đả ngộ hoàn toàn khác biệt giữa hai người!"

"Cũng mười mấy năm, anh cũng nên tập quen, mau chút." Phó An Nhiên ở trước mặt Phó Quân Nghi, từ trước đến nay chưa từng ngại trang chút nào.

Nếu như Phó Quân Hoàng không có ở đây, anh nhất định phải mạnh tay đánh nhau với cô nhóc kia một trận! Rất đáng giận!

Phó Quân Hoàng lần nữa nhận lấy chén cháo nhỏ Phó An Nhiên đưa cho anh, có chút máy móc nói với em trai của anh.

Bây giờ cả người Phó Quân Nghi hết sức bức bối, đây mới thật sự là đả ngộ khác biệt!

"Vây, anh nghỉ ngơi thật tốt, em đến trường học trước, có thời gian em lại sẽ tới."

"Không cần tới nữa." Phó An Nhiên không chút khách khí cắt đứt.

Phó Quân Hoàng nhìn Phó An Nhiên một cái, trong con ngươi không chút trách cứ, ngược lại cong miệng theo vẻ cung chiêu.

Phó Quân Nghi cảm thấy lồng ngực bản thân càng thêm buồn bức, "Anh, nghỉ ngơi thật tốt." Thật sự nếu không đi nhanh một chút anh sẽ chết vì buồn bức.

Phó Quân Nghi đi, bên trong phòng bệnh chỉ còn Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng.

Trên bả vai Phó Quân Hoàng còn quần băng gạc, vài màu trắng kia ở trong mắt Phó An Nhiên cực kì chói mắt.

"Còn đau không?" Đặt chén nhỏ lên khay trà, Phó An Nhiên ngồi ở mép giường, vuốt ve bờ vai của anh, chân mày nhíu lại.

Ngón tay hơi lạnh vuốt ve đầu chân mày của cô, ngược mắt, chống lại cặp mắt sâu thẳm kia, trong con ngươi mang theo một tia tâm tình nhân nhạt.

"Không đau." Ngón tay hơi lạnh di chuyển vòng vo ở chân mày của cô, cho đến khi chân mày giãn ra, anh mới dừng lại động tác của mình.

Thần kinh đã hoàn toàn hủy diệt cảm giác đau đớn của anh, cả đời này của anh, cũng sẽ không có cảm giác đau đớn.

Lúc nào thì trở về bộ đội?" Phó An Nhiên cầm bàn tay đang chơi đùa chân mày của cô ở trong tay mình, hỏi anh.

"Giã bộ." Kỳ hạn giả bộ, trong thời gian ngắn không cần trở về.

Phó An Nhiên cười, "Em cùng anh."

Anh cầm ngược tay của cô lại, độ cong khớp môi càng rõ ràng hơn.

"Hôn anh." Tròng mắt đen sáng rực rỡ như ngôi sao nhìn cô, ánh mắt rơi vào trên môi ướt át của cô.

Anh muốn hôn cô, lúc viên đạn tiến vào trong lòng ngực anh, khi ý thức của anh dần dần mờ hồ, hiện lên trước mắt anh chính là bảo bối của anh, anh vẫn luôn muốn cô lại hôn mình một lần, nhưng, những ngày qua anh vẫn không tìm được cơ hội.

Hiện tại chỉ có hai người bọn họ, anh muốn hôn cô, muốn cô hôn anh.

"Được." Phó An Nhiên cười đáp ứng.

Cô nghiêng người về phía trước.

Anh hơi khom người.

Lúc đôi môi mềm mại, mịn màng kia đụng vào trên môi anh, trái tim của anh ngừng đập trong chốc lát, ngay sau đó, bắt đầu đập loạn lên.

Thình thịch, thình thịch, thình thịch....

Giống như anh có thể nghe được tiếng tim đập của bản thân,

Cô hôn rất nghiêm túc, anh là người duy nhất cô muốn quý trọng trong hai đời này, cô không muốn ném thử cảm giác ngồi chờ bên phòng giải phẫu một lần nữa, cảm giác chờ bị phản quyết.

Cái loại cảm giác bị kìm nén hít thở không thông đó, làm cô suyt chút nữa rút súng bên hông ra, trực tiếp đập cửa phòng giải phẫu ra.

Tay không tự chủ được nắm chặt tay anh.

Anh giống như cảm giác được cô hôn trong tuyệt vọng, cái tay còn lại kéo hông của cô, để cô càng gần sát mình hơn, từ từ hôn sâu hơn, hô hấp của hai người cũng dần dần trầm trong, cho đến.....

Phanh.... ..

Cửa phòng bệnh bị đẩy ra, ngay sau đó truyền đến một tiếng khiển trách nghiêm nghị:

"Các người đang làm cái gì đây!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngả bài

Phó An Nhiên phản xạ có điều kiện đưa tay đẩy Phó Quân Hoàng ra.

Vậy mà, đôi tay đặt ở bên hông cô chẳng những không buông ra, ngược lại còn siết chặt hơn.

Anh giống như có chút tức giận với việc cô không chuyên tâm, há mồm khê cắn môi của cô, đầu lưỡi linh hoạt vọt thẳng vào.

Trong tròng mắt đen hiện lên một chút kinh ngạc, Ý nghĩ lúc đầu muốn đẩy anh ra cũng biến mất không thấy, trong lòng cô thờ dài nắm vạt áo của anh, cùng anh đây đưa ở chung một chỗ.

Nhiệt độ trong phòng từ từ tăng vọt.

Nhưng có một góc trong phòng nhiệt độ đạt dưới không độ C.

"Phó Quân Hoàng!" Giọng nói tức giận vang lên lần nữa.

Lần này Phó An Nhiên đã nghe được là ai, Phó Văn Thắng! Là ông nội trên danh nghĩa của cô, ba của Phó Quân Hoàng!

Cô nhìn chằm chằm người đàn ông đang hôn rất nghiêm túc đó, lấy năng lực của anh, anh đại khái đã sớm biết bên ngoài phòng có người, như vậy mới vừa rồi anh để cô hôn anh, vậy chính là có mục đích, cho nên anh...

Cho nên anh tính toán ngả bài với người trong nhà!

Phó Quân Hoàng giống như không thấy được ánh mắt trách cứ của cô, cặp mắt thâm thúy như cỏ đầm mang theo một chút vui vẻ không dễ phát hiện.

"Hô cái gì mà hô? Cũng hơn năm mươi tuổi rồi, ngày ngày la như vậy, không thấy mệt mỏi hoảng sợ sao." Giọng nói từ từ vang lên, "Được rồi được rồi đừng hôn nữa, nếu còn hôn nữa, ông già này sẽ ném cô nhóc kia ra nước ngoài."

"Câu nói cuối cùng kia rất có tác dụng, lúc Phó An Nhiên còn chưa kịp phản ứng, Phó Quân Hoàng đã nhanh chóng buông Phó AN Nhiên ra, ngay sau đó ôm cô vào trong ngực của mình, con người nguy hiểm đen nhánh rơi vòa trên người cụ Phó.

Phó Văn Thắng kinh ngạc nhìn ba của mình, Phó Chiến.

Phó Chiến, cụ Phó, lão thủ trưởng của đế đô, mặc dù hiện tại đã về hưu, nhưng những người ngày ngày xuất hiện ở trên tivi, đều sẽ đến đây báo cáo cái gì đó với ông cụ.

Bình thường cụ Phó thoát nhìn cực kì nghiêm túc, nhưng ở trong mắt Phó An Nhiên, ông chính là một Lỗ ngoan đồng cần người dỗ dành, một Lão Ngoan Đồng hết sức dễ dàng lấy được thỏa mãn.

Ở trong mắt Phó Văn Thắng một màn vừa rồi làm ông chấn động quá lớn, nhưng tại sao người cha ngoan cố bảo thủ đó, còn cởi mở hơn so với ông?

Đứa bé An Nhiên kia, trên danh nghĩa là con của Phó Quân Hoàng! Hành động mới vừa rồi của bọn họ, chính là loạn luân!

Dáng vẻ của cụ Phó hoàn toàn giống như không nhìn thấy ánh mắt của Phó Văn Thắng, ông cười híp mắt con người hết sức nguy hiểm, có phần giống Lão Ngoan Đồng nói:

"Thế nào? Tức giận? Lão già này cho cháu biết, cháu không đâu lại được ông đâu! Chỉ cần ông nói một câu, cô nhóc An Nhiên kia phải ngoan ngoãn ngồi đợi ra nước ngoài cho ông đó." Giống như sợ cháu mình không tức giận, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Bên tai Phó An Nhiên nghe tiếng tim đập trầm ổn có lực của Phó Quân Hoàng.

"Năm mơ." Hai chữ đơn giản của Phó Quân Hoàng, suýt nữa làm cụ Phó tức chết.

"Phốc." Bởi vì dựa vào trong ngực anh, giọng nói của anh vẫn còn vang vọng bên tai cô.

Thấy vẻ mặt tiểu hồ ly đó cười vui vẻ, trong lòng cụ Phó một trận tức giận, "Nhóc con, con tốt xấu gì cũng phải có chút đáng về tiểu thư khuê các chứ, con bây giờ đã mười lăm tuổi, không nhỏ, nếu để cho..."

"Của cháu. Cháu giáo dục." Phó Quân Hoàng trực tiếp cắt đứt lời nói dông dài của cụ Phó, hoàn toàn không thấy cụ Phó bị tức giận mà nét mặt già nua đỏ bừng, ngược lại ánh mắt lại nhìn trên người Phó An Nhiên, con người từ từ dịu dàng, "Cứ như vậy, rất tốt."

An Nhiên ho nhẹ một tiếng, trên gương mặt có một chút ửng đỏ mắt tự nhiên, cô chui từ trong ngực Phó Quân Hoàng ra, đứng lên, thoát nhìn cả người cực kì khéo léo, "Cụ, ông nội."

Bởi vì trên danh nghĩa Phó Quân Hoàng là ba của cô, cho nên cô đều coi Phó Văn Thắng và Phó Chiến là ông nội và cụ.

Khỏe mắt Phó Văn Thắng hưng hăng kích động, năng lực chịu đựng trong lòng đứa nhỏ này thật đúng là không phải lớn bình thường.

Thấy gương mặt Phó Văn Thắng không được tự nhiên, cụ Phó rất không khách khí cho con trai mình một cước, "Đức hạnh."

"Ba, bọn họ đây là đang..."

"Loạn luân?" Cụ Phó chống gậy, một gậy không chút khách khí rơi vào trên người Phó Văn Thắng, "Lúc nào thì người trở nên cổ hủ như vậy? Cô bé kia và tên nhóc xấu xa nhà con có quan hệ máu mủ sao? Có quan hệ máu mủ với con sao? Không có sao có thể gọi là loạn luân!"

Phó Văn Thắng cũng không dám né tránh gậy của cụ Phó, cứ như vậy cứng rắn tiếp nhận một gậy, nhất thời phía sau lưng ông một trận nóng bỏng.

Trong lòng Phó An Nhiên thầm cho điểm khen ngợi cụ Phó.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng còn muốn ngưng trọng hơn mấy phần so với vừa rồi, anh đưa tay cầm tay An Nhiên đang buông thõng bên người, ánh mắt rơi vào trên người cụ Phó, giọng nói hơi có vẻ máy móc, từng chữ một vang lên:

"Chuyện của con, con sẽ giải quyết. Bảo bối của con, con để ý tới."

Ý bên ngoài tức là, người dư thừa, cút xéo.

Lúc đầu cụ Phó còn đang dạy dỗ con trai mình liền dừng gậy trong tay lại, con người gần bảy mươi tuổi không chút nào vẩn đục, ông nhìn Phó Quân Hoàng, có chút nghiêm túc nói:

"Nghiêm túc?"

Phó Quân Hoàng mặt không biểu cảm nhìn cụ Phó, không nói.

Cụ Phó cảm thấy không thú vị không hề nói nữa, ngược lại tầm mắt rơi vào trên người Phó An Nhiên đang mỉm cười, "Nghiêm túc?"

Ánh mắt Phó Quân Hoàng rơi vào trên người Phó An Nhiên, con người đen nhánh không hề chớp cứ như vậy nhìn cô, con người sáng như sao, chứa đầy mong đợi và chút bất an.

Cô nhẹ nhàng cầm lại tay anh, con người ôn hòa nhìn anh, cười nhạt:

"Nghiêm túc. Cả đời này, cũng sẽ chỉ có anh."

Cứ như vậy, trong nháy mắt, vẻ mặt cứng nhắc kia, thả lỏng, độ cong khóe môi hiện lên rõ ràng, con người vui vẻ càng làm ấm lòng người.

"Ừ, cả đời." Bảo hộ cô bình yên cả đời, anh vẫn luôn nhớ, cũng vẫn luôn thực hiện lời thề này.

"Cả đời cái rắm! Các người đây là...."

"Câm miệng cho ba!" Một gậy không chút khách khí rơi vào trên người Phó Văn Thắng đang muốn giậm chân, cụ Phó thu hồi nụ cười trên mặt, ngược lại vẻ mặt nghiêm nghị rơi vào trên người Phó An Nhiên, "Cô nhóc, con phải nhớ kĩ năm đó ta và con đã nói cái gì?"

An Nhiên cười nhạt một tiếng. "Đương nhiên sẽ không. Chỉ là cụ à, con hy vọng, người cũng không nên quên, con đã nói cái gì."

Cụ Phó ngừng một lát, trong đầu vang vọng một câu nói:

... Người thương anh ấy, tất nhiên con sẽ gấp trăm lần.

Ngay từ lúc đó, cô cũng đã nói với ông, lập trường và thái độ của cô.

"Đương nhiên, sẽ không."

Giữa hai người, như làm cho người ở chỗ này rơi vào sương mù.

"Ba, rốt cuộc hai người đang nói cái gì?" Phó Văn Thắng cau mày.

"Không nên hỏi thì đừng hỏi." Cụ Phó giờ gây lên đáng muốn cho ông một gậy, nhưng lại nghĩ quên đi, "Ba mặc kệ các con náo thế nào, hiện tại cũng nên thu lại rồi, mặc dù là công việc quan trọng nhưng cũng phải đợi đến sau khi nhà đầu kia trưởng thành, hiện tại đã bắt đầu thân mật, còn ra bộ dạng gì nữa!"

"Cháu..." Phó Quân Hoàng vừa muốn mở miệng, liền bị Phó An Nhiên giơ tay lên ngăn cản.

"Đã rõ, sau này chúng cháu sẽ chú ý." Phó An nhiên cười.

Phó Quân Hoàng có chút đáng thương nhìn Phó An Nhiên, mặc dù anh nhìn thế nào cũng đều tốt, nhưng anh còn muốn nói cho toàn bộ thế giới biết, người trước mắt này là bảo bối của anh, một mình anh.

"Chuyện giữa chúng ta cần gì phải cho người khác biết?" Phó An Nhiên hướng về phía anh an tâm cười một tiếng.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng cũng dịu dàng hơn, hơi thở lạnh như băng trên người anh cũng từ từ giảm xuống.

"Được rồi, tên nhóc xấu xa, cháu tốt nhất nên nghỉ ngơi đi, nhóc con cũng đừng vì chăm sóc nó mà để mình mệt nhọc. Ông và cha con đi trước."

Nói xong, cụ Phó cũng không chờ Phó An Nhiên đáp lại, trợn mắt nhìn Phó Văn Thắng đang rối rắm, bước chân trầm ổn rời khỏi phòng bệnh.

Ra khỏi phòng bệnh, Phó Văn Thắng cảm thấy cụ Phó muốn nói gì đó với ông.

Ông vẫn chờ, nhưng cũng đã về đến nhà, cụ Phó vẫn im lặng một câu cũng không nói.

Người của Phó gia cũng là một cao thủ chịu đựng, nhưng đối mặt với chuyện của người trong nhà, Phó Văn Thắng vẫn thiếu kiên nhẫn.

"Ba, mới vừa rồi ba và Phó AN Nhiên nói bí mật gì? Giữa hai người đã nói cái gì?"

Cụ Phó chống gậy khẽ thở dài, "Năm An Nhiên tám tuổi đã xảy ra chuyện, con còn nhớ rõ không?"

Phó Văn Thắng sùng sốt, An Nhiên tám tuổi, đó là chuyện sáu năm trước, chuyện đó, làm cả Phó gia thiệt hại, làm sao có thể không nhớ?

"Không phải là....?"

"Sáu năm trước....."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Sáu năm trước

Chuyện phát sinh sáu năm trước kia, cụ thể đã xảy ra chuyện gì, thật ra thì bọn họ cũng không rõ lắm.

Chẳng qua khi Phó Văn Thắng chạy tới hiện trường, chỉ nhìn thấy thi thể đầy đất, và bóng dáng nho nhỏ quanh thân nồng đậm sát khí kia.

Khi đó An Nhiên chỉ mới tám tuổi, con người lạnh lùng của cô nhìn từng người xuất hiện trong tầm mắt mình, trên tay trái của cô cầm một cây súng lục, mà trong ngực của cô, chính là đang ôm Phó Quân Hoàng đã mất đi ý thức.

Chỉ cần vừa có người cố gắng đến gần cô, cô sẽ không chút do dự giơ súng lên, chuẩn xác nhắm ngay mi tâm của người đó, trong con người băng hàn không giống một đứa trẻ, cô giống như một dã thú đầu đàn bị thương, che chở thật tốt người nhà của mình, không để cho bất luận kẻ nào đến gần.

"Cô nhóc, là ông, ông là ông nội, để súng xuống, sau đó chúng ta." Lần đầu tiên Phó Văn Thắng một thân quân trang kiên nhẫn thử nói chuyện với Phó An Nhiên như vậy, nhưng lời của ông còn chưa nói hết, họng súng đen ngòm đã nhắm ngay mi tâm của ông.

"Cút!" Cô che chở người trong ngực, tay đè lên nơi đang trào ra máu của anh, "Toàn bộ cút!"

Cô cũng không biết, cô ngay lúc đó, đôi môi run rẩy có bao nhiêu lợi hại, mặc dù ánh mắt vô tình lạnh như băng, nhưng thật sâu trong trông mắt là bất an và mờ mịt, tất cả bị Phó Văn Thắng nhìn không bỏ sót.

Nếu như sẽ tiếp tục như vậy, hai đứa trẻ này đều sẽ xong đời.

Cho đến, Từ Tĩnh Ngưng nghe được tin tức cuồng quít chạy tới, bà không để ý họng súng đang chĩa về phía bản thân, không để ý mọi người xung quanh khuyên kéo (khuyên can kéo lại), cứ như vậy bà liều lĩnh xông lên trước, một tay kéo Phó An Nhiên đã sớm mất đi lý trí vào trong ngực.

Lúc ấy trong tay An Nhiên còn cầm súng lục, lúc Từ Tĩnh Ngưng ôm cô vào trong ngực, thời điểm cô giơ tay lên muốn bóp cò, đúng lúc cô chỉ cảm thấy cổ họng có một chất lỏng nóng bỏng, cả người cô cứng lại.

"An Nhiên, là mẹ, mẹ vĩnh viễn sẽ không thương tổn đứa con của mình, hiện tại các con đều an toàn, không sao rồi, con đã được cứu trợ, con và Quân Hoàng được cứu tr. An Nhiên, bé ngoan của ta, để mẹ nhìn một chút,a, mẹ nhìn một chuy...." Từ Tĩnh ngưng ôm An Nhiên, tận lực đè nén giọng nói nghẹn ngào, bà cố gắng cười với An Nhiên, cho đến khi con người của An Nhiên từ từ ấm lại, cho đến khi cơ thể của cô không còn cứng ngắc như vừa rồi.

"Mẹ. Mẹ." Giọng nói khô khốc, An Nhiên cố hết sức khê gọi, chẳng qua cô vẫn ôm chặt Phó Quân Hoàng trong ngực như cũ, bà bối rối nhìn cô, "Quân Hoàng. Quân Hoàng sắp chết, Mẹ, Quân Hoàng sẽ chết, mẹ cứu cứu anh ấy, anh ấy sắp chết."

Phó Văn Thắng luôn chờ tại nơi này, sau khi nghe được Phó An Nhiên mở miệng, lập tức phát tay, để người ta đi cứu người.

Nhân viên cứu hộ chờ ở một bên lập tức tiến lên, muốn đặt Phó Quân Hoàng lên băng ca, vậy mà Phó An Nhiên Phó An Nhiên vẫn cứ ôm chặt anh như vậy, không để cho bất luận kẻ nào đụng vào, mỗi khi nhân viên chữa bệnh và chăm sóc tiến lên, cô sẽ phẫn hận nhìn mỗi người, ánh mắt của cô quá có lực uy hiếp, không người nào dám tiến lên trước nữa.

Từ Tĩnh Ngưng ôm cả hai đứa bé vào trong ngực của bà, bà nhẹ giọng nói nhỏ bên tai cô: "An Nhiên, hiện tại Quân Hoàng cần cứu trị, nếu như không được cứu trị, nó sẽ chết..."

Lời của bà vẫn chưa nói hết, An Nhiên liền buông Phó Quân Hoàng trong ngực ra.

Phó Quân Hoàng bị mang đi, nhưng Phó An Nhiên vẫn ngồi chồm hồm tại chỗ, cô vẫn nhìn Phó Quân Hoàng được đưa lên xe cứu thương, nhìn xe lái đi....

Cả người cô thoát nhìn đều ngơ ngác, Từ Tĩnh Ngưng thấy cô như vậy bị dọa sợ, ngay lúc bà đang muốn cố gắng nói gì đó, đột nhiên An Nhiên cử động.

Bỗng nhiên cô từ dưới đất đứng lên, nhưng có lẽ bởi vì thời gian ngồi chồm hồm quá lâu, chân của cô đã chết lạng, lúc cô đứng lên, suýt nữa té ngã trên mặt đất.

Cứ như vậy khắp người cô toàn vết máu tiêu sái bước đến trước mặt Phó Văn Thắng, con người lạnh lùng dọa người, cô nói từng chữ một: "Con muốn gặp cụ."

Dạo này mình bận quá, không có nhiều thời gian để ed, các bạn thông cảm nhé!

Về chuyện sau đó, Phó Văn Thắng cũng không biết, ông đã từng cố gắng hỏi thăm cụ Phó, lại cũng bị cụ Phó trả lời cho có lệ.

Nhưng lần này, giống như cụ Phó muốn nói cho ông biết cái gì.

"Rất muốn biết, cô nhóc kia tìm ba nói cái gì? Cụ Phó chống gậy, đi tới trước cửa sổ, nhìn ánh chiều tà ngoài cửa sổ, nhàn nhạt nói.

"Nếu như lần này ba nguyện ý nói cho con biết."

Cụ Phó thở dài, "Thật ra thì chuyện này, không phải ba không muốn nói cho con biết, với tính tình của con khi đó, con sẽ không chút do dự đuổi cô nhóc kia a ngoài đi."

"Có ý gì?"

"Sáu năm trước, con cho rằng những người kia là do Quân Hoàng giết, thật ra thì toàn bộ đều là cô nhóc kia ra tay."

"Cái gì?" Phó Văn Thắng chợt đứng dậy từ trên ghế sofa, "Không thể nào! Khi đó con bé mới tám tuổi! Năm đó con đã kiểm tra, mỗi phát súng lấy mạng một người, mỗi phát súng đều ngay giữa mi tâm, kỹ thuật bắn súng chuẩn xác như vậy, cho dù là tinh anh trong bộ đội, cũng không nhất định có thể hoang thành, huống chi là một đứa bé tám tuổi."

"Đừng quên, năm đó Quân Hoàng ôm nó về từ đâu." Cụ Phó lạnh lùng nói, "Nếu như không phải ba nắm chắc mười phần, ba cũng sẽ không nói như vậy."

"Ba đã hỏi... Nó?"

"Là chính nó nói, lúc ấy, khi nó tới tìm ta đã nói...." Trong đầu hiện lên hình ảnh năm đó.

'Con đường sau này của con tự con quyết định, con sẽ không để bản thân trở thành xương sườn mềm của bất luận ai, sẽ không để Phó gia chịu một chút thương tổn, càng không cho phép bất luận kẻ nào thương hại đến một cọng lông của người ở chỗ này. Cho nên, cụ, con hy vọng người có thể hiểu, con đường sau này của con, là bản thân con chọn, người không cần lo.

'Con có biết mình đang nói cái gì sao!'

'Đương nhiên con biết. Người là trụ cột của Phó gia, chúng ta đang làm gì, đương nhiên người biết rõ. Nhưng nếu như con muốn làm chút gì mà người không biết, người cũng đừng muốn biết một chút gì từ chỗ con. Con không phải là người lương thiện gì, người yêu con, nhất định báo đáp gấp đôi, mà người anh ấy yêu, còn hơn gấp trăm lần! Con, sẽ không bỏ qua, bất kì một ai thương tổn tới anh ấy.

Khi đó, cả người cô chặt vật, khắp người toàn vết máu, mà trên cánh tay cô còn trúng một phát đạn, máu vẫn luôn chảy xuống, nhưng sắc mặt của cô quá ổn định, con người quá sắc bén, làm ông ngay cả việc cô bị thương cũng không chú ý tới.

Ánh mắt của cô quá lạnh, súng vẫn còn bị cô nắm thật chặt trong tay như cũ, về mặt của cô lúc đó nói cho ông biết, cô giết người.

Từ lúc mới bắt đầu ông cũng biết, đứa bé kia không thể đánh đồng với những đứa bé bình thường, rồi sau đó trong mấy năm nay, biểu hiện của đứa bé kia cũng đều trong kết luận của ông.

Cụ Phó nói lại lời năm đó Phó An Nhiên nói, gần như không sót một chữ, Phó Văn Thắng khó mà không khiếp sợ.

"Nhưng nói chẳng qua là..."

"Đứa bé tám tuổi? Văn Thắng à, biết con kém con trai mình ở chỗ nào không? Quân Hoàng chưa bao giờ xem bất cứ người nào là người yếu, nó sẽ lấy một loại ánh mắt giống nhau xem xét cư xử của mọi người, cho dù là một đứa bé."

Phó Văn Thắng cau mày.

"Bây giờ con cũng không cần suy nghĩ nhiều, năm đó ba đã nhìn ra, đứa nhỏ An Nhiên này, đã định trước phải là người Phó gia ta, nếu không thể chân chính trở thành con của Phó gia, vậy thì cháu dâu, cũng rất tốt." Đột nhiên cụ Phó cười ha hả lên.

"Cha, người...."

"Được rồi, được rồi, ba nói cho con biết chuyện này, không phải để con cảm thấy An Nhiên kia là một người lòng dạ độc ác, ba chỉ muốn cho con biết, An Nhiên là một đứa bé ngoan, nó xem Phó gia chúng ta là người nhà của mình, mà chúng ta, là người nhà của nó, con hiểu chưa?"

Làm sao Phó Văn Thắng lại không biết dụng tâm của cụ Phó, ông còn muốn tự nói với mình, giữa con bé An Nhiên kia và Quân Hoàng, là không người nào có thể tách ra, đã như vậy, liền thuận theo tự nhiên đi.

Phó Văn Thắng thấy cụ Phó không sao, lúc tính toán rồi đi, giọng nói nghiêm túc của cụ Phó đột nhiên vang lên, ông nói:

"Văn Thắng, An Nhiên đã nói, chuyện của sáu năm trước, không muốn chúng ta đơn giản như vậy, hơn nữa lần này Quân Hoàng bị thương, xem ra, chúng ta cũng phải điều tra một chút."

Bệnh viện quân khu.

Phó Quân Hoàng uống thuốc xong, mới vừa ngủ, một người từ bên ngoài phòng bệnh thăm dò đi vào.

An Nhiên sửa sang lại chăn cho Phó Quân Hoàng, rồi mới đứng dậy, đi ra khỏi phòng bệnh.

"Tiểu thư." Người đứng bên ngoài phòng bệnh chính là quản lý của quán cà phê đó, hần nhỏ giọng gọi, là một trong những "cụ già" bên cạnh An Nhiên, dưới tình huống bình thường, hần sẽ không xuất hiện trước mặt An Nhiên, trừ khi là thật sự gặp chuyện gì.

"Chuyện gì." An Nhiên đi tới trong góc, cau mày nhìn hần.

Phong Lượng đẩy mắt kiếng trên sống mũi một cái, có chút ngưng trọng nói: "Tiểu thư, chúng tôi tra được tung tích của anh Long đó."

An Nhiên chợt ngừng đầu, đột nhiên con người bao trùm một mảnh băng hàn, "Rất tốt."

Anh Long, trong chuyện năm đó, một người duy nhất cô biết. Không nghĩ tới, sau khi né tránh sáu năm, hần lại vẫn dám ra đây, thật sự là, muốn chết!

Chương 12: Long Tam

Bên trong phòng bao VIP của KTV Hào Hoa, ở trước màn hình các cô gái có vẻ thủy mì diêm lệ, cơ thể mềm mại của các cô uốn éo, làm các loại động tác mị hoặc treu đùa, xua đi nộ khí đang toát ra của mấy người đàn ông.

"Anh Long, hôm nay bọn em vì đại ca mở tiệc đón tiếp! Anh Long anh đã trở lại, mấy người chúng em cũng vẫn sẽ đi theo đại ca!" Mấy người đàn ông đồng thời giơ chén lên, về mặt kính trọng hướng về phía người đàn ông đang đang ngồi trên ghế sa lon nâng chén lên, lớn tiếng nói.

Dưới ánh đèn tối tăm, cũng không nhìn thấy rõ mặt người đàn ông lắm, nhưng trên gò má trái của hắn, từ mắt thẳng đến bên sau tai có một vết sẹo thật dài, thoạt nhìn cực kì dữ tợn.

Người được gọi là anh Long cũng đứng dậy, giơ cái ly trong tay lên, "Nếu các anh em vẫn tin tưởng tôi, vậy sau này mấy anh em liền đi theo tôi. Mặc dù mấy năm nay tôi không ở đây, nhưng Long Tam tôi, thế nào cũng không chạy được."

Lời này của Long Tam, làm tràng diện nhất thời lạnh xuống mấy phần.

Tại chỗ này có người nào không biết, năm đó bởi vì Long Tam dựa vào người của Phó gia, sau liền không xuất hiện trước tầm mắt của mọi người nữa, tất cả bọn họ đều cho là Long Tam đã chết, nhưng không nghĩ đến, hai ngày trước hắn đột nhiên nghênh ngang xuất hiện ở đây.

Nếu Long Tam dám trở lại, liền chứng minh, chuyện kia đã qua, nếu đã qua, vậy bọn họ cũng không cần đối nghịch với Long Tam.

"Đương nhiên, anh Long đó, vĩnh viễn đều không đi cướp." Người đàn ông mập mập vừa mới mở miệng nói lần nữa, cười ha hả không ngừng.

Người ở chỗ này, hiện tại không có ai là không có chút dang tiếng trong giới hắc đạo? Long Tam đột nhiên trở lại, làm bọn họ trở tay không kịp, chỉ là hiện tại bọn họ không roe thể lực phía sau Long Tam, nhất thời hồi lâu cùng không trở mặt với Long Tam.

"Bàn Tử, nhớ những lời này của người." Về mặt Long Tam âm trầm, ngửa đầu liền một hơi uống sạch ly rượu.

Người ở chỗ này cũng bắt đầu làm lành, hòa theo một hóp uống sạch rượu trong chén.

"Được rồi, được rồi, không được tự nhiên, tới đây hầu hạ anh Long thật tốt." Bàn Tử kêu mấy người phụ nữ vẫn còn đang uốn éo thân thể trước nằm ảnh, lớn tiếng gọi.

Nghe được ông chủ vàng lên tiếng, mấy người phụ nữ ăn mặc ít ỏi lập tức toàn bộ vây quanh Long Tam, các cô làm nghề này đã lâu, ánh mắt rất lợi hại, người nào có tiền người nào không có tiền, người nào có quyền người nào không có quyền chỉ cần nhìn một cái, theo như quan sát tình hình mới vừa rồi, anh Long thoạt nhìn rất hung dữ này, là một người rất lợi hại.

"Anh Long uống một chén đi." Cô gái trang điểm đậm, giơ cái ly, đẩy tới trước mặt Long Tam, bấp đôi phoi bày ra bên ngoài hữu ý vô ý ma sát vào chân hắn.

Long Tam đẩy ly rượu giơ ở trước mặt mình ra, tiện tay lôi một cô gái nhìn như có chút luống cuống, nói, "Người này đi."

Nhìn thấy Long Tam đã chọn lựa, những người còn lại cũng hết sức tự giác, bắt đầu xem xét quần áo ông chủ vàng của mình.

"Ánh mắt anh Long thật tốt, em nghĩ em gái trong ngực kia còn chưa trưởng thành đi?" Trong ngực Bàn Tử ôm người phụ nữ vừa rồi mời rượu Long Tam, bàn tay mập mập luôn vuốt ve xung quanh nơi lộ ra ngoài của người phụ nữ.

Long Tam cũng không để ý ánh mắt quái dị của Bàn Tử, đưa tay chui vào trong quần áo của cô gái, chỉ là còn không đi vào toàn bộ, cô giống như một con thỏ bị hoảng sợ cuống quýt né tránh, dưới sắc mặt trang điểm đậm có chút khẩn trương.

"Long.... anh Long tôi.... Chúng ta không nên ở chỗ này...."

Long Tam kinh ngạc với giọng nói trong trẻo của cô, vốn đang muốn nổi giận trong nháy mắt liền hạ hỏa, "A? Lần đầu tiên?"

Cô gái kia không thể cũng không thể gạt đầu, "Tôi...."

Long Tam cười ha hả, cũng không chờ cô gái nói xong, hắn trực tiếp ôm ngang cô gái kia lên, nói, "Cô gái này xấu hổ, tôi đây đi trước một bước."

"Anh Long chơi vui vẻ." Bàn Tử cười khanh khách nhìn hắn, bên trong phòng bao lúc này, loại thanh âm gì cũng có, thế nhưng có không ít là tiếng va chạm và tiếng mọi người nặng nề hít thở.

Giang phòng đã sớm chuẩn bị tốt, Long Tam ôm cô gái đi thẳng đến bên trong gian phòng của mình, anh ném cô gái lên giường, nhào tới muốn hôn cô, nhưng trong nháy mắt hắn đang muốn nhào đến trên người cô, trong nháy mắt đó cơ thể của hắn liền cứng ngắc.

Một con dao găm giờ lên trên cổ hắn, mà bụng của hắn, còn chống đỡ một tay súng.

"Cô là ai?" Long Tam trầm giọng nói.

Không thấy sự hèn nhát trên mặt, đương nhiên cũng không còn thấy vẻ ngượng ngùng, thay vào đó là một nụ cười câu người, trong con ngươi thuần khiết là cảm giác đùa cợt:

"Đừng đến người của quân chủ toi, còn dám tiêu dao sung sướng như vậy? Muốn biết chết không sợ súng là như thế nào không!"

Long Tam đang muốn nóng nảy, hắn chỉ cảm thấy đột nhiên cổ họng một trận đau nhức, lúc hắn còn chưa kịp phản ứng là chuyện gì xảy ra, tầm mắt của hắn đã mờ hồ, sau đó hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Lúc Long Tam tỉnh lại, hắn phát hiện tay mình bị trói ra sau lưng cố định trên ghế, gian phòng rất lớn, nhưng bốn phía vách tường đều là tấm thép, bên trong cả gian phòng, phản chiếu cổ kim loại sáng bóng lạnh như băng.

Khi hắn thấy "tiểu thư" lúc trước tìm mình đang đứng ở trước mặt mình, lúc cười khanh khách nhìn hắn, trong lòng hắn một trận tức giận:

"Rốt cuộc ngươi là ai! Ngươi biết tôi là ai không? Trói tôi? Các người không muốn sống sao?"

...ba!

Một roi không chút lưu tình trực tiếp quất vào người Long Tam!

Trong nháy mắt áo sơ mi giá trị không rẻ liền rách nát.

"Tiểu Tứ, cô xem một chút dáng vẻ người này không thương hương tiếc ngọc, mặc dù người này xấu xí một chút, nhưng nói thế nào, cũng là người đàn ông." Cô gái cả người vẫn mặc quần áo "tiểu thư" như cũ giả bộ ríu rít lắc đầu, vẻ mặt đáng tiếc.

Hé ra vẻ mặt đứng đắn, Lãnh Hạo cũng hé ra vẻ mặt lạnh như băng nhìn quần áo lộ liễu của cô gái, "Lam Nhượng Khê, mặc quần áo của cô vào."

Lam Nhượng Khê chắc chắn lắc đầu, "Thật đáng tiếc đáng tiếc, anh nói....."

"Tôi sẽ để các người trả giá thật đắt, các người.... .."

'Ba'

Một cái tát hung hăng đánh vào trên mặt Long Tam còn đang ồn ào gọi.

Lam Nhượng Khê vặn vẹo cổ tay của mình, vẻ mặt khó chịu nhìn Long Tam, "Bà đây không cho người chút sắc mặt, con mẹ nó, người không biết hiện tại người đang bị tôi trói sao? Để chúng tôi trả giá đắt? Vậy cũng phải xem người có đủ bản lĩnh ra khỏi cánh cửa kia hay không!" Ban đầu còn muốn đùa giỡn một chút, cô mặt lạnh đi tới, kêu cái đám à!

Lãnh Hạo đối với việc Lam Nhượng Khê động kinh đã tập mãi thành quen, sắc mặt bất động, cơ thể thẳng tắp đứng nghiêm ở cửa, chờ đợi mấy người tiểu thư đến.

Nếu như đến giờ phút này, Long Tam còn không biết mình bị kẻ thù tìm tới cửa, thì hắn không phải là Long Tam.

Một tiếng thang máy vang lên, sau đó truyền đến một trận tiếng bước chân, dường như người tới không ít, vốn Lam Nhượng Khê đang đứng trước mặt Long Tam liền bước nhanh tới bên cạnh Lãnh Hạo, sau khi đã sửa sang lại quần áo mình thay xong, cung kính đứng ở cửa, chờ đợi người tới tiến vào.

Long Tam biết, chắc chắn hắn đã đắc tội với nhân vật lớn nào, ở để đồ trừ Phó gia, không có người nào khác. Nhưng Phó gia cũng không dính đến hắn, hắn biết rõ điểm này, vừa rồi mới dám trở lại để đồ sau sáu năm.

Hắn vẫn nhìn chăm chăm cửa, sau khi thấy một cô gái nhỏ khoảng mười lăm mười sáu tuổi tiêu sái bước vào, nhất thời trong đầu của hắn nghĩ không ra, người này rốt cuộc là người nào.

"Quân chủ!" Lam Nhượng Khê và Lãnh Hạo đồng thời cúi người, cung kính gọi.

Người tới chính là An Nhiên, cô khoát tay áo một cái, sau đó ánh mắt lạnh lẽo bắn thẳng đến trên người Long Tam, khóe môi của cô mang theo nụ cười lạnh như băng, giọng nói giống như truyền tới từ địa ngục, từ từ ở nơi an tĩnh này chỉ đủ nghe được tiếng người hô hấp vang lên bên trong gian phòng:

"Long Tam, ngươi còn nhớ rõ tôi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Người tổn thương anh ấy, chắc chắn phải chết!

Long Tam nhìn chăm chăm An Nhiên thật lâu, vậy mà trong đầu của hắn vẫn không có chút hình ảnh nào về cô.

"Vị tiểu thư này, Long Tam tôi.... .."

"Ba.....!"

Chiếc roi chuẩn xác quất vào trên mặt hắn, trong nháy mắt, một vết máu nở rộ ở trên mặt hắn.

Mặt Lãnh Hạo không chút biểu cảm thu hồi roi, sắc mặt bất động nhìn thẳng phía trước.

Trong lòng Lam Nhược Khê cho hắn khen ngợi, Chính Thái nhà cô rất đẹp trai.

"Ở trước mặt quân chủ, phải ít nói nhảm, không thể nói láo, nét không, rút roi ra sẽ không chết người." Hai tay Lam Nhược Khê ôm ngực đứng bên cạnh Lãnh Hạo, vẻ mặt nhìn như nghiêm túc nói.

Không biết Lãnh Hạo cố ý hay vô tình, cái vết roi kia quất đúng vào vết thương trên mặt vốn đã thành sẹo của Long Tam, máu từ mắt chảy xuống, khiến con mắt trái của hắn phải nhắm lại, mà một con mắt khác đầy đáng về dữ tợn, lại càng rõ ràng hơn.

Tốt nhất bọn họ nên giết hắn, nếu không chờ hắn ra ngoài, hắn sẽ để cho những người này sống không bằng chết!

"A..... Xem ra, quý nhân của chúng ta hay quên chuyện là anh Long quên mất loại nhân vật nhỏ như chúng ta rồi!"

Trên gương mặt đau nhức làm Long Tam mở miệng cũng khó khăn, hắn đối với cô gái trước mắt này, thật sự không có bất kì ấn tượng.

Khỏe môi An Nhiên khẽ nhếch, trong con ngươi không chút nhiệt độ xoẹt qua một tia ngoan lệ, hơi khoát tay, người vẫn chờ ở ngoài cửa lập tức tiến vào, một người trong đó trong tay cầm một cái khay, trên khay để một con dao găm nhỏ và một cái chén lớn bằng thủy tinh.

Lam Nhược Khê nhìn, ánh mắt cũng bắt đầu sáng lên, cô còn chưa từng thấy quân chủ phát giận lớn như vậy, ời chào tự mình động thủ.

Lãnh Hạo vẫn luôn không nhúc nhích, mặc cho người con gái đứng ở bên cạnh mình, cơ thể anh lắc tới lắc lui, khi hắn thật sự không nhịn được mà nghiêng mặt nhìn lại, nhất thời sững sờ.

Lam Nhược Khê vui vẻ, đây vẫn là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ mặt thứ hai trên mặt Lãnh Hạo, cô hướng về phía hắn nghiêng người cười một tiếng, "Thế nào, bị chị đây mê hoặc rồi hả? Anh phải biết, chị đây thế nhưng....."

"Lông mi rớt." Lãnh Hạo không chút khách khí cắt đứt Lam Nhược Khê đang tự luyến, rồi sau đó kéo cánh tay đang quàng trên tay anh ra, lui về phía sau mấy bước, vẫn như cũ đứng nghiêm ở nơi cách An Nhiên không xa.

"Anh là họ với trướng thôi!" Lam Nhược Khê chỉ một ngón tay về phía Lãnh Hạo.

Lãnh Hạo hoàn toàn làm như không nhìn thấy.

Đối với chuyện của hai người này, An Nhiên hoàn toàn làm như không nhìn thấy, cô đi một vòng quanh bên người Long Tam, nhìn cơ thể hắn chật vật không chịu nổi, giọng nói bình tĩnh không giống người bình thường chậm rãi vang lên bên trong phòng thẩm vấn này:

"Long Tam, ngươi đã quên mất, vậy để tôi giúp ngươi nhớ lại đi."

Vừa nói, An Nhiên vừa cầm con dao găm phản chiếu ánh sáng lạnh từ khay lên, lúc Long Tam còn không kịp phản ứng, cổ tay của hắn liền truyền đến một trận đau đớn kịch liệt!

Tay của hắn bị trời vào cái ghế ở sau lưng, hắn không nhìn thấy tình huống ở cổ tay, hắn chỉ có thể cảm nhận được đau đớn kịch liệt cùng với một lượng máu lớn không ngừng trào ra từ cơ thể.

"Nhận tốt lắm, cũng không thể lãng phí máu của Long Tam chúng ta." An Nhiên lượn quay trở lại trước người Long Tam, trong tay còn cầm con dao găm nhỏ kia.

Lãnh Hạo cầm roi ở bên hông bản thân, ngay sau đó bước lên trước Lam Nhược Khê một bước, cầm cái bình từ trên khay lên, rồi ở sau lưng Long Tam cắt xong đó, cho máu của hắn, toàn bộ chảy vào trong bình.

Sóng dao lạnh như băng dính vào trên mặt Long Tam, An Nhiên nhìn hấn ở một khoảng cách, cô gần từng chữ một: "Long Tam, lúc này, ngươi đã nghĩ ra chưa? Hử?"

Long Tam đã có chút hôn mê, nhưng việc cô làm đối với hấn làm sao hấn có thể không quen thuộc? Thủ đoạn này hấn chỉ làm đúng một lần, là nhằm vào Phó Quân Hoàng năm đó mà làm, như vậy, cô gái này, cô gái này.....

Bỗng nhiên Long Tam ngẩng đầu, con ngươi đã đỏ ngầu hiện đầy khiếp sợ, "Cô là đứa bé năm đó!"

Sóng dao vẫn ở trên gương mặt hấn rồi đi, bỗng nhiên An Nhiên xoay người, ngay sau đó ngồi vào trên ghế đã sớm được chuẩn bị cho cô, con dao chém sát như chém bùn đã bị cô vứt qua một bên, cầm khăn tay sạch sẽ, sau đó tùy tiện lau tay, khuôn mặt nhìn như lạnh nhạt kia dường như đã ngưng kết một tầng sương lạnh.

"Xem ra, ngươi đã nghĩ ra!" An Nhiên lạnh lùng cười một tiếng, "Thời gian của tôi cũng không nhiều, dùng thời gian ngắn nhất nói hết những gì ngươi biết ra cho tôi biết, nếu không, tôi khó có thể đảm bảo được con của ngươi và người phụ nữ của ngươi, có thể bình an vô sự." Không bao lâu nữa, Quân Hoàng sẽ tỉnh.

Mất máu quá nhiều nên bộ não Long Tam hôn mê lợi hại, mà sau khi nghe được lời nói của Phó An Nhiên, lập tức đầu óc của hấn liền rối loạn.

"Không... Không thể nào...." Hấn đã sớm đưa vợ và con của mình ra nước ngoài, cô không thể tìm được bọn họ, đây là cô ta đang muốn moi lời nói của anh.

"Tiểu Tứ." An Nhiên nhàn nhạt nói.

Lãnh Hạo lấy điện thoại di động ra, bấm một dãy số, ngay sau đó nhấn nút gọi đi, bên kia vừa vang lên một tiếng liên truyền đến một giọng nói non nớt của đứa trẻ:

"Ba, chừng nào thì ba mới đến đón chúng ta về nhà? Chú nơi này nói, ba trở lại đón chúng ta về nhà."

"Tiểu Vũ, ba....." Lời của hấn vẫn chưa nói hết, Lãnh Hạo liền quả quyết cúp điện thoại di động.

Một tay An Nhiên chống lên tay ghế vịn, đầu dựa ở phía trên, con ngươi lạnh lẽo rơi vào trên người Long Tam, "Thời gian của tôi không nhiều lắm, Long Tam, đạo lý tai họa không bằng người nhà tôi còn hiểu được, chuyện năm đó, bất kể từ góc độ nào, chỉ cần anh nói cho tôi biết, người sau lưng anh là ai, tôi sẽ bỏ qua cho con và vợ của anh."

Long Tam biết lần này bản thân chốn không thoát, hấn không nghĩ tới, năm đó cả người Phó Quân Hoàng gần như khô hết máu lại không chết, càng không nghĩ đến, cô gái nhỏ gây yếu không chịu nổi một kích năm đó, chỉ vẹn vẹn sáu năm ngắn ngủi, đã lớn mạnh như thế.

"Tôi....."

"Người tổn thương anh ấy, nhất định phải chết." An Nhiên trực tiếp cắt đứt lời nói của hấn, "Còn lại một phút, anh có thể lựa chọn không nói, tôi sẽ cho người nhà anh đi xuống đoàn viên với anh."

Lập tức Long Tam liền luống cuống, không nghĩ tới ngày thứ tư trở lại để đó, hấn liền gặp nạn.

Toàn bộ vợ con của hấn, nếu như một mình hấn có thể đổi lấy cuộc sống an ổn ngày sau, cũng tốt.

"Người đứng sau rốt cuộc là ai thì tôi không biết, người liên lạc với tôi lúc ấy là một cô gái có biệt danh Cáo Long Đỏ."

"Người thu gom máu cũng là Cáo Long Đỏ sao, các người lấy máu của anh ấy làm cái gì?" An Nhiên hơi cau mày.

"Phải, lúc ấy người nọ đang ở bên ngoài, đi ra ngoài tôi liền giao bình máu vào trong tay cô ta, chỉ là rốt cuộc bọn họ lấy vật kia làm cái gì, tôi cũng không biết, tôi thật sự không biết!"

"Nếu như anh còn giấu diếm cái gì khác....." Hai tay Lam Nhược Khê khoanh trước ngực nhìn hấn, cười lạnh.

"Không có, không có, Phó tiểu thư, tôi cầu xin cô bỏ qua cho người nhà của tôi, cái gì bọn họ cũng không biết, tôi....."

An Nhiên mắt lạnh nhìn hấn, khóe môi nhếch lên lạnh như băng, "Dĩ nhiên tôi sẽ không đụng đến bọn họ." Chẳng qua, người khác có đụng hay không, cô cũng không biết.

Bỗng nhiên, bên hông truyền đến một hồi tiếng chuông.

Sắc mặt An Nhiên hiện lên một tia khản trương không dễ phát giác, tầm mắt quét một vòng quanh mọi người, sau khi xác định không người nào dám há mồm nói lung tung, rồi mới nhận điện thoại.

"Đã dậy rồi sao?" Giọng nói của cô nhàn nhạt hoàn toàn không âm lãnh giống vừa rồi, ngược lại mang theo một chút ấm áp nhàn nhạt.

"Ừ, không thấy em." Bên kia truyền đến giọng nói đặc biệt hơi khàn khàn của Phó Quân Hoàng, mà trong giọng nói kia mang theo một tia bất mãn.

Long Tam thấy An Nhiên nghe điện thoại, cho là Phó gia liên hệ với cô, lúc hần đang muốn hét to, Lành Hạo tay lạnh mắt lệ tiến lên, cực kì dễ dàng trực tiếp làm trật quai hàm! Trong nháy mắt, bộ mặt Long Tam thống khổ.

An Nhiên mắt lạnh nhìn Long Tam, mặt cũng dịu dàng khoogn giống cô:

"Nơi này có chút chuyện làm chậm trễ, lập tức trở về, anh cứ nghỉ ngơi trước."

"Được. Chờ em." Anh cũng không nói thêm gì nữa, lưu loát cúp điện thoại.

Cúp điện thoại, An Nhiên dẫn theo người hướng về phía Lam Nhược Khê nói:

"Không nên để hần chết quá dễ dàng."

Thật vất vả làm đi làm lại lông mi trên mắt mới được, Lam Nhược Khê hướng về phía cô cười yêu mị một tiếng, "Tôi làm việc quân chủ còn lo lắng sao?"

An Nhiên cũng không nói thêm gì nữa, nếu như cô trở về chậm, bên Quân Hoàng sẽ nghi ngờ.

Mà lúc này, bên trong phòng bệnh của Phó Quân Hoàng, trong tay đang cầm điện thoại di động, đúng lúc trên màn hình điện thoại di động báo tin nhắn, tin nhắn viết:

'Ông chủ, Long Tam mất tích.'

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tiểu Ôn Noãn

Lúc An Nhiên đến bệnh viện, đã là gần một giờ sau đó, cô xách theo hộp đựng thức ăn, vội vàng đẩy cửa ra, "A, trên đường có chút việc làm trễ nải, chúng ta....."

Nghênh đón cô là một đám người mặc quần áo màu đậm ánh mắt nghi hoặc.

An Nhiên rõ ràng phát hiện, dường như bản thân đã đi nhầm phòng.

AN Nhiên cũng không thấy người nằm tên giường là ai, cô cười cười xin lỗi, "Xin lỗi, đi nhầm phòng." Nói xong, trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Đi ra khỏi cửa nhìn về một phía, quả nhiên đi nhầm phòng.

Lúc An Nhiên đẩy cửa phòng bệnh tiến vào, Phó Quân Hoàng đang ngồi dựa vào đầu giường, trong tay cầm cuốn Đồng thoại Green trước kia cô xem.

Vốn trong lòng có chút buồn cười, lập tức liền cảm thấy ấm áp bao trùm.

Nghe được tiếng mở cửa, Phó Quân Hoàng ngẩng đầu, con ngươi sâu thẳm như đầm nước nhìn về phía cô, trong con ngươi là một mảnh dịu dàng.

"Chờ lâu rồi sao?" An Nhiên đặt hộp đựng thức ăn đang cầm trong tay lên trên khay trà, ngay sau đó giường ngồi được hạ xuống.

Đồng thoại Green để ở một bên, Phó Quân Hoàng hơi khom người, một tay ôm Phó An Nhiên vào lòng, nhẹ nhàng để cầm trên đỉnh đầu cô, giọng nói nhẹ nhàng vang lên bên trong gian phòng:

"Không có thật lâu, chỉ cần em có thể là được rồi."

Đáy lòng càng thêm mềm mại, khóe môi hơi nhếch lên, hai tay vốn đang buông xuống bên người cũng đã vòng tại bên hông của anh, cô nhích lại gần trong ngực anh, trông mắt khép hờ, hô hấp nhẹ nhàng chậm chạp.

Cô hiểu ý của anh, hăng đến khi cô đến mới thôi, anh vẫn ở tại chỗ này, bất động không đi, vẫn sẽ chờ.

Cứ như vậy, là tốt rồi.

Cô muốn một cuộc sống rất đơn giản, chỉ cần có anh bên cạnh, là tốt rồi.

"Sau này sẽ không để anh chờ quá lâu." Sau khi từ Vô xá ra ngoài, cô liền đi đến một nhà hàng có đang tiếng khoogn tẹ ở đế đô, lấy chút thức ăn, ở chỗ này, lại lãng phí chút thời gian.

"Không sao." Anh chờ là tốt rồi, "Không vội."

An Nhiên áp mặt vào trong ngực anh, nghe tiếng tim đập trầm ồm có lực, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng.... Cô chưa từng cảm giác qua, tiếng tim đập của một người, cũng có thể dễ nghe như vậy.

Đột nhiên An Nhiên nhớ tới lúc luống cuống chờ ở bên ngoài phòng giải phẫu, cô rõ ràng ngẩng đầu lên, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn anh:

"Quân Hoàng, em sẽ không hỏi anh lần này làm nhiệm vụ gì, nhưng anh phải nói cho em, tại sao anh bị thương?"

Cô biết năng lực của anh, người bình thường không gây thương tổn được cho anh, tính cảnh giác và độ nhạy bén của anh, ở trên đời này, dường như không ai bằng, vậy mà anh, suýt chút nữa mất mạng?

Trong những ngày qua, cô không có thời gian thật tốt để hỏi anh, hiện tại cô nhất định phải hỏi rõ ràng.

Tay hơi lạnh đặt trên lồng ngực đang nhúu lại của cô, nhẹ nhàng vỗ về, muốn xoa nhẹ lồng ngực, giọng nói của anh rất chậm, rất nhẹ, anh nói: "Bảo bối, không sao."

Anh không nói cho cô.

An Nhiên cũng không có ý định tiếp tục thăm dò, Phó Quân Hoàng không tính nói chuyện, không có người nào có thể hỏi ra.

Chỉ là, đây là lần đầu tiên anh có điều giấu giếm cô.

"Không cần khoogn vui." Khớp xương ngón cái rõ ràng vẫn đang hoạt động giữa hai mắt của cô, " Phải vui vẻ, vui vẻ. Một mối, đã có anh."

"Ừ, em biết." Anh vẫn luôn ở đây.

An Nhiên không chỉ một lần suy nghĩ, ý nghĩa cô trọng sinh rốt cuộc là vì cái gì. Là báo thù sao? Đoạt lại Tàn gia từ trong tay Diêm Từ Diệp một lần nữa? Sau đó giết Diêm Từ Diệp? Hay là cô chân chính lĩnh hội cuộc sống của một đứa trẻ bình thường nên có?

Sau cô lại nghĩ, đều không phải, lần này trọng sinh, chỉ vì gặp anh.

Sau khi sống lại, đầu tiên có thể gặp người này, đối với cô nói, là may mắn ra sao.

"Bảo bối, quên hết những chuyện không vui, nhớ chuyện vui vẻ là tốt rồi, mọi chuyện, có anh." Giọng nói của Phó Quân Hoàng càng em ái hơn, mà giọng nói dịu dàng này, đối với Phó An Nhiên mà nói, cũng là an tâm dị thường.

"AN Nhiên hơi giật mình, con người xoẹt qua một tia kinh ngạc.

Anh cũng biết?

Không, không thể nào, bình thường anh đều ở trong quân đội, chuyện của cô, anh không thể nào biết.

"Được. Em sẽ nhớ." Anh nói như thế nào, chính là cái đó đi.

Chỉ là, chuyện sáu năm trước, cô nhất định phải làm ra một cái kết. Mà Long Tam, chỉ là một bắt đầu mà thôi.

Người thương tổn anh, làm sao cô có thể bỏ qua?

Cáo Long Đồ?

Cô tự nhận là người của Phó Quân Hoàng, cô không hề tính toán có bất kỳ tiếp xúc gì với Tàn gia một lần nữa, chỉ là không nghĩ tới, cô không đi tìm Tàn gia hẳn, ngược lại người của Tàn gia đã tìm tới cửa.

Cáo Long Đồ, đường chúa Xích Huyết Tàn gia.

*

Phó Quân Hoàng cũng không ở bệnh viện bao lâu, ở bệnh viện đến ngày thứ bảy, xuất viện.

Phó Quân Hoàng yêu cầu xuất viện là ý nghĩ tạm thời, vì vậy cũng không có người đến đón, trừ An Nhiên bên cạnh anh, cũng khoogn có thêm bất kỳ người nào.

An Nhiên kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, vẻ mặt không tự chủ được có chút khẩn trương, đối với cô mà nói, bấy ngay ra viện quả thật có chút quá sớm.

Cô không chịu được anh giằng vò cô, mà anh cũng không nói gì, chỉ nhìn cô, cặp mắt sâu thẳm như hồ nước, làm cô không cách nào cự tuyệt.

Cô như thế, chỗ nào có một chút tâm tư giống Tần gia năm đó một cồi oai phong trên xã hội? Cô khi đó, lòng dạ độc ác ra sao.

Mà cô bây giờ, lại bối vì một ánh mắt liền bại trận, nếu nói cho người khác nghe, còn không phải làm người ta cười đến rụng răng?

Gương mặt Phó Quân Hoàng vẫn nghiêm túc như cũ, chỉ là cặp mắt thâm thúy giống như đêm tối tràn đầy cảm giác ám áp tươi cười, anh thích cô để ý anh cẩn thận như vậy, cô như vậy, sẽ làm anh có cảm giác anh rất quan trọng.

Chỉ cần anh đối với cô mà nói, là quan trọng, là đủ rồi.

Anh nhiên vẫn còn nhớ trước khi rời đi, bác sĩ nói với cô những điều kiêng kỵ, vốn sắc mặt lạnh nhạt, lúc này là một mảnh rồi rắm.

Đột nhiên, một bóng dáng chạy vội nhanh chóng chạy về phía bọn họ, trước lúc An Nhiên phục hồi lại tinh thần, người nọ đã không cẩn thận đi lên đụng phải!

Tốc độ của người nọ quá nhanh, lực đạo đụng vào người An Nhiên rất mạnh, nếu như không phải có Phó Quân Hoàng ở bên người ổn định cô, có lẽ hiện tại cô đã ngã trên mặt đất.

"A, a, thật xin lỗi thật xin lỗi." đụng vào Phó An Nhiên là một nữ sinh tóc dài nhìn đáng vẻ cô ta giống như rất nhỏ, cô ta mặt mày áy náy nhìn An Nhiên, không ngừng nói xin lỗi.

Phó Quân Hoàng cau mày, anh xem xét AN Nhiên, tỉ mỉ nhìn tới nhìn lui ở trên người cô một lần, sau khi xác định cô thật sự khoẻ có chuyện gì, con người lạnh lùng nhìn về phía nữ sinh mới vừa rồi không ngừng nói lời xin lỗi.

Có lẽ ánh mắt của Phó Quân Hoàng quá lạnh, tiếng áy náy ngày càng nhỏ đi không ít, "Tôi..... Tôi thật sự không phải cố ý, tôi....."

An Nhiên giờ tay lên trực tiếp cắt đứt lời muốn nói tiếp của cô ta, cả người cô đều dựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn trên người nữ sinh, khóe môi lộ ra một độ cong nhẹ, làm trong lòng nữ sinh cũng run rẩy.

Cô xem, không nghĩ tới nhanh như vậy đã tới đây.

Trong lòng An Nhiên cười lạnh, vẻ mặt cũng nhàn nhạt, "Sau này chú ý một chút là được rồi."

Nữ sinh kia giống như bị ánh mắt của Phó Quân Hoàng làm sợ hãi, hung hăng hướng về phía Phó An Nhiên gật đầu.

"Đúng, thật xin lỗi!"

"Đi thôi." An Nhiên không để ý tới nữ sinh kia nữa, trực tiếp xoay người, khoác lên cánh tay Phó Quân Hoàng, rời đi.

Phó Quân Hoàng cũng không nói thêm gì, cái tay còn lại cực kì tự nhiên ôm hông cô, dáng vẻ rất cẩn thận che chở cô, người ngoài nhìn bóng dáng của hai người, chính là một đôi yêu nhau nhiều năm.

Nữ sinh vẫn đứng tại chỗ, cho đến khi thấy hai người ra khỏi cửa chính bệnh viện, trên mặt đã không thấy áy náy và sợ hãi, thay vào đó là gương mặt đông lạnh.

Cô ta đột nhiên xoay người, chạy về phía một phòng bệnh.

Trực tiếp chạy lên tầng chỗ ở phòng bệnh trước đó của An nhiên và Phó Quân Hoàng, đẩy cửa phòng bệnh bên cạnh phòng của Phó Quân Hoàng lúc đầu ra, đi vào, vẻ mặt nóng nảy, mà lúc cô ta nhìn thấy người đàn ông ngồi trên giường bệnh, trái tim cô ta lập tức mềm mại, trong con ngươi của cô ta xoẹt qua một tia cuồng nhiệt khó có thể nhận ra, cô ta chậm rãi quỳ xuống trước cửa sổ, nắm tay của người đàn ông:

"Diêm ca ca, thật may là anh không sao."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Diêm Tử Diệp

Người đàn ông ngồi trên giường hé ra khuôn mặt âm u, lông mi nhỏ dài, một đôi mắt đào hoa mê người, trong con ngươi tràn đầy lạnh lẽo, sống mũi cao thẳng, cằm dưới tinh tế, môi mỏng nhẹ, người đàn ông chính là môn chủ hiện tại của Tần gia, Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp rút tay từ trong tay cô ra, không nhìn ánh mắt đau thương của nữ sinh, hờ hững cời Bạch Thủ Sáo trên tay xuống, ném qua một bên, ngay sau đó thuận tay lấy ra một cái bao tay trắng tinh từ trong túi áo, đeo lên.

"Đứng lên." Tầm mắt lạnh nhạt, là hoàn toàn coi thường.

"Diêm ca ca, em....."

"Kiều Từ Du." Trong con người băng hàn tràn đầy vô tình.

"Thật xin lỗi môn chủ, là thuộc hạ." Sắc mặt Kiều Từ Du càng trắng, lông mi dài cong hơi run rẩy mấy cái, hốc mắt hàm chứa đầy nước mắt ủy khuất, cô hơi lui về phía sau, hai chân vẫn quỳ trên đất như cũ, cắn nhẹ môi dưới, giọng nói nghẹn ngào.

"Tần gia Kiều Từ Du, không biết tại sao rơi nước mắt." Giọng nói của Diêm Từ Diệp vĩnh viễn đều chậm rãi mà lại lạnh lùng, không có chút nhiệt độ nào, giọng nói không chút dao động, vậy mà chính như thế, lại làm vô số người gan góc, bị kinh hãi.

Kiều Từ Du hít sâu một hơi, che dấu nước mắt, rồi sau đó đứng dậy, trên mặt đã bình tĩnh thoáng chút sóng gió, ngay cả ánh mắt đã thay đổi.

"Môn chủ, Kiều Từ Du vĩnh viễn sẽ là Kiều Từ Du mà môn chủ tín nhiệm."

"Đi ra ngoài." Giọng nói của Diêm Từ Diệp mang theo uy nghiêm làm người khác không cách nào làm trái.

Sắc mặt Kiều Từ Du nháy mắt tái nhợt, chỉ là cơ thể của cô vẫn thẳng tắp như cũ.

Tần gia đã nói, cho dù trước mặt là cường địch mạnh hơn nữa, cho dù là bản thân yếu đuối hơn nữa cũng phải ưỡn thẳng lưng, thể hiện khí thế của mình, giết chết nhục khí của đối phương!

Kiều Từ Du cũng không lập tức rời đi, cô nhìn người dựa vào trên đầu giường, tròng mắt của Diêm Từ Diệp đang khép hờ, môi mở ra, lúc muốn nói gì đó, nhưng lại khép lại.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng cô vẫn hỏi ra, "Môn chủ, Tần gia cô ấy..."

"Cút." Huyết mâu (con người máu) rõ ràng mở ra, ánh mắt giống như ác ma bắt thẳng đến trên người Kiều Từ Du, "Không muốn chết, liền cút!"

Kiều Từ Du kinh hãi bị dọa lùi mấy bước, lưng vẫn thẳng tắp như cũ, "Vậy, môn chủ nghỉ ngơi thật tốt."

Thật ra thì, cô ta còn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, sao hẳn lại bị thương, là bị ai làm bị thương, cô ta còn muốn hỏi, có phải anh có tin tức của Tần gia không, năm đó sau khi phi cơ của Tần gia nổ tung, thời điểm tất cả mọi người đều cho là Tần gia đã chết, chỉ có anh giống như người điên tìm kiếm tin tức của Tần gia khắp thế giới.

Diêm Từ Diệp khi đó, thật không khác gì người điên.

Hiện tại nhớ tới chuyện mười một năm trước, đáy lòng Kiều Từ Du vẫn còn sợ.

Chân chờ liếc mắt nhìn cửa phòng đóng chặt sau lưng, ánh mắt hơi híp lại, trong lòng thở dài một tiếng, rồi mới cất bước rời đi.

Lúc này bên trong phòng bệnh Diêm Từ Diệp nằm ngửa ở trên giường, ánh mắt cũng không nhắm lại, vẫn cứ mở như vậy, nhìn trần nhà màu trắng.

'Đường chủ! Tần gia đi rồi!'

Trái tim giống như bị cái gì bóp thật mạnh, đau đến nỗi làm hấn suýt chút nữa không hô hấp nổi.

Diêm Từ Diệp khổ sở co người lại một chỗ, vùi đầu vào trong ngực bản thân, một giọng nói khàn khàn lại mơ hồ vang lên bên trong phòng bệnh này, giọng nói rất nhỏ, làm người ta rất khó nghe rõ.

Lắng tai nghe, từng tiếng bất lực giống như ủy khuất, lặp lại vô số lần.

Gia.....

Tần gia.....

Bên này, thời điểm An Nhiên đưa Phó Quân Hoàng trở lại Phó gia, thật làm người Phó gia hoảng sợ, duy chỉ có ông cụ nhạt gầy của mình lên, hướng về phía Phó Quân Hoàng trút giận một hồi.

"Cứ như vậy vết thương mà rách ra, nằm viện lâu như vậy hoàn toàn vô ích? Đơn giản chính là vứt mặt mũi Phó gia ta!"

An Nhiên một tay bảo hộ Phó Quân Hoàng ở phía sau mình, ánh mắt hết sức bất mãn, mà nhiều hơn là cười nhạt một tiếng.

"Cụ, là ai cả ngày bảo đi bảo mẫu hầm canh làm cháo? Là ai cả ngày khăn trương nói tìm bạn cũ tới giúp một tay?"

Mặt ông cụ liền không nén được giận, giọng quát còn trong tay cũng run rẩy mấy lần, "Con nhóc xấu xa, con nói là ai à? A! Nói cho cụ biết! Cụ phải đi thu

thập hán!"

Trong con người thâm thúy xoẹt qua một tia ấm áp, tầm mắt rơi vào trên mặt cười khanh khách kia, con người nháy mắt mềm mại hơn.

"Cơ thể đã không sao rồi chứ? Bác sĩ cho phép trở về nhà sao?" Từ Tĩnh Ngưng đi dép liền chạy ra ngoài, gương mặt của bà khản trương.

Phó Quân Hoàng vốn muốn lắc đầu liền dừng lại, rồi sau đó giọng nói khô khốc nhàn nhạt vang lên, "Không sao."

"Mẹ, bên kia bác sĩ nói không sao." AN Nhiên lôi kéo tay Phó Quân Hoàng, chờ hỏi đáp.

Nhớ ngày đó, bởi vì nguyên nhân cô là con gái của Phó Quân Hoàng, cô đều gọi ông cụ và Phó Văn Thắng là cụ và ông nội, nhưng đến lượt Từ Tĩnh Ngưng này, bà lại ngại không chịu cho cô gọi bà nội, hơn nữa yêu cầu cô gọi mẹ giống Phó Quân Hoàng, cô cũng không phản đối, cũng liền gọi theo.

Từ Tĩnh Ngưng tí mĩ đánh giá Phó Quân Hoàng, sau khi xác định quả thật không sao, mới nói không ngừng, "Như vậy cũng tốt, như vậy cũng tốt."

Đối với đứa con lớn này của bà, bà vẫn luôn ôm cảm giác mắc nợ trong lòng, không chỉ bởi vì khi còn bé không ở bên cạnh chăm sóc anh, càng bởi vì năm anh sáu tuổi, bởi vì anh có thiên phú khác hẳn với người thường, bị người phía trên cấp đưa tới quân đội.

Phó Quân Hoàng, không có tuổi thơ.

Tuổi thơ của anh vĩnh viễn là súng máy đại pháo và các loại chiêu thức trí mạng, anh đang bị người cố ý bồi dưỡng thành vũ khí hình người.

Cho đến năm anh mười hai tuổi, lần đầu tiên nhận nhiệm vụ, sau khi hoàn toàn mất đi bóng dáng, bà mới rõ ràng tỉnh ngộ lại, bản thân đối với đứa bé này, rốt cuộc mắc nợ bao nhiêu.

Nhưng thật may, thật may là sau anh lại trở lại, nhưng sau khi trở lại anh càng thêm máu lạnh, cũng càng thêm thờ ơ.

Bọn họ không hỏi trong ba năm nay anh đi nơi nào, ngay cả việc tiến hành một cuộc trao đổi đơn giản với anh, đối với bọn họ mà nói, cũng đã trở thành một chuyện cực kỳ khó khăn.

Mặc dù anh hết sức tôn kính đối với bọn họ, hết sức kính trọng, nhưng trừ những cái này, thì không còn gì khác.

Mấy người bọn họ, bây giờ đối với anh mà nói, bất quá là một đám người nhà có cũng được không có cũng không sao, anh đối với bọn họ không có bất kỳ tình cảm gì nhiều, trừ cô, đứa trẻ được chính anh mang về đó, anh đặt tên cho cô là AN Nhiên, anh nói muốn bảo hộ cô bình yên cả đời.

Khi đó Từ Tĩnh Ngưng cũng biết, địa vị của bọn họ trong cảm nhận của anh, không sánh bằng một đứa bé hần mang từ bên ngoài về.

Gian phòng của AN Nhiên ở cách vách phòng của Phó Quân Hoàng, ban đầu lúc Phó Quân Hoàng mang theo AN Nhiên trở lại Phó gia, không hỏi qua bất luận ý kiến ai, trực tiếp dẫn AN Nhiên phòng của bản thân, anh và cô ở cùng nhau ba năm, khi Phó AN Nhiên bảy tuổi, Từ Tĩnh Ngưng thật không nhìn nổi, mới dọn dẹp gian phòng cách vách phòng Phó Quân Hoàng, làm phòng ngủ cho AN Nhiên.

Nhưng mà như thế, Phó Quân Hoàng cũng cau mày mất mấy ngày.

Ngày thứ hai Phó Quân Hoàng trở về bộ đội trình diện, báo cáo của anh còn chưa làm, là trở về làm báo cáo đi.

Phó Quân Hoàng đi, Phó AN Nhiên cũng trở về Ngân Dục đi học.

Vậy mà AN Nhiên mới bước xuống từ một chiếc Mercedes-benz khiêm tốn, có không ít học sinh chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô, cho dù AN Nhiên lạnh nhạt cũng không khỏi cau mày.

Cho đến khi AN Nhiên trở lại lớp bảy, đang lúc ánh mắt nghi hoặc của mọi người nhìn lại, lông mày AN Nhiên càng nhíu chặt, cho đến khi một nữ sinh hấp tấp chạy vọt tới trước mặt cô, vung tay nói, giọng nói kinh ngạc hỏi:

"Phó AN Nhiên, tất cả người của Kim gia đều chết, chuyện này có phải cô làm hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Đã xảy ra chuyện!

Phòng học vốn ồn ào trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía bóng dáng hơi cau mày kia.

Đối với vấn đề này bọn họ vẫn luôn giấu trong lòng, cũng không dám hỏi.

Đêm qua, thi thể của Kim Duy Hi được người ta phát hiện ở khu A sân trường Ngân Dục, tử trạng (tình trạng thi thể) thê thảm, nét mặt cô ta đã hoàn toàn vụn vỡ, quần áo rách nát, trước khi chết, rõ ràng cô ta đã bị người lăng nhục qua.

Ngay trước đó vài ngày Kim thức địa sản liền tuyên bố phá sản, chủ tịch của Kim thức địa sản biến mất không thấy, Kim Duy Hi cùn theo đó biến mất ở Ngân Dục.

Mới đầu bọn họ cũng không đề ở trong lòng, càng không đem chuyện này liên tưởng với Phó An Nhiên, nhưng khi bọn họ thấy Kim Duy Hi phơi bày ở vườn sau của trường, mới nhớ tới trước đó Kim thức địa sản phá sản, Phó An Nhiên và Kim Duy Hi có tranh chấp.

Phân tích rõ ràng, càng thêm liệt Phó An Nhiên vào danh sách một trong những nghi phạm.

An Nhiên coi thường ánh mắt chất vấn của nữ sinh kia, trực tiếp rút tờ báo từ trong tay cô ta ra, sau khi liếc mắt nhìn, khóe môi cong lên, trong con ngươi chứa đầy giễu cợt, "Cô sẽ cầm cái này, tới uống nấn nói tôi là hung thủ?"

An Nhiên biết cô nữ sinh trước mắt này, ủy viên học tập lớp bảy Mã Tĩnh Như, ban đầu chủ nhiệm lớp muốn để Phó An Nhiên làm ủy viên học tập, nhưng bị An Nhiên cự tuyệt, danh hiệu này mới rơi vào trên đầu Mã Tĩnh Như.

Cô gái nhỏ này vẫn luôn áp cô trên mặt học tập, nhưng cô là ai? An Nhiên có trí nhớ của hai đời, năm đó nhận lời mời làm giảng viên đại học Q, từng là tiến sĩ nơi đó.

Mã Tĩnh Như sùng sốt, cô ta không nghĩ tới, đã đến lúc này rồi cô lại vẫn có thể bình tĩnh như vậy, "Đây là sự thật không phải sao? Ở Ngân Dục, Kim Duy Hi chỉ từng phát sinh tranh chấp với cô, bằng không..."

"Chỉ phát sinh tranh chấp với tôi?" Đề tờ báo xuống, một tay An Nhiên chống hàm dưới, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng nhìn Mã Tĩnh Như, "Cô xác định, ở Ngân Dục cô ta chỉ phát sinh tranh chấp với tôi, hử? Cái cô gọi là tranh chấp là dạng gì, hử?"

Mã Tĩnh Như nhất thời nghẹn họng, Kim Duy Hi có thói quen xưng bá ở Ngân Dục, mặc dù gia thế nhà cô ta không phải là tốt nhất, nhưng tác phong của cô ta ở Ngân Dục thật có thể nói là bá chủ ở Ngân Dục.

Nữ sinh bị cô ta khi dễ không phải ít, so với quyền thế nhà cô ta, cô ta chưa bao giờ đi khi dễ, nhưng một khi gia thế kém nhà cô ta, cô ta sẽ chơi đùa họ đến chết, cô không biết rốt cuộc trên tay kim duy hi có lấy đi tính mạng người hay không, nhưng người bị cô ta bức điên, không phải ít.

An Nhiên không để ý tới Mã Tĩnh Như đang kinh hoảng giật mình nữa, cô trực tiếp đứng dậy, đang muốn cầm tờ báo đi ra ngoài.

"Cô muốn đi đâu!" Mã Tĩnh Như hoảng hốt, đưa tay muốn túm cánh tay An Nhiên.

An Nhiên nhẹ nhàng tránh ra, quay đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo nhàn nhạt nhìn trên người cô ta, "Tránh ra."

Lòng Mã Tĩnh Như chột cả kinh, cô ta còn chưa kịp hồi thần lại, tay của cô ta đã buông xuống.

Cho đến khi bóng dáng của An Nhiên hoàn toàn biến mất trong phòng học, cô ta mới lấy lại tinh thần, mà trái tim cô ta vẫn còn đập liên hồi, đi đứng không tự chủ được bắt đầu nhũn ra.

Phó An Nhiên mới vừa rồi, thật..... Đáng sợ."

AN Nhiên cầm tờ báo, một mạch đi tới tòa nhà dành riêng cho học sinh làm việc.

Cô mắt nhìn thẳng đi tới phòng làm việc của hội trưởng hội học sinh, không nhìn những học viên đang ngồi, trực tiếp ném tờ báo đang cầm trong tay lên bàn làm việc của hội trưởng Sở An Tu, trầm giọng nói:

"Chuyện gì xảy ra,"

Tầm mắt của Phó An Tu liếc trên trang bìa tờ báo, lúc nhìn đến tấm ảnh chụp xử lý mớ hồ kia, anh hướng về phía cô cười nhạt, hơi trêu ghẹo nói:

"Tiểu An Nhiên, đây là em tức giận sao?"

Thấy cô tức giận một lần, thật là không dễ dàng.

AN Nhiên lạnh lùng nhìn anh ta, giọng băng hàn, "Cô Lang, đừng để tôi hỏi lần thứ hai."

Lần này Sở An Tu biết chuyện lớn, đã không thấy vẻ mặt cười ôn hòa nữa, vội vàng từ chỗ ngồi đứng dậy, vốn ba gã trợ lý học sinh khác làm bộ như bình tĩnh, cũng đều cuống quýt đứng dậy từ trên ghế sofa, trong nháy mắt sắc mặt cũng chuyển biến, một mảnh nghiêm túc, câu nrtj, mà nhiều hơn là cuồng nhiệt.

"Quân chủ! Chuyện này là tôi không xử lý tốt." Sở An Tu, một trong những thủ hạ phát triển thế lực của AN Nhiên, đang hiệu Cô Lang, thế lực trong tay

trải rộng cả Ngân Dục, có thể nói, cô nắm trong tay cả Ngân Dục.

"Quân chủ, là chúng tôi làm việc thất bại, chuyện này, cùng Bộ trưởng không.... .." Trong đó một gã trợ lý học sinh cần môi muốn giải thích.

"Câm miệng! Nơi này không đến phiên cậu nói chuyện!" Khuôn mặt ôn nhuận của Sở An Tu kia, sau khi thu hồi nụ cười ở khóe môi, thật giống như Cô Lang, làm cho người gan góc, sợ.

Trợ lý lập tức không nói nữa, mà đầu càng thêm cúi thấp xuống.

An Nhiên cau mày nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Sở An Tu, cô không tin, bên trong đây chuyện của cô sẽ xuất hiện vấn đề, thi thể Kim DUY HI tuyệt đối không thể lưu lạc ra ngoài vô xá.

Cũng ngay lúc cô đang tập trung suy nghĩ, điện thoại di động vang lên.

"Nói." An Nhiên đi tới trước cửa sổ, đặt tay lên trên cửa, con ngươi lạnh lùng nhìn cạnh cửa sổ.

Người gọi điện thoại tới là Lam Nhượng Khê, cô ở đầu bên kia nói: "Quân chủ, chúng tôi đã đưa cô gái kia đến sông bạc ngầm ở Las Vegas, tên heo mập kia chúng tôi cũng đã xử lý."

Chân mày của An Nhiên càng cau chặt hơn.

"Xác định đã đưa đi?" An Nhiên xác nhận một lần nữa.

"Xác định." Không chút nào chần chừ, Lam Nhượng Khê kiên định nói.

"Đêm qua, thi thể của Kim DUY HI xuất hiện ở Ngân Dục." Tay đặt ở cửa sổ hơi nắm chặt, nếu như Lam Nhượng Khê xác định người đã bị cô ấy đưa đi, như vậy hiện tại có hai khả năng.

Một là cỗ thi thể kia là giả.

Còn một khả năng khác là người của cô trên đường đưa Kim DUY HI đi Las Vegas, bị người đánh tráo, sau đó giết, ném thi thể ở sân trường.

Hiện tại, chuyện này đã bị cảnh sát tham gia, cô ra mặt cũng không tốt, mà Phó gia lại càng không nên ra mặt.

Mà bây giờ, dường như tâm mắt của tất cả mọi người đều nhìn vào cô, cô đã là nghi phạm số một.

Bên đầu điện thoại kia Lam Nhượng Khê hơi giật mình, sắc mặt khẽ biến, "Quân chủ, thuộc hạ đi xác nhận chuyện này."

An Nhiên cúp điện thoại, quay người lại, Sở AN Tu và ba gã trợ lý kia vẫn đứng nghiêm ở đó, ánh mắt kính sợ (kính trọng+sợ hãi) nhìn cô.

"Trước tiên tận lực áp chế chuyện này xuống. Nháo lớn, các người cũng biết hậu quả như thế nào."

"Quân chủ, nếu như chuyện này dính lứu đến trên người của người, thuộc hạ có thể....." Một gã trợ lý hơi lùn khác tiến lên từng bước, có chút lo lắng nói.

"Chuyện này không phải là việc cậu nên lo lắng, cố làm tốt chuyện của bản thân là tốt rồi." An Nhiên lạnh nhạt ném xuống những lời này, bước nhanh cửa.

Vậy mà, An Nhiên vừa mới đi ra khỏi nhà làm việc của hội học sinh, điện thoại di động lại vang lên lần nữa, mà lần này, người gọi điện tới là lão quản gia Trương Nhuệ.

"Tiểu thư, đã xảy ra chuyện!"

"Thế nào?" Hơi dừng bước chân lại.

"Thi thể của Long Tam bị ném ở cửa cục cảnh sát, tất cả những chứng cứ phạm tội, toàn bộ nhắm vào ông chủ!" Giọng nói của Lão quản gia ngưng trọng.

"Nhắm vào ai?" Giọng An Nhiên có chút chần chừ.

"Ông chủ, Phó Quân Hoàng."

Một câu nói, bỗng nhiên sắc mặt của An Nhiên chìm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Tai nạn xe cộ

Lão quản gia vừa mới cúp điện thoại, ngay sau đó điện thoại di động lại vang lên, là Lam Nhượng Khê gọi điện tới.

"Quân chủ, tìm được mấy anh em áp giải Kim Duy Hi kia, chỉ là bọn họ vẫn còn đang trong trạng thái hôn mê bất tỉnh, không nguy hiểm tính mạng." Bên kia giọng nói của Lam Nhượng Khê dừng lại một chút, "Mới vừa nhận được tin tức, mấy anh em áp giải Long Tam, chết ở trên đường đi, xe hư người chết."

"Tra!" Tay nắm điện thoại di động đã trắng bệch, chưa từng có người, dám khiêu khích cô như thế!

Nội bộ Vô xá có vấn đề! Có tay trong!

An Nhiên cũng không trở về phòng học, xoay người liền đi ra khỏi trường, mà ở cửa trường học, về mặt Lãnh Hạo rét lạnh, đã chờ ở nơi đó.

Long Tam ở đế đô không tính là nhân vật gì, người chết ở đế đô cũng xem như không có gì hơn, nhưng cái người không tính là nhân vật gì chết ở trước cửa cục cảnh sát, như vậy, chuyện này liền lớn.

Trước khi phát hiện thi thể của Long Tam, đã có không ít kí giả đài truyền hình đưa tin tức, ngay cả tin tức cũng đã phát ra ngoài.

Còn có người phát biểu ngôn luận trên mạng, nói hẳn biết người chết, người chết kia chính là người nắm đó bắt cóc tiểu thư Phó gia, án bắt cóc Phó gia năm đó, thế nhưng huyền nào không nhỏ.

Ở trong bài, ID kia được đặt tên là "Chân tướng chính là tôi", càng thêm to gan suy đoán, người sát hại Long Tam chính là người Phó gia, nếu không, tại sao Long Tam vừa mới trở về đế đô được mấy ngày, liền bị sát hại rồi? Ai dám hoành hành ở đế đô như thế? Trừ Phó gia có cừ oán với Long Tam, còn có thể là ai?

Một bài post rất bình thường nhưng trong nháy mắt trở thành đề tài nóng bỏng nhất, bài post này không ngừng bị người đăng lại, nhấn lại bình luận, trong thời gian ngắn ngủi chưa tới hai giờ, bài viết đã để lại hơn ngàn lời bình luận!

"Cho người không chế lại!" Nắm thật chặt điện thoại di động ở trong tay, An Nhiên trầm giọng nói với Lãnh Hạo đang ngồi kế bên tài xế.

Lãnh Hạo mặc một thân trang phục hưu nhân ừ một tiếng, lấy điện thoại di động ra, bấm mấy con số, để người bên kia bắt đầu tra địa chỉ ID "Chân tướng chính là tôi", sau khi tra được, trực tiếp cho người không chế lại.

"Xóa hết tất cả các bài trên internet, nửa giờ sau, tôi không muốn nhìn thấy bất kì bài nào liên quan đến đề tài này." An Nhiên có chút phiền muộn ray ray mi tâm của mình.

Đây đối với Phó gia mà nói chỉ là việc nhỏ, nhưng nếu như chuyện nhỏ này bị người có tâm tư lợi dụng, như vậy đối với Phó gia mà nói sẽ là một trận tai nạn lớn.

Lúc AN Nhiên trở lại Phó gia, cụ Phó đang ngồi trên ghế sofa, nhìn tin tức sự kiện của Long Tam trong tờ báo, vẻ mặt nghiêm túc.

Phó gia lúc này trừ cụ Phó và người giúp việc ở bên ngoài, còn lại đều không ở đây.

Thấy bóng dáng của An Nhiên, cụ ngừng đầu, giọng bình thản, "Con làm?"

"Không có ngu ngốc như vậy." An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế sofa bên cạnh ông cụ, có chút chần chờ nói, "Có thể ảnh hưởng không tốt đối với Phó gia hay không?"

Ông cụ thoải mái nhìn An Nhiên, cúi đầu lấy làm kỳ lạ, "Bé Nhiên, lúc này con mới bao nhiêu tuổi, mà đã bắt đầu suy nghĩ vì Phó gia? Trẻ con nên có dáng vẻ của trẻ con, học cái tên nhóc hồ đồ Quân Hoàng kia làm gì? Tôi đây, cười một tiếng cho cụ xem? Có thể cười hay không? Sẽ không cần ông già này dạy con chứ?"

Khóe mắt An nhiên bắn thẳng tới, nếu như bây giờ cô mà là Tần gia, chắc chắn không chút lưu tình, rút súng bên hông ra, sẽ không chút do dự nhắm ngay mi tâm của ông cụ, một phát liền kết liễu mạng sống của Lão Ngoan Đồng này!

"Không cười coi như xong, còn dùng ánh mắt dọa người như vậy trừng ta, con không biết bản thân như vậy sẽ dọa những tâm linh yếu ớt như chúng ta sao, không chịu nổi một kích, cần.... .."

"Cụ!" An Nhiên cũng không cách nào nhịn được nữa, "Đã là lúc nào, người còn có thể không phối hợp như vậy?"

Trên mặt ông cụ không nén được cười, nhưng nhìn đến khuôn mặt khó chịu của Phó AN Nhiên, ông cũng không thể không biết đủ mà tiếp tục trêu chọc, "Nếu như chuyện này mà muốn dịch chuyển được Phó gia ta, vậy có phải Phó gia ta không chịu nổi một kích hay không? Đừng nói chuyện này không phải là con làm, coi như là con làm, chuyện như vậy cũng không tính là gì!"

Lạnh lẽo trên mặt cô nhóc này mới giảm bớt, thật đúng là còn dọa người hơn so với thằng nhóc kia.

"Nếu như chuyện này mà chỉ hướng con thì dễ, hiện tại tất cả mọi chứng cứ bất lợi đều chỉ hướng lão soái ca." Đây mới là bất lợi nhất.

Bây giờ Phó Quân Hoàng là cấp bậc thiếu tướng, hai mươi sáu tuổi, thiếu tướng.

Bằng chừng ấy tuổi, cấp bậc như thế, còn có Phó gia cường đại như vậy làm chỗ dựa phía sau, không tránh khỏi phát sinh chút nghị luận.

"Ông già này tin tưởng, con sẽ giải quyết tốt chuyện này." Ông cụ rất là nhận thức vỗ vỗ bả vai An Nhiên.

"Được rồi, chuyện này, người đừng nhúng tay."

"Thật ra thì con đến tìm ta chính là để nói những lời này đi?" Ông cụ khiêu mi.

"Đừng khiêu mi, quá già rồi, rất khó coi." An Nhiên hừ nhẹ một tiếng, không để ý tới nét mặt già nua của ông cụ đã hoàn toàn bị ghen hông, bước nhanh rời đi.

Nhìn cô nhóc rời đi, trên mặt ông cụ hớn hờ cười.

Đứa nhỏ này rất tốt, chẳng qua là một câu hỏi mà thôi, còn tự mình chạy tới để tỏ lòng tôn kính, thật là đứa nhỏ tốt hiếm có.

Mới vừa lên xe, Lãnh Hạo vẫn ngồi ở vị trí kế bên tài xế quay lại... nói, "Quân chủ, người đã bị khống chế lại, tất cả nghị luận trên internet cũng đã bị thủ tiêu và khống chế, chỉ là truyền thông bên kia còn cần chút thời gian."

"Hiện tại người đang ở đâu?"

"Vẫn còn ở hân. Bây giờ chị cả đang ở bên kia khống chế." Chị cả chính là Lam Nhưộc Khê.

"Thực tiếp qua đó."

Chính chủ của "Chân tướng chính là tôi" là một người đàn ông, tên là Hà Thiên, ở trong một phòng cũ kĩ, thời điểm Lam Nhưộc Khê đến, hân còn đang lấy làm vinh dự trong bài post nóng hổi đó.

Hà Thiên không nghĩ tới hân sẽ bị bắt nhanh như vậy, hân muốn lớn tiếng kêu la, lấy chiêu này để hân xém xung quanh chú ý tới, vậy mà lúc hân vừa định há mồm, hống súng đen ngòm, đối diện mi tâm của hân, nhất thời toàn bộ chức năng của cơ thể như mất đi hiệu lực, hân tê liệt ngồi trên ghế, sắc mặt hoảng sợ nhìn Lam Nhưộc Khê.

Người đi theo phía sau Lam Nhưộc Khê đã bắt đầu khám xét nhà hân một lần, sau khi không phát hiện được cái gì giá trị, mới đứng nghiêm ở sau lưng Lam Nhưộc Khê.

"Nói, người nào chỉ điểm người làm, hử?"

Hà Thiên đã bị dọa sợ đến choáng váng, hân chưa từng thấy qua trường hợp như vậy, về mặt hân hoảng sợ nhìn Lam Nhưộc Khê.

"A? Còn là một người rất kiên cường à, không nói đúng không? OK, như vậy, chúng ta cứ tiếp tục chờ, mỗi phút chới qua, tao sẽ cho mày một viên đạn, mày nói, mày có thể sống sót được bao lâu? Hử?" Về mặt Lam Nhưộc Khê vô hại cười, "A, đúng rồi, tôi giường như chưa nói cho mày biết, bây giờ mày không nói cho tôi, chờ lát nữa chủ tử của tôi tới, mày muốn nói, cũng muộn rồi."

Nghe tiếng súng lục, lạnh lẽo lan khắp toàn thân người đàn ông nhaoaats thời từ trên ghế ngã xuống đất, "Tôi... Tôi không biết....."

"Đoàng....."

Đạn chuẩn xác bắn vào bắp chân Hà Thiên!

Hà Thiên Đốn kêu thảm thiết một hồi, hân ôm lấy bắp chân, co rúc trên mặt đất, tiếng thét đau đớn vang lên.

Thôi thôi hống súng, Lam Nhưộc Khê giống như một nữ vương đứng ở nơi đó, từ trên cao nhìn xuống Hà Thiên đang lăn lộn trên mặt đất, "Một phút đã qua." Trước khi quân chủ tới đây cô nhất định phải hỏi rõ chuyện.

"Khoảng cách phát súng thứ hai còn 47 giây." Giọng ngày càng lạnh nhạt.

Hà Thiên Đốn cả người lạnh lẽo, "Tôi không biết, tôi không biết là người nào, hân chỉ liên lạc với tôi qua điện thoại, cái gì tôi cũng không biết, đừng giết tôi, đừng giết tôi." Hân đã đau đến cả người đều là mồ hôi.

"Đưa người đến chỗ Bùi Thanh Dật." Giọng nói trong trẻo không chút nhiệt độ rõ ràng vang lên bên trong gian phòng không lớn này.

Đột nhiên Lam Nhưộc Khê xoay người, bóng dáng lạnh lùng kia chẳng biết từ lúc nào đã đứng phía sau cô, trong cặp mắt đen nhánh không chút nhiệt

độ, đợi lúc cô nhìn lạ, cô đã xoay người, bước nhanh rời đi.

Đưa đến chỗ Bùi Thanh Dật..... Vừa nghĩ tới cái tên ẻo là đó, cả người liền khó chịu.

An Nhiên ngồi ở trong xe, không ngừng suy nghĩ tình trạng của đề đô hiện nay, hiện tại cũng không có đến thời điểm hoán đổi, như vậy đại bộ phận các gia tộc lớn có thể loại bỏ, người dám công khai hãm hại Phó gia, như vậy.... ..

"Rầm.... .."

Suốt xe một trận rung động mạnh, ngay sau đó xe lay động một hồi, qua một lát mới từ từ ngừng lại.

"Quân chủ! Người không sao chứ!" Lãnh Hạo vội vàng xoay người lại, vội vàng nhìn về phía An Nhiên ngồi phía sau.

An Nhiên cau mày, lắc đầu.

Mà lúc này, chiếc xe đụng vào xe bọn họ, tài xế đang mở ô cửa lạnh trên trán chờ người đàn ông phía sau chỉ thị.

"Môn chủ, xin trách phạt, tôi.... .."

Người đàn ông vẫn còn xử lý văn kiện trên tay, trên tay đeo một cái bao tay màu trắng, giọng nói âm trầm chậm rãi vang lên bên trong xe: "Nói xin lỗi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phó Thiếu tướng đến

Xe của An Nhiên là một chiếc Mercedes-benz khiêm tốn, tính năng an toàn cực kì tốt, chỉ là, người trong xe không có chuyện gì, không biết xe thế nào, chính là không phát hỏa.

"Quân chủ, chờ thuộc hạ, tôi liền gọi xe tới đây, tôi.... .."

Hiện tại AN Nhiên làm gì có thời gian hao tốn ở chỗ này? Mở cửa xe, quả quyết xuống xe.

Lãnh Hạo thấy vậy, cũng vội vàng xuống xe theo, vòng qua xe, theo sát phía sau cô.

Em trai tài xế nhỏ cũng bị dọa sợ cho một thân mồ hôi lạnh, hiện tại hắn bị dọa sợ đến không làm chủ được tinh thần, cho nên hawnsnowr ra quân chủ ra khỏi tai nạn xe cô, hắn sẽ bị đưa vào vô xá, sẽ hoàn toàn biến mất trên thế giới này.... ..

"A, vị tiểu thư này, thật sự rất xin lỗi, đều tại tôi lúc lái xe không chú ý, đụng vào xe cô, cô xe.... .." Tài xế gây tai nạn không nghĩ tới mình vừa mới xuống xe, liền thấy người bị hắn đụng vào xuống xe, xem ra, mọi người không hề bị thương, nghĩ tới đây, giọng nói của hắn cũng lớn hơn.

Chỉ là hắn vẫn chưa hoàn toàn thở phào, một ánh mắt lạnh lẽo liền nhìn vào trên người hắn, nhất thời tài xế kinh hãi trước thế lực không tầm thường.

Ánh mắt của cậu con trai này thật dọa người.

"Xe nyaf còn có thể dùng không?" An Nhiên kéo Lãnh Hạo đang muốn tiến lên phía trước, trên khuôn mặt lạnh nhạt không để lộ bất kì biểu cảm gì.

Tài xế không hiểu nhìn về phía An Nhiên.

An Nhiên cau mày, "Xe của anh."

Ở chỗ này, trên con đường này rất khó gọi được xe.

"Khuông có..... Chuyện." Hắn là không sao? Xe kia là xe môn chủ ngồi, nếu như va chạm như vậy mà xảy ra chuyện, như vậy không biết môn chủ đã chết mấy trăm lần.

An Nhiên không nói hai lời, xải bước đi tới Cayenne cách mình khoảng trăm mét.

Lãnh Hạo vội vàng đi theo phía sau cô, vẻ mặt vẫn bất động như cũ.

Tài xế có chút không hiểu hàng động của An Nhiên, lúc nhìn đến cô càng ngày càng gần xe của môn chủ, nhất thời hắn bị dọa cho một thân mồ hôi lạnh.

Cái cô gái và cậu con trai kia thoạt nhìn không phải người hiền lành gì, nếu như bọn họ đột nhiên làm ra chuyện bất lợi gì trước mặt môn chủ, hẳn có tự sát cũng không thể tạ tội!

Hắn vội vàng chạy tới, thời điểm mắt thấy AN Nhiên muốn kéo cửa xe, đột nhiên An Nhiên dừng lại.

Trước đó cô không chú ý tới trong xe có người, nhưng đến gần, cô mơ hồ thấy một bóng dáng ngồi ở bên trong.

là một người đàn ông.

"Tiểu thư, chúng ta....." Ở trước mặt người ngoài, lãnh Hạo vẫn luôn gọi cô là "tiểu thư", tất cả nhân viên Vô xá đều như thế, không được tiết lộ một chút tin tức liên quan đến Vô xá ở trước mặt người ngoài.

Vị tiểu thư này, chúng tôi có thể trả phí sửa xe cho cô, cô xem, chuyện này chúng ta nên xử lý thế nào?" Tài xế chạy tới, có chút lấy lòng nhìn An Nhiên.

Chân mày nhíu lại, An Nhiên đang muốn mở miệng trong con ngươi xoẹt qua một tia kinh ngạc, tầm mắt của cô, nghênh đón một chiếc xe Jeep quân dụng.

Lãnh Hạo cũng nhìn thấy chiếc xe Jeep kia, hắn lặng lẽ rời đi, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Hắn vẫn chưa thể xuất hiện trước mặt Phó Quân Hoàng.

Một tiếng thắng gấp phá vỡ sự trầm tĩnh nơi này, bóng dáng trắng tấp bước xuống từ trên xe, trên người Phó Quân Hoàng còn mặc đồng phục huấn luyện, trên mặt vẫn còn thuốc màu, hiển nhiên là mới trở về từ sân huấn luyện.

Trong lòng tài xế có chút kinh ngạc, trên người còn có hơi thở vương giả, là ai?

Trong lòng thở dài một hơi, An Nhiên còn chưa di chuyển chút nào, người đàn ông đã đi về phía trước, một tay kéo cô vào trong ngực của mình, anh ôm cô vô cùng chặt, giọng khô khốc:

"Hù chết anh."

Anh vừa mới dẫn người trở về từ sân huấn luyện, cảnh vệ Viên Tiểu Thôi của anh đã chạy tới, nói cho anh biết An Nhiên xảy ra tai nạn xe cộ, anh cái gì cũng không đổi, liền khởi động Jeep chạy về phía này.

Thật may, bảo bối của anh không sao.

"Lão soái ca của chúng ta, từ lúc nào thì lá gan nhỏ như vậy?" AN Nhiên cũng không giãy giụa khỏi ngực anh.

Trong nháy mắt Phó Quân Hoàng xuất hiện, trong lòng phiền não khoogn chịu nổi dường như lập tức bình tĩnh lại.

Cô dựa vào trong ngực anh, nghe nhịp tim trầm ổn của anh, khoe môi cong lên một độ cong không quá rõ ràng.

"Cẩn thận." Phó Quân Hoàng ôm cô, đi về phía chiếc xe Jeep, bỏ lại nhân viên cảnh vệ của mình, xử lý trận "Tai nạn xe cộ" này.

"Được."

Vốn ngồi bên trong xe, người đàn ông nhìn văn kiện trong tay, lúc nghe giọng nói của An Nhiên, văn kiện cầm trong tay hơi dừng lại một chút, hắn đợi chờ, nghiêng tai lắng nghe trong chốc lát, lại không nghe được ngữ điệu làm hắn quen thuộc đến tận xương kia, hắn tự giễu nhếch khóe môi.

Người đàn ông có chút mệt mỏi để văn kiện trong tay xuống, ngửa đầu, néo sống mũi của bản thân.

"Sau này, chú ý lái xe. Lúc lái xe cho ông chủ thì càng phải chú ý." giọng nói lạnh nhạt không chút phập phồng dao động nào tiếp tục vang lên.

Đây không phải là ảo giác!

Người đàn ông nhanh chóng nhấn nút kéo cửa xe xuống, hắn cũng không thấy bóng dáng làm hắn quen thuộc, chỉ thấy được một bóng lưng, chỉ là bóng lưng kia, cùng hắn khảm tận xương tủy, giống nhau làm sao.

Mở cửa xe, bỗng nhiên đứng dậy, vừa muốn chạy về phía trước, rõ ràng người đàn ông dừng lại, nhìn xe Jeep khởi động, nhìn nói biến mất không thấy khỏi tầm mắt của mình.

Người đàn ông tự giễu ngồi trở lại trong xe, không nhìn ánh mắt kinh ngạc của tài xế, đóng cửa lại, ngửa đầu dựa vào chỗ ngồi trên xe, nhắm mắt dưỡng thần.

Diệp Từ, mày đừng ngây thơ.

"Xem tin tức rồi sao?" Sau khi lên xe, thắt chặt dây an toàn, An Nhiên mở miệng hỏi.

Phó Quân Hoàng có chút nghi ngờ nhìn về phía An Nhiên, "Cái gì?"

AN Nhiên cười, "Không có gì." Trước khi anh biết, sẽ giải quyết xong.

"Một mối, dựa vào." Giọng nói của Phó Quân Hoàng không cứng rắn lạnh lẽo giống vừa rồi, dịu dàng hơn nhiều.

"Biết." Cô cũng không hỏi anh sao lại biết cô xảy ra chuyện, khi có anh ở bên người cô, anh ở bên cạnh cô, giống như có người, anh không nói, cô không nói, coi như không biết đi.

Như vậy cũng tốt, có một số việc, không cần thiết phải nói trắng ra.

"Chúng ta muốn đi nơi nào?" Đường đi dường như có chút không đúng.

"Bệnh viện." Phó Quân Hoàng không dừng lại chút nào, tỉ mỉ nhìn An Nhiên một lần, lần nữa thu hồi tầm mắt lại, "Tốt hơn hết là nên đi kiểm tra."

"Em không sao. Lão soái ca, bây giờ em còn có việc cần hoàn thành, anh trở về bộ đội tiếp tục huấn luyện đi, mấy ngày này đừng trở lại." Chỉ khi anh ở trong bộ đội mới không bị những kí gĩa kia quấy rầy.

"Xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt Phó Quân Hoàng đột nhiên căng thẳng.

"Em sẽ xử lý tốt. Chỉ cần anh nghe lời ở trong bộ đội, huấn luyện thật tốt, là được rồi." Chỉ khi đảm bảo anh không bị thương tổn, cô mới có thể buông tay ra, xử lý chuyện hiện nay.

Chân mày Phó Quân Hoàng cau lại, lúc anh đang muốn nói điều gì, xe đã đến trung tâm bệnh viện.

"Phải kiểm tra."

An Nhiên bất đắc dĩ, vì để cho anh yên tâm, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

Ở trong bệnh viện, tất cả lớn nhỏ đều kiểm tra một lần, sau khi xác định thân thể của cô không có vấn đề gì, lúc này Phó Quân Hoàng mới an tâm.

Vậy mà bọn họ vừa bước ra bệnh viện, mấy tên mặc đồng phục cảnh sát liền bước lại gần Phó An Nhiên, một tên cảnh sát trong đó đi tới trước mặt An Nhiên, có vẻ nể nếp nói:

"Xin hỏi là Phó An Nhiên phải không? Chúng tôi là cục cảnh sát, theo điều tra cô có liên quan tới cái chết của Kim Duy Hi, mời đi theo chúng tôi một chuyến."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: là Tần gia

Chân mày An Nhiên căng thẳng, lúc cô vừa muốn tiến lên trước nói chuyện, một cánh tay vòng bên hông cô, ngay sau đó kéo cô đến sau lưng, che chắn cô ở sau lưng rộng rãi mà bền chắc.

Mấy tên cảnh sát nhìn hành động như thế của Phó Quân Hoàng, vẻ mặt cũng sững sốt.

Thuốc màu trên mặt Phó Quân Hoàng còn chưa lau đi, phù hiệu gì đó dường như anh chưa bao giờ mang, vì vậy, mắt tên cảnh sát này xem xét, người đàn ông trước mắt này lạnh khí (khí lạnh) bức người, chính là bộ đội đặc chủng.

"Vị đồng chí này, xin đừng cản trở chúng tôi thi hành nhiệm vụ, nếu không.... .." Lời của hắn vẫn chưa nói hết, điện thoại của hắn đã vang lên, hắn vội vàng nhận, mà lúc nghe được chỉ thị bên trong điện thoại, sắc mặt đột nhiên biến đổi, "Hung thủ đã bắt được? Được, tôi trở về ngay."

Tên cảnh sát kia cúp điện thoại, áy náy nhìn Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng cười nói, "Xin lỗi, chúng tôi đã bắt được hung thủ, thật xin lỗi, ngay sau tôi sẽ tới của xin lỗi." nói xong người nọ liền dẫn người của bản thân rời đi.

Đám người ban đầu vây xung quanh xem náo nhiệt cũng giải tán.

Phó Quân Hoàng quay người lại, con ngươi thâm thúy yên lặng nhìn trên người AN Nhiên.

An Nhiên thờ dài, hai tay kéo cánh tay anh, "Lão soái ca, chúng ta vừa đi vừa nói đi."

An Nhiên nói qua loa chuyện của Kim Duy Hi cho Phó Quân Hoàng, sau đó lại nói chuyện của Long Tam.

"Lão soái ca, chuyện này anh không cần lo lắng, em sẽ xử lý tốt, anh trở về bộ đội, huấn luyện thật tốt là được rồi."

Chân mày nhíu lại, đưa tay nắm tay AN Nhiên, mắt anh nhìn phía trước, vững vàng lái xe, "Được, nghe lời em."

Lúc này An Nhiên mới cười, chỉ cần lão soái ca không xuất hiện trong tầm mắt mọi người, như vậy tất cả mọi chuyện sẽ dễ dàng rất nhiều.

Long Tam chết, không thể có chút liên lụy đến Phó gia.

Kim Duy Hi chết Long Tam cũng chết, không có chỗ nào là không phải nhằm vào Phó gia.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đưa Phó An Nhiên về Phó gia, trước khi AN Nhiên xuống xe, Phó Quân Hoàng kéo cô lại, cặp mắt đen nháy bình tĩnh nhìn cô.

"Hử? Sao vậy?" An Nhiên có

chút mờ mịt hỏi.

Phó Quân Hoàng vẫn nhìn cô như cũ, chỉ là trên mặt anh từ trước đến nay đều là lạnh lùng, giống như hiện lên một chút ửng đỏ, àm cổ họng vẫn còn hơi chuyển động, mà ánh mắt của anh, như có như không nhìn vào đôi môi hồng nhuận của cô.

"Hôn anh." Anh nói như chuyện đương nhiên, chỉ là hai chữ này nói rất khàn khàn.

An Nhiên ngẩn ra, ngay sau đó trong lòng buồn cười một hồi, tay buông cửa xe ra, đến gần anh, một cái hôn khẽ rơi vào trên môi anh.

Vốn cô chỉ tính toán hôn nhẹ một cái thôi, nhưng người nào đó không muốn, cô vừa muốn rời đi, một cánh tay đã quàng lên hông của cô, dán chặt cô lên ngực anh, hành động đột ngột của anh làm cô thờ ơ nhẹ ra, anh thừa dịp tiến vào, dễ dàng ôm cô, cùng nhau đẩy dứa.

Anh hôn rất nghiêm túc, anh vội vàng làm cô có chút khó khăn đáp lại.

Nhiệt độ bên trong xe từ từ ấm lên.

Hơi thở nặng nề, môi và môi phát ra âm thanh mập mờ không ngừng vang lên bên trong xe.

Lúc hơi thở càng dồn dập, bỗng dưng Phó Quân Hoàng buông An Nhiên ra, anh ôm chặt cô, nặng nề thở hổn hển.

Đỉnh vào trong ngực của anh, lỗ tai nghe nhịp tim trầm ổn áp lực của anh, chỉ là lần này, nhịp đập so với trước đây tăng lên rất nhiều.

Sau một lúc, Phó Quân Hoàng mới buông An Nhiên ra, trên khuôn mặt tuần mỹ mang theo vẻ mặt hiếm thấy, "Anh sẽ nhớ em"

An Nhiên khẽ cười gật đầu, cô xuống xe, mới vừa đóng kỹ cửa, Jeep liền trực tiếp lao đi.

Cho đến khi biến mất không thấy, vui vẻ trong mắt An Nhiên vẫn chưa rút đi.

Nên vừa rồi cô nhìn không lầm, mới vừa rồi lão soái ca đỏ mặt

Phó Quân Hoàng vừa mới đi, một chiếc xe Mercedes-benz khiêm tốn dừng ở trước người An Nhiên, lúc nhìn đến Lãnh Hạo ngồi kế bên tài xế, An Nhiên dần dần che dấu vui vẻ trong mắt, mở cửa xe, trực tiếp lên xe.

"Chuyện của Kim Duy Hi là ai giải quyết?" Cú điện thoại kia tới thật kịp thời, nếu không, cô khó có thể đảm bảo, Phó Quân Hoàng có thể rút súng bắn mấy tên nhân viên chấp pháp tại chỗ hay không.

Ở trong mắt Phó Quân Hoàng, không thể nói lễ thương, cô có thể khẳng định, người tổn thương cô, anh nhất định sẽ giết.

"Giải quyết? Bên này tôi chưa nhận được tin tức." Sắc mặt Lãnh Hạo khẽ biến, có chút chần chờ nói.

Lập tức An Nhiên sững sốt, cảnh sát kia nói đã bắt được hung thủ, tất nhiên là có người động tay động chân, nếu như người gian lận không phải là người của cô, vậy sẽ là ai?

"Chuyện Long Tam tra thế nào rồi?" Vấn đề không ra trước để một bên.

An Nhiên vừa mới lên xe, Lãnh Hạo liền giao bút điện trong tay cho cô, "Cái này là chị cả vừa gửi tới, địa chỉ người gửi tiền cho Hà Thiên đã tra được, đã có người qua bên đó, tạm thời còn chưa có tin tức."

An Nhiên nhìn địa chỉ hiện lên trên máy vi tính một chút, con người khẽ biến.

"Trực tiếp đi Phúc Mãn Lâu." Giọng nói vừa trong trẻo lạnh lùng vừa nguy hiểm nhàn nhạt vang lên bên trong xe.

Phúc Mãn Lâu, quán rượu năm sao cao cấp nhất ở đế đô. Bên ngoài nói là một quán rượu sang trọng, trên thực tế, dưới đất là một sòng bạc cực lớn, ở

dưới quán rượu đó, tầng bảy dưới đất là nơi đánh bạc, mà những thứ này, toàn bộ từng thuộc sở hữu của Tần gia.

Sau khi tiến vào Phúc Mãn Lâu, An Nhiên mang theo Lãnh Hạo trực tiếp ngồi thang máy xuống tầng chót nhất, tầng hai mươi tám.

Thang máy đình một tiếng mở ra, An Nhiên quen cửa quen nẻo, một đường đi tới trước cửa làm việc của tổng giám đốc, không chút khách khí một cước đá văng cửa, bí thư vẫn còn đang ở bên trong tán tỉnh người đàn ông lập tức đứng dậy, thịt toàn thân vẫn còn rung động, sắc mặt khó coi nhìn An Nhiên.

“Các người là người nào? Dám giương oai ở chỗ của tôi?”

“không muốn chết thì câm miệng cho tôi!” Hiện tại An Nhiên không có thời gian dây dưa với những người này, bỏ dở một chút, đại biểu với việc lão soái ca của cô sẽ gặp phải nguy cơ bị cách chức, ý nghĩa trước khi cô gặp mặt Phó gia chút phiền toái không cần thiết.

Tổng giám đốc Phúc Mãn Lâu là một bàn tử (*Người béo mập*) yêu tiền như mạng, một trong những tiểu chất tử (chất) của Tần Lam năm đó, đầu óc người này chỉ là một Tiểu Bàn Đôn (*Đầu óc đơn giản*). Vẫn luôn cố gắng làm cô vui, vì vậy ngay từ lúc Tiểu Bàn Đôn chỉ có mười sáu tuổi, cô liền gia cho Phúc Mãn Lâu này.

Chỉ là không nghĩ tới, qua mười một năm, Tiểu Bàn Đôn đã trở nên mập mạp, đơn giản không có cách nào nhìn thẳng.

“cô xem nơi này là chỗ nào? Cút ra ngoài! Nếu không tôi”

“Mẹ kiếp! Bàn Đôn, gan người thật lớn à, gia gia ngay trước mặt cậu dám bảo gia gia cút xéo? Muốn chết sao!” An Nhiên bây giờ một bụng lửa, nh2in thấy người cháu khó có thể không chế tâm tình của mình, hoàn toàn bộc phát.

Tần Vũ Triết lập tức ngăn cản cả người, hấn giống như bị điểm huyết, không nhúc nhích nhìn An Nhiên, cặp mắt nhỏ kia tràn đầy không thể tin.

“TầnGia? cô là Tần gia?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Bàn gia Tần Vũ Triết

Tần Vũ Triết lẳng lẳng nhìn Phó AN Nhiên ngồi vò trên ghế làm việc của mình, thao tác thuần thục khởi động máy tính, đầu óc khôn khéo từ trước đến nay bây giờ cũng một mảnh hỗn loạn.

không đứng, mười một năm trước Tần gia bởi vì máy bay gặp rủi ro mà qua đời, mặc dù bọn họ không có tin tức tìm được hài thi thể Tần gia, nhưng máy bay nổ tung trên không trung, làm sao có thể có người còn sống mà xuống dưới?

Cho dù Tần gia phúc lớn mạng lớn không chết, như vậy hiện tại Tần gia cũng phải là một bà già 50 tuổi, cũng không thể là cô nhóc trước mắt này.

Bộ mặt dữ tợn của Tần Vũ Triết lập tức thay đổi, đang muốn tiến lên phía trước tóm lấy người đang thao tác máy tính, trong giọng nói lạnh nhạt mang theo vài phần nghiêm nghị nói:

"Bàn Đôn, nếu ngươi còn dám bước lên một bước, cẩn thận gia băm ngươi băm thành thịt Điền Viên ược thảo hương!"

Chân để ở giữa không chung cứng rần rùng lại, vẻ mặt của hấn càng thêm phong phú hơn.

Giọng điệu này, , hấn chỉ nghe qua từ trong miệng Tần gia, mà "Bàn Đôn" là nhũ danh Tần gia đặt cho hấn, mỗi khi cô phiền não, cô sẽ đe dọa hấn nói, chặt lại hăm thịt của hấn ăn.....

Cả người chấn động, đôi mắt nhỏ của Bàn gia lập tức trở nên uon ướn, dang hai tay muốn nhào về phía Phó An Nhiên.....!

"Tiểu Tử, chặn người lại cho tôi!" cô cũng không có thời gian lần qua lần lại với đồng thịt kia.

Lãnh Hạo rõ ràng vẫn đứng cách AN Nhiên năm bước tiến lên trước, một tay ngăn cản cả người Tần Vũ Triết!

Tần Vũ Triết có chút kiêng kị với AN Nhiên, nhưng đối với Lãnh Hạo một chút cũng không có, Bàn gia thể hiện khí phách nên có của Bàn gia, đôi mắt ti hí ướt át còn nháu lại, mi vừa nhấc, tay chắc giống như móng heo mập mạp chỉ một cái:

"Tiểu bất điểm (đưa nhỏ không rõ lai lịch) ngươi tránh ra cho Bàn gia!"

Sắc mặt Lãnh Hạo không có biểu hiện gì, cũng không làm.

Trái tim pha lê của Tần Vũ Triết lập tức bể, bị Lãnh Hạo ngăn cách, hần liền bắt đầu khóc lóc than thở:

"Gia, sao mấy năm không thấy người, người lập tức biến thành cái đức hạnh này? Gia, tại sao người không tới tìm tôi? Gia, tôi biết người đã chán ghét Tần gia, nhưng gia, người chán ghét thì giao mọi chuyện ra là tốt rồi, tại sao phải chơi trò giả chết? Gia, người muốn chơi đùa thì chơi đùa, nhưng trước khi chơi đùa người nói cho Bàn Đôn tôi cũng được mà, người có biết những năm này ta đối mặt thế nào không? Gia.... .."

Trong máy vi tính của Tần Vũ Triết có cả thông tin gian phòng ở Phúc Mãn Lâu, Lam Nhược Khê tra được địa chỉ IP đó là giả, nếu như cô nhớ không lầm, cái địa chỉ IP đó thuộc về Phúc Mãn Lâu.

"Gia, người không biết, kể từ khi người đi, cái đồ chó Nhật Diêm Từ Diệp đó, làm bao nhiêu chuyện thất đức, hần...."

Bàn Đôn cầu nhàu trực tiếp ngồi vào trên ghế sa lon khi hần tội nghiệp nhìn An Nhiên không biết đang tra cái gì trong máy tính, tiếp tục nói liên miên cùm nhần chuyện mười một năm qua.

đang lúc Bàn

Đôn còn muốn tiếp tục nói chuyện đầu đầu, ánh mắt An Nhiên đột nhiên rơi trên người Bàn Đôn, giọng rét lạnh, "Đem tài liệu người ở gian phòng 603 hôm nay đến đây cho tôi."

Bàn gia tiếp tục ngốc hề hề nhìn An Nhiên, nhìn một chút, đây chính là vẻ mặt gia nhân hần nên có, giọng nên có, tư thái nên có!

Tần gia trở lại, chơi đùa chết Diêm Từ Diệp hần! không phao hần ta còn muốn chiếm đoạt Tần gia, muốn chết!

"Tần Vũ Triết!" An Nhiên rõ ràng cất giọng hô.

Bàn gia chợt cả kinh, vội vàng lấy điện thoại di động ra, liên lạc nhân viên phía dưới làm việc, đưa tài liệu khách hàng phòng 603 hôm nay tới.

Phúc Mãn Lâu trong mắt người bình thường là quán rượu cao cấp, trong mắt tầng lớp trên là thánh địa đánh bạc, mà trong mắt An Nhiên, nơi này là toà nhà tình báo an toàn nhất.

không ai biết Tần Vũ Triết còn có một thân phận là ám bộ Tần Môn chuyên trộm thông tin đường chủ, chuyện này, năm đó trừ Tần Lam, không ai biết.

Vốn trong lòng Tần Triết có chút nghi ngờ nghe đến đó xem như hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ.

hần sẽ không hỏi tại sao Tần Lam thay đổi đáng về, cũng sẽ không hỏi mười một năm này Tần Lam sống như thế nào, hần chỉ biết một chuyện, thiếu nữ trước mắt này chính là người hần cần trung thành cả đời, là được rồi.

"Tổng giám đốc....." Bên trong gian phòng cô bí thư vẫn bị coi nhẹ nhút nhát nhìn Tần Vũ Triết, cô ta không biết bây giờ bản thân nên đi hay ở lại.

Đôi mắt ti hí của Tần Vũ Triết rơi vào trên người bí thư, rồi sau đó đứng dậy, đi tới trước mặt bí thư diễm lệ, ở dung nhan mỉm cười của cô, Tần Vũ Triết rút súng bên hông, không chút do dự để ở trên ngực của cô, ngay sau đó lúc về mặt cô đang kinh ngạc, nổ súng.

Có lẽ cho đến lúc bí thư chết, cô ta cũng không biết tại sao bản thân lại bị chết.

Về mặt của An Nhiên vẫn như cũ không chút biến hoá, cô nhanh chóng lật dở tài liệu vừa mới đưa tới, lúc lật tới tài liệu khách hàng phòng 603, khoe môi gọi lên một độ cong nguy hiểm. Xem ra, đối thủ lần này không đơn giản. Ngay cả bước này hần cũng nghĩ đến.

Nhưng mà muốn chơi trò gài tang vật hãm hại sao? Như vậy bọn họ sẽ chơi một cuộc lớn!

"Đẫn theo người, đi canh giữ vùng đất hai nhà Hoàng – Lý cho tôi!" An Nhiên hướng về phía Lãnh Hạo nói.

Hai nhà Hoàng – Lý theo thứ tự là hai nhà Hoàng Thắng Thiên và Lý Quốc Đống, thế lực của hai nhà ở đế đô cũng coi như là không nhỏ, hai phe thường phát sinh xung đột vì chuyện đất đai, mà vừa vặn bọn họ cũng từng làm việc cùng thủ hạ của Long Tam.

Lãnh Hạo có chút chần chờ nhìn về mặt kích động của Tần Vũ Triết rồi sau đó nhìn An Nhiên một chút, dường như có chút không yên lòng.

"Phải biết rõ cái gì bản thân nên nói, cái gì không nên nói." Lúc nói lời này, tầm mắt của An Nhiên rơi vào trên thi thể bí thư.

Sống lưng Lãnh Hạo rõ ràng cứng lại, "Thuộc hạ hiểu." nói xong, Lãnh Hạo nhanh chóng biến mất khỏi bên trong phòng làm việc.

Bàn gia thấy bên trong cũng không có người ngoài, mắt ti hí tràn đầy sao nhìn An Nhiên, rồi sau đó, một khối thịt béo với tốc độ không đồng đều xông thẳng tới chỗ An Nhiên, không để ý ánh mắt ghét bỏ của An Nhiên, một tay ôm lấy bắp đùi An Nhiên, lại bắt đầu than thở khóc lóc:

"Gia, cuối cùng người cũng trở lại, gia, người nhanh về dọn dẹp tên khốn Diêm Từ Diệp một chút đi! Người không biết, hần giày vò Tần gia thành cái dạng gì, Gia....."

Nhắc chân không chút khách khí đập người đang dính trên người bản thân đi, về mặt ghét bỏ:

“Tần môn bây giờ không có quan hệ với tôi, hiện tại bây giờ tôi gọi là Phó An Nhiên, cậu nhớ kỹ tên cho tôi!”

trên khuôn mặt dữ tợn của Vũ Triết kia chứa đầy khó hiểu, “Phó An Nhiên? Tiểu thư bảo bối của Phó gia? Gia, lúc nào thì người lui về rồi? Rút khỏi công việc huấn luyện?”

Ánh mắt lạnh nhạt rơi ào trên người Tần Vũ Triết.

trên người run lên, hần không chịu nổi ánh mắt của Tần gia nhất, “Biết biết, nhất định tôi sẽ không nói cho ai!”

“Tung ra tin tức, nói hai nhà Hoàng – Lý vì tranh đoạt đất đai, phát sinh cãi vã, cuối cùng hai hồ cắn nhau, Long tam là do Lý Quốc Đồng giết.”

Tần Vũ Triết cái gì cũng không hỏi, chỉ thú vị gật đầu. Thi thể Long Tam xuất hiện ở cửa cục cảnh sát, hần nghe nói, chuyện Long Tam chết không có liên quan gì tới gia đi?

“Gia, chuyện như vậy có dính dáng đến Phó gia? Khụ, được xem như tôi chưa nói gì, tôi phải đi làm đây.” Vừa nói, Tần Vũ Triết vừa vui vẻ đi xử lý chuyện, chỉ là hần vừa mới đến bên cạnh cửa, đột nhiên xoay người, chỉ là trên khuôn mặt mập đầy thịt nở một nụ cười chết người không đền mạng:

“Gia, nghe khẩu khí của người, thứ nhất tôi biết khi người còn sống, đây không phải chứng minh người ngài tín nhiệm nhất là tôi sao?”

Mất ti hí tràn đầy sao.

“Nhanh chút!” cô thật sự là bại não mới có thể tìm đến cái tên nhóc chết tiết này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cứu tôi!

Trong một đêm Hoàng gia và Lý gia, hai đại bang phái ở nơi này, bị huyết tẩy.

Thời điểm cảnh sát chạy tới, trong hai nhà không còn một ai sống sót, theo được biết, người huyết tẩy hai bên này chính là người của Long Tam, chỉ vì để báo thù cho Long Tam.

Trong nháy mắt, tất cả dư luận và tin tức đều phát triển theo hướng ân ân oán oán trong hắc đạo, ngay cả ban đầu truyền thông có nói bóng nói gió người sát hại Long Tam là người Phó gia, cũng đều đứng ra nói xin lỗi, mà các trang web lớn cũng đều đưa tin cái chết "chân chính" của long Tam.

Vậy mà, internet và một ít truyền thông vẫn nói chuyện này quá kì quặc, trong một buổi tối hai nhà Hoàng Lý đều bị giết hết, nghĩ thế nào cũng thấy khả nghi.

Nhưng, ở đề đô, có nhân vật nào có thể huyết tẩy hai nhà Hoàng, Lý mà không kinh động bất kì kẻ nào? Mọi người không nghĩ ra được, cũng chỉ có thể nghĩ đến ban đầu Long Tam làm lão đại hai nhà.

Trong thời gian sáu năm Long Tam biến mất, rốt cuộc có bao nhiêu thực lực, không ai biết. Nhưng hai nhà Hoàng, Lý sợ Long Tam trở về và sẽ tranh đoạt địa bàn với bọn họ, dĩ nhiên là không muốn, vì vậy hợp mưu giết người phòng giải hậu họa. Chẳng qua, tại sao thi thể của hần lại xuất hiện ở cục cảnh sát, điều này thật đúng là không ai biết.

An Nhiên thờ ơ nhìn lướt qua nội dung tờ báo, nhìn tờ báo một lượt, sau khi xác định không còn truyền thông nào nhắm thẳng vào nói Phó gia là hung thủ, mới bỏ tờ báo cứng nhắc trong tay xuống, dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần (nghỉ ngơi).

Long Tam chết, cuối cùng là một bí mật.

Thi thể Kim Duy Hi đã bị cảnh sát mang đi, cô cũng không tiện đi thăm dò, cô ta chết cũng vô cùng kì lạ.

Trong tài liệu lấy được từ chỗ Tần Vũ Triết, tài liệu về người bên trong phòng 603 kia đều là giả, bắt quả một người có thể nguy trang chạy ra khỏi thể lực của Phúc Mãn Lâu, cô thật đúng là không thể không ca ngợi.

Tất cả tin tức, đều bị cắt đứt tại đây.

Loại cảm giác bị người để mất tới nơi này thật đúng là khó chịu!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng chậm chậm đột nhiên phá vỡ yên tĩnh trong thư phòng, An Nhiên cầm điện thoại di động đặt ở trên mặt bàn lên, lúc nhìn đến tên

hiển thị phía trên, mắt của cô hung hăng nảy lên mấy cái.

"Gia, nhớ tôi không? Gia, cũng đã qua mấy ngày, người cũng không gọi điện thoại cho tôi à..... Giá, người ta vẫn luôn đợi điện thoại của người, chẳng lẽ gia không định tiếp tục cưng chiều tôi sao? Thịt trên người tôi rất nhiều, nhưng sờ vào rất rất thoải mái, giá....."

Trực tiếp cúp điện thoại.

Trong mấy ngày này, cô không chỉ một lần mắng bản thân nào tàn, nói chuyện bản thân còn sống với khối thịt kia

Tiếng chuông điện thoại đi động nhẹ nhàng chậm chạp vang lên lần nữa.

Lần này, An Nhiên cũng không lập tức nhận, lúc tiếng chuông đến gần hồi cuối mới chậm rãi nhận điện thoại: "Nói."

"Gia a, sao người có thể cúp điện thoại của tôi chứ? Gia, chẳng lẽ ngài không muốn nghe giọng nói duyên dáng của tôi sao? Gia,....."

"Muốn chết cứ tiếp tục."

Bên kia trong nháy mắt im lặng.

"Gia, cái kia, tôi là có chuyện quan trọng muốn nói với gia."

"Nói."

"Cái kia, tôi nói ngài đừng tức giận, cái kia, Diêm Tử Diệp hình như đang điều tra ngài, nguyên nhân cụ thể tôi còn không rõ ràng."

An Nhiên sùng sốt, Diêm Tử Diệp điều tra cô?

"Sau này không có chuyện gì đừng gọi điện thoại cho tôi, tránh gây phiền toái cho tôi." Nói xong, trực tiếp cúp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại Bàn gia lẳng lặng nhìn điện thoại bị cúp ngắn người, nhưng trong lòng như có vô số con ngựa đang phi nhanh.

Gì chứ! Đây là gia đang muốn giết hấn sao? Đã nói cho hấn biết chuyện cô còn sống, mà không cho hấn liên lạc với gia, đây là muốn mạng của Bàn gia hấn mà!

Một tay An Nhiên chống đầu, con ngươi nhìn vào trong không trung, vẻ mặt cũng một mảnh lạnh lùng.

Xem ra, Diêm Tử Diệp đã nhận ra chút gì, sau này cô vẫn phải chú ý nhiều hơn mới được.

Mấy ngày gần đây, bởi vì Long Tam chết, Phó Quân Hoàng cực kì nghe lời của An Nhiên, chưa hề trở về Phó gia, vẫn luôn ở trong bộ đội thao luyện lính của mình.

Vốn muốn gọi điện thoại cho anh một chút, sau khi suy nghĩ tính toán một chút, trực tiếp đứng dậy, cầm điện thoại đi động, ra cửa.

Cô vẫn nên trực tiếp đến bộ đội tìm anh đi.

Bên trong mật thất mờ tối, một bóng dáng co rúc ở trong góc, thân thể không khống chế được run rẩy.

Tóc dài xóc xếch che lấp khuôn mặt của người kia, từ bóng dáng bên ngoài có thể thấy được đó là một người phụ nữ, còn lại không nhìn ra những thứ khác.

Bên trong mật thất bài biện cực kỳ đơn giản, chỉ có một cái bàn làm việc và một cái ghế.

Một hồi tiếng áp súc với không khí vang lên, của mật thất vốn đóng chặt đột nhiên mở ra, một bóng dáng đi vào, trong ánh sáng mờ tối, cũng không thấy rõ khuôn mặt của bóng dáng kia, nhưng bóng dáng kia lại tản ra hơi thở làm người ta sợ hãi.

"BOSS, đó chính là người ngài muốn." Một bóng dáng đi theo sau cung kính nói.

Người đàn ông sai bước về phía trước, hơi thở vừa lạnh lẽo vừa nguy hiểmlam bóng dáng co rúc trong góc run rẩy lợi hại, "Không muốn. Đừng có giết tôi, tôi, tôi."

Giọng nói khàn khàn lại sợ hãi vang lên trong mật thất.

Mà giọng nói này, vội vàng cẩn thận nghe, chính là giọng nói của Kim Duy Hi đã chết kia!

Nhìn kĩ lại lần nữa, người này không phải Kim Duy Hi thì là ai!

Con ngươi băng hàn bắn thẳng đến trên người Kim Duy Hi, lạnh lùng ném xuống hai chữ:

"Sẽ không."

Hai chữ đơn giản làm Kim Duy Hi đang co rúc đột nhiên ngừng đầu, cô ta mong đợi nhìn về phía người đàn ông, cô ta vội vàng nằm trên mặt đất, bò đến trước chân người đàn ông, đưa tay ra, muốn ôm chân người đàn ông. Vậy mà, lúc cô ta đưa tay tới, người đàn ông này không chút do dự nhấc chân lên liền dẫm lên cánh tay của cô ta.

Răng rắc!

Thanh âm xương gãy lia vang lên trong mật thất.

"A ——" Kim Duy Hi thống khổ thét lên, cô ta ôm cánh tay của bản thân, rất nhanh liền kiềm chế tiếng quát tháo thống khổ của mình, ngược mắt nhìn về phía người đàn ông, con ngươi thống khổ đột nhiên ngừng ra.

Mặt nạ, người đàn ông đeo một chiếc mặt nạ.

Đây là hy vọng duy nhất của cô, cô không thể sinh khí, không thể!

Cô phải báo thù! Phó An Nhiên phá hủy cả nhà cô! Cô muốn cho Phó An Nhiên chết không có chỗ chôn!

"Cứu tôi, cái gì tôi cũng cho anh, cái gì cũng có thể cho anh, van cầu anh, cứu tôi....." Kim Duy Hi muốn đưa tay túm lấy chân người đàn ông, nhưng nghĩ đến cánh tay vẫn còn đau đớn kịch liệt cô lại từ bỏ.

"Được." Người đàn ông ngồi xổm xuống, con ngươi lạnh băng lộ ra ngoài mặt nạ. "Nhớ, mạng của cô, không còn là của cô."

Cả người Kim Duy Hi đau đớn toát ra lạnh lẽo, ngay khi cô nghe được lời nói của người đàn ông này, đáy lòng của cô không kìm được sôi trào.

"Phải Mạng của tôi là thuộc về. Chủ nhân anh, tôi."

Người đàn ông giống như không muốn nghe tiếp, nói với người đàn ông đi theo sau hắn: "Tốt tốt, rất biết điều."

Bình đầu nam cúi đầu, mặt cung kính, "Dạ!"

đến khi người đàn ông nién mắt khỏi mặt thất, Bình Đầu Nam mới đi đến trước mặt Kim Duy Hi, trong con ngươi không che dấu được một tia lạnh lẽo cùng một chút đùa cợt.

"Sau này gọi tôi là anh Lô, nhớ, mạng của cô đã không còn là của cô."

Kim Duy Hi ngược mắt, trong con ngươi là một mảnh tịch mịch âm lãnh.

"Dạ, anh Lô." người nợ cô, nhất định cô sẽ hoàn trả lại toàn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Phó An Nhiên khí phách.

An Nhiên được một gã binh quen biết cô dẫn vào bộ đội, hai năm trước An Nhiên thường xuyên cùng Phó Quân Hoàng tới nơi này huấn luyện, phần lớn binh lính trong này vẫn coi là quen thuộc.

Bộ đội đặc chủng U Linh bộ đội đặc chủng, một chi nhánh bộ đội bí mật ở Hạ Hoa, mà huấn luyện viên trực thuộc chi đội này là Phó Quân Hoàng.

Sân huấn luyện bộ đội đặc chủng U Linh không giống với những nơi bộ đội khác, nơi này có rừng rậm cao phẳng, Vực sâu cùng với núi cao, gò cát vân vân, mà diện tích nơi này chừng mười sân đá banh, nhiệt độ cũng không giống nhau

Sân huấn luyện nhìn như bình thường, nhưng chỉ cần chúng ta lơ lửng một chút, không chừng mạng nhỏ sẽ lưu lại trên sân huấn luyện này

Mà những thứ thiết kế này, toàn bộ đều xuất phát từ một tay Phó Quân Hoàng.

Lúc An Nhiên tới sân huấn luyện, mỉm cười trong con ngươi hơi kinh ngạc.

Trong sân duy nhất một mảnh trống không, không có một người, chung quanh cực kỳ an tĩnh, an tĩnh gần như quỷ dị, tĩnh mịch giống như không có sinh vật sống.

Trong gió mang theo một cổ nguy hiểm lưu chuyển ngút trời.

Khéo môi hiện lên nụ cười vui vẻ, xem ra đây là đang chơi trò kháng chiến, lão soái ca thường chơi trò này, mặc dù mỗi lần chơi xong, binh lính dưới tay anh đều phải chết một lần.

Độ cong khéo môi An Nhiên càng lúc càng lớn, mà bóng dáng của cô cũng dần dần bí ẩn trong rừng trúc.....

Bước chân An Nhiên rất nhẹ, gió nhẹ và lá trúc phát ra tiếng vang ào ào, con người đen nhánh dò xét đôi mắt lá trúc trên mặt đất, ở lúc cô nhìn thấy một nơi, đôi mắt hơi sáng lên.

An Nhiên len lén sờ lên, thuận tay lượm cây trúc nhỏ trên mặt đất, nắm trong tay, cô an tĩnh ẩn núp, ngay cả hô hấp cũng đều dừng lại.

Đột nhiên, cô nhảy lên, một tay nhanh chóng đề xuống đất, gậy trúc trong tay cũng tag tà cắm vào thật sâu trong lá trúc!

"Đồng chí, cậu đã hy sinh." tay An Nhiên chôn sâu ở trong lá trúc, cây trúc tinh tế tà tà cũng bị cô cầm ở trong tay, tầm mắt của cô rơi vào đôi mắt lá trúc trên mặt đất.

Đồng lá trúc kia đột nhiên động đậy, tay An Nhiên chợt buộc chặt, thấp giọng nói: "Chỉ cần người cử động một cái nữa, người sẽ thật sự đi gặp diêm vương."

"Tôi nhận thua." Đột nhiên giọng nói vang lên từ dưới lá trúc, theo giọng nói vang lên, chỉ thấy một thân chiến phục màu vàng khô (trang phục chiến đấu), vẻ vệt sáng trên mặt binh lính lộ ra từ dưới lá trúc, mà cây gậy trúc tinh tế đang vô cùng chuẩn xác nhắm ngay động mạch trên cổ của hắn.

Người binh lính từ trong một cái túi vệt sáng nhảy ra, khi trên mặt hắn nhìn thấy bóng dáng kia, mới vừa rồi đưa tay liền buông ra, ngay sau đó binh lính bắn súng tia lên, hướng về phía binh lính ngóc lẳng cười cười, cất bước bỏ chạy.

Cho đến bóng dáng An Nhiên biến mất không thấy, binh lính cũng chưa hồi thần lại.

Má ơi! Mới vừa rồi kia là ai! Hắn là bị ai làm rơi! Bên trong bộ đội của bọn họ lúc nào thì có phụ nữ!

Một mặt khác, đội trưởng Hồng bí ẩn ở trong bóng tối không ngừng nhận được tin đội biên của mình bị giết chết, về mặt phải nói là rất thối, cuộc kháng chiến lúc này vừa mới bắt đầu chưa được nửa giờ, hắn đã tổn thất hơn phân nửa nhân viên! Đây là ai làm!

Lúc đội trưởng Lam nhận được tin tức này, về mặt phải nói là rất đặc ý, nhìn có chút hả hê, thông qua ông nghe điện thoại, hắn hỏi thành viên của mình, là ai làm rớt những người đó, thế nhưng đều không biết.

Kỳ quái, chẳng lẽ đội Hồng có nội chiến? Minh lên người mình tới?

Mà lúc này, người bên trong phòng giám sát cũng loạn thành một đoàn.

Video bên trong phòng giám sát dường như có thể giám sát được mỗi một góc, ngay cả chỗ các thành viên ẩn núp cũng có thể thấy tóc rùng người ra vào, nhưng từ sau thành viên thứ nhất tử trận, chuyện lạ vẫn phát sinh, bọn họ không thấy được hình ảnh người nọ.

Bên trong phòng giám sát cửa bị đẩy ra, Phó Quân Hoàng mặc một thân huấn luyện xoay bước tiến vào, Ngân Lang cũng mặc một thân huấn luyện giống anh đi theo phía sau.

"Huấn luyện viên!" Toàn bộ người bên trong phòng giám sát đứng lên.

"Tình huống." Phó Quân Hoàng đi tới trước màn ảnh lớn nhất, giọng trầm thấp mà lại đông lạnh.

"Hết thây bình thường." Một gã binh lính mang mắt kính báo cáo, "Chỉ là ngày hôm nay đội Hồng tổn thất vô cùng thảm, hơn nữa chúng tôi không bắt được bất kỳ hình ảnh nào của người nọ."

Ngân Lang hơi ngần ra.

Không bắt được bất kỳ hình ảnh nào?

Chỗ này cứ cách một trăm mét là lại có một mắt theo dõi, làm sao có thể ngay cả bóng dáng một người cũng không thu được?

"Biết là ai sao?" Tròng mắt sâu như cổ đàm an tĩnh rơi vào trên màn ảnh, Phó Quân Hoàng ngưng giọng hỏi.

Viên mắt kiếng chần chờ lắc đầu một cái.

"Tiếp tục giám sát."

Phó Quân Hoàng trực tiếp ngồi xuống trên ghế ngồi, tầm mắt nhanh chóng xem toàn bộ trên màn ảnh, khi anh thấy một cái máy thu được một bóng dáng thoáng qua, con người thâm thúy xẹt qua một tia kính ngạc.

"Huấn luyện viên, toàn bộ đội Hồng tử trận." Viên mất kiếng lúc này kinh hãi, đây rốt cuộc đều là chuyện gì xảy ra a, Ngốc Ưng hấn ở đây làm cái gì a!

"Đội Lam tiếp tục."

Sau khi binh lính đeo mất kiếng ngăn ra, bắt đầu nhận nhủ lệnh của Phó Quân Hoàng.

Lúc đội trưởng đội Lam Liệp Báo nhận được lệnh, cũng là một bữa, sắc mặt không tốt đứng lên.

Đội Hồng bị diệt toàn bộ, nhưng không có một người là người của hấn làm....

Có kẻ thứ ba!

"Tất cả đều kẹp chặt cái miệng cho tôi! Nếu ai làm tôi mềm nhũn, huấn luyện kết thúc tôi, tôi lấy không chết!" Liệp Báo ở trong ống nói điện thoại đe dọa đội viên của mình.

Liệp Báo nghĩ tới có kẻ thứ ba, thành viên còn lại tự nhiên cũng đều nghĩ tới.

Đồng thời mỗi thành viên tận lực ẩn nấp bản thân, vẫn còn tìm kiếm người nguy hiểm đang ẩn núp trong bóng tối.

Mà nhân viên đội Hồng mới trở về từ sân huấn luyện, về mặt đen phải nói là rất đẹp mắt.

"Cô gái đó rốt cuộc từ đâu tới!" Người đầu tiên bị giết chết rốt cục gầm thét lên tiếng.

toàn bộ người ở đây vốn đang sửa sang lại trang bị cũng ngừng lại, ánh mắt đồng loạt nhất trí rơi vào trên người nhân viên vừa gầm thét kia, nhất trí nói:

"Cậu mới vừa nói cái gì? ! Cô gái nào?"

Người nọ nói tiếp, "Giết chết tôi là một cô gái, nếu như không sai, tôi là người đầu tiên bị cô ấy giết chết. Tôi cũng không hiểu, tôi che giấu tốt như vậy, sao cô ấy có thể phát hiện ra tôi được?"

Cô gái? !

Về mặt của mọi người càng thêm đặc sắc.

Lúc bọn họ chết căn bản đến bóng dáng đối phương cũng chưa nhìn thấy đã bị người giết!

"Súng đâu?" Về mặt Ngốc Ưng cực kỳ khó coi.

"Bị người nọ cầm đi, anh không biết, lúc ấy cô gái đó dùng một cây gậy để ở trên cổ của tôi, về mặt kia giọng nói kia! Mọi người cũng thật biết quá đi! Má ơi, cô gái kia ở nơi nào, đơn giản chính là có thể so với huấn luyện viên!"

Rất tốt, xem ra nếu không phải bởi vì người nọ không có súng, không chừng tiểu tử ngốc này cũng không biết là ai làm bản thân tốt.

Mà một mặt khác, nhìn thành viên đội Lam cũng bị giết chết giống như đội Hồng, khoé môi Phó Quân Hoàng ngoắc ngoắc không nhận ra, đứng dậy, từ bên hông Ngân Lang rút ra một cây súng lục, ngay sau đó bước nhanh ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kịch tình nhỏ

Trương tự cảnh tượng trong hoang mạc, một trận gió phát qua, cuốn cát mịn trên mặt đất lên trên.

Nhiệt khí nóng hôi hổi trong không khí, nhiệt độ trên mặt đất đủ để nướng chín trứng gà.

Phó Quân Hoàng mặc trang phục huấn luyện trên đầu đội cái mũ, trong tay đeo đôi bao tay, nắm một cây súng lục àu đen.

Anh đứng ở trên đất bằng phẳng đó, con người giống như chim ưng không ngừng dò xét trên mặt đất tại chỗ, vững vàng mà lại mạnh mẽ, không nhìn ra chút cảm giác khẩn trương nào.

Trong tai nghe không ngừng truyền đến tin tức đội viên đội Lam hi sinh, khoé môi kéo ra một độ cong không thể nhận ra.

Bảo bối của anh, thật sự là càng ngày càng lợi hại.

Mà lúc này, các đội viên ở bên trong phòng giám sát, từng người một cũng hưng phấn tới cực điểm, bọn họ đã thật lâu chưa từng thấy qua huấn luyện viên tự mình động thủ, lần này là cơ hội khó có được.

Nhìn người đàn ông trên màn ảnh lớn bình tĩnh tự nhiên, bọn họ không chỉ một lần cảm thán, thật không hổ là người đàn ông bọn họ theo đuổi.

Trong màn ảnh người xuất hiện càng ngày càng nhiều, mà trong tai nghe truyền ra ngoài nhân số tử trận cũng càng ngày càng tăng.

"Dựa vào đâu! Hẳn chỗ nào là con gái, đây chính là quái vật có được hay không!" Một tay Ngốc Ứng lấy cái mũ của mình xuống, cho hạt gạo.

Hiện tại cả bộ đội U Linh, có người binh lính nào là không chọn lọc trong cả một trăm người? Người nào không phải là nhân tài mũi nhọn trong mũi nhọn? Nhưng nhóm người mũi nhọn bọn họ và nhân tài đều bị một người diệt, này con mẹ nó là chuyện gì!

"Có thể chết ở trên tay của cô ấy, là phúc phận của các cậu." Vẫn đứng một bên trầm mặc không nói đột nhiên Ngân Lang lên tiếng, con người vốn bình tĩnh không sóng gió, lúc này lại trầm đầy cuồng nhiệt.

Đã một thời gian khá dài tiểu thư chưa tới U Linh, lần này còn luyện tập đối kháng, binh lính giữ cửa cũng không tới đây, một nhóm người này cũng hai năm gần đây mới chọn lựa lên, dĩ nhiên bọn họ không biết tiểu thư. i

"Ngân Lang, cậu biết quái vật kia?" Ánh mắt Ngốc Ứng lập tức liền sáng, "Cô gái kia có phải bắp thịt nữ hay không, đáng đáp đặc biệt." Được rồi, lời phía sau hẳn không nói được, ánh mắt Ngân Lang quá dọa người. .

"Nhớ, cấp trên đang dạy trước mặt, tận lực câm miệng." Nếu không, đại khái ngay cả bản thân chết thế nào cũng không biết.

Ngốc Ứng bị nói có chút không giải thích được, cũng ngay khi hắn còn đang nghi ngờ, chung quanh truyền đến một trận tiếng quát khê, ngay sau đó là một trận tiếng hút không khí!

Ngốc Ứng vội vàng nhìn lại về phía màn ảnh, trong màn ảnh đã không còn bóng dáng bất luận kẻ nào, trừ thành viên đội Lam lục tục xuống từ sân huấn luyện trên đất, cho nên hắn không tìm được bóng dáng huấn luyện viên!

"Chuyện gì xảy ra?" Ngốc Ứng lời kéo lính quèn gần hắn nhất hỏi.

"Quá tà rồi! Mới vừa rồi huấn luyện viên còn đứng ở tại chỗ này, liền hoảng hốt, bóng dáng huấn luyện viên đã không thấy tăm hơi, tất cả mấy theo dõi cũng xoay vòng vo ba trăm sáu mươi độ một lần, vẫn không tìm được bóng dáng huấn luyện viên." Quá dọa người, cái này giống như biến mất trắng không khí vậy.

Tầm mắt vẫn luôn quan sát trên màn ảnh, về mặt cũng kích động lên.

Mà ở một chỗ khác, chỗ cây cối phi thường tốt, có một ngăn che nguy trang đơn giản mà ở dưới kia, An Nhiên đang thích ý nằm ở chỗ này, về mặt nhìn như có chút nhàm chán.

Thật không nghĩ tới, người trong bộ đội của lão soái ca không lịch sự như vậy, chân chính lag một nhóm không bằng một nhóm à.

Răng rắc ——

Tiếng bước chân khe khẽ, phản xạ có điều kiện, An Nhiên nắm súng bắn tia muốn chống lại, vậy mà đối phương còn nhanh hơn cô từng bước đặt ở trên người của cô, tháo súng trong tay cô xuống!

Hơi thở lạnh lùng, mùi hương quen thuộc.

Thân kinh toàn thân vốn căng thẳng lập tức liền thư giãn, An Nhiên cũng không quay đầu, khoé môi giương lên một nụ cười, "Sao lại tìm tới đây? Không ưa em khi dễ đám nhóc kia?"

Ném súng qua một bên, tháo bao tay da xuống, con người người đàn ông thâm thúy, tay hơi lạnh quay mặt cô về phía mình, trước ánh mắt nghi hoặc của cô, hôn lên môi của cô.

Sau chốc lát kinh ngạc, tròn mắt An Nhiên khép hờ, từ từ đáp lại anh vội vàng hôn.

An Nhiên là nằm trên mặt đất, cô nghiêng đầu cùng anh hôn, tư thế cũng không hơn gì, chân mày của cô mới vừa nhíu lên, một cánh tay liền choàng bên hông, lần một vòng, vị trí hai người đã điên đảo.

Cô nằm trên người của anh, mà tay của anh, choán ở hông của cô, một tay khác khẽ vuốt mặt của cô.

Môi của cô có chút sưng đỏ, hầu kết của Phó Quân Hoàng không tự chủ được chuyển động mấy cái, "Bảo bối, em rất lợi hại."

An Nhiên thì nằm ở trên người của anh, mà cách bọn họ ba thước cây cao, một máy theo dõi đang chuyển động phía trên, chẳng qua máy theo dõi kia, chỉ có thể thấy một mảnh lục âm, bóng dáng của hai người cũng không thấy được.

"Em là do chính anh dạy dỗ đấy." Cô không có kỳ gì, cả người dính vào trên người của anh, anh nằm trên mặt đất, con người dịu dàng nhìn thiếu nữ đặt cằm trên ngực mình.

Kể từ sau chuyện sáu năm trước, bảo bối của anh bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở bộ đội, cô giống như một chiến sĩ trời sinh, năng lực học tập còn tốt hơn anh lúc nhỏ, phần điều tra năng lực xứng làm anh thán phục không thôi.

Anh đã thật lâu không ôm cô giống như vậy, thời điểm lần đầu tiên kinh nguyệt của cô tới, n phòng ngủ với anh, mặc dù anh đối với chuyện đó rất không hài lòng, nhưng sợ cô không vui, anh cũng chỉ có thể thỏa hiệp, mà cũng từ đó trở đi, bọn họ rất ít giống như bây giờ.

Chung quanh là gió thổi động lá cây phát ra tiếng ào ào.

"Lão Soái ca, anh nói, nếu đám người thù hạ kia của anh thấy đáng về anh bây giờ, bọn họ có thể đâm mù mắt bản thân hay không?" Ngón tay trắng nõn vẽ vòng tròn trên vòm ngực bẽn lẽn, cười nhạt.

Trên ngực tê dại làm về mặt Phó Quân Hoàng có chút cứng ngắc, một tay cầm tay An Nhiên trong lòng bàn tay mình, giọng nói có hơi trầm thấp:

"Đừng làm rộn."

An Nhiên cười vui vẻ hơn, "Lão Soái ca, hiện tại em đặc biệt muốn hôn anh, làm sao bây giờ?"

Con người thâm thúy hơi giật mình, ngay sau đó một tay trực tiếp đè xuống đầu của cô, anh tiến lên đón, ngậm mũi môi mềm mại kia vào trong, Phó Quân Hoàng phát ra một tiếng thở dài thỏa mãn.

Cứ như vậy là tốt rồi, cả đời này anh muốn không nhiều lắm, chỉ cần một mình cô là tốt rồi.

Có một người là cô, là đủ.

Anh giống như thường ngày, hôn rất nghiêm túc, tay đang hoàng đặt ở hông của cô, chẳng qua trừ thỉnh thoảng ma sát bên ngoài, cũng không có động tác khác.

Lỗ chân lông toàn thân cũng thư giãn ra, trên người là cảm giác từ trước tới nay anh chưa từng cảm nhận qua, là hoàn toàn xa lạ.

An Nhiên chỉ cảm thấy nhiệt độ phía dưới bản thân càng ngày càng cao, mà người của cô giống như có cái gì nóng áp lên, cô nhanh chóng đứng dậy, trong nháy mắt đứng sang một bên, khi anh ánh mắt nghi hoặc ho nhẹ lên tiếng.

"cái kia, lão Soái ca, hay là trước anh cầm giữ thật tốt."

Phó Quân Hoàng không tiếp tục nhìn cô.

An Nhiên có loại xúc động muốn đỡ trán, khi ánh mắt của cô nhìn xuống phía dưới bụng anh, "Lão Soái ca, nấy không trước tiên giải quyết một chút? Nếu như bây giờ không được, nếu không, em giúp anh một chút?"

Vốn nghi ngờ con người ngọt ngào tỏa sáng, anh cứ như vậy cực kỳ tinh khiết nhìn cô, cười, "Được. Em giúp anh."

Một câu nói, nụ cười trên mặt An Nhiên cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phó Thiếu tướng lòng dạ hẹp hòi

Ánh mắt mọi người bên trong phòng theo dõi nhanh chóng trùng lại màn hình, cũng không nhìn được bóng dáng một người.

"Chẳng lẽ sân thượng còn mật thất mà chúng ta không biết?" Mỗ tiểu binh chăm chọc.

"Mật đạo? Tôi thấy không kém hắc động là mấy!" Ngốc Ứng không chút khách khí tát một cái trên đầu người lính kia, nhân tiện liếc mắt.

"Ngu ngốc." Liệp Báo sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để chế giễu Ngốc Ứng.

Chẳng qua thần kỳ chính là, lần này một chút phản ứng Ngốc Ứng cũng không có, ánh mắt vẫn luôn rơi vào trên màn ảnh.

Hắn hiện tại cũng không có thời gian để ý tới nhân viên không quan hệ.

Ba ——

Cửa bị một cước đá văng.

Mọi người bỗng nhiên xoay người, người nào có lá gan lớn như vậy, dám đập cửa lớn phòng dám sát U Linh? Tính đến trước mắt, cho dù là ông cụ nơi này của bọn họ cũng không có lá gan như vậy.

Một tay An Nhiên giờ súng bắn tia đoạt được, mặt lạnh, tầm mắt quét đám người trong phòng một lần, sau khi nhìn thấy người thứ nhất bị cô loại bỏ đó, trực tiếp ném súng lên người người nọ.

Trên người của cô còn mang theo mùi bụi đất, thậm chí còn có chút hương thảo mát mẻ.

Giết chết bọn họ là cô gái nhỏ này sao? Một cô bé tuổi vị thành niên?

Không, không thể nào, cô chỉ là tới đây đổi súng thôi?

"Súng có chút vấn đề nhỏ, đã điều chỉnh lại cho anh, chính anh xem một chút." Sau khi An Nhiên hướng về phía tên lính quèn kia nói xong lời này, dư quang xoẹt qua tay của bản thân, tầm mắt dừng lại trong chốc lát.

Cô điên rồi mới có thể nói ra lời kia! Cũng thật sự điên rồi mới làm cho hắn! Cô.....

Nghĩ đến trước trong lòng bàn tay nóng rực cảm cùng với chất lỏng dính nị kia, đáy lòng cô một trận kinh hãi, cô quả thực càng sống càng lùi về.

Nghe được giọng nói của An Nhiên, vốn nhân viên kỹ thuật ngồi ở chỗ mình làm việc đột nhiên quay đầu, lúc nhìn đến khuôn mặt quen thuộc như tờ kia, vốn vẻ mặt nghi ngờ trong nháy mắt chuyển thành sáng tỏ, ngay sau đó chính là vui mừng.

"Nhóc con hiện tại lớn như vậy rồi sao." Nhân viên kỹ thuật A.

"Hai năm qua cũng không có thấy tiểu quái vật em tới chơi, một ngày không đụng những thứ đó, tâm của em cũng không ngứa ngáy sao?" Nhân viên kỹ thuật B.

"Thật là càng ngày càng nhìn được, so nhà với lão Soái ca nhà em đã thấy nhiều." Một nhân viên kỹ thuật C lâu năm.

"Hai năm trước vội vàng đi học, không có thời gian tới đây." An nhiên trả lời, cô biết những người này thật tâm là nhân viên tốt của lão Soái ca, tự nhiên cô sẽ đối tốt với bọn họ.

"A." Nhân viên kỹ thuật A ngọt ngào vỗ đầu, tình ngộ nói: "Mới vừa rồi những thứ kia đều là cô nhóc em làm đi?"

Tầm mắt An Nhiên quét qua tất cả mọi người, cười nhạt nói, "Thật lâu không chơi, trùng hợp tới lúc mọi người đang đùa mà, cho nên.... .."

"Cho nên một mình bỏ đi chơi?" Nhân viên kỹ thuật C cười trêu nói.

An Nhiên cười, không trả lời.

"Năm cái rãnh! Đặc biệt huy diệt tôi xem được không! Đừng nói như cô nhóc vị thành niên này là người đã tiêu diệt toàn bộ chúng ta! Có để cho người ta sống nổi hay không.... .." Ngốc Úng gầm thét.

"Mới tới mới tới, bỏ qua cho bỏ qua cho." Nhân viên kỹ thuật B không chút khách khí đập một cước lên bắp chân Ngốc Úng, hướng về phía An Nhiên cười ha ha không ngừng.

Con người lạnh nhạt đảo qua khuôn mặt Ngốc Úng, người này thật đúng là đủ sung sướng.

"Loã Soái ca nhà em không đi tìm em sao?" Nhân viên kỹ thuật C tiếp tục Bát Quái.

Về mặt An Nhiên có chút cứng nhắc, lúc cô chưa trả lời, Phó Quân Hoàng môth thân quân hàm thần thanh khí sáng đứng ở cửa, vẻ mặt được gọi là dịu dàng!

Vâng vâng, Dịu dàng?

Tầm mắt của tập thể mọi người điều chỉnh đến nét mặt của Phó Quân Hoàng, nét mặt ngàn năm không đổi, chỉ là tại sao bọn họ cảm nhận được một cơn gió xuân thổi qua đây!

Phó Quân Hoàng xoay bước đi tới trước mặt An Nhiên, tầm mắt an tĩnh rơi vào trên người của cô, khóe môi vẽ ra một độ cong khó có thể nhận thấy, chỉ là tại sao anh muốn ngăn cả người cô ở trước mặt của bản thân? Tại sao muốn cố ý ngăn trở tầm mắt của những người đó?

Đột nhiên trong lòng An Nhiên dâng lên một trận buồn cười, lão Soái ca nhà cô, khi nào thì nhỏ mọn như thế?

Các vị nhân viên kỹ thuật hết sức tự giác chuyển dời tầm mắt, ngồi trở lại chỗ ngồi của mình, nên làm gì thì làm đi.

Buồn cười, thế nhưng huấn luyện viên nổi danh nhỏ mọn! Chỉ cần nhìn cô lâu một chút, huấn luyện viên cũng sẽ cảm thấy cô nhóc kia bị chiếm tiện nghi, nếu nhìn nhiều hơn mấy lần nữa, cuộc sống sau này a. Ha hả, bạn cũng đừng nghĩ tốt hơn !

Nhưng những chuyện này, những người mới nhưng một chút cũng không rõ ràng, tầm mắt của bọn họ liên tiếp nhìn trên người Phó An Nhiên và Phó Quân Hoàng, hận không thể nhìn ra cái động.

Ngân Lang tự động biến mất cùng với chúng nhân viên kỹ thuật.

Bây ngưu ngốc này, không thấy quanh thân trên dưới huấn luyện viên phát ra hơi thở màu đen sao? Không có chuyện gì cũng đừng tiến lên tham gia náo nhiệt, sẽ chết người, không biết sao?

"Huấn luyện viên, cô ấy là ngài. ?" Liệp Báo thanh thanh cổ họng, ôm ba phần nghi vấn ba phần Bát Quái cùng một phần tò mò, cẩn thận hỏi.

Con người thâm thúy bắn thẳng đến trên người Liệp Báo, con người lạnh như băng mà lại Cô Hàn làm bước chân Liệp Báo không tự chủ lui về phía sau từng bước.

Liệp Báo không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, hần hỏi cái gì sai sao?

"Đó là Phó tiểu thư, thiên kim Phó gia, con gái trên danh nghĩa của huấn luyện viên." Ngân Lang ở một bên chen miệng, còn cố ý đặc biệt nhấn mạnh hai chữ danh nghĩa.

Hì vọng mấy người này có thể hiểu.

"Huấn luyện viên, ngài bao nhiêu tuổi thì có con vậy? Thật không hổ là huấn luyện viên của chúng ta, làm chuyện gì cũng chạy trước chúng ta." Ngốc ung cười ngu hề hề, đáng vẻ rất ngây thơ.

Ngốc Ung còn chưa có cười khúc khích xong, Liệp Báo không chút khách khí đánh một cái vào ót hần, tiếp theo quay đầu lại lấy lòng Phó Quân Hoàng mặt đông lạnh cười cười:

"Huấn luyện viên, đứa nhỏ này hôm nay lúc đi ra chưa uống thuốc, tinh thần có vấn đề."

"Thỏ Báo tử, cậu dám đánh vào đầu ông nội của cậu, cậu không muốn sống! " ột trận hôn mê qua đi ngốc ung giận chỉ Liệp Báo.

Đơn giản chính là hai hàng bả trệ! Còn đây là tiếng lòng của mọi người!

"Những người binh lính này không chỉ có yếu, chơi còn rất khá." An nhiên ở sau lưng Phó Quân Hoàng thò đầu ra, con người lạnh nhạt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Yếu.

Bọn họ bị một cô bé nói yếu!

Bọn họ lại bị một cô bé nói yếu!

"Muốn mạng sống sẽ phải cố gắng trở nên mạnh mẽ, không mạnh, là chết." An nhiên đã từ sau lưng Phó Quân Hoàng đi ra, chỉ là cô vẫn chưa đi ra hoàn toàn hông của cô đã bị một cánh tay hơi choàng lên, cô vô ý cố ý tiếp tục nói, "Bộ đội đặc chủng U Linh, thành lập mười một năm trước, ở nơi này trong mười một năm có bao nhiêu thành viên tôi nghĩ mọi người cũng biết, như vậy, ở nơi này trong mười một năm, bao nhiêu người hy sinh mọi người biết không?"

"Biết! Là ba người!" Tiểu binh lính bị An Nhiên giết chết đầu tiên kích động mở miệng!

Ánh mắt lạnh nhạt rơi vào trên người tiểu binh lính kích động, khoé môi An Nhiên hiện lên một độ cong giễu cợt, tầm mắt của cô trở về trên người Phó Quân Hoàng, châm chọc nói:

"Ba người? Đây chính câu trả lời?"

Sắc mặt Phó Quân Hoàng nhìn cũng không tốt, mòng môi mím chặt, tầm mắt nhưng không có bất kỳ né tránh tiến lên đón ánh mắt của cô.

Rõ ràng hô hấp của Ngân Lang căng thẳng, quân mạo tòng tay đã bị hần cầm thay đổi hình.

Tất cả mọi người một trận nghi ngờ, cô là có ý gì? Cô biết chuyện gì bọn họ không biết sao?

"Bảy người. Trong mười một năm ở nơi này, bộ đội đặc chủng U Linh, tổng cộng hy sinh bảy người." Lúc An Nhiên nói những lời này, vẻ mặt của cô lạnh nhạt như nước, chẳng qua là cặp kia thùy tại bên người tay cũng là nắm chặt ở chung một chỗ, "Tôi nói, không mạnh, là chết. Ý là, cậu không cường đại đứng lên, không chỉ có là chính cậu phải chết, kể cả đồng bạn đi theo cậu cũng phải chết."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Từng người một lên đấu

Lời nói của An Nhiên giống như một đạo sét đánh, trong đám người yên tĩnh đột nhiên nổ tung.

Cô gái nhỏ này thoát nhìn chỉ có mười mấy tuổi, so với nhận thức của bọn hắn còn sâu sắc hơn, còn muốn... Tàn khốc.

Bọn họ trải qua một năm huấn luyện gần như địa ngục, cuối cùng ở trong hơn một nghìn nhân viên trở hết tài năng, lưu lại bộ đội đặc chủng U Linh.

Bọn họ mới vừa ra nhập U Linh, bọn họ tâm cao khí thịnh ra sao, kiêu ngạo tự kiêu ra sao, nhưng tự khoe năng lực siêu cường như thế này, không người có thể địch lại bọn họ, lại trong thời gian không đến một giờ, bị một cô gái nhỏ diệt toàn bộ.

Khi bọn họ biết được cô nhóc này là đứa nhỏ của huấn luyện viên, bỗng chốc bọn họ liền trở lại bình thường, huấn luyện viên biến thái như vậy đứa nhỏ làm sao có thể bình thường?

Nhưng phương diện này đến cùng có bao nhiêu thành phần vì bản thân biện minh, trong lòng mọi người cũng đều minh bạch.

Nhưng, khi từ trong miệng cô gái nhỏ nghe được, "Không mạnh, sẽ chết", rồi cuộc bọn họ không tìm thấy lý do biện minh cho bản thân.

Vậy mà bọn họ ngay cả một cô gái nhỏ cũng không bằng.

"Phó tiểu thư, tôi muốn thỉnh giáo bản lĩnh của cô." Binh lính ôm súng ngắm vừa bị An Nhiên điều chỉnh thử mặt kính ý nhìn cô, hắn là người vào bộ đội đặc chủng U Linh muộn nhất, danh hiệu hầu tử.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng hơi ngưng, đang muốn dùng ánh mắt giết chết hầu tử, một tay An Nhiên nắm tay anh, cô lạnh nhạt nhìn binh lính nói:

"Được."

Sân hai người đối chiến được quy định ở trong rừng trúc, mọi người còn lại đứng ở trên bãi đất trống suy nhất trước rừng trúc đợi.

Hai người dùng thời gian ba phút để tìm chỗ ẩn nấp, tận lực che giấu bản thân, nhảy mất âm thanh xung quanh hầu như biến mất không còn.

Ghé vào bên trong rừng trúc, tầm mắt hầu tử không hề chớp nhìn nhắm kích, chung quanh yên tĩnh cực kỳ, hắn không nghe được chút tiếng vang nào, ngay cả tiếng động của lá trúc cũng biến mất không nghe thấy.

Đột nhiên, hầu tử luôn luôn chau mày ánh mắt đột nhiên sáng ngời, trong phạm vi tầm mắt của hắn, ở một chỗ trong sân giương như có chút mất tự nhiên so với trước đó.

Bọn họ đối với cảnh vật nơi này rất rõ ràng, thậm chí ở đầu góc xó có cái gì có mấy cây, lớn lên trông thế nào, trên cây có mấy chi tiết, bọn họ đều rất rõ ràng.

Hầu tử nhắm súng ngay vị trí kia, khoé môi gọi lên một độ cong, nhưng không đến mười phút, "Đúng là vẫn còn không thành thực, chúng ta nơi này đã nói, bái bái."

Độ cong khoé môi càng lúc càng lớn, chỉ cần hắn nhẹ nhàng động tay, liền GAMEOVER.

Bỗng nhiên, cả người hầu tử cứng đờ, nguyên bản con người tràn đầy ý cười khó có thể tin.

Trên huyết thái dương để một cây súng, tiếng nói lạnh nhạt vang lên trên đỉnh đầu hắn:

"GAMEOVER."

Đột nhiên tay nắm chặt súng lục nói lỏng ra, hầu tử có chút hư không ngã vào trong lá trúc vàng khô.

Đúng là vẫn còn thua.

An Nhiên đứng ở phía sau hầu tử thu hồi súng lục, mày nhíu lại, "Tập kích rất cứng nhắc, cơ hội chết sẽ nhanh hơn." Không thay đổi thông sẽ không động não, luôn luôn thủ ở một chỗ, hắn không chết thì ai chết?

Đầu óc hầu tử trống rỗng, cứng nhắc, linh hoạt như hắn, lần đầu tiên bị người nói là cứng nhắc

nhắc.

"Muốn biết khi nào thì tôi đến phía sau cậu không?" Xoay tròn súng lục trong tay, An Nhiên lạnh nhạt nói, "So với cậu sớm đến nơi đây không đến ba mươi giây, cậu nhắm "mục tiêu" là tôi trong vòng bố trí trong sân một phút đồng hồ, ở một phần ba mươi giây, ở trong này bố trí tụ tập tốt nhất, hai phần bốn mươi giây bố trí xong, mà tôi..."

"Sẽ chờ tôi sa lưới?" Hầu tử xoay người ngồi dậy, gương mặt nhỏ gầy mang theo đầy tự giễu.

"Sức quan sát quá kém, năng lực phân tích kém, không đủ bình tĩnh, thật không rõ, hiện tại tiêu chuẩn chọn lựa là cái gì."

Hầu tử muốn phản bác, nhưng há miệng thờ đốc, hần một câu nói cũng đều không nói ra được.

An Nhiên mày nhíu lại, biểu cảm thập phần nghiêm túc, cô cũng không nổ súng về phía hần, mà xoay tròn súng lục trong tay, xoay người bước đi.

Hầu tử hơi giật mình, nhìn quần áo trên người không tổn hao một chút gì, trong con ngươi xoẹt qua một tia sáng nhạt, một tay nhanh chóng rút súng từ giữa hai chân ra, nhắm bóng lưng An Nhiên vọt tới.....

"Tuyệt đối không nên tự cho là thông minh." An Nhiên cũng không xoay người sang chỗ khác, tiếng nói chậm rì rì chứa một chút hờn lạnh.

An Nhiên vừa dứt lời, phía sau hầu tử bỗng vang lên âm thanh!

Hầu tử cả kinh, mà áo giáp của hần đã toát ra một làn khói nhẹ.

"Nhớ kỹ, Phó An Nhiên tôi, từ trước tới giờ không mềm lòng với ai." Thời điểm An Nhiên đang nói những lời này, sẽ xoay người, nói xong từng chữ một với hầu tử còn đang giật mình tại chỗ.

Con ngươi của cô băng hàn như đông lạnh, bắn thẳng đến trên người hần, thấy lạnh cả người từ đáy lòng hần chạy thẳng lên đầu.

An Nhiên cảm súng từ trong rừng trúc đi ra, nhưng hồng hết mọi người tính toán xe kịch vui.

Bọn họ đã xuyên thấu qua màn hình quan sát hai người đối chiến, bọn họ không nghe thấy hai người nói gì, nhưng bọn họ cũng rõ ràng thấy ở trong mắt An Nhiên ánh sáng làm bọn họ sợ hãi.

Không đến mười phút, cô đã xử lý tốt hầu tử tập kích tốt nhất trong số bọn họ.

Bọn họ thấy được trận địa cô nguy trang bản thân qua màn hình, cô gần như bỏ chí hoàn mỹ đến từng điểm, nhìn hầu tử chui đầu vào lưới ghé vào địa điểm An Nhiên bố trí, mà hần không biết An Nhiên ở ngay sau chỗ hần không đến hai mét, yên lặng nhìn hần.

Phó Quân Hoàng bước nhanh về phía trước, một tay lấy súng trong tay An Nhiên cầm trong tay bản thân, con ngươi thâm thúy quét quanh bốn phía.

"Có phải em rất lợi hại không?" An Nhiên cười với anh.

"Phải." Vĩnh viễn đều là tuyệt nhất.

Ngân sói nhìn An Nhiên con ngươi càng nóng lên, hần xem nhẹ không yên trong lòng giẫm chân tại chỗ về phía trước, cao giọng nói:

"Phó tiểu thư, xin hỏi, có không nhận khiêu chiến của tôi không?"

Đôi mắt tối đen xoẹt qua một chút đông lạnh, An Nhiên nhĩ về phía Ngân Lang một mặt khản trương, "A? Cái gì?"

"Gần người chiến đấu."

Nguyên bản mọi người yên lặng tới cực điểm nhất thời ngạc nhiên nhìn về phía Ngân Lang.

Ngân Lang là người chiến đấu có tiếng trong quân khu bọn, ngoại trừ huấn luyện viên ra, nếu hần dám xưng thứ hai không ai dám xưng thứ nhất.

Cảm thú như Ngân Lang, vậy mà khiêu chiến với một cô nhóc? Bị ma nhập rồi! Có xấu hổ hay không!

Hiển nhiên, bọn họ đã sớm bình tĩnh lại từ việc khiếp sợ An Nhiên xử lý hầu tử, hiện tại bọn họ chính là đang bình vực kẻ yếu là An Nhiên.

Nhưng mà, khi bọn họ còn chưa kịp hướng về phía Ngân Lang khi dễ, tiếng nói lạnh nhạt không chút dao động vang lên:

"Được." Để cô xem trong mấy năm nay hần có tiến bộ hay không.

Phó Quân Hoàng chưa mày lại, về mặt anh bất mãn nhìn An Nhiên.

An Nhiên trấn an mỉm cười với anh, "Không quan hệ, thật lâu rồi em cũng không có chơi."

Phó Quân Hoàng thì nhìn cô như vậy, đôi mắt thâm thúy phát ra ánh sáng làm người ta xem không hiểu.

"Không cần quá mệt."

Đám người này từ lúc vào bộ đội đặc chủng U Linh thì chưa từng thất bại, lòng dạ bọn họ rất cao, quá mức tự phụ, mà bảo bối cần phải làm là hủy diệt tất cả tự tin của bọn họ.

Cô vì anh, trả giá nhiều lắm.

Là sợ anh bị thương.

Cho nên, cô đi tới nơi này, nói một chuỗi lời nói dài, không ngại lần lượt tỷ thí cùng đám người kia, chỉ vì muốn để bọn họ biết nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên.

Bảo bối dè dặt cẩn trọng bảo hộ anh như thế, làm sao anh có thể không yêu tha thiết?

Ánh mắt đám người Ngân Lang đều dừng trên người hai người, Phó Quân Hoàng đưa lưng về phía bọn họ, che chắn cả người An Nhiên ở trước ngực anh, bọn họ không nhìn thấy một chút biểu cảm gì trên mặt hai người, nhưng bọn họ lại thần kỳ cảm thấy, giữa hai người này hài hoà làm sao, dữ dội làm sao cho bọn họ muốn lộ ra mỉm cười.

Đột nhiên, bọn họ nhớ tới một câu nói:

Đó là một người cứu vớt cả đời tồn tại của Phó Quân Hoàng.

Không lý do, bọn họ đem cái kia "Tồn tại" đặt ở cái kia cường hãn đến làm cho bọn họ học máu thiếu nữ trên người.

Nàng, chính là huấn luyện viên duy nhất cứu lại đi.

"Nếu mệt, liền..."

"Yên tâm, rất nhanh sẽ hội xong việc." An Nhiên đối với Phó Quân Hoàng vẫy vẫy tay, sai bước hướng tới nơi sân trung gian bước đi đi.

Mà ngân sói, đã bỏ đi trên người bản thân dư thừa trời buộc, thẳng tắp đứng ở giữa sân, cùng đợi An Nhiên nghênh chiến!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mọi người quá yếu!

Ngốc Ưng và đám người báo đốm ngồi xếp bằng dưới đất, vây chung quanh một cái vòng nhỏ, mà An Nhiên và Ngân Lang ngay tại trong cái vòng nhỏ ấy, mặt đối mặt.

Một lần nữa An Nhiên quần tóc dài lên, đơn giản buộc lại phía sau, lạnh nhạt nhìn Ngân Lang nói: "Bắt đầu?"

Trong mắt Ngân Lang nóng rực càng thêm cuồng nhiệt, "Được!"

An Nhiên lạnh nhạt đứng ở nơi đó, nhẹ giọng ừ một tiếng, liền ra tay với Ngân Lang.

Thoạt nhìn hai bên đều đang đợi cơ hội, sẽ không dễ dàng động thủ.

Giữa hai người bầu không khí khẩn trương mọi người xung quanh xem diễn không tự chủ được nuốt nước miếng.

Phó Quân Hoàng đứng thẳng tắp ở bên ngoài vòng tròn, tầm mắt không hề chớp dừng ở trên gương mặt lạnh nhạt kia.

Khi lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, cô cũng có vẻ mặt như thế.

Khi thi thể đầy đất và vết máu khắp nơi, những đứa trẻ như vậy chỉ biết khóc, chỉ biết trốn, chỉ có cô về mặt lạnh nhạt nhìn anh giết người, con người, một mảnh thanh tĩnh.

Vào lúc ấy, lúc anh còn chưa phản ứng, anh đã ôm đứa bé kia, bước ra cái nơi tràn đầy chết chóc kia.

Tê -- (tiếng hít khí lạnh)

Trong lúc đó, mọi người xung quanh hít một ngụm khí lạnh.

Người triển khai thể công trước đương nhiên là Ngân Lang, lực đạo của hắn không chút giảm bớt, mỗi quyền đều thẳng về phía cô gái nhỏ nhìn như mềm mại nhu nhược kia!

Với tốc độ và lực lượng của hắn như thế, trong bộ đội giương như không ai có thể trốn tránh qua!

Đây là hắn muốn huỷ An Nhiên sao!

Khi bọn họ còn chưa hít khí lạnh, hana ảnh bé nhỏ kia đã nhanh chóng tránh qua một bên, theo đó đá lại một cái!

Ngân Lang nhanh chóng biến quyền, nhắc tay bỏ về phía đùi cô!

Khi mọi người đều cho rằng cái chân nhỏ kia sẽ gãy, không nghĩ tới tốc độ cái chân kia còn nhanh hơn! Khi bàn tay Ngân Lang đánh xuống phía trước, An Nhiên đã đá vào trên ngực Ngân Lang một cú!

Tê --

Mọi người xung quanh lại hít một ngụm khí lạnh.

Quá nhanh !

Giống như mỗi lần Ngân Lang tập kích phía trước, cô sẽ tính kế sơ hở trong động tác của anh, cô sẽ dễ dàng phá giải động tác của hắn, mà khi hắn phá giải động tác của cô, cô lại có thể nhanh hơn một bước hoàn thành, mặc dù hắn biết bước tiếp theo cô sẽ có động tác gì, chỉ cần tốc độ của hắn không theo kịp, hết thấy đều không được.

Thái độ của bọn họ đối với An Nhiên đánh thắng người chiến đầu vẫn luôn bán tín bán nghi, một người đấu súng với một bộ cục hoàn hảo, nếu cô chiến thắng người đầu tiên làm bọn họ thấy xấu hổ, bọn họ làm sao có thể làm xong việc?

Nhìn cô gái kia động tác nhanh nhẹn giống như năng lực phản ứng của dã thú thông thường, nhìn ánh mắt Ngân Lang càng ngày càng hưng phấn và chiêu thức càng lúc càng nhanh, tự tin trong cảm nhận của bọn họ tan rã từng chút một.

Bọn họ luôn luôn lấy thân phận thành viên "U Linh" làm niềm tự hào, không chỉ đại biểu vinh quang tuyệt đối, nhiều hơn nữa là tượng trưng cho thực lực.

Nhưng mà hiện tại, bọn họ so ra lại không bằng một cô gái mười lăm tuổi.

Cô không chỉ diệt đoàn đối kháng của bọn họ, trong cuộc chiến một chọi một chiến thắng hầu tử tốt nhất của bọn họ, còn có thể chiến đấu với Ngân Lang trong một thời gian dài như vậy, trong bộ đội đối chiến với Ngân Lang thời gian dài nhất cũng chỉ có 37 phút, đương nhiên huấn luyện viên là ngoại lệ.

Mà hiện tại thiếu nữ trong sân kia đã giao chiến với Ngân Lang về vẹn 30 phút.

Cô bình tĩnh, thông dong, mà bọn hắn lại không có.

Thể lực của An Nhiên tiêu hao cực nhanh, trong vài năm nay tuy rằng cô luôn luôn rèn luyện, nhưng so với bộ đội đặc chủng Ngân Lang, chung quy vẫn yếu đi vài phần.

Thể lực đã không thể chiếm ưu thế, như vậy cũng chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Mọi người xung quanh rất rõ ràng thực lực của Ngân Lang, mà sắc mặt của An Nhiên dĩ nhiên không giống lúc ban đầu lạnh nhạt như vậy, cái trán của cô đã rịn ra một tầng mồ hôi, hô hấp cũng dồn dập hơn.

Tuy rằng cô lợi hại, nhưng suy cho cùng cô cũng không phải là đối thủ của Ngân Lang.

Đây là nhận thức chung của mọi người.

Tốc độ ra tay của Ngân Lang càng lúc càng nhanh, lực đạo cũng ngoan lệ hơn, hắn muốn tốc chiến tốc thắng, nhưng trong lúc cũng An Nhiên quyết đấu hắn không thể khinh thường.

Từ đầu tới cuối, An Nhiên đều chỉ bị vây ở trạng thái chỉ thủ chứ không tấn công, có người nghĩ khi nào thì cô làm khó dễ, sau khi cô tránh thoát một quyền tấn công của Ngân Lang, bỗng nhiên cô bứt mạnh ra, vung quyền về phía Ngân Lang!

Ngân Lang cấp tốc né tránh ra, mà nắm đấm của An Nhiên cũng không dừng lại, nắm đấm liên hoàn mà lại cấp tốc hướng về phía Ngân Lang, Ngân Lang lui về phía sau từng bước một, hắn không ngừng hoá giải nắm đấm của cô, lúc hắn hoá diệu chiêu thức cuối cùng của cô, nắm đấm của cô biến ảo,

thăng hướng cổ hần.....!

Ngân Lang đột nhiên cả kinh, người hần nghiêng về phía sau, lúc hần vừa mới ngã là may mắn, đầu của hần liền truyền đến một cơn đau đớn, một chân quỳ xuống đất, mà cái tay kia đã để ở trên cổ hần!

Xôn xao --

Mọi người vây xem phát ra một trận tiếng kinh hô .

"Không thể tin được!" Có binh lính không khống chế được nội tâm kích động của bản thân, trực tiếp nhảy dựng lên, rất phẫn hận một câu, mà nhiều hơn là khó tin.

Cái cô bé kia xử lý Ngân Lang!

Đây là chuyện khó tin cỡ nào!

Hồ hấp của An Nhiên có chút dồn dập, cô kịch liệt thở hào hển, ở bên tai Ngân Lang nói câu gì đó, gương mặt Ngân Lang đột nhiên cứng đờ, tuy rằng che giấu rất nhanh, nhưng vẫn bị Phó Quân Hoàng đứng ở ngoài sân luôn chú ý hai người phát hiện ra."

"Tôi thua." Ngân Lang dè dặt âm thanh, không chút kinh hãi.

Từ lúc hần bắt đầu khiêu chiến, đã biết trước kết cục của bản thân, chỉ là hần muốn biết, đến cùng hần có thể đấu với tiểu thư trong thời gian bao lâu.

48 phút, so với lần trước dài hơn 15 phút, hần rất vui vẻ.

"Biến mạnh hơn, sau đó đánh bại tôi." An Nhiên nói lỏng tay trên cổ hần ra, không có chút phật phùng nói.

Con người âm thầm bỗng chốc sáng ngời, Ngân Lang đứng dậy, thăng cấp cúi chào với An Nhiên, nói: "Dạ! Tôi nhất định sẽ tiếp tục nỗ lực, sau đó đánh bại ngài!"

An Nhiên cười đậm, đứng lên nói với mọi người "Còn có ai, muốn một mình đấu sao?"

Xung quanh cực kỳ yên tĩnh.

Không ai tiến lên, bọn họ biết rõ ràng trình độ của bản thân, bọn họ không phải là đối thủ của Phó tiểu thư.

Phó Quân Hoàng thì đứng tại chỗ, ánh mắt vĩnh viễn đều nhìn vào bóng dáng phía trên kia.

"Tốt lắm, xem ra mọi người đều rõ ràng vị trí của bản thân." An Nhiên cười nhạt, "Một đám các người, tôi thấy là một đám U Linh kém cỏi nhất! Từ khi nhóm đầu tiên của U Linh thành lập, tôi đã đứng ở hiện trường. Các người là nhóm thành viên thứ ba của U Linh, cũng là nhóm tôi thấy yếu nhất!"

Lời nói của An Nhiên không hề có tình cảm đánh vào trên mặt mọi người, một ít binh lính trẻ tuổi khí thịnh muốn tiến lên phía trước, lại bị Ngốc Ưng tóm lại.

Đương nhiên An Nhiên cũng thấy được hành động của binh lính kia, khoé môi gọi lên một chút độ cong, "Không phục? Cậu không phục là do tôi nói sai rồi sao, cậu cảm thấy có thể ánh mắt không thể giết chết tôi?"

Nháy mắt hồ hấp của mọi người xung quanh căng thẳng.

"A, không dám có phải phải? Không dám vậy cậu không phục cái gì? Người phục dịch bao nhiêu năm? Giết bao nhiêu nhân? Hoàn thành bao nhiêu nhiệm vụ? Không có? Tôi nói cho cậu! Phó An Nhiên tôi dưới tình huống cấp trên đồng ý, đã đưa tiền mười bảy người, tự tay." Không trải qua cấp trên như vậy, đương nhiên chính là xem nhẹ tất cả.

Phó An Nhiên, nhân viên ngoài biên chế của bộ đội U Linh đặc chủng, cũng là nhóm lão thành viên đầu tiên.

Nhưng còn có một người cô không muốn người đó biết thân phận của cô, đó là Phó đội trưởng thần long thấy đầu không thấy đuôi của bộ đội đặc chủng U Linh.

Mà này, trừ bỏ Phó Quân Hoàng ra, mọi người đều biết.

"Người quá yếu, U Linh không cần thiết!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Lam Nhược Khê

Chuyện của Long Tam và nhà họ Kim tạm thời đã lắng xuống một thời gian, hiện tại trừ bỏ một số trang quảng cáo nhỏ đăng chuyện của Long Tam và nhà họ Kim, sẽ không còn nhìn thấy bóng dáng của họ ở bất kì chỗ nào.

An Nhiên như trước ngồi ở vị trí bên trên cửa sổ, trong tay cầm một quyển (truyện cổ Grimm), biểu cảm lạnh nhạt thân kỳ.

Từ ngày cô trở về từ bộ đội U Linh đến nay cũng đã gần một tuần, mà trong một tuần này, Phó Quân Hoàng cũng là bận tới mảy tới mạt, toàn bộ U Linh cũng đông dạng không có cơ hội thờ dốt, mục tiêu của bọn họ chỉ có một, thời điểm khi An Nhiên rời đi, xử lý cô ta!

Bỗng nhiên, bên trong phòng học nhận phát ra một hồi tiếng kinh hô, lập tức chỉ thấy bóng dáng một nữ sinh cực kì nóng bỏng nhảy vào phòng học, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, bóng dáng kia đã nhắm về phía An Nhiên!

Khi người đó còn chưa hoàn toàn tiếp cận, An Nhiên đã buông mạnh thư trong thư, phản xạ có điều kiện muốn đá về phía người kia --

Mà khi cô nhìn đến bóng dáng nhắm về phía bản thân kia, tất cả động tác trên người đều ngừng lại.

-- phanh!

Người nọ gục trong lòng An Nhiên, đầu chôn sâu ở trong lòng xô, hai tay gắt gao vòng ở bên hông của cô, âm thanh nghẹn ngào khóc đề nén vang lên ở trong lòng An Nhiên.

Đôi tay để ở giữa không trung cuối cùng vẫn hạ xuống, An Nhiên tùy ý người nọ ôm chặt bản thân, tùy ý cô ấy lấy dính chất lỏng loạn thất bát nháo lên quần áo của cô, biểu cảm có chút không vui.

Xem ra là không có cách nào khác đọc sách , chỉ có thể chơi điện thoại.

Qua thật lâu, rốt cuộc cô gái ở trong lòng khóc đến không kịp thở rốt cuộc dừng lại.

"Nói đi, sao lại thế này." An Nhiên cảm thấy mỹ mãn đưa điện thoại di động thả lại vào trong túi bản thân, bên môi vậy mà mang theo một chút độ cong hiếm thấy.

A... Đêm nay trở về không những có thể kể lại chuyện cũ cho Lão Soái ca, còn có thể khoe tiến độ chơi trò chơi của bản thân.

Lam Nhược Khê tùy tay chà lau nước mắt trên mặt bản thân, chính là khi cô ấy nhìn thấy một vũng nước trong lòng An Nhiên kia, biểu cảm có chút hơi cứng ngắc, "Chùi... Khụ, không có gì, cảm ơn quần... Khụ, cảm ơn An Nhiên, còn có quần áo..."

"Đi thôi." Hiện tại tâm tình tốt, không so đo.

Lam Nhược Khê đứng dậy, khi cô xoay người đi về phía trước, cô cúi người nhẹ nhàng ôm ấp An Nhiên, cô thấp giọng nói ở bên tai An Nhiên:

"Quân chủ, Ngài vĩnh viễn đều là chủ tử của tôi. Vĩnh viễn đều sẽ không thay đổi."

Nói xong, Lam Nhược Khê giống như một nữ vương thông thường, dưới ánh mắt kinh ngạc bước ra phòng học ban bây.

Một chút độ cong khóe môi biến mất, hôm nay cô nhóc kia là như thế nào vậy?

Lam Nhược Khê vừa mới bước ra khỏi phòng học, một đám nam sinh như ong vỡ tổ toàn bộ vây xung quanh An Nhiên, bắt đầu hỏi thăm chuyện của Lam Nhược Khê.

Mày An Nhiên nhủ lại, tau để lên bên tai, nơi đó đang gắn một cái tai nghe nho nhỏ, giọng nói lạnh nhạt nói: "Tra."

Bên kia không khác gì bình thường, nhưng trong lòng cũng cực kì phức tạp, không người có thể phát hiện, cô chỉ là phát lệnh này cho Tần Vũ Triết .

Luôn luôn đợi lệnh của An Nhiên, Tần Vũ Triết hưng phấn muốn chết, hần ở bên kia nói một đồng lời, thế cho nên khi hần chưa tưởng niệm xong toàn bộ lời nói của An Nhiên, An Nhiên đã cắt đứt liên lạc, lưu lại một mình Bàn Tử đối diện với điện thoại yên lặng rơi lệ.

Gia a, đến khi nào ngài đủ tài năng mình bạch trong lòng Bàn gia tôi tưởng niệm ngài a!

"Phó An Nhiên, ngươi có ý tứ gì? Ngươi không muốn nói còn chưa tính, làm chi mắng chửi người?" Một nam sinh đeo cái mắt kính rất nặng cực kì bất mãn nhìn An Nhiên.

Mắng chửi người? Khi nào?

"Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 28: An Nhiên có phải Tần gia không!

Sau khi tan học, An Nhiên luôn luôn ngồi ở chỗ của mình, trên tay cầm một quyển (truyện cổ Grimm) như trước, nhưng mà chính như thế, thẳng đến một bài giảng bắt đầu, nam sinh thư ngọc cũng không tiến lên một bước hỏi cô một câu.

An Nhiên liếc qua thân hình gầy yếu của nam sinh thư ngọc, lai lịch của hắn chỉ sợ cần phải tra xét.

Hình như nam sinh thư ngọc đã nhận ra cô đang quan sát hắn, lưng thẳng tắp, thậm chí biểu cảm còn thập phần khản trương.

Hắn như vậy, thật đúng là làm cho cô cảm thấy, hắn và "Người kia" có quan hệ gì đó.

Thẳng đến tan học, nam sinh thư ngọc cũng không hề rời khỏi chỗ ngồi của bản thân, thi thoảng hắn sẽ khản trương nhìn về phía An Nhiên, tóc mái dài che lấp đôi mắt của hắn, cô cũng không thấy rõ vẻ mặt của hắn.

Cuối cùng hắn vẫn thiếu kiên nhẫn.

Một tay An Nhiên cầm 《 truyện cổ Grimm 》 đứng dậy đi ra khỏi phòng học, nam sinh thư ngọc nhìn bóng lưng cô muốn nói lại thôi.

"Ha ha, Tô Vô Sầu, không phải là cậu có ý với Phó An Nhiên đấy chứ? Tòì thấy hôm nay cậu cứ nhìn cô ấy chăm chăm." Nam sinh thư ngọc ngồi cùng bàn ghì chặt cổ của hắn, cười gian nói, "Tôi khuyên cậu, nên tập trung vào học thật tốt đi, cái loại người lạnh lùng cao ngạo như Phó An Nhiên này không có khả năng thích cậu đâu."

Tô Vô Sầu cắn môi dưới, bị Lưu Khải Nhân bịt tai mày nhủ lại, con ngươi bị kính đen che xẹt qua một tia sáng nhật nóng lòng muốn thử.

Hắn giống như tìm được nhân vật gì rất khá.

An Nhiên mới ra cổng trường, một chiếc xe khiếm tốn chạy băng băng dừng ở trước người cô.

Mở cửa xe, lên xe.

Mà khi An Nhiên ngồi lên xe nhìn thấy người đàn ông đó, đôi mắt dừng lại lập tức xẹt qua một chút vui mừng.

"Lão Suất Ca, sao anh lại rảnh rồi trở về đây?" An Nhiên đóng cửa lại, trong giọng nói chứa nòng đậm ý cười.

Ban đầu toàn thân người đàn ông lạnh lẽo, trong nháy mắt về mặt biến chuyển, ngay cả khí tức trên người cũng càng lúc càng dịu dàng hơn.

Một tay anh ôm An Nhiên vào trong lòng bản thân, đặt cằm trên đỉnh đầu của cô, gần từng chữ nói: "Nhớ em"

Độ cong khoé môi càng lúc càng hiện ra rõ ràng, đôi tay của An Nhiên vòng bên hông gầy hờ của anh, "Uhm"

Hôm nay Lão Suất Ca, giống như có chuyện gì phiền não, trên người anh có hơi thở phiền não khó có thể phát hiện, tuy anh không biểu hiện ra ngoài, nhưng cô biết, hiện tại tinh thần của anh không yên.

"Có chuyện gì muốn nói không, trước giải toả một chút, đợi đến giờ mọi chuyện tự nhiên sẽ rõ ràng." An Nhiên dựa vào trong lòng anh, khẽ nói, "Nếu thật sự không giải quyết được, nói cho em nghe một chút đi."

"Được." Tay vòng bên hông An Nhiên từ từ siết chặt, cảm rời khỏi đỉnh đầu của cô, anh nhìn đôi môi kiều diễm ướt át của cô, giọng nói khàn khàn:

"Anh nghĩ muốn hôn em."

Bỗng nhiên trên mặt An Nhiên hiện lên hai đoá hồng khả nghi, cô xoay người một cái, hai chân dặng ra ngồi trên chân anh, một tay vòng trên cổ của anh, bàn tay còn lại nhẹ vỗ về chơi đùa môi mọng của anh.

Con ngươi thâm thúy lại an tĩnh như mực nhìn cô, chỉ là hô hấp thẳng tắp dồn dập hơn so với bình thường một chút.

An Nhiên vừa mới cúi đầu muốn hôn người đàn ông dưới thân, người đàn ông lại nhanh hơn cô một bước, một tay chế trụ cái ót của cô, hôn đôi môi hồng nhuận của cô.

Mỗi một lần hôn, anh luôn luôn hôn cực kỳ dịu dàng, chỉ là bây giờ, anh hôn giống như rất vội vàng, giống như anh đang có áp lực gì đó, nụ hôn của anh làm cô cảm thấy anh đang sợ hãi và khủng hoảng.

Một tay Phó Quân Hoàng trượt ở trên cổ cô, cô trấn an sự bất an vạt khủng hoảng trong lòng anh.

Người đàn ông buông mạnh An Nhiên ra, ôm chặt cô vào trong lòng bản thân, giống như muốn nghiền nát cô nhét vào trong sương tuyết của mình, giọng nói của anh khàn khàn, gần từng chữ bên tai cô nói:

"Bảo bối của anh, anh sẽ bảo vệ em, anh sẽ bảo vệ em."

Nhất định là đã xảy ra chuyện gì.

An Nhiên nghĩ muốn hỏi nhưng cuối cùng lại trầm mặc, đôi tay của cô vòng bên eo của anh, khuôn mặt trắng trong thuần khiết áp vào trong ngực anh, bên tai vang lên nhịp tim đập có lực mà trầm ổn của anh, cô nghe thấy chính mình nói:

"Em biết, em không sợ hãi, không lo lắng, bởi vì có anh vẫn che chở em."

Khí tức trên người Phó Quân Hoàng dần dần khôi phục lại bình tĩnh, chỉ là anh cũng không buông cô ra.

Lúc xuống xe, Phó Quân Hoàng trực tiếp coi như không thấy An Nhiên kháng nghị, dưới ánh mắt kinh ngạc của lão quản gia, ngồi chỗ cuối cùng ôm lấy An Nhiên, ôm kiểu ôm công chúa thẳng đường đi vào trong phòng của mình.

Phó lão gia từ ở sau trường mất xì mũi, nếu không phải nhìn thấy ánh mắt cô nhóc kia trừng lên tròn tròn, ông còn tưởng rằng cô nhóc nhà mình gặp phải chuyện gì.

Chỉ là, tên nhóc xấu xa kia ôm nó vào trong phòng bản thân, là chuyện gì xảy ra a!

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên, một tay khoá trái cửa phòng lại, sau đó đi đến trước giường rộng rãi của chính mình, nhẹ nhàng đặt cô lên giường, anh cứ như vậy ghé vào trên người cô,, con người thâm thúy an tĩnh như hồ nước sâu nhìn cơ thể cô.

"Anh muốn ngủ."

An Nhiên buông anh ra, mỉm cười với anh.

"Được, lúc ăn cơm tối, em gọi anh."

Phó Quân Hoàng xoay người lại, dưới ánh mắt kinh ngạc của An Nhiên, một tay ôm cô nhập vào trong lòng mình, đôi tay giữ chặt eo của cô, cằm của anh đè trên đỉnh đầu cô, đôi mắt khép hờ, hô hấp vững vàng.

Anh mệt muốn chết rồi.

Anh ôm cô.

Cô ôm lại anh.

Hai người ôm nhau ngủ, một phòng ấm áp.

*

Phúc Mãn Lâu, trong văn phòng của Tổng Kinh Lý.

Tần Vũ Triết ngồi trên ghế làm việc, trong đôi mắt nhỏ tí hí tràn đầy kinh thường, đối với người đàn ông ngồi trước mắt chặc chặc ra tiếng, "A, tôi nói Diêm Tử Diệp, đây là phong là phong thư trứng thối gì a, mày lại thổi cái tai họa này đến chỗ của tao."

"Tần Vũ Triết, nên tự biết thân phận của bản thân." Kiều Tử Du tiến lên, giờ súng nhắm thẳng ngay mi tâm của hắn!

Tần Vũ Triết đến liếc cũng không thèm liếc Kiều Tử Du, hoàn toàn dựa vào trên ghế ngồi, chân thô mập mập trực tiếp để lên chiếc bàn làm việc xa xỉ, trong giọng nói chứa đầy trào phúng, "Cáo lông đỏ, cô có tư cách gì mà nói chuyện với Bàn gia tôi? Không muốn chết, thì cút sang một bên đi!"

"Tần Vũ Triết, anh - -"

"Lui ra." Người đàn ông cầm Bạch Thủ Sáo lạnh nhạt mở miệng.

Kiều Tử Du nhìn về phía Diêm Tử Diệp, "Môn chủ, hắn đây là..."

Diêm Tử Diệp không khách khí lặp lại câu mình vừa nói, đôi mắt bình tĩnh không dao động, đôi mắt gần như nhìn trên người Kiều Tử Du.

Bỗng nhiên Kiều Tử Du buông tay xuống, thu hồi súng lục, rồi sau đó thành thật đứng ở phía sau Diêm Tử Diệp.

"Súc sinh chính là súc sinh, sao có thể bồi dưỡng, đều là súc sinh, không thành người được." Trong đôi mắt híp của Tần Vũ Triết tràn đầy trào phúng, "Anh nói, Bàn gia tôi nói đúng hay không, môn chủ Diêm?"

Diêm Tử Diệp cũng không tức giận, hần bình tĩnh nhìn Tần Vũ Triết, trên gương mặt kia hiện lên một chút trắng xanh không dễ phát hiện.

"Cô ấy ở nơi nào?" Diêm Tử Diệp nhìn Tần Vũ Triết, thậm chí giọng nói có chút khàn khàn.

Tần Vũ Triết nhìn hần giống như nhìn người ngu ngốc, "Cô nào? A, chẳng lẽ bạn lâu năm của Diêm Tử Diệp mảy trốn thoát rồi à? Tìm không thấy hả? Vậy mảy phải hỏi chính mảy có phải giết hết người của gia cho cá ăn rồi không, chạy tới nơi này của tao hỏi làm gì?"

Bàn gia hần cố ý khôn cho Diêm Tử Diệp dễ chịu, may mà Tần gia trọng sinh, nếu không Bàn gia hần sẽ rất khổ sở.

Con người như sói trắng, tóm lại không quen.

Trong nháy mắt sắc mặt Diêm Tử Diệp thối lui, chuyển thành tái mét, hần nhìn về phía Tần Vũ Triết, gằn từng chữ nói:

"Cô ấy ở nơi nào?"

"Cút đi! Không có chuyện gì làm trò ở chỗ Bàn gia tao làm gì, Bàn gia tao nhìn thấy mảy thì đã muốn nổi nóng rồi! Nếu không phải hiện tại nhà họ Tần cần mảy, Bàn gia tao đã sớm lôi mảy cùng đồng quy vu tận rồi! Con mẹ nó, dám ở chỗ Bàn gia tao khóc tang! Người mảy muốn tìm, tám trăm năm trước đã sớm bị mảy chính chết rồi, con mẹ nó, mảy đến nơi này của Bàn gia tao tìm cái gì! Cút" Béo gia này hoàn toàn biểu lộ tâm tình thật, chỉ cần nghĩ đến năm đó nghe được tin tức tử nạn của Tần gia, hần hận không thể giờ sủng lên, bắn cho Diêm Tử Diệp mấy phát rồi.

Sắc mặt Diêm Tử Diệp càng lúc càng tái mét, nhưng hần vẫn gắt gao nhìn về phía Tần Vũ Triết như cũ, hần nói:

"Phó An Nhiên, có phải Tần gia không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Xem diễn trò đi

Tần Vũ Triết xuy cười ra tiếng, "Diêm Tử Diệp, đầu óc mảy bị bệnh rồi phải không?" Cảm thấy căng thẳng, nếu Diêm Tử Diệp này không nắm chắc hần ta sẽ không chạy tới hỏi hần, xem ra, hần phải báo cho gia chú ý mới được.

"Cô ấy là Tần gia, đúng hay không?" Đôi mắt đào hoa chứa một chút ngoan độc, "Tần Vũ Triết nói cho tao biết, có phải hay không! "

Tần Vũ Triết vui vẻ, "Tao nói này Diêm Tử Diệp, mảy động kinh cũng không cần đến nơi này của tao độn kinh, Bàn gia tao không hầu hạ!"

"Tần Vũ Triết !"

"Con mẹ nó mảy không có tư cách gọi tên Bàn gia tao! Tìm Tần gia! Biệt con mẹ nó gọi người béo gia tên! Mẹ nó còn không có này tư cách! Tần gia tìm con mẹ nó mười mấy năm trước không phải bị người làm rớt sao! Mẹ nó hiện tại đến người ông nội nơi này của ta tới hỏi phó bình yên có phải hay không Tần gia? Một cái mười mấy tuổi đại đích nữ oa oa? Diêm tử diệp, thiếu con mẹ nó đến chỗ ta nơi này khóc tang, người ông nội ta thấy không quen của người này bức dạng!"

Hai người gương cung bật kiếm, để Kiều Tử Du đứng sau Diêm Tử Diệp sắc mặt tái mét.

Tần gia...

Cũng đã qua mười một năm, vì sao môn chủ vẫn không bỏ xuống được, vì sao vẫn đi tìm Tần gia.....

"Mây cùng cô ấy có liên lạc." Diêm Tử Diệp nhìn Tần Vũ Triết, tiếng nói rõ ràng thấp hơn.

Đáy lòng hơi hồi hộp, nhưng trên mặt chứa đầy trào phúng "Xem ra Diêm Tử Diệp mảy sắp xếp không ít người bên cạnh tao."

"Mây và cô ấy trong lúc đó..."

"Giữa Bàn gia tao và cô ấy có quan hệ gì cũng không tới phiên mảy quan tâm! Nhanh dẫn người của mảy đi cho tao, nếu không một người tìm đến tao giết một người!" Bề ngoài nhìn Tần Vũ Triết như là một Bàn Tử bình thường, cũng chỉ là năm đó Tần gia hiện tại là An Nhiên, ở trước mặt người ngoài, từ trước đến nay đều làm người ta sợ Bàn gia nhà họ Tần.

Sắc mặt Diêm Tử Diệp đã rất khó coi, nếu không phải bởi vì Bàn Tử là một trong những đứa trẻ mà Tần gia thích nhất, hần đã sớm để cho hần đi bồi gia rồi.

Tầm mắt của Tần Vũ Triết bỗng chuyển qua trên người Kiều Từ Du, đôi mắt ti hí đầy cười nhạo, "Kiều Từ Du, cô nói xem sức sinh thi liệu có trung thành không, hửm?"

"Tần Vũ Triết, anh dám - - "

"Cáo lỏng đồ! Đừng tưởng rằng Bàn gia tôi không dám giết chết cô!" Nhanh chóng rút khẩu súng từ bên hông ra, nhắm ngay Kiều Từ Du, "Nhà họ Tần có một người khác họ lẫn qua lẫn lại là đủ rồi, con sói trắng như cô cũng muốn lẫn qua lẫn lại, cô không có tư cách này cũng không có năng lực này. Muốn giết chết cô, quá đơn giản, không cần chúng tôi ban ân để cô khoe khoang ở đây, cô thật đúng là không đủ tư cách! Năm đó gia chết như thế nào, cô nghĩ rằng tôi không điều tra ra được chút gì sao, ừm?"

Trong nháy mắt máu trên mặt rút hết, khuôn mặt tái mét nhất thời căng thẳng, "Anh...." Tay theo phản xạ có điều kiện duỗi về phía eo bản thân.

"Diêm Từ Diệp, nếu ngày nào đó Bàn gia tao chết, không phải mày làm thì là cô gái bên cạnh mày làm, nhớ kỹ, nếu là cô ta làm, vậy Tần gia chính là do cô ta giết! Nếu là mày làm, vậy, Tần gia vẫn là do cô ta giết, mày nhớ thật rõ cho tao." Lời nói của Tần Vũ Triết xoay chuyển, trực tiếp ném súng lục lên bàn, khuôn mặt tràn đầy châm chọc.

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp bỗng rơi vào trên người Kiều Từ Du khuôn mặt tái mét, trong đôi mắt yên lặng hàm chứa sự lạnh lẽo làm toàn thân Kiều Từ Du phát lạnh.

Cô ta theo bản năng lắc đầu, "Môn chủ, tôi...."

Diêm Từ Diệp không tiếp tục nghe, hần đứng dậy, dưới ánh mắt châm chọc của Bàn gia, kéo cửa ban công, sải bước đi ra ngoài.

Sắc mặt Kiều Từ Du càng ngày càng trắng xám, bỗng nhiên cô ta xoay nười, nghiêng ngả lao đảo chạy theo sau, cô ta há mồm muốn nói gì đó, nhưng vẫn lựa chọn trầm mặc.

Mà lúc này Tần Vũ Triết ngồi trong phòng làm việc nhưng vẻ mặt suy ngẫm lại ánh mắt trước khi rời đi của Kiều Từ Du, trong ánh mắt kia chứa âm ngoan và độc ác, cô gái kia, còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng của hắn.

Xem ra, hắn phải đẩy nhanh tiến độ hơn rồi.

Tần Vũ Triết vẫn không nói chuyện Diêm Từ Diệp bắt đầu hoài nghi cô cho cô biết, đầu tiên hắn cảm thấy chuyện này không cần thiết, thứ hai hắn cảm thấy trên đời này không có mấy người có thể mượn xác hoàn hồn.

Cho nên, hai ngày tiếp theo An Nhiên vẫn không hề biết gì.

Mà lúc này, cô đan chỉnh trang lại quần áo trên người Phó Quân Hoàng, cẩn thận cài khuy áo ở tay áo cho anh, biểu tình dịu dàng làm khoé môi Phó Quân Hoàng nở nụ cười nhẹ.

Sau khi chỉnh lý xong toàn bộ, An Nhiên dùng ánh mắt xem xét kỹ lưỡng người đàn ông cao lớn trước mắt, vóc dáng cao 187m, cơ thể không có một vết sẹo, ngũ quan tinh xảo giống như được điêu khắc, cộng thêm cả người khí chất lạnh lùng, không tránh khỏi việc hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

"Lão Suất Ca, ở trong yến hội không cho phép thông đồng loạn với những người khác." Sau khi An Nhiên nói xong những lời này, nét mặt đỏ lên, cô thật là càng lúc càng giống cô gái nhỏ, cô đang nói cái gì vậy.

Tiệc từ thiện tối nay là do một thương nhân họ Chu tổ chức, tên là Chu Tân Quốc, nghe nói là khai trương siêu thị, tại vùng đất phương nam có danh tiếng rất lớn, người này vừa mới đến Đế Đô, đương nhiên là muốn chào hỏi mọi người ở đây, mà tất nhiên thiệp mời cũng được gửi đến nhà họ Phó.

Ban đầu cô còn đang nghĩ có nên nói Bàn Đôn đưa cô một tấm thiệp mời, xem ra bây giờ không cần nữa rồi.

Hai tay Phó Quân Hoàng ôm lấy khuôn mặt đỏ bừng của An Nhiên, giọng nói trầm ổn tự nhiên vang lên, "Được, chỉ nhìn mình em đến khi kết thúc bữa tiệc."

An Nhiên vẫn mặc mộc mạc như cũ, là một chiếc váy dài liền màu trắng gạo, tóc dài đơn giản búi lên, nhìn đơn giản mà lại trang trọng, hơn nữa không cân phần lót, ngũ quan xinh xắn, cực kì hấp dẫn ánh mắt người khác.

Hôm nay trên môi An Nhiên tô thêm son nước, thập phần mê người, làm Phó Quân Hoàng nhìn không tự chủ được nuốt một ngụm nước bọt.

An Nhiên lập tức buông Phó Quân Hoàng ra, che môi của bản thân lại, đôi mắt to lộ ra bên ngoài đầy cảnh cáo, "Không thể!"

Gần đây Phó Quân Hoàng giống như đứa bé được ăn đường, mỗi lần lúc anh hôn môi của cô, luôn dùng ánh mắt cún con nhìn cô, làm trái tim lạnh lẽo của cô nháy mắt mềm mại.

Đúng là bây giờ không được.

Con người của Phó Quân Hoàng trầm ngâm, tay của anh gỡ tay đang che môi của cô xuống, nắm trong tay khẽ vuốt phẳng, "Được, không hôn."

Lúc này An Nhiên mới nhẹ nhàng thở ra.

"Trở về hôn." Tiếng nói khoan thai tiếp tục vang lên.

Nhất thời, có giống như một hòn kim nén tại đáy lòng cô.

Anh có cần chấp nhất như vậy không a!

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, sau khi chào hỏi lão gia tử, lên xe đi đến trước cửa Phúc Mãn Lâu.

Yến hội được cử hành ở lầu ba, khi An Nhiên nhìn thấy mọi người đi lại nơi đó, con người xoẹt qua một chút ánh sáng.

Xem ra, Chu Tân Quốc này thật đúng là mời không ít người đến.

Chỉ là bên trong này tới cùng có bao nhiêu người là thật tâm, có bao nhiêu người là bạn bè, lại có bao nhiêu người tới để tìm hiểu tin tức, cũng không thể biết được.

Nhìn khoé môi Phó An Nhiên gọi lên độ cong, giọng nói trầm thấp của Phó Quân Hoàng dán bên tai cô vang lên.

"Vừa muốn làm chuyện xấu."

Bên tai nhất thời một ngứa, An Nhiên nghiêng đầu nhìn anh, "Lão Suất Ca, lời này của anh không thể đùa sao, hôm nay em tới, đúng là làm cho anh mang tiếng dẫn con tới." Con người sâu thẳm rơi vào trên người đàn ông trung niên đang bận tới mặt tiếp đãi tân khách.

Con người của Phó Quân Hoàng dừng một chút.

"Lát nữa chủ cần nhìn là được, không cần mở miệng, biết không?" Tay An Nhiên khoác lên tay anh, cười tí mắt nhìn anh.

"Được."

"Như thế đi thôi, em dẫn anh tới nơi này cùng xem một màn kịch vui."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cường Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Bị coi như không có

An Nhiên kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, tao nhã đưa thiệp mời cho đứa bé giữ cửa, lạnh nhạt đi vào đại sảnh yến hội.

Chu Đông Quốc còn đang tiếp đãi khách mặt đỏ ửng cười nói với mọi người, ông ta cũng không nghĩ tới, yến tiệc của ông lại có nhiều người tới như vậy, hầu như tất cả những người được phát thiệp mời đều đã đến đây.

Chu Tân Quốc, là Đồng sự trưởng của siêu thị Thánh Đạt, thân cao 1m7, nhìn như thật thà phúc hậu, kì thực tâm tư ngoan độc.

Đối với An Nhiên và Phó Quân Hoàng, Chu Tân Quốc cũng không biết, ông ta đưa thiệp mời cho nhà họ Phó, nhưng bản thân hẳn không nghĩ gì, cho nên sau khi ông ta nói vài câu đơn giản khách sáo với Phó Quân Hoàng, nhân tiện muốn xoay người đi.

"Đồng Sự Trưởng Chu, sao lại không thấy Quý Thiên Kim a?" An Nhiên làm ra dáng vẻ ngoan ngoãn tựa vào trên cánh tay Phó Quân Hoàng, lạnh nhạt nhìn sắc mặt Chu Tân Quốc khẽ biến.

Chu Tân Quốc ngập ngừng một chút, "Tôi không rõ ý của cô."

"Không phải tập đoàn Khánh Đạt có một thiên kim à? Nếu tôi nhớ không lầm, cô ấy hẳn là hơn tôi mấy tuổi. Em nhớ không lầm chứ, Lão Suất Ca?" An Nhiên nghiêng đầu, nói với Phó Quân Hoàng.

Mặc dù Phó Quân Hoàng không biết trong hồ lô của An Nhiên bán thuốc gì, nhưng anh cũng cực kỳ phối hợp lắc đầu, bày tỏ không sai.

An Nhiên nở nụ cười, sắc mặt Chu Tân Quốc trở nên khó coi.

Lúc này, một người phụ nữ trung niên mặc trang phục lộng lẫy đi về phía An Nhiên, bà ta mặc một bộ váy dài Milan màu đỏ kiểu dáng mới nhất năm nay, tóc dài quấn lên, trang dung nồng hậu, có một đôi môi đỏ chót.

Chắc chắn, toàn thân từ đầu đến chân đều đỏ a.

"Thân ái, sao anh lại ở trong này a, bên ngoài vẫn còn rất nhiều vị khách quan trọng đang chờ anh đó. Đi nhanh, lát nữa bên nhà họ Phó sẽ có người tới." Nói xong, cũng không chào hỏi An Nhiên và Phó Quân Hoàng, lôi kéo cánh tay của Chu Tân Quốc xoay người rời đi.

Tô Mạt Như, người phụ nữ của Chu Tân Quốc. Một người phụ nữ cực kì có thể lực.

"Lão Suất Ca, bị người coi như không có cảm giác như thế nào?" An Nhiên buồn cười nhìn về mặt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cau mày lại, vẻ mặt nhìn như không hồn giận.

Độ cong khoé môi hơi cứng, "A, Lão Suất Ca, anh không thực sự tức giận với hắn đấy chứ?"

Phó Quân Hoàng mới không nói cho cô biết, hiện tại việc anh muốn làm nhất chính là giấu cô vào trong túi áo của bản thân, sau đó dẫn cô đi, nếu không cô nhóc sẽ tức giận.

Những ánh mắt như có như không luôn liếc về bên này, làm anh muốn giết người.

"Giấu em vào trong." Giọng điệu hơi bất mãn tràn ngập tính trẻ con làm An Nhiên dở khóc dở cười, rốt cuộc Lão Suất Ca muốn náo cái gì a?

"Đừng nháo, truyện còn chưa được giải quyết." An Nhiên giữ tay anh, "Trò hay còn chưa bắt đầu làm sao có thể đi?"

Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như đều đã đứng ở cửa tiếp đãi khách, bọn họ nhận được tin tức bên nhà họ Phó cũng có người tới.

Hiện tại có thể nói nhà họ Phó là gia đình giàu có nhất ở Đế Đô, nếu ông ta có thể dựa vào cây đại thụ là nhà họ Phó này, như vậy tương lai sau này của Chu Tân Quốc, quả thật không có gì có thể cản trở.

"Thân ái, lát nữa bên nhà họ Phó đến cũng đừng để mất mặt quá, mặc dù chúng ta là muốn nịnh bợ nhưng cũng không thể làm quá mức." Tô Mạt Như kéo cánh tay Chu Tân Quốc, môi bất động ghé vào lỗ tai ông ta dặn dò.

"Tôi biết rồi phu nhân, nhất định tôi sẽ chú ý nhiều hơn."

Mặc dù Tô Mạt Như là hạng người nữ thượng lưu, nhưng rất nhiều quyết sách của Thánh Đạt đều là xuất phát từ bà ta, nếu bên người Chu Tân Quốc không có Tô Mạt Như, ông ta cũng chẳng thể có chút tiếng tăm như vậy rồi.

Bọn họ đợi hồi lâu, cũng không thấy người nhà họ Phó tới, biểu cảm cực kì lo lắng, bọn họ đều đã nói với mọi người là bên nhà họ Phó sẽ có người đến, nếu người bên kia không đến, đến lúc đó ông ta sẽ rất khó coi.

Nhưng mà lúc này trong đại sảnh yên tĩnh.

Người có thể tiến vào trong đại sảnh, tất cả đều là những người có tiếng ở Đế Đô.

Người nơi này cơ hồ không có ai là chưa từng nghe qua nhà họ Phó, mà đại danh của Phó Quân Hoàng càng như sấm bên tai, tuy nhiên có rất nhiều người chưa từng nhìn thấy Phó Quân Hoàng, nhưng trong đám người ở đây, vẫn có một bộ phận nhận ra Phó Quân Hoàng tới.

"Quân Hoàng, sao hôm nay lại rảnh đến tham gia yến hội vậy?" Một ông già tóc bạc chống拐杖 đi đến phía sau, khi tầm mắt của ông rơi vào bóng dáng bên cạnh Phó Quân Hoàng, tươi cười trên mặt càng đậm, "A, đây không phải Tiểu Hồ Ly của chúng ta sao? Tiểu Hồ Ly đây là con đẻ Lão Suất Ca bồi bồi con đi chơi sao?"

Khi nhìn thấy ông cụ nháy mắt, nhất thời An Nhiên ngẩn ra.

Hình như cái tên Tiểu Hồ Ly này chỉ có duy nhất một người gọi cô như vậy...., nhìn người trước mắt rõ ràng già dặn ông lão, nhất thời trong lòng An Nhiên hơi hồi hộp.

Trong nháy mắt sắc mặt Phó Quân Hoàng chuyển biến, sắc mặt anh căng thẳng, phản xạ có điều kiện anh muốn cúi chào ông cụ, ông cụ tóc trắng lập tức xua tay:

"Đừng, đừng, đây là chỗ nào cháu còn làm như vậy, thật sự vẫn ngoan cố hơn so với ông già như ông!"

An Nhiên buồn cười nhìn Phó Quân Hoàng, tầm mắt lập tức rơi vào trên người ông cụ, có chút nghi hoặc, "Cố gia gia, sao người cũng tới đây vậy?"

Cố lão gia từ Cố Trường Thanh, và Phó lão gia từ là cùng một cấp bậc lão thủ trưởng, ông và Phó lão gia từ là anh em kết nghĩa, cho nên quan hệ hai nhà vẫn luôn rất tốt.

Nếu nói nhà họ Phó là đệ nhất Đế Đô, vậy nhà họ Vô sẽ xếp thứ hai ở Đế Đô, nhà họ Phó cầm binh, nhà họ Cố cầm quyền, theo như cổ đại thì chính là một văn một võ.

Nhớ năm đó, lần đầu tiên ông Cố nhìn thấy An Nhiên, thì muốn cướp cô làm cháu dâu của bản thân, đúng là làm cụ Phó lo lắng, may mắn Phó Quân Hoàng trực tiếp ôm An Nhiên đi, nếu không, hai ông cụ sẽ trực tiếp đánh nhau.

"Không có chuyện gì nên ra ngoài đi bộ." Cự Cố kéo An Nhiên đến trước mặt bản thân, hoàn toàn coi như không nhìn thấy khí lạnh trên người Phó Quân Hoàng, lại nói lời thăm thía với An Nhiên, "Tiểu Hồ Ly, con nói cái cục gỗ này có cái gì tốt? Cháu nên lui tới với vợ con ông nhiều hơn, tốt xấu gì vợ con ông cũng không có toả khí lạnh như vậy đúng không? Thở nhiều khí lạnh sẽ sinh bệnh."

Nhìn vẻ mặt không chút sóng gió của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cười ra tiếng, "Khụ, cái gì ạ, lạnh cháu sẽ mặc thêm áo, cảm ơn ông."

Cự Cố chắc chắn ra tiếng, "Chưa gì đã biết che chở Lão Suất Ca nhà cháu rồi hả?"

"Trước giờ vẫn luôn che chở." Mắt An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, lập tức hướng về phía Cự Cố gần từng chữ.

Mà mọi người chung quanh vẫn đứng thẳng lỗ tai nghe, khi nghe đến cự Cố gọi danh xưng của Phó Quân Hoàng, bọn họ cũng rất kinh ngạc.

Cự Cố cái trang đơn giản vì vậy dường như không ai nhận ra ông tới.

Mà sau khi cự Cố kêu lên như vậy, lúc đầu mọi người còn đang hoài nghi thân phận của Phó Quân Hoàng nhất thời như ông vờ tỏ vờ trước người Phó Quân Hoàng, nói những lời lấy lòng nịnh bợ.

"Đây là thiên kim nhà họ Phó phải không? Thật không hổ là đời sau của nhà tướng tương lai nhất định làm không nhỏ."

Trong lòng An Nhiên cười nhạo, nhưng hiển nhiên Phó Quân Hoàng cực kì thích chiêu này.

Phát hiện ra điểm này tất cả mọi người sắp khen ngợi An Nhiên lên trời, ngay cả An Nhiên cũng cảm thấy bọn họ nói không phải là bản thân.

Mà lúc này, Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như còn đang ở cửa chờ người nhà họ Phó khi nghe Phó tướng quân đã ở đại sảnh yến tiệc, vội vàng trở lại trong yến sảnh, nhưng khi bọn họ nhìn đến bóng dáng bị vây quanh, nhất thời hai người như bị sét đánh!

Bọn họ chính là người nhà họ Phó? Thượng Đế, vừa rồi bọn họ đã làm cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Diêm Tử Diệp tới

Chu Tân Quốc và Tô Mạt Như về mặt nịnh hót tiêu sái đi đến chỗ Phó Quân Hoàng, trong lòng Chu Tân Quốc đang không ngừng tìm kiếm từ ngữ, ông cười về nịnh hót, "Ngài chính là thiếu tướng Phó? Quả thật là đại thủy trũng liễu long vương miếu*, tôi..."

*đại thủy trũng liễu long vương miếu: ý nói người trong một nhà không thừa nhận quan hệ hoặc vì không nhận ra nhau mà phát sinh hiểu lầm hay xung đột.

"Đây là chủ tịch Chu đang tiếp đãi khách quý trở lại?" An Nhiên mỉm cười cắt đứt lời nói của Chu Tân Quốc, giọng nói ung dung nhàn nhạt vang lên.

Cố Trường Thanh nhìn thấy vẻ mặt An Nhiên tươi cười như hồ ly, một nụ cười khôn khéo xẹt qua trong mắt, lạnh lẽo biến mất trong đám người.

Mọi người xung quanh có không ít người đã nhìn thấy thái độ đối đãi Phó Quân Hoàng hôm trước, giờ lại nhìn thấy hành động như vậy của Chu Tân Quốc, trong lòng chê cười không dứt.

Cũng không biết đầu óc Chu Tân Quốc này làm từ cái gì, nếu là người cảm thiệp tiến vào, thân phận thế nào cũng cao hơn so với người vừa mới đến Đế Đô như ông, vậy mà ông vẫn bỏ rơi sắc mặt của Phó Quân Hoàng?

Chu Tân Quốc lau tăng mồ hôi rịn trên trán, "Mới vừa rồi thật xin lỗi, tiếp đón hai người không được chu đáo, tôi liền nhận lỗi với hai vị, tôi..."

"Chủ tịch Chu, lời này của ngài nhưng không đúng, chậm trễ hay không tôi không biết, chẳng qua tôi không hiểu, vì sao chủ tịch Chu không hề đề cập đến thiên kim tiểu thư của ngài đây?" Đôi mắt đen nhàn nhạt nhìn Chu Tân Quốc, "Chẳng lẽ, quý thiên kim đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn?"

Về tươi cười trên mặt Tô Mạt Như đã không duy trì được nữa, "Phó tiểu thư, thực không dám giấu giếm, từ nhiều năm trước tiểu thư nhà ta, đã mất tích không tìm thấy."

Về mặt Chu Tân Quốc thật không tốt nhìn, "Phó tiểu thư, xin không cần ở..."

"Vậy à, mất tích không thấy sao? Đó chính là không tìm trở về à." An Nhiên hoàn toàn không để ý về mặt Chu Tân Quốc đã hoàn toàn đen kịt, nghiêng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, "Lão soái ca, tại sao tin tức bọn họ nói không giống những gì chúng ta lấy được vậy?"

"Nói láo." Phó Quân Hoàng phôi hợp nói.

An Nhiên chợt, “Ừ, tất nhiên là có người nói dối.” Cô cười híp mắt nhìn về phía vợ chồng Chu thị vẻ mặt đã không thể dùng màu đen để hình dung, “Hai người đều là cha mẹ cô ấy, dĩ nhiên sẽ không nói dối, xem ra là tôi đã bị người khác lừa.”

“...” Chu Tân Quốc hoàn toàn không biết nên trả lời thế nào, nếu như không phải vì người họ Phó này, ông sớm đã đem người ném ra ngoài.

An Nhiên cười lạnh nhạt, cô kéo cánh tay Phó Quân Hoàng, “Lão soái ca, chúng ta sang bên kia xem một chút cảnh tượng nhà giàu có đi.” Vừa nói, vừa trực tiếp lôi kéo Phó Quân Hoàng hướng đến chỗ ít người đi tới.

Hiển nhiên, An Nhiên không thêm đề ý vợ chồng Chu thị.

Phó An Nhiên, tầng lớp thượng lưu của Đế Đô có ai không biết? Cô là báu vật trong lòng cả nhà Phó gia, là người trong lòng của Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên chỉ cần nói một, tuyệt đối anh sẽ không nói hai, giờ đang lưu hành một câu nói như thế này, thà đắc tội Phó Quân Hoàng, cũng không thể đắc tội với Phó An Nhiên.

Thấy Phó An Nhiên đối đãi với vợ chồng Chu thị như thế, tự nhiên người sáng suốt cũng sẽ chèn ép vợ chồng Chu thị.

Buồn cười, sở dĩ Phó gia ở trên Cố gia, không chỉ bởi vì Phó gia trên phương diện quân sự và chính trị, nhiều hơn nhà sui gia Phó gia, mà thậm chí còn có cả tập đoàn lớn nhất Hoa Hạ – Hoàng Trụ, mà chủ tịch đương nhiệm của Hoàng Trụ chính là mẹ Phó Quân Hoàng, Từ Tĩnh Ngưng.

Thế cục trở nên như vậy khiến cho Chu Tân Quốc gấp đến độ giơ chân, nhưng lúc này yên hội lập tức sẽ bắt đầu, ông không có thời gian đi giải thích với Phó Quân Hoàng, chỉ có thể nhắm mắt đi lên sân khấu, khuôn mặt tươi cười, bắt đầu mấy câu dạo đầu nhạt nhẽo.

Nói đây là dạ hội từ thiện chẳng qua là mỗi người mang đến một món đồ của mình bán đấu giá, được bao nhiêu tiền toàn bộ quyên góp hết cho miền núi nghèo khổ, trợ giúp bọn nhỏ.

“Chúng ta không có gì.” Phó Quân Hoàng cau mày, anh không muốn để cho bảo bối của mình khó chịu ở nơi này.

Đôi mắt đen nhánh xẹt qua một tia thâm ý, cô ngửa đầu nhìn về phía Phó Quân Hoàng, vỗ nhẹ tay anh, chậm chậm nói, “Có, không cần lo lắng.”

Đồ bán đấu giá rất nhanh được đưa lên, người chủ trì chính là Tô Mạt Như, thân cô ta một màu đỏ rực cộng với đôi môi đỏ thắm, lấp lánh phát sáng trên sân khấu.

Chỉ cần một bước tới nay hoàn hảo, sau này cô ta sẽ trong nhóm bà chủ giàu có của Đế Đô, ngày sau cuộc sống sẽ càng thêm tốt đẹp, càng thêm xa xỉ.

Tô Mạt Như tự nhận cử chỉ bán đấu giá đều rất khéo léo, mà không biết rằng nụ cười trên mặt cô ta có bao nhiêu lắng đọng, lần này người đến hầu như đều mang theo người yêu, nhìn cử chỉ của Tô Mạt Như lúc này, đáy lòng đều cực kỳ khinh thường.

Thời điểm bán đấu giá được một nửa, một gã người hầu chạy chậm đến chỗ Tô Mạt Như, sau một lúc rỉ tai cô ta, liền đi xuống.

Về mặt Tô Mạt Như cực kỳ vui vẻ, “Tôi vừa mới nhận được tin tức, có vật phẩm Phó tiểu thư vừa mang đến bán đấu giá, chúng ta tới xem một chút, xem đồ Phó tiểu thư đưa tới là cái gì.”

Vừa nói, bốn người đàn ông mặc tây trang cường tráng khiêng một cái hộp cực lớn đi lên sân khấu, sau khi bốn người đem cái hộp nhẹ nhàng đặt lên mặt bàn, sắc mặt lạnh băng đi xuống khỏi sân khấu.

Đây là đồ vật bán đấu giá lớn nhất cho đến bây giờ.

“Không biết bên trong rương có vật phẩm quý trọng ra sao, hiện tại chúng ta bắt đầu hủy niêm phong.” Tô Mạt Như mỉm cười để cho người hầu đứng bên cạnh mình đem cái rương mở ra.

Sau khi người hầu mở cái rương ra, rõ ràng bên trong phòng khách bộc phát một trận hút khí, ánh mắt mọi người đều không tin quay ra nhìn An Nhiên

Bên trong rương chứa một người!

Vẫn luôn nghe nói Phó An Nhiên gan lớn, nhưng cũng chưa từng nghĩ qua, vậy mà trong trường hợp này cô định bán đấu giá người!

Lần trốn trong đám người ánh mắt Cố Trường Thanh lại sáng lên, anh cũng biết chỉ cần có tiêu hồ ly ở đâu, nhất định sẽ phát sinh chuyện thú vị ở đây.

“Mọi người an tâm một chút chớ nóng, tôi muốn giải thích chuyện này một chút.” An Nhiên mặt không đổi sắc tiến lên đón ánh mắt chất vấn của mọi người, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như lúc ban đầu, cô thấp giọng nói với Phó Quân Hoàng, “Anh ở đây chờ em.”

Nói xong, An Nhiên buông cánh tay Phó Quân Hoàng ra, bước nhanh lên sân khấu.

Ánh mắt mọi người theo sát An Nhiên, cho đến khi An Nhiên bước lên đài, nhận lấy mic trong tay của Tô Mạt Như vẻ mặt đã biến đổi lớn, xoay người nói: “Thật ra thì lễ này tôi tính toán đưa cho chủ tịch Chu.”

Xôn xao ____

Tặng nữ nhân?

Từ lúc mở rương ra, sau khi khuôn mặt người bên trong phơi bày ra ngoài, tầm mắt Chu Tân Quốc vẫn chăm chú nhìn vào người nọ, đôi mắt có chút kích động, mà nhiều hơn, là không thể tin.

“Chủ tịch Chu từng có một thiên kim, mới vừa rồi mọi người đều đã nghe được, nhưng nhiều năm trước đã mất tích không tìm thấy. Mọi người đoán không sai, cô gái này chính là thiên kim tập đoàn Thánh Đạt, Tôn Hiểu Lâm.”

Tôn Hiểu Lâm? Con gái Chu Tân Quốc sao lại họ Tôn?

Người biết chút ít nội tình Thánh Đạt dĩ nhiên là hiểu vì sao, Chu Tân Quốc cũng không phải là người thừa kế Thánh Đạt, Thánh Đạt là do một tay ông cụ Tôn xây dựng lên, mà Chu Tân Quốc chẳng qua là ở rể Tôn gia, tự nhiên con gái cũng theo họ Tôn.

Sau khi ông cụ Tôn qua đời, liền đem tài sản cho con gái của mình là Tôn Văn Mộng, nhưng Tôn Văn Mộng cũng có nhiều bệnh nên cũng không sống được bao lâu, ông cụ Tôn vừa mới qua đời được không lâu, bà cũng đi theo.

Sau đó không ai chú ý xem Thánh Đạt thế nào, chờ đến lúc có người chú ý, mới phát hiện, Thánh Đạt đã đổi chủ, thành Chu Tân Quốc.

Tô Mạt Như như bị sét đánh, cô ta bỗng nhiên nghiêng đầu, gắt gao nhìn về phía Tôn Hiểu Lâm, con mắt thắm đầy vẻ không tin.

“Thế nào, chủ tịch Chu đối với lễ vật của tôi, cảm thấy ngoài ý muốn sao? Hay là không cách nào tiếp nhận?” An Nhiên đứng ở trên sân khấu, mỉm cười nhìn Chu Tân Quốc.

Tôn Hiểu Lâm mặc một thân quần áo màu trắng xám đơn giản mộc mạc thoải mái, nhìn như đã từng được xử lý qua một phen, cô ngẩng đầu lên, trong nháy mắt nhìn thấy Chu Tân Quốc, nước mắt sọt một cái liền rơi xuống ____

“Ba ba, ba ba, con rốt cuộc tìm được ba ba rồi...”

“Gọi bậy cái gì!” Tô Mạt Như bất ngờ lên tiếng, một tay cô ta níu lại Tôn Hiểu Lâm đang muốn chạy xuống, mặt âm ngoan nhìn Tôn Hiểu Lâm nói, “Đừng tưởng rằng người tùy tiện đều có thể tiến vào cửa lớn Chu gia!”

Thế mới nói, não tàn là bệnh không thể cứu.

Phó An Nhiên đã nói như thế, mà vẫn còn dám quát lên? Đây rõ ràng chính là đang đánh vào mặt Phó gia!

“Đây là kết quả báo cáo DNA.” Một giọng nói bất thình lình vang lên, chỉ thấy một người đàn ông vốc người nhỏ gầy cầm một phần báo cáo đi vào.

Mọi người xoay người, chỉ thấy mấy người đàn ông mặc tây trang bảo hộ một người đàn ông âm nhu bước vào tiệc rượu.

Người đàn ông trên tay đeo bao tay màu trắng, mặc một thân tây trang màu trắng, áo sơ mi trắng, ngay cả giày da cũng là màu trắng.

Mà tầm mắt của hắn sau khi tiến vào tiệc rượu, lại gắt gao nhìn An Nhiên, chưa từng dời đi một chút nào.

Mà khi An Nhiên nhìn thấy hắn, đáy lòng chợt lộp bộp một tiếng, sắc mặt bất động.

Hắn, sao lại tới đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ta dẫn người về nhà.

Diêm Tử Diệp.

Hiện là người đứng đầu Tàn gia, lòng dạ độc ác, tâm tình không ổn định.

Ở Đế Đô, thậm chí là cả Hoa Hạ, trong tầng lớp thượng lưu không có ai không biết Diêm Tử Diệp, Tàn gia, không phải là người mà người bình thường có thể đắc tội được.

Chẳng qua là từ bao giờ Phó gia lại dính dáng đến Tàn gia?

Tại thời điểm mọi người đang nghi ngờ, chỉ thấy An Nhiên lạnh nhạt rút ra phần báo cáo xét nghiệm kia, nhìn kết quả giám định cuối cùng, cô không khỏi

khieu mi, ngược lại mỉm cười nhìn về phía Tô Mạt Như:

“Chu phu nhân, tôi chắc là phần báo cáo này không bị làm giả chứ?”

Vừa nói, An Nhiên đem báo cáo xét nghiệm đưa cho Tô Mạt Như.

Cho dù Tô Mạt Như không có đầu óc, nhưng ở tình thế bây giờ, cũng không thể ở trước mắt mọi người mà xé báo cáo.

Tô Mạt Như mặt lạnh trực tiếp lật tới kết quả xét nghiệm cuối cùng, phía trên viết con số 98%, nhất thời thấy hoa mắt.

Không thể nào, nhất định đã có sai lầm.

Con tiện nhân kia làm sao có thể còn sống? Cô ta rõ ràng... rõ ràng đã cho người ta đem đi xử rồi!

Diêm Tử Diệp vẫn đứng nguyên tại chỗ, chưa từng di chuyển chút nào, hần giống như đang đợi cái gì đó, ngay cả tầm mắt cũng không di động.

Trong nháy mắt nhìn thấy Diêm Tử Diệp, đáy lòng Phó Quân Hoàng theo bản năng bài xích hần, anh hơi cau mày, anh không thích ánh mắt người đàn ông kia nhìn bảo bối, rất có tính chiếm hữu!

Vẫn đứng ở dưới Chu Tân Quốc bước nhanh lên sân khấu, một tay đoạt lấy tờ báo cáo trong tay Tô Mạt Như, sau khi nhìn một lần, thân thể ông khẽ run, kích động trong mắt không từ ngữ nào diễn tả được.

“Lâm Lâm, con là Lâm Lâm...” Kết quả xét nghiệm rơi trên mặt đất, về mặt Chu Tân Quốc kích động nhìn Tôn Hiểu Lâm đang yên lặng rơi lệ sau lưng An Nhiên.

“Cha... Tại sao lâu như vậy, cha không tới cứu con...” Tôn Hiểu Lâm cắn chặt môi dưới, đứng tại chỗ, đôi mắt rung rung gắt gao nhìn Chu Tân Quốc.

Thấy Tôn Hiểu Lâm như thế, thân thể An Nhiên không khỏi run lên.

Con cáo chín đuôi này, thực sự có thể tham gia cuộc thi ảnh hậu rồi đấy.

Chu Tân Quốc chưa kịp nói một lời giải thích nào, Tôn Hiểu Lâm đã nhào tới, ôm lấy Chu Tân Quốc, nhỏ giọng nức nở, “Nhưng mà may quá, thật may là ba ba còn tới tìm con, con rất vui, rất vui...”

Thấy hai người ôm nhau khóc, trong phòng, nhất thời vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

“Chúc mừng Chu đồng đã tìm lại được quý thiên kim.”

“Chu Đồng ngài phải cảm tạ Phó tiểu thư đây.”

“...”

Trong khoảng thời gian ngắn, cái gì cũng được nói ra.

Tôn Hiểu Lâm được Tô Mạt Như mang ra ngoài thay quần áo, An Nhiên từ đầu đến cuối không nói một câu, trước khi Tôn Hiểu Lâm rời đi, đã ra dấu tay với An Nhiên, ngay sau đó liền cẩn thận đi theo sau Tô Mạt Như, rời đi.

Thấy dấu tay của Tôn Hiểu Lâm trước khi rời đi, An Nhiên khieu mi.

Hy vọng cô ấy sẽ không giết chết Tô Mạt Như thật.

An Nhiên từ sân khấu đi xuống, trong tầm mắt Diêm Tử Diệp, nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, cô ngửa đầu hướng về phía Phó Quân Hoàng cười, cô hướng về phía anh nhỏ giọng nói gì đó, Diêm Tử Diệp không nghe được, nhưng về mặt của cô như vậy đối với hần mà nói, rất quen thuộc.

Đó là từ nhiều năm trước, khi gia vẫn đang cầm Tần gia trong tay, cô hay đứng ở cửa sổ sát đất, trên khóe môi mang nụ cười thần nhiên, giọng nói vô cùng êm ái, khi đó hần nghe thấy cô nói:

“Người xem, đây chính là thể giới trong tay ta.”

Thời điểm đó, rõ ràng hần nghe thấy trong lòng mình có một giọng nói đang nói: Vĩnh viễn đi theo cô, sau đó lấy cô!

Khi đó về mặt của gia có phải cũng như về mặt An Nhiên bây giờ?

Trên cõi đời này không ai có thể bắt chước được bộ dạng gia, hần tìm suốt mười một năm cũng không tìm được một ai tương tự, nhưng khi An Nhiên giờ tay nhắc chân cũng đều thấm đầy hơi thở gia.

Hần sai bước hướng đến, hoa đào trong mắt không đè nén nổi cuồng nhiệt, chỉ có khi đối mặt với Tần gia, hần mới có thể lộ ra ánh mắt như thế, mặc dù

đến cuối cùng hẳn đều che giấu tốt.

“Lão soái ca, xong chuyện rồi, chúng ta trở về đi?” An Nhiên nhìn thấu Phó Quân Hoàng không vui, trong nháy mắt Diêm Từ Diệp xuất hiện, toàn thân Phó Quân Hoàng toát ra hơi thở khản trương.

“Được.” Phó Quân Hoàng dắt tay cô muốn đi.

“Hai vị muốn rời đi sao?” Giọng nói âm nhu chậm rãi vang lên, không biết từ lúc nào Diêm Từ Diệp đã đứng sau lưng hai người.

Đáy lòng An Nhiên thoáng qua vẻ chán ghét.

Diêm Từ Diệp là cô một tay nuôi lớn, cuối cùng hẳn còn giết chết cô, bất kể cô rộng lượng thế nào, lạnh nhạt thế nào, cô liền hận không thể đánh chết người này.

“Ừ.” Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên thật chặt, vẻ mặt lạnh lẽo nhìn Diêm Từ Diệp.

Khuôn mặt Diêm Từ Diệp mang ngũ quan tinh tế như nữ nhân và một nụ cười thần nhiên, “Thiếu tướng Phó...”

“Có lời thì nói, có rắm mau thả.” Hiên nhiên An Nhiên không có kiên nhẫn chào hỏi với hắn, gọn gàng dứt khoát.

Có ai không biết Phó An Nhiên tính tình quỷ dị? Cô cũng không sợ vị những lời này mà bị người mượn cớ nói.

Đáy mắt Diêm Từ Diệp say mê càng đậm, vô tình hay cố ý dưới tầm mắt mọi người, hắn tháo bao tay màu trắng xuống, vươn tay hướng về phía An Nhiên, mỉm cười nhìn An Nhiên, gần từng chữ một:

“Gia, ta tới đón ngài về nhà.”

Trong nháy mắt hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng trở nên nguy hiểm.

An Nhiên nhanh chóng kéo Phó Quân Hoàng, trên mặt cô mang vẻ châm chọc, “Diêm môn chủ, đầu óc có bệnh thì phải trị.”

Về mặt Diêm Từ Diệp không thay đổi, “Gia, ta tìm ngài mười một năm rồi.”

“Tôi không có cháu lớn như anh.” Giọng An Nhiên nhàn nhạt, “Tôi cũng không nhớ rõ, tôi ở Phó gia, cùng Tần gia anh có quan hệ như nào?”

Về mặt Diêm Từ Diệp không thay đổi, nhưng bọn cận vệ đi theo Diêm Từ Diệp đã không chịu nổi, Tần gia môn chủ bọn hắn bị đả ngộ như thế khi nào?

“Gia...”

“Gia cái đầu mày ỳ! Diêm Từ Diệp, con mẹ nó đầu óc mày bị cánh cửa kẹp vào, chạy đến đây của Bàn gia phát điên cái gì?” Một giọng nói tức giận tự nhiên vang lên, chỉ thấy Tần Vũ Triết mặt áo choàng tấm chân kéo lê tấm bảng, xuyên qua mọi người, hiên nhiên là bị chọc tức, mặt đỏ bừng nhìn Diêm Từ Diệp.

Đương gia Phúc Mãn Lâu Tần Vũ Triết, người ta gọi là Bàn gia.

Không nghĩ tới, Bàn gia sẽ xuất hiện ở chỗ này.

Tần Vũ Triết bước nhanh tới bên người Diêm Từ Diệp, mặt tức giận, “Diêm Từ Diệp, chớ có nói Bàn gia tao không nói trước với mày, gia nhà tao ngay từ tám trăm năm trước liền con mẹ nó bị mày giết chết! Con mẹ nó mày ở đây giả bộ cái gì! Mau rút xéo khỏi đây! Phúc Mãn Lâu không hoan nghênh mày!”

Tất cả nhất thời một mảnh xôn xao.

Vẫn luôn có lời đồn đãi nói nội bộ bên trong Tần gia bất hòa, không nghĩ tới là thật.

Diêm Từ Diệp bất vì sở động nhìn An Nhiên, nóng bỏng trong con mắt như cũ không giảm, hắn mỉm cười nhìn An Nhiên, dưới tầm mắt của Phó Quân Hoàng, gần từng chữ một:

“Gia, ta chờ ngài ở Tần gia.”

Gia của hắn...

Tần gia của hắn, làm sao hắn có thể nhầm lẫn được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: hó thiếu tướng muốn nghe nói.

An Nhiên cười như không cười nhìn về phía Diêm Tử Diệp, khi cô vừa muốn mở miệng, đột nhiên một cánh tay quàng lên bên hông, con ngươi sâu thẳm của Phó Quân Hoàng rơi vào trên người Diêm Tử Diệp, trong nháy mắt toàn bộ khí tức nghiêm nghị tỏa ra, tiếng nói lạnh lùng sâu xa vang lên:

"Của tôi."

An Nhiên nhú mày, đối với ham muốn chiếm hữu của Phó Quân Hoàng cô sớm đã luyện thành thói quen, chỉ là thường thường lúc anh phát giận, tình tình trẻ con làm cô muốn cười.

Tầm mắt của Diêm Tử Diệp rơi vào cánh tay quàng bên hông An Nhiên, con ngươi u ám, lúc này ánh mắt trên người Phó Quân Hoàng.

"Phải không?"

"Diêm Tử Diệp, mày điên cũng điên đủ rồi, có phải nên cắt đi rồi không?" Tần Vũ Triết đúng lúc chen vào nói.

Hiện tại Tần Vũ Triết kêu xoắn xít một tiếng, làm sao kẻ điên họ Diêm kia lại biết thân phận của An Nhiên? Sao hắn đã tìm tới cửa?

Nhìn ánh mắt Gia như có như không rơi vào trên người bản thân, Tần Vũ Triết đã nghĩ muốn chết.

Thực không phải hắn nói! Gia, ngài phải tin tưởng bản tử nhà ngài!

Chu Tân Quốc từ lúc Diêm Tử Diệp và An Nhiên nói câu đầu tiên, mồ hôi trên trán ông ta đã không ngừng rơi. Mặc kệ là Phó An Nhiên hay là Diêm Tử Diệp, người nào ông ta cũng không thể đắc tội, mà Phó An Nhiên còn giúp ông ta tìm con gái, ông....

"Tần Vũ Triết, chú ý thân phận của mình!" tiếng nói lạnh lùng vang lên rõ ràng chứa đầy tức giận, Kiều Từ Du lạnh lùng âm hiểm nhìn Tần Vũ Triết.

An Nhiên nhú mày, mới đầu Kiều Từ Du ở trong đám người, cô cũng không phát hiện sự tồn tại của cô ta, không nghĩ tới, hiện tại Kiều Từ Du đã là người của Diêm Tử Diệp.

Mà Chu Tân Quốc vốn đứng ở một bên nháy mắt nhìn thấy Kiều Từ Du, sắc mặt biến đổi mạnh. .

Không nghĩ tới, cô lại là người Tần môn, như thế..... Năm đó, chuyện năm đó ông vẫn canh cánh trong lòng, lập tức bình thường trở lại, không nghĩ đến lúc này ông ta cũng đã cùng Tần Môn nhắc lên quan hệ, như vậy, như vậy có phải ngày sau ông ta phát triển ở Đế Đô, sẽ nhận được sự bảo hộ của Tần Môn?

Nghĩ vậy, trong lòng Chu Tân Quốc vui vẻ, vốn cảm xúc khản trương trong nháy mắt cũng tiêu tan không thấy, tâm tràn đầy kích động.

"Diêm Tử Diệp, mày nói năm đó Gia nuôi một con sói trắng như thế nào?" Tần Vũ Triết cười nhạo nhìn về phía Diêm Tử Diệp, con ngươi tràn đầy ý cười trào phúng.

Đầu ông mày An Nhiên nhú lại, đây là Bàn Tử đang khiêu khích cô?

"Lui ra." Diêm Tử Diệp cũng không nhìn Kiều Từ Du, vẻ mặt hắc buộc chặt, nhưng tầm mắt gắt gao nhìn trên người An Nhiên, trong con ngươi cuồng nhiệt mang theo lo âu, "Gia, tôi chỉ cần ngài tin tôi."

Sắc mặt Kiều Từ Du hơi trắng bệch, một giây trước khi lui ra, tầm mắt của cô ta nhìn AN Nhiên chăm chú, con ngươi âm ngoan chỉ làm AN Nhiên cảm thấy buồn cười.

Một tay Phó Quân Hoàng kéo AN Nhiên đến phía sau bản thân, hành động trẻ con làm An Nhiên dán sau lưng anh bật cười, Lỗ Suất Ca nhà cô vĩnh viễn đều đáng yêu như vậy.

"Một vừa hai phải." Tiếng nói lạnh lùng ngang ngạnh chứa đầy quyền thế.

Trong nháy mắt biểu tình lo âu của Diêm Tử Diệp thu hồi, con ngươi không chút cảm xúc nhìn Phó Quân Hoàng, "Không phải của anh cuối cùng cũng sẽ rời khỏi anh."

Ánh mắt Phó Quân Hoàng dừng một chút, người kia khí thế kinh người làm mọi người xung quanh đều không tự chủ được mà lui về phía sau vài bước, đây không phải là loại người bình thường như bọn họ có thể chịu đựng được.

"Đồng dạng nói, tặng cho anh."

Trong đại sảnh yến tiệc, ngoại trừ âm nhạc nhẹ nhàng, không còn bất kì âm thanh nào khác.

Trong không khí lơ lửng tràn đầy căng thẳng.

Phó Quân Hoàng và Diêm Từ Diệp, ai cũng không nhường ai, không khí giữa hai người khẩn trương làm thần kinh của mọi người đều buộc chặt cao độ, sợ không chú ý một chút, sẽ làm bùng nổ bầu không khí giữa hai người.

Lộc cộc, lộc cộc, lộc cộc.....

Cao dép lê giẫm lên trên mặt đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tầm mắt của mọi người đều đã tập trung vào nơi phát ra tiếng bước chân kia, chỉ thấy toàn thân Tôn Hiểu Lâm mặc một bộ váy dài màu đen, tóc dài mềm mại xoa vai, thẹn thùng e lệ đi theo sau Tô Mạt Như, ngay cả đi đường cũng rất cẩn thận.

Nhưng mà khi mọi người nhìn thấy gương mặt đeo trang sức trang nhã đó, toàn bộ đều đã kinh diễm, không nghĩ tới, người phụ nữ của Chu Tân Quốc lại có tư sắc như vậy.

Chỉ là, Vẻ mặt của Tô Mạt Như nhìn như không tốt lắm, sắc mặt hơi trắng xanh, thần sắc hơi sợ hãi.

Dù thế nào thì Tô Mạt Như cũng là người phụ nữ mà Chu Tân Quốc cưới về, hiện tại tuy trên danh nghĩa Chu Tân Quốc là Đồng Sự Trưởng của Thánh Đạt, nhưng mọi người đều biết, người thừa kế Thánh Đạt chỉ có thể họ Tôn, hiện tại Tôn Hiểu Lâm trở lại, vậy hiện tại Tô Mạt Như không là cái gì nữa rồi.

Nhìn Tôn Hiểu Lâm lên sân khấu, Chu Tân Quốc giống như nhìn thấy rom rã cứu mạng, vội vàng lôi kéo Tôn Hiểu Lâm đi tới trước đám người An Nhiên, ông ta ở một bên chà lau mồ hôi hột trên trán, vừa nói với Diêm Từ Diệp:

"Môn chủ Diêm, đây là con gái tôi, năm nay mười chín tuổi. Lâm Lâm, mau chào môn chủ Diêm."

Tôn Hiểu Lâm gục đầu xuống, giọng nói đầy khiếp sợ, "Môn chủ Diêm." chỉ là trong đôi mắt sụp xuống tràn đầy chán ghét.

Chẳng biết lúc nào, Diêm Từ Diệp đã nhìn cái bao tay đang đeo, biểu tình lạnh lùng nhìn không ra chút cảm xúc nào.

"Chu Đồng, lễ vật tôi cũng đã đưa đến, không có gì chuyện gì thì tôi đi trước." An Nhiên đứng phía sau Phó Quân Hoàng, một tay khoách lên cánh tay anh, mỉm cười nhìn Chu Tân Quốc.

"A....." Trong khoảng thời gian ngắn Chu Tân Quốc không biết nên nói tiếp như thế nào.

Tần Vũ Triết vội vàng nhảy đến một bên, miễn cho đến lúc đó gặp tai ương.

Cũng không chờ Chu Tân Quốc phản ứng, Phó Quân Hoàng trực tiếp nắm tay An Nhiên, trước tầm mắt của mọi người, sải bước đi ra khỏi đại sảnh yến tiệc.

Đáy lòng An Nhiên một trận buồn cười, ngay lúc cô muốn giữ chặt Phó Quân Hoàng, một câu nói của Chu Tân Quốc làm cô phải dừng bước.

"Kiều tiểu thư, không biết cô còn nhớ tôi không? Sáu năm trước tôi còn may mắn được hợp tác với Kiều tiểu thư."

Phó Quân Hoàng nghi hoặc, con ngươi sâu thẳm nhìn trên người cô, "Làm sao vậy?"

Ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, con ngươi âm ngoan dần dần rõ ràng, cô cười với anh, "Không có việc gì, chúng ta về nhà."

"Uh' m, về nhà."

Phó Quân Hoàng thích cái chữ "Nhà" này, về nhà, cô và anh cùng một nhà.

Đêm đã khuya, mặc dù bây giờ đã là mùa hè, nhưng chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm vẫn rất lớn, bên ngoài nhiệt độ tương đối thấp.

Phó Quân Hoàng cởi áo khoác, gắt gao bọc AN Nhiên trong tây trang của bản thân, khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc, mày cau chặt, "Về sau không được mặc ít như vậy."

Khóe miệng AN Nhiên mỉm cười ngọt ngào, "Được, tất cả nghe theo anh."

"Không được đi cùng người khác."

"Được."

"Về sau phải nghe lời." Phó Quân Hoàng nghĩ nghĩ, lại bỏ thêm một câu như vậy.

An Nhiên ngạc nhiên nhú mày, cười hỏi: "Lão Suất Ca, trước kia em đã từng không nghe lời sao?"

Phó Quân Hoàng mày nhú lại, biểu tình có chút xoắn xýt, sau khi ngẫm lại, thanh tuyến nháy mắt thấp xuống, "Nghe lời." Hơi hơi chăm chú nhìn An

Nhiên một lát sau, tiếp tục nói, "Về sau tiếp tục nghe lời."

Anh chán ghét cái người đàn ông màu trắng kia.

Cực kỳ chán ghét.

AN Nhiên cười cực kỳ vui vẻ, cô giữ chặt cà vạt của Phó Quân Hoàng, anh khom lưng, cô đi cà nhắc, một cái hôn khẽ rơi vào trên môi anh, "Lão Suất Ca, anh thật đáng yêu."

Con người của Phó Quân Hoàng ấm dần, anh cầm bàn tay hơi lạnh của cô ở trong tay.

Cửa xe đã được mở ra, sau khi AN Nhiên lên xe, Phó Quân Hoàng mới đóng chặt cửa xe, vòng sang bên ghế lái, mở cửa, lên xe.

Mãi đến sau khi xe rời khỏi đây, một bóng dáng mới từ cửa trước của Phúc Mãn Lâu đi ra, hắn mặc một bộ áo trắng dưới ánh trăng có vẻ cực kì chói mắt.

"Môn chủ, gia đã sớm....." Kiều Từ Du đứng ở phía sau Diêm Từ Diệp, muốn nói lại thôi.

"Ngậm miệng. Nếu cô còn dám nói ba chữ kia, cô sẽ biến mất vĩnh viễn."

Tần gia của hắn, làm sao có thể chết?

Làm sao có thể chết?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Tin tức kinh bạo!

Sắp đến ngày kỉ niệm mười năm thành lập trường Ngân Dục, tất cả quy hoạch và an bài đều được giao cho Hội học sinh.

Ngân Dục được thành lập 11 năm trở lại đây, vốn ngày kỉ niệm thành lập trường phải được tổ chức một năm trước, nhưng do đủ loại nguyên nhân, ngày kỉ niệm thành lập trường bị kéo dài mãi, mãi đến tuần tháng mười năm nay, thời gian còn thừa tới một tháng.

Học sinh học viện Ngân Dục, có bảy phần học sinh Ngân Dục đều là con nhà giàu có, bởi vậy bọn họ không hề lo lắng vấn đề tài chính.

Hội học sinh quy định, mỗi lớp ít nhất chuẩn bị một tiết mục, đây là quy định.

Mà tiết mục của ban bảy, vô duyên vô cớ rơi vào trên đầu AN Nhiên.

AN Nhiên mới vừa vừa bước vào phòng học, một Mã Nhu tết tóc đuôi ngựa cầm quyền quy định của hội học sinh, trực tiếp ném lên trên bàn học của AN Nhiên, kiều căng nhìn AN Nhiên, vênh váo tự đắc:

"Phó AN Nhiên, cô mau xem đi, miễn đến lúc đó làm lớp chúng ta mất mặt."

AN Nhiên chút mặc danh kỳ diệu, nhìn nội dung viết trên tờ giấy màu lam kia, con người lạnh nhạt nhìn trên người Mã Nhu, cười như không cười:

"Để cho tôi phụ trách tiết mục này?"

"Cho cô phụ trách là để mất đến cô." Mã Nhu hừ lạnh, nếu không phải bỏ vì phía trên có người lên tiếng muốn cô ta phụ trách tiết mục, làm sao lớp bảy các cô có thể để cô ta la oán loạn?

"Không cần." Đây quyền sách sang một bên, tiếp tục lật quyển truyện cổ Grimm, xem lại, buổi tối cô còn phải về kể chuyện xưa với Lão Suất Ca, không có thời gian lẫn qua lẫn lại với cô gái đang trong kì trưởng thành này.

Bốp ——!

Mã Nhu như đập bàn một cái, sắc mặt khó coi nhìn AN Nhiên, "Phó AN Nhiên, đừng thấy tôi cho cô chút mặt mũi mà lên mặt, tôi....."

"Có. Không nên muốn nhiều. Cảm ơn." AN Nhiên nhìn tình tiết cô bé quàng khăn đi, không tâm trạng phản bác Mã Nhu.

Vốn mọi người vây quanh một bên vui vẻ xem diễn trò, không nghĩ tới Phó AN Nhiên vẫn luôn thờ ơ cũng có lúc kinh bạo như vậy.

"Phó An Nhiên, cô phải biết rằng, đây là cô đại diện cho lớp bảy chúng ta, đến lúc đó lớp bảy chúng ta mà không có tiết mục, xem cô bị đuổi ra ngoài như thế nào."

《Truyện cổ Grimm》trong tay bị An Nhiên ném lên bàn bốp một cái, sắc mặt không hề lạnh nhạt như vừa rồi, con ngươi đen nhánh nhìn trên người Mã Nhu, gần từng chữ:

"Cô tính làm cái gì?"

"..... Cái..... Cái gì?" Mã Nhu Như không tự chủ được lui về phía sau một bước.

"Cô có tư cách gì để đuổi tôi.?" An Nhiên ghét nhất là bị người khác uy hiếp, con ngươi tối đen tràn đầy rét lạnh.

"Tôi là trưởng ban lớp bảy!" Mã Nhu Như rõ ràng cao giọng nói, "Còn là nòng cốt của Hội Học Sinh! Cô....."

Khi con ngươi khiếp người của An Nhiên quét qua, Mã Nhu Như không nói được nữa.

Cô ta rõ ràng nhớ tới, những thứ làm bản thân cô ta kiêu ngạo này, tất cả đều là vì Phó An Nhiên từ bỏ, mới rơi vào trên người cô ta.

"Thình biến mất khỏi trước mắt tôi." Một lần nữa tiếp tục cảm quyền đồng thoại lên, bắt đầu xem

Nhìn ánh mắt chế giễu của bạn học xung quanh, nhất thờ Mã Nhu Như chỉ cảm thấy một trận huyết khí dâng trào, cô ta chưa bao giờ phải chịu nhục như vậy, Mã Nhu Như cô ta vẫn luôn là bé ngoan trong mắt giáo sư, học sinh xuất sắc, là đối tượng hâm mộ trong mắt bạn học, nhưng Phó An Nhiên dựa vào cái gì mà đều mạnh hơn cô

"Phó An Nhiên, tôi ở đây nói cho cô, tiết mục này cô không muốn cũng phải làm, không làm cũng phải làm!" Mã Nhu Như bỗng nhiên lên trước, hai tay chống đỡ trên bàn, lạnh lùng nhìn An Nhiên.

An Nhiên tiếp tục đọc sách.

"Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng tôi không biết nhà cô làm cái gì!" Mã Nhu Như ngọt ngào gần sát An Nhiên, thấp giọng nói.

"A...?" An Nhiên cảm thấy cực kỳ hứng thú nhìn về phía Mã Nhu Như.

"Cô nói, nếu tôi nói chuyện nhà cô thu phế phẩm cho mọi người biết, cô còn có thể ở lại Ngân Dục sao?"

"....." Thu phế phẩm? Đứa nhỏ này mơ mộng quá mức rồi?

Nhìn biểu tình ngu ngơ của An Nhiên, nhất thời Mã Nhu Như cảm thấy đáy lòng thoải mái hơn, "Nhớ kỹ, tiết mục dự tuyển vào 28 tháng 9, đừng quên chuẩn bị."

Nói xong, Mã Nhu Như mới cần ngăn rời khỏi chỗ của An nhiên.

Vốn nam sinh thư ngốc Tô Vô Lo vẫn để ý nhất cử nhất động của An nhiên nhìn Mã Nhu Như rời đi, lập tức ném cho An Nhiên một tờ giấy.

An Nhiên dỡ tờ giấy ra, khi nhìn đến mặt chữ lưu loát đo, bỗng nhiên cảm thấy một trận buồn cười.

Cái người Mã Nhu Như này có phải quá mức kì quái rồi không?

Tiện tay vò tờ giấy lại, ném vào trong ngăn kéo.

Nhìn hành động của cô như vậy lúc này Tô Vô Lo mới quay đầu lại, cúi đầu xuống, đôi mắt bị kính đen che lấp xoẹt qua một tia tinh quang, mà khoé môi lại vẽ ra một độ cong khó hiểu.

"Gia, Gia thân ái, khi nào thì ngài đã lưu lạc đến nông nổi như thế này? Lại bị một bé gái quở trách, ha ha ha, khụ khụ, kia cái gì, vừa rồi tôi chỉ là động kinh, thuận tiện nhìn xem chính mình có thể cười ra tiếng hay không, Gia ngài đừng nóng giận." Vành tai An Nhiên đeo một bông tai màu lam đang chớp chớp lên, so với dĩ vãng thì sáng hơn một chút.

Biểu tình An Nhiên bất biến lật trang sách, "Nói."

Tần Vũ Triết đang ngồi trong phòng làm việc tận lực che miệng, cố gắng không để chính mình cười ra tiếng, nhưng tiếng hít không khí đang làm An Nhiên mất kiên nhẫn.

"Không nói thì đi chết đi."

Bỗng nhiên Tần Vũ Triết ho khan một tiếng, "Gia, gần đây tôi quay người luôn được tốt, thống cảm, giờ tôi bắt đầu báo cáo. Sáu năm trước quả thật Chu Tân Quốc có quan hệ lui tới với Kiều Từ Du, nhưng mà chỉ hợp tác một thời gian ngắn. Sáu năm trước chuyện phát sinh ở nhà họ Phó, quả thật Chu Tân Quốc có tham gia, nhưng hẳn vừa vặn chỉ là người ngoài biên chế nhân viên. Người phía trên Chu Tân Quốc là Cáo Long Đỏ, nhưng người phía trên Cáo Long Đỏ, tạm thời tôi còn chưa tra được."

"Không phải Bạch Nhân Lang?" Bạch Nhân Lang, biệt danh của Diêm Tử Diệp.

Tần Vũ Triết rõ ràng nói là, "Không phải."

"Biết rõ." Nói xong, An Nhiên trực tiếp cắt đứt liên lạc với bên kia.

"Wase —— Phó An Nhiên, không nghĩ tới cô lại kinh bạo như vậy!" Đột nhiên, một vị nam sinh cầm một phần hiệu báo vọt tới bên người An Nhiên, một tay lấy hiệu báo lắc tại trên bàn của cô, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn cô, "Thật không nghĩ tới, cô cũng có một mặt như vậy."

Theo tiếng nói nhất thời toàn bộ học sinh đều vây quanh lại, khi nhìn đến tờ báo màu sắc rực rỡ kia, con ngươi kinh ngạc và không thể tin.

"Trời ạ, Phó An Nhiên, người trong này là cô thật sao?"

"Không nghĩ tới của cô lại nóng bỏng như vậy."

"Phó An Nhiên, đây là chỗ nào a, nói cho chúng tôi biết, đến lúc đó chúng tôi sẽ đi cổ động cho cô."

"....."

Mất An Nhiên đảo một cái, con ngươi tràn đầy âm ngoan.

—— Học sinh xuất sắc của Ngân Dục, đúng là thoát y vũ nữ! Thẻ diện của Ngân Dục ở đâu, chỗ nào!

Ảnh chụp trên tờ báo là ở trong một sân nhảy, cô gái đang làm động tác cực kì nóng bỏng, trong ảnh chụp mất người kia đánh Mosaic, người trong hình rõ ràng là Phó An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Phó An Nhiên, cút khỏi Ngân Dục

Học sinh xuất sắc nhất lớp bảy Phó An Nhiên đúng là vũ nữ thoát y!

Tin tức nóng hổi như vậy, nhất thời lan ra toàn trường Ngân Dục.

Phó An Nhiên, trong trường học Ngân Dục, tuy cô là bình dân, nhưng khí chất của cô lạnh nhạt, thành tích vượt trội, không khỏi là nữ thần trong cảm nhận của nam sinh, lại càng bị rất nhiều nữ sinh hâm mộ ghen tỵ.

Nhưng mà, điều này làm cho người vùng trộm thầm mến đồng thời hâm mộ ghen ghét hận Phó An Nhiên đúng là vũ nữ thoát y ê tiện! Điều này làm cho rất nhiều người biến trắng thành đen, bắt đầu oanh tạc Phó An Nhiên, mắng cô là Bạch Liên hoa tiêu chuẩn, âm thanh càng thêm gào thét, muốn Phó An Nhiên rời khỏi Ngân Dục.

Còn có người đồn đại mỗi ngày Phó An Nhiên ngồi xe đi học, là chiếc xe có rèm che số lượng có hạn trên thị trường không mua được, mặt ngoài nhìn như khiêm tốn, không đề mắt, nhưng thực tế limousine.

Một vũ nữ thoát y làm sao có thể có điều kiện như vậy? Nếu không bị bao dưỡng, thì thực sự nghĩ không ra.

—— Phó An Nhiên, cút ra khỏi Ngân Dục!

—— Bạch Liên hoa, cỡi hết ra khỏi Ngân Dục!

—— Đừng ở trước mặt tôi vờ thuần khiết, gả má!

.....

Nội dung mấy tiêu đề nóng trên tờ báo tất cả đều xoay quanh Phó An Nhiên, càng không ít người đứng ra làm chứng, trong nhà Phó An Nhiên rất nghèo khó, cha mẹ buôn phở phảm, thậm chí còn nói chính mắt thấy Phó An Nhiên cùng nói cùng cười cùng đi về nhà với một ông già thu lại phở phảm.

Mỗi tờ báo đều nói đạo lý rõ ràng, để những người phía dưới vây xem bắt đầu nhỏ nước miếng, mà hiện tại Phó An Nhiên đã bị mọi người đổi thành Bạch Liên hoa.

"Các người làm ăn kiểu gì không biết!" Sở An Tu trong phòng làm việc dậm chân, tờ báo bị hất quăng lên bàn làm việc, "Rốt cuộc đầu óc của các cô

làm bằng gì? Ảnh chụp như vậy cũng dám đăng lên? Mẹ nó quả thật không muốn sống!"

Hầu như Sở An Tu chưa bao giờ nói tục, vậy mà không hề duy trì hình tượng quý công tử xưa nay của hắn, khó thở mắng to.

Chủ biên phụ trách báo về mặt khó coi cúi thấp đầu, cô đã tiếp nhận tập san của trường hai năm, trong hai năm này, nàng Mưa Giang Nam phát triển đến như vậy, bất quá cô chỉ là đăng một phần ảnh chụp cực kì bình thường thôi.

Theo ý cô, trong trường học Ngân Dục không nên tồn tại loại học sinh giống Phó An Nhiên, đây quả thực là vũ nhục đối với Ngân Dục bọn họ.

Mưa Giang Nam ngẩng đầu, một đầu lạnh lẽo tóc ngắn, ngũ quan rõ ràng, con ngươi thông minh lạnh lợi Cô nhủ mi nhìn Sở An tu, cười nhạt:

"Hội trường, tôi không rõ rốt cuộc tôi làm sai cái gì! Liên tục hai lần, Anh bởi vì chuyện của Phó An Nhiên mà vô bàn với tôi. Tập san của trường là cái gì? Ước nguyện ban đầu khởi đầu tập san của chúng ta là cái gì? Không phải chúng ta muốn các học sinh càng biết thêm sự thật bị vui lấp đàng sau sao?"

"Chân thật? Bị vui lấp?" Chỉ vào tấm hình trên tờ báo kia, ánh mắt âm ngoan nhìn Mưa Giang Nam, "Lần trước các ngươi ngấm ngấm hại người nói Phó An Nhiên là hung thủ, kết quả là cái gì? Nếu bây giờ chuyện lại vẫn là bị người một tay đạo diễn, vậy mặt mũi tập san ở trường để đâu, chỗ nào? Uy nghiêm của hội trường hội học sinh như tôi ở đâu, ở đâu! Chẳng lẽ đến lúc đó bị người nói thành tập san của trường truyền bá lời đồn đại bịa đặt sao?"

Mưa Giang Nam hơi giật mình.

"Còn có, nếu phó bình yên truy cứu trách nhiệm đến đây, cô nên làm cái gì bây giờ?" Một tay Sở An Tu lấy tờ báo quảng phát trên mặt đất, ngồi ở trên ghế sofa, đôi mắt nhạt màu râm nắng nhìn trên người Lý Giang Nam, giọng nói từ từ thấp dần xuống, "Cô ứng phó nôi sao?"

Con ngươi của Lý Giang Nam xoẹt qua một tia châm chọc, "Là cô ta?" Một vũ nữ thoát y, cô ta có thể làm gì?

Sở An Tu không nói thêm gì, chỉ là nhếch ... Khoé môi, hắn lại khôi phục hình tượng quý công tử, tiếng nói tao nhã chậm rãi vang lên:

"Lý Giang Nam, núi cao còn có núi cao hơn, những lời này, cô nhớ cho kĩ."

Vốn Lý Giang Nam còn muốn nói cái gì bỗng vang lên gia thế bối cảnh của Sở An Tu, sắc mặt của cô ta khê biến, Sở An Tu, là đứa cháu trai được sủng ái nhất của nhà họ Sở, hắn, không phải là người cô ta có thể đắc tội được.

"Về sau lúc làm việc chú ý đúng mực, nếu cô vẫn còn muốn giữ chức chủ biên này." Sở An Tu biết, chuyện này cũng đã đăng ra ngoài, muốn thu hồi lại là rất khó, chỉ có thể xem chủ biên kia giải quyết thế nào.

Mà mặt khác, trong phòng học cao nhất ban bấy.

Cao nhất bấy ban đã bị triệt để vây quanh, thậm chí không hề thiếu nam sinh tiến vào ồn ào, lớn tiếng kêu hô tên An Nhiên, dùng các loại từ ngữ không chịu nổi, mà từ đầu đến cuối An Nhiên đều chỉ ngồi trên ghế, cực kì nhập tâm nhìn đồng thoại trong tay.

Đối với cô mà nói, toàn bộ truyện phát sinh này, giống như không hề có chút liên quan đến cô.

Bốp ——

Một chồng ông Mao thật dày ném lên bàn học của An Nhiên, con trai phú gia cấp cao thú vị nhìn Phó An Nhiên, tầm mắt liếc nhìn thân thể của cô, lưu manh nói:

"Phó An Nhiên, tôi chú ý cô thật lâu, sớm biết rằng cô làm nghề này, tôi đã không nhẫn lâu như vậy, thế nào, chỉ cần cô chơi với tôi một ngày, một vạn trên bàn này sẽ là của cô."

Lớp bấy đều biết con nhà giàu có này, Trương Hào, con trai nhà giàu mới nổi, vừa chuyển tới Ngân Dục chưa tới một năm, nhưng số nữ sinh bị hắn chơi nhiều vô kể.

Cô bé quàng khăn đỏ còn chưa đọc hết, cũng đã sắp tan học, nếu đọc không hêta, buổi tối trở về cô sẽ không thể kể chuyện cho Lão Suất Ca.

An Nhiên kẹp bút vào cuốn Đồng Thoại, sắc mặt bất động nhìn một nam sinh gần cô nhất, lạnh nhạt nói: "Tôi cho cậu mười vạn, chơi hắn, cậu có làm hay không?"

Người nam sinh đột nhiên ngẩn ra, rồi sau đó về mặt không thể tin nhìn về phía An Nhiên.

Sắc mặt Trương Hào trắng xanh liền lạnh xuống, "Phó An Nhiên, con mẹ nó nê mặt cô không biết xấu hổ, lão tử cho cô tiền bạc, để cô coi cho chúng tôi xem, là xem lợi cho cô!"

"Tôi trả thù lao làm cho người ta chơi cậu, là chương mất cậu." Biểu tình của An Nhiên bất biến, bộ dạng ngẩng cao đầu kia làm mọi người không thể không vỗ tay vì An Nhiên.

Bất quá cô là vì đến trường mà thôi, vũ nữ thoát y bất quá là bán nhục, cũng không phải bán thân, ông trời lại không có biện pháp, không giết cả nhà người, làm gì phải ngoan độc như vậy?

Hiển nhiên Trương Hào không bình tĩnh như An Nhiên, hấn gờ tay lên muốn tát An Nhiên.....

Bốp ——!

Một quả đấm rơi xuống đất, tiếp theo một bóng dáng bay ra ngoài ngay trước mắt mọi người.

Ầm ——!

Tiếng Trương Hào rơi trên mặt đất.

Rộ lên ——

Người đột nhiên xuất hiện này là ai? Người này cũng quá cường đại rồi? Một đấm đã đánh bay một nam sinh cao 1m75 ra ngoài, này dùng nao nhiều lực a!

Tầm mắt An Nhiên nhìn bóng lưng kia, hơi nghi hoặc, con người xoẹt qua tia buồn cười.

Không nghĩ tới, người này vậy mà trở lại, xem ra, chuyện bên kia đã được thu xếp.

Người nọ cao 1m8, ngũ quan thâm thúy có vài phần hương vị hổ huyết, hấn xoa xoa cổ tay, môi mỏng khẽ mở, khuôn mặt Trương Dương kia mở một độ cung tà mị:

"Gây chuyện trên địa bàn của tôi, muốn chết!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Âm bộ hắc y

"Mẹ nó muốn chết a!" Trương Hào bụng lấy gò má đau đớn, trong mắt sung huyết nhìn nam sinh toàn thân mặc trang phục màu đen kia.

Nam sinh chỉnh trang lại quần áo của mình, mọi người chung quanh đều chú ý nhìn thật kĩ, lúc này mới phát hiện trang phục màu đen kia cùng một phong cách với đồng phục của bọn họ, nhưng màu sắc bất đồng.

Đồng phục của thành viên hội học sinh thống nhất là màu trắng có sọc đen, còn lại các học sinh bình thường là màu xanh dương, nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy đồng phục đen.

Nam sinh xoay bước lên trước, tay nắm lấy áo Trương Hào, gần hơn, con người dài nhỏ nheo lại, uy hiếp nói:

"Miệng không sạch sẽ, tao có thể giúp mày rửa."

"... Mày, mày dám! Mày có biết ba tao là ai không! Tao..."

- - ầm!

Nhắc tay ném người ra!

Đám người bỗng nhiên tản ra, sợ trêu chọc đến cái người đàn ông mặt lạnh giống như Tu La này, khi nào thì Ngân Dục có một người như vậy rồi hả?

Trương Hào đau toàn thân giật giật, khi hấn còn chưa kịp bò lên, nam sinh đã bước nhanh tiến lên, một chân đạp trên lồng ngực của hấn, từ trên cao nhìn xuống hấn:

"Dám gây sự ở Ngân Dục, muốn chết!"

Âm thanh giống như từ trong địa ngục truyền tới, ánh mắt nam sinh hơi hơi phiến hồng, khí tức nổi giận trên người hấn không che giấu chút nào, nếu không phải bởi vì xung quanh có nhiều người nhìn như vậy, có thể Trương Hào đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Đồng phục màu đen có sọc trắng, ở trên áo, có một hình bạch kim phiền phức, nhìn không rõ lắm, lại làm người ta cảm thấy nực cười.

"Âm bộ hắc y!" Bỗng nhiên, một giọng nói kinh ngạc đột ngột vang lên.

Âm bộ hắc y, thể lực âm thầm tồn tại ở Ngân Dục.

Học sinh học viện Ngân Dục có thể nói là rỗng cá hỗn hợp, đều âm thầm có một bang phái nhỏ, nghe nói năm thứ nhất thành lập Ngân Dục, thường xuyên xuất hiện các trận bạo lực, nhưng sang năm thứ hai, tất cả phần tử bạo lực đều bị tiêu diệt.

Không ai biết đây là chuyện gì, nhưng là riêng về dưới lý, lại có một cái tên lưu truyền ra - - ám bộ hắc y.

Ám bộ hắc y, pháp luật tồn tại ở Ngân Dục.

Ám bộ hắc y tồn tại, sở dĩ vượt qua hiệu trưởng, trực tiếp giải quyết hết chuyện học sinh gây chuyện, nó tồn tại, so một phương diện nào đấy, thì càng có lực uy hiếp hơn so với hội học sinh.

Nhưng, ám bộ hắc y, cũng chỉ tồn tại giống như một truyền thuyết, cũng chưa từng có ai gặp qua người của Ám bộ, bọn họ chỉ nghe đến ám hiệu của thành viên Ám bộ.... Vương niệm bạch kim, hình thù trên áo nam sinh kia, là vương niệm bạch kim!

Khi Trương Hào nghe đến bốn chữ Ám bộ hắc y đó, hần đột nhiên hất chân nam sinh kia ra, lao đảo bỏ từ trên mặt đất đứng lên, hần nhìn nam sinh trước mắt, hung tợn nhìn hần, giọng nói ngoan độc:

"Ám bộ hắc y? Nếu hiện tại mày không quỳ xuống trước mặt tao nói xin lỗi, hiện tại lão tử gọi điện thoại cho người đến xử mày!"

An Nhiên hơi hơi nhíu mày, buông cuốn đồng thoại trong tay ra, cô cảm thấy hứng thú nhìn về phía Trương Hào, "A...? Cậu có năng lực này?"

"Ám bộ hắc y, bộ trưởng Độc Cô Uyên Ảnh, là người của tôi." Trương Hào lấy tấm ảnh đã ố vàng ra, trên mặt cười to, tuy nhiên sau cùng lại kết thúc bằng cái nhe răng trợn mắt, "Phó An Nhiên, một vũ nữ thoát y không cần giả vờ thanh cao, hiện tại nếu cô không đi theo tôi, đến lúc đó tôi - - "

Câu nói phía sau của Trương Hào đã tự động cách âm, bởi vì quả đấm của nam sinh hung hăng đâm vào bụng hần, lực đạo cực mạnh, sau khi kêu lên đau đớn thân thể không tự chủ được ngã trên mặt đất.

Đám người vây xem phát ra một trận kinh hô.

Vị nam sinh kia không muốn sống nữa sao! Không nghe Trương Hào noia rất quen thuộc với bộ trưởng của bọn hần à?

Hần sao lại vẫn dám ra tay như vậy?

Ám bộ hắc y, Độc Cô Uyên Ảnh.

Có một truyền kì, nghe nói lúc mới thành lập Ngân Dục, Độc Cô Uyên Ảnh đã tồn tại, mà hần cũng là bộ trưởng của Ám bộ hắc y thần long thấy đầu không thấy đuôi.

Trương Hào là nhà giàu mới nổi mà lại quen được nhân vật truyền kì như vậy, thật sự là làm cho người ta khó có thể tưởng tượng.

Con người lạnh nhạt nhìn Trương Hào quỳ rạp trên mặt đất không dậy nổi, khoé môi gợi lên độ cong rất nhỏ, ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ thủy tinh, chiếu vào trên người cô có một tầng kim quang nhan nhợt, thêm nữa khoé môi cô có một độ cung nhẹ, nhất thời mọi người chú ý tới cô khẽ há miệng kinh ngạc.

Đẹp quá.

"Mày biết Độc Cô Uyên Ảnh?" Cả người mặc trang phục màu đen, chân không chút lưu tình dẫm lên người Trương Hào, thân thể hơi ngồi chồm hồm, đáng vẻ nguy hiểm, con người dài nhỏ chứa một tia kinh ngạc, tiếng nói đang trong thời kì đổi giọng vang lên kèm theo một tiếng cười nhẹ.

Bụng đau đớn đã làm Trương Hào không coa cách nào nói chuyện, hần khẩn trương ôm bụng, thống khổ rên rỉ.

"Sao tôi lại không biết, tao khi nào thì có quen biết mày?" Giọng nói đột nhiên biến đổi, giọng noia băng hàn làm mọi người khòh tự chủ được lùi về phía sau mấy bước.

Nằm mơ! Hần lại chính là Độc Cô Uyên Ảnh!

Ở đây có bao nhiêu người trong lòng kinh hô như vậy, có bao nhiêu người trong nháy mắt trở nên nhiệt huyết sôi trào?

Nhìn thấy rõ ràng là người phái hay không!

Độc Cô Uyên Ảnh nghiêm mặt đứng dậy, con người không có tí ti nhiệt độ liếc về phía mỗi người ở đây, tiếng nói lạnh băng làm người ta không khỏi rùng mình một chút.

"Nhớ kỹ, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, nếu không..." Tầm mắt thoáng nhìn qua Trương Hào co rút nằm cuộn tròn trên mặt đất, mà khoé môi hơi gợi lên, hần cười nhưng lại làm cho người ta cảm giác như bị đóng băng.

"Phó An Nhiên là vũ nữ thoát y, đây là chuyện mọi người đều biết, chẳng lẽ chúng tôi đều không thể nói sao?"

"Đúng vậy, nếu Phó An Nhiên không bị bao dưỡng, cô ta lấy đâu ra tiền mua xe tốt như vậy?"

"Chắc không phải cậu bị Bạch Liên Hoa Phó An Nhiên trong ngoài bấy đồng này mê hoặc chứ? Cậu chắc không biết, Phó An Nhiên cô ta cũng không phải là người bình thường, nếu không, làm sao có thể biểu diễn hai tính cách cùng một lúc tốt như vậy? Cô gái như vậy cũng không biết bị bao nhiêu người chơi qua."

Sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh càng lúc càng lạnh xuống, lúc hần đĩnh có động tác đột nhiên An Nhiên đứng dậy, đi đến trong đám người, con người lạnh nhạt chứa đầy thú vị. .

Vốn bước chân bước đi ra An Nhiên yên lặng dừng bước, đáy lòng Độc Cô Uyên Ảnh quay cuồng từng trận lửa giận, hần chỉ là đi ra ngoài ba tháng, sao vừa trở về thì gặp được chuyện này rồi? Tên hôn đản An Tu kia làm ăn kiểu gì không biết!

Vốn đám người còn đang nghị luận đột nhiên im lặng, mỗi người mỗi biểu tình khác nhau nhìn An nhiên.

An Nhiên đứng vững trước nữ sinh kêu gào nói cô là Bạch Liên Hoa, con người đen nhánh nhìn nữ sinh sắc mặt đỏ bừng kia, giọng nói lơ đãng như lúc ban đầu:

"Cô thấy tôi bị người ta chơi rồi hả ?"

"Cô.... Cô thật không biết xấu hổ!" Sắc mặt nữ sinh kia trở nên khó coi.

"Trước khi mắng người khác không biết xấu hổ, nhìn lại bản thân mình một chút xem có xấu mặt hay không." An Nhiên hừ lạnh, con người trong veo mà lạnh lùng đảo qua mỗi người ở đây, "Trong nhà Phó An Nhiên tôi làm cái gì không đến phiên các người bình luận, bản thân Phó An Nhiên tôi làm cái gì cũng không tới phiên các người đến bình luận! Cho dù tôi cỡi quần áo nhảy, cũng không tới phiên các người đến giảng đạo lý, ít nhất vũ nữ thoát y cũng kiếm tiền dựa vào chính bản thân, tự mình nuôi sống bản thân mình."

An Nhiên giống như một cái tát, hung hăng tát vào trên mặt mỗi người.

"Nhà họ Phó, nhà họ Phó giàu có nhất... Tôi nhớ ra rồi, tiểu thư nhà họ Phó học lớp chúng ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Tiểu thư nhà họ Phó.

Tiểu thư nhà họ Phó? Là nhà họ Phó giàu có nhất kia?

Làm sao có thể! Lớp bọn họ đúng là lớp bình dân, còn là lớp nghèo khó nhất, một thiên kim đại tiểu thư làm sao có thể học cùng lớp với bọn họ?

Độc Cô Uyên Ảnh đột nhiên nhìn người nam sinh kinh hô ra tiếng, rốt cuộc Sở An Tu kia làm công tác giữ bí mật như thế nào! Mẹ trứng thối, lát nữa trở về sẽ cho hần chết!

Ấn trong đám người con người của Tô Vô Lo bỗng nhiên phát sáng.

Tiểu thư nhà họ Phó, Phó An Nhiên....

Hần làm sao cũng không ngờ, không nghĩ tới, thân phận của cô lại là như vậy.

Trương Hào nằm trên mặt đất rõ ràng không đứng dậy, tiếp tục giả chết.

Tuy nhà hần là nhà giàu mới nổi, nhưng khi nhà hần vừa mới chuyển đến Đế Đô, đã được thông tin, trong Đế Đô tồn tại mấy đại thế lực, mà nhà họ Phó là nhà cầm đầu.

Nếu Phó An Nhiên thật là tiểu thư nhà họ Phó, như thế.... Như thế hần nhất định sẽ hại chết ba hần.

"Phó An Nhiên nhà tiểu thư nhà họ Phó?" Tiếng cười nhạt không chút khách khí vang lên, "Một vũ nữ thoát y chính là tiểu thư nhà họ Phó? Các người muốn đùa giỡn cái gì?" Một nữ sinh hai tay vòng trước ngực từ trong đám đông đi ra.

An Nhiên nhận ra người nữ sinh này, trước kia cô ta xưng một hội với Kim Duy Hi, tay cô ta suýt chút nữa bị cô vặn gãy, chẳng qua, hiện tại tóc của cô ta dài hơn một chút.

Mọi người cũng đều biết nữ sinh kia, lớp 11 ban bốn, đã từng giống như chị em sinh đôi của Kim Duy Hi, chỉ là từ sau khi Kim Duy Hi chết, cô ta gia nhập đoàn thể mới. Không ai biết nhà cô ta làm cái gì, chỉ biết là nhà cô ta rất nhiều tiền.

Ân Tuyết cười nhạo tiêu sái bước đến trước người Phó An Nhiên, tay vuốt ve tóc xoăn của bản thân, cười nhạo nói: "Phó An Nhiên, cô tưởng mình họ Phó thì trở thành tiểu thư nhà họ Phó thật rồi hả? Dựa vào một kĩ nữ bán nhục để sinh tồn, ở tr ở ng này lập đền thờ gì!"

Độc Cô Uyên Ảnh trực tiếp ngồi lên chiếc bàn gần mình nhất, mặt mày cụp xuống, không ai thấy băng hàn sâu trong đáy mắt hần.

Muốn chết thật đúng là một người tiếp một người.

"Rốt cuộc tiểu thư nhà họ Phó kia có ở trong lớp chúng ta hay không? Có người không nhìn được tò mò lớn tiếng hỏi lên.

Bây giờ bọn họ hoàn toàn không có hứng thú với việc An Nhiên có phải bồ nữ thoát y hay không, bọn họ nghĩ muốn biết, nhà giàu coa nhất ẩn giấu trong lớp họ lâu như vậy rồi cuộc là ai.

"Ở đây, như thế nào không có thấy a." Ân Tuyết chắc chắn ra tiếng, "Chích là người nhà muốn tránh phiền toái, cho nên sửa lại họ."

"Là người nào?"

"Là người nào a?" Ân Tuyết bước đến trước người An Nhiên một bước, trong cặp mắt hồ mị kia thoáng ánh lên châm chọc, "Phó An Nhiên, cô nói tiểu thư nhà họ Phó là cô sao? A, đúng rồi, ở đây tôi muốn nhắc nhở cô một câu, đừng giả bộ thanh cao, trước tốt nhât nghĩ muốn gì, có phải cô có nể đẹp tuyết hướng tới bình y có phải cô có siêu năng lực giả bộ thanh cao.cao không?"

Hai tay của Độc Cô Uyên Ảnh chống trên mặt bàn, biểu tình của hần nhàn nhạt, trong lòng lại tràn đầy hờn phẫn.

Hần đã lâu không gặp qua loại nhị hoá này, trên thế giới này sao còn có loại kì hoa nhị hoá này a? Nói bọn họ thành như vậy, chắc chắn quân chủ sẽ giết bọn họ.

"Xem ra, cô biết ai là tiểu thư nhà họ Phó rồi hả?" Biểu tình của An Nhiên vẫn lạnh nhạt như cũ, giọng nói không chút biến đổi.

Trái lại cô rất tò mò, tiểu thư nhà họ Phó này tới cùng là ai.

"Nghĩ muốn biết cô ấy là ai? Đáng tiếc, tuy tôi rất muốn nói cho cô, nhưng cô ấy thích khiêm tốn, không giống một số người, vũ nữ thoát y nhảy đến trên báo của trường rồi."

"Cô nải nải! Mẹ nó cái gì cũng không biết, ở trong này mạnh miệng nói lung tung cái gì, cút đi." Một giọng nam bỗng nhiên vang lên.

"Phải, nói một hồi lâu, ngay cả quả cũng không có, thô lỗ."

"Ân Tuyết, muốn giả bộ thanh cao thì đến chỗ khác đi, chạy tới nơi này giả bộ cái gì."

...

Không biết là hiệu ứng gì, sau khi nam sinh đầu tiên mở miệng mắng to, tiếp đến mọi người không đắn đo mở miệng liên tiếp mắng Ân Tuyết tới tấp, trong đó càng thêm nhiều nữ sinh hợp lại mắng.

Bọn họ đã nhìn Ân Tuyết không vừa mắt từ lâu, vừa lúc này mượn cơ hội để mắng cô ta, làm bọn họ sáng khoái.

Đối với tình hình như vậy, đáy lòng An Nhiên hơi khinh thường, cô thật không ngờ, vào thời điểm này, sẽ có người bắt đầu chửi ầm lên.

Biểu tình của Ân Tuyết cực kì khó coi, đối với tình huống như vậy, hoàn toàn ngoài dự liệu của cô ta, trong phòng học mọi người đều hô mắng cô ta, về mặt cô ta đỏ bừng, hai tay buông xuống bên người đã run nhè nhẹ.

"Im hết đi!" Một tiếng quát tháo đột nhiên vang lên, tất cả mọi người không tự chủ được nhìn về phía phát ra âm thanh kia.

Chỉ thấy Mã Nhu Như mặc đồng phục học sinh đứng ở cửa phòng học, sắc mặt lạnh lùng đi đến.

Tuy Mã Nhu Như không được lòng người trong lớp, nhưng dù sao cô ta cũng là trưởng ban, lời của cô ta vẫn phải nghe một chút.

Chỉ là làm cho bọn họ thật sự chấn kinh, từ trước đến nay mắt Ân Tuyết cao hơn đình vậy mà giờ lại chủ động đi tới trước người Mã Nhu Như,, khi toàn thân cô ta run rẩy nói cái gì đó với Mã Nhu Như, tay Mã Nhu Như giữ bả vai cô ta lại:

"Ân Tuyết, không cần che giấu giúp tôi."

A? Đây là tuồng mới ra gì vậy? Giấu diếm cái gì?

Khoé môi An Nhiên gọi lên một độ cong, cô nhàn nhạt dựa vào trên bàn học, con ngươi tràn đầy thú vị nhìn Mã Nhu Như.

Cô rất tò mò, kể tiếp cô ta sẽ nói cái gì?

Mã Nhu Như vẫn lôi kéo tay Ân Tuyết, đi đến trong đám người, cô ngoa ngễ đối với mọi người, giọng nói lạnh lùng nói:

"Tôi chính là tiểu thư nhà họ Phó! Các người là có vấn đề gì sao?"

Âm - -

Âm thanh có người từ trên bàn rơi xuống.

Độc Cô Uyên Ảnh bình tĩnh đứng dậy, ho nhẹ một tiếng sau đó trực tiếp đứng một bên bên cạnh An Nhiên, bất động rồi.

Mẹ nó, trước mặt chính chủ hồ bả thân là cô nhóc nhà giàu, hần thật đúng là lần đầu tiên gặp, chân chính gặp lần đầu.

Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó?

Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó?

Nằm mơ! Tiểu thư nhà giàu có nhất... Tổ chất kia? Mẹ nó bọn họ tình nguyện tin tưởng Phó An Nhiên là tiểu thư nhà họ Phó có được hay không?

Tay Độc Cô Uyên Ảnh tùy ý phát một cái, mấy người cùng mặc đồng phục màu đen sọc trắng xuất hiện từ trong đám người lách người đi ra., trực tiếp khiêng Trương Hào nằm ngay đơ trên đất đi, mà từ đầu đến cuối, Độc Cô Uyên Ảnh không hề liếc mắt nhìn Mã Nhu Như một cái.

An Nhiên ngồi ở chỗ của bản thân, mở cuốn đồng thoại trước mắt ra lật đến một tờ kia, chăm chú xem.

Cô thật đúng là không có thời gian bởi nhóm người này diễn kịch.

Vốn đám người vây xem dần dần tản ra, Mã Nhu Như là tiểu thư nhà họ Phó trong truyền thuyết? Có họ có phần không tiếp thu nổi, còn cần thò gian tiêu hoá.

Về mặt Ân Tuyết tiêu sái đi đến trước mặt An Nhiên, hai tay chống lên bàn học An Nhiên, uy hiếp nói: "Phó An Nhiên, Trước Mã Nhu Như nhường nhin cô, không so đo với cô, nhưng hiện tại tôi muốn nhắc nhở cô, về sau nếu cô còn không biết xấu hổ, tôi sẽ là người đầu tiên giết chết cô!"

"Ân Tuyết, thôi, tôi không nghĩ muốn làm lớn chuyện." Mã Nhu Như giữ bả vai Ân Tuyết, hơi hơi nhủu mi.

Đối với Phó An Nhiên, trong lòng cô ta vẫn có chút kiêng kị, Phó An Nhiên người này cất giữ rất nhiều bí mật, vài thứ kia, các cô không dưng chạm tới được

"Sợ cái gì? Cậu đúng là tiểu thư nhà họ Phó." Về mặt Ân Tuyết bất mãn, " Nhu Như, cậu quá thiện lương, nếu là tôi, tôi đã sớm giết chết cô ya rồi."

Trong nháy mắt phòng học yên tĩnh trở lại.

Một câu sau cùng của Ân Tuyết hầu như mọi người trong phòng học đều nghe rõ ràng.

Trong phòng học quá an tĩnh làm Ân Tuyết ngẩng đầu, sau khi nhìn xung quanh phòng học một vòng, cuối cùng tầm mắt dừng ở cửa phòng học chỗ bóng dáng trong veo mà lạnh lùng đang đứng.

Người nọ có một khuôn mặt xinh đẹp không thua kém phụ nữ, âm nhu, nhưng không nữ khí, trên tay hần có bao tay àu trắng cực kì dễ thấy, cặp mắt kia sâu không thấy đáy, con ngươi không có tí ti cảm xúc.

Nhưng chỉ là nhìn hần như vậy, đám người đều không tục chủ được chủ động tránh ra.

Người đàn ông này, rất nguy hiểm

Chỉ thấy người đàn ông kia mắt nhìn không chớp tiêu sái bước đến trước mặt An Nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, chậm rãi ngồi xổm người xuống, tháo bao tay trên tay xuống, quỳ một gối xuống đất, tay phủ lên tay An Nhiên, giọng nói cực kì mềm nhẹ vang lên:

"Gia, tôi tới đón ngài về nhà."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Kể diên Diêm Tử Diệp

Giống như một tiếng sét đánh xuống vùng đất bằng phẳng.

Một người đàn ông đẹp như tranh vẽ vậy mà quỳ xuống trước mặt Phó An Nhiên!

Dù người đàn ông mặc quần áo đơn giản, nhưng chỉ cần là người sáng suốt vừa nhìn cũng có thể nhìn ra giá trị của bộ quần áo kia, huống chi trên người người đàn ông này còn mang khí tức băng hàn, làm người ta không tự chủ được run sợ.

Nhưng mà, bọn họ không nghĩ tới, khi ánh mắt người đàn ông này nhìn An Nhiên, con ngươi băng hàn trong nháy mắt trở nên cuồng nhiệt, nhiệt độ cực nóng làm mọi người xung quanh không nhìn được run sợ.

Người đàn ông bức này vừa nhìn thấy đã biết là nhân sĩ thượng lưu, chỉ là hấn vì sao phải quỳ trước mặt Phó An Nhiên, lại còn gọi cô là Gia?

Một người đàn ông gọi một người phụ nữ là Gia? Nằm mơ, cái này là kịch gì a!

Trong phòng học, không ít ánh mắt nam sinh nhìn An Nhiên đã thay đổi, đáy lòng bọn họ không tự chủ được hiện lên một từ.... Người yêu.

Khi mọi người còn chưa hết kinh ngạc, người đàn ông cao to mặc tây trang màu nâu bước vào phòng học, sắc mặt bọn họ đông lạnh, khi bọn họ nhìn người đàn ông quỳ trong đám người đó, nhất thời toàn bộ đều thở phào nhẹ nhõm, mà cũng tại cùng một thời gian, nhóm người đàn ông cường tráng đuổi hết toàn bộ những người dư thừa ra ngoài.

Khi người đàn ông cường tráng muốn đẩy Mã Nhu Như, Ân Tuyết đẩy bả vai cường tráng của người đó ra, lớn tiếng mắng chửi: "Anh có biết cô ấy là ai không! Người của nhà họ Phó mà cũng dám động?"

"Ân Tuyết, thôi." Mã Nhu Như giữ chặt bả vai Ân Tuyết, người đàn ông cường tráng vô duyên vô cớ lôi kéo Ân Tuyết muốn đi.

Ân Tuyết tránh thoát khỏi tay Mã Nhu Như, "Nhu Như, cậu làm sao phải sợ những người này? Cậu đúng là tiểu thư nhà họ Phó! Cậu còn tiếp tục che giấu, những người mắt chó nhìn người này sẽ khi dễ cô đó."

Trong phòng học những học sinh khác đã tự động ra khỏi phòng, mấy người đàn ông cường tráng cũng không phải là người dễ nói chuyện.

Vài người đàn ông cường tráng còn lại cũng xông tới, con ngươi không có tí ti tình cảm nhìn trên người Ân Tuyết.

Người có thể đi theo bên người Diêm Từ Diệp, có mấy người dễ chọc? Lúc Ân Tuyết còn chưa kêu to ra tiếng, một người đàn ông cường tráng trong đó trực tiếp một tay xách cô ta lên, xài bước đi về phía cửa phòng học.

Mã Nhu Như thấy vậy, vội vàng đuổi theo, trong miệng không ngừng hô, "Các người thả cô ấy xuống! Cận thận đến lúc đó tôi kiện các người!"

Vẫn đi tới cửa, người đàn ông cường tráng trực tiếp buông tay, Ân Tuyết trực tiếp bị quăng ngã trên mặt đất.

Lúc Ân Tuyết vừa mới đứng lên, muốn lớn tiếng hô mắng của phòng học phịch một tiếng đóng lại, trước cửa có rất nhiều đại hán đứng thẳng tắp ở đó, không chớp mắt nhìn về phía trước, ngay cả cửa sổ phòng học trên hành lang, cũng đều để một loạt người đàn ông cường tráng mặc quần áo màu đen ngăn chặn.

Mà lúc này, trong phòng học.

Diêm Từ Diệp vẫn quỳ một gối xuống đất bất động như cũ, vẻ mặt hấn tràn đầy chờ mong nhìn An Nhiên, khoe môi mang theo ý cười.

Trong An Nhiên cầm cuốn đồng thoại cái lại trên mặt bàn, nhéo nhéo mũi, tựa vào trên ghế ngồi, lúc này mới rời ánh mắt lên người Diêm Từ Diệp, đôi mắt trong veo mà lạnh nhạt kia, làm trái tim Diêm Từ Diệp bùm bùm nhảy loạn.

Gia, Gia của hấn.

Không có sai, cô là Gia của hấn, Gia của hấn....

"Môn chủ Diêm, tôi nhớ rõ tôi đã từng nói với anh, tôi không có cháu trai lớn như vậy? "

"Gia, tôi là chính trang trong nhà thật tốt." Diêm Từ Diệp giống như không nghe được lời An Nhiên nói, giọng nói của hấn cực kì nhu hoà, tình tế nói xong, "Gia ngài thích nhất xích đu làm từ gỗ còn đang đặt ở chỗ cũ, tám tám người cực kì thích vẫn đang còn nguyên vẹn, đứng rồi còn có bộ ẩm pha trà mà người thích nhất cũng đang còn...."

An Nhiên vẫn luôn cảm thấy Diêm Từ Diệp này có bệnh, chỉ là không nghĩ tới, bệnh của Diêm Từ Diệp này lại nghiêm trọng đến vậy.

Chẳng lẽ hấn nghe không hiểu ý của cô sao?

"Môn chủ Diêm...."

"Gia, hậu viện kia ngài tự tay gieo Anh Hoa đã nở hoa rồi, rất đẹp, là màu trắng." Thời điểm Diêm Từ Diệp nói, ánh mắt luôn luôn cuồng nhiệt, "Gia, ngài đã đi một mình mười một năm, mười một năm này, tôi không nghe được giọng nói của ngài, không được nhìn ngài, ngay cả hương vị trong phòng ta cũng tiêu tán hầu như không còn rồi. Gia, tôi không thể lại mất đi ngài. Ngài xem, ngài không tới tìm tôi, tôi tới tìm ngài." Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp chữa lại,

"Không, không, Gia, tôi là tới đón ngài, đưa ngài trở về."

"Môn chủ Diêm! Ngài nghe không hiểu lời tôi nói sao! Người đàn ông này đã triệt để điên rồi, nếu không bởi vì Ngân Dục, cô đã sớm đặc biệt quất chết hắn rồi."

Diêm Tử Diệp nở nụ cười, biểu tình hân mê luyến nhìn cô.

Cô và Tần gia một điểm cũng không giống, khuôn mặt không có chỗ nào là giống nhau, nhưng cô lại cho hắn cảm giác quá quen thuộc, ngay cả khí tức của cô cũng làm cho hắn quen thuộc đến tận xương.

Sao cô có thể không phải là Gia của hắn?

"Gia, đi, tôi dẫn ngài về nhà." Diêm Tử Diệp luôn quý một gói xuống đất chậm rãi đứng lên, hắn giống một nhân sĩ vườn bàn tay thon dài kia ra, ánh mắt chờ đợi nhìn An Nhiên.

Bỗng nhiên An Nhiên đứng dậy, cô lạnh lùng nhìn Diêm Tử Diệp, "Môn chủ Diêm Phó An Nhiên tôi có tài gì đức gì, có thể làm gia của ngài?"

"Gia, không cần nháo, chúng ta về nhà, về nhà, thì tốt rồi." Chỗ nào không có góa chỗ đó chỉ là một nơi vắng vẻ mà lạnh lùng, nơi đó không thể xưng là nhà.

"Môn chủ Diêm." An Nhiên hít một hơi thật sâu, cô nhìn hắn, gần từng chữ nói: "Tôi gọi là Phó An Nhiên." ý ở ngoài lời là không có quan hệ gì với gia nhà hắn.

Biểu tình của Diêm Tử Diệp hơi ngạc nhiên, nhưng rất nhanh biến mất không thấy nữa.

Khuôn mặt âm nhu hiện lên một tia cười hiếm thấy, hắn nói: "Tôi biết hiện tại ngài là Phó An Nhiên, mười lăm tuổi. Gia thân phận này của ngài quả thực là cực kì hoàn mỹ, nhưng tôi làm sao có thể nhận sai người được? Gia, không cần nháo, chúng ta về nhà. Tôi không thích dùng phương thức ngài không thích mang ngài về nhà."

"A...? Xem ra, anh vốn sinh trước tầm mắt của nhiều người như vậy, trói tôi kéo đi?" An Nhiên nhún mày.

Diêm Tử Diệp không nói, chỉ là nhìn An Nhiên.

Hiện tại trong lòng An Nhiên một trận lửa giận, Diêm Tử Diệp thật sự đáng giận, "Môn chủ Diêm, anh phải biết rằng, nhà họ Tần và nhà họ Phó đối chọi, cũng không phải là chuyện gì..."

"Nhà họ Tần và tôi có quan hệ gì đâu?" Diêm Tử Diệp trực tiếp ngắt lời cô, "Gia, Tần môn bây giờ còn tồn tại, chính là vì, muốn lưu lại gì đó của ngài."

Kẻ điên!

Cô không thể ở lại cùng kẻ điên này, cô vượt qua hắn, muốn bước đi, nhưng mà khi cô vừa mới bước qua người hắn, đáy lòng cô hô lên một tiếng hồngбет, lúc cô còn chưa đi được vài bước, đầu mê muội tay chân vô lực làm cô không thể chống đỡ thân thể của mình.

Diêm Tử Diệp bước nhanh lên trước, tiếp được bóng dáng đang ngã về phía sau, khi bóng dáng quen thuộc rơi vào trong ngực hắn, rốt cuộc trên mặt Diêm Tử Diệp cũng lộ ra nụ cười làm điên đảo chúng sinh, hắn con người lom lom nhìn người trong lòng mình, ôn nhu nói:

"Gia, ngủ đi, tỉnh ngủ, chúng ta đã về đến nhà rồi."

An Nhiên muốn cố gắng mở to mắt, không cho chính mình mất đi ý thức, nhưng mà, cô cũng không chống chọi được bao lâu, trước mắt, từ từ trở nên tối sầm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Người nhà họ Phó tới.

Mở quân khu, cảnh vệ đứng đầu về mặt hơi nghiêm trọng chạy về phía văn phòng cao ốc.

Cảnh vệ kí túc xá biết tên binh lính kia, hắn chính là phó tướng quân cảnh vệ viên, tên Tiểu Thôi. Thấy về mặt hắn kích động như vậy, xem ra là gặp phải chuyện gì khó giải quyết rồi.

Tiểu Thôi chạy thẳng đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, cửa cũng không gõ, báo cáo cũng không đánh, liền như thế trực tiếp vọt vào.

"Thủ trưởng! Tiểu thư đã xảy ra chuyện!"

Bây chừ đơn giản là người đàn ông đứng ở cửa sổ bỗng nhiên xoay người lại, khuôn mặt băng lãnh chứa đầy cường quyền và áp lực, đôi mắt giống như băng hàn bắn thẳng đến trên người Tiểu Thôi.

"Vừa mới nhận được tin tức, Diêm Tử Diệp dẫn theo người của hắn đến Ngân Dục trực tiếp dẫn người đi rồi."

Diêm Tử Diệp.

Trong đầu rõ ràng hiện lên một gương mặt âm nhu, anh biết hắn, môn chủ đương nhiệm Tần môn, một người đàn ông kiên cường lại cực kì cực đoan.

Lúc Phó Quân Hoàng chính lí lại thông tin về Diêm Tử Diệp trong đầu, anh cũng đã thần tốc khởi hành, đi ra khỏi cửa quân khu.

Cùng một thời gian khi Tiểu Thôi đẩy cửa văn phòng của Phó Quân Hoàng ra, Diêm Tử Diệp đang ôm An Nhiên từ trên xe bước xuống, bước vào cửa lớn nhà họ Tần.

Tuy Tần môn có lịch sử mấy trăm năm, nhưng nhà chính của nhà họ Tần cũng không mang phong cách cổ xưa như trong tưởng tượng của mọi người, ngược lại lộ ra một hơi thở thời thượng.

Hai tay ở sau lưng, nhóm người bảo vệ đứng ở cửa khi nhìn đến trong lòng Diêm Tử Diệp ôm một thiếu nữ, nhất thời sợ ngây người.

Diêm Tử Diệp có bệnh thích sạch sẽ nghiêm trọng, chuyện này mọi người đều biết.

Bọn hắn nghe nói, môn chủ Diêm ngoại trừ đứng trước môn chủ Tần Lam trước đó là không mang bao tay, còn lại bất luận lúc nào cũng luôn đeo bao tay, hắn không cho phép bất luận kẻ nào đụng vào chính mình, Kiều đường chủ luôn đi bên cạnh hắn cũng rất khó đến gần người hắn.

Đúng là vừa rồi bọn hắn nhìn thấy gì? Bọn hắn vậy mà nhìn thấy môn chủ không đeo bao tay ôm một thiếu nữ xa lạ xuống xe? Chuyện này nếu bị Kiều đường chủ biết, hậu quả thật đáng sợ là...

"Môn chủ, người trở lại." Giọng nói mềm nhẹ chứa một tia quyến rũ, hôm nay cả người Kiều Tử Du mặc váy dài màu đen, hiển nhiên là vừa mới từ yến hội nào đó trở về, sau khi cô ta nghe nói Diêm Tử Diệp trở về, trang điểm trên mặt còn chưa kịp tẩy trang, liền trực tiếp chạy tới.

Nhưng mà khi cô ta chạy tới nhìn thấy Diêm Tử Diệp ôm An Nhiên trong lòng, sắc mặt nhất thời cứng đờ, liền ngay cả ý cười trên mặt cũng đều không thấy nữa.

"Ai cho phép cô vào?" Diêm Tử Diệp ôm theo An Nhiên trong lòng mình con người đào hoa hàm chứa đầy lửa giận, "Cút ra đi."

Sắc mặt Kiều Tử Du trắng bệch, khi cô còn chưa kịp nói chuyện, một câu của Diêm Tử Diệp cơ hồ đánh cô rớt xuống địa ngục.

"Những người hôm nay trực, tự động đến Hình đường." Âm lạnh, Diêm Tử Diệp vẫn ôm An Nhiên sai bước rồi đi.

Vài thủ hạ đang trực nghe đến hình đường, sắc mặt cũng căng thẳng, trong lòng từng hồi kêu khổ."

Nhà chính là cấm địa của môn chủ, người có thể bước vào nơi này cũng đều là lão nhân năm đó, từ sau khi Tần gia chết, chủ tịch liền bị phong tỏa, ngoại trừ môn chủ Diêm, không cho phép bất luận một người nào bước vào tào nhà này một bước.

Hôm nay lúc Kiều đường chủ tới, bọn họ cũng ngăn cản, chỉ là tính tình Kiều đường chủ, bọn họ làm sao có thể ngăn cản nổi? Xem ra trận da thịt khổ này, bọn họ không tránh được rồi.

Kiều Tử Du nâng bước chân muốn theo Diêm Tử Diệp bước vào toà nhà, một lần nữa người đàn ông cường tráng được thay thế tiến lên ngăn cản đường đi của Kiều Tử Du, mặc dù trên mặt hiện lên ý lấy lòng, nhưng trong con ngươi hiện lên một mảnh đông lạnh:

"Kiều Đường chủ, đừng làm chúng tôi khó xử."

Kiều Tử Du oán hận nhìn người đàn ông cường tráng chắn ở trước mặt mình, con ngươi xoẹt qua một tia âm ngoan.

Vì cái gì một Tần Lam vừa mới đi, một Phó An Nhiên lại đến! Không ai có thể cướp đi môn chủ của cô, không ai!

Kiều Tử Du bỗng nhiên xoay người, chỉ là ánh mắt lưu lại kia, làm toan thân người đàn ông cường tráng phát lạnh.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường rộng rãi, trên giường quả thật trải tấm thảm bạc cô đã từng quen thuộc nhất, chỉ là khi cô nhìn thấy bóng dáng nằm úp sấp bên giường kia, vẻ mặt An Nhiên đột nhiên biến đổi!

"Anh muốn làm gì tôi?" Con ngươi sắc bén bắn thẳng đến trên người Diêm Tử Diệp, tiếng nói rét lạnh như băng thần hoá.

Bí hiểm, một loại được vật bốc hơi vô sắc vô vị Tần môn nghiêm cứu ra, có thể làm người ta hôn mê trong năm giây ngắn ngủi, không có bất luận tác dụng phụ gì, chỉ như thuốc đông y, tay chân nhũn ra, toàn thân vô lực.

Tổng nhảy mất An Nhiên bước qua Diêm Từ Diệp, cô biết có chuyện xấu, quả nhiên rời khỏi nhà họ Tần mười một năm, rất nhiều chuyện đều đã quên.

Diêm Từ Diệp cầm một ly trà xanh mới pha từ trên bàn lên, hân nhè nhàng thổi thổi, sau đó giờ lên trước người An Nhiên, hân cực kỳ an tĩnh nhìn An Nhiên, con người đào hoa mang theo một tia ấm áp, trầm nhẹ nói:

"Gia, đây là mao tiên nhi mà người thích nhất, vừa mới căng mềm, ngài ném thử, có phải hương vị năm đó ngài thích hay không."

Cổ họng An Nhiên khô khốc lợi hại, cô cũng không quản nhiều, tiếp nhận nước trà trong tay Diêm Từ Diệp, nhiệt độ vừa vặn, ngửa đầu uống vào, làm gì có nửa điểm phong phạm của Tân Lam năm đó?

Diêm Từ Diệp cũng không giận, tiếp nhận chén trong tay cô, đặt xuống, lập tức rút mấy tờ khăn giấy, cẩn thận lau sạch sẽ môi của cô, giọng nói của hân vẫn trầm nhẹ như cũ:

"Gia, ngài xem, nơi này so với trước khi ngài rời đi có gì bất đồng không? Diêm Từ Diệp vẫn quỳ trên thảm trải sàn như cũ, nhìn An Nhiên.

Lúc An Nhiên tỉnh lại, đã cảm thấy khung cảnh trước mắt rất quen thuộc, lại thêm Diêm Từ Diệp nói, cô liền có thể xác định, phòng này đã từng là phòng ngủ của cô.

Bài trí bên trong giống y như mười một năm trước.

Trong lòng An Nhiên bật lên một tiếng cười lạnh, Diêm Từ Diệp, từ mười một năm trước cô đã bị hân giết chết, hân ở đây diễn kịch cho ai xem.

"Môn chủ Diêm, tôi khuyên anh tốt nhất hiện tại đưa tôi trở về." Nếu không, sẽ cho hân dễ chịu.

Cô không nói câu kế tiếp, nhưng không có nghĩa là hân nghe không hiểu.

Mặc kệ trong mắt hân Phó An Nhiên cô có thân phận gì, hiện tại cô là tiểu thư nhà họ Phó, bảo bối trên dưới nhà họ Phó.

Sở dĩ Tần môn có thể tồn tại mấy trăm năm, không chỉ bởi vì bọn họ có thể lực cường đại khó gỡ khắp toàn cầu, còn là vì Tầm môn không đối nghịch với quan viên Hạ Hoa.

Nhưng hiện tại Diêm Từ Diệp hành động như vậy, không thể không nói chính là công khai khiêu khích quyền thế của nhà họ Phó.

"Gia, ngài đây là đang lo lắng cho tôi sao?" Con người cuồng nhiệt của Diêm Từ Diệp làm An Nhiên quả thật muốn đánh hân, nhưng mà thân thể lại vô lực, mặc dù bàn tay đã cử động được nhưng không có lực.

Khoé môi An Nhiên hiện lên một độ cong băng hàn, "Môn chủ Diêm..."

An Nhiên nói còn chưa nói xong, một tiếng nói vang lên:

"Môn chủ, người nhà họ Phó tới rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Bảo bối của tôi!

Người nhà họ Phó tới rồi!

Năm chữ đơn giản làm độ cong khoé môi của Diêm Từ Diệp càng lúc càng rõ ràng, mâu quang của hân làm An Nhiên nhú mi, "Gia, ngài xem, cạng ngài luôn luôn có nhiều người gây phiền toái cho ngài như vậy. Ngài nghỉ ngơi trước một lata, tôi lập tức trở lại."

"Diêm Từ Diệp, mẹ nó anh có bệnh à." Cô sao lại nuôi dưỡng ra một kẻ điên như vậy? Năm đó cô nên để cho hân đồng chết ở Wall Street!

Bước chân chạy ra ngoài cửa Diêm Từ Diệp dừng một chút, hân xoay người lại, cầm tay An Nhiên, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn trên mu bàn tay của cô.

"Gia, tôi có bệnh, bệnh cực kỳ nghiêm trọng." Nội tâm đau nghiêm trọng.

Diêm Từ Diệp không dừng lại nửa bước, xoải bước đi ra ngoài.

An Nhiên nghe được tiếng cửa bị khoá lại, cô suyết chút nữa nở nụ cười.

Diêm Tử Diệp, thật tốt cho một cái Diêm Tử Diệp!

Bàn tay hướng về phía ngọc xanh trên vành tai, vừa kết nối thông, bên kia truyền đến giọng nói cấp bách của Tàn Vũ Triết.

"Gia, hiện tại ngài đang ở đâu? Sao tôi lại nghe nói ngài bị kẻ điên Siêm Tử Diệp bắt đi rồi hả? Nằm mơ, năm đó tôi đã nói, kẻ điên họ Diêm này không thể lưu lại, phải nhanh giải quyết một chút, gia ngài lại không nghe, hiện tại thì tốt rồi? Không chỉ giết Tàn gia năm đó, bây giờ còn có tâm tư động đến trên đầu ngài, tôi nói..."

"Bàn Đôn! Dẫn người vây quanh nhà chính cho tôi!" An Nhiên ngắt lời chứa đầy lửa giận của Tàn Vũ Triết bên kia, bình tĩnh nói.

Cô không biết người bên nhà họ Phó tới là ai, có lẽ trong lòng cô đã sớm có đáp án, nhưng hiện tại cô càng sợ người tới là Phó Quân Hoàng.

Hiện tại nhà họ Phó đang đứng trên đầu sóng ngọn gió, không biết có bao nhiêu người đang nhìn chăm chăm vào nhà họ Phó, chờ nhà họ Phó bên này có chút tình huống, bọn họ sẽ làm một bản tô cáo. Nếu như Phó Quân Hoàng xử lý chuyện này không tốt, vậy nhà họ Phó nhất định sẽ bị chỉ trích.

Tàn Vũ Triết sững sốt, lập tức vui vẻ nói, "Gia! Rốt cuộc ngài cũng giác ngộ rồi! Ngài biết không, Bàn Đôn tôi đã đợi lời này biết bao nhiêu năm! Xem Bàn Đôn tôi làm sao thu phục hắn! Để cho hắn lên mặt! Từ mười một năm trước, trong tang lễ của Tàn Lam, khi đó nếu không có người khác kịp ngăn trở, hắn đã một phát giết chết Diêm Tử Diệp rồi."

Nghĩ đến, tang lễ mười một năm trước, thật đúng là giống như một hồi gió tanh mưa máu, tử thương vô số.

Tự nhiên, chuyện đó hắn sẽ không nổ với An Nhiên, chuyện xảy ra lâu như vậy, lại nhắc tới, có thể không còn ý nghĩa gì rồi.

"Chỉ là để cậu dẫn người vây quanh bên này, không cho phép bất luận kẻ nào tiếp cận." Chuyện còn lại, chờ cô ra ngoài lại nói.

Nhất thời, tất cả tình cảm mãnh liệt của Tàn Vũ Triết đều không thấy nữa.

"Được, tôi lập tức nghĩ cách cứu viện ngài! Gia, ngài cần phải chịu đựng!" Tut, Tàn Vũ Triết tắt máy nghe, gọi điện thoại, gọi người thẳng đến nhà chính nhà họ Tàn.

Tâm tư Diêm Tử Diệp đối với Tàn gia, trong đó có Tàn môn, không ai không biết? Trước đó mấy năm, bên người gia không hề thiếu đàn ông ái mộ, nhưng những người đàn ông đó đều vô cơ mất tích, rồi vô cơ chết thảm, cuối cùng bên người gia cũng chỉ còn lại một mình Diêm Tử Diệp.

Năm đó, đúng là Diêm Tử Diệp đối với hắn địch ý sâu đậm, chỉ vì gia đi gần hắn.

Thời điểm kia hắn không chỉ một lần nói với Tàn gia, chuyện giết Diêm Tử Diệp, lại đều bị gia bác bỏ.

Ở trong mắt Tàn Lam, tuy Diêm Tử Diệp có chút điên cuồng, thủ đoạn có chút ngoan độc, nhưng năng lực của hắn biểu hiện ra ngoài, đối với Tàn môn mà nói, Diêm Tử Diệp tồn tại là một trung tâm. Ít nhất hắn không làm ra chuyện gây bất lợi cho Tàn môn.

Khi An Nhiên vừa bị Diêm Tử Diệp mang ra khỏi Ngân Dục, Sở An Tu có được tin tức, hắn lập tức truyền tin xuống, cũng trong cùng một thời gian, tất cả thành viên Âm Bộ xuất động, tính cả người bên Vô Xá kia, cũng cùng chung xuất động rồi.

Tàn môn, lai giả bất thiện. Tiểu thư bọn họ làm sao có thể coa quan hệ với môn chủ Tàn môn? Không kịp ngẫm nghĩ nữa, hiện tại bọn họ phải làm, chính là muốn đưa tiểu thư nhà mình bình an trở về.

Cũng cùng một thời điểm Tàn Vũ Triết lên xe, khiêm tốn chạy băng băng chậm rãi dừng lại ở nhà chính nhà họ Tàn, một đám người mặc tây trang màu đen từ trên xe bước xuống, tất cả bọn họ đều đứng thẳng tắp, con ngươi sắc bén, vừa thấy cũng biết, chủ nhân là người không dễ chọc.

Trước hết một người đàn ông toàn thân cô lãnh từ trên xe bước xuống, con ngươi sâu như cỏ đầm vô ý quét qua người khác, sẽ chỉ làm người khác cảm thấy toàn thân rét lạnh, toàn thân hắn cũng mặc tây trang màu đen, chỉ là khí tức so với những người phía sau hắn mà nói, càng thêm lạnh.

"Gác trước cổng nhà họ Tàn, người không liên quan, không được đi vào." Bốn người trông coi giữ cửa như lâm vào đại địch, nhóm người này bọn họ cũng chưa từng gặp qua, nhưng bọn họ vừa mới nhận được tin nói, những người này là người bên nhà họ Phó, chỉ là bọn họ không rõ, từ trước đến nay Tàn môn họ không qua lại với quan viên, chứ đừng nói là nhà họ Phó đứng đầu quan viên.

"Chúng tôi là tới đón người." Một cô gái tóc ngắn đi ra, gương mặt bình thường mang theo nụ cười thân thiện, nhưng trong cặp mắt sắc bén chứa đầy âm hàn.

Đám đông đến bảo bối của lão đại bọn họ, động đến tiểu thư của bọn họ, quả thực muốn chết.

"Có thiệp mời không?" Nếu không có môn chủ lên tiếng, bọn họ không dám tùy tiện để người khác đi vào.

Ngay tại vừa mới không bao lâu trước, kiều Đường chủ tự tiện tiến vào chủ trạch đều đã chịu trừng phạt, muốn bọn họ lại cho người đi vào đó chính là múpnn tìm đường chết.

"Thiệp mời à? Có, đương nhiên là có." Cô gái mỉm cười, lúc cô thò tay vào túi mò mẫm, tay cô mạnh mẽ lên trước, một quyền đánh vào trên người hắn, lập tức hắn quỵ xuống đất, quỳ gối nhắc chân đẩy mạnh một cái. Trong nháy mắt người đàn ông mất đi ý thức, ngã đi.

Còn lại ba người cũng không kịp trở tay, bọn họ cũng đã bị người của Phó Quân Hoàng giải quyết rồi.

Phó Quân Hoàng cứ như vậy dẫn theo người, công khai bước vào nhà chính nhà họ Tần mà trong vòng mười một năm qua chưa từng có người lại nào bước vào.

"A, trong nhà này, thật đúng là một người cũng không có a." Đứng ở phía sau Phó Quân Hoàng một người đàn ông chắc chắn nói, "Diêm Tử Diệp này thật đúng là yên tâm, không sợ người khác ném quả bom vào nổ chết hẳn."

"Nhưng mà cơ quan trong nhà này, thật đúng là không ít a." Giọng nói của cô gái lạnh lùng vang lên phía sau người đàn ông, tầm mắt của cô ta lạc vào trong sân mọi khắp ngõ ngách, những góc sáng sửa che kín các cơ quan muốn mạng người, chỉ cần hơi chút không chú ý, đạp xuống, mạng này sợ sẽ khôn còn.

Bọn họ đã thật lâu không cùng lão đại r ngoài làm việc, không nghĩ tới bây giờ thật ra cứu người, lại còn xông thẳng vào Tần Môn, chuyện này, thật đúng là làm không sai.

Cô gái này và người đàn ông kia là lúc trước cùng trốn từ ttrng động kia ra, sau khi trốn ra, bọn họ vẫn đi theo bên cạnh Phó Quân Hoàng, chỉ là bọn họ vẫn chưa gia nhập vào bộ đội, mà chính mình thành lập một đoàn lính đánh thuê không lớn.

"Phó thiếu, các người không mời mà đến như vậy, không tốt đi?" Giọng nói âm nhu từ từ vang lên, mọi người nhìn về phía phát ra thanh âm, chỉ thấy người đàn ông đeo bao tay màu trắng đứng ở trong đại sảnh, thờ ơ nhìn bọn họ.

"Tôi tới đón thứ của tôi, bảo bối." Tầm mắt băng hàn của Phó Quân Hoàng bắn thẳng đến trên người Diêm Tử Diệp, "Của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Muốn chết!

Về mặt Diêm Tử Diệp chưa từng có chút thay đổi, hắn bước đi tao nhã đi tới, cặp mắt trong veo mà con ngươi lạnh lùng kia, chứa đầy sát ý quét qua.

Một lần nữa đeo bao tay lên, ánh mắt chuyên chú nhìn bao tay, giọng nói của hắn trong veo mà lạnh lùng mà lại nguy hiểm:

"Tôi nghĩ Phó thiếu tìm sai chỗ rồi, nơi này không có thứ thuộc về ngài, mời trở về đi."

Mấy người theo Phó Quân Hoàng vào mầy đồng thời căng thẳng, năng lực trợn mắt nói lời bịa đặt của Diêm Tử Diệp, quả nhiên tuyệt đối lợi hại.

"Môn chủ Diêm, chúng tôi biết tiểu thư nhà chúng tôi là bị ngài mang đi làm khách, đúng là thật không khéo, hôm nay lão gia từ có việc gấp tìm tiểu thư, ngài nói..." Đem Vô Danh, cũng là cô gái trên mặt ang theo tươi cười lúc trước, dịu đi nói, chỉ là lời của cô còn chưa nói hết, Diêm Tử Diệp đã trực tiếp ngắt lời của cô.

"Tiểu thư các người?" Ánh mắt Diêm Tử Diệp bất biến, tiếp tục cẩn thận quan sát bao tay của mình, gia có bệnh thích sạch sẽ, cái bao tay không thể bị ô uế, nếu không gia sẽ mất hứng, "Phó tướng quân, ngài mang theo người xông vào nhà của ta, không sợ tôi kiện ngài tội tự xông vào nhà dân?"

Tất cả những người quấy rầy hắn và gia, đều đáng chết!

Con ngươi của Phó Quân Hoàng chứa đầy băng hàn đủ để giết người.

"Giao ra đây." Giọng nói của Phó Quân Hoàng máy móc mà băng lãnh, "Thả người."

Chỉ cần giao bảo bối của anh ra, anh có thể suy nghĩ cho hắn một con đường sống, chỉ cần bảo bối của anh không có việc gì.

"Phó Quân Hoàng, hình như ngài đã quên, hiện tại ngài đang ở trên địa bàn của tôi." Thế cục bây giờ với anh mà nói là hoàn toàn bất lực, anh tựa không hề lo lắng chuyện này, "Tôi sợ dĩ không so đo những năm gần đây ngài chiếm lấy người của tôi, cũng là vì tôi cảm tạ ngài những năm gần đây chăm sóc người của tôi, hiện tại ngài lại tới."

Người của tôi.

Ba chữ đơn giản làm toàn thân Phó Quân Hoàng đột nhiên lạnh lùng.

Vốn Đem Vô Danh đứng ở bên người anh cùng hợp tác với cô lui về phía sau một bước, cùng một thời gian về mặt căng thẳng.

Lão Đại đang nổi giận, lửa giận của anh, không người có thể phá.

"Của tôi!" Giọng nói khô khốc chứa vô tận băng hàn, con người thâm thúy không hề chớp mắt nhìn trên người Diêm Từ Diệp, "Nhớ kỹ, Phó An Nhiên, là của tôi! Mặc kệ trước đây hay là hiện tại, cô ấy, đều đã là của tôi!"

"Làm sao có thể a? Ngài không biết, cô ấy..."

Lời của hắn còn chưa nói xong, Phó Quân Hoàng đã thần tốc lách mình, dưới ánh mắt kinh ngạc của Đêm Vô Danh, lách mình đến trước người Diêm Từ Diệp, một tay kẹp cổ Diêm Từ Diệp, trên gương mặt cương nghị, hàm chứa vô tận sát ý:

"Muốn chết!" Cô chỉ có thể là của anh, không ai có thể cướp đoạt với anh!

Biểu tình của Diêm Từ Diệp cực kỳ khó coi, cảm giác hít thở không thông làm sắc mặt hắn nháy mắt đỏ lên, đúng là mặc dù là như vậy, nhưng con người của hắn không có tí ti e ngại, hắn nhìn Phó Quân Hoàng như thế, khả khả cười lớn.

"Anh... Đang sợ hãi... Sợ hãi... Liên đại biểu, anh có biết đại biểu, cô ấy, không phải là của anh..."

Đêm Vô Danh có chút lo lắng muốn lên trước, cô sợ hãi lão Đại một phút tức giận, trực tiếp giải quyết Diêm Từ Diệp. diêm từ diệp.

Diêm Từ Diệp chết mà nói, hắc đạo sẽ đại loạn, đến lúc đó phía trên trách tội xuống, không chừng là lão Đại chịu tội, ngay cả nhà họ Phó cũng phải chịu liên lụy, Diêm Từ Diệp, bây giờ còn chưa thể chết được, ít nhất, không thể chết ở trong tay lão đại.

Đêm Vô Danh còn chưa tiến lên, đã bị người đàn ông bên cạnh ngăn cản, lão Đại làm việc, từ trước đến nay đều đã có chừng mực.

Trong lòng Phó Quân Hoàng xẹt qua một tia cảm giác quái dị, loại cảm giác này làm anh bỗng nhiên buông tay, một tay ném Diêm Từ Diệp văng ra xa, Diêm Từ Diệp vẫn chưa té lún trên đất, hắn mượn lực chống đỡ thân thể chính mình, hắn chỉ là nhẹ nhàng sờ sờ cổ của mình, sau khi ho khan vài tiếng, hắn cười càng lúc càng quái dị.

"Anh xem, anh đang sợ hãi."

Quả đấm của Phó Quân Hoàng đột nhiên nắm chặt, cũng ngay lúc anh muốn vung quả đấm, một giọng nói rõ ràng vang lên - -

"Sợ hãi đại gia mày!" Chỉ thấy Tần Vũ Triết tay cầm hai súng, thẳng hướng tiến vào, hắn về mặt dữ tợn đi vào.

Giờ súng lên, lúc mọi người còn chưa phản ứng kịp, hai súng trực tiếp nhắm vào mi tâm và trái tim Diêm Từ Diệp, chỉ thấy Tần Vũ Triết nổi giận nói:

"Diêm Từ Diệp, già điên cũng không cần kéo Tần môn xuống nước cùng! Con mẹ nó, tại người Bàn gia gia người xằng bậy? Như thế nào? Sau khi giết chết Tần gia, còn muốn cho người san bằng nhà họ Tần hả? Diêm Từ Diệp, hiện tại Bàn gia tao sẽ nói cho mày biết, nếu mày dám phá hoại nơi này một chút nào, ông nội Bàn đây sẽ giết chết mày!"

Hô hấp của Tần Vũ Triết hơi chút nặng nề, đang người của hắn tuy so với người bình thường thì lớn hơn nhiều, nhưng bước chân của hắn lại thập phần nhẹ nhàng, liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra, đây là người luyện võ.

Tần Vũ Triết dẫn theo người đuổi tới bên này, nhìn ngoài cửa lớn nhà họ Tần và những người đứng bên ngoài đó, trong lòng hắn nhất thời hồi hộp một chút, hiển nhiên, người bên nhà họ Phó nhanh hơn hắn một bước.

Chỉ là kỳ quái, những người đó vẫn chưa ngăn cản hắn, sau khi để người còn lại trực tiếp vây quanh nhà họ Tần, hắn dẫn theo vài người anh em, trực tiếp liền vọt vào.

Trong con người của Diêm Từ Diệp xoẹt qua ý cười không thể nhận ra, "Bàn Đôn, mày vẫn đến đây." Đúng rồi, gia ở trong này, hắn đương nhiên là muốn tới nơi này.

Chỉ là vì cái gì, vì cái gì gia tình nguyện nhận Tần Vũ Triết, cũng không nói cho hắn, cô còn sống a?

Tần Vũ Triết thần tình dữ tợn trực tiếp kéo lại bảo hiểm, "Diêm Từ Diệp, con mẹ nó ở trong này chơi chiêu này, lão tử nhận được tin tức nói người nhà họ Phó vây quanh nhà chính nhà họ Tần, lão tử liền biết là bạch nhãn lang mày làm! Mẹ nó còn không bỏ bớt tâm? Gia đã chết mười một năm, mày...."

"Ngậm miệng!" Giọng nói trầm thấp chứa đầy uy hiếp, vô tình con người chứa đầy giận dữ, "Nếu mày còn dám nói chữ kia, tao sẽ giết mày."

Phó Quân Hoàng về mặt lạnh lẽo nhìn Tần Vũ Triết, cũng không ở lại bao lâu, nhân cơ hội rời đi.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng vẫn ở trạng thái buộc chặt, sau khi anh liếc mắt ra hiệu với hai người bên cạnh, lặng yên rời khỏi đại sảnh.

"Như thế nào? Chuyện năm đó mày quên rồi sao?" Tần Vũ Triết trực tiếp để súng trên trán Diêm Từ Diệp, hắn thấp hơn Diêm Từ Diệp nửa cái đầu, nhưng khí thế cũng không thua một phân, "Mười một năm trước, là mày giết gia đúng chứ? A, ở trước mặt lão tử già bộ làm người tốt, con bà nó, nếu không bởi vì gia, người sớm con mẹ nó đông chết, nhưng mà mày hỏi báo gia cái gì? Mẹ nó để cho gia chết ngay cả tử thi cũng không còn."

Vốn Tần Vũ Triết chỉ muốn diễn trò, nhưng khi nói đến chuyện mười một năm trước, tất cả cảm xúc đã bay tới thò gan kia, trong mắt rung rung, cảm xúc kích động, ngay cả để trên cò súng cũng đã run run.

Con ngươi của Diêm Tử Diệp nhìn trên người Tần Vũ Triết, con ngươi của hắn không có tí ti dao động, chỉ khi Tần Vũ Triết hỏi hắn có phải giết Tần Gia không, con ngươi của hắn hơi dao động.

Oanh - -

Một tiếng nổ mạnh đột nhiên truyền đến.

Diêm Tử Diệp và Tần Vũ Triết đồng thời sùng sốt.

Gia!

Trong nháy mắt con ngươi của Diêm Tử Diệp trở nên cuồng nhiệt! Thêm vào đó, chính là nguy hiểm!

Lúc Tần Vũ Triết còn chưa phản ứng kịp, Diêm Tử Diệp đã lắc mình một cái, chân cực kì có tính kĩ sào đạp lên đùi Tần Vũ Triết một cái, Tần Vũ Triết lao đảo một cái, Ngay sau đó nửa quỳ ở trên mặt đất!

Ngay lúc Tần Vũ Triết té xuống, thân thể Diêm Tử Diệp đã chạy ra ngoài....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Không sợ, anh ở đây

Đêm Vô Danh thấy vậy, vội vàng lắc mình, nhưng mà cô ta vẫn chưa kịp ngăn Diêm Tử Diệp lại, trong nháy mắt khi cô muốn ngăn cản Diêm Tử Diệp lại, một cây súng chuẩn xác nhắm ngay mi tâm của cô ta!

Đêm Vô Danh nhất thời cả kinh, vội vàng lắc mình!

Cũng trong nháy mắt lắc mình, đạn xoẹt qua trên mặt của cô ta! Tức khắc, trên gương mặt cô ta truyền đến một trận nóng bỏng đau đớn.

Mà cũng trong giây lát đó, Diêm Tử Diệp đã biến mất trong tầm mắt của bọn họ! !

Mặt khác một bên, khi Tần Vũ Triết dùng súng chỉ vào Diêm Tử Diệp, Phó Quân Hoàng đã tới lâu ba biệt thự, anh cũng không có quá nhiều thời gian, rất nhanh đã tìm được phòng của An Nhiên.

An Nhiên toàn thân vô lực nằm ở trên giường, trong phòng cách âm hiệu quả vô cùng tốt, cô không nghe được âm thanh bên ngoài, cô chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Chỉ là xuyên thấu qua tai nghe, cô biết Bàn Đôn đã đến đây, chỉ là Phó Quân Hoàng đã đến chưa, cô không biết.

Tần Vũ Triết tới, nhưng hắn không có bất kì lý do gì để dẫn cô đi, thậm chí, cách làm của hắn sẽ chỉ làm kẻ điên Diêm Tử Diệp hoài nghi thân phận của cô.

Đột nhiên, một tiếng gõ cửa vang lên, đáy lòng An Nhiên hồi hộp, trong lòng nảy lên cổ cảm giác lạ, tức đại não của cô còn chưa kịp phản ứng, cô đã hô lên:

"Lão Suất Ca, có phải anh không?"

"Không sợ." Tiếng nói của Phó Quân Hoàng từ ngoài cửa truyền vào, tiếng nói của anh khô khốc mà buộc chặt, giống như đang cực kì nhẫn nại cái gì.

Lòng An Nhiên lập tức bình lặng.

Cô chưa từng ý lại vào người khác như vậy?

Cô làm Tần Lam, sống 35 năm. Trong vòng ba mươi lăm năm cô chưa từng một ngày ý lại vào người khác, thậm chí một người tín nhiệm bên cạnh cũng không có. Cô một mình một người gánh vác 35 năm, chưa có lúc nào thử qua cảm giác ý lại người khác, cô không hề biết, trong vòng 35 năm kia, cuộc sống có bao nhiêu mệt mỏi.

Trong mười một năm cô trọng sinh, bên người luôn luôn có một người che chở đầy đủ cho cô, luôn có một người làm trước cô một bước chuẩn bị tốt mọi chuyện cho cô, luôn luôn có một người ở bên người cô yên lặng trả giá, anh ở bên cạnh cô cảm giác rất tốt, có thể, đây chính là thích trọng miệng mọi người vẫn nói.

Cô thích người đàn ông ngoài cửa kia.

Tâm, ở trong khoảnh khắc yên tĩnh trở lại.

Chỉ cần có người đàn ông kia ở bên người cô, cô chỉ cần yên lặng chờ đợi là được. Cô, tin anh.

An Nhiên biết cửa phòng ngủ này khó mở như thế nào, cho dù để cho thợ mở khoá giỏi nhất trên thế giới này mở, cũng chưa nhất định có thể mở ra, ổ khoá này là năm đó Diêm Tử Diệp làm để nhốt cô, cố ý làm ra phòng ngừa cô chạy trốn, là có một không hai trên thế giới.

Chỉ cần cô cho Phó Quân Hoàng thời gian, Phó Quân Hoàng có năng lực mở cửa, nhưng anh không muốn lãng phí nhiều thời gian ở trong này, từ trong lồng ngực lấy ra một thứ giống kẹo cao su, anh thuận thực đánh nó trên cánh cửa,, sau khi để An Nhiên rời xa cửa, anh nghiêng người bật tai.

Cũng ngay lúc Phó Quân Hoàng lắc mình, một tiếng ầm ầm phá huỷ vang lên!

"Kẹo cao su" kia là loại bom chuyên môn dùng cho phá hoại nhỏ, nhìn như nhỏ, nhưng là uy lực lại lớn kinh người.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đá văng cánh cửa kia, cửa mở ra, xoải bước lên trước, khi anh nhìn thấy cô gái vô lực nằm trên giường, nhất thời con người hiện ra một mảnh sát ý nồng đậm.

"Lão Suất Ca." An Nhiên muốn cười với Phó Quân Hoàng, những sắc mặt Phó Quân Hoàng quá dọa người, bất giác ý cười trên môi cô cũng không duy chỉ được rồi.

Phó Quân Hoàng không nói gì, cúi người xuống, một tay ôm An Nhiên vào lòng mình, lập tức ôm kiểu ôn công chứa pom cô ra ngoài.

An Nhiên không biết tình huống bên ngoài, nhưng nếu Phó Quân Hoàng có thể công khai tiến vào ôm cô ra ngoài, như vậy hẳn là đã không chế được Diêm Tử Diệp.

Nhưng mà, khi Phó Quân Hoàng vừa mới ôm An Nhiên đi tới cửa, một tiếng súng đột nhiên vang lên....

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên nhanh chóng lắc mình, khăn trương che chở cô ở trước ngực, đạn cũng liên tục bay qua đầu Phó Quân Hoàng!

"Thả cô ấy xuống." Con người Diêm Tử Diệp lạnh lẽo, tay đeo bao tay trắng nắm một cái súng lục đen nhánh" Cô ấy không thuộc về mày."

Phó Quân Hoàng vẫn chưa nhìn về phía Diêm Tử Diệp, anh tỉnh tể kiểm tra An Nhiên ở trong lòng mình, con người chứa đầy lo lắng.

An Nhiên cười nhạt, có chút cật lực dơ tay xoa đôi má lãnh ngạnh của anh, "Em không sao, không cần lo lắng."

- - ầm!

Ngay sau đó lại là một tiếng súng vang lên!

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên lắc mình đến phía sau cửa, khí tức có chút trầm trọng.

"Phó thiếu, đừng để tôi phải nói lại lần nữa." Giọng nói của Diêm Tử Diệp chứa một chút điên cuồng, "Cô ấy là của tôi, Phó Quân Hoàng anh nhớ kỹ, người anh ôm trong lòng, là người phụ nữ của tôi!"

Nháy mắt Phó Quân Hoàng nổi giận, tay ôm An Nhiên bỗng nhiên nắm chặt, lúc An Nhiên còn chưa phản ứng kịp, Phó Quân Hoàng đã ôm cô thân tốc lắc mình, lập tức anh rút từ bên hông ra một cây súng, thân tốc hướng về phía Diêm Tử Diệp nã một phát súng!

Cùng thời gian lúc Phó Quân Hoàng nổ súng vào Diêm Tử Diệp, Diêm Tử Diệp cũng đồng dạng nổ súng về phía Phó Quân Hoàng!

Hai tiếng súng đồng thời vang lên!

Diêm Tử Diệp lắc mình đứng lúc, hấn kẻ sát trên mặt tường, con người điên cuồng không giảm trái lại còn tăng, hấn hướng về phía Phó Quân Hoàng đang ôm An nhiên né tránh cuồng nộ hô lên:

"Gia, ngài vì cái gì luôn luôn muốn rời khỏi bên cạnh tôi? Tôi ngoan ngoãn phục tùng ngài, tôi chỉ muốn ngài dừng lại nghỉ ngơi một chút, vì sao ngài liên biến mất? Gia, ngài có gì bất mãn đối với tôi! Tôi có thể thay đổi, vì cái gì ngài luôn muốn rời khỏi bên cạnh tôi!"

Trong tiếng nói phẫn nộ chứa đầy hận ý cing thótkg khổ khôn nói thành lời, hấn giờ súng về phía bọn họ, hấn lớn tiếng gầm thét:

"Vì cái gì vì cái gì vì cái gì!"

Bang bang ầm - -

Phó Quân Hoàng trực tiếp che chở Cho An Nhiên trước ngực bản thân, hô hấp của anh không chút hỗn loạn, con người của anh chỉ tồn tại một mình An Nhiên, tay anh lần lượt trấn an cô, giọng nói của anh máy móc mà lại ôn nhu, anh ở bên tai cô nói nhỏ:

"Không sợ, không sợ, anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em."

Bên tai truyền đến từng đợt tiếng súng, nhưng trong lòng An Nhiên lại một mảnh yên lặng, cô ở trong lòng anh rụt rụt thân thể, khóe môi mang theo độ cong nhàn nhạt, hai tay quàng trên eo của anh, nói nhỏ:

"Em biết. Em không sợ."

"Ôm chặt anh." Phó Quân Hoàng nói nhỏ bên tai cô, An Nhiên làm theo anh nói, ôm chặt anh.

Cũng ngay lúc cô ôm chặt anh, Phó Quân Hoàng đứng dậy, hòng súng chuẩn xác nhắm ngay mi tâm Diêm Từ Diệp!

Đang chuẩn bị đối đạn Diêm Từ Diệp hơi ngừng lại, gương mặt âm nhu lập tức chứa một tia tươi cười quái dị, "Phó Quân Hoàng, anh không giết được tôi."

Bằng - -

Đạn ghim vào vai Diêm Từ Diệp!

Bước chân Diêm Từ Diệp lui lại mấy bước, đau đớn làm sắc mặt hắn hơi trắng, nhưng ý cười trên mặt biến mất, lúc hắn còn muốn nói gì đó, một tiếng chuông điện thoại di động nhẹ nhàng bỗng nhiên vang lên, mà phối hợp tiếng chuông điện thoại di động vang lên, là một giọng nói trong veo mà lạnh lùng: Diêm Từ Diệp, cắt.

An Nhiên đột nhiên cả kinh, giọng nói kia cô hẳn không nghe lầm, đó là giọng nói của cô.

Diêm Từ Diệp cũng không để ý tới đau đớn trên vai, hắn nhận điện thoại, sau khi nghe người ở đầu bên kia nói vài câu, sắc mặt của hắn nhất thời trở nên tái mét!

Hắn không liếc mắt nhìn An Nhiên một cái, băng bó bả vai, sắc mặt trắng bệch chạy ra ngoài.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Hoảng sợ của anh

Phó Quân Hoàng cũng không dẫn An Nhiên về nhà chính nhà họ Phó, mà anh ôm cô đến một nhà trọ bên ngoài của anh.

Trong nhà trọ bài trí cực kỳ ngăn gọn, nhưng là sắc điệu ấm áp hiếm có.

Ngẫu nhiên An Nhiên và Phó Quân có đến chỗ này ở một thời gian ngắn, trong nhà trọ chỉ có mùi vị của hai người, không có người thứ ba.

Phó Quân Hoàng cẩn thận đặt An Nhiên lên trên giường, sắc mặt anh đông lạnh, từ khi rời khỏi nhà họ Tần, một câu anh cũng không nói với cô, cứ như thể ôn cô thẳng đến đây.

Tay An Nhiên muốn giữ chặt anh, nhưng Phó Quân Hoàng đứng dậy quá nhanh, cô vẫn chưa kịp chạm vào anh, anh cũng đã đi ra cửa rồi.

Nháy mắt khi cửa bị đóng, An Nhiên cảm thấy tâm mình vang lên một tiếng hoi hộp.

An Nhiên liền nằm ở trên giường, tầm mắt lạc trên cánh cửa phòng đóng chặt kia, giống như cô đang chờ đợi cái gì, ngay lúc cô đang muốn bỏ cuộc, của bị người bên ngoài đẩy ra, trong tay Phó Quân Hoàng cầm một ly nước trắng.

Anh để ly nước lên trên bàn cạnh đầu giường, anh nâng cô dậy, để cô dựa vào trong lòng anh, trong tay cầm một viên thuốc bỏ vào trong miệng cô, lại cho cô uống nước, nán lại cho tới khi cô ửngng xong, anh lại đặt cô xuống, để cô nằm xuống.

An Nhiên nhận ra viên thuốc kia, là giải độc chế ra nhằm vào bí hiểm của nhà họ Tần, cô không hỏi anh vì sao biết cô bị hạ độc gì, trong tay còn có giải độc, cô không nghĩ muốn hỏi nhiều, cô chỉ muốn biết, khi nào thì anh mới không tức giận nữa.

Khoảng cách anh tức giận cô, thật sự đã là chuyện rất lâu trước kia rồi.

Đó là chuyện từ tám năm trước, khi anh hôn mê tỉnh lại, anh không ôm cô an ủi cô, anh chỉ yên lặng nhìn cô.

Khi đó anh một câu cũng không nói, chỉ lẳng lặng nhìn, cho đến cuối cùng, cô nhìn anh cười, cô nói cho anh, cô không có việc gì, anh bảo vệ cô, đôi mắt an tĩnh mới hơi buông lỏng.

Anh đang tự trách.

Cô biết.

Phó Quân Hoàng ngồi an vị trên giường, con người thâm thúy nhìn sắc mặt trắng xanh của An Nhiên, tay để ở trên đùi nắm chặt thành quyền, khí tức toàn thân chuyển lạnh.

"Em không sao, chỉ là thân thể có chút vô lực mà thôi." Tay An Nhiên nắm tay Phó Quân Hoàng, nhưng cô còn chuea chạm đến anh, anh đã rời tay đi.

An Nhiên cật lực ngồi dậy tới, cô nhích lại gần người Phó Quân Hoàng, nhưng sau khi uống thuốc, cơ thể càng vô lực, cô cười khổ với anh:

"Lão Suất Ca..."

Con người sâu thẳm xẹt qua một tia cảm xúc, cơ thể cứng ngắc dựa vào cô, nháy mắt khi anh dán vào cô, An Nhiên rúc cổ người vào trong lòng anh, chôn đầu của mình trên ngực anh, thờ dài.

"Lão Suất Ca, anh xem, em không sao, em rất tốt, anh không cần im lặng với em, em..." Em sợ hãi.

Nhiều buồn cười, năm đó Tần gia uy hiếp tám phương bây giờ lại vì một người không nói lời nào mà cảm thấy sợ hãi.

Cô lo lắng, anh sẽ giống như năm đó, đi vào ngõ cụt không ra được.

Hai tay vòng trên người cô hơi buộc chặt, gương mặt Phó Quân Hoàng vẫn lạnh nganh, lúc này mới hơi hơi có chút buông lỏng, anh vui mặt mình trên cổ của cô, hô hấp nóng bỏng phun trên da thịt trần trụi của cô, giọng nói của anh khàn khàn mà khô khốc:

"Về sau từ bỏ."

"Uh ờ, hửn không rồi." An Nhiên cười nhạt trong lòng anh, "Lão Suất Ca, cùng em ngủ một lát đi, em mệt mỏi." Toàn thân vô lực làm cô một câu cũng không muốn nói.

"Được." Anh lại đặt cô xuống, sau khi cởi áo khoác, anh lên giường, ôm cô vào trong ngực mình, kề sát cô trên lồng ngực mình, cảm tuần dật đề trên đỉnh đầu của cô, con người khép hờ, hô hấp trầm ổn.

Trời chiều quang huy xuyên thấu qua cửa sổ chiếu vào phòng ngủ, ánh sáng màu cam chiếu vào hai người đang ôm nhau ngủ trên giường lớn, có vẻ đặc biệt ấm áp.

Mặt khác một bên.

Tần Vũ Triết đang ngồi ở trong xe, về mặt âm trầm nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe.

Tại nhà họ Tần, Sau khi nhìn vẻ mặt trắng bệch của Diêm Tử Diệp chạy đến, hửn hai lời chưa nói, cầm giải dược trong tay ném cho cô gái trúng đạn, cầm theo súng chạy đi.

Người ngoài cửa không dám ngăn cản Diêm Tử Diệp, đến lúc đuổi theo hửn, Diêm Tử Diệp đã chạy xa một đoạn đường, hửn chưa nói hai lời, trực tiếp lái xe đuổi theo.

Nhưng là, hửn đúng là vẫn cho truy tìm rồi.

Diêm Tử Diệp nơi đó, có quý.

Vùng ngoại thành Đế Đô, trong một thôn xóm, có một tòa biệt thự ba tầng, không ai biết chủ nhân biệt thự kia là ai, cư dân nơi này chỉ có thể ngẫu nhiên thấy có người từ nơi này ra ngoài, nhưng cũng chưa từng thấy qua chủ nhân toà biệt thự này

Một chiếc xe cao cấp có rèm che thẳng hướng quá lại, trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người dừng trước cửa toà biệt thự, chỉ thấy người đàn ông tuấn mỹ cả người mặc tây trang màu đen, tay đeo bao tay màu trắng về mặt băng hàn từ trên xe bước xuống, cửa xe cũng đã đóng, người cũng đã tiến vào biệt thự rồi.

Kẻ có tiền cũng không sợ người khác trộm xe đi.

Nhóm người thôn dân nhìn nhin không được bấu môi.

Diêm Tử Diệp mới vừa tiến vào cửa chính, vài người đàn ông ngoại quốc mặt áo dài trắng đã đi tới, trong đó còn có người phụ nữ trung niên sắc mặt lo lắng.

"Môn chủ, vừa rồi cơ năng thân thể MH7 đột nhiên bắt đầu giảm xuống, khí quan bắt đầu khô kiệt, nhưng chúng tôi..." Người phụ nữ trung niên cầm báo cáo trong tay, về mặt ngưng trọng nhìn Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp cũng không để ý người phụ nữ trung niên, hửn bước nhanh đi lên lầu, khi hửn đẩy cánh cửa phòng trên lầu ba ra, trong nháy mắt về mặt

nhu hoà xuống, hấn chạy đến chiếc giường lớn, sau đó hài đầu gối chậm rãi quý trên tấm thảm mềm mại.

Giường lớn không hề giống như trong tưởng tượng của chúng ta, tấm chăn che lại dụng cụ đang hoạt động.

Ở trên giường kia, Chát lông màu đỏ cùng với dòng nước màu xanh chảy xuống, mà ngay trên "giường", một cô gái đang nằm, cô nhắm chặt mắt, nếu không phải trên người cô cắm đầy các ống dụng cụ, nhìn cô sẽ giống như một người ngủ say.

Phòng bày đầy đủ các loại dụng cụ, nơi này hoàn toàn không giống phòng ngủ thông thường, mà giống như phòng bệnh.

Dụng cụ nơi này có thể nói là tiên tiến nhất trên thế giới, không có dụng cụ hoàn hảo nào có thể đánh đồng với nơi này.

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp ở trên người cô gái bởi hồi chuyển động qua lại, cuối cùng tầm mắt của hấn dừng trên khuôn mặt quen thuộc đến tận xương, tay hấn có chút run rẩy vỗ về gương mặt được ngăn cách bởi tấm thủy tinh, con ngươi của hấn cực kì dịu dàng, hấn dán lên thủy tinh không biết đang nói gì đó, chỉ có thể mơ hồ nghe được:

"... Không cho phép... Anh làm sao có thể..... Để em rời đi...."

"Môn chủ, hiện tại tất cả đều đã ổn định, thật xin lỗi, lúc ấy chúng tôi quá kinh hoàng, cho nên mới kêu người gọi điện thoại cho ngài." người phụ nữ trung niên báo cáo, đứng ở ngoài cửa, về mặt áy náy nhìn Diêm Từ Diệp quý trên sàn nhà.

Hai tay Diêm Từ Diệp khoác lên thủy tinh, con ngươi dịu dàng, "Không có việc gì là tốt rồi."

Người phụ nữ trung niên có chút lo lắng liếc mắt nhìn Diêm Từ Diệp một cái, sau cùng, vẫn là lựa chọn ra ngoài.

Lúc này, vẫn lại là không cần quấy rầy môn chủ là tốt.

Sau khi cửa bị đóng lại, Diêm Từ Diệp an tĩnh nhìn cô gái nhắm chặt hai tròng mắt nằm trên giường, giọng nói của hấn chứa đầy điên cuồng: "Gia, chờ một chút, chờ một chút, anh có thể để cho em tỉnh lại rồi...."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Người là của ta

Trong mấy ngày kế tiếp, Phó Quân Hoàng và An Nhiên đều không trở lại nhà cũ của nhà họ Phó, lấy cớ với lão gia tử là muốn ở bên ngoài một thời gian ngắn.

Trước đây, trong một năm An Nhiên và Phó Quân có sẽ có mấy tháng trụ ở nơi đó, lão gia tử cũng không có nghĩ nhiều, cũng liền đồng ý.

Dược tính bí hiểm rất lớn, mặc dù An Nhiên đã uống giải dược, cơ thể vẫn bần rần hai ngày, đến ngày thứ ba, mới có thể xuống giường đi lại.

Lúc Phó Quân Hoàng đẩy cửa đi vào, trong tay còn bung một chén cháo nóng, xem ra cực kì hấp dẫn, có vẻ ăn rất ngon.

Để chén cháo nhỏ lên bàn trà, nhìn An Nhiên muốn xuống giường, mảy mui lại, anh bước nhanh lên trước, lập tức một tay ôm lấy cô vào trong lòng mình, ôm cô lên, xoay người, chính mình ngồi trên giường, mà cô ngồi ở trên chân mình.

An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn sắc mặt lạnh nhạt của Phó Quân Hoàng, nhưng khi tầm mắt của cô nhìn thấy lỗ tai đỏ ửng kia, trong lòng tràn ra một tiếng cười cuồng giả.

Trong mấy ngày nay, Phó Quân Hoàng không đến bộ đội, vẫn ở trong nhà trọ chiếu có cô, mặc kệ cô nói cái gì, anh đều kiên nhẫn nghe, nhưng anh cũng chủ nghe mà thôi, như nghe như không, An Nhiên cũng không biết.

Nghe được tiếng cười, tay bung cháo hơi dừng lại, Phó Quân Hoàng điều chỉnh lại dáng ngồi của An Nhiên, thuận tiện để cô ngồi thoải mái chút, lập tức thổi chén cháo ấm áp đưa tới môi cô, con ngươi gắt gao nhìn chăm chăm cô.

An Nhiên cười nhẹ, tay muốn tiếp nhận bát cháo, "Lão Suất Ca, hiện tại em đã mười lăm tuổi, không phải năm tuổi, không cần thiết... "

Lời của cô còn chưa nói hết, thìa ở bên môi lại tiến sát môi cô hơn, An Nhiên thờ dài, chỉ có thể bắt đắ dĩ nhìn Phó Quân Hoàng kiên trì muốn uy cô.

Anh giống như một đứa trẻ chờ đợi được khen ngợi, có chút thẹn thùng lại có chút đáng yêu.

An Nhiên mở miệng, miếng cháo hoà tan trong miệng, sền sệt mà lại thơm ngát, uống rất ngon.

"Ăn rất ngon." Giọng nói của An Nhiên cực kì dịu dàng, đến ngay cả con người cũng dần mềm mại.

Về mặt vẫn căng thẳng của Phó Quân Hoàng lập tức dần ra, tuy đây không phải là lần đầu tiên hầm cháo cho bảo bối của anh, nhưng anh vẫn khản trương muốn chết.

Anh uy, cô ăn.

Hai người phối hợp cực kỳ tốt.

Khí Phó An Nhiên nuốt miếng cháo cuối cùng vào trong miệng, tầm mắt của Phó Quân Hoàng dừng trên đôi môi hồng nhuận của cô, hầu hết hơi hơi bắt đầu chuyển động.

Tầm mắt nóng bỏng của Phó Quân Hoàng làm An Nhiên hơi giật mình, "Lão Soái..." Còn chưa nói dứt lời, đã bị Phó Quân Hoàng hoá thân thành sói hoàn toàn ăn vằm trong miệng.

Nụ hôn của anh trước sau như một không có bất kì kĩ xảo, vội vàng mà điên cuồng, nhưng mặc dù là như vậy, lực đạo của anh không chế vô cùng tốt, anh không có tưởng qua cô, nhưng nụ hôn lại điên cuồng hạ xuống.

Sau khi An Nhiên hết giật mình, hai tay cô quàng lên cổ Phó Quân Hoàng, cô tiếp nhận nụ hôn của anh, trong nụ hôn của hân đề lộ của hân vội vàng xao động cùng bất an, của nàng nụ hôn lần lượt kiên nhẫn trấn an hân.

Mãi đến hai người đều đã thở hồng hộc hậu, anh mới buông cô ra, gắt gao ôm cô vào trong ngực, cảm đề trên đỉnh đầu cô, trầm trọng thở hào hển.

"Em là của anh." Bỗng nhiên trong lúc đó, Phó Quân Hoàng ở trên đỉnh đầu cô, nặng nề nói ra những lời này.

An Nhiên hơi kinh ngạc, ngẩng đầu.

Trong mấy ngày nay, mặc dù Phó Quân Hoàng cẩn thận chiều cố cô, nhưng anh rất ít nói chuyện với cô, cô biết anh vẫn đang có chút áp lực gì đó, cô không hỏi, anh cũng không nói.

Không nghĩ tới, sự tình này kìm nén năm ngày, anh mới rầu rĩ nói ra.

Anh bởi vì những lời nói của Diệp Tử Diệp mà tức giận.

Thấy An Nhiên không trả lời, chỉ nhìn anh, mày của Phó Quân Hoàng càng nhíu lại, anh ôm cô thật chặt, con người gắt gao nhìn cô, gần từng chữ nói:

"Phó An Nhiên, em là của anh, là của Phó Quân Hoàng anh!"

Tiếng nói của anh không ôn nhu giống trước đây, có khi bá đạo tuyên thệ, anh đây không phải là nói với cô, mà đang thông báo cho cô, cô chỉ có thể là của Phó Quân Hoàng anh, mặc kệ cô là ai, đều chỉ có thể là của anh.

Cô là bảo bối anh nhặt về, là bảo bối anh nuôi lớn, toàn thân trên dưới của cô đều là của anh, không ai có thể cướp đi.

"Lão Suất Ca, thật khò." An Nhiên vui đầu vò trong lòng anh, rầu rĩ cười, có thể là cười quá lợi hại, tầm mắt của cô bắt đầu có chút mơ hồ, "Đứa ngốc."

Lông nay Phó Quân Hoàng càng nhíu chặt, hai tay anh nâng đầu cô lên, "Em..." Toàn bộ lời nói đều nghẹn lại cổ họng, về mặt anh lập tức căng thẳng thậm chí con người thâm thúy chứa một chút bối rối.

"Bảo bối, bảo bối không khóc, anh..." Phó Quân Hoàng không biết nên an ủi bảo bối đột nhiên khóc trong lòng này như thế nào, chân tay anh bắt đầu luống cuống, vốn không biết cách nói giờ lại càng lắp bắp, anh chỉ có thể ôm cô, hai tay vỗ về sau lưng cô, "Bảo bối, bảo bối, không khóc không khóc, anh ở đây, có anh ở đây."

Cô xem, cô thật may mắn mới gặp được anh.

An Nhiên rúc cả người vào trong lòng anh, nước mắt giống như vòi nước không kìm được, không ngừng rơi xuống.

Nếu cô không chết, nếu cô không có Trùng sinh, như thế có phải cả đời này, cô cũng đã không gặp được người đàn ông như vậy rồi? Hiện tại thậm chí cô có chút cảm ơn Diệp Tử Diệp, nếu không phải hân, cô sẽ không gặp được anh, cũng sẽ không cảm giác được tư vị hạnh phúc thực sự.

An Nhiên vòng tay bên hông Phó Quân Hoàng, lực đạo an ủi trên lưng dịu dàng, lộ ra một hương vị thái cần thận, khó miệng An Nhiên hiện ra một độ cong, nhưng đáy lòng xoẹt qua một tia tự giễu.

Đường đường Tần gia, vậy mà cũng có lúc cảm tính như vậy, thật sự là rất khó tưởng tượng.

"Quân Hoàng, cảm ơn anh." Cảm ơn anh, vẫn luôn ở bên cạnh em.

"Không được cảm ơn." sau khi Phó Quân Hoàng giật mình, giọng nói khô khốc đầy rầu rĩ.

"Được, không cảm ơn." An Nhiên trực tiếp cọ sát trong lòng anh, ánh mắt hồng hồng chứa ý cười ấm áp, "Lão Suất Ca, về sau phải luôn ở bên cạnh em, vị trí bên người chỉ có thể là em, biết không?"

Phó Quân Hoàng ngơ ngẩn nhìn ánh mắt hồng hồng của cô, Phó Quân Hoàng hơi chút ngốc nói, "Có chiếm hữu."

"Đây không tính là chiếm hữu." An Nhiên có chút đầu đầu giằng giãi.

"Ừm..." Phó Quân Hoàng cúi đầu nghĩ, lập tức hôn lên trán của cô, khoe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, "Ừm, chỉ có em."

An Nhiên nở nụ cười, hôn khẽ một cái lên trên mặt anh.

Chỉ cần ở bên cạnh anh, cái gì cũng được.

Buổi chiều, trong suốt năm ngày không ra khỏi nhà trọ Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên ra ngoài, cơ thể An Nhiên đã không có chuyện gì, nhưng Phó Quân Hoàng vẫn lo lắng như cũ muốn dẫn An Nhiên đến bệnh viện kiểm tra lại.

Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên đến quân khu bệnh viện của Đế Đô, Phó Quân Hoàng bắt An Nhiên kiểm tra từ đầu đến chân mấy lần rồi, sau khi xác định không có chuyện gì, lúc này tâm tình mới thoáng buông lỏng.

"Lão Suất Ca, chúng ta hiện tại đi nơi nào?" Cô cũng không nghĩ muốn trực tiếp trở về nhà trọ.

Phó Quân nhún mày ngừng lại, khi anh còn chưa kịp mở miệng, một giọng nói kinh ngạc vang lên:

"Quân Hoàng, mấy ngày nay anh không nghe điện thoại của em, là bởi vì con nhỏ này?"

An Nhiên hơi ngạc nhiên, tầm mắt nhìn về phía cô gái mặc trang phục quân trang kia, cô nhận ra cô ta, Tô Lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nợ máu trả bằng máu

Hiện tại Tô Lạnh đã quên An Nhiên, nhưng An Nhiên nhớ rất rõ cô ta.

Vào mấy tháng trước, Phó Quân Hoàng vì cứu cô ta, bản thân bị thương.

Khỏe nhất thâm thúy nhếch lên, dưới ánh mắt của Tô Lạnh tựa vào người Phó Quân Hoàng, con ngươi trong veo mà lạnh lùng nhìn Tô Lạnh.

Tô Lạnh không thích ánh mắt của cô gái nhỏ trước mắt, trong ánh mắt của cô có sự khinh miệt và trào phúng.

Tô Lạnh rời tầm mắt khỏi người An Nhiên, một lần nữa nhìn Phó Quân Hoàng, "Quân hoàng, cô ấy là...?"

Phó Quân Hoàng mày nhíu càng chặt, tầm mắt của anh tạm dừng trên mặt Tô Lạnh một lát, tiện đà nhìn xuống An Nhiên, "Người quen?"

Sau khi An Nhiên hơi giật mình, suýt nữa bật cười. An Nhiên rất không dễ dàng không chế tốt cảm xúc của bản thân, tiếng nói thản nhiên nói:

"Đây là người quen của anh." Không phải người quen của cô.

Sắc mặt Tô Lạnh hơi cứng lại, ngay cả độ cong của môi cô ta cũng không duy trì được rồi.

Phó Quân Hoàng đây là có ý gì? Không biết cô ta? Hay là cố ý để cô ta khó chịu?

"Quân Hoàng, chẳng lẽ anh quên, anh đã cứu em..."

"Ừm, nhiệm vụ." Phó Quân Hoàng nghĩ tới, cô ta là một lần nhiệm vụ của anh, cứu cô ta, "Có việc?"

Lần này, rốt cuộc ý cười trên mặt Tô Lạnh không duy trì được, nhưng mặc dù như vậy, cô ta cũng không thể trở mặt trong này, "Quân Hoàng, em....."

"Phó Quân Hoàng." Phó Quân Hoàng trực tiếp cắt ngang lời của cô ta, anh không thích cô ta gọi tên của anh, là lạ, vẫn là bảo bối kêu dễ nghe.

Nghĩ như vậy, tay ôm bên hông An Nhiên nắm thật chặt.

Ừm, không thể để bảo bối rời khỏi anh. Bảo bối rất tốt, cực kỳ ngoan, lại rất nghe lời, anh thích bảo bối nghe lời lại ngoan.

"Uh`m?" Tô Lạnh có chút không rõ nhìn Phó Quân Hoàng.

"Tô tiểu thư, ý của Lão Anh đẹp trai nhà tôi là cô vẫn nên xưng hô giống mọi người khác, anh ấy và cô còn chưa thân thuộc." An Nhiên miễn cưỡng nói xong, giống như sợ Tô Lạnh không tin, cô ngửa đầu hỏi Phó Quân Hoàng, "Lão Suất Ca, có phải anh coa ý này hay không?"

"Uh`m." Phó Quân Hoàng do dự, lờ lắt nói.

"..." Tô Lạnh khẽ cắn môi dưới, trong con ngươi chứa chút hơi nước, "Phó thiếu, em là đến cảm ơn lúc trước anh đã cứu em."

"Uh`m."

Tô Lạnh, tuy cô ta là tiểu thư nhà họ Tô, nhưng không có một chút đáng về kẻch cỡm của tiểu thư, ngược lại có một khí chất ngoan độc, thành tích tại bộ đội của cô ta rất tốt, nếu không, lúc trước chọn người đi nằm vùng, cũng sẽ không tuyển cô ta.

Tô Lạnh không chỉ có bộ dạng xinh đẹp, giao tiếp lại tốt, trong bộ đội nhân duyên của cô vô cùng tốt, cũng không ít thiếu gia nhà giàu theo đuổi cô ta, nhưng toàn bộ đều bị cô cự tuyệt, Tô Lạnh cô muốn tìm đàn ông, sao có thể là hạng người bình thường?

Ngay khi Phó Quân Hoàng ôm cô ta ra khỏi căn phòng nổ tung đó, lòng của cô ta đã rơi vào tay giặc rồi.

Cô ta cảm thấy được, người đàn ông có thể ở bên cạnh cô ta, chỉ có anh thôi.

Về sau sau khi cô ta nghe ngóng, mới biết được, anh là người nhà họ Phó, quân giới sùng nhi, tuổi còn trẻ đã là thiếu tướng quân hàm rồi. Cô ta hỏi thăm càng nhiều, càng dễ dàng chiếm được tâm của Phó Quân Hoàng hơn.

Cô ta dùng mọi cách khó khăn lắm mới lấy được số điện thoại của Phó Quân Hoàng, thường thường gọi đến đều ở trạng thái không có người tiếp, đang lúc cô ta cảm thấy mất mát, cô ta không nghĩ tới sẽ đụng mặt Phó Quân Hoàng ở bệnh viện quân khu, vốn còn chưa kịp vui sướng, khi nhìn đến nữ sinh bên cạnh anh, nháy mắt biến mất sạch sẽ.

"Phó thiếu, em..."

"Tô tiểu thư, thật sự xin lỗi, chúng tôi còn có chuyện phải làm, chúng tôi đi trước." Giọng nói hanh thanh lãnh lãnh khách khách khí khí, khoé môi An Nhiên vẫn mang theo một độ cong nhàn nhạt, mặc dù vậy Tô Lạnh cũng không tìm ra được An Nhiên không lễ phép chút nào.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng bất động, phù hợp, "Uh`m, có việc."

Tô Lạnh cười có chút cứng ngắc, "Được, vậy không quấy rầy nữa, hai người đi trước đi, tôi cũng phải đi đưa văn kiện rồi."

"Như thế, hẹn gặp lại."

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng gật đầu với Tô Lạnh, lập tức thật cẩn thận che chở An Nhiên rời khỏi bệnh viện.

Mãi đến khi bóng dáng hai người triệt để biến mất trong đại sảnh bệnh viện, cô ta khẽ cắn môi, sắc mặt có chút lạnh xuống.

Trên xe, Phó Quân Hoàng vì An Nhiên thắt chặt dây an toàn, xong mới thắt cho chính mình.

Sau khi tự lên xe, tầm mắt của An Nhiên liền rơi vào trên người Phó Quân Hoàng, con ngươi tràn đầy thú vị.

"Uh`m?" Phó Quân Hoàng khởi động xe, con ngươi đảo qua trên người An Nhiên.

Anh biết, cô có chuyện muốn hỏi.

An Nhiên nở nụ cười, cô nghĩ nghĩ, vẫn nói ra kìm nén dưới đáy lòng, "Lão Suất Ca, anh cảm thấy Tô Lạnh đẹp sao?"

"Người nào?" Cho xe chạy vững vàng, trong con ngươi xoẹt qua một tia nghĩ hoặc.

"Thì là Tô tiểu thư vừa rồi." Lúc này An Nhiên cực kì có kiên nhẫn.

Phó Quân Hoàng mày nhíu lại, anh nghĩ nghĩ, lông mày càng nhíu lại, "Úm... Không biết."

"Không biết?" Đây là câu trả lời gì?

"Nghĩ không ra bộ dáng của cô ta." Phó Quân Hoàng thật sự trả lời.

An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Phó Quân Hoàng, "Vừa rồi..."

"Không thấy." Trong mắt anh chỉ có nhiệm vụ, người nhà, huynh đệ sinh tử và An Nhiên, nhưng người còn lại, anh không có để tâm.

An Nhiên nhú mày, vậy vừa rồi anh đã nhìn cái gì?

"Lão Suất Ca cảm thấy em đẹp sao?" An Nhiên đột nhiên hỏi ra câu như vậy, sau khi thốt ra câu hỏi đó, An Nhiên muốn chụp chết bản thân.

Phó An Nhiên a Phó An Nhiên, thêm kiếp trước nữa, cô cũng đã sống được năm mươi năm, vậy mà lại vẫn ngây thơ như vậy!

"Đẹp." Phó Quân Hoàng không chút suy nghĩ, lưu loát nói. Ở trong lòng anh, bảo bối vĩnh viễn đều là tốt nhất.

Tâm trạng còn đang chán nản của An Nhiên lập tức tốt lên, bất giác độ cong môi của cô ngày càng rõ ràng, ngay cả con ngươi cũng sáng lên rất nhiều.

Kéo tay An Nhiên qua, anh một tay lái xe, một tay nắm tay của cô, gương mặt không biểu tình của Phó Quân Hoàng, hiện tại nhu hòa rất nhiều.

"Lão Suất Ca anh là như thế nào nhận định?" An Nhiên tò mò.

"Ánh mắt." Ánh mắt của mỗi người đều không đồng dạng như vậy, mặt có thể dịch dung nhưng ánh mắt không có cách nào biến đổi.

"A... Vậy em che ánh mắt anh lại, anh..."

"Che ánh mắt của anh, anh cũng có thể tìm được bảo bối." Giọng nói của Phó Quân Hoàng cực kì nhẹ, nhưng giọng nói nhẹ như vậy, lại làm trong lòng An Nhiên tràn đầy ấm áp.

"Lão Suất Ca, chúng ta đi dạo phố có được hay không?" Bọn họ dường như đã thật lâu không cùng đi dạo phố, quần áo trên người Lão Suất Ca cũng nên thay đổi rồi.

"Được." Bảo bối cũng nên mua quần áo rồi.

Đem xe vào bãi đỗ xe, Phó Quân Hoàng xuống xe, mở cửa xe, nắm An Nhiên xuống xe.

Mà bọn họ cũng không biết, khi bọn họ vừa mới bước vào cửa hàng quần áo, hai bóng dáng theo sát phía sau bọn họ, con ngươi chứa đầy âm lạnh cừu hận.

"Bọn họ đi vào."

"Phải, chỉ có hai người bọn họ."

"Yên tâm, hôm nay chúng ta nhất định lấy mạng bọn họ, ở tại chỗ này! Ta muốn để bọn họ, nợ máu trả bằng máu!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Mày đi chết cho tao!

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, thẳng đến thương trường lầu 4, khu độc quyền về tràn phục phái nữ.

Xem Phó Quân Hoàng quen thuộc tiêu sái xuyên qua thẳng đến chỗ bán quần áo cô thường mặc, con ngươi thâm thúy nhìn An Nhiên, bên môi mang theo nụ cười không thể nhận ra.

"Bảo bối, mua quần áo." Giọng nói của Phó Quân Hoàng rất thấp, đầu của anh hơi hơi cúi xuống, gần như dán bên tai An Nhiên nói.

Hơi thở ấm áp làm đáy lòng An Nhiên nảy lên một cỗ cảm giác quái dị, cô hơi hơi lui về phía sau một bước, đáy mắt Phó Quân Hoàng xoẹt qua một tia hơi giật mình.

Bên tai An Nhiên ửng đỏ, cô ho nhẹ một tiếng, bước về phía trước một bước, khoác lên cánh tay Phó Quân Hoàng, "Lão Soái Ca, chọn quần áo chọn quần áo."

"Được."

Quần áo của An Nhiên ngoại trừ làm theo yêu cầu thì hầu như đều là Phó Quân Hoàng tự mình chọn lựa.

Phó Quân Hoàng chọn áo khoác cho An Nhiên đều là màu trắng, An Nhiên mặc ở trên người, người bán hàng ở một bên không ngừng khen bộ dạng An Nhiên xinh đẹp, mặc quần áo xong càng thêm hấp dẫn.

"Quần áo này là hàng mới về, bộ này chỉ còn lại một cái cuối cùng, tiên sinh ngài xem...?" Người bán hàng trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười thoả đáng.

"Lão soái ca, đẹp mắt sao?" An Nhiên đứng ở đối diện Phó Quân Hoàng, cười với anh.

"Đẹp mắt." Phó Quân Hoàng cười, lập tức nghiêng đầu nói với người bán hàng: "Gói lại."

"Được, xin chờ một chút." Người bán hàng mỉm cười rồi đi, đóng gói lại.

Kế tiếp Phó Quân Hoàng lại vì An Nhiên chọn lựa mấy bộ quần áo, khi người bán hàng mang danh sách đến giao cho Phó Quân Hoàng, nói cho anh biết nơi thanh toán, anh liền để An Nhiên chờ ở trong này, liền cầm đi trả tiền.

Vốn An Nhiên muốn đi theo nhưng bởi vì đột nhiên chuông di động của cô vang lên nên dừng bước.

Chỉ là một tin nhắn, tin nhắn thật ngắn gọn, lại làm sắc mặt An Nhiên trong nháy mắt lạnh đi.

Người bán hàng đóng gói tốt quần áo, muốn đi lên bắt chuyện với An Nhiên khi nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên, trong nháy mắt bước chân dừng lại.

Cô gái nhỏ kia, rất dọa người.

Người bán hàng buồn tha, lại quay lại chỗ của bản thân đứng thẳng.

Thanh toán tiền xong trở về, từ rất xa tầm mắt của Phó Quân Hoàng đã nhìn An Nhiên.

An Nhiên cúi đầu xuống, anh không thấy rõ biểu cảm của cô, nhưng anh lại có thể cảm giác được lúc này tâm tình của cô cực kì không tốt.

Xoái bước về phía trước, tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía anh.

Chỉ thấy người đàn ông nhìn như lạnh lùng kia xoái bước về phía trước, một tay ôm thiếu nữ vào trong lòng, vẻ mặt của anh vẫn lãnh ngạnh như trước, lại làm cho người ta cảm thấy dị thường ảm áp.

"Sao vậy?"

Đột nhiên bị Phó Quân Hoàng ôm vào trong ngực, con người băng hàn đột nhiên nhắm lại, cô dựa vào trong lòng Phó Quân Hoàng, đầu ngón tay nắm điện thoại di động, dĩ nhiên một mảnh trắng xanh.

An Nhiên không nói, Phó Quân Hoàng một lần lại một lần vỗ về lên lưng cô, anh không biết nói cái gì, chỉ có thể không ngừng lặp lại một động tác như thế.

"Không có việc gì." An Nhiên thật vất vả quyết tâm bình ổn cảm xúc, cô ngẩng đầu, biểu cảm đã thay đổi tốt, môi cô mang theo ý cười, "Không có việc gì."

Phó Quân Hoàng hơi hơi nhú mày, cô đã không muốn nói cho anh, như vậy anh sẽ không hỏi.

Cầm theo vài túi được đóng gói tinh xảo, An Nhiên túm Phó Quân Hoàng đến tầng năm khu bán trang phục nam.

"Lão soái ca, chúng ta không thể chỉ mặc quân trang, tuy rằng lúc Lão Soái Ca mặc quân trang rất là tuần tú." Tay An Nhiên luôn luôn đặt ở tròn túi áo khoác, niết nhanh di động, trên mặt vẫn mang theo ý cười.

Mày Phó Quân Hoàng nhú lại, "Không thoải mái, phải nói cho anh."

"Không có không thoải mái, Lão Soái Ca anh suy nghĩ nhiều, mau mau, chúng ta đi chọn quần áo." An Nhiên một tay lôi kéo Phó Quân Hoàng liền muốn đi thang máy.

"Lần sau." Anh xem ra trong lòng bảo bối có việc.

"Chúng ta cũng đã đến đây."

"Bảo bối có chuyện gạt anh." Phó Quân Hoàng như trước mặt không biểu cảm, chỉ là trong con ngươi thâm thúy chứa một tia bi thương không dễ phát hiện.

An Nhiên thờ dài, không để ý ánh mắt của mọi người, cô trực tiếp đứng trước mặt Phó Quân Hoàng, ôm lấy, cúi đầu nói:

"Lão soái ca, em không thích anh xảy ra chuyện."

Phó Quân Hoàng hơi giật mình, lập tức một tay ôm cô, "Sẽ không." Cô là đang lo lắng cho anh sao? Lo lắng cũng không thể đạo phở? "Chuyện bảo bối lo lắng là không cần thiết."

Nhớ tới nội dung tin nhắn trong di động kia, hiện tại An Nhiên đã muốn cầm dao đi giết người.

Hạ mắt xuống giấu đi một chút tâm tình, "Ừm, dư thừa. Anh là Lão Suất Ca của em mà."

Phó Quân Hoàng mỉm cười, anh thích câu nói phía sau của cô.

Anh là của cô.

Cô buông anh ra, ngửa đầu cười với anh, "Đi thôi Lão Suất Ca, chúng ta tiếp tục dạo phố." Cô có nhiều thời gian đi giết chết đám người kia, hiện tại, cô chỉ cần cùng Lão Suất Ca nhà cô là được rồi.

"Được." Phó Quân Hoàng nhìn thấy ý cười tràn đầy trong mắt An Nhiên, thế này mới nắm tay cô, đi về phía thang máy.

"A --!" Một tiếng thét chói tai rõ ràng vang lên!

Thân là quân nhân trước tiên Phó Quân Hoàng dừng ánh mắt trên người phát ra tiếng thét kia!

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên vẻ mặt bất lực đứng ở trong đám người, thân thể của bà ta run run, biểu cảm cực kì tái nhợt.

"Cứu tôi, cứu cứu tôi." Người phụ nữ trung niên ngay cả nói cũng không rõ.

Tất cả mọi người không hiểu nhìn bà ta, lúc có người muốn tiến lên trước hỏi bà ta, tiếng thét chói tai của bà ta làm trong lòng mọi người hoang mang lo lắng!

"Không cần lại đây! Có... Có bom, trên người tôi có bom!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng kêu to, nước mắt hoảng sợ nhịn không được rơi xuống.

Ô ô....!

Nhất thời, mọi người chung quanh đều hoảng sợ nhìn người phụ nữ bất lực! Cũng có người trực tiếp đáp thang máy xuống lầu, muốn rời khỏi nơi này.

Chung quanh bỗng chốc rối loạn, thét chói tai chạy loạn, tò mò đứng ở một bên xem diễn, cũng có người cho rằng, đây là hoạt động thường hay chơi.

Nhưng trong nháy mắt người phụ nữ trung niên thét trời tai, Phó Quân Hoàng theo bản năng kéo AN Nhiên về phía sau lưng mình, biểu cảm lạnh lùng.

"Ồ sau lưng anh." Phó Quân Hoàng nói rất nhẹ, lại làm An Nhiên dị thường an tâm.

"Được." An Nhiên cười, năm đó có bao nhiêu sóng to gió lớn nào cô không trải qua?

Trường hợp như vậy, thật sự không tính cái gì.

Phó Quân Hoàng vốn định dẫn An Nhiên ra khỏi đây trước, nhưng mà người phụ nữ trung niên đột nhiên nói một câu, làm An Nhiên dừng bước chân.

"Ai... Ai là Phó Quân Hoàng, nơi này, ai... Là Phó Quân Hoàng! Phó Quân Hoàng, cứu cứu tôi, bọn họ nói chỉ có anh có thể cứu tôi, cứu cứu tôi...!"

An Nhiên xoay người sang chỗ khác, nhìn về phía người phụ nữ trung niên, tầm đầy băng lạnh, một lát sau, tầm mắt của cô quét nhìn trong đám người.

Có người giám sát người phụ nữ trung niên kia.

Phó Quân Hoàng vẫn chưa tránh né, thân là quân nhân, trong lúc này anh không thể né tránh, dưới ánh mắt nghi hoặc của mọi người, kéo AN Nhiên về phía sau lưng bản thân, từng bước một đi về phía người phụ nữ trung niên.

Nhưng mà, cũng ngay lúc Phó Quân Hoàng tiếp cận người phụ nữ trung niên, trong tay người phụ nữ trung niên bỗng nhiên hơn một khẩu súng.

Súng lục nhắm ngay Phó Quân Hoàng, bà ta điên cuồng hô --

"Mày đi chết cho tao!"

Cò súng, chụp động!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 47: Cùng chết đi!

Phanh --

Tiếng súng đột nhiên vang lên!

"A --!"

Nháy mắt tiếng thét chói tai của mọi người vang lên trong cả toà lâu.

"Giết người -- giết người -- "

Nguyên bản mọi người chờ ở một bên xem náo nhiệt toàn bộ đều hoảng sợ, bọn họ hoảng sợ bất an lớn tiếng kêu to, hoảng loạn không chịu nổi chạy về phía thang máy, bọn họ phải rời khỏi nơi này, bọn họ không muốn chết ở chỗ này!

Tầng lầu còn lại mọi người nghe thấy tiếng súng vang lên, tưởng chỗ nào nổ mạnh, nhất thời hoảng loạn không thôi, một đám toàn bộ đều chạy ra khỏi toà lâu!

Cũng có người nhát gan choáng váng ngất tại hiện trường.

Trong nháy mắt bọn họ xoay người chạy trốn, bọn họ nhớ được người đàn ông bị súng chỉ vào ngay tại tiwếng súng vang lên cũng đã ngã xuống!

Đã chết người!

Bang bang phanh --!

Điện cuồng trên mặt người phụ nữ trung niên vẫn chưa biến mất, bà ta giờ súng, chỉ lên trời liên tục nổ súng, đám người bỗng chốc yên tĩnh lại, bọn họ toàn bộ đều ngồi xổm tại chỗ, hai tay ôm đầu, thân thể run run, nhin không được lớn tiếng hét ầm lên.

"Tất cả đều không cho chạy, bằng không tôi cho các người toàn bộ đều chết ở chỗ này!" Người phụ nữ trung niên điều chỉnh lại sắc mặt đã bắt đầu vận vẹo.

"Bà và tôi có thù hận gì?" Một tiếng nổ lạnh nhạt rõ ràng vang lên trong tiếng thét chói tai và tiếng la khóc, chỉ thấy thiếu nữ vốn té trên mặt đất đã đứng lên, mà người đàn ông vốn nên trúng đạn bỏ mình cũng đứng lên bên cạnh thiếu nữ, vẻ mặt lạnh lùng.

Phó Quân Hoàng vẫn chưa bị thương, từ lúc người phụ nữ trung niên giờ súng lên, anh cũng đã phát hiện không đúng, ôm An Nhiên vào trong lòng, che chở cô ngã về một bên! Nhìn ở trong mắt người khác, là đáng vẻ trúng đạn ngã xuống đất.

An Nhiên bị Phó Quân Hoàng áp ở dưới thân, mặc dù là đột nhiên, cô cũng không bị một chút thương tổn, lúc anh ngã xuống, hai tay của anh làm đệm cho cô, cô không hề ngã đau.

"Mày không chết!" Người phụ nữ trung niên vẻ mặt độc ác, "Mày vậy mà không chết! A, không quan hệ, không quan hệ, chúng ta có thể đồng quy vu tận (cùng nhau chết), tôi muốn cho các người chôn cùng người nhà của tôi!" Nói xong, người phụ nữ trung niên kéo áo khoác của bản thân ra, chỉ thấy trên người bà ta gắn rất nhiều bom, trong tay bà ta túm một ngòi dẫn nổ.

"Phu nhân, tôi nghĩ bà chỉ muốn mạng của chúng tôi, làm gì kéo theo người vô tội?"

Mặc dù An Nhiên không phải người tốt gì, cô cũng không muốn làm người tốt, nhưng là chuyện này sau đó nhất định sẽ không ít truyền thông nói lại, nếu như bọn họ mặc kệ nhóm người này, tự mình rời đi, toàn bộ dư luận sẽ đổ về phía Phó Quân Hoàng, đến lúc đó toàn bộ người nhà họ Phó đều sẽ chịu liên lụy.

An Nhiên sẽ không để chuyện như vậy phát sinh, cô không cho phép có bất luận kẻ nào đến quấy rầy nhân cách sống hiện tại của nhà họ Phó.

"Cô cho tôi là đồ ngọc sao? Tôi thả bọn họ đi, các người sẽ bỏ qua tôi sao? Năng lực của Phó Quân Hoàng có bao nhiêu lợi hại, cô cho là tôi không biết sao?" Về mặt người phụ nữ trung niên cực kì kích động, "Nhà họ Kim chúng tôi làm gì trêu chọc đến các người? Vì sao các người lại đuổi tận giết tuyệt chúng ta? Tiểu Hi nhà tôi cũng chỉ mới mười sáu tuổi, mới mười sáu tuổi a!"

Người nhà họ Kim?

Đáy lòng An Nhiên trăm chuyển ngàn hồi, sau khi cô nhận được tin tức, mẹ của Kim Duy Hi không phải là người phụ nữ ôn nhu dịu dàng sao? Rất ít quản chuyện nhà họ Kim, hơn nữa cô làm việc cẩn thận, không người nào biết người nhà họ Kim bị giết có quan hệ với cô.

Người phụ nữ này hiển nhiên là chỉ mũi về phía Lão Suất Ca..

Sau lưng bà ta có người, có người dẫn đường cho bà ta.

"Phu nhân, tôi nghĩ nhất định là bà hiểu lầm rồi, chúng tôi..." An Nhiên không muốn làm lớn chuyện, muốn giết chết người phụ nữ này đối với cô mà nói là chuyện dễ dàng, nhưng ở trước mắt bao người, cô không thể làm ra cái gì khác người.

"Là hần! Người trên ảnh chụp là hần! Tôi sẽ không nhận sai, Phó Quân Hoàng, tao muốn mày nợ máu trả bằng máu!" Người phụ nữ trung niên lớn tiếng nói, bà ta kêu to khàn cả giọng, những người này sẽ không biết lúc bà ta biết được chồng và con gái lần lượt tử vong, bà làm sao vượt qua.

Người nhà của bà làm sao có thể vô duyên vô cớ chết? Nhưng cục cảnh sát cho bà ta đáp án là cái gì? Sự cố ngoài ý muốn?

Sự cố ngoài ý muốn? Bà ta làm sao có thể chấp nhận giải thích như vậy?

Thăng đến bà ta ở nơi đó nhận được tin tức của người khác, bà ta triệt để biết người nào ra tay giết chết người nhà bà ta, cả người bà ta đều tê liệt.

Nhà họ Phó, bà ta chỉ là một người phụ nữ, làm sao có thể đấu được với hào môn ở Đê Đô nhà họ Phó? Đã đấu không lại, như vậy thì đồng quy vu tận đi!

Ảnh chụp?

An Nhiên nhú mày lại, tay đặt bên hông cô hơi buộc chặt.

Quả nhiên, chuyện xảy ra gần đây, đều có người giật dây?

"Tôi nghĩ chúng ta..."

Phanh --

Viên đạn suốt qua sát người An Nhiên!

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng đột nhiên căng thẳng, đồng tử buộc chặt!

Anh nhìn về phía người phụ nữ trung niên con người chứa đầy băng hàn khiếp người!

"Câm miệng câm miệng!" Người phụ nữ trung niên điên cuồng hô, người quá độ phẫn nộ, tay cũng run run, không cẩn thận bóp cò súng, viên đạn bay ra, tiến vào thân thể người vô tội!

Người phụ nữ trung niên cũng không muốn thương hại người khác, nhưng nháy mắt viên đạn tiến vào thân thể người khác, đáy lòng bà ta xoẹt qua một tia khoái cảm, chết đi chết đi, toàn bộ đều chết đi!

Toàn bộ chôn cùng chồng và con gái bà!

Nháy mắt, trong cửa hàng lại vang lên tiếng thét chói tai của mọi người.

Người qua đường chứng kiến cảnh kia ôm bả vai của bản thân thống khổ kêu thảm, "Cứu tôi, cứu tôi, tôi trúng đạn, tôi trúng đạn -- "

Nhóm người chung quanh thét chói tai khóc nháo khiến mày An Nhiên nhú mày lại càng nhanh, những người này sẽ chỉ làm người nọ càng thêm điên cuồng.

"Tôi không có giết." Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng mở miệng, con người băng hàn của anh nhìn người phụ nữ trung niên, một chữ một chữ nói, "Tôi không có giết."

"Người quả nhiên nói như vậy, người nọ nói không sai, người sẽ biện giải!" Người phụ nữ trung niên giống như nghĩ tới cái gì, bà ta đột nhiên dõng dạc sang hướng khác, nhắm ngay vào bom cột trên người bản thân, điên cuồng cười, "Hiện tại, hiện tại mày chết ở trước mặt tao, tao sẽ bỏ qua cho những người này, bằng không, chúng ta cùng nhau đồng quy vu tận đi, cùng chết đi!"

Phó Quân Hoàng muốn tiến lên trước, An Nhiên nhanh tay ngăn anh lại, tay túm cánh tay anh, con người màu đen phát ra ánh sáng làm người ta nhìn không hiểu.

"Bà làm như vậy, căn bản sẽ không tìm được hung thủ thực sự sát hại người nhà bà." Kim Duy Hi không phải cô giết, Kim Trần cũng không phải cô giết, hung thủ, tự nhiên là người khác.

Người phụ nữ trung niên ngẩn ra, lập tức trên mặt của bà ta hiện lên một chút tươi cười quỷ dị, "Mặc kệ là ai, tôi đều sẽ lôi kéo bọn họ chôn cùng! Phó Quân Hoàng, chết đi, hiện tại sẽ chết!"

"Van cầu anh mau cứu cứu chúng tôi, chúng tôi không muốn chết, không muốn chết a." Trong đám người một người đàn ông rõ ràng lớn tiếng khóc kêu lên.

Người đàn ông kia kêu to, lập tức giọng một người khác cũng vang lên.

"Là anh liên lụy đến chúng tôi, chúng tôi không muốn chết."

"Cứu cứu chúng tôi đi, Bà ta muốn anh."

...

Nháy mắt, mọi người ở cả tầng lầu đều kêu to, muốn Phó Quân Hoàng chấp nhận đề nghị của người phụ nữ trung niên.

Biểu cảm của An Nhiên đột nhiên lạnh lùng, cô gắt gao nắm tay lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng.

Cậu xem, đây là cậu hăng hái chiến đấu đảm bảo bảo vệ nhân dân.

Bọn họ là người của xã hội đen, là nhân dân dơ bẩn.

"Vì bảo toàn mạng của các người mà muốn lấy mạng của người khác đổi?" An Nhiên dựa vào trên người Phó Quân Hoàng, con người đảo qua mỗi một người ở đây, mà giọng điệu lạnh nhạt không mang theo chút tình cảm lại làm nhiều người vì vậy mà phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Dần dần trôi lên mặt nước

Bên ngoài cửa hàng vây đầy người.

Cả toà nhà đều bị cảnh sát bao vây, tiếng xe cảnh sát liên tục vang lên.

Sau khi cục cảnh sát nhận được tin báo nguy, biết được con tim bị kìm kẹp bên trong có người nhà họ Phó, xem chút nữa là cục trưởng ngất xỉu.

Chương Hải ông là một cảnh sát nhỏ ở thành phố C, từng bước một đi lên vị trí bây giờ, chuyện này nếu xử lý không tốt, đến lúc đó chức cục trưởng này của ông có thể thực sự đi tong!

Không chút suy nghĩ, Chương Hải liền dẫn theo người chạy đến đây.

Nhưng khi biết được tình hình bên trong, cả người Chương Hải đều hoảng.

Đây là toàn bộ mọi người ở tầng lầu đều có nguy hiểm a. Còn khách hàng ở những tầng lầu khác đều đã nhanh chóng chạy ra ngoài, bên ngoài lầu 4 cũng đã đập thang máy xuống lầu, hiện tại chỉ có khách hàng lầu 4 còn bị vây ở trong cửa hàng.

Cũng ngay tại lúc cục trưởng sút đầu mẻ trán, một tiếng nói trầm thấp bỗng nhiên vang lên.

"Tình huống thế nào?"

Chương Hải vừa quay lại nhìn, nhìn thấy ông lão chống gậy trong tay, Chương Hải hơi giật mình, vẻ mặt nhanh chóng biến đổi!

"Thủ trưởng!" Tim đập nhanh như muốn nhảy ra ngoài, lão chủ tịch sao lại tự mình đến nơi này !

Phó lão gia từ mặc một thân màu đen, phía sau ông có hai gã bảo vệ đi theo, cặp mắt cũng không đục ngầu nhưng hàm chứa uy nghiêm khiến Chương Hải không dám nhìn thẳng.

"Làm cái gì." Phó lão gia từ xua tay, "Hiện tại tình huống bên trong thế nào?"

Chương Hải lau mồ hôi trên trán, "Người ở lầu 4 toàn bộ bị bắt cóc, chỉ có một người phụ nữ, nhưng trên người bà ta có mang theo bom, nếu không chú ý một chút, đến lúc đó..." Ông ta còn chưa nói dứt lời, nhưng mọi người ở đây cũng đã hiểu rõ.

"Sẽ không có chuyện gì." Phó lão gia từ nói từng chữ một.

Ông tin tưởng hai đứa nhỏ kia, bọn họ cũng không phải là người bình thường. Chỉ một người phụ nữ, bọn họ sẽ không có chuyện gì.

Sợ là sợ, trong đám người đó còn có những người khác.

Ông đúng là vẫn còn lo lắng a, ở nhà xem tin tức rất là rộn lòng, ngồi không yên, ông không để ý mọi người phản đối, dẫn hai gã bảo vệ liền chạy tới đây.

Chương Hải nghĩ một chút, "Lão gia từ, trước tiên ngài lên xe ngồi một chút, chúng tôi..."

"Các người thành thật chút, đừng đi vào gây áp lực, bọn họ sẽ giải quyết, sẽ không xảy ra chuyện. Giám sát tốt chung quanh là được rồi, chuyện bên trong, không cần quan." Hôm nay nếu thêm phiền toái gì thì sẽ không tốt lắm.

Chương Hải ngăn ra, ông ta có chút luống cuống nhìn về phía người bảo vệ bên cạnh Phó lão gia từ, bảo vệ hoàn toàn làm như không phát hiện, che chở lão gia từ lên xe .

Mặc kệ chuyện bên trong? Kia... Kia đến lúc đó bên trong xảy ra chuyện, ai tới gánh vác?

Về mặt Chương Hải thay đổi liên tục, nhưng lão chủ tịch đã lên tiếng, ông ta..ông ta làm sao dám vi phạm? Hi vọng, hi vọng bên trong sẽ không xảy ra chuyện đi?

Mà lúc này trong cửa hàng.

Trong cửa hàng, vẫn vang vọng âm nhạc và ca khúc bất đồng như trước, chính là cả toà nhà đều tràn ngập không khí khẩn trương, người ở lầu 4 đều đã bị người phụ nữ trung niên tụ tập lại một chỗ, ngoại trừ An Nhiên và Phó Quân Hoàng ở bên ngoài, tất cả mọi người hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất.

Người phụ nữ trung niên cười quý dị, khi bà ta nhìn về phía An Nhiên biểu cảm mang theo tia đùa cợt, "Không hổ là người nhà họ Phó, tâm ngoan thủ lạt lãnh huyết lãnh tâm quả nhiên không sai." (ý nói tâm địa ngoan độc, không máu không nước mắt)

"Khách khí." An Nhiên xem đây như là lời ca ngợi.

Phó Quân Hoàng lôi kéo An Nhiên, tầm mắt dừng trên người phụ nữ trung niên, cặp mắt tối đen làm người phụ nữ trung niên cảm thấy sợ.

"Không được nhìn tôi!" Người phụ nữ trung niên cầm súng nhắm ngay Phó Quân Hoàng, đe dọa, "Không được nhìn tôi, dời ánh mắt sang chỗ khác!"

"Bà nghĩ muốn cái gì?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng chậm rãi vang lên.

"Mạng của mày!" Người phụ nữ trung niên liều mạng nói, "Tao chỉ muốn mạng của mày!"

"Tôi cho bà, bà sẽ thả bọn họ, phải không?" Phó Quân Hoàng không để ý ánh mắt của An Nhiên, tiếp tục nói.

Người phụ nữ trung niên nghĩ một chút, biểu cảm quái dị nhìn Phó Quân Hoàng, "Chỉ cần mày chết, chỉ cần mày chết tao liền thả bọn họ, bọn họ không có quan hệ gì với tôi."

"Chúng tôi không giết người nhà của bà, bà buông tha chúng tôi đi." Một tiếng la khóc vang lên.

"A di, người này trúng đạn rồi, hấn cần kịp thời trị liệu, bằng không hấn sẽ chết." Lại một giọng nói tiếp tục vang lên.

"Chúng tôi và bà không cừu không oán, bà tìm người có cừu oán với bà, bà giết anh ta thì tốt rồi, tìm chúng tôi..." Lời người nọ mới nói được một nửa, liền không nói được nữa.

Chỉ thấy An Nhiên đã thoát khỏi trong lòng Phó Quân Hoàng, đi đến trước mặt người đàn ông thất kinh kêu to, một đôi mắt ngoan lệ nhìn trên người người đàn ông kia, khóe môi gợi lên một ý cười đùa cợt.

"Chính là anh sao?" Âm thanh lạnh lẽo giống như từ địa ngục truyền đến làm người đàn ông kia nhin không được run lên.

Khi hấn còn chưa kịp phản ứng lại là chuyện gì xảy ra, đầu của hấn rõ ràng truyền đến một trận đau đớn kịch liệt đau đớn, lập tức hấn liền bị người chinh đến chân đều muốn gãy!

An Nhiên dưới tầm mắt kinh ngạc của mọi người, đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên, khóe môi luôn luôn mang theo một độ cong tựa tiểu phi tiểu, tầm mắt của cô vẫn dừng trên người người đàn ông còn đang ôm đầu kêu đau, nhìn người phụ nữ trung niên, giọng nói lạnh lùng:

"Tôi sẽ cho bà một lời giải thích."

Người phụ nữ trung niên mặc dù là bị kích thích mất đi lý trí, nhưng vừa nghe đến hai chữ giải thích, cặp mắt đỏ đậm hiện lên một chút sáng tỏ, khi bà ta nhìn đến người đang hô đau kia, biểu cảm cũng biến đổi.

Cũng ngay tại lúc An Nhiên ném tên đàn ông kia xuống đất, đồng thời Phó Quân Hoàng cũng ra tay, mặc khác túm một gã đàn ông vốc người nhỏ nhắn đang muốn lui khỏi đám người ra, lúc người kia còn chưa kịp gãy dựa, Phó Quân Hoàng cũng đã đá gãy hai cánh tay của hấn.

Phanh....

Người đàn ông vốc người nhỏ kia cùng với tên đàn ông kia đồng thời bị ném xuống trước mặt người phụ nữ trung niên.

"Nhìn biểu cảm của bà, hai người này bà đều biết đi?" Một lần nữa An Nhiên đứng phía trước Phó Quân Hoàng, cô dựa vào trên người anh, về mặt nhân nhật nhìn người phụ nữ trung niên, "Tôi không nghĩ bà bị người ta mượn dao giết người còn không biết. Nhà họ Phó tôi với nhà bà không cừu không oán, vì sao phải sát hại người nhà bà? Phụ nhân, tôi nghĩ muốn báo thù là đúng, nhưng là, thù này, bà cũng phải tìm cho rõ. Nếu bà cứ như vậy chết đi, vậy hung thủ chân chính kia chẳng phải là nhón nhơ ngoài vòng pháp luật sao?"

"Đừng tưởng rằng, cô đem hai người này đến, tôi sẽ..."

"A? Không tin?" An Nhiên trực tiếp đánh gãy lời nói của người phụ nữ trung niên, "Như vậy, tôi sẽ để cho bọn họ mở miệng nói chuyện."

An Nhiên không để ý người phụ nữ trung niên chỉ súng vào bản thân, cô trực tiếp ngồi xổm xuống trước mặt người đàn ông bị cô đá gãy chân, con người

không chút độ ảm nhìn người nọ:

"Người sau lưng anh là ai, hử? Không muốn nói? Không quan hệ, cùng lắm thì chúng ta cùng nhau chết ở chỗ này, đến lúc đó, có khi nào anh cũng chết không rõ lý do, không minh bạch. Có lẽ, đến lúc đó người nhà của anh và con anh cả đời đều phải bị quy vào tội người nhà của kẻ giết người và con của tội phạm giết người."

"Tôi... Tôi không biết cô đang nói cái gì, tôi..."

"Không không, chúng tôi không biết là ai, chính là một người đàn ông cho chúng tôi rất nhiều tiền, hắn kêu chúng tôi đi theo người phụ nữ kia, sau đó kích thích bà ta, thẳng đến bà ta giết chết người, chúng tôi sẽ..." Người đàn ông bị Phó Quân Hoàng đá gãy hai tay thống khổ nói ra, "Chúng tôi không muốn giết người, hắn muốn chúng tôi ở trong đám người kia trợ giúp...."

"Người đàn ông kia là ai?" Con người An Nhiên ngột nhiên lạnh lùng.

"Hắn là..."

Phanh --

Tiếng súng đột nhiên vang lên!

Chỗ mi tâm của người đàn ông xuất hiện viên đạn! Mà hắn còn chưa nói xong, mọi người ở đây tiếng thét chói tai, thẳng tắp ngã xuống --

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Ôm ôm ấp ấp

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên bảo hộ trong ngực, con người dày đặc quét về phía viên đạn bay ra!

Nơi đó trừ bỏ một đám người nổi loạn vô thố thét chói tai, thì tìm thấy người kia.

Không hề thiếu người nhát gan ở nhìn thấy người bị bắn, triệt để hôn mê.

Người phụ nữ trung niên sắc mặt thập phần khó coi, tầm mắt của bà ta gắt gao nhìn người té trên mặt đất, ánh mắt nhìn trên người người đàn ông chết không nhắm mắt.

Trong nháy mắt sự việc chuyển biến...!

Bang bang phanh --

Tiếng súng liên tục vang lên, tiếng kêu gào điên cuồng, "Gạt người, gạt người! Toàn bộ đều chết, đều chết hết đi!"

Người phụ nữ trung niên triệt để điên rồi, bà ta đã không còn bận tâm gì, hiện tại cho dù bà ta thả bọn họ, bà ta cũng sẽ bị bắt lại, cũng sẽ ngồi tù.

Nếu bà ta đi vào, như vậy cừu của người nhà bà ta ai báo? Đã báo không xong, như vậy đều chết hết đi!

Bắn một viên đạn ra ngoài.

"A -- "

"Mẹ --" Một tiếng nói vang dội của trẻ con như một thanh kiếm lợi hại, đâm thẳng đến màng tai của người phụ nữ trung niên.

Bên trong đám người, một cô bé năm sáu tuổi ngồi bên trong đám người, vừa bắt lực vừa hoảng sợ khóc lên, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé.

"Mẹ --" Cô bé chỉ biết lớn tiếng khóc, chỉ có khóc mới có thể giải quyết sợ hãi và bất an trong đáy lòng cô bé.

Cũng trong nháy mắt người phụ nữ trung niên giật mình, An Nhiên và Phó Quân Hoàng đồng thời ra tay, đánh người phụ nữ trung niên ngã xuống đất, Phó Quân Hoàng cấp tốc đoạt cây súng trong tay bà ta, An Nhiên kỹ xảo còi bỏ bom trên người bà ta xuống, hai người phối hợp ăn ý đến nỗi mọi người xung quanh còn ngây ra nhìn.

"Buông tôi ra, buông tôi ra! Các người đều chết đi, đều đi chết đi! Tôi muốn để các người chôn cùng!" Người phụ nữ trung niên bị Phó Quân Hoàng ấn trên mặt đất, giam cầm thân thể của bà ta, quanh thân cao thấp tản ra hơi thở chớ đến gần.

An Nhiên nhìn nhìn trái bom trong tay, trong con ngươi lạnh nhạt xẹt qua một tia lạnh lùng, cô đi đến trước mặt người phụ nữ trung niên đã sớm điên cuồng, ngồi xổm xuống, giọng nói rất mềm nhẹ:

"Nói với tôi, là ai nói cho bà?"

"Đều chết đi, đều chết đi."

Hiện tại việc An Nhiên muốn làm nhất chính là nhét thuốc nổ vào trong miệng bà ta, trực tiếp cho nổ tung!

Trước tiên Phó Quân Hoàng ngăn người phụ nữ trung niên lại, liền gọi điện thoại, thông báo cho những người vẫn luôn đợi ở bên ngoài, nguy hiểm bài trừ, có thể vào được.

Nháy mắt khi người phụ nữ trung niên bị kìm kẹp, vốn còn đang run run, mọi người nỗ lực lui mình lại cùng nhau đứng lên, bọn họ điên cuồng chạy về phía thang máy, người xô người, có không ít người xuyt chút nữa trực tiếp ngã từ thang máy xuống lầu.

"Các ngươi vì sao không sớm ra tay!" Đột nhiên, một giọng nói phẫn nộ vang lên, "Các người đã lợi hại như vậy, vì sao còn không sớm ra tay cứu chúng tôi!"

"Vì sao không sớm ra tay!" Không ngừng có tiếng phối hợp vang lên, khi hoảng sợ qua đi, trong lòng mọi người toàn bộ ổn định lại, cũng có người vốn không khóc không kêu luôn trầm mặc cũng bắt đầu lên tiếng.

Tầm mắt An Nhiên lạnh lùng nhìn người đàn ông lúc ban đầu kêu to kia, "Anh là đàn ông sao? Cứu anh? Dựa vào cái gì thì người lợi hại phải đi chịu chết?"

Người nọ muốn phản bác chút gì đó, nhưng mà dưới ánh mắt uy hiếp của An Nhiên, đáy lòng nảy lên một cảm giác lạnh lẽo, âm thanh giống như mắc trong cổ họng, làm hắn muốn phát ra tiếng nhưng lại nói không được.

"Bà ta vốn là đến vì các người, vì sao các người muốn liên lụy đến chúng tôi!"

"Các người thật ích kỉ!"

"Chờ tôi ra ngoài, tôi sẽ nói cho người khác biết tình huống thật sự ở đây!"

An Nhiên khinh miệt nhìn một đám người hiện tại lòng đầy căm phẫn, con ngươi tràn đầy châm chọc.

Ngươi xem, nhân tính xấu xí cỡ nào?

Đây là người đáng ghê tởm, đây là hồi báo sau khi cứu bọn họ.

An Nhiên giờ trái bom trong tay lên, còn chưa mở miệng, nguyên một đám người lòng đầy căm phẫn nhất thời dọa cho sắc mặt trắng bệch, xoay người bỏ chạy.

Người phụ nữ trung niên bị Phó Quân Hoàng đánh một quyền trực tiếp hôn mê, trong tay anh còn cầm súng của người phụ nữ trung niên, khi đặc công vũ trang hạng nặng chạy vào, trên cả toà tầng lầu, chỉ còn lại có An Nhiên và Phó Quân Hoàng, cùng người phụ nữ trung niên đã ngất đi.

Đặc công cầm đầu chào kiểu quân lễ với Phó Quân Hoàng, lập tức chỉ huy người nâng người phụ nữ trung niên đi, An Nhiên cũng giao thuốc nổ trong tay cho đặc công kia.

"Thủ trưởng bị sợ hãi!" Sau khi đặc công chào hỏi với Phó Quân Hoàng, tiếp tục nói, "Hiện tại Lão chủ tịch đang ở bên ngoài chờ ngài, ngài xem...."

"Được, cảm ơn, chúng tôi lập tức đi xuống." An Nhiên nắm tay lạnh lẽo của Phó Quân Hoàng, nhàn nhạt nói với đặc công kia.

Hiện trường đã bị phong tỏa.

Hiện tại trong cửa hàng ngoại trừ cảnh sát, lại không có người kia.

Hai người hộ pháp cũng không vội, An Nhiên lôi kéo Phó Quân Hoàng, sắc mặt của Phó Quân Hoàng từ lúc bắt đầu đến bây giờ vẫn mặt không biểu cảm, sâu thẳm trong con ngươi thâm thúy, hàm chứa ẩn ý là An Nhiên nhìn không hiểu.

An Nhiên không nói chuyện, cô cứ như vậy nắm tay anh, lôi kéo anh đi về phía trước.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, anh bình tĩnh nhìn cô, ấm áp trong tay kia là anh cần bảo hộ cả đời, cũng là anh muốn giữ lại.

.

Anh chưa bao giờ nghĩ tới, có một ngày như vậy, anh sẽ để cho bảo bối thân ái như mạng bởi vì anh mà chịu liên lụy.

Con người, chìm xuống một chút.

Lực đạo ở tay bắt gác tăng thêm.

"Lão soái..." An Nhiên còn chưa nói xong, trên cánh tay truyền đến một sức kéo, lập tức cô liền rơi vào một cái ôm hơi lạnh, đáy lòng An Nhiên hơi hơi thờ dài, lập tức tựa vào trong lòng anh, đôi mắt khẽ nhắm.

"Sợ." Anh sợ, sợ lại trở lại tám năm trước, trở lại cái kia làm cho anh bất lực, chỉ có thể nhìn bảo bối bị thương.

Hai tay An Nhiên ôm người đàn ông đang tự chán ghét bản thân, giọng nói của cô dịu dàng, trấn an anh nói, "Lão soái ca, chúng ta hiện tại đều lớn, đã trưởng thành, chúng ta sẽ không lặp lại chuyện tám năm trước, anh xem, chúng ta có thể xử lý tốt mọi chuyện. Bên cạnh anh có em, bên cạnh em có anh, chúng ta dựa vào lẫn nhau, vì sao còn sợ hơn?"

Bọn họ dựa vào lẫn nhau.

"Lão soái ca, em sẽ không để anh gặp chuyện." Phó Quân Hoàng là cảm địa của cô, bất luận kẻ nào, cũng không được đụng chạm!

"Trước mặt mọi người, ôm ôm ấp ấp, còn giống cái gì!" Giọng nói hùng hậu chứa đầy khiển trách.

Phó lão gia từ vốn chờ trên xe, thẳng đến người trong cửa hàng chạy ra ngoài, ông vẫn bình tĩnh chờ ở bên trong, nhưng bọn người chạy xong, người hiềm nghi cũng bị mang ra, ông vẫn không nhìn thấy hai đứa nhỏ nhà mình, xem thế này, lão gia từ cũng ngồi không yên, kéo mở cửa xe, tiếp đó không nói một lời, trực tiếp đi vào trong cửa hàng.

Ông vừa đi, nhưng là kinh động không ít, vốn mọi người rất loạn nhất thời vây quanh phía sau lão gia từ, sợ chỗ nào đó lại nhảy ra một cây súng, đến lúc đó bọn họ có thể giừa cổ, mạng bản thân ra chém.

Phó lão gia từ không nghĩ tới, ông lo lắng vô ích cả ngày, ông vừa mới bước vào tròn, này rất tốt, còn chưa bắt đầu tìm người, liền nhìn thấy chính giữa hai người đang ôm nhau.

Bất an nơi đáy lòng trong nháy mắt hạ xuống, hòn sỏi bên trong cũng không nhìn thấy, nhưng Phó lão gia từ chung quy vẫn là Phó lão gia từ, ông có thể nói ra lời mềm mỏng sao?

Phó Quân Hoàng vẫn chưa buông An Nhiên ra, anh cứ như vậy ôm cô, khi nhìn về phía lão gia từ, con người khôi phục chút độ ấm.

"Gia gia..."

"Không có việc gì thì theo ta trở về." Nói xong, lão gia từ xoay người bước đi, chính trong nháy mắt khi ông xoay người, trên gương mặt nghiêm túc của ông, hiện lên tươi cười.

Rất tốt, hai đứa nhỏ đều không có việc gì.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng cười, "Thật tốt." Thật tốt, có thể gặp được Phó Quân Hoàng, thật tốt, có thể trở thành người nhà họ Phó, thật tốt, cô có thể trọng sinh...

"Ân."

Hai người đi theo phía sau đại bộ đội, nhưng mà Phó lão gia từ vừa mới biến mất trước tầm mắt hai người, một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: Thì ra là hắn

Ôn Tuệ Tâm đã chết!

Ôn Tuệ Tâm đó là người phụ nữ trung niên kia, bà ta vừa mới bị cảnh sát dẫn lên xe, bác sĩ và cảnh sát luôn chờ ở một bên bắt đầu bắt tay vào làm trị liệu cho Ôn Tuệ Tâm, sau khi xác định không có vấn đề gì, mới vừa lên xe.

Nhưng mà, bác sĩ và cảnh sát vừa mới xuống xe, chiếc xe cảnh sát kia ầm ầm nổ mạnh....!

Ôn Tuệ Tâm đang trên xe bị nổ tung, những cảnh sát ở gần chiếc xe bị nổ bật ra, trong nháy mắt mất đi tính mạng, chung quanh cũng có không ít quần chúng bị đẩy bật ra, người bị thương vô số.

Nháy mắt khi An Nhiên và Phó Quân Hoàng nghe thấy tiếng nổ mạnh vang lên, nhấc chân liền chạy ra bên ngoài cửa hàng. Phó lão gia tử còn ở bên ngoài!

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng chạy đến, bên ngoài đã hoảng loạn thành một mảnh, Phó lão gia tử đã được người bảo hộ, hai người bảo vệ quét nhìn trong đám người, quan sát từng người khả nghi ở trong sân.

"Gia gia, lên xe." Biểu cảm của An Nhiên rất nghiêm nghị, cô không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, một tay kéo Phó lão gia tử qua, trực tiếp đẩy vào trong xe, mày lo lắng, "Ngài nói ngài không có việc gì chạy lung tung làm cái gì?"

Phó lão gia tử hơi nhíu mày, trên gương mặt tràn đầy nếp nhăn hiện lên một tia cười nhàn nhạt.

Đứa trẻ nhà họ Phó đều kì quái như vậy?

Phó Quân Hoàng đã dung nhập vào trong đám người, đôi mắt như chim ưng khắp nơi đảo qua từng người một, nhưng mà nhìn quét một lát, tầm mắt của anh dừng trên chiếc xe đang bị thiêu cháy, hơi thở hơi bất ổn.

Tay buồn ở bên hông hơi nắm chặt, hơi thở chết chóc quanh thân nháy mắt tăng vọt, con ngươi tối đen xoẹt qua một chút lãnh huyết.

Điểm máu chốt là già, chết.

An Nhiên và Phó Quân Hoàng ngồi xe Phó lão gia tử trực tiếp trở về nhà cũ nhà họ Phó, dọc theo đường đi, sắc mặt Phó Quân Hoàng đều buộc chặt.

Sắc mặt Phó lão gia tử cũng không tốt, ở tại đế đô, ngay dưới mí mắt ông, người này trực tiếp khi dễ đến trên đầu người nhà họ Phó, ông còn có thể mặc kệ ngồi xem sao?

"Lão gia tử, sự việc này ông không cần lo lắng, chúng cháu có thể giải quyết." An Nhiên nhẹ nhàng kéo tay Phó lão gia tử, trấn an nói.

Đáy Phó lão gia tử hơi ngừng lại, lập tức ông bật cười, "Chuyện của các người tự các người giải quyết, còn nghĩ muốn ông già này ra mặt sao?"

An Nhiên cười, chính là ý cười trên khoé môi kia làm Phó lão gia tử cực kì không tự nhiên ho khan ra tiếng, tầm mắt dời đi chỗ khác.

Hiện tại nha đầu An Nhiên này, thật sự là càng ngày càng giống Cố lão đầu trong miệng tiểu hồ ly, sự tình gì cũng trốn không thoát ánh mắt cô.

Thôi thôi, hiện tại ông cũng già rồi, mọi chuyện cứ để bọn trẻ giải quyết đi.

Đêm, là có thể che giấu sự tồn tại của tội ác.

Trong vô xá, một tiếng quát tháo thảm thiết thống khổ chói tai truyền đến.

"Tôi không biết! Tôi không đúng không biết a -- "

"Giết tôi -- giết tôi đi!"

"A -- "

Chỉ thấy một gã đàn ông bị treo ngược ở giữa không trung, toàn thân hằn dím đầy máu, nhưng trên mặt hắn cũng không một chút tổn thương, này vừa đến gần, chính là người đàn ông đồng lõa với người đàn ông đã chết kẻ xướng người hoạ trong cửa hàng lúc chiều kia!

Lúc này hắn ngay cả khí lực kêu to cũng không có, đau đớn trên người làm cho hắn không có biện pháp mê man.

Hắn nghĩ không ra, vì sao hắn không bị đưa đến cục cảnh sát, mà lại bị đưa đến nơi còn muốn khủng bố hơn địa ngục.

Một hồi tiếng vang đè ép không khí vang lên.

An Nhiên một thân màu đen sắc mặt đông lạnh đi đến, mặt không biểu cảm.

Còn những người đàn ông cường tráng kia đang dùng hình với tên kia khi nhìn thấy An Nhiên, rõ ràng đình chỉ toàn bộ động tác, bọn họ cung kính hạ thấp người với An Nhiên, biểu cảm cung kính mà lại cuồng nhiệt.

"Quân chủ." Giọng nói chính tề nhất trí.

An Nhiên xua tay, "Nói sao?"

"Không. Người này miệng thực cứng." Giọng nói của Phong Lượng nhàn nhạt vang lên, "Người này không có người nhà, tạm thời không tìm thấy nhược điểm của hắn."

"A?" An Nhiên nhếch khoé môi một cái, "Không có nhược điểm sao? Này dễ lắm, liền đánh đi, đánh đến khi nào mềm mới thôi." Cô thích nhất chính là con người rắn rỏi, đàn ông vừa kéo xuống đánh mấy roi liền mềm nhũn, mới thăm vắn, có không còn hứng thú.

"Tôi... Tôi không biết... Tôi thật sự không biết các người hỏi cái gì... Tôi chỉ là... Chỉ là đi theo Ngô Đại Can, tôi cái gì cũng không biết, thật sự cái gì cũng không biết..." Người đàn ông suy yếu giọng nói đứt quãng vang lên.

"Không quan hệ, hiện tại không biết, sớm hay muộn sẽ nhớ tới ." An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế nhựa Lãnh Hạo chuẩn bị cho cô, "Tôi có nhiều thời gian."

Lãnh Hạo nhìn người đàn ông, tầm mắt rất lạnh, hần vừa mới từ nước Mỹ trở về, khi biết được buổi chiều hôm nay quân chủ bị bắt cóc suýt nữa xảy ra chuyện, biểu cảm bỗng chốc liền thay đổi.

Người đàn ông bị treo trước mặt này chính là đồng lão đi? Hần làm sao có thể để cho hần ta dễ dàng rời khỏi nhân thế đây? Mặc kệ nói như thế nào, hần còn chưa có để hần ta hưởng thụ cực hạn thống khổ trên thế giới này đâu.

Lãnh Hạo tiếp nhận roi trong tay vệ sĩ, hần đi đến phía trước người đàn ông kia, từ trên cao nhìn xuống hần, chỗ sâu trong đáy mắt hàm chứa nồng đậm sát ý.

"Chuộc tội." Âm thanh roi da quất mạnh vào vải, một tiếng quất thanh thúy đột nhiên truyền vào trong tai người.

Lãnh Hạo sử dụng roi rất tốt.

Chỉ cần hần muốn cho bạn có vài phần đau, bạn sẽ gặp cảm nhận được vài phần, sẽ không để bạn đau thêm một chút nào, cũng sẽ không thể thiếu một phần, hần muốn bạn chừng nào chết, bạn tuyệt sẽ không chết trước dù chỉ một phút.

"A --" Tiếng quất tháo thống khổ vang vọng khắp gian phòng thẩm vấn.

Thanh âm tiếp tục quanh quẩn vang lên bên trong, tiếng quất tháo thống khổ của người đàn ông đã khàn khàn.

"Tôi không biết, tôi thật sự không biết, tôi van cầu các người, giết tôi đi, giết tôi đi."

"Làm sao có thể để cho người chết dễ dàng như vậy?" Lãnh Hạo bằng hần tiếng nói xong, một trận tiếng quất tiếp tục vang lên.

An Nhiên luôn luôn lạnh lùng ngồi trên ghế tựa, tay vô ý thức nghịch di động của bản thân, ngẫu nhiên, trên di động truyền đến một tin nhắn, là Phó Quân Hoàng gửi đến, vấn đề rất đơn giản, chính là hỏi cô xử lý mọi chuyện xong hay chưa.

Khoé môi An Nhiên gợn lên một độ cong, cô liếc mắt nhìn người đàn ông ngay cả tiếng quất tháo cũng đều biến thành hừ hừ, trực tiếp gửi lại.

-- nhanh. Nhớ anh.

An Nhiên nhún mày, cô nhìn di động, lúc này đây thời gian tin nhắn đến chậm hơn rất nhiều so với hai lần trước, ít nhất đến bây giờ còn chưa đến.

An Nhiên vừa mới tính toán buông di động, âm thanh tin nhắn di động lại vang lên.

Mở ra, cũng là hai chữ rất đơn giản.

....Nhớ em

Trong đầu An Nhiên bỗng hiện lên gương mặt chất phác của Phó Quân Hoàng, vốn tâm lạnh lùng liền mềm mại.

Nghĩ đến, hiện tại bên tai của anh đã hồng rồi?

Mà lúc này người đàn ông đang đứng trước cửa sổ sát đất, trong tay còn cầm điện thoại di động, tầm mắt kinh ngạc nhìn tin nhắn kia, bốn chữ đơn giản, lại làm cho trái tim của anh thật lâu không thể bình tĩnh.

Khoé môi gợn lên một tia độ cong, trên cửa sổ sát đất phản chiếu con người dịu dàng như nước.

Cô nghĩ đến anh.

"Nói với tôi, người sau lưng người là ai." Lãnh Hạo lần lượt hỏi vấn đề giống nhau.

"... Không biết..." Giọng nói của người đàn ông sớm đã suy yếu đến không thể nghe thấy, suy yếu vô cùng.

Tiếng roi liên tục quất lên người đàn ông, hiển nhiên còn có mùi thịt phỉ phồng quanh quẩn trong phòng thẩm vấn.

Vốn ánh mắt người đàn ông còn tức giận mở to hai tròng mắt, cặp mắt vốn không có linh khí bị tơ máu cùng với thần sắc thống khổ che kín, hần giương miệng, lại không phát ra được chút thanh âm nào.

"Nói với tôi, người sau lưng người, là ai."

Lãnh Hạo lấy bàn ủi từ trên người hắn ra, giọng nói lạnh lùng khô khốc hỏi.

"Tôi... Tôi... Nói, tôi không biết tên cụ thê của hắn, tôi chỉ nghe qua... Nghe thấy người ta gọi hắn là Chu đồng..."

An Nhiên nhú mày, Chu đồng?

Chu Tân Quốc?

A, này thật đúng là nhân vật lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Học sinh chuyển trường

Tin tức Ôn Tuệ Tâm bắt cóc ở trung tâm thương mại liên tục được xuất hiện, đặc biệt là trên các trang mạng internet.

Trong phòng âm u, chỉ có ánh sáng mỏng manh loé ra từ màn hình TV.

Một bóng dáng cuộn tròn trên sofa, tầm mắt nhìn trên màn hình, gương mặt đờ đẫn, trong phòng vang lên tiếng nói từ trong TV phát ra.

"..." Thân ảnh nỗ lực khống chế cảm xúc của bản thân, nhưng khi nghe tin tức phóng viên kia nói kết quả của người phụ nữ bị bắt, bóng dáng bỗng nhiên từ sofa đứng dậy, cầm chai bia trên mặt bàn lên, hung hăng đập về phía TV!

-- Bang.

Trong nháy mắt màn hình TV tối đen.

"Phó! An! Nhiên!"

"Hắt xì --" An Nhiên nhú mày nhéo nhéo lỗ mũi có chút ngứa, lập tức tầm mắt lại nhìn về phía quyển sách.

Đây là tiết tự học, trên lớp cũng không có giáo sư, các học sinh đều thập phần tự giác học tập.

An Nhiên nhìn nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, suy nghĩ hơi mông lung, trời nhìn giống như muốn đổ mưa.

Từ lúc An Nhiên bị Diêm Từ Diệp mang đi đến khi cô trở lại trường học, cũng đã hơn nửa tháng. Trong nửa tháng này, không ai biết tin tức của cô, mà từ ngày đó cũng có lời đồn đại người đàn ông kia là kim chủ của An Nhiên, là người bao dưỡng cô.

Nhưng cũng có không ít người không tin, nếu người đàn ông kia thật sự là Kim Chủ của Phó An Nhiên, như vậy người đàn ông kia sao còn phải quỳ xuống trước mặt Phó An Nhiên, còn gọi cô là gia? Có bệnh?

Chuyện này quá khó hiểu đi, đây là ham thích tình thú của con người, cô mang theo kim chủ của mình đến trường học thị uy, không thấy từ sau khi An Nhiên trả lại trường học, càng kiêu ngạo hơn sao? Cô cho rằng cô là ai? Bất quá cũng chỉ là một vũ nữ thoát y thôi.

Đối với lời đồn đãi đó không phải An Nhiên không nghe được, cô chỉ cảm thấy không cần thiết phải phí tâm vào mấy chuyện này. Trên đường, Sở An Tu cũng đi tìm cô, hỏi cô có cần hội học sinh ra tay hay không, nhưng đều bị cô ngăn lại.

Mấy người tầm thường đó, không cần thiết phải so đo với họ?

Chính mà đối với "tiểu thư nhà họ Phó" Mã Tịnh Như này, cô có chút hứng thú, ở trên địa bàn nhà họ Phó giải mạo người nhà họ Phó, cô gái này là gan thật đúng là không phải lớn bình thường.

Sau khi An Nhiên trở lại trường học mới phát hiện, hiện tại lớp cao nhất đã thành dĩ vãng trong mắt các thiếu gia tiểu thư, bọn họ không có việc gì cũng thích chạy đến ban bày nhìn, ngẫu nhiên có thể nói với Mã Tịnh Như mấy câu.

Mà tất cả chuyện này, Mã Tịnh Như đều ứng phó rất tốt, thậm chí có thể nói là, thuận buồm xuôi gió.

Tầm mắt của An Nhiên vừa dừng ở trên người Mã Tịnh Như, Mã Tịnh Như giống như có cảm giác bỗng nhiên quay đầu, sau khi nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên, vốn còn đang tươi cười biểu cảm bỗng nhiên lạnh xuống.

Ở trong mắt những thiếu gia tiểu thư kia, hiển nhiên Mã Tịnh Như đã trở thành đối tượng bọn họ cần nịnh bợ, nhưng ở lớp chúng, cô không không cần phải gặp làm gì, cũng không phải bởi vì cô giống như lời bọn họ nói, "bình dân" nháy mắt phát lên, mà Mã Tịnh Như làm nhiều chuyện rất khiến người ta

phiên.

Ngột nhiên, cửa phòng học luôn luôn khép chặt đột nhiên bị người bên ngoài đẩy ra, chỉ thấy chủ nhiệm lớp Tổng Nhiệm Hoa đi đến, mà theo phía sau hắn có một gã học sinh, đầu cô ta cúi rất thấp, tầm mắt gắt dao nhìn mũi chân, một đầu mềm mại gần như che khuất gương mặt của cô ta.

Tổng Vệ Hoa là một giáo sư vừa tốt nghiệp không lâu, tích cánh của hắn rất tốt, các nam sinh trong lớp đều làm bạn với hắn, tóc hắn hơi có màu bạc, còn mang một chiếc mắt kính, thoát nhìn rất là thanh tú.

"Đến, các học sinh chúng ta trước tiên đặt bút trong tay xuống." Tổng Vệ Hoa đi lên bực giảng, âm thanh hơi cao.

Tầm mắt của mọi người đã sớm nhìn bóng dáng câu nệ đứng bên cạnh bực giảng, tuy không thấy rõ diện mạo của người nọ, nhưng đáy lòng các nam sinh cũng hiện ra một tia hy vọng.

Chỉ là nhìn bóng dáng kia rất giống mỹ nữ, cũng không biết khuôn mặt kia lớn lên trông thế nào.

An Nhiên cũng không để ý, cô tiếp tục mở ra cuốn đồng thoại ra, tiếp tục tĩnh tế Xem.

"Đây là học sinh mới chuyển đến lớp chúng ta, về sau mọi người phải giúp đỡ bạn học mới, biết không?" Tổng Vệ Hoa ở trên bực giảng rất hữu ái nói.

"Tổng ca thầy cứ yên tâm đi, chúng em luôn luôn rất yêu bạn học." Một học sinh lớn tiếng hô.

Tổng Vệ Hoa nở nụ cười, "Bạn học mới, em tự giới thiệu bản thân đi."

Nữ sinh mặc một bộ áo gió màu xám bạc, phù hợp với chiếc áo màu đen da lông, chiếc quần màu đen, đan ủng, tóc dài màu đen mềm mại, toàn bộ thoát nhìn chính là một mỹ nữ nhu nhược.

Chỉ là hiện tại mỹ nữ này khăn trang cầm chặt góc áo bản thân, đầu vẫn cúi xuống như cũ, cô ta muốn ngẩng đầu nhìn nhưng chạm phải tầm mắt tò mò của mọi người, lại bất an cúi đầu xuống.

"Tôi..." Giọng nói nhỏ như muỗi kêu, "Tôi gọi..." Mọi người chăm chú nhìn làm nữ sinh khăn trang không biết nên nói cái gì, đầu của cô ta càng cúi thấp, môi khẽ cắn môi dưới, tầm mắt cũng dần dần mờ hồ.

Trong phòng học đột nhiên vang lên một trận ồn ào, An Nhiên hơi hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn về phía bực giảng.

"Bạn học không cần khăn trang, chúng ta cứ từ từ, không cần nóng nảy." Lúc hiệu trưởng giao đứa nhỏ này cho hắn, hắn chỉ biết đứa nhỏ này không phải nội hướng bình thường, phải khai thông thật

"Tôi..."

An Nhiên bỗng nhiên đứng dậy, tầm mắt gắt dao nhìn bóng dáng kia, sau khi xác định bóng dáng kia chính là người trong lòng mình suy nghĩ, tiếng nói lạnh nhạt của An Nhiên đột nhiên vang lên trong phòng học an tĩnh: "Tô Nặc, sao cô lại đến đây?"

Vốn đầu nữ sinh kia còn cúi xuống đột nhiên ngẩng lên!

-- A!

Một đôi mắt trong suốt, gương mặt tinh xảo ngũ quan xinh đẹp!

Lúc mọi người còn chưa phản ứng lại, vốn nữ sinh câu nệ đứng ở bên cạnh bực giảng đã chạy tới trước mặt An Nhiên, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, một tay ôm lấy An Nhiên, cô nhu thuận chà xát trong lòng An Nhiên, rồi sau đó mới nhỏ giọng trả lời vấn đề của An Nhiên:

"Đến tìm Tiểu Nhiên."

Giọng nói dịu dàng mềm nhẹ! Nằm mơ! Cô gái này sinh ra là nữ thần trong cảm nhận của nam sinh! Bộ dạng xinh đẹp không nói, thanh âm còn dễ nghe như vậy!

"Phó An Nhiên, em biết cô ấy?" Tổng Vệ Hoa có chút kinh ngạc, tất cả học sinh đều kinh ngạc.

"Uh, biết. Tô Nặc, giới thiệu bản thân." Đối với cô gái này An Nhiên rất có kiên nhẫn.

Tô Nặc buông An Nhiên ra, tuy vẫn cúi đầu như trước, nhưng không còn câu nệ như lúc trước.

"Chào cả nhà, tôi tên Tô Nặc, về sau thỉnh chiều có nhiều hơn." Nói xong, Tô Nặc còn thập phần giống khuôn giống dạng cục nhất cung. (câu này mình cũng không hiểu)

"Được, nếu Tô Nặc và An Nhiên đã quen biết, vậy các em hãy ngồi cùng nhau, được chứ?"

Tô Nặc mãnh liệt gạt đầu, không có gì dị nghị trực tiếp ngồi xuống ngay bên cạnh An Nhiên.

"Tiểu Nhiên, lâu rồi cũng không tới tìm tôi." Cô ấy bắt đầu chỉ trích cô.

"Cho nên cậu liền tới tìm tôi, phải không?" An Nhiên mỉm cười.

Tầm mắt của Mã Tịnh Như không tự chủ được nhìn An Nhiên, sau khi nhìn đến nụ cười đơn thuần của Tô Nặc, bên môi gọi lên một ý cười độc ác.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chán ghét cô ta!

Sau khi tan học, gần như Tô Nặc dán cả người bên người An Nhiên, trong mắt đơn thuần tràn đầy ý cười.

"Tô Nặc, không nên nhìn ." An Nhiên nói, thế nào đã hơn một năm không thấy, Tô Nặc lại vậy như vậy?

Tô Nặc, cục cưng quý giá của nhà họ Tô.

Thế lực của nhà họ Tô chủ yếu ở phía Nam, Tô gia chủ yếu thế lực ở phía nam, các xí nghiệp trải rộng khắp các nước, chỉ là người nhà họ Tô không thích lộ diện, trong vòng luân quần của giới thượng lưu, có rất ít người biết người đứng đầu xí nghiệp Tô thị là ai.

Tô Nặc ghé vào trên bàn học, lông mi thật dài, "Tiểu Nhiên, đêm nay tôi đến nhà cậu được không được?"

An Nhiên ngẩn ra, trong đôi mắt đen như mực xoẹt qua một tia cảm xúc, khi nhìn thấy mắt bất an của mọi người, cô cười khẽ, "Được, đêm nay lão soái ca sẽ tới tiếp chúng ta."

"Thật vậy chẳng thật vậy chẳng? Tôi thật lâu rồi cũng chưa gặp anh Phó." Tô Nặc ngồi thẳng người dậy, con ngươi trong suốt lượng lượng nhìn An Nhiên.

An Nhiên cười khẽ, năng lượng nháy mắt lấy đi động ra, tìm kiếm một cái tên trong danh bạ điện thoại, vừa muốn gọi đi, người nọ vừa vặn gọi điện thoại đến.

"Tô Nặc trước tiên cậu cứ xem cái này, tôi đi nhận điện thoại." Cảm truyện cổ Grimm trong tay phóng tới trước bàn Tô Nặc, mỉm cười lấy đi động đi ra ngoài cửa.

"Được." Trả lời An Nhiên là khuôn mặt tươi cười sáng lạng mà lại âm áp.

An Nhiên đi đến góc hành lang, vừa mới tiếp điện thoại, bên kia liền truyền đến một giọng nói trầm thấp gần như mỗi một:

"An Nhiên, Tô Nặc có liên lạc với cô không?"

An Nhiên nhú mày, "Xảy ra chuyện gì?"

Bên kia nhất thời thờ dài, "Hiện tại Tô Nặc có chuyện hiểu lầm tôi, phía tôi bên này còn có chuyện phải xử lý, trước hết xin nhờ cô chiều cố Tô Nặc vài ngày ."

"Tô Nặc chuyển trường, anh biết không?"

An Nhiên đi đến trước cửa sổ trên hành lang, từ xa nhìn cảnh tượng trong trường.

"..." Bên kia nhất thời yên tĩnh, "An Nhiên, cô cũng biết tình huống đặc thù của Tô Nặc, thời gian này..."

"Yên tâm đi." Giọng nói An Nhiên bình thản như trước, giọng nói của cô vừa chuyển "Tô Thiên Kinh, Tô Nặc là đứa bé đơn thuần, tôi hy vọng cô ấy có thể vĩnh viễn đơn thuần như vậy, anh hiểu lời của tôi chứ?"

Bên kia truyền đến một trận cười khỏ, "Yên tâm đi."

An Nhiên trực tiếp cúp điện thoại, lúc cô trở lại phòng học, phát hiện chỗ ngồi của cô hoàn toàn bị vây quanh.

Trên mặt Tô Nặc mang theo nụ cười chói lọi, ánh mắt của cô rất trong suốt, giống như trẻ con mới sinh.

"Không có a, Tiểu Nhiên tốt lắm, tôi thật thích Tiểu Nhiên ." Giọng nói của Tô Nặc mềm yếu dịu dàng, vang lên bên tai nhóm người kia, "Cho nên, mọi người không cần nói nói bậy Tiểu Nhiên, bằng không, tôi sẽ tức giận ."

An Nhiên lắc đầu cười khẽ, đứa nhỏ này mặc kệ khi nào cũng luôn thích bảo vệ cô.

"Tô Nặc, cô và Phó An Nhiên là quen biết như thế nào?"

"A... Quen biết thế nào à, tôi bị lạc, sau đó tiểu Nhiên nhặt được, sau đó chú nhỏ đến nhà Tiểu Nhiên tìm được tôi, sau đó chúng tôi liền quen biết." Chỉ cần lúc Tô Nặc nói đến An Nhiên, trên mặt ít nhiều sẽ mang theo chút tươi cười xán lạng.

"Bị lạc? Bị nhặt được?" Các nam sinh nghe mà thấy quái dị.

Này gọi là câu trả lời gì?

An Nhiên luôn luôn đứng bên ngoài đám người nghe.

Cô và Tô Nặc thật sự là quen biết như vậy, lúc cô bảy tuổi, ở khu náo nhiệt, nhìn thấy Tô Nặc ngồi xỏm ở góc đường, lúc đó không biết xuất phát từ tâm tình gì, liền đi tới trước mặt cô ấy.

Khi đó tiểu Tô Nặc ngẩng đầu, khi nhìn thấy An Nhiên, không chút suy nghĩ, đứng dậy, lúc An Nhiên còn chưa phản ứng kịp, đã bỏ nhào vào trong lòng cô, ngoan ngoãn cọ cô.

"Làm lạc?"

"Tìm không thấy chú nhỏ." Giọng nói mềm yếu như nhược bỗng chốc khiến cho An Nhiên mềm mại.

Sau lại thế nào? A, sau cô liền trực tiếp dẫn tiểu Tô Nặc về nhà, chỉ là còn chưa tới ba giờ, chỉ thấy người đàn ông thần sắc sứt ruột tới bái phỏng, khi hắn nhìn thấy Tô Nặc ngồi bên cạnh cô, hắn một tay ôm Tiểu Tô Nặc vào trong ngực.

Khi đó An Nhiên rõ ràng thấy được người đàn ông sợ hãi và sống sót sau tai nạn.

Thân thể hắn run run khó có thể nhận ra.

"Tiểu Nhiên! Nói chuyện điện thoại xong rồi sao?" Tô Nặc trước hết nhìn An Nhiên, cô hướng về phía An Nhiên vẫy tay.

Khi mọi người nhìn thấy An Nhiên đứng phía sau, nhất thời túa ra một trận mồ hôi lạnh, tuy rằng bọn họ không biết vì sao, nhưng là đối với Phó An Nhiên, từ đáy lòng bọn họ sinh ra sợ hãi.

Tuy rằng biểu cảm của cô luôn luôn nhàn nhạt, cả người cũng đều nhàn nhạt, nhưng bọn sợ cô, luôn cảm thấy cô cất giấu cái gì.

Nhìn thấy mọi người tán ra, lúc này An Nhiên mới ngồi vào chỗ của bản thân, "Thích bọn họ?" An Nhiên nhẹ giọng hỏi.

Tô Nặc mỉm cười lắc đầu, "Bọn họ đều không thích Tiểu Nhiên, cho nên tôi không thích bọn họ."

An Nhiên nhẹ nhàng vỗ đầu cô, "Không quan hệ."

Đơn thuần đứa nhỏ luôn có thể liếc mắt một cái nhìn ra ai đối ai là thật tâm, ai là giả trang.

"Bọn họ cũng không tốt." Tô Nặc nghiêm túc lắc đầu, "Không thích."

"Như vậy thì không thích đi." An Nhiên nhẹ vỗ về đầu của cô ấy.

Tô Nặc cọ cọ vào lòng bàn tay của An Nhiên, cười đơn thuần, "Tiểu Nhiên cô xem chuyện này chú nhỏ đã qua cho tôi, sao bây giờ mới bắt đầu xem a."

"Vậy Nặc Nặc giảng cho tôi nghe một chút đi."

"Được được, tôi giảng cho cậu..."

Trong phòng hầu như toàn bộ ánh mắt các nam sinh đều nhìn hai người, một người lạnh nhạt, một người đơn thuần, hơn nữa hai người đều là mỹ nữ, hai người ngồi cùng nhau, hơn nữa ánh mắt trời ngoài cửa sổ chiếu vào, với bọn họ, quả thật là một bức họa.

Hơn nữa bọn họ phát hiện, hôm nay Phó An Nhiên với bình thường tiếp xúc với bọn họ không giống nhau.

Hôm nay Phó An Nhiên càng làm cho người ta cảnh đẹp ý vui, hơn nữa càng thêm động lòng người, khuôn cách nữ thần.

Nhưng mà bức họa Phó An Nhiên đẹp đẽ bị một bóng dáng phá vỡ, chỉ thấy Mã Tĩnh Như cầm một cái ly thủy tinh, đi đến trước bàn Phó An Nhiên, có hương vị từ trên cao nhìn xuống.

"Tiểu Nhiên, cô ấy là ai vậy?" Vì sao thoạt nhìn thật hung dữ a?

An Nhiên nhẹ nhàng trấn an Tô Nặc đang bất an, tiện đà có chút ý trêu đùa hàm xúc nhìn Mã Tĩnh Như, "Cô ấy à, là lớp trưởng trong lớp, hơn nữa, còn

là tiểu thư nhà họ Phó!"

Ánh mắt trong suốt thật lớn, "Vậy tiểu nhiên với cô ấy là...."

"Không phải." An Nhiên đánh gãy lời nói phía sau của Tô Nặc.

Tô Nặc có chút không rõ, nhưng nhìn dáng vẻ An Nhiên không muốn nhiều lời, cô ấy cũng không hỏi nhiều.

Tuy rằng đầu của cô có chút không thông minh, nhưng khi nào nên nói cái gì, cô vẫn rõ ràng.

"Tô Nặc, cô phải biết rằng, ở trong lớp này, cần phải bảo trì khoảng cách với Phó An Nhiên, bằng không đến lúc đó gặp phải một đồng chuyện phiền toái, như vậy không tốt." Mã Tĩnh Như trực tiếp không nhìn An Nhiên, trên mặt mang theo một tia cười nhàn nhạt, nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc nao nao, lập tức dùng ngón tay chỉ chóp mũi bản thân, "Cô đang nói chuyện với tôi?"

"Tô Nặc, đừng trách tôi không nói cho cô, Phó An Nhiên là cái loại bán thân, cô..."

"Tránh ra! Tôi không thích cô!" Tô Nặc biểu cảm chợt lạnh xuống, ngẩng lại cảm thấy không đúng, một lần nữa trừng mắt Mã Tĩnh Như nói: "Cô mới là bán thân!"

Sắc mặt Mã Tĩnh Như không tốt, trong mắt người khác chính là càng thêm vẩn vơ, "Tô Nặc, đến lúc đó chộc phải người không nên chộc cũng đừng trách tôi không nhắc nhở cô!" Nói xong, uống một ngụm nước, ngạo nghễ xoay người.

Cả người Tô Nặc đều bị chộc tức, cô thờ phỉ phỉ nhìn An Nhiên, "An Nhiên, tôi muốn tìm chú nhỏ đánh cô ta, cô ta hư."

"Không cần giận, trước hết chúng ta cứ nhường cô ta chơi đi." Làm cô ta chết nhanh như vậy, vậy sâu đó, làm sao chơi được đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Phó thiếu tướng ghen

Sau khi tan học, Tô Nặc sớm đã dọn dẹp xong sách vở, ngoan ngoãn đứng một bên chờ An Nhiên, ngũ quan xinh xắn tràn đầy hưng phấn.

"Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, đêm nay tôi muốn ngủ cùng cậu."

"Được." An Nhiên xách theo ba lô, cười khẽ.

Tô Nặc theo dấu chân An Nhiên, đi gao đi theo sau lưng cô, khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn mang theo tia cười nhàn nhạt.

Vừa mới ra khỏi cửa trường, một chiếc xe màu đen liền dừng phía trước bọn họ.

Cửa sổ xe hạ xuống, Tô Nặc nhìn thấy người đàn ông điều khiển xe, con người trong suốt bỗng nhiên sáng lên, "Chào anh Phó."

Toàn bộ cửa sổ xe hạ xuống, chỉ lộ ra nửa gương mặt của Phó Quân Hoàng.

An Nhiên trực tiếp kéo mở cửa xe, bắt đầu đi cấp tốc nhét Tô Nặc còn đang bị vây trong trạng thái hưng phấn vào trong xe.

An Nhiên từ lúc tan học liền cấp tốc nhắn tin cho Phó Quân Hoàng, nói cho anh biết chuyện của Tô Nặc, Phó Quân Hoàng vẫn chưa tỏ vẻ gì, chính là anh nhìn thấy dáng vẻ Tô Nặc kể bên cạnh bảo bối nhà anh, làm cho anh nhìn không được hơi hơi nhíu mày.

Phó Quân Hoàng làm bộ muốn lấy điện thoại ra, lại bị một ánh mắt của An Nhiên cấp tốc ngăn lại.

"Anh Phó, chúng ta mau về nhà về nhà." Tô Nặc luôn luôn không quan tâm Phó Quân Hoàng, giống như cô thích gọi tên Tô Thiên Kinh vậy.

Sau khi hơi hơi nhíu mày, Phó Quân Hoàng cũng chưa kịp chạy lại bên bảo bối hôn một cái, chỉ có thể khởi động xe, chạy đi.

Mà An Nhiên không biết, cũng ngay lúc xe mới bắt đầu rời đi, mọi người luôn nhìn hành động của các xô, trên mặt lộ ra sắc mặt hèn mọn.

Phó An Nhiên thật đúng không phải lợi hại bình thường, mới một thời gian ngắn đã thay đổi một người đàn ông.

Vũ nữ thật đúng là không giống bình thường.

Dọc theo đường đi, giọng nói nhẹ nhàng mềm yếu của Tô Nặc không hề ngừng lại, hoàn toàn không giống vẻ ngoài hướng nội cẩn thận khi ở trong lớp, trên mặt cô ấy luôn mang theo một chút tươi cười xán lạn, xe vừa mới dừng lại trước cửa chính, cô nhóc bỏ chạy xuống xe, thẳng đến trong phòng, tìm Phó lão gia tử đi.

Nhìn bộ dạng Tô Nặc vội vàng, An Nhiên trong lòng xẹt qua một chút thờ dài, đang muốn xuống xe, cô ngọt ngào bị Phó Quân Hoàng giữ chặt.

"Sao vậy?" An Nhiên có chút không rõ chân tướng.

Phó Quân Hoàng chính là nhìn cô, khuôn mặt không chút biểu cảm, chỉ là đôi mắt kia luôn gắt gao dừng trên...môi cô?

Đang nắm cửa xe, thu tay, An Nhiên có chút bất đắc dĩ, "Lão soái ca, đây là ở cửa nhà."

Phó Quân Hoàng bất động, tiếp tục lôi kéo cô.

"Lão soái ca, không thể ở trong này..."

Vẫn là bất động.

Anh đã có một khoảng thời gian thật dài không hôn qua môi bảo bối.

"Không thể lâu lắm." Cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, ở trước mặt lão soái ca, cô vĩnh viễn không thể cứng rắn với anh.

Con người thâm thúy bỗng chốc liền sáng.

Khỏe môi gọi lên một độ cong không thể nhận ra, anh linh hoạt từ chỗ ghé lái nhảy sang ghé sau, trước ánh mắt mỉm cười của An Nhiên, nhẹ nhàng hôn trụ môi của cô, tay không tự chủ định trụ cái ót của cô, khẽ hôn dần dần càng sâu...

Trong xe nhiệt độ dần tăng lên, Phó Quân Hoàng hô hấp từng bước dồn dập.

Hai tay An Nhiên vòng trên cổ Phó Quân Hoàng, đáy lòng cũng suy nghĩ, kỹ thuật hôn của lão soái ca này càng ngày càng lợi hại.

"Úm..." Phó Quân Hoàng vội vàng buông lỏng An Nhiên ra, lập tức một tay pom cô vào trong lòng mình, cầm đề trên đỉnh đầu cô, nhẹ nhàng thở hào hển, "Bảo bối, phải tin tưởng anh."

An Nhiên nhủ thầm, "Em không tin anh thì tin tưởng ai? Được rồi được rồi, chúng ta nhanh xuống xe đi, nếu không đi xuống, Nặc Nặc lại sốt ruột."

Hơi thở của Phó Quân Hoàng ngọt ngào biến đổi, ngay tại dưới ánh mắt nghi hoặc của An Nhiên, lấy đi động ra, trực tiếp nhấn một loạt dây số.

"Mang người đi." Điện thoại được chuyển, Phó Quân Hoàng trực tiếp mở miệng nói.

An Nhiên phồng má, lập tức đoạt lấy điện thoại di động, "Không có việc gì, anh trước xử lý chuyện của anh đi." Tút tut, An Nhiên trực tiếp cúp điện thoại di động.

"Lão soái ca, chỗ Nặc Nặc và Tô Kinh Thiên có chút chuyện, anh kgông cần lộn xộn." Cô trừng anh.

Chỉ cần nghĩ đến có người luôn dính bên người bảo bối nhà mình, tâm tình anh liền không tốt.

"Không cần giờ tính trẻ con, đi mau."

An Nhiên xuống xe, Phó Quân Hoàng theo sát sau lưng cô xuống xe.

Hai người vừa mới tiến vào cửa, chợt nghe tiếng cười ha hả của Phó lão gia tử, còn có đáng vẻ xướng khúc của Tô Nặc.

"Gia gia, dễ nghe sao dễ nghe sao? Đây là Nặc Nặc mới học, chú nhỏ nói Nặc Nặc xướng rất em tai." Tô Nặc bộ dáng tranh công nói, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giọng nói nghe cũng có chút suyễn.

Phó lão gia tử cười đến rơi nước mắt, hai tay ông để trên quai trượng, "Dễ nghe dễ nghe, Nặc nha đầu xướng tốt lắm, ông đã thật lâu không được nghe ca tốt như vật." tuy rằng ngữ âm hoàn toàn không đúng.

Nghe được đáp án của lão gia tử, Tô Nặc cười càng vui vẻ.

Cô thích người nhà họ Phó, chú nhỏ không có ba mẹ, cô cũng không có ba mẹ, cô chỉ có chú nhỏ.... Nhưng sau khi quen biết Tiểu Nhiên, cô còn có ông cụ Phó, anh Phó, và Tiểu Nhiên.

Bọn họ đều là thật tâm đối tốt với cô, không phải là bởi vì bọn họ biết chú nhỏ mới đối tốt với cô, cũng không phải bởi vì tiếp cận chú nhỏ mới giả vờ cười với cô.

"Nặc Nặc cô đang làm cái gì vậy?"

An Nhiên muốn buông tay Phó Quân Hoàng ra, nhưng cô còn chưa bỏ ra, ngược lại Phó Quân Hoàng nắm càng chặt, mà cặp mắt thâm thúy gắt gao nhìn Tô Nặc.

"Anh Phó muốn nghe Nặc Nặc hát hay không?" Tô Nặc nghiêng đầu, ánh mắt trong suốt có chút nghi hoặc.

Lão gia tử ở một bên xem cười ha ha, xú tiểu tử này thật đúng là dám chưa gì cũng ăn.

"Không."

Tô Nặc a một tiếng, rồi sau đó ánh mắt nhìn tay hai người đang nắm tay nhau, "Anh Phó, đêm nay Tiểu Nhiên muốn ngủ với em, anh không thể luôn nắm tay Tiểu Nhiên."

Hơi thở quanh thân Phó Quân Hoàng bỗng chốc thay đổi!

Anh đột nhiên buông tay An Nhiên ra, xoay người liền đi về phía sau viện, mà trong tay anh đã cầm điện thoại di động, nếu An Nhiên không nhìn lầm, anh lại đi gọi điện thoại cho Tô Thiên Kinh đi.

Nhìn bóng dáng Phó Quân Hoàng rời đi, Tô Nặc không rõ chân tướng, "Tiểu Nhiên, tôi làm sai chuyện gì sao?"

An Nhiên nhún cười, chỉ là cô còn chưa trả lời, lão gia tử đã trả lời thay cô:

"Không có, Nặc nha đầu ngoan như vậy, không có làm sai việc gì."

Lão gia tử luôn rất thích Tô Nặc, không phải bởi vì bản thân không có cháu gái, mà là ông phát hiện đứa trẻ nhà họ Phó từ nhỏ đã trưởng thành sớm, hiện tại ngoại trừ nhà đầu An Nhiên đầu võ mồm với ông, đứa trẻ còn lại luôn trầm mặc, không có một chút lạc thú.

Nhưng đứa nhỏ An Nhiên kia, tuy ngẫu nhiên sẽ đấu võ mồm với ông, nhưng cô một dáng vẻ lão già cũng làm cho ông liên tục thở dài, sao nhà họ Phó ông lại không có đứa trẻ bình thường đây?

Nhưng đứa bé Tô Nặc này, hoàn toàn phù hợp với hình tượng cháu gái trong cảm nhận của ông, vừa hoạt bát lại ngoan, còn có thể làm cho lão nhân gia ông vui vẻ, làm sao giống tiểu hồ ly kia cả ngày chỉ biết tính kế ông?

Mà lúc này Phó Quân Hoàng ở hậu hoa viên, sắc mặt rất khó nhìn nhìn bốn hoa trước mặt, nói:

"Tiếp đi!"

"Quân Hoàng, phía tôi bên này..."

"Tiếp đi!"

"Quân Hoàng! Phía tôi bên này tra được chút chuyện, tôi nghĩ, anh hẳn sẽ cảm thấy rất hứng thú."

"Tiếp đi!"

"Nghe không hiểu tiếng người a? Chuyện này có liên quan đến bảo bối nhà ngươi, có nghe hay không?"

"... Nói."

"..."

Bên kia chỉ nói mấy câu ngắn ngủn, lại làm sắc mặt Phó Quân Hoàng thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Muốn chết!

Vườn trường yên tĩnh vang lên tiếng đọc lanh lánh của các học sinh, trên sân thể dục các học sinh hoặc chạy hoặc nhảy, nhưng mà lúc này, ngay tại một góc trong vườn trường...

Tô Nặc đứng ở bên người An Nhiên, nghi hoặc nhìn vài nữ sinh trước mắt trước mắt rõ ràng không thân thiện lắm, tuy cơ lại chuyển ánh mắt sang người An Nhiên, kỳ quái nói:

"Tiểu Nhiên, sao các cô ấy đều trừng mắt nhìn chúng ta? Cũng muốn hỏi chúng ta đòi tiền sao?"

An Nhiên nhú mày, khoe môi mang ý cười, "Ừm?"

"Trước kia, khi các bạn học khác trừng ta, đều là muốn đòi tiền ta, nhưng mà sau này đều bị chú nhỏ giáo huấn."

Mấy nữ sinh kia đều là "thiên kim quý tộc" mà nữ sinh đứng đầu khoanh hai tay trước ngực đứng là Ân Thiên Tuyết.

Lúc này con người Ân Thiên Tuyết như muốn phóng ra phi đao giết chết An Nhiên, cô ta ngạo nghễ nhú mày, hèn mọn nhìn An Nhiên, hừ lạnh:

"Phó An Nhiên, nhanh rút khỏi Ngân Dục cho tôi!"

Đôi mắt trong suốt của Tô Nặc trừng lớn, "Vì sao?" Ngân Dục là anh Phó thành lập vì Tiểu Nhiên, nếu Tiểu Nhiên không ở đây, như vậy khẳng định anh Phó sẽ gỡ bỏ trường này.

"Vũ nữ nên ở nơi của vũ nữ, chạy đến trường học làm gì?" Nữ sinh đứng phía sau Ân Thiên Tuyết nói, hèn mọn nhìn An Nhiên.

"Vũ nữ?" Tô Nặc ngọt ngào nhìn về phía An Nhiên, đôi mắt trong suốt sáng ngời nhìn cô, "Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên cậu biết khiêu vũ sao? Sao tôi không biết a? Tiểu Nhiên chừng nào thì khiêu vũ cho tôi xem đây? Ngày đó lúc tôi xướng cho gia gia nghe, sao cậu không khiêu vũ cùng tôi?"

Nghe được vấn đề của Tô Nặc mọi người đều nhìn không được dùng ánh mắt si ngốc nhìn cô ấy.

"Nặc Nặc trước không cần nói chuyện." Trong lòng An Nhiên thờ dài, biểu cảm cũng dịu dàng nhìn Tô Nặc, sau khi nhìn Tô Nặc gật đầu, mới vừa rồi lạnh nhạt xoay người sang chỗ khác, ánh mắt thanh lãnh nhìn Ân Thiên Tuyết: "Không có việc gì xin mời tránh ra."

Ân Thiên Tuyết đi đến phía trước An Nhiên, cười lạnh, lập tức phất tay đánh một cái tát!

Ba --!

Âm thanh bạt tai thanh thúy đột nhiên vang lên!

"Này --!" Tô Nặc nhảy dựng lên, sắc mặt hoảng loạn một tay đẩy Ân Thiên Tuyết ra, đau lòng nhìn gò má An Nhiên nhanh chóng đỏ lên, "Tiểu Nhiên, có đau hay không? Ân? Có phải rất đau không? Không đau Nặc Nặc thôi thôi, thôi thôi sẽ không đau."

An Nhiên nhất thời bị đánh, trên má truyền đến đau đớn nóng bỏng, làm cô không thể không tin tưởng, mới vừa rồi cô bị người quăng bạt tai.

Vốn cô có thể tránh thoát cái tát này, nhưng nếu cô tránh ra, Tô Nặc sẽ gặp tao ương, cô không kịp lùi kéo Tô Nặc né tránh, chỉ có thể tiếp bạt tai kia.

Ân Thiên Tuyết bị Tô Nặc đẩy lui về sau mấy bước, sau khi ổn định thân thể, cô ta âm ngoan nhìn Tô Nặc.

Bình dân đệ tiện kia dám đẩy cô ta, một tay túm lấy Tô Nặc chưa kịp đau lòng cho An Nhiên, nâng tay chính là một cái bạt tai!

Bàn tay trùng trùng dừng trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tô Nặc!

Tô Nặc nhất thời vô ý té ngã trên đất, trên má, đã có vài vết đỏ!

Hai tròng mắt rớt đen nhất thời co rút nhanh!

Hai mắt An Nhiên trong nháy mắt đóng băng, lúc Ân Thiên Tuyết còn chưa lấy lại tinh thần, cô nhanh chóng vọt đến phía trước Ân Thiên Tuyết, lập tức, nhắc chân, hung hăng đá về phía bụng của cô ta....

"A --" Ân Thiên Tuyết nhất thời ôm bụng, thống khổ cuộn mình trên đất rên rỉ.

An Nhiên từ trên cao nhìn xuống Ân Thiên Tuyết, trong nháy mắt khí thế trên người toàn bộ tràn ra, mà cô như thế, vốn các nữ sinh muốn tiến lên giúp Ân Thiên Tuyết toàn bộ đều không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Hiện tại Phó An Nhiên, thật đáng sợ.

Ánh mắt lạnh lạnh nhìn Ân Thiên Tuyết, giọng nói băng hàn không chút nhiệt độ nói từng chút một:

"Ân Thiên Tuyết, là cô tìm cái chết trước, đừng trách tôi động thủ với cô!"

Ân Thiên Tuyết khổ sở ôm bụng, phẫn hận nhìn An Nhiên, "Cô, vũ nữ thoát y đệ tiện này....! Nếu chúng tôi không giáo huấn cô, cô thật đúng là không biết... Trời cao đất rộng!"

Vốn vẫn sợ sợ An Nhiên mấy nữ sinh nhất thời toàn bộ đánh về phía An Nhiên....

Văn phòng cao ốc của Hội học sinh.

Trước bàn hội nghị thật dài ngồi đầy người, mỗi người đều muốn rút đầu thật sâu vào bả vai, liền ngay cả hô hấp.

Trước bàn hội nghị thật dài ngồi đầy người, mỗi người đều muốn rút đầu thật sâu vào bả vai, ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ nhàng, sợ kinh động đến chủ tịch đại nhân đang ngồi trên bàn.

Một tay Sở An Tu cầm phần tài liệu, ngoảnh ta bên kia thập phần có tiết tấu nhẹ nhàng gõ mặt bàn.

"Ba!" Tài liệu bị ném lên bàn.

Một tiếng trầm đục làm mọi người cả kinh, hai tay nắm chặt, ngay cả thân thể cũng không nhìn được run run một chút.

"Đây là phương án mọi người bày ra?"

Thật lâu, giọng nói của Sở An Tu vang lên trong phòng học yên tĩnh làm tim mọi người đập nhanh.

"Mục Triết, cậu tới nói với ta, một tháng này mọi người đều làm cái gì!"

Mục Triết, phó hội trưởng hội học sinh, đồng thời cũng là bạn bè của Sở An Tu.

LThần kinh luôn luôn căng thẳng bỗng chốc bị chặt đứt, Mục Triết giống như được hai vị một đen một trắng đến đón (ý nói hắc bạch vô thường đấy haha...). A, cái này nói cũng chết, không nói cũng chết, vẫn là... Nói đi!

Cũng ngay lúc Mục Triết tính toán chần bị tinh thần chết, cửa phòng hội học sinh phịch một tiếng trực tiếp bị đập văng!

Vốn một đám người thần kinh đều buộc chặt toàn bộ đều nhìn về phía cánh cửa bị đá văng

Khi mọi người thấy rõ là ai, không khỏi nhất thời hít khí lạnh.

Xem ra người này thật sự là không muốn sống, cửa phòng hội học sinh mà cô cũng dám đá!

Nhưng mà, khi Mục Triết thấy rõ người tới, hắn không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Rất tốt rất tốt, không cần đi theo hai vị đại nhân kia rồi, tạm thời mạng nhỏ của hắn được bảo toàn.

"Phó An Nhiên, cô đây là đang làm cái gì!" Một người trong hội học sinh hô lên nghi hoặc trong lòng mọi người.

Sau khi Sở An Tu nghe được cái tên kia, vốn hai tròng mắt đang khép hờ bỗng chốc mở ra, tầm mắt nhanh chóng nhìn trên người An Nhiên, khi nhìn thấy một bên má của cô sưng đỏ còn in dấu một bàn tay ánh vào mắt hắn, hắn tức khắc đứng dậy, đồng tử trong nháy mắt co rút nhanh, cấp tốc đi về phía An Nhiên đứng ở cửa.

Áp suất trong phòng họp làm đại đa số mọi người cảm thấy khó hô hấp.

"Đây là chuyện gì?" Giọng nói của Sở An Tu như trước không có gì phập phồng dao động, nhưng thật sâu trong đáy mắt hắn là một mảnh giận giữ, rõ ràng mọi người đều biết cá tính của hắn, này lớn lên rất ít phát giận, bây giờ giống như rất tức giận.

Chỉ là hội trưởng và Phó An Nhiên có quan hệ như thế nào? Không phải nói Phó An Nhiên là bị người bao dưỡng sao? Cô còn ở trong quán ba múa thoát y? Thế nào cảm thấy đáng về của cô và hội trưởng rất quen thuộc? Chẳng lẽ ngay cả hội trưởng giữ mình trong sạch Phó An Nhiên cũng ngu cùng?

Ngoài suy đoán của mọi người, An Nhiên quay đầu đi, ngay cả một ánh mắt cô cũng không lưu lại cho Sở An Tu, đôi mắt băng hàn lạnh lẽo chuyển động một chút nhìn về phía Mã Tĩnh Như đang ngồi.

An Nhiên đẩy Sở An Tu ra, sải bước đi đến trước người Mã Tĩnh Như, từ trên cao mắt lạnh nhìn cô ta.

"Phó An Nhiên, cô..." Mã Tĩnh Như bị nhìn chột dạ, mở miệng muốn nói chuyện, nhưng mà --

"Ba --!" An Nhiên nâng tay, một cái bạt tai rơi xuống trên má tinh xảo của Mã Tĩnh Như!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 55: Vạch trần!

Một cái tát của An Nhiên nhất thời làm gian phòng trở nên tĩnh mịch...!

Phó An Nhiên dám chạy đến phòng họp bạt tai Mã Tịnh Như! Đây có phải rất không để hội học sinh vào mắt hay không?

Tầm mắt không tự chủ được nhìn về bóng dáng phía sau Na Nhiên, nhìn đến sắc mặt không biểu cảm của Sở An Tu, những người khác trong hội học sinh đều lựa chọn trầm mặc.

Vũ Giang Nam an vị ở chỗ ngồi, tay bắt đầu chuyển động cây bút trong tay, đáy mắt chứa một tia châm chọc không thể nhận ra.

Khi nào thì Mã Tịnh Như chịu qua đài ngộ như thế? Trên má nóng bừng đau đớn làm cô ta trong nháy mắt mất đi lý trí, cô ta đứng dậy, nâng tay muốn đánh An Nhiên....

"Phó An Nhiên!"

"Ba --" An Nhiên lại cho cô ta một bạt tai!

Lúc này đây, An Nhiên xuống tay rất nặng, khoe miệng Mã Tịnh Như đã rướn máu, mà trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng in rất bàn tay rất nhạt.

Hít--

Học sinh hội nhìn không khỏi hít khí lạnh, ánh mắt lạnh lùng vừa rồi của An Nhiên làm bọn họ phát lạnh.

"Cái người đề tiện này--!" Mã Tịnh Như một tay bịt gò má, còn chưa nói xong, chỉ thấy đôi mắt rừng mình của An Nhiên, một đạp thẳng vào cẳng chân Mã Tịnh Như! Mã Tịnh Như ngọt ngào quỳ rạp xuống đất, về mặt thống khổ.

Có một số người rốt cuộc nhịn không nổi nữa, mặc kệ nói như thế nào, tốt xấu gì Mã Tịnh Như cũng là tiểu thư nhà họ Phó, bọn họ cứ nhìn tiểu thư nhà họ Phó bị đánh như vậy, đến lúc đó chuyện này nếu truyền đến tai nhà họ Phó, nhà họ Phó truy cứu, bọn họ sẽ chịu liên lụy.

"Ai dám tiến lên một bước, tôi là người đầu tiên lăn thịt người đó." Sở An Tu đứng sau lưng An Nhiên, ánh mắt vốn dịu dàng đã sớm bị một mảnh đông lạnh thay thế.

Nhất thời, biểu cảm của mọi người có chút khản trương! Ngay cả biểu cảm của Vũ Giang Nam cũng có chút quái dị.

Sở An Tu thực thích cái cô vũ nữ thoát y kia? Không phải nghe nói quan hệ của nhà họ Sở và nhà họ Phó rất tốt sao? Mặc kệ như thế nào, Sở An Tu hẳn là phải giúp Mã Tịnh Như mới đúng, nhưng hẳn vậy mà một lần lại một lần giúp Phó An Nhiên? !

Mặc dù Sở An Tu thực thích Phó An Nhiên, cũng không có khả năng vì cô mà để hai nhà Sở, Phó đối đầu đi?

An Nhiên không để ý không khí quái dị trong phòng họp, cô thông thả bước đến trước người Mã Tịnh Như đang thống khổ cuộn mình trên đất, ngồi xổm xuống, đôi mắt đen nhánh giống như đêm khuya nguy hiểm.

"Đề tiện?" Giọng nói của An Nhiên lạnh lùng mà nguy hiểm, khoe môi cũng cười nhàn nhạt, "Mã Tịnh Như, cô là đang nói tôi sao, dạng người gì mới xứng với hai từ này đây?" Cô mặc dù cười lại làm mấy người gần đó không tự chủ được lui về phía sau mấy bước.

Hiện tại Phó An Nhiên, rất nguy hiểm.

An Nhiên như thế, làm Mã Tịnh Như ngay cả đau đớn trên người cũng đã quên, từ trong đáy lòng rét lạnh làm thân thể cô ta không tự chủ được run run, Phó An Nhiên như vậy làm cô ta thấy e ngại, nhưng vì sao cô ta phải sợ, cô ta làm sao có thể để một vũ nữ thoát y dọa sợ?

Mã Tịnh Như chặt vật bỏ dậy, sắc mặt khó coi nhìn mỗi người ở đây, cuối cùng tầm mắt của cô nhìn về phía Sở An Tu, gần như hô lên:

"Hội trưởng Sở, anh tùy ý để bình dân đề tiện này....!" Mã Tịnh Như chột thu âm!

Sắc mặt An Nhiên chột lạnh lùng, đột nhiên một tay nắm chặt cổ Mã Tịnh Như!

Hô hấp khó khăn làm sắc mặt Mã Tịnh Như chột đỏ lên, tay muốn kéo An Nhiên lại bị một đá của An Nhiên làm cho quỳ trên mặt đất!

"Mã Tịnh Như, cô nói cho tôi biết, cô là thân phận gì, hả?" Giọng nói của An Nhiên vẫn bình thản như trước, lại làm mọi người nghi hoặc.

Lời của Phó An Nhiên là có ý gì? Mã Tịnh Như là thân phận gì? Cô ta không phải là tiểu thư nhà họ Phó sao?

Sắc mặt Mã Tịnh Như ngày càng khó coi, hai tay vô lực của cô ta cầm lấy tay An Nhiên, nhưng sau khi nghe được vấn đề của, về mặt cô ta bỗng nhiên biến đổi!

-- Rầm!

An Nhiên phui tay ném Mã Tịnh Như ra, nhất thời Mã Tịnh Như mất đi chống đỡ té ngã trên mặt đất!

Mục Triết ở một bên xem, cặp mắt chứa đầy hưng phấn, tuy rằng hắn sớm biết tiểu tử Sở An Tu này đối với Phó An Nhiên không bình thường, nhưng hiện tại thoát nhìn, giống như không phải chỉ đơn giản không bình thường như vậy.

Mã Tĩnh Như này là tiểu thư nhà họ Phó? A, cũng không biết ai đàn độn sẽ tin tưởng loại chuyện này, tiểu thư nhà họ Phó sẽ chỉ có loại chỉ số thông minh này sao? Nếu Mã Tĩnh Như thật sự là tiểu thư nhà họ Phó, Sở An Tu kia sẽ tùy ý để cô ta bị người khác đánh?

Mã Tĩnh Như muốn đứng dậy, nhưng mà cô ta vừa mới chống đỡ đứng lên, trên lưng ngọt nhiên xuất ra một lực đạo, lập tức cô ta lại té trên đất!

An Nhiên cứ như vậy dẫm nát trên lưng Mã Tĩnh Như, "Mã Tĩnh Như, người khác nói cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô liền thật cho rằng bản thân là tiểu thư nhà họ Phó?"

Rầm một tiếng sét đánh!

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Mã Tĩnh Như bị An Nhiên dẫm đạp trên đất, rồi sau đó tầm mắt trở lại nhìn An Nhiên, nữ sinh giống như tu la trong địa ngục kia thật là Phó An Nhiên bọn họ quen biết? Là Phó An Nhiên đối với bất kì cái gì cũng nhàn nhạt?

Mọi người trong phòng, chỉ có Vũ Giang Nam nhú mày, nhưng đang chuyển động đột nhiên rút xuống, sau khi có chút không rõ cười cười, cô ta lấy đi động ra, chụp một tấm hình An Nhiên, lập tức tìm một số trong danh bạ điện thoại, gửi tấm hình đi.

Không biết sau khi người nọ nhìn thấy ảnh chụp, sẽ có biểu cảm như thế nào?

"A đúng rồi, hiện tại hình như lưu hành một câu nói, gọi là gì ấy nhỉ? Không làm sẽ không chết?" An Nhiên cứ như vậy giẫm trên người cô ta, "Mã Tĩnh Như, tôi cho phép cô lấy danh hiệu tiểu thư nhà họ Phó tác oai tác quái ở Ngân Dục, tôi cho phép cô không ngừng khiêu khích, nhưng, cô không nên kích động kêu người khác tới gây khó dễ cho bạn của tôi!"

"Cô... Có ý gì?" Biểu cảm của Mã Tĩnh Như sớm thay đổi, sắc mặt trắng bệch, thật lâu sau, cô ta mới tìm được âm thanh của bản thân.

"A, một người có mẹ là xe bàn công cộng, sao có thể là một công chúa cao quý?" Giọng nói lạnh lùng tiếp tục vang lên, "A, tôi nhớ ra rồi, hình như lúc mười một tuổi đã bị người bao dưỡng? Mười một tuổi a, tuổi này non nớt cỡ nào, đúng rồi, cái Tổng lão gia từ kia hương vị thật không sai đi?"

Đồng tử Mã Tĩnh Như nháy mắt co rút nhanh!

"Tôi nhớ được mười hai tuổi cô vào Ngân Dục đi? Vì có thể nhanh chóng thoát khỏi những ngày bao dưỡng, cô nỗ lực học tập muốn dựa vào học tập để trở nên nổi bật.

"Thành tích học tập của cô ở Ngân Dục không sai biệt lắm, cô quen biết rất nhiều đứa trẻ con nhà thượng lưu, cô phát hiện cô không thể bước vào trong vòng luẩn quẩn của bọn họ, cô bắt đầu lo âu bắt đầu tự ti, a, nên làm cái gì bây giờ?" An Nhiên giương khoe môi, chút độ cong làm cả người An Nhiên phát lạnh.

"... Câm miệng!" Mã Tĩnh Như mím môi, cô ta muốn hô to, nhưng mà, âm thanh giống như bị mắc trong cổ họng, cô ta không nói ra được.

"Cô ở Ngân Dục thật không sai, ít nhất cô trở thành lớp trưởng ban bảy, gia nhập hội học sinh, nhưng ai sẽ nghĩ đến, đứa bé vĩ đại như thế có thể bị người ta bao dưỡng? Nhưng là thực bất hạnh, Tổng lão gia từ mấy tháng trước qua đời, nên làm cái gì bây giờ? Như thế nào cho phải đây? Thiếu kim chủ cô làm sao có thể chi trả được học phí khổng lồ ở Ngân Dục? A, vô thấy được các tiểu thư thiếu gia nhà giàu, như thế nào mới có thể sống hoà bình với họ? Như vậy cần một thân phận, một thân phận làm cho bọn họ người trước vừa ngả, người sau tiến lên!"

Giọng nói của An Nhiên luôn rất nhạt, xem nhẹ biểu cảm trong lời nói của cô, sẽ cảm thấy đây là một khúc nhạc hoàn mỹ.

Tất cả mọi người lẳng lặng nghe, nhưng, ở sâu trong nội tâm lại không thể dùng từ khiếp sợ để hình dung.

Phó An Nhiên đang nói cái gì? Mã Tĩnh Như kỳ thực... Kỳ thực không phải tiểu thư nhà họ Phó? Như vậy, chẳng phải bọn họ bị cô gái này đùa bỡn sao?

Cảm nhận được ánh mắt chán ghét và phẫn nộ của mọi người, Mã Tĩnh Như bỗng chốc liền rối loạn.

"Không, không tôi không có, các người phải tin tưởng tôi, tôi không có -- là Phó An Nhiên, là cô ta muốn hại tôi! Cô ta muốn -- "

Rầm --!

Cửa phòng họp bị đá văng!

Chỉ thấy người đàn ông mặc quân trang vẻ mặt âm lãnh đứng ở cửa phòng, mà đôi mắt sắc bén giống như chim ưng quét qua từng người!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Lễ thượng vọng lai

Khi ánh mắt sắc bén của người đàn ông nhìn mọi người, mọi người không khỏi hít khí lạnh...

Người đàn ông giống như từ trên chiến trường đến, toàn thân tản ra sự nghiêm nghị làm người ta sợ, mà người sâu không thấy đáy nhìn bọn họ, bọn họ lại không tự chủ được gục đầu xuống, mà trên lưng cũng đầy mồ hôi lạnh.

Khi Sở An Tu nhìn thấy người đàn ông đến, biểu cảm nhất thời biến đổi.

Anh... Làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Khi Vũ Giang Nam nhìn thấy người đàn ông, biểu cảm cũng đột nhiên biến đổi, Phó Quân Hoàng làm sao có thể tới nơi này? !

Đôi giày quân nhân đạp trên đất phát ra tiếng vang, tiếng vang kia, thanh âm không lớn nhưng lại làm mọi người căng thẳng theo!

Ở đây có rất ít người biết người đàn ông mặc quân trang kia, nhưng có một cái tên liện lên trong đầu họ, chỉ là bọn họ không ai dám hô lên.

Tầm mắt của Phó An Nhiên cũng không nhìn người đàn ông, cô bỗng nhiên đứng dậy, một cước đá Mã Tĩnh Như đang im lặng sang một bên, tiếng nói băng hàn tiếp tục vang lên:

"Cô có tư cách gì, để tôi phải hăm hại cô? Há?"

Mã Tĩnh Như sớm đâu đón nói không ra lời, mồ hôi lạnh không ngừng từ trên trán chảy xuống, nhưng tầm mắt của cô ta gắt gao nhìn người đàn ông.

Trong nháy mắt nhìn thấy người đàn ông, vốn sắc mặt trắng bệch trong nháy mắt biến thành tỉnh mạch.

Xong rồi..

Xong rồi, xong hết rồi..

Cô ta từng gặp qua người đàn ông kia, anh là người quyền quý trẻ tuổi đáng chú ý nhất ở Đế Đô, anh đúng là người nhà họ Phó mà mọi người ngưỡng mộ.... Phó Quân Hoàng Hoàng!

Phó Quân Hoàng..

Người đàn ông này vì sao lại xuất hiện ở đây? Anh... Vì sao lại xuất hiện ở nơi này!

Tuy rằng hiện tại cả người Mã Tĩnh Như đều đau, nhưng đầu óc của cô ta cũng dị thường thanh tỉnh.

Phó Quân Hoàng..

Phó An Nhiên..

Sao cô ta lại không đoán ra? Ngay lúc có người nói tiểu thư nhà họ Phó ở ngay trong lớp, vì sao cô ta không nghĩ ra là Phó An Nhiên?

Rất buồn cười đi? Lúc nghe được cô (Mã Tĩnh Như) là tiểu thư nhà họ Phó, cô (Phó An Nhiên) hẳn là cười nhạo cô (Mã Tĩnh Như) đi?

Phó An Nhiên, thật thâm trầm a!

"Chú nhỏ, bọn họ khi dễ Nặc Nặc... Còn đánh Tiểu Nhiên, Ưm... Đau quá ..." Một tiếng nói mềm nhẹ uy khuất chợt phá tan sự tĩnh mạch trong phòng họp.

Tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn về phía cửa, chỉ thấy người đàn ông tây trang trắng thón trong ngực còn đang ôm một cô gái khóc nức nở, trên gương mặt anh tràn đầy lạnh lùng, chỉ là tay vỗ lưng nữ sinh kia lại cực kì ôn nhu.

Không ai biết người đàn ông cả người tản ra hơi thở vương giả này là ai, nhưng ở đây ai không phải tình anh, mặc dù không biết thân phận người đàn ông kia, bọn họ cũng biết người nọ không phải là người bọn họ có thể chọc được.

Mới đầu, khi Tô Kinh Thiên nhận được điện thoại của bảo bối nhà mình, còn có chút kinh ngạc, nhưng vừa mới nghe, nghe được bên kia không ngừng truyền đến tiếng nức nở, Tô Kinh Thiên trực tiếp ném hộp đồng đang trao đổi xuống, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến đây.

Hắn đem một bên mặt sưng đỏ của cô áp vào lòng, lần này hắn không khỏi thấy may mắn, hắn đang làm việc ở Đế Đô, bằng không...

Hậu quả, hắn không dám nghĩ, chính là...

Đôi mắt âm lãnh nhìn nữ sinh đang cuộn mình trên đất một chút, sự vô tình trong mắt làm người ta cảm thấy khiếp sợ

Hắn làm sao có thể dễ dàng buông tha người hại bảo bối của hắn?

Phó Quân Hoàng đến gần, An Nhiên mặt hơi quay đi, mày lạnh nhạt nhíu lại, đáy mắt xẹt qua một tia ảo não.

"Sao lại thế này?" Phó Quân Hoàng đứng ở bên người An Nhiên, giọng nói gần như máy móc chứa đầy bất mãn và hơi tức giận khó nhận ra.

An Nhiên như trước không nhìn về phía Phó Quân Hoàng, chỉ là nhìn thoáng qua Mã Tịnh Như, "Không có gì, em có thể giải quyết."

Phó Quân Hoàng bất lấy cánh tay An Nhiên, cường thế quay mặt của cô lại, khi nhìn rõ ràng năm đầu ngón tay in trên má, đồng tử tối đen nhất thời co rút nhanh!"

"Ai làm!" Giọng nói đè nén tràn đầy lửa giận, trên người Phó Quân Hoàng phát ra không khí lạnh lẽo làm mọi người chung quanh không khỏi lùi về phía sau một bước.

Đáy lòng An Nhiên hung hăng mắng Ân Thiên Tuyết một lần, đánh nơi nào không đánh sao cứ phải đè mặt.

"Em có thể giải quyết." An Nhiên không biết vì sao bản thân không dám nhìn Phó Quân Hoàng, chỉ có thể lặp lại một câu nói này.

Tay vuốt ve trên má An Nhiên cũng có chút run run, đôi mắt đen tràn đầy hương vị khát máu.

"Quân Hoàng, cứ để người này lại cho tôi" Giọng nói của Tô Kinh Thiên từ từ vang lên, giọng nói tao nhã nhất thời khiến nữ sinh say lòng, thanh âm rất từ tính.

Phó Quân Hoàng xoay người, tầm mắt lơ đãng xoẹt qua Sở An Tu, lại làm toàn thân Sở An Tu toát mồ hôi lạnh.

"Tùy tiện." Thuộc hạ giao người cho Tô Thiên Kinh, anh tin tưởng những ngày sau của nữ sinh này sẽ rất phong phú.

Phó Quân Hoàng nói xong, chỉ thấy hai người mặc tây trang bỗng nhiên tiến vài, bọn họ lập tức đi về phía Mã Tịnh Như, dưới ánh mắt khiếp sợ của mọi người, mang cô ta đi.

Bọn họ đây là bắt cóc công khai!

Tô Nặc còn rất đau đớn khóc giãy dụa khỏi người Tô Thiên Kinh, xạc xạc chạy đến trước người An Nhiên, dưới ánh mắt ân trầm của Phó Quân Hoàng, một tay ôm lấy An Nhiên.

"Tiểu Nhiên... Ô, mọi người nơi này thật xấu, đi nhà của tôi đi, bạn học ở đó của tôi đều rất tốt, bọn họ sẽ không đánh người... Cái cô nữ sinh kia thật hung dữ, đánh người đáng thật đau."

"Nặc Nặc..." An Nhiên có loại xúc động muốn ngất xỉu.

"Đến lúc đó Tiểu Nhiên có thể ngủ cùng tôi, tôi có thể để chú nhỏ đến phòng khác." Tô Nặc hít hít cái mũi của bản thân, không nhìn Tô Kinh Thiên nhíu mày, không nhìn Phó Quân Hoàng đen mặt, tiếp tục nói.

"Mang người của cậu đi." Mặt Phó Quân Hoàng lóe nhìn Tô Kinh Thiên.

Tô Kinh Thiên một tay ôm lấy Tô Nặc còn muốn nói gì đó, lập tức trong tiếng kêu sợ hãi của Tô Nặc, sai bước đi ra phòng họp.

Trong phòng họp lại khôi phục sự tĩnh mịch như trước, âm thanh thở dốc của mọi người cũng không quá lớn, bọn họ đều dè dặt cẩn trọng nhìn Phó Quân Hoàng.

"Chú nhỏ Phó." Sở An Tu hít một hơi thật sâu, sau khi trấn định, mới vừa rồi giẫm chặn tại chỗ đi về phía trước, hướng Phó Quân Hoàng chào hỏi.

Chú nhỏ Phó?

Có thể khiến Sở An Tu gọi một tiếng chú nhỏ Phó trừ vài vị nhà họ Phó kia, còn có thể có ai?

Mọi người nghĩ lại, nghĩ đến Sở An Tu đối với Phó An Nhiên rất đặc biệt, lại nghĩ đến phản ứng mới vừa rồi của hắn, nhất thời, sắc mặt mọi người đều biến đổi!

Phó An Nhiên mới chân chính là tiểu thư nhà họ Phó!

Phó An Nhiên lóp báy, cái người bị đồn đãi là vũ nữ thoát y Phó An Nhiên đúng là tiểu thư nhà họ Phó!

Thượng đế! Như vậy trước bọn họ đã làm cái gì! Bọn họ sao có thể tin tưởng Mã Tịnh Như ngu ngốc kia là tiểu thư nhà họ Phó!

Một tay Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên vào lòng, đôi mắt như chim ưng kia quét qua mỗi người ở đây, giọng nói giống như truyền đến từ trong địa ngục:

"Tôi người nhà họ Phó, đều luôn có thù tất báo! Nhớ cho kĩ!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Hãy tin tưởng em

Trong phòng âm u, chỉ có màn hình máy tính vẫn phát ra ánh sáng mỏng, một bóng dáng ngồi ở chỗ kia, trước màn ảnh, một bóng dáng ngồi ở chỗ kia, tầm mắt người đàn ông nhìn thật lâu ảnh chụp trên màn hình.

Trên ảnh chụp là một nữ sinh mặc đồng phục, mặc chiếc áo choàng thật dài,, chỉ là sắc mặt của cô gái thật không đẹp mắt, một bên gò má cao cao, đầy mắt đầy rét lạnh, ngay cả nụ cười nhạt trên khóe môi cũng làm người ta cảm thấy sợ, người này đúng là -- Phó An Nhiên.

Vươn tay nhẹ nhàng đụng chạm gò má trên màn hình của Phó An Nhiên, ánh sáng mỏng manh không thấy rõ biểu cảm của người nọ, chỉ có thể biết đại khái người nọ là đàn ông.

"Hãy nhìn cho kỹ, đây là người về sao mày cần che chở và bảo vệ." Người đàn ông xuất thần nhìn Phó An Nhiên trên màn hình nói.

Trong phòng không có người đáp lại hắn, hắn trái lại tự tiếp tục nói, "Nhớ kỹ, mày có thể giết chết mọi người, duy nhất, cô ấy, không được."

Người đàn ông phía sau giống như vang lên động tĩnh gì, người đàn ông bỗng nhiên xoay tròn ghế dựa, thẳng tắp nhìn người đứng phía sau hắn, "Hiện tại cô ấy sống rất tốt, nhưng tôi muốn để cô ấy sống tốt hơn."

Đôi mắt người kia luôn nhìn khuôn mặt trên màn hình, lập tức, một tiếng trầm thấp vang lên trong phòng yên tĩnh: "Nhớ kỹ. Che chở cô ấy. Bảo hộ cô ấy."

"Nhớ kỹ là tốt rồi."

Người đàn ông tắt ảnh chụp kia đi, lập tức mở một file khác ra, mà trong đó đều là những bức ảnh của cùng một người, từ nhỏ đến lớn, đầy đủ mọi thứ.

Dưới ánh sáng mỏng manh, biểu cảm của người đàn ông thật nhu hoà, hắn vuốt ve gò má trên màn hình của Phó An Nhiên gò má, nói nhỏ, "Chờ một chút, chờ một chút liền đón em về nhà."

"A --" trên má truyền đến đau đớn làm An Nhiên không khỏi kêu lên tiếng, nhưng rất nhanh, cô đã che miệng lại, môi hơi mím.

Phó Quân Hoàng nhất thời cả kinh, tay vẽ loạn thuốc mỡ còn khê run run.

Từ mười tuổi Phó Quân Hoàng bắt đầu giết người, khi lần đầu tiên anh giết người, tay cũng chưa từng run qua, biểu cảm chưa từng thay đổi, nhưng hiện tại vẻ mặt của anh dị thường khó coi, trên ngón tay run run làm An Nhiên xem rất là khó chịu.

"Lão soái ca, để em tự làm đi." Tay An Nhiên muốn nhận thuốc mỡ.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng luôn rất lạnh, từ sau khi anh mang cô trở về từ trường học, anh không nói với cô một câu, chỉ luôn trầm mặc.

Phó Quân Hoàng dời tay đi, tầm mắt vẫn nhìn gò má sưng đỏ của An Nhiên như cũ, dính chút thuốc mỡ, tiếp tục vẽ loạn trên má sưng đỏ kia.

Bác sĩ nói, thuốc mỡ cần thoa nhẹ, như vậy hiệu quả mới cao.

"Lão soái ca, anh có tính toán..."

"Không cần nói chuyện." Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng cắt lời An Nhiên.

Bên trong bỗng chốc liền yên tĩnh.

An Nhiên ngồi ở bên giường, Phó Quân Hoàng an vị ở bên cạnh cô, con người thâm thúy tràn đầy đau lòng và ảm đạm tức giận không phát tác, An Nhiên thờ dài, lão soái ca vẫn tức giận.

Sau khi bôi thuốc mỡ xong, Phó Quân Hoàng thu thập các thứ trên bàn trà, xoay người muốn đi ra ngoài, bỗng nhiên anh bị An Nhiên ôm lấy từ phía sau.

Hai tay An Nhiên vòng bên hông Phó Quân Hoàng, dùng gò má chưa bị thương áp trên lưng anh, mí mắt sụp xuống, "Lão soái ca..."

Lung Phó Quân Hoàng cứng đờ, anh muốn gỡ tay Na Nhiên ra, nhưng An Nhiên ôm rất chặt, Phó Quân Hoàng vẫn chưa gỡ hai tay bên hông ra.

"Bảo bối..." Phó Quân Hoàng thở dài.

"Quân Hoàng, không cần tự trách. Nếu chút chuyện ấy em còn xử lý không tốt, vậy về sau em phải làm sao bây giờ? Lão soái ca, em muốn anh học cách tin tưởng em, em có thể làm tốt, có thể xử lý tốt, em..."

Phó Quân Hoàng bỗng nhiên xoay người, Anh kĩ xảo tránh thoát tay An Nhiên, ôm cô vào trong lòng mình, trong nháy mắt biểu cảm biến chuyển, trên gương mặt kia hiện tại tràn đầy yếu ớt.

"Là anh không bảo vệ tốt cho em." Một lần nữa Phó Quân Hoàng lại lâm vào tự trách.

Trong con người sâu thẳm vô vàn tình cảm, An Nhiên nhón chân, đặt một nụ hôn khẽ trên môi anh, cô nhẹ nhàng mà âu yếm anh, Giọng nói nhu hoà giống như nỉ non:

"Anh bảo vệ em rất tốt. Nếu không có anh, nói không chừng hiện tại em đã chết. Từ đó về sau mỗi một ngày, lão soái ca đều chiều cổ em rất tốt, em thật hạnh phúc, này vừa đánh vừa nháo với những chiến hữu trong bộ đội, không là thật bình thường sao?"

Tay hoàn ở bên hông ôm thật chặt.

An Nhiên cọ cọ trên ngực anh, "Lão soái ca, anh rất dễ đặt cân trọng đối đãi với em, dễ đặt cân trọng bảo hộ em, dễ đặt cân trọng che chở em... Anh luôn luôn dễ đặt cân trọng như thế, thế cho nên quên, lão soái ca, hiện tại em mười lăm tuổi, trưởng thành, đã có thể tự bảo vệ mình."

Cổ họng Phó Quân Hoàng giống như bị cái gì vướng vào, tầm mắt gắt gao nhìn An Nhiên, trong khoảng thời gian ngắn, anh nhưng lại không biết nên trả lời như thế nào.

"Lão soái ca, em rất mạnh, chẳng lẽ anh quên sao? Em là phó đội trưởng đội U Linh a." An Nhiên ở trong lòng anh cười khẽ.

Chính là nụ cười kia của cô mất tự nhiên, hiện tại cô hơi động khoe môi một chút, sẽ động đến gò má sưng đỏ, cảm giác cũng đau đớn hơn.

Mặc kệ là Tần Lam đòi trước hay Phó An Nhiên hiện tại, cô cũng chưa từng chịu thương tổn gì, cũng rất ít khi cảm nhận được đau đớn.

Phó Quân Hoàng đau lòng hôn gò má của cô làm anh đau lòng, nơi đó có mùi thuốc mỡ nhàn nhạt, Phó Quân Hoàng vẫn chân chân thực thực hôn lên.

"Có thuốc mỡ." An Nhiên ngửa đầu, muốn tránh khỏi cái hôn của anh, nhưng Phó Quân Hoàng vẫn dán sát lên, hôn lên, mà vừa hôn, trên môi của anh toàn là thuốc mỡ.

May mắn, đây là thuốc mỡ điều chế từ thuốc bắc.

Một bên rút khăn giấy ra, chà lau thuốc mỡ dính trên miệng Phó Quân Hoàng, "Lão soái ca, em không muốn trở thành gánh nặng của anh."

Phó Quân Hoàng ngẩn ra, nghi hoặc nhìn An Nhiên.

"Hôm nay chỉ là vừa vụn xảy ra chút chuyện, anh liền trực tiếp đến trường học, anh là mới từ sân huấn luyện chạy đến?" Đáy lòng An Nhiên một mảnh mềm mại, "Nếu sự việc này bị người nào chộp đuôi, đến lúc đó sẽ bị cấp trên xử phạt." Đến lúc đó, cô sẽ trở thành uy hiếp của anh, sẽ bị mọi người nắm đuôi.

Sở dĩ ở Ngân Dục cô giấu diếm thân phận của mình, không chỉ vì bản thân ngại phiền toái, còn có một loại sợ hãi có một số người sẽ dùng cô để uy hiếp nhà họ Phó Chỉ có thể làm bản thân cường đại hơn, mà hiện tại thể lực của cô xa xa không đủ, cô càng cần cường đại thể lực!

"Sẽ không." Phó Quân Hoàng trực tiếp chặt đứt sự băn khoăn trong lòng An Nhiên.

An Nhiên thở dài, lão soái ca cũng không rõ ý của cô. Quên đi, như vậy cũng thế, cô sẽ xử lý mọi chuyện thật tốt. Chỉ cần, lão soái ca khoẻ mạnh, thì tốt rồi.

Nhưng mà An Nhiên về nhà cũng không biết, lúc này trong hội học sinh, sớm loạn thành một đoàn --

Toàn bộ học sinh sẽ bị một đám người xã hội đen vây quanh!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Uy hiếp

Trong không khí lưu động một phần khăn trương.

Biểu cảm của mọi người trong phòng họp không tốt lắm, sau khi Phó Quân Hoàng mang An Nhiên đi, bọn họ còn chưa kịp phản ứng, hội học sinh đã bị một đám người mặc áo đen vây quanh!

"Các người đây là muốn làm cái gì?" Một gã nam sinh cau mày, nhìn một gã mặc áo đen hỏi.

Không ai trả lời vấn đề của hắn, thậm chí không có một người nào nhìn hắn lấy một cái.

Sở An Tu ngồi trên ghế tựa, mày nhíu lại, những người này không phải là người của Âm Bộ, lại càng không phải người của Độc Cô Uyên Ảnh, hắn chưa thấy qua những người này.

Trên người những người này có một hơi thở sát phạt, những người này đều là những đứa trẻ.

"Trẻ con nên có bộ dáng của trẻ con, không có chuyện gì thì đừng làm loạn, bằng không chừng khi nào thì chuyện này rơi xuống trên người các người, cái này không tốt, các người nói đúng không?"

Tiếng thở dài từ từ vang lên trong đám người, chỉ thấy một cô gái mặc quần áo màu đen đi ra, trong tay cô cầm một khẩu súng lục chơi đùa.

Người có thể tiến vào hội học sinh, người nào không phải là tinh anh của Ngân Dực? Nhà bọn họ cũng không tầm thường, có không ít của cải phong phú, bình thường tuy rằng bọn họ cao ngạo một chút, nhưng bọn họ khi nào thì gặp qua loại trường hợp này? Khi nào thì gặp qua súng đạn thật?

Nhưng mà hiện tại, còn có người cầm một cây súng đùa bỡn trong tay, âm trầm nhìn bọn họ.

"Cô là ai? Muốn làm cái gì?" Sở An Tu chưa thấy qua nữ sinh kia, nhưng có lẽ hắn biết người kia là ai.

Lam Nhượng Khê chau chau mày, "A... Đúng rồi, tôi tôi làm cái gì a?" Ý cười nguy hiểm trên khoé môi càng đậm, "Đương nhiên là đến bịt miệng." Âm sắc, đột nhiên biến.

Biểu cảm của mọi người đột nhiên thay đổi!

Bọn họ vĩnh viễn đều nhớ ánh mắt trước khi rời đi của Phó Quân Hoàng, anh đã nói qua sẽ đáp lễ với bọn họ, tuy rằng bọn họ không làm gì với Phó An Nhiên, nhưng bọn họ cũng từng trợ giúp, bọn họ cũng từng vui sướng khi người gặp họa, bọn họ sợ không chịu nổi sự trả thù của nhà họ Phó.

Bịt miệng... Bọn họ đây là muốn giết người!

"Các người cho rằng đây là chỗ nào! Bịt miệng? Thật buồn cười!" Một gã của cái coi như phong phú, ở Đê Đô còn có thể là giàu có thứ hai hừ lạnh.

Lam Nhượng Khê nở nụ cười, nhìn xem, nơi này còn có người không sợ chết.

Lam Nhượng Khê nâng tay, lúc mọi người còn không biết cô muốn làm cái gì, chỉ thấy một người mặc trang phục màu đen mang một chồng tài liệu trình đến tay cô, cô cấp tốc lật xem tài liệu, lúc lật đến một tờ kia liền bật cười.

"Trời sao thiếu gia tập đoàn, Lý Tông con trai Lý Húc a." Lam Nhượng Khê chắc chắn hai tiếng, biểu cảm của người kia đột nhiên thay đổi.

"Cô điều tra chúng tôi!" Lý Tông lạnh lùng nói.

"Yên tâm, hiện tại chúng tôi chỉ điều tra các người, còn chưa muốn mạng của anh." Lam Nhượng Khê vỗ vỗ tư liệu trong tay, "Tôi chỉ là tôi nói cho các người một câu, nên nói cái gì không nên nói cái gì, đều phải nhớ cho kỹ."

Mọi người không rõ chân tướng nhìn Lam Nhượng Khê.

Bọn họ có nói cái gì sao?

"Nếu tôi phát hiện, các người nói gì đó không nên nói, yên tâm, tôi sẽ làm cho người đó vĩnh viễn không mở miệng được." Súng lục màu bạc hướng về phía không khí làm tư thế nổ súng, khoé môi Lam Nhượng Khê mỉm cười làm người ta run sợ, "Nếu không tin lời tôi, các người có thể thử xem."

Mục triết luận luôn đều là hứng thú nhìn Lam Nhượng Khê, cô ấy thoát nhìn cũng không lớn, hơn nữa người này hình như vài ngày trước gặp nhau ở nhà họ Chu, tiểu thư nhà họ Chu sao? Vào lúc ấy, cô ấy rất ngoan hiền đấy.

Lam Nhượng Khê vẫy tay liền muốn dẫn người đi, tầm mắt của mọi người đều nhìn Lam Nhượng Khê, đang nhìn đến cô đi ra khỏi cửa, cô đột nhiên quay người lại, trên mặt mang theo một tia giết mình.

"A... Quên mang vài người đi." Bóp bóp, vẫy tay.

Vài tên luôn luôn mặc tây trang màu đen chọt ra tay, lúc mọi người còn chưa kịp hồi phục tinh thần, mang vài người đi, trong đó có nam có nữ, khi có người nghĩ muốn lên tiếng ngăn lại, lại bị người bên cạnh kéo lại.

"Cái gì nên, cái gì không nên nói, nhớ kỹ. Bằng không, tự gánh lấy hậu quả a."

Vài tên bị mang đi kia sắc mặt đều cực kì sợ hãi, chỉ là bọn họ còn chưa kịp kêu to, cũng đã bị bưng kín miệng, cũng có người trực tiếp bị đánh hôn mê, khiêng trên vai mang đi.

Bọn họ làm như vậy sẽ không sợ bọn họ báo án sao!

Nhóm người này rất can đảm !

"Sự tình hôm nay, tốt nhất quên toàn bộ đi." Giọng nói tao nhã của Sở An Tu vang lên, "Sự việc này tôi sẽ phản ánh với cấp trên, nhưng nếu ai tự tiện nói ra hoặc là làm cái gì, hậu quả, tôi không phụ trách."

Mọi người cùng cả kinh.

Bọn họ không nghĩ tới, hội trưởng Sở vậy mà sẽ nói loại lời này, hẳn nhưng là thiếu gia nhà họ Sở!

"Hội trưởng anh có biết lai lịch của nhóm người này?" Mục Triết cười hi hi nhìn Sở An Tu.

Biểu cảm của Sở An Tu cũng không tốt, vừa rồi trước khi Lam Nhượng Khê rời đi, đáy mắt nhàn nhạt châm chọc làm lòng hắn chột trảm xuống.

Cô ta quả nhiên là người của quân chủ.

"Là một đám người không thể trâu vào." Sở An Tu ném lại những lời này, đứng dậy, bước nhanh ra khỏi phòng họp.

Sở An Tu đi rồi, không hề ít người bỗng chốc liềm xui lơ trên đất, mới vừa rồi lúc Lam Nhượng Khê dùng súng chỉ vào không khí, bọn họ luôn có cảm giác phát súng kia là nhắm ngay bọn họ, phảng phất ngay tại giây tiếp theo, cô ta sẽ nổ súng.

Bọn họ phải báo cảnh sát, nhóm người này dám làm càn ở Đế Đô như vậy!

Chỉ là bọn họ báo cảnh sát, bên cảnh sát nói sẽ điều tra, chính là cuối cùng cũng không giải quyết được gì. Khi bọn họ còn chưa tới kịp nói ra bọn họ của mình bị bắt cóc, bọn họ phải thu thập tin tức trong nhà phá sản, cũng có người, sau khi bọn họ về nhà, nhận được không ít đe dọa.

Khi bọn họ muốn nói ra Phó An Nhiên chính là tiểu thư nhà họ Phó, bọn họ cũng đã bị người hành hung một chút, rồi sau đó cũng không ai dám nói ra thân phận của Phó An Nhiên, cho nên ở Ngân Dục cũng không có ai biết thân phận của Phó An Nhiên.

Đương nhiên, tất cả những thứ này đều là nói sau.

Trong phòng âm u, chỉ có chính giữa có một ngọn đèn còn thoáng lay động, phát ra ánh sáng mờ mờ.

Chỉ thấy bên trong phòng, có hai thiếu nữ bị nhốt ở bên trong, các cô ấy cuộn mình lại, thân thể không nhịn được run run.

Lúc các cô bị ném vào phòng, dĩ nhiên đã chịu qua cực hình.

Trên mặt hai người không nhìn ra dấu vết bị thương, nhưng da thịt lở loét ra ngoài tràn đầy vết roi.

Trong phòng cực kì yên tĩnh, ngoại trừ tiếng hít thở yếu ớt của hai người, lại không có bất kì âm thanh nào khác.

"Bọn họ... Bọn họ vì sao... Muốn..." Tiếng nỉ non dần dần vang lên trong phòng, mà người nỉ non này đúng là Ân Thiên Tuyết.

Sau khi Ân Thiên Tuyết đánh Tô Nặc một bạt tai, cô ta đã bị An Nhiên đánh hôn mê bất tỉnh, sau đó cô ta là bị đau tỉnh, tỉnh lại, cô ta liền phát hiện bản thân đã ở trong phòng này, mà đứng ở phía trước cô ta là một đám đàn ông mặc quần áo màu đen.

Cô ta còn chưa kịp phản ứng đây là chuyện gì, cửa phòng luôn luôn khép chặt bị người đẩy ra, lập tức một người lại bị ném vào, thân thể của cô ta bắt đầu co rúm lại một chút, những người đó sau khi ném người vào, xoay người bước đi.

Ân Thiên Tuyết dè dặt cẩn trọng đi qua nhìn, người nọ đúng là Mã Tịnh Như! Tiểu thư nhà họ Phó!

Mã Tịnh Như giống như chịu đã kích lớn gì, sau khi cô ta bị ném vào, không nói qua một câu, chỉ cuộn người lại.

Không ai trả lời vấn đề của Ân Thiên Tuyết.

Cộc cộc cộc --

Đôi giày quân nhân đạp trên đất phát ra thanh âm, thân thể Ân Thiên Tuyết căng thẳng, cơ thể Mã Tịnh Như cuộn mình trên đất cũng run càng lợi hại.

Kết --

Cửa Phòng bị đẩy ra, đập vào mí mắt các cô, là một đôi giày quân nhân màu đen, mà độ ẩm quanh thân bọn họ đã đột nhiên đóng băng.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Phó thiếu tướng giận!

Trong phòng một mảnh yên tĩnh, Phó Quân Hoàng đỡ An Nhiên ngủ, sau khi xác định cô đã ngủ say, mới xoay người rời giường, mặc quần áo, đi giày, sai bước đi ra bên ngoài.

Nhẹ nhàng khép cửa lại, luôn luôn chờ ở một bên bỗng nhiên đứng dậy, thần kinh căng thẳng, biểu cảm nghiêm túc.

Phó Quân Hoàng vẫn lạnh lùng như trước, mang giày xong, không chút độ ấm hỏi:

"Người đâu?"

"Người đã được Tô đồng đưa đến. Chỉ là người còn lại đã bị người khác mang đi." Người đàn ông có chút khó xử nói, lúc bọn họ dẫn người đến, đã có người đến trước bọn họ một bước, mang người đi.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng bất động, chỉ là hơi thở quanh thân so với vừa rồi còn lạnh hơn.

"Đi."

Nghĩ đến dấu ngón tay sưng đỏ trên má An Nhiên, đột nhiên độ ấm trên người Phó Quân Hoàng hạ vài độ.

Chiếc xe màu đen gài thét trong bóng đêm.

Cuối cùng, xe dừng lại ở một nhà xưởng đã bỏ hoang.

Bên ngoài nhà xưởng đã có vài người đứng chờ ở đó, khi Phó Quân Hoàng xuống xe, biểu cảm của mấy người kia nghiêm túc mà lại khẩn trương, Phó Quân Hoàng không liếc mắt nhìn bọn họ lấy một cái, đi thẳng tới nơi giam giữ người.

Người đàn ông đi phía trước dẫn đường cho Phó Quân Hoàng chính là chính là anh trai sinh đôi của Lãnh Vô Danh, Lãnh Vô Thương, hần và Lãnh Vô Danh đều là người đã chạy ra khỏi phòng thí nghiệm kia cùng với Phó Quân Hoàng và An Nhiên.

"Lão đại." Lãnh Vô Thương cung kính khom người.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng gạt đầu, Lãnh Vô Thương đứng dậy, dẫn đường.

Khi Lãnh Vô Thương mở cánh cửa kia ra, hần cảm giác được rõ ràng, độ ấm quanh thân lão đại nhà mình có bao nhiêu lạnh.

Hai người này, xem ra là chán sống rồi.

Trong quan niệm của lão đại, ngoại trừ bảo bối nhà anh, không có nam nữ nào khác.

Chỉ cần là người thương hại đến bảo bối của anh, ngoại trừ thống khổ thì cũng chỉ có thống khổ.

Hai cô gái trong phòng đều đang run run, Lãnh Vô Thương cười nhạo, dám can đảm đi khiêu khích thiếu chủ từ nhà hần? Quả thực là ngại bản thân sống quá lâu.

Tầm mắt Phó Quân Hoàng khẽ liếc qua, liền dừng trên người Ân Thiên Tuyết, "Chính là cô ta?"

"Phải, là cô ta." Sau khi Ân Thiên Tuyết bị đưa đến đây, bọn họ không động vào cô ta, lão đại đã nói muốn đích thân động thủ. Hần không thể bao biện làm thay.

Đôi giày quân nhân đạp trên mặt đất phát ra âm thanh giống như có người gõ lên người Ân Thiên Tuyết, cô ta cảm giác được ánh mắt người đàn ông kia nhìn bản thân có bao nhiêu sắc bén, cô ta muốn lớn tiếng hô lên, nhưng tiếng nói giống như mắc ở trong cổ họng, cho dù lớn lên cô ta rất nhiều lời, nhưng mở miệng ra cũng chỉ có tiếng thở khí, lại không có gì khác.

"Thích đánh người?" Giọng nói hơi máy móc vang lên trong gian phòng gần như tĩnh mịch.

Ân Thiên Tuyết không ngừng lắc đầu, cô ta nỗ lực cuộn mình lại, sâu trong đôi mắt có vô tận sợ hãi.

Người đàn ông này, thật đáng sợ!

Cô ta... Cô ta vì sao sẽ trêu chọc đến người đàn ông như vậy?

Không... Không, cô ta có bùa hộ mệnh, cô ta có bùa hộ mệnh!

"Không... Anh không thể..." Ân Thiên Tuyết gian nan hô lên, "Anh không thể giết tôi, tôi... Ba tôi sẽ tìm anh... Còn có, còn có... Cô ta, cô ta!"

Ân Thiên Tuyết không biết vì sao bản thân lại bối rối như vậy, thân thể cô ta chỉ không ngừng run rẩy, cô ta đi đến bên người Mã Tịnh Như, cô ta gắt gao cầm lấy cánh tay Mã Tịnh Như, gần như điên cuồng hô, "Cô ấy là tiểu thư nhà họ Phó! Các người không thể đụng đến chúng tôi, người nhà họ Phó sẽ tìm các người, nhà họ Phó sẽ giết các người!"

Đúng, cô ta có nhà họ Phó làm bùa hộ mệnh, bên người cô ta có Mã Tịnh Như làm ván gỗ cho bản thân, không ai có thể động đến cô ta, cô ta...

Nhưng vì sao, vì sao mặc dù là như vậy, thân thể của cô ta vẫn phát run, vì sao mặc dù là như vậy, cô ta vẫn sẽ sợ hãi người đàn ông lạnh lùng trước mắt này?

"Xuy --" Một tiếng cười nhạo đột nhiên vang lên, Lãnh Vô Thương trào phúng nhìn Ân Thiên Tuyết, "Tiểu thư nhà họ Phó? Chỉ bằng cô ta?"

Ân Thiên Tuyết sửng sốt, tầm mắt nhìn Mã Tịnh Như cuộn mình trên đất một chút, cô lôi kéo cô ta, khẽ lay cô ta.

"Tịnh Như, cô mau đứng lên, cô mau... Đứng lên nói cho bọn họ, cô là tiểu thư nhà họ Phó, cô là..." Ân Thiên Tuyết càng kêu càng tuyệt vọng, vô luận cô lay thế nào, Mã Tịnh Như vẫn cuộn người lại như cũ, cô bỗng chốc trở nên thô bạo, cô ta đánh vào trên người Mã Tịnh Như từng chút một, "Cô gạt tôi! Cô gạt tôi!" Đôi mắt đã trở thành màu đỏ, mà càng ngày, cũng càng tuyệt vọng.

Đáy lòng xẹt qua một ý niệm không tốt, những người này, là vì Phó An Nhiên mới đưa các cô đến đây.

Ân Thiên Tuyết không ngốc, tuy rằng cô ta thích khoe khoang chút, nhưng vẫn có chút đầu óc, chỉ là cô ta làm sao sẽ bị Mã Tịnh Như đùa giỡn đây!

Sao cô ta lại không nghĩ tới, Phó An Nhiên chính là tiểu thư nhà họ Phó, Phó An Nhiên mới chân chính là tiểu thư nhà họ Phó!

Ân Thiên Tuyết bỏ cánh tay Mã Tịnh Như ra, cô ta quỳ trên mặt đất, nói với Phó Quân Hoàng, "Tôi... Tôi sai lầm rồi, đều là do cô ta, đều là do cô ta sai tôi làm, tôi... Tôi không nghĩ tới, đều là cô ta! Thả tôi đi, tôi... Tôi sẽ không nói cái gì, tôi..."

Phó Quân Hoàng ngồi trên ghế tựa Lãnh Vô Thương mang đến, hai chân bắt chéo, tựa vào ghế tựa, hai mắt âm trầm, hơi thở quanh thân làm Lãnh Vô Thương lùi về phía sau mấy bước.

Hiện tại lão đại, một chút cũng không thể nhiều lời, chỉ làm thì tốt rồi.

Nâng tay nhìn đồng hồ, anh không thể rời đi quá lâu, bằng không bảo bối tinh lại sẽ không tìm thấy anh.

"Thả cô?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng trước sau như một không có chút độ ấm, "Ai tới buông tha bảo bối của tôi?"

Lãnh Vô Thương đứng sau lưng anh nở nụ cười, hẳn chỉ biết lão đại nhất định sẽ nói lời này, nâng tay, làm động tác lôi người ra ngoài với người bên ngoài, hai người tiến vào, bọn họ trầm mặc lôi Ân Thiên Tuyết điên cuồng kêu to đi ra ngoài.

"Không cần chết." Chơi thế nào đều được, chỉ cần không chết. Nếu chết, đối với cô ta mà nói là một loại giải thoát, anh làm sao có thể cho phép người thương hại bảo bối của anh được giải thoát nhanh như vậy?

"Dạ!"

Ân Thiên Tuyết nghe nói như thế càng tuyệt vọng, đáy lòng sợ hãi làm cô ta không ngừng kêu to, cầu cứu, nhưng khi mọi người cởi quần áo của cô ta, những người đàn ông xa lạ kia không ngừng lấy tay vuốt ve thân thể cô ta, khi bàn tay lần lượt dừng trên gương mặt cô ta, cô ta mới chính thức biết, bản thân rơi vào một chỗ thế nào....

"Nên xử lý cô như thế nào đây?" Giọng nói của Phó Quân Hoàng rất lạnh, Ân Thiên Tuyết bất quá chỉ là đồng lõa, mà người trước mắt này mới là chủ mưu, anh đều rất rõ ràng.

Mã Tịnh Như co rúm lại, trong mắt cô ta chứa đầy hoảng sợ, cùng với tuyệt vọng.

Đắc tội người nhà họ Phó, không ai sẽ có kết cục tốt!

Cô ta muốn tự cứu, cô ta...

Coi ta nhớ được cái lão già kia đã từng nói, không ai có thể chịu được sự mê hoặc của cô ta, mặc dù đáng về cô ta bình thường, nhưng cô ta sở hữu đáng người làm đàn ông hưng phấn, lão già kia nói với cô ta, chỉ cần cô ta coi hết, mặc kệ là dạng người gì, đều sẽ muốn áp đảo cô ta, ăn cô ta!

Nghĩ như thế, Mã Tịnh Như run run bắt tay vào làm, cởi bỏ đồng phục của bản thân, rồi sau đó dưới ánh mắt nhú lại của Lãnh Vô Thương, vứt áo đi, cởi quần lót xuống....

Trên người cô ta thoát gần như trần như nhộng, cô ta đi về phía Phó Quân Hoàng....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Kết cục của Mã Tịnh Như

Da thịt trắng nõn trần đầy vết roi xanh tím, hiển nhiên đã bị dùng hình qua, chỉ là mặc dù là như thế, cơ thể kia dưới ánh sáng mỏng manh run nhẹ cũng mê hoặc không biết bao nhiêu đàn ông.

Lãnh Vô Thương giấu sự trầm chọc dưới đáy mắt, vô cảm nhìn người phụ nữ loã thể đang không ngừng đi về phía Phó Quân Hoàng.

Lúc này, người phụ nữ này thật là chết ngàn vạn lần cũng không đủ.

Muốn quyến rũ lão đại? Hắn không phải là lần đầu tiên gặp, nghĩ đây không thể là lần cuối cùng nhìn thấy, nhưng kết quả nhất định đều sẽ giống nhau.

Ngoài cửa truyền đến tiếng quát tháo tê tâm liệt phế của Ân Thiên Tuyết, mỗi một tiếng kêu to của cô ta giống như quát vào cơ thể Mã Tịnh Như, nhưng thân thể của cô ta chỉ không ngừng run rẩy, đáy lòng ngày càng sợ hãi.

"Mã Tịnh Như, cô không được chết từ tế! Tôi hận cô! Hận cô!" Tiếng quát tháo khàn khàn tràn đầy hận ý, nếu không phải bởi vì Mã Tịnh Như, cô ta làm sao có thể lưu lạc đến bộ dạng như vậy!

Tay vươn ra hơi giật mình, cô ta hoảng sợ nhìn người đàn ông giống như vương giả trước mắt, anh thật làm cho người ta lòng say, mặc dù là dưới tình huống như vậy, trái tim cô ta đã không tự chủ được nhảy lên vì anh, nếu lúc trước lão già kia không bao dưỡng cô ta, mà là người đàn ông này, nếu về sau cô có thể đuổi kịp người đàn ông như vậy, như vậy....

Cô ta sẽ một đời không lo.

Nghĩ như thế, lá gan Mã Tịnh Như cũng lớn, cô ta nỗ lực làm ra động tác quyến rũ, mị nhân như tơ nói:

"Chủ nhân, ngài là tôi -- "

Rầm--

Đôi giày quân nhân không chút lưu tình đá văng người phụ nữ, sắc mặt Phó Quân Hoàng rất khó coi, một đế giày đen in lên người chính chỗ Mã Tịnh Như đang ôm bụng thống khổ không thôi, ánh mắt một mảnh lạnh lẽo.

"Cút ngay!" Trên người cô ta có mùi vị làm anh chán ghét, hương vị kia nếu lây dính lên người anh, đến lúc đó bảo bối ngửi thấy sẽ mất hứng.

Biểu cảm trên mặt Lãnh Vô Thương không thay đổi, chỉ là khoé môi lặng lẽ động vài cái.

Lão đại làm việc, quả nhiên luôn chuyên chú mà độc nhất.

"Cô đã thích đàn ông như vậy, vậy tôi liền thoả mãn cô." Giọng nói trầm thấp đầy rét lạnh, nhưng lời nói lại làm Mã Tịnh Như mặt xám như tro tàn.

Không, sẽ không phải trong tưởng tượng của cô ta.

Lão già đó từng nói, không ai có thể cưỡng lại sự mê hoặc của cô ta, không ai!

"Chủ nhân, chẳng lẽ anh không muốn tôi sao? Tôi..." Cô ta chịu đựng đau đớn, cười quyến rũ với Phó Quân Hoàng.

Lãnh Vô Thương vỗ tay, ba bốn người đàn ông cường tráng mặc quần áo màu đen tùy tiện tiến vào.

Trong lòng Mã Tịnh Như nhảy lên, không, cô ta không nên bị đàn ông vũ nhục, cô ta... Mặc dù lúc còn nhỏ cô ta đã bị bao dưỡng, hầu hạ không ít người, cũng chơi qua mấy người, nhưng kia đều là tuyệt bút bảo thủ

Cô ta giống như có thể nhìn thấy kết cục sau đó của bản thân, cô ta liền quỳ rạp trên mặt đất, cơ thể không ngừng lùi về phía sau, cô ta không ngừng lắc đầu, "Tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi! Tha tôi đi, tôi sai rồi! Tôi về sau cũng không dám nữa, tha tôi đi!" Đây là lần đầu tiên Mã Tịnh Như nói tiếng xin lỗi từ sau khi tiến vào đây.

Lãnh Vô Thương liếc mắt nhìn Phó Quân Hoàng một cái, sau khi nhìn thấy phản ứng của anh, hắn nói với mấy tên kia:

"Cái cô gái này, thương cho mọi người."

Một câu nói này của Lãnh Vô Thương, giống như đánh Mã Tịnh Như vào địa ngục.

Vài tên đàn ông kia nhìn cơ thể đang không ngừng run run, sắc mặt như tro tàn của Mã Tịnh Như, đồng thời biểu cảm xoẹt qua một tia hưng phấn, mặc dù thoát nhìn cô gái này có chút kiêu cách, nhưng bọn họ đã cảm dục thật lâu, có thể có phụ nữ để phát tiết đã là tốt rồi.

Trên người Mã Tịnh Như đã còi không còn sót lại thứ gì, cũng miễn bọn họ phải xuống tay, việc bọn họ cần làm là trực tiếp thương cô ta!

Phó Quân Hoàng cũng không hề rời đi, anh an vị ở ghế tựa, cặp mắt thâm thúy không chút dao động, cứ như vậy nhìn một nhóm người áp đảo Mã Tịnh Như, lập tức trong tiếng hoảng sợ của cô ta, muốn cô ta.

Đang nhìn đến nhóm đàn ông còi dây lưng, nhìn bọn họ cường thế và hưng phấn...

Sau khi mấy người đàn ông thay nhau ra trận, một đám người thắt chặt dây lưng, trên mặt hưng phấn chứa đầy thỏa mãn, lập tức kính cẩn rời đi.

Người phụ nữ này thật đúng là lợi hại, ở dưới tình huống như vậy mà còn có thể phát ra tiếng ngâm dâm dăng, cô ta rất lăng ló.

Trên cơ thể xích lảo kia tràn đầy dấu vết khả nghi, ngay cả trên gương mặt coi như hoàn hảo kia cũng lây dính không ít.

Sợi tóc hỗn độn dính vào trên mặt cô ta, sắc mặt cô ta tái nhợt mà vô lực, cô ta còn có thể cảm giác được rõ ràng, nơi nào đó trên thân thể cô ta còn có cái gì đó đang chảy ra ngoài.

Phó Quân Hoàng luôn nhũn mỳ, từ đầu đến cuối biểu cảm của anh không thay đổi, chỉ là mỳ càng ngày nhũn càng lợi hại.

Dĩ nhiên trong mắt Mã Tịnh Như không còn tâm cơ như vừa rồi, ngay cả một tia ánh sáng cũng không có, cô ta đại ra nhìn tất cả trước mắt.

Cái người đàn ông kia, cái người đàn ông giống như vương giả kia, vì sao không phải của cô ta? Anh vì sao không thích cô ta? Vì sao lại thích Phó An Nhiên! Dựa vào cái gì cô luôn tốt hơn cô ta! Dựa vào cái gì!

Con người như tro tàn dần dần tràn đầy hận ý, Lãnh Vô Thương nhìn rất vui vẻ, người phụ nữ này thật đúng là có chút thú vị.

"Chưa đủ? Yên tâm, chúng tôi còn có rất nhiều tiết mục giải trí chờ anh." Lãnh Vô Thương vỗ tay, vài người đàn ông bụng khay tiến vào, những thứ trong khay này làm Mã Tịnh Như không ngừng lui về phía sau.

Cô ta co rúm người lại, không ngừng lắc đầu, khàn khàn hô, "Không, không... Tôi... Tôi sai rồi, tôi thật sự... Sai lầm rồi, không cần, không cần..."

Một hồi tiếng chuông di động dễ nghe vang lên, di động luôn được Phó Quân Hoàng nắm trong tay vang lên, mở di động ra, đã là một giờ sáng, nếu còn không quay về, bảo bối sẽ tỉnh.

Nhưng mà, Phó Quân Hoàng vừa mới đứng dậy, cửa đã bị đẩy ra, chỉ thấy Tô Kinh Thiên mặc bộ áo gió màu đen bình tĩnh đi đến.

Phó Quân Hoàng nhũn mỳ lại.

Sắc mặt Tô Kinh Thiên cũng khó coi, hiển nhiên hôm nay bảo bối bị dọa sợ, sau khi trở về, cô luôn rúc trong lòng hắc, chỗ nào cũng không đi, mặc dù đang ngủ cô ấy cũng kêu chú nhỏ cứu tôi.

Hắn phải bỏ thêm chút thuốc ngủ vào bữa tối của bảo bối, ôm cô ấy ngủ hồi lâu, hắn mới có thể ra ngoài.

"Nặc Nặc chỉ là bị dọa, không có chuyện gì lớn." Tô Kinh Thiên thở dài, hắn biết Phó Quân Hoàng ít nói, chủ động nói ra.

Phó Quân Hoàng gật đầu, "Đi trước."

Phó Quân Hoàng biết, chỉ cần người phụ nữ kia. Ở trong tay của hắn, tất nhiên là không có kết cục tốt, mặc dù không chết, cũng sẽ triệt để phế bỏ.

"Đi thôi, còn lại, để tôi là được rồi."

Tô Kinh Thiên đi đến chiếc ghế Phó Quân Hoàng ngồi trước đó, hắn không lạnh lùng giống như Phó Quân Hoàng, toàn thân đều tản ra hơi thở yêu nghiệt, chính là như thế lại làm Lãnh Vô Thương hơi hơi lùi về phía sau một bước.

Người đàn ông này điên cuồng đứng lên, nhưng còn dọa người hơn so với lão đại.

"A... Cô nói, tôi nên xử lý cô như thế nào mới tốt!" Tiếng nói chậm rãi chứa đầy lạnh giá.

Phó Quân Hoàng không biết sau đó đã xảy ra chuyện gì, nhưng anh cũng đoán được, sau này Lãnh Vô Thương nói cho anh, người phụ nữ kia điên rồi, tuy rằng không biết điên thật hay điên giả, nhưng đều không xong, bởi vì cô ta bị Tô Kinh Thiên mang đi, người bị hắn mang đi, làm sao có thể có kết cục tốt?

Lúc Phó Quân Hoàng về nhà, bé con an ổn ngủ trên giường, trong phòng yên tĩnh vang lên tiếng hít thở đều đều của cô.

Vốn muốn tiến lên chột bước chân của Phó Quân Hoàng dừng một chút, anh cởi áo khoác, bay thẳng đến phòng tắm đứng dưới vòi sen qua, xác định trên người không còn mùi hương quái dị, anh cứ như vậy xịch lỏa đi ra.

Nhẹ nhàng xóc chăn lên, lên giường, ôm cô bé đang ngủ an ổn vào trong lòng.

Vốn đang ngủ sau khi ngủ được mùi thơm quen thuộc, vô ý thức rúc vào nguồn nhiệt, khi tìm thấy vị trí thoải mái, lại nặng nề ngủ.

Ánh trăng xuyên thấu qua cửa sổ tiến vào phòng ngủ, toả ra sự ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Gia, ngài sẽ là của tôi

Sáng sớm hôm sau, Tô Nặc đã màn theo khuôn mặt nhỏ nhắn còn đang sung đỏ chạy tới, mà đi theo sau cô là vẻ mặt bất đắc dĩ của Tô Thiên Kinh.

Lúc Tô Nặc đến, An Nhiên còn đang dùng bữa sáng mặc dù Phó lão gia từ không hỏi An Nhiên gì nhiều, nhưng lúc dùng cơm, ánh mắt sẽ không tự chủ được nhìn về phía gò má của An Nhiên, nhìn đến trên gò má Tô Nặc cũng có dấu ngón tay như vậy, mày không khỏi nhũu lại.

Lão gia từ cũng không hỏi nhiều, tiếp tục ăn cháo của bản thân, ăn chút rau dưa.

Chuyện của bọn nhỏ vẫn nên để bọn nhỏ giải quyết đi.

Tô Nặc vừa thấy An Nhiên, liền bỏ nhào vào trong lòng cô, trong quá trình còn không quên chào hỏi Phó lão gia từ.

Mấy ngày này, ngoại trừ Phó Quân Hoàng và Phó lão gia từ, Phó Quân Nghị ở nội trú, Phó Văn Thắng và Từ Tĩnh Ngưng bị cấp trên điều đi làm việc, bằng không, bọn họ thấy vết thương trên mặt An Nhiên, còn không biết sẽ làm ra phản ứng gì đâu.

Nhà họ Phó có tiếng là bao chơ khuyết điểm.

"Cò đau hay không?" An Nhiên vỗ nhẹ cô gái vui trong lòng bản thân, nhẹ giọng hỏi.

Tô Nặc ở trong lòng An Nhiên lắc đầu, "Ngày hôm qua chú nhỏ đã xử lí qua, hiện tại không đau, ừm...ngày hôm qua vẫn có chút đau. Tiểu Nhiên, của cô có phải rất đau hay không, của cô thoát nhìn rất dọa người." Cô ấy không nói dối trước mặt An Nhiên. "Không đau." An Nhiên cười trấn an cô.

Sáng nay lúc thức dậy, Phó Quân Hoàng đau lòng hôn lên mặt cô, đẩy mất một mảnh đau lòng. Nghĩ tới cái này, trong lòng An Nhiên mềm mại. Phó Quân Hoàng nhũu mày nhìn thanh âm trong lòng bảo bối, lập tức ánh mắt đông lạnh nhìn về phía Tô Thiên Kinh sắc mặt cũng khó coi giống mình.

Tô Kinh Thiên trừng lại, anh cho rằng hần không ăn giấm chua sao? Cô gái lãnh huyết lại phúc hắc như vậy ai sẽ thích? Nhìn bảo bối Nặc Nặc nhà hần, giọng nói dễ nghe, bảo bối nhà hần thích cô gái lãnh huyết kia, xem như phúc phận của cô ấy.

Phó lão gia từ tiếp tục yên lặng ăn cơm của ông.

Thanh niên bây giờ thật một chút cũng không thú vị, thế nào một đám đầu thích nuôi dưỡng bảo bối vậy.

"Nặc Nặc, Tiểu Nhiên còn phải ăn cơm." Nói xong, Tô Kinh Thiên đã ôm Tô Nặc ra khỏi lòng An Nhiên, nhân tiện, còn trừng mắt liếc nhìn An Nhiên một cái.

Phó Quân Hoàng nhũu mày, cặp mắt đen tối xoẹt qua một tia nguy hiểm.

Tô Kinh Thiên làm như không thấy, chào hỏi với Phó lão gia từ, sau đó ôm cô nhóc đi đến sofa phòng khách.

An Nhiên buồn cười, vừa muốn bóc trứng gà, một cái trứng gà đã bóc sẵn đưa đến trước mặt cô.

"Ăn."

An Nhiên nhận trứng gà trong tay Phó Quân Hoàng, chậm rãi nhắm nháp.

Cô hiện tại ăn cái gì cũng không thể ăn quá nhanh, bằng không sẽ đụng đến gò má, sẽ đau.

Lão quân gia đưa báo sáng nay tới, người nhà họ Phó đều có thói quen xem báo buổi sáng, Phó lão gia từ ăn uống no đủ, tiện tay với tờ báo, nhìn đến

nội dung đăng trên đầu trang báo, mày không khỏi nhướn lên, tầm mắt có ý mà vô ý nhìn lướt qua An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, sáng hôm nay lão gia tử có chút kì quái.

An Nhiên không nghĩ nhiều, đứng dậy đi đến phía trước lão gia tử.

Khi cô nhìn thấy nội dung tờ báo, lòng cũng nao nao.

-- Xí nghiệp Tổng thị phá sản trong một đêm.

Người cầm quyền xí nghiệp Tổng thị đúng là ông Tổng đã bao dưỡng Mã Tịnh Như, Mã Tịnh Như vừa mới xảy ra chuyện, xí nghiệp Tổng thị cũng theo đó xảy ra chuyện?

Sau khi An Nhiên nhận ánh mắt khác thường của Phó lão gia tử, cô nhún vai bất đắc dĩ, "Lão gia tử, không phải chuyện xấu đều là con làm, được hay không?" Tầm mắt An Nhiên nhìn trên người Phó Quân Hoàng, sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, tiếp tục bóc trứng gà.

Xem ra cũng không phải Phó Quân Hoàng, chẳng lẽ đây là trùng hợp?

Chuyện này đương nhiên không phải là trùng hợp.

Tập đoàn Tần thị.

Tầng trên cùng, văn phòng tổng giám đốc.

Diêm Tử Diệp đang ngồi trên ghế xoay, xem biểu báo vừa được đưa tới sáng nay.

Trước bàn làm việc đứng những người lợi hại nhất cũng trẻ tuổi nhất, bọn họ báo cáo tiến độ từ chiều hôm qua tới sáng hôm nay cho Diêm Tử Diệp, tuy rằng hiện tại chưa làm Tổng thị phá sản, nhưng nếu cho bọn họ một buổi sáng, xí nghiệp Tổng thị nhất định sẽ không còn.

Bọn họ không rõ, không có gì xung đột vì sao Tần thị lại động thủ với Tổng thị, nhưng cấp trên phát mệnh lệnh, bọn họ chỉ cần làm theo là được rồi, dù sao Tần thị luôn luôn vững mạnh, sau lưng còn có Tần môn làm hậu thuẫn.

Hơn nữa nghe nói, đêm qua Tần Môn bắt không ít người, tất cả còn đầu là người của trường Ngân Dục. Bọn họ không hiểu cũng không thể hỏi nhiều, ở Tần thị, biết càng ít, sống càng lâu.

"Mọi người đi xuống đi." Diêm Tử Diệp lật giờ báo cáo trong tay, mắt ch héch lên tràn đầy mệt mỏi.

Cửa phòng nhẹ nhàng khép lại, Diêm Tử Diệp lục ra một tấm ảnh từ trong ngăn kéo, trên ảnh chụp là một người phụ nữ, ánh mắt của cô rất lạnh, đôi mắt đen nhìn không ra chút tình cảm nào.

Diêm Tử Diệp giống như mê muội nhìn cô gái trong ảnh chụp, ngón tay thon dài vuốt ve má cô gái, "Gia, chúng ta rất nhanh sẽ gặp nhau, ngài, rất nhanh sẽ về bên cạnh tôi."

Cốc cốc cốc....

Sau ba tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Kiều Tử Du đi vào, trong tay cô ta ôm một chồng văn kiện cơ mật, văn kiện cơ mật kia với quyền hạn của cô ta là không thể xem.

"Môn chủ, văn kiện này vừa được đưa tới, cần ngài phê duyệt." Kiều Tử Du cung kính đặt văn kiện trên bàn công tác, từ đầu tới cuối, biểu cảm của cô không một chút biến hoá, trong đôi mắt tràn đầy cuồng nhiệt khác thường.

Nhưng mà, khi cô ta nhìn thấy ảnh chụp Diêm Tử Diệp cầm trong tay, ánh mắt hơi hơi buồn bã, trong cảm nhận của môn chủ, Tần gia, vĩnh viễn đều không có biện pháp xóa bỏ.

"Đi ra ngoài đi." Ánh mắt Diêm Tử Diệp vẫn nhìn ảnh chụp, thẳng đến sau khi Kiều Tử Du rời đi, hần bỏ ảnh chụp hần xem như bảo bối vào ngăn kéo, thế này mới bắt đầu xem văn kiện.

Khi hần rút văn kiện ra, nhìn nội dung bên trong, trong nháy mắt ánh mắt Diệp Tử Diệp trở nên gọn sóng.

"Nhanh, lập tức cũng sắp."

Trong túi văn kiện là một tấm hình, trên ảnh chụp là một cô gái tóc dài, ngũ quan dịu dàng giống như đang ngủ, hoàn toàn không giống cô gái lạnh lùng trong ngăn kéo, cô, là hần duy nhất cứu lại.

Diêm Tử Diệp lấy ra di động, dường như mê muội nhìn thoáng qua cô gái trong ảnh chụp, hần cấp tốc soạn một tin nhắn, sau khi nhìn lại nội dung một lần nữa, nhấn nút gửi đi.

Mà lúc này di động của An Nhiên vang lên.

An Nhiên cũng không thấy, Phó Quân Hoàng thuận tay lục lọi, là một dây số xa lạ, thoáng nghi ngờ, anh mở tin nhắn kia ra....

-- gia, ngài sẽ là của tôi. Một mình tôi.

Phanh --

Trong nháy mắt di động của An Nhiên bị văng ra xa, di động tốt nhất trong nháy mắt bị ngũ mã phanh thây.

Diêm Từ Diệp!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Giáo huấn cận bã

Chuyện An Nhiên là tiểu thư nhà họ Phó, cũng không công khai truyền khắp Ngân Dục, nên cảnh cáo đều đã cảnh cáo, nên uy hiếp cũng đều uy hiếp. Quá, hiện tại mọi người trong ban bảy thấy kì quái nhất là vì sao không thấy Mã Tịnh Như, trong trường học thái độ của các thiếu gia tiểu thư đối với An Nhiên cũng có chút quái dị.

Lần này số người "chuyển trường" khỏi Ngân Dục không ít, bọn họ đi đột nhiên, không có dự triệu gì, thậm chí ngay cả đồ trong kí túc xá cũng không chuyển đi.

Mã Tịnh Như và Ân Thiên Tuyết đồng thời cùng chuyển trường, có không ít người liên hệ chuyện này với Phó An Nhiên, giống như người đối đầu với Phó An Nhiên, đều không có kết cục tốt gì, không chết thì cũng biến mất.

Hơn nữa, thời gian Phó An Nhiên lên lớp cũng không nhiều, nhưng cũng không có ai hỏi Phó An Nhiên đã đi đâu, trong đó bao gồm chủ nhiệm lớp.

Giống như, bọn họ ăn ý không hỏi bất cứ chuyện gì của Phó An Nhiên.

Học viện Ngân Dục có tiếng là nghiêm cẩn, không có lí do gì đột nhiên mất tích, sẽ bị lệnh cưỡng chế thôi học.

Nhưng Phó An Nhiên hết lần này đến lần khác vi phạm nội quy nhà trường, trường học không chỉ không để ý, ngược lại có một số người báo cáo, bị nói hai ba câu đuổi trở về.

Trong học viện Ngân Dục, nhóm con nhà giàu tương đối linh hoạt, từ quen biết giáo sư nghe bóng nghe gió được thân phận của An Nhiên, nhưng giáo sư cũng không giải thích rõ thân phận của An Nhiên, chỉ biết cô là người bọn họ không thể chọc.

Trải qua những chuyện vừa rồi, nếu những người kia còn không biết thân phận bối cảnh của An Nhiên là gì, như vậy bọn họ liền thật sự chỉ có thể là kẻ ăn chơi trác táng.

Nhưng, trong nhóm người ở đây, chung quy vẫn có người không có mắt.

Ví dụ như, người trước đó bị trường phòng Âm Bộ Độc Cô Uyên Ảnh thu thập, Trương Hào, hẳn đối với Phó An Nhiên luôn canh cánh trong lòng, giống như từ sau lần hắn trên chộc dần đen kìa, không chỉ có hắn xảy ra không ít chuyện, ngay cả ba hắn cũng chịu tổn thất không nhỏ.

Phó An Nhiên giống như là sao chổi vậy.

Lần trước, hắn khuyên can mãi, chỉ kém chui dưới đũng quần Độc Cô Uyên Ảnh, người Âm Bộ mới thả hắn. Chỉ là từ đó về sau, hắn giống như không nhìn thấy Phó An Nhiên, hắn thề, chỉ cần hắn gặp lại Phó An Nhiên, hắn chắc chắn sẽ giết chết cô!

Vết thương trên má An Nhiên đã tan đi, khi cô đến trường, Tô Nặc còn lo lắng kiểm tra gò má An Nhiên.

Tuy rằng cô ấy rất muốn đi theo An Nhiên cùng lên lớp, nhưng Tô Thiên Kinh không nhường cô, nói chờ cô tất cả tốt lên.

Một ngày này An Nhiên cũng không để tài xế đưa đến cổng trường học, ở một nơi gần trường Ngân Dục, cô bước xuống xe.

Cô vừa xuống xe đã gặp sắc mặt khó coi của Trương Hào.

Phía sau Trương Hào còn có vài tên thanh niên lêu lổng cũng cả lơ phát phơ, tóc nhuộm đủ màu rất đa dạng, miệng còn nhai nhuốt kẹo cao su, thậm chí trong đó còn có một người hút sáo với An Nhiên.

"Tiểu thư." Lái xe thấy vậy muốn xuống xe.

An Nhiên vậy tay, kêu hấn rồi đi, "Không cần kinh động người khác." Người khác này, đương nhiên là bất luận kẻ nào.

Sắc mặt tài xế có chút khó coi, nhưng không có biện pháp, tiểu thư lên tiếng, hấn không thể không nghe, năng lực của tiểu thư ở nhà họ Phó, không ai không biết.

Cầu cho đám người kia có thể có kết cục tốt.

Sau khi tài xế quay xe, khởi động xe rồi đi.

An Nhiên cũng không muốn quan tâm bọn Trương Hào, liền muốn rời đi, nhưng mà cô vừa đi vài bước, hai gã lưu manh đã ngăn cô lại.

"Em gái nhỏ, nhìn cũng được đấy, cho mấy anh đây mượn chút tiền tiêu xài." Hai tay nhét vào túi, thối kệ cao su.

An Nhiên nhú mày, lạnh nhạt nhìn hấn.

Người nọ bị An Nhiên nhìn cả người sợ hãi, "Ông đây nói chuyện với cô đấy, mẹ nó cô câm điếc à!"

Chung quanh nhìn thấy cảnh tượng như vậy đều tự giác tránh xa khỏi đó, xau đó yên lặng vây xem ở một bên.

Mọi người đều có một sở thích giống nhau, muốn vây xem, làm quần chúng.

"Phó An Nhiên, cô hiện tại thật thà a!" Giọng nói lưu manh của Trương Hào vang lên phía sau An Nhiên, mặt khác hấn đã dẫn theo vài thanh niên đi tới, miệng ngậm một điều thuốc lá.

"A? Xem ra Trương thiếu biết cô gái này." Người thanh niên lúc trước nói chuyện với An Nhiên hỏi.

"Đâu chỉ biết, mẹ nó, tôi xem chút nữa là bị phở bởi kĩ nữ này!" Hiện tại Trương Hào nhìn An Nhiên chính là một bụng tức giận, nếu không thấy cô hơi vừa mắt, hiện tại hấn hận không thể lột hết quần áo của kĩ nữ trước mắt này, trước mặt mọi người dè cô ta!

"Kỹ nữ?" Người chung quanh nghe được đều cảm thấy hứng thú, xem ra nữ sinh thoát nhìn thanh cao lạnh lùng này có cái gì không muốn để mọi người biết nha.

"Kỹ nữ này làm việc ở quán ba, còn không biết bị bao nhiêu người chơi qua đâu." Trương Hào lấy điều thuốc hít một hơi, tùy tiện ném xuống đất, dẫm mấy cái, tiếp tục nói, "Tôi cho cô tiền, đó là phúc khí của cô kỹ nữ này vậy mà còn dám ghét bỏ tôi! Liền mẹ nó giả thanh cao!"

Nháy mắt ánh mắt mọi người xung quanh liền thay đổi, ban đầu từ đồng tình hiện tại biến thành ghét bỏ.

An Nhiên không thèm để ý, chỉ là đôi mắt ngày càng lạnh, nếu như không phải hiện tại bên cạnh nhiều người, hiện tại nhất định Trương Hào đã đoạn tử tuyệt tôn.

"A, không nghĩ tới cô gái này không cho Trương thiếu mặt mũi như vậy, có muốn mấy anh em giúp đỡ một chút hay không, giúp anh làm cô gái này?" Ánh mắt người thanh niên đáng khinh di chuyển qua lại trên người An Nhiên, lập tức một mặt cười xấu xa nhìn về phía Trương Hào.

Trương Hào vừa nghe, này thật là tốt, trực tiếp mang kĩ nữ này đi, sau đó giết chết cô!

"Làm gì, tôi đi với các người, chỉ cần các người cung cấp tiền cho tôi." Giọng nói lạnh nhạt từ từ vang lên, An Nhiên nhẹ nhàng sửa sang lại chiếc dây ở cổ tay, đạm thanh nói.

Mẹ nó, không tìm nơi thanh tịnh, sao giết chết đám người này?

Ánh mắt mọi người xung quanh càng thêm quái dị.

Hiện tại các cô gái nhỏ đều như vậy sao, cô thoát nhìn cũng không lớn, sao có thể bắt đầu bán thân thể.

Trương Hào ngây ngẩn cả người, vài tên thanh niên kia cũng sửng sốt.

"Chỉ cần cô hầu hạ tôi thoải mái, cô muốn bao nhiêu, tôi sẽ cho cô bấy nhiêu." Mặc dù Trương Hào hận An Nhiên nguyền rủa, nhưng tưởng tượng có thể phạm cô gái này, tiểu lão nhị của hấn lại bắt đầu cứng rắn.

Tuy hiện tại Trương Hào mới mười bảy tuổi, nhưng người bị hấn chơi qua, thật đúng là không ít, nam nữ, không có người nào hấn không chơi qua.

"Tôi biết một chỗ, các người đi theo tôi đi."

An Nhiên xoay người bước đi.

Sau khi Trương Hào sửng sốt vài giây, phát tay với mấy tên thanh niên, sau đó vội vàng đi theo sau lưng An Nhiên, để ngựa tiểu tiện nhân này trốn thoát.

Quả nhiên An Nhiên không chạy, cô dẫn theo mấy người quẹo trái rẽ phải, cuối cùng rẽ vào một ngõ hẻm yên tĩnh, nơi này thật yên tĩnh, yên tĩnh đến giường như không có ai đi lại.

"Hắc, Phó An Nhiên cô thật đúng là biết chọn chỗ, cô nói nơi này thật đúng là không sai." Còn chưa vào cửa đâu, nơi này yên tĩnh như vậy, nếu đi vào, chẳng phải càng không có người?

Nghĩ đến một lát có thể chơi cô gái nhìn như cao ngạo nhưng thực chất lại là kĩ nữ này, hạ thân Trương Hào lại cảm thấy hưng phấn.

An Nhiên cũng tiếp tục đi về phía trước, bước chân từ từ ngừng lại, cô xoay người lại, nở nụ cười nhàn nhạt với Trương Hào.

"Đúng là nơi này, không sai." Nhắc chân, một cước hung hăng đá vào góc rẽ của Trương Hào!

Nhất thời, một trận một tiếng kêu thảm thiết vang lên trong ngõ nhỏ....

Mà ở một chỗ khác, cũng cùng lúc đó, một tiếng giống như dã thú bị thương, gào nhẹ trong biệt thự....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: An Nhiên mất tích!

Phó An Nhiên không thấy !

Khi Phó Quân Hoàng nhận được tin tức này, An Nhiên đã biến mất sáu giờ.

Trong khoảng thời gian này, quân khu đều trong trạng thái chờ chiến đấu, anh không đi được, thời gian kết thúc buổi diễn luyện còn khoảng mấy giờ.

Một mình anh xoay quanh, lúc bộ đội U Linh nhận được tin tức này, cũng sững sốt.

Bọn họ không tưởng tượng được, tiểu quái vật kia sẽ xảy ra chuyện gì, người mạnh mẽ như vậy, không có khả năng dễ dàng biến mất .

Lúc này diễn tập mục đích chủ yếu là khảo sát tố chất và năng lực của tân binh mới, để bọn họ gia nhập tình anh trong tình anh, nhưng vì một số tình hình sợ hãi, cấp trên cũng đã lên tiếng, làm bọn họ phải thu liễm lại, không cần làm quá mức.

Đơn giản mà nói, bọn họ sẽ đến đây luyện tập.

Trong U Linh không có ai không biết tiểu quái vật kia đối với lão đại nhà mình mà nói có ý nghĩa gì, tuy rằng đối với bọn họ mà nói, chỉ sáu giờ không có tin tức mà thôi, nhưng người nhà họ Phó lại khác, nhà bọn họ có người nào không có nhân viên âm thầm bảo vệ? Đúng là như thế, biến mất sáu giờ rồi, tình huống khá nghiêm trọng.

"Lão đại, anh đi trước đi, đám cái trắng kia để chúng tôi giải quyết là được rồi." Ngốc Ứng sờ sờ đầu bóng loáng của mình, nói với Phó Quân Hoàng ở bên cạnh đang không ngừng phóng ra hàn khí nói.

Nếu lão đại liên tục phóng khí lạnh ở bên cạnh, bọn họ sẽ bị đông chết được không?

"Lão đại anh đi đi. Chúng tôi đánh yểm trợ cho anh." Báo Đốm luôn thích tranh luận cùng ngốc ứng, lần này vậy mà cực kì phối hợp với Ngốc Ứng.

Phó Quân Hoàng mày nhíu lại, đôi mắt đen làm người ta nhìn không hiểu, lúc mọi người ở đây đều căng thẳng, Phó Quân Hoàng đứng dậy, một tay cầm súng, đi rồi.

"Lão đại muốn đi chỗ nào?" Nét mặt Ngốc Ứng vào lúc này nhìn cực kì ngốc.

Hiện tại Báo Đốm còn có ý nghĩ muốn đem cái đầu hói kia ra ngoài chém, hắn không thể suy nghĩ một chút, rốt cuộc làm sao mà có thể vào được U Linh.

Nửa giờ sau, trong radio vang lên chỉ lệnh kết thúc diễn tập.

Ngốc Ứng sững sốt, lập tức giơ chân, "Mẹ kiếp! Người của lão đại cũng dám mang đi!"

Đúng rồi, Phó Quân Hoàng một mình cầm súng đi, rất nhanh tìm được căn cứ đội Lam quân, sau đó không rõ lý do đánh bay căn cứ, sau đó trong đám nhân viên giả chết, tìm được tư lệnh Lam quân, dưới tình huống khó coi của tư lệnh lam quân, trực tiếp tuyên bố tử vong.

Diễn tập kết thúc, trong phòng chỉ huy tư lệnh đội Lam quân tức đến giờ chân! Diễn tập vừa mới bắt đầu chưa đến một ngày, liền bị người ta đập đổ,

này bảo bọn họ về sau làm sao gặp người!

Tư lệnh đội Hồng Quân Hồng Vũ Tranh mặc dù ở một bên cười làm lành, nhưng sâu trong đáy mắt đầy khoái trí, dường như tưởng rằng không có người thấy.

"Ông bạn già, ông cũng đừng nổi giận, hôm nay gặp đám tiểu tử tâm tình không tốt, nếu không về sau, chúng ta đợi tâm tình bọn họ tốt lên, lại đến luyện luyện?" Vu Tranh ha ha cười.

Tư lệnh đội Lam quân tức giận gườm gườm, tâm tình không tốt thì diệt tân binh của bọn họ? Tâm tình không tốt thì không cho họ thời gian? Về sau bọn họ muốn đến luyện tập còn phải lựa chọn lúc tâm tình họ tốt? Bọn họ tâm tình tốt, thì có thể sống lâu chút?

"Lão tránh sang một bên cho tôi đi, tôi muốn gặp đám binh kia!" Rất không biết tốt xấu!

"Ông nói cậu nhóc kia, trong nhà cậu nhóc kia xảy ra chút chuyện, tôi để nó đi rồi." Tuy một mặt Vu Tranh cười meo meo, trong lòng không biết đã mắng Phó Quân Hoàng thành cái gì.

Khi ông biết được đội Lam quân bị diệt, chỉ biết sự việc này không dễ làm.

Nhưng càng nguy là, Phó Quân Hoàng mặt không biểu cảm, lúc vọt tới trước mặt ông, sau khi trực tiếp ném ra hai chữ xin phép, cũng không chờ ông phê chuẩn hay không, cưỡi võ trang của bản thân, lách mình liền trốn chạy.

Càng làm cho ông tức giận là, đám nhóc xấu xa kia còn không ngay lúc ông còn chưa kịp phản ứng lại, liền chặn tầm mắt của ông, một đám cọt nhả hướng ông cầu tình.

Tính khí ông thật đúng là tốt quá, để đám nhóc kia kị dễ quên rồi!! Bây giờ còn cười làm lành với ông bạn già thối râu trũng mắt trước mắt này, mẹ nó đây là chuyện gì a!

Ngày thứ hai Phó An Nhiên biến mất, toàn bộ người nhà họ Phó đều đã ngồi không yên.

Từ Tĩnh Ngưng càng hoảng ở nhà đi qua đi lại, người nhà họ Từ có thể vận dụng, toàn bộ bà đều đã dùng.

Từ Tĩnh Ngưng đối với người nhà mà nói, tuy rằng là người phụ nữ mềm lòng thích khóc, nhưng ở trong mắt người ngoài, bà cũng là mẫu nữ cường tiêu chuẩn, người phụ nữ có thể gả vào nhà họ Phó, làm sao có thể là người yếu đuối?

Hiện tại Phó Văn Thắng ở ngoài tỉnh, tạm thời không biết tin An Nhiên mất tích, chính miệng Phó lão gia từ gọi điện cho cục cảnh sát Đề Đốc.

Nhưng là hai mươi tư giờ trôi qua, An Nhiên giống như triệt để biến mất trên thế giới, không có chút tin tức của cô.

Sau khi An Nhiên biến mất, cái đầu tiên Phó Quân Hoàng nghĩ đến chính là Diêm Tử Diệp, nhưng người bên kia lại truyền đến tin tức, gần đây Diêm Tử Diệp không có động tĩnh gì, hơn nữa hôm đó An Nhiên xảy ra chuyện, cả một ngày hán đều ở trong Tần thị.

Mà lúc này toàn bộ Vô Xá cũng rơi vào rối loạn, lúc Phong Lượng nhận được tin tức, hán cũng không kinh hoảng, hán bình tĩnh truyền tin tức xuống, sau đó tuyên bố nhiệm vụ, tìm kiếm Phó An Nhiên.

Trước tiên Lãnh Hạo và Lam Nhược Khê bắt đầu phát động người đi tìm, hội học sinh Ngân Dục và người Âm Bộ đều nhận được mệnh lệnh.

Nhưng mà bọn họ không biết, còn có một thế lực, cũng đang âm thầm tìm kiếm tung tích của An Nhiên.

Phó Quân Hoàng luôn đợi, đột nhiên, anh giống như nghĩ đến cái gì, chiếc xe benz cấp tốc mạnh mẽ phóng trên đường, thẳng đến Phúc Mãn Lâu!

An Nhiên đã mất tích ba mươi sáu giờ!

Phó Quân Hoàng đưa chìa khóa xe cho người giữ cửa, sải bước bước qua trước sân khấu.

"Tìm Tần Vũ Triết, nói Phó Quân Hoàng tìm hán."

Có lẽ là toàn thân Phó Quân Hoàng phát ra khí lạnh, tiểu thư trước quầy bị dọa trắng mặt, tuy rằng trên mặt cô ta vẫn mang theo nụ cười nhàn nhạt, tuy nhiên so với khóc cũng không khác lắm.

"Tổng giám đốc, có vị tiền sinh Phó Quân Hoàng tìm ngài, ngài xem..." Tiểu thư trước quầy còn chưa nói hết lời, điện thoại bên kia đã bị cúp.

Tiểu thư trước quầy lẳng lẳng nhìn điện thoại, có chút khiếp sợ nhìn về phía Phó Quân Hoàng, cô ta không biết nên trả lời vị tiền sinh này như thế nào, cô ta rất muốn khóc.

Cũng ngay lúc tiểu thư trước quầy đang rối rắm, thang máy chuyên dụng của tổng giám đốc vang lên đinh một tiếng.

Tiểu thư trước quầy cả kinh, khi hán còn chưa phản ứng là chuyện gì xảy ra, Tần Vũ Triết đã vọt ra khỏi thang máy.

"Tôi biết Gia... Phó An Nhiên ở chỗ nào? Theo tôi đi!" Tần Vũ Triết vừa nói chuyện, vừa đi.

Phó Quân Hoàng không nghĩ nhiều, hiện tại anh thăm nghĩ tìm được bảo bối của anh.

"Diêm Tử Diệp hẳn thật là điên rồi!" Vừa lên xe, Tần Vũ Triết vỗ một cái lên chỗ ngồi, sau đó mới nói với Phó Quân Hoàng, "Phó thiếu tướng, trước tiên chúng ta phải nói rõ, chuyện này chỉ liên quan đến một mình Diêm Tử Diệp, không chút quan hệ tới Tần môn."

Phó Quân Hoàng không nói chuyện, chỉ là hai tay đặt trên đầu gối nắm chặt thành quyền.

Ở trong khoảng thời gian này, Tần Vũ Triết thu thập không ít tư liệu của Phó Quân Hoàng, anh là dạng người gì, sự tồn tại của Gia đối với anh mà nói có ý nghĩa gì, hẳn rất rõ ràng.

Người có thể được Gia xem như bảo bối, Phó Quân Hoàng vẫn là người đầu tiên.

Xe chạy thật lâu, chạy đến ngoại ô, cuối cùng tiến vào trong một thôn nhỏ.

Phía sau xe Tần Vũ Triết có mấy chiếc xe hơi đi theo, khi xe dừng trước một biệt thự duy nhất trong thôn, Phó Quân Hoàng lập tức nhảy xuống khỏi xe, đá văng cửa chạy thẳng vào trong nhà.

Bên trong biệt thự giống như không có mọi ai, Phó Quân Hoàng chạy vội tới lầu hai vẫn như trước không tìm được người, đột nhiên một tiếng cười quái dị truyền vào trong tay anh, lập tức vang lên tiếng nói cuồng loạn của Diêm Tử Diệp:

"Gia, Gia, ngài tỉnh lại, tôi thành công, Gia, ngài sẽ là của một mình tôi, haha, một mình tôi!"

Ồ lâu ba!

Phó Quân Hoàng chạy thẳng đến lầu ba, chạy về phía phát ra âm thanh!

Rầm--

Cửa bị đá văng

Đập vào mắt anh, là một bóng dáng nằm trên mặt đất, trên người còn đang chảy máu.

Phó Quân Hoàng giống như bị đông cứng tại chỗ, tầm mắt của anh gắt gao nhìn bóng dáng vẫn không nhúc nhích kia, cổ họng giống như có gì đó đang không ngừng cuộn cuộn lên.

Nghe được tiếng đập cửa, Diêm Tử Diệp cũng không hề động đậy, hẳn gắt gao ôm cô gái trong ngực mình, hẳn gắt gao ôm cô ấy, lần lượt nói:

"Gia, một mình tôi, Gia, ngài đã trở lại, Gia, ngài có biết tôi chờ ngài bao lâu sao? Gia..."

Tần Vũ Triết thật vất vả thở hổn hển leo lên đây, bước vào phòng trong, nhìn thấy An Nhiên nằm trong vũng máu, khuôn mặt mập mạp nhất thời đầy thô bạo.

"Diêm Tử --" Nháy mắt giọng nói như mắc ở cổ họng, nhìn đến cô gái trong lòng Diêm Tử Diệp, sức lực luôn được hắn nắm trong tay ba một tiếng rơi xuống đất.

"Tần... Tần gia...?" Tần Vũ Triết chính là không tin, kinh ngạc nói, "Tần gia!"

Mẹ nó! Không phải Tần gia đã chết rồi sao!

Mẹ nó người nào nói cho hắn biết, cô gái trước mắt được Diêm Tử Diệp ôm vào trong ngực, cô gái vẻ mặt đông lạnh này là ai!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: An Nhiên chết, Tần Lam phục sinh.

Thời gian quay lại ba mươi sáu giờ trước.

Trong con phố nhỏ, An Nhiên đùa giỡn mấy thanh niên toàn bộ nằm trên đất, Trương Hào ôm hạ thân thống khổ nhìn An Nhiên.

An Nhiên lắc lắc tay, không ngừng đi về phía Trương Hào đang lui sâu vào ngõ nhỏ, "Thế nào? Không nghĩ can tôi?"

Trương Hào gất gao ôm gốc rễ của bản thân, có chút sợ sệt nhìn thoáng qua mấy người đang nằm trên mặt đất, mồ hôi lạnh ứa ra, chân cứng như nhũn ra.

Hiện hấn làm sao còn có tâm tình suy nghĩ chuyện kia? Tiểu huynh đệ của hấn hiện tại đau muốn chết, hấn muốn chạy còn không kịp đâu, còn muốn cô ta?

"Phó An Nhiên, tôi cảnh cáo cô, cô.... Nếu cô dám đụng đến tôi, tôi tôi lập tức cho cả nhà cô đi tong!" Trừ bỏ uy hiếp, hấn không biết bây giờ bản thân còn có thể nói cái gì.

"A?" An Nhiên nở nụ cười.

Trương Hào sợ hãi.

Thẳng đến Trương Hào không thể lui được nữa, thẳng đến trong phố nhỏ hét lên một tiếng thảm thiết, An Nhiên mới thoải mái lướt qua đám thanh niên, chỉ là cô vừa mới đi đến đầu con ngõ nhỏ, một giọng nói đột nhiên vang lên, lập tức mấy chiếc xe hơi màu đen xuất hiện trong tầm mắt An Nhiên, mấy chiếc xe hơi kia hoàn toàn chặn lại đường ra.

Sắc mặt An Nhiên không thay đổi, chỉ là nhóm thanh niên còn đang nằm trên mặt đất, càng nằm trên mặt đất nằm ngay đơ không dậy nổi.

Xe vừa mới dừng lại, vài người đàn ông cường tráng bước xuống khỏi xe, đứng thẳng tắp ở trước xe, đưa lưng về phía An Nhiên.

An Nhiên đứng im, cô cũng không có ý tiếp tục đi về phía trước, cô đang đợi.

Quả nhiên, một người đàn ông đi đến chiếc xe ở giữa, khom người cung kính mở cửa xe, con người của An Nhiên đột nhiên thay đổi.

Đáng chết, tay không làm sao đâu!

Diêm Tử Diệp hai tay vẫn đeo bao tay màu trắng như trước, hấn giống như một quý công tử bước xuống khỏi xe, ngay từ đầu tầm mắt liền gất gao nhìn An Nhiên, ánh mắt cuồng nhiệt kia làm An Nhiên rất muốn làm thịt hấn.

"Gia, chúng ta về nhà." Diêm Tử Diệp nhìn An Nhiên, giọng nói đặc biệt dịu dàng.

"Môn chủ Diêm, ngài lại muốn chơi trò gì đây?" Đối với việc thời gian trước Diêm Tử Diệp nhấn tin cho cô, cô cũng biết rõ nội dung đó là gì, bằng không, cũng không thể là Lão Soái Ca tức giận như vậy.

Hai tay tự nhiên thả tại bên người, Diêm Tử Diệp giống như bước trên thảm đỏ tiêu sái bước đến trước An Nhiên, quỳ một gối xuống, chỗ sâu trong đáy mắt là sự cuồng nhiệt làm An Nhiên phản cảm.

"Gia, tôi nói rồi, tôi sẽ mang ngài về nhà." Diêm Tử Diệp ngẩng đầu lên, cười, "Gia, lần trước, tôi bên kia xảy ra chuta chuyện ngoài ý muốn, lần này sẽ không, lúc này đây, ngài sẽ vĩnh viễn ở bên người tôi."

Ánh mắt An Nhiên thanh lãnh nhìn Diêm Tử Diệp, "Cút đi."

An Nhiên trực tiếp hất hấn ra, nhắc chân muốn đi.

Diêm Tử Diệp cũng không đứng dậy, thanh âm trầm trầm vang lên, "Gia, lúc này đây, taôi làm sao có thể để ngài rời đi?"

An Nhiên rõ ràng nghe được hấn đang đè nén sự hưng phấn của bản thân, "Gia, lúc này đây, tôi sẽ cho người chân chính trở lại nhà họ Tần, sau đó tiếp tục làm Tần Gia của ngài, tiếp tục làm Tần Gia duy nhất của tôi."

An Nhiên nhếch môi, chỉ bằng những người này đã nghĩ muốn mang cô đi? Để phòng ngừa Diêm Tử Diệp làm kẻ sách giống lần trước, khi cô nói chuyện với Diêm Tử Diệp, cô luôn ngừng thờ.

An Nhiên vẫn chưa dừng bước lại, tiếp tục đi về phía trước, chỉ là nguyên một đám đàn ông đang đưa lưng về phía cô đột nhiên xoay người lại, mặt không biểu cảm nhìn An Nhiên.

Bá --

Trong lúc nhất thời, hơn mười người trong tay cầm súng đồng loạt giơ lên, không ai ngoại lệ nhắm ngay An Nhiên.

Trương Hào cuộn mình trong con phố nhỏ khi nào thì gặp qua trường hợp như vậy? Cả người hấn đều bị dọa sợ đến tè ra quần, ôm tiểu huynh đệ run run chôn trong góc tường bên cạnh, nỗ lực cuộn người lại để làm giảm sự tồn tại của bản thân.

"Thế nào? Ngài muốn giết tôi?" Giọng nói thanh lãnh vang lên trong phố nhỏ.

"Tôi làm sao bỏ được?" Diêm Tử Diệp chậm rãi đứng dậy, hấn đứng sau lưng An Nhiên, dường như mê muội nhìn An Nhiên, "Gia ngài chưa bao giờ từng nghe lời của tôi, tôi đây chỉ là phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Gia ngài yên tâm, trong súng không có đạn thật, chỉ là thuốc mê mà thôi, sẽ không xâm phạm tới ngài."

Đồ điên!

An Nhiên xoay người sang chỗ khác, mặt lạnh nhìn Diêm Từ Diệp, "Được, tôi đi theo anh." Thanh tỉnh bị mang đi, tốt hơn so với bị làm hôn mê rồi mang đi, ít ra cô còn biết, đến cùng là hấn đưa cô đi chỗ nào.

Diêm Từ Diệp nở nụ cười, nụ cười này hiện trên mặt hấn nhìn cực kì quái dị.

"Gia, lên xe." Diêm Từ Diệp tự tay kéo cửa ra, biểu cảm cung kính nhìn không chút khuyết điểm.

An Nhiên vẫn chưa nói thêm cái gì, chỉ là tầm mắt đảo qua đám thanh niên nằm bất tỉnh trên đất.

Quên đi, cô cũng không trông cậy vào những người này, những người này nhất định là sẽ biến mất ở trên thế giới này, thủ đoạn của Diêm Từ Diệp....
Làm sao cô có thể không rõ ràng đây?

Sau khi cô ngồi lên xe, hấn mới lên xe, giống như lơ đãng lấy bông tay màu xanh ngọc trên tay An Nhiên xuống.

Dưới ánh mắt nhú lại của An Nhiê, Diêm Từ Diệp vút bông tay kia đi, "Gia, chuyện này nếu như bị người khác biết, thì có thể không tốt."

Tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ xe, hiện tại di động và truyền tin đều bị cầm đi, cô phải làm sao mới có thể liên lạc với Lão Soái Ca?

"Gia, tôi cho ngài thời gian." Hấn không vội, về sau Gia đều sẽ là của hấn, hấn có rất nhiều thời gian.

An Nhiên đoán đúng rồi, đám người Trương Hào toàn bộ bị người của Diêm Từ Diệp xử lý, im hơi lặng tiếng, thậm chí nhìn không ra chút dấu vết đánh nhau, nơi đó ngay cả một chút vết máu cũng không có.

Đầu tiên An Nhiên bị đưa về nhà cũ nhà họ Tàn, An Nhiên mới từ trên xe bước xuống, liền nhìn thấy Kiều Từ Du đứng trước cửa, sau khi cô ta nhìn thấy An Nhiên, trong đôi mắt xoẹt qua tia kinh ngạc, lập tức kinh ngạc bị thay thế bởi hận ý.

"Môn chủ! Vì sao ngài..."

Ánh mắt Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du một chút, tiếng nói vô tình mà lại lạnh như băng, "Chuyện của tôi, ít quan!"

Kiều Từ Du cắn chặt môi dưới, chỉ là khi nhìn đến An Nhiedn, ánh mắt càng thêm tàn nhẫn.

Có một ý tưởng không ngừng xoay quanh trong đầu An Nhiên, Kiều Từ Du này thích Diêm Từ Diệp rõ ràng như vậy, sao đời trước cô không nhìn ra đây?

Đời trước về phương diện tình cảm cô lại kém như vậy?

"Gia, chúng ta đi bên này." Diêm Từ Diệp xoay người lại, một mặt ôn nhu với Phó An Nhiên.

Kiều Từ Du bỗng chốc liền điên rồi, "Môn chủ! Gia từ lúc mười một năm trước đã chết! Cô ấy đã bị mổ mạnh chết rồi!! Hiện tại ngay cả hài cốt cũng không tìm được! Rốt cuộc ngài muốn lừa mình dối người tới khi nào! Đây là Phó An Nhiên! Người nhà họ Phó!"

Ba --

Một cái tát không chút khách khí tát vào trên má Kiều Từ Du, ánh mắt Diêm Từ Diệp rất lạnh, "Tôi nói rồi, cô còn lặp lại câu nói kia, cô sẽ phải trả giá lớn!"

Kiều Từ Du bị tát mặt nghiêng qua một bên, đồng tử của cô ta trong nháy mắt mở lớn, rồi sau đó co rút nhanh, đáy mắt tràn đầy không thể tin.

"Anh Diêm..." Giọng nói thô ráp của Kiều Từ Du tràn đầy không hiểu, "Anh vậy mà vì một người nhà họ Phó mà đánh em! Từ nhỏ em đã cùng anh lớn lên! Em vì anh làm bao nhiêu chuyện, anh vì sao vì một người lại lịch không tở mà đánh em?"

"Gia, thực xin lỗi, cáo lỗi đồ gần đây có chút lú lẫn." Diêm Từ Diệp vẫn chưa nhìn Kiều Từ Du, mà là một mặt nhìn An Nhiên xin lỗi, "Là tôi không quản lý tốt Tàn môn, không quản lý tốt người Tàn môn."

An Nhiên vui vẻ, nhìn xem hiện tại đây là tình huống gì?

"Diêm Từ Diệp, Gia nhà ngài đã chết." An Nhiên không chút lưu tình cửa dao nhỏ lên người hấn, "Nghe nói, còn là bị ngài tự tay giết?"

Diêm Từ Diệp bình tĩnh nhìn An Nhiên, "Gia, không cần đùa, ngài hiện tại đang đứng ở bên người tôi, ngài không chết, ngài còn sống, tôi biết, ngay từ đầu tôi đã biết."

Biết cái P!

Đáy lòng An Nhiên đầy châm chọc, sắc mặt lại không có chút thay đổi.

Ánh mắt Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp hoàn toàn giống như đang nhìn người điên, anh Diêm của cô ta điên rồi.

Vì sao trong lòng anh Diêm vĩnh viễn chỉ có một mình Gia? Vì sao Gia đã đi rồi, còn có thể xuất hiện một Phó An Nhiên? Vì sao cô ta thiết kế nhiều việc như vậy, mà ngay cả Phó An Nhiên cũng chưa chết.

Sớm biết như thế, lúc đó cô ta nên tự mình xuống tay! Ngay lúc từ bên cạnh anh Diêm tra được cô gái này, cô ta nên xuống tay, giết cô!

"Gia, chúng ta về nhà." Nói xong, Diêm Từ Diệp liền muốn nắm tay An Nhiên, lại bị An Nhiên tránh đi.

Cô ung dung bước đến trước Kiều Từ Du khuôn mặt vẫn vẹo, đậm thanh hỏi, "Nghe nói Tần Lam đã chết a."

Sắc mặt Diêm Từ Diệp khê biến.

Sắc mặt Kiều Từ Du càng thêm khó coi.

Cô ta biết, luôn luôn biết một điều, người sống vĩnh viễn luôn tốt hơn người chết, cô ta có thể hầu bên người anh Diêm, người chết lại không thể!

An Nhiên mặc kệ phản ứng của Kiều Từ Du tiếp tục nói, "Cô thật hi vọng cô ấy chết?"

Không biết vì sao, ánh mắt của Phó An Nhiên lúc này làm cô ta nghĩ tới Tần Gia, Tần Gia đã chết mười một năm!

"Cô ở đây nói huu nói vượn cái gì!" Kiều Từ Du lớn tiếng hô.

Loại lời nói này là không thể nói lung tung, Tần Gia ở Tần môn có lực uy hiếp như thế nào, người người đều biết.

Mặc dù Tần Gia đã chết mười một năm, nhưng hiện tại chỉ cần nhắc đến Tần Gia, người trong Tần môn sẽ tự giác đứng thẳng người, mắt lộ ra tôn trọng.

Tần môn, sẽ không dễ dàng tha cho bất luận kẻ nào xúc phạm Tần Lam.

An Nhiên quái dị nhìn Kiều Từ Du liếc mắt một cái, chỉ là khi xoay người, trong nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Năm đó cô quả nhiên là mắt mù thật rồi! Có thể nuôi dưỡng hai con Bạch nhãn lang! Một người đoạt quyền của cô, một người muốn mạng của cô, thật đúng là một đôi!

Ánh mắt Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du một chút, ánh mắt người kia giống như dò xét nhìn Kiều Từ Du làm sắc mặt cô ta toàn bộ đều thay đổi.

Anh... Có phải đã nhận ra cái gì hay không?

Kiều Từ Du bất an dòi tầm mắt, cô ta nhìn nơi khác, trái tim tình thịch nhảy lên.

Khi cô ta thật vất vả cố lấy dũng khí, ngẩng đầu, muốn nói cái gì đó, nhìn thấy cảnh tượng Diêm Từ Diệp dè dặt cẩn trọng đi theo phía sau An Nhiên.

Lòng của cô bỗng chốc như rơi vào đáy cốc.

Cô trong cảm nhận của hân, vậy mà ngay cả một cô gái vừa quen cũng không bằng.

"Gia, ngài yêu nhất là trà Mao Tiêm Nhi." Diêm Từ Diệp sớm đã chuẩn bị tốt nước trà trên bàn rót vào trong ly thủy tinh, đặt trước mặt An Nhiên.

An Nhiên không nói chuyện, chính là sau khi bước vào nhà cũ, biểu cảm cũng rất lạnh.

Lần trước lúc cô bị trói vào, cũng không có tâm tình chú ý cách bày trí nơi này, hiện tại xem ra, nơi này không chỉ bày trí giống mười một năm trước, hơn nữa nếu cô đoán không sai, mỗi vật nơi này cũng đều là từ mười một năm trước, ngay cả vật bày trí cũng giống như đúc mười một năm trước.

Trong nhà, chỉ có hai người An Nhiên và Diêm Từ Diệp, nếu là đời trước, cô còn có thể xác định bản thân có thể thu phục Diêm Từ Diệp, nhưng hiện tại cô cũng không chắc chắn.

Mặc kệ hiện tại cô lợi hại bao nhiêu, nhưng chung quy cơ thể cô cũng chỉ là đứa trẻ mười một tuổi, sức lực đương nhiên không bằng Diêm Từ Diệp.

An Nhiên uống một ngụm trà, mới thanh đậm hỏi:

"Nói đi, anh dẫn tôi đến đây rốt cuộc là muốn làm gì." Cô cũng không cho rằng Diêm Từ Diệp đưa cô đi đến nơi này là để làm khách.

Diêm Từ Diệp quý gối trên thảm, một lần nữa hân rót trà vào chén cho An Nhiên, vẻ mặt cung kính mà lại dịu dàng, "Gia, tôi tìm được cơ thể của ngài."

An Nhiên nở nụ cười, trong đó chứa đầy ý cười nhạo, "Diêm Từ Diệp, mẹ nó anh bị bệnh thần kinh hả?" Hiện tại An Nhiên hoàn toàn không tính toán lật bài với Diêm Từ Diệp, hân đúng là một tên điên, nói chuyện với người điên, tất yếu không bình thường.

Ánh mắt Diêm Từ Diệp càng thêm cuồng nhiệt, hấn quỳ ghé vào bên chân An Nhiên, gần như thành kính nhìn tất cả trước mắt, hấn nói:

"Gia, tuy rằng tôi không biết vì sao ngài sẽ biến thành bộ dạng này, nhưng tôi biết, ngài là Tàn Gia của tôi. Gia, ngài không chết tôi rất vui vẻ, ngài không biết trong mười một năm nay, ta làm thế nào vượt qua, may mắn ông trời đối đãi không tệ, ông ấy không có mang ngài đi, ông ấy trả ngài lại cho tôi."

Phanh --

Một cước không chút khách khí đá vào trên người Diêm Từ Diệp, "Cút đi! Tàn Lam sớm đã chết! Hiện tại tôi là Phó An Nhiên, là người nhà họ Phó! Diêm Từ Diệp anh nhớ rồi chứ, từ mười một năm trước, Gia Gia ta mẹ nó bị người nỏ chết! Mẹ nó hiện tại anh lại chạy đến chỗ này khóc? Mẹ nó mười một năm trước anh đã đi chỗ nào ?"

Hiện tại điều duy nhất An Nhiên nghĩ đến là có thể chút giận, không phải ai cũng có thể xem cái chết nhẹ như không, hơn nữa người giết chính mình còn là người do một tay mình bồi dưỡng.

Diêm Từ Diệp nhanh chóng từ trên đất đứng lên, hấn quỳ gối trước An Nhiên, chỉ là hấn càng thêm cuồng nhiệt, ánh mắt nóng cháy của hấn gắt gai nhìn An Nhiên, hấn hưng phấn không biết nên nói cái gì.

Hấn chỉ cười với An Nhiên, cười đến làm An Nhiên nhìn không được lại đạp hấn một cước.

"Gia, sẽ không , về sau..."

"Làm sao có thể? Anh đã sớm đoạt quyền trong tay tôi, tôi ở chỗ này còn có thể làm gì? Hiện tại toàn bộ Tàn môn đều là của anh, anh còn muốn thế nào? Ân?" Đừng nói với cô, hấn thật muốn cô làm bà xã.

Lúc hấn nhốt cô, hấn cùng lắm chỉ mới mười chính tuổi, khi đó hấn thích cô? Buồn cười, chuyện muốn nhốt cô trong một năm rưỡi là có thể thiết kế tốt?

Diêm Từ Diệp giống như một con chó trung thành quỳ gối bên người An Nhiên, trung khuyến bàn quỳ gối An Nhiên bên "Tôi muốn nhất , chỉ có Gia."

"A?" An Nhiên nhú mày, "Từ mấy tuổi bắt đầu kế hoạch ?"

"Mười ba."

Mẹ kiếp!

Người này mẹ nó có bệnh!

An Nhiên nhìn lại nhìn, cuối cùng vẫn là không nhìn được, "Diêm Từ Diệp, anh cút xa tôi một chút!" bịch, nhắc chân đá hấn.

Lúc này Diêm Từ Diệp vẫn chưa bị An Nhiên gạt ngã, hấn thẳng tắp quỳ trên mặt đất, "Gia, là tôi không đúng, tôi thực xin lỗi ngài, nếu mười một năm trước tôi cùng ngài lên đảo, như vậy Gia sẽ không đã xảy ra chuyện, cũng sẽ không thể..." Hấn cũng sẽ không thể mất tin tức của Gia vẹn vẹn mười một năm.

Hiện tại An Nhiên lười quan tâm người điên này, rõ ràng trực tiếp nằm trên sofa nhắm mắt lại, nhắm mắt làm ngơ.

Mà cũng ngay lúc An Nhiên bị Diêm Từ Diệp "Thỉnh" về nhà uống trà, nhà họ Phó đã loạn thành một đoàn, đồng thời trong lúc đó, Tàn Vũ Triết cũng triệt để rối loạn, hấn phát hiện bản thân không liên hệ được với Phó An Nhiên , trên đường thông qua không ít thủ đoạn thăm dò, nhưng đều không có tin tức.

Cuối cùng, hấn tìm được mấy thi thể còn chưa xử lý trong hình thất của Tàn Môn, trong đó còn có một người mặc đồng phục Ngân Dực.

Người trong hình thất cũng không nói thêm gì, Tàn Vũ Triết cũng biết bản thân không thể hỏi nhiều cái gì, hấn chỉ có thể âm thầm phái người tìm An Nhiên .

Lúc hấn đến nhà cũ nhà họ Tàn, chỉ là lúc hấn đến, nhà chính nhà họ Tàn không có một ai, chỉ có vài người đứng gác.

"Diêm Từ Diệp đâu?"

Bảo vệ ở cửa lắc đầu không hiểu.

Tàn Vũ Triết một quyền đâm vào bụng họ, giống như không hà giận lại nhắc chân đạp một cái, "Mẹ nó, các người đứng nơi này để trang trí sao!" Xem ra cũng hỏi không ra cái gì sau, Tàn Vũ Triết nổi giận dùng dùng chạy đến Phúc Mãn Lâu.

Chuyện Phó An Nhiên là Tàn Gia, chỉ có một mình hấn biết, hấn không thể giống trống khua chiêng tìm Phó An Nhiên. Bằng không chuyện này nếu như bị người có tâm tư biết, nhất định không để yên chuyện này.

Hiện tại hấn cần phải làm là chờ.

Chờ Phó Quân Hoàng tìm đến hấn.

An Nhiên không biết bản thân ngủ như thế nào, lúc cô tỉnh lại phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường lớn trong căn phòng xa lạ.

Quanh quẩn trong phòng là mùi thuốc lá, An Nhiên nhủ mảy, trong tầm mắt mờ mờ, một bóng dáng đưa lưng về phía cô, lúc này An Nhiên mới phát hiện, cách chỗ cô không xa, còn có một chiếc giường, nói chính xác, đó là ổ giường bệnh.

Nghe thấy động tĩnh, Diêm Từ Diệp xoay người, khi nhìn thấy An Nhiên ngồi dậy, hần sải bước đến trước bàn trà, rót một ly nước ấm, đi về phía An Nhiên.

"Gia." Đưa cốc nước trong tay cho cô.

Cổ họng An Nhiên có chút khô, cô cũng không nghĩ nhiều, sau khi uống một ngụm nước, nhìn nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, không ngờ một mảnh tối đen.

Trong lòng An Nhiên lộp bộp một tiếng, đã trễ thế này, như vậy cô đã mất tích bao lâu? Hiện tại có phải Lão Soái Ca rất sốt ruột không? Nhất định nhà họ Phó đã rối loạn.

"Chỗ nào?" Cổ họng An Nhiên có chút khàn khàn, tiếng nói dĩ nhiên cũng lãnh trầm (lạnh lùng âm trầm).

Đã ngã bái, đương nhiên cũng không cần nguy trang.

"Đây là nơi làm ngai trọng sinh." Khi Diêm Từ Diệp trả lời An Nhiên, tầm mắt không tự chủ nhìn về chiếc giường cảm đầy ồng dãn kia, giường lớn bị một tấm thủy tinh thật lớn bao phủ, tầm mắt An Nhiên không nhìn được nhìn người nằm bên trong, nhưng đáy lòng cô xoẹt qua một cảm giác không tốt.

"Diêm Từ Diệp, anh chưa uống thuốc hả? Bệnh tăng thêm rồi?" Bằng không, thế nào càng ngày càng đàn độn?

Sắc mặt Diêm Từ Diệp cũng không biến, còn gật đầu nói, "Bệnh rất nặng. Gia, tôi nói rồi, ngai không ở đây, tôi còn làm rất nhiều chuyện điên cuồng."

An Nhiên không có hứng thú đi tìm hiểu hần làm những gì, trong mười một năm nay, cô cố ý bỏ qua tất cả chuyện của Tần môn, bao gồm toàn bộ động thái của Tần thị, cô không ngừng nói cho chính mình, cô chính là tiểu thư nhà họ Phó, bảo bối của họ Quân Hoàng.

"Gia, đến xem thân thể tôi chuẩn bị cho ngai." Diêm Từ Diệp giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì, hần ngọt nhiên đi đến trước mặt An Nhiên, cũng không nguyện ý An Nhiên có đề ý hay không, hần hưng phấn túm lấy An Nhiên, đi về phía chiếc giường được phủ thủy tinh.

"Gia, người xem, có phải rất hoàn mỹ hay không?"

Hai mắt An Nhiên buộc chặt!

Cô không thể tin nhìn cô gái nằm trên giường, sau khi tỉ mỉ nhìn gương mặt kia thật lâu, phút chốc An Nhiên quay đầu lại, lạnh lùng nói:

"Anh mang người đi chinh dung..."

"Người khác làm sao có thể xứng với gương mặt ngai?" Diêm Từ Diệp trực tiếp cắt lời cô, hần buông cổ tay An Nhiên ra, gần như si mê nhìn người trên giường, "Gia, có phải rất hoàn mỹ không? Mỗi một tế bào trên cơ thể đều là ngai."

Bên trong thủy tinh một cô gái có khuôn mặt giống Tần Lam như đúc đang nằm, hai tay cô gái đặt trước ngực, biểu cảm của An Nhiên đăm đăm, nhưng nếu không phải dụng cụ bên người phát ra từng tiếng động, không có ai cho rằng người này còn sống.

Chẳng lẽ cô không chết? Chỉ là không cẩn thận linh hồn nhập vào cơ thể hiện tại, Nhưng thân thể của cô bị Diêm Từ Diệp tìm được, rồi tiến hành các loại cấp cứu, cuối cùng cứu về rồi?

An Nhiên ngừng lại cảm thấy cả người đều hoảng, mặc dù máy bay không nổ mạnh, nhưng ngã từ trên xuống, người có thể không chết sao, huống chi máy bay còn nổ mạnh, nếu cô nhớ không lầm, cô hẳn là rơi xuống đến xác cũng không còn.

An Nhiên có thể xác định, cô gái nằm trên giường kia là thân thể Tần Lam.

"Gia, tôi sẽ làm ngai trở lại trong cơ thể mình." Trong mắt Diêm Từ Diệp hiện lên quang mang làm trong lòng An Nhiên lộp bộp một tiếng.

Cô cười lạnh, "Trở về?"

"Gia, tin tưởng tôi, tôi từng tìm hiểu về tương quan, chỉ cần giết chết thân thể hiện tại của ngai, linh hồn của ngai sẽ trở về trong cơ thể."

"Anh còn muốn giết tôi thêm một lần?" An Nhiên tà tà tựa vào trên thủy tinh, cặp mắt đầy giễu cợt và lạnh lùng làm Diêm Từ Diệp đau lòng.

Trong lòng Diêm Từ Diệp hung hăng run lên, hần không tự chủ được quỳ xuống trước mặt An Nhiên, bao tay màu trắng đã sớm cời xuống, hần có đôi tay rất đẹp, nhẹ nhàng ôm chặt chân An Nhiên, rúc mặt vào.

"Gia, Gia, không cần dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi."

"Cút ngay." An Nhiên muốn rút cẳng chân ra, nhưng Diêm Từ Diệp ôm rất chặt, rút cũng không được.

"Gia, tôi làm sao có thể bỏ được ngài đây?" Diêm Từ Diệp gắt gao ôm cẳng chân của cô.

Trong cảm nhận của hần Gia là hoàn mỹ nhất, trên thế giới này cô chính là độc nhất vô nhị, không ai có thể siêu việt như Gia.

Diêm Từ Diệp có thể hạ chút thuốc vào trong này

An Nhiên không biết nơi này là đâu nhưng có thể chắc rằng đây không phải là trong thành phố. Trong thành phố thì không thể nào yên tĩnh đến mức này.

"Gia, tôi nói cho ngài, tôi hỏi bọn họ, bọn họ nói chỉ cần ngài chịu đau một chút, thì người sẽ trở lại cơ thể nguyên bản của mình". Lúc Diêm Từ Diệp đẩy cửa đi vào, trong tay cầm một khẩu súng lục mini, hần cần trọng ngồi xuống nhìn An Nhiên nằm trên giường kiên nhẫn giải thích

"Diêm Từ Diệp, nếu anh dám đụng vào tôi một chút, tôi sẽ giết chết anh"

Từ đêm qua đến bây giờ, An Nhiên luôn chờ, chờ Diêm Từ Diệp khi nào sẽ xuống tay với cô

Diêm Từ Diệp tuy là người điên, nhưng là hần không hạ thuốc vào thức ăn, nên cô mới không chút do dự ăn đồ ăn của hần đem vào

Nhưng vào lúc này, An Nhiên biết mình đã tính sai rồi

"Gia, ngài sẽ không đau, tôi đã cho người để thuốc tê, chỉ cần người chờ một lát, toàn thân cao thấp đều sẽ không có cảm giác"

An Nhiên nhìn nhìn, vào lúc này cửa đã bị khoá trái, xoay người hướng về phía trước mà chạy đi, nhưng cô chạy được vài bước, cả người ngã trên mặt đất

Đùi của cô không biết khi nào đã mềm nhũn

Không, không phải là mềm nhũn, mà là hai chân không còn cảm giác, thuốc tê đã phát đầu phát huy tác dụng

Diêm Từ Diệp nhìn thấy đau lòng nói: "Gia, ngài vì sao không nghe lời tôi nói?"

Bước nhanh đến trước An Nhiên, hần đem súng mini cầm trong tay, hần từng bước một tiến sát đến chỗ của An Nhiên, đem An Nhiên từ trên mặt đất ôm lấy,

"Gia, tôi cho hai người gần một chút, như vậy thì mới nhanh chút trở lại thân thể của chính mình"

Ánh mắt của An Nhiên càng ngày càng lạnh, cô nhìn Diêm Từ Diệp cuồng nhiệt, nâng tay, hướng tới hần mà xua đi

Mặt khác

Phúc Mãn Lâu

Tần Vũ Triết vừa mới nhận được tin, Phó An Nhiên là bị Diêm Từ Diệp mang đi, hơn nữa bọn họ còn phát hiện, Diêm Từ Diệp ở ngoại ô thành phố, ở thôn Xóm Lì. Biết được tin tức này, Tần Vũ Triết đầu tiên nghĩ đến chính là Diêm Từ Diệp đã đem Phó An Nhiên đi đâu

Hần vừa mới chạy xuống lầu, thì Phó Quân Hoàng đã tìm đến đây

Tần Vũ Triết chưa giải thích gì với Phó Quân Hoàng, thì hần đã an vị trên xe, thẳng hướng bên này mà đến

Đùng ----

Diêm Từ Diệp dễ dàng đem An Nhiên ngăn lại, hần nhẹ nhàng đem tay của cô nắm trong tay, "Gia, hiện tại ngài không thể cử động thân thể"

Đúng vậy, An Nhiên đối với thân thể của cô hoàn toàn không có cảm giác. An Nhiên nắm tay hướng đến ánh mắt của Diêm Từ Diệp, cô cảm thấy bản thân là dùng hết khí lực của toàn thân, trên thực tế là không có chút lực nào

Diêm Từ Diệp ôm An Nhiên đi qua, thuận tay túm chiếc chăn ở giường ném xuống đất, trải ra tùy ý, sau đó đem An Nhiên đặt trên tấm chăn ở mặt đất

"Diêm Từ Diệp, anh xác định, là sau khi tôi chết, tôi sẽ trở về cái thân thể mà anh nói, mà không mất đi linh hồn hay sao!". Hiện tại trong đầu của An Nhiên đều là nghĩ đến Phó Quân Hoàng, cô không nghĩ sẽ rời khỏi anh, đây là lần đầu tiên cô cảm thấy luyến tiếc một người

"Không, sẽ không" biểu cảm của Diêm Từ Diệp có chút vụn vặt, "Gia, ngài yên tâm, bọn họ đã nói với tôi, ngài sẽ không có một chút nguy hiểm nào, người sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì, mọi chuyện tôi đều đã chuẩn bị tốt, gia ngài yên tâm đi, tôi sẽ không làm cho ngài đau"

Điên rồi điên rồi, thật là điên rồi

"Diêm Từ Diệp, cút". Ánh mắt cùng biểu cảm của An Nhiên, Diêm Từ Diệp quen thuộc đến lạ lùng, mặc kệ ánh mắt của gia như thế nào thì hần đều thờ

ơ, chỉ cần trong mắt của gia có hân, là tốt rồi.

“Gia, ngài không cần tức giận”. Diêm Từ Diệp lau tay rồi cầm súng, “Chờ ngài tỉnh lại, ngài giết tôi tôi không oán một câu”

Hiện tại hân ghét Gia bất cứ thứ gì đều lấy Phó gia làm trọng, hân điều tra gia, hân biết rõ ràng, Phó Quân Hoàng đối với gia có bao nhiêu quan trọng, chính là rõ ràng như vậy, nên hân mới có thể điên cuồng như thế

Gia chưa từng đem ai đặt vào trong lòng, bên người gia vĩnh viễn chỉ có mình hân, mặc dù gia không thích hân, nhưng bên người gia không có người nào có địa vị độc nhất

Nhưng, hiện tại gia đã thành tiêu thư Phó gia, biến thành Phó An Nhiên, nhưng bởi vì mọi hành động, ngôn ngữ, cử chỉ đều khám sâu vào lòng hân, hân cố gắng không tin, trong thân thể của cô gái nhỏ, lại là linh hồn của Gia

Hân muốn đem gia gạt bỏ ra thân thể của Phó An Nhiên.

Nhà họ Phó là người bao che khuyết điểm, nhưng họ Phó dù bao che khuyết điểm thế nào đi nữa, cũng không có khả năng biết được thói quen của Tần gia. Trừ hân, không có người nào tin Phó An Nhiên chính là Tần Lam!

Chỉ cần gia về lại trong thân thể của mình, thì cô cùng họ Phó sẽ triệt để đoạt tuyệt

Chỉ cần cùng họ Phó cắt đứt quan hệ, gia sẽ không có chỗ đi, cô sẽ ở lại cùng hân ở Tần trạch, mãi cho đến khi già đi. ...

Chỉ cần suy nghĩ như thế, toàn thân hân đều sôi trào

“Gia, chỉ cần một chút, một chút nữa thôi, ngài sẽ vĩnh viễn thuộc về tôi”

“Anh đã nằm mộng nói mơ” An Nhiên cười lạnh.

“Không, sẽ không, gia, tôi chờ ngài. Chỉ cần ngài nhìn một chút, chỉ cần nhìn nài một chút là tốt rồi”.

Súng mini màu trắng nằm ngay ngắn ở ngực của An Nhiên, “Gia, tôi yêu ngài. Tôi chờ ngài”

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, An Nhiên muốn tránh cũng không được!

Nháy mắt viên đạn gim ngay vào ngực, biểu cảm của An Nhiên không chút thay đổi, cô nhìn xem Diêm Từ Diệp, đáy mắt băng hàn nhìn Diêm Từ Diệp lần lượt nói:

“Gia, tôi chờ ngài”. Không ngừng lặp đi lặp lại câu nói đó

An Nhiên tưởng, nếu cô cả đời như vậy liền không xong, ông trời có thể trao cho cô cơ hội một lần nữa? Có phải làm cho cô một lần nữa rung động với một người đàn ông khác? Cô sợ, một súng này qua đi, đó là suốt đời của cô.

Cô luôn luôn không tin, tại thời điểm chết, sẽ sinh ra lưu luyến.

Ít nhất, kiếp trước tại thời điểm cô chết, chết thật bình tĩnh, mặc dù là tan xương nát thịt, nhưng cô không có giây giụa, đối với cô mà nói, chuyện đời trước, không có cái gì đáng cho cô lưu luyến.

Nhưng đối với đời này mà nói, đời này giống như lòng bị người ta trộm đi, cô quý người nhà của cô, có lão soái che chở, bọn họ sẽ không vì muốn lấy lòng người mà đối với người đó tươi cười, bọn họ đối với cô vui vẻ sẽ cười, tức giận sẽ mắng, bọn họ ở trước mặt cô, vĩnh viễn đều là chân thực nhất.

Cô không cần lo lắng những người này ở sau lưng cô sẽ đâm cô một nhát, không cần lo lắng khi nào mình sẽ bị ám sát, vĩnh viễn không cần lo lắng..

Chỉ cần cô nguyện ý, cô chỉ cần bản thân mình tốt là qua ngày rồi.

Cô tin anh, có thể bảo vệ An Nhiên suốt một đời

Trong ngực không biết có thứ gì cuộn cuộn đi ra, An Nhiên muốn nâng tay che ngực nhưng ý thức của cô đang dần mờ hồ..

“Gia, có phải rất đau hay không? Ân? Gia, ngài chờ một chút, một chút nữa thôi, ngài có thể vĩnh viễn thoát khỏi thống khổ, ngài có thể ngồi lại vị trí chủ môn”. Diêm Từ Diệp cơ hồ rạp xuống mặt đất, hân nhìn mắt của An Nhiên từ từ nhắm lại, lớn tiếng kêu to.

An Nhiên đã hoàn toàn mất đi ý thức

Diêm Từ Diệp đưa tay dò xét hơi thở của An Nhiên, không có cảm giác là sinh mạng đó còn sống, hân đột nhiên đứng dậy, nhìn vào cửa kính, về mặt cường nhiệt nhìn người con gái từ từ nhắm mắt

Trong phòng vang lên âm thanh của dụng cụ, trong không khí dần dần hiện lên vị máu tươi

Ánh mắt của Diêm Tử Diệp không chớp nhìn biểu cảm người trên giường

Dần dần, người trên giường đôi mắt luôn khép chặt chậm rãi mở lên

Biểu cảm của Diêm Tử Diệp cực kì khẩn trương, hẳn không biết, lần này tỉnh lại, đến cùng có phải là gia...

. Trên giường tầm mắt của Tần Lam rơi xuống trên người Diêm Tử Diệp, cô nhìn thấy hắn, trong nháy mắt ánh mắt trở nên băng hàn

Đáy lòng Diêm Tử Diệp nhất thời cả kinh, một trận vui mừng nổi lên.

Án cái nút bên cạnh cửa kính, cửa kính tự động mở ra, hắn bước nhanh đến trước giường, có chút hưng phấn,, đồng thời có chút khó tin nhìn người đem ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn

“Gia, gia, ngài tỉnh lại, tôi đã thành công, gia, ngài và tôi sẽ là một người, ha ha, tôi cùng người sẽ hoà thành một!” Diêm Tử Diệp hưng phấn, cơ hồ thân mình đều phát run.

“Gia, ngài nhận ra tôi sao?”

“Diêm Tử Diệp, cút” ánh mắt hàn băng, tiếng nói băng hàn vang lên Trong nháy mắt tơ máu trong mắt được che kín, tròng mắt uor ướt đứng lên, Diêm Tử Diệp không khống chế được, một tay ôm lấy Tần Lam vào ngực, găt gao ôm

“Gia...”

“Ngoài phòng không ngừng vang lên tiếng cảnh cáo, âm thanh gần xa đều vang lên, thuộc hạ không ngừng gọi Diêm Tử Diệp, nhưng Diêm Tử Diệp không nghe được, hiện tại trong mắt mắt tràn đầy là bóng hình của cô gái này, hẳn hưng phấn tột đỉnh.

Phanh----

Cửa bị đã văng!

Diêm Tử Diệp dường như không nghe thấy, hắn luôn ôm người con gái trong tay, cười

“Gia, ngài đã trở lại, gia, ngài có biết tôi chờ ngày này bao lâu rồi không? Gia...”

“Diêm Tử Diệp! Mẹ nó đã xảy ra chuyện gì!” Tần Vũ Triết không kiềm chế được lớn tiếng hỏi

Đó là khuôn mặt của Tần gia, đó là khuôn mặt của Tần gia... Đó là mặt của Tần gia!

Từ mười một năm trước Tần gia đã chết, xương cốt đã không còn! Hắn không tin Diêm Tử Diệp ôm Tần Lam trong lòng, nếu như vậy thì Phó An Nhiên là ai? Như vậy người hắn cho là Tần gia rốt cuộc là ai?

Diêm Tử Diệp nở nụ cười, hắn liền ôm Tần Lam, quay đầu, gương mặt hiện lên chút dịu dàng quái dị nói “ Bàn gia, mầy xem, tao thành công, đây là gia, đích thực là gia, các người, ai cũng đừng nghĩ đến cùng hưởng!”

Diêm Tử Diệp này đặc biệt là điên rồi

“Tôi nói Phó thiếu tướng, anh...”. Tần Vũ Triết mới nhớ tới, Phó Quân Hoàng hiện đang ở trong phòng, khi hắn đem tầm mắt nhìn Phó Quân Hoàng, thì cả người Phó Quân Hoàng đứng im tại chỗ, ánh mắt găt gao nhìn người đang nằm trên vũng máu.

Tần Vũ Triết trong nháy mắt im miệng.

Hiện tại, Phó Quân Hoàng, là nguy hiểm

Cả người Phó Quân Hoàng đều yên tĩnh

Trừ bỏ cả người anh phát ra hàn khí, thì không ai có thể nhìn được cảm xúc của hắn.

Tần Vũ Triết nhìn Tần Lam trong lòng Diêm Tử Diệp, lại nhìn Phó An Nhiên nằm trong vũng máu, cuối cùng hắn sai bước về phía trước, muốn đem An Nhiên nằm trong vũng máu ôm lấy, nhưng hắn chưa tiếp cận được với An Nhiên thì Phó Quân Hoàng đã đến trước một bước đẩy hắn ra

“Mẹ kiếp!” Tần Vũ Triết cả người đều loạn cả lên, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra! Phó Quân Hoàng như vừa tỉnh mộng, hình ảnh trước mắt không thay đổi, bất cứ thứ gì cũng vậy...Biến

Anh ngồi xổm xuống nơi của An Nhiên nằm, ánh mắt bên trong có chút tử khí có chút tán đi, anh đột nhiên đem An Nhiên ôm lấy, ánh mắt của Tần Vũ Triết khiếp sợ, ôm An Nhiên xông ra ngoài!

Mà lúc này Diêm Tử Diệp, ôm Tần Lam trong người ngây ngô cười.

Tâm mắt của Tần Vũ Triết có chút hoài nghi nhìn Tần Lam được Diêm Tử Diệp ôm vào trong người, trên mặt không có chút biểu cảm nào, ánh mắt lạnh như băng mà lại trào phúng.

Xuy, người đó là Tần gia? Là gia của hần?

Shit! Mẹ nó đừng cho rằng có một người có mặt giống mặt, liền cho là gia của hần!

Nhìn thấy biểu cảm của Phó Quân Hoàng, xem ra tạm thời Phó An Nhiên không chết, vậy, hần chỉ có thể chờ!

Hần phải biết rằng chuyện gì đã xảy ra

Đột nhiên lại xuất hiện một “Tần gia” lại là chuyện gì

Phó Quân Hoàng ôm có người An Nhiên đầy máu, lúc đi ra ngoài thì trời đã sập tối

Xe trong bóng tối mà lướt đi.

Trên đường, Phó Quân Hoàng gọi điện liên hệ cho bệnh viện quân khu tốt nhất

Âm thanh phanh xe vang lên chói tai, xé rách màn đêm

Phanh xe lại, theo quán tính xe lao thêm mấy thước nữa mới dừng lại

Phó Quân Hoàng vừa mới ôm An Nhiên xuống xe, bác sĩ cùng nhóm hộ lý đang chờ sẵn bỗng chốc đi tới, đem xe cáng đẩy lại, bọn họ nhìn thấy người An Nhiên đầy máu, biểu cảm nhất thời động lại

Người đàn ông trước mắt này, nhìn như tu la ở địa ngục, âm lãnh đứng trước xe, toàn thân tràn ngập sát khí

Phó Quân Hoàng như không nhìn thấy xe cáng, thân người cô lãnh (cô đơn và lạnh nhạt), anh ôm An Nhiên đứng thẳng tắp, bước chân không chút dừng lại bước thẳng đến phòng giải phẫu

Phòng giải phẫu đã chuẩn bị tốt

Phó Quân Hoàng gọi điện cho Phó lão gia, Phó lão gia trực tiếp gọi điện cho viện trưởng bệnh viện quân khu, ông cũng không coi chính mình có phải là lợi dụng tư quyền, cũng không coi đó là ích kỉ, nhưng cháu gái của ông là quan trọng nhất.

Đứa nhỏ Phó Quân Hoàng kia vào thời điểm điện thoại, tuy rằng trước sau đều lạnh như băng, nhưng ông là ông nội của đứa nhỏ đó, thì làm sao không thể không rõ trong lòng đứa nhỏ đó đầy thống khổ? Âm thanh nghẹn ngào bị đè nén, cũng làm cho lão già này hốc mắt bỗng chốc cũng đỏ lên

Thời điểm Từ Tĩnh Ngưng nhận được tin này, suýt nữa là ngất đi

Ở nhà đứng ngồi không yên, mọi người họ Phó đều đến bệnh viện chờ

Thời điểm bọn họ đến, Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên còn chưa tới, nhưng cũng làm kinh động tầng trên của bệnh viện quân khu, Phó lão chủ tịch cùng Phó tướng quân vậy mà đã khuya như vậy còn tới

Sắc mặt của Phó lão gia từ không tốt, Phó Văn Thắng hiện tại cũng không rảnh để quan tâm lời khen tặng của viện trưởng, Từ Tĩnh Ngưng ở nhà đã khóc, ở bên ngoài, bà là nữ chủ nhân của họ Phó, nhưng lại bất đồng là lúc này bà lui cả người vào Phó Văn Thắng, cắn chặt môi, nắm chặt cánh tay của Phó Văn Thắng

Bọn họ chưa từng rời khỏi, đều an vị trên băng ghế trước cửa phòng giải phẫu Tầng trên của bệnh viện, cả nhóm người đều chờ

Phó Quân Hoàng một thân cô lãnh ôm An Nhiên đến phòng giải phẫu, đây là trường hợp đầu tiên

Từ Tĩnh Ngưng bỗng nhiên đứng dậy, bà đến nhìn người trong lòng của Phó Quân Hoàng, bà lấy tay che miệng nói: “Trời a, tại sao có thể như vậy, trời a, cái này là ai làm……!”

Bà đi đến trước mặt của Phó Quân Hoàng, vừa định chạm vào An Nhiên thì Phó Quân Hoàng lắc mình rời đi, trực tiếp bước vào phòng giải phẫu, bước chân không có chút dừng lại

Từ Tĩnh Ngưng đứng yên tại chỗ, sắc mặt nhất thời trở nên trắng bệch. Một nhóm người ở phía sau lưng viện trưởng bỗng chốc hiểu ra, đêm nay nhất định phải cứu cô gái kia.

Bọn họ không chờ Phó lão gia lên tiếng, tất cả đều chuẩn bị, toàn bộ bác sĩ đều sẵn sàng vào chỗ, bác sĩ tốt nhất tại bệnh viện quân khu đều có mặt trong phòng mổ

Sau một trận ồn ào, trong hành lang khôi phục yên tĩnh

Từ Tĩnh Ngưng còn đứng tại chỗ, nước mắt không ngừng rơi xuống

“Tĩnh Ngưng, bà...” Phó Văn Thắng một tay ôm lấy Từ Tĩnh Ngưng, thờ dài

Phó lão gia luôn ngồi trên băng ghế lạnh lẽo, trong tay cầm cây gậy, biểu cảm bất động, nhưng tầm mắt luôn nhìn ở cửa phòng mổ.

“An Nhiên, trời a, An Nhiên của chúng ta tại sao có thể như vậy? Hôm qua con bé còn tốt lắm, đứa nhỏ tốt vậy mà, một đứa trẻ tốt như vậy, thì tại sao” Từ Tĩnh Ngưng gắt gao ôm Phó Văn Thắng, nước mắt rơi liên tục

Phó Văn Thắng, ôm thật chặt người trong lòng khóc run dữ dội, ánh mắt âm trầm

“An Nhiên không thể xảy ra chuyện gì, bằng không, Quân Hoàng nó sẽ như thế nào, con của chúng ta không biết sẽ như thế nào”. Vừa rồi, khi đứa nhỏ đó nhìn bà, bà rõ ràng nhìn thấy trong mắt của đứa nhỏ đó tình mạch, đứa nhỏ, khôi phục lại bộ dáng khi mười ba tuổi

Phó Quân Hoàng tự tay đem An Nhiên đặt trên bàn mổ, viện trưởng cảm nhận được sát khí của người đàn ông này, người trẻ tuổi nhất Hoa Hạ có hàm thiếu tướng, Phó Quân Hoàng!

Lúc này anh giống như một pho tượng tu la, ở bệnh viện quân khu này cái dạng gì chiến sĩ chưa từng thấy qua? Thậm chí, chiến sĩ từ trên chiến trường đi ra, binh lính bị thương đủ dạng, thế nhưng bọn họ đều không sợ.

Nhưng hiện tại, không có một lời nói, đứng bên cạnh người đàn ông này, làm cho họ cảm thấy run sợ

Viện trưởng cẩn trọng, dè dặt, nhìn Phó Quân Hoàng nói: “Phó thiếu tướng, chúng tôi muốn bắt đầu phẫu thuật, ngài hiện tại...?”

Phó Quân Hoàng vậy mà phi thường phối hợp, anh nhìn sắc mặt không chút huyết sắc của An Nhiên, anh khom người, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, anh khẽ hôn lên trán cô một cái

“Anh ở bên ngoài chờ em. Đợi em đi ra”

Cửa phòng mổ lại mở ra, Phó Quân Hoàng đi từ bên trong ra

Cửa ở sau lưng anh phịch một tiếng bị khép lại.

Phó Quân Hoàng đứng trước bức tượng kẻ cánh cửa, gương mặt tái nhợt dựa sát vào tường, đầu cúi xuống, mắt nhắm lại, không một ai có thể thấy được vẻ mặt của anh lúc này, cả người dường như một con dã thú đang rên rỉ vì bị thương.

Nghe được tiếng mở cửa từ phòng giải phẫu, Từ Tĩnh Ngưng đột nhiên ngẩn đầu, bà nhìn thấy Phó Quân Hoàng, bà buông Phó Văn Thắng đang ôm bà ra, chạy đến chỗ của Phó Quân Hoàng, dang tay ôm cả người Phó Quân Hoàng lạnh băng vào lòng.

“Đứa nhỏ, con trai của mẹ, nhất định mọi chuyện sẽ ổn, An Nhiên sẽ không có chuyện gì.” Từ Tĩnh Ngưng tuy là nói như vậy, nhưng nước mắt không ngừng rơi xuống, bà không khống chế được, trong đầu không ngừng hiện lên khuôn mặt không còn chút máu của An Nhiên, nước mắt ồ ạt rơi nhiều hơn.

Ánh mắt tối đen nhìn Từ Tĩnh Ngưng, nhìn thấy khuôn mặt của bà đầy nước mắt, ngón tay lạnh lẽo lau nước mắt trên mặt bà, khô ráp nói:

“Sẽ không có việc gì”. Lời này, không biết là anh nói với chính mình hay là an ủi bà

Sẽ không có chuyện gì, anh biết cô sẽ không có chuyện. Mạch của cô còn đập, có mạch đập sẽ có hi vọng

Từ Tĩnh Ngưng nước mắt chảy còn nhiều hơn

“Ông nội!” Một tiếng nói của một thanh niên trẻ vang lên đầy sốt ruột, chỉ thấy Phó Quân Nghi một thân trang phục thể thao chạy đến, người đầy mồ hôi.

Phó lão gia từ nhìn thấy Phó Quân Nghi, mở miệng nói: “Đi xem anh trai của cháu”. Đứa nhỏ đó nắm chặt tay cơ hồ muốn làm gãy từng khớp xương

Đáy mắt Phó lão gia hiện lên đau xót, tay nắm gậy càng chặt hơn

Phó Văn Thắng đưa lưng về phía Phó Quân Nghi, Phó Quân Nghi đi ngang qua ông, thì nhìn thấy Phó Quân Hoàng toàn thân đều là máu, đây là lần đầu tiên cậu nhìn thấy anh trai toàn thân máu như vậy

Tuy rằng hiện tại nhiều người xung quanh anh như vậy, được mẹ ôm, nhưng lúc này anh giống như một con sói bị thương, không một ai có thể bước vào nội tâm của anh.

Hốc mắt bỗng nhiên đỏ lên

Phó Quân Nghi từ nhỏ cho đến bây giờ đều sủng ái nhất là Phó Quân Hoàng, không có lúc nào là không nghe Từ Tĩnh Ngưng nói về những chiến công vĩ đại của Phó Quân Hoàng, từ lúc cậu chưa sinh ra thì đã bắt đầu nghe, nghe cho đến khi được năm tuổi, cho đến khi người anh trai này bị mất tích.

Năm đó, cậu còn nhỏ, nhưng có thể nhớ rõ được, trong ba năm mất tích của anh trai, mẹ chưa nói cho cậu biết nguyên nhân, thậm chí khí thức dậy cậu vô tình hỏi thì mẹ vĩnh viễn đều là khóc, rồi cậu cũng ôm mẹ khóc theo

Lúc ấy, cậu chưa hiểu chuyện nhiều, cậu ít khi thấy Phó Quân Hoàng, bởi vì trong trí nhớ của cậu, Phó Quân Hoàng không mất tích, mà chỉ là lâu không về nhà thôi

Cậu đem Phó Quân Hoàng là mục tiêu lớn nhất đời mình, muốn trở nhà người đàn ông lợi hại giống anh trai, muốn trở thành niềm kiêu ngạo của họ Phó.

Nhưng mà, trong nhận thức của cậu anh trai đều tồn tại như một vị thần, lúc này lại giống như một con sói cô đơn, thu mình lại, tự liếm láp vết thương của bản thân, giờ khắc này, cậu phát hiện, bản thân cậu không hiểu anh trai, không biết con người luôn luôn lạnh lùng này, trên thực tế cũng là một người anh trai trọng tình bình thường

Phó Quân Nghị đứng sau lưng Từ Tĩnh Ngưng, ôm lấy hai người, “Mẹ, đừng khóc, mọi chuyện sẽ ổn”

Từ Tĩnh Ngưng bỗng chịu không nổi nữa, vừa rồi Phó Quân Hoàng tự mình lau nước mắt cho bà, mặc dù là nói không có việc gì, nhưng đó là động tác máy móc của con trai bà, con người tĩnh mịch, như muốn nói cho bà biết, tình hình thật sự rất nghiêm trọng.

Y tá đi ra từ phòng phẫu thuật

Biểu cảm của những người đó không có chút lạc quan, mày luôn luôn nhủ lại, lúc cửa được mở ra, bọn họ nghe được tiếng của bác sĩ hô to mang đầy áp lực

Hai tay bên người nắm lại sớm đã trở nên trắng

Anh liền dựa vào tường, không làm cái gì khác, chỉ có thể như vậy, mới có thể gần được với An Nhiên hơn

“Ba, người đi về trước đi”. Phó Văn Thắng nhìn thấy ba mẹ con ôm nhau, thờ dài

Phó lão gia tử dường như đang kìm nén cảm xúc, như vậy là không được

Hai tay Phó lão gia nắm chặt gậy, dựa người vào bức tường lạnh lẽo phía sau, ở đây không ít người mời Phó lão gia vào phòng nghỉ, nhưng đều bị ông từ chối dứt khoát

Nhìn cháu gái bảo bối của mình chưa biết sống chết như thế nào thì làm sao nghỉ ngơi được.

“Đừng nói lời vô ích”. Phó lão gia tuy là nhắm mắt, nhưng đầu óc lại dị thường thanh tỉnh

Tầng trên của bệnh viện quân khu, một nhóm người không ngừng chạy qua bên này, sợ là chuẩn bị không tốt, sợ mọi người ở đó đói, họ nghĩ những người chờ ngoài phòng không thể chờ được lâu, sẽ trở về nhà, nhưng mà, cả một đêm, người họ Phó đều đứng trước cửa phòng mổ chờ đợi

Nhận được tin, sáng tinh mơ phóng viên liền chạy tới, nhưng bọn họ chưa tiếp cận được bệnh viện thì bị người ta cản lại

Lãnh Hạo cùng đám người Phong Lượng không dám đi vào trong bệnh viện chờ, sợ người họ Phó thấy được, vì thế chỉ có thể đứng ngoài bệnh viện mà chờ

Bọn họ không thể nghĩ ra, người lợi hại như quân chủ, thì làm sao lại xuất hiện nguy hiểm tính mạng

Từ khi thấy Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên vào bệnh viện, thì Lãnh Hạo hẳn liền phái người trông coi bệnh viện quân khu, khi nhìn thấy nhân vật khá nghi đều không chệch bọn họ

Hắn không nhận bất cứ kẻ làm quấy rầy khi quân chủ trị liệu

Người biết tin này nhất định không ít, Phó lão gia không tính sẽ đem chuyện này giấu đi, mà sự việc này, Phó lão gia muốn tra rõ, cái này không cần ông lên tiếng mà sẽ có người chủ động thăm dò.

Phẫu thuật đã tiến hành được 12 tiếng, nhưng không có dấu hiệu dừng lại

Tư thế của Phó Quân Hoàng không thay đổi, Từ Tĩnh Ngưng được Phó Quân Nghị diu đến ghế ngồi, lúc này bà dựa vào người của Phó Văn Thắng, bà vẫn chưa chớp mắt, luôn nhìn cánh cửa lớn của phòng giải phẫu.

Trên hành lang cực kì yên tĩnh

Bữa sáng được mang đến, đều bị từ chối, hiện tại bọn họ không có tâm tình để ăn cơm

Phanh---

Cánh cửa phòng phẫu thuật được mở ra!

Phó Quân Hoàng luôn dựa trên tường đứng bất động, hai mắt sáng như đuốc nhìn bác sĩ mổ chính, biểu cảm buộc chặt, thân người thẳng tắp

Bác sĩ mổ chính là bác sĩ tốt nhất bệnh viện quân khu, là Phó viện trưởng – Thẩm Thanh, vẻ mặt của ông lộ ra mệt mỏi, ông tháo khẩu trang, ánh mắt mệt mỏi nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cùng ông đối diện nhau

Anh không nói một câu gì, yên tĩnh chờ, giống như đang chờ toà tuyên án, yên tĩnh mà chờ đợi

Dần dần, khoé môi của Thẩm Thanh cũng nổi lên một độ cong “Giải phẫu thành công, không có việc gì”.

Từ Tĩnh Ngưng bên này nghe được câu nói của Thẩm Thanh chạy tới, hỏi “Không có việc gì? An Nhiên nhà chúng tôi không có sao?”

“Vâng. Phó tiểu thư thật kiên cường. Trong lúc làm phẫu thuật tim bị ngừng đập một lần, nhưng con bé đã rất cố gắng, ý thức muốn sống của con bé rất mãnh liệt. Nhưng cần phải quan sát vài ngày, đầu tiên phải chuyển đến phòng ICU (Phòng chăm sóc đặc biệt), chỉ cần qua hôm nay mà không có chuyện gì phát sinh thì mọi chuyện sẽ ổn”

Đứa nhỏ mà ông gặp tối qua là một bệnh nhân kiên cường

Khi ông nhìn thấy cả người An Nhiên đầy máu trên bàn mổ, ông từng cho rằng, đứa nhỏ này sẽ không cứu được, máu trên người hầu như bị chảy ra hết, gần như thấy được xương trong người, xem ra không có chút cơ hội sống sót nào.

Nhưng lạ ở một chỗ, mạch vậy mà còn đập, nhịp tim tuy rằng rất yếu, nhưng ít nhất là tim con bé ấy còn đập

Trong quá trình phẫu thuật, bọn họ cảm thấy rất kì tích, đứa bé đó đã vượt qua mà chịu đựng

Ngực trúng đạn, ảnh hưởng đến trái tim, nhưng làm sao có thể kiên trì lâu được như vậy? Khi ông gấp viên đạn ra thì cũng biết được đáp án.

Trên thế giới, rất ít người có trái tim nằm ở bên phải, mà An Nhiên con bé đó lại nằm trong số đó

Vì vậy, mà con bé tránh được một nạn

Từ Tĩnh Ngưng không ngừng nói: “ Trên trời phù hộ, trên trời phù hộ”.

Người ở một bên luôn chờ, Phó Văn Thắng cũng thở ra một hơi dài, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi!

Phó lão gia luôn ngồi bất động cuối cùng cũng động, được Phó Văn Thắng dìu đứng dậy, đi đến trước mặt Thẩm Thanh, khom người, làm Thẩm Thanh hoảng sợ, ánh mắt trịnh trọng nói:

“Cảm ơn bác sĩ! Cảm ơn bác sĩ đã cứu cháu gái của tôi!”

“Đây là việc nên làm! Chủ... Phó lão tiên sinh, không còn làm như vậy, ông làm như vậy tôi không gánh nổi”. Thẩm Thanh sợ tới mức mặt mũi trắng bệch

“Không, là bác sĩ nên nhận.” Phó Văn Thắng khẽ cười “Thật cảm ơn bác sĩ”

Nếu đứa nhỏ An Nhiên kia không cứu được, bọn họ không phải chỉ mất một đứa nhỏ

Từ Tĩnh Ngưng cùng Phó Quân Nghi đều đối với Thẩm Thanh cảm tạ, khi ông không biết phải làm như thế nào thì cửa phòng phẫu thuật được đẩy ra, An Nhiên được đưa ra ngoài

Từ trong phòng phẫu thuật đi ra, sắc mặt của An Nhiên càng thêm tái nhợt, trên mặt là cái chup đường khí to, cô giống như đang ngủ, ngủ thật an ổn.

An Nhiên được đẩy vào phòng ICU, không cho phép người nào bước vào.

Phó Quân Hoàng cách cái cửa thủy tinh, nhìn An Nhiên nằm trên giường bệnh

Khi bác sĩ nói cho anh biết, phẫu thuật thành công, anh mới cảm thấy được trái tim mình còn đập

Ở một bên khác, Tần Vũ Triết khi biết được An Nhiên đã được cứu về, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tần Vũ Triết không hề rời khỏi nơi này, hần bước xuống lầu ngồi đợi.

Hần phải làm rõ ràng có chuyện gì đang xảy ra, nếu không biết được nguyên nhân hẳn sẽ không rời đi.

Hiện tại, Diêm Từ Diệp đối với Tần Lam kia tràn đầy che chở, tuy rằng người đó không ngừng lặp đi lặp lại: “Diêm Từ Diệp, cút!”. Mặc dù là như thế nhưng Diêm Từ Diệp rất hưng phấn, hẳn giống như người điên.

Tần Vũ Triết không biết Diêm Từ Diệp như thế nào, nhưng khuôn mặt người phụ nữ đó giống gia như đức, thậm chí đến ánh mắt cùng lời nói cũng giống,

nhưng hấn cảm thấy có chỗ không đúng

Tựa như ánh mắt băng hàn đó, dường như luôn mang theo thứ gì đó làm người ta mờ mịt.

Nếu Phó An Nhiên không chết, như vậy Tần Lam này là ai? Nhưng mà, An Nhiên không chết đó còn có một thân phận khác?

Tần Lam đã có thể xuống giường, cô đi cực kì thong thả, đi theo bên người đều có Diêm Tử Diệp dìu

“Gia, ngài chậm một chút, cẩn thận bậc thềm”

Tần Vũ Triết an vị trên ghế sofa, nhìn Diêm Tử Diệp như người bệnh thần kinh, nếu người này thật sự là gia như hấn (Diêm Tử Diệp) nói, thì gia sẽ không dùng ánh mắt nhìn người lạ nhìn hấn? Diêm Tử Diệp này đúng là đầu óc bà đậu.

Chỉ cần không đem Tần môn này bán đi là tốt rồi, Tần môn, vĩnh viễn đều chỉ có thể là họ Tần, người phụ nữ không rõ lai lịch này, hấn (Tần Vũ Triết) tuyệt đối sẽ không nhân nhượng mà tự tay giết chết.

Tần Lam đi đến phía trước Tần Vũ Triết mà ngồi xuống, Diêm Tử Diệp ân cần đặt một ly trà xanh trước mặt cô, ánh mắt ôn nhu đến nỗi Tần Vũ Triết muốn nôn.

“Gia, uống”

Tần Lam nhú mày nhìn trước mặt một cô chất lỏng, ánh mắt thanh lãnh, con ngươi hiện lên nghi hoặc, lập tức ánh mắt nhìn xuống Diêm Tử Diệp

Theo bản năng Tần Lam đối với Diêm Tử Diệp đã có tín nhiệm, Diêm Tử Diệp phát cuồng, cơ thể nóng lên: “Gia, đây là trà Mao tiềm người thích nhất, cái này dùng để uống”

Sau khi tỉnh lại, Tần gia không giống như trước, tuy rằng có điểm giống nhau như mắng hấn, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn hấn, nhưng, gia ngoại trừ đem hấn để lại bên người còn mọi sự việc, mọi chuyện, mọi người đều quên hết, cô chỉ nhớ tên một mình hấn.

Hấn gọi điện hỏi người có vấn đề, người đó giải thích với hấn đó là hiện tượng bình thường, khi linh hồn trở về bản thân thì có chút khác thường, nhưng chỉ là mất trí nhớ.

Diêm Tử Diệp thoải mái, gia hiện tại đang ở đây, chỉ thấy hấn, mặc dù trước kia chương mất tên Bàn gia này, nhưng gia cũng không liếc hấn một cái.

“Gia, cẩn thận, nóng.”

Tần Vũ Triết nhìn không nổi nữa, đêm qua hấn đuổi theo Diêm Tử Diệp truy hỏi cả đêm, nhưng hấn (Diêm Tử Diệp) không nói có hấn (Tần Vũ Triết)biết chuyện gì đã xảy ra, xem ra hấn (Tần Vũ Triết)phải tự mình đi điều tra.

Con người ngu ngốc này là Tần gia? Thật nực cười!

Tần Vũ Triết không ở lại nữa, bỗng nhiên đứng dậy, nhưng trước khi đi, Tần Vũ Triết lạnh lùng nói “Diêm Tử Diệp, tao mặc kệ, người này đến cùng có phải là Gia hay không, nhưng Gia của tao đã chết không tay mày, Bàn gia tao nhất định sẽ làm thịt mày!”

Nói xong, Tần Vũ Triết kéo cửa bước đi ra ngoài.

Đang hầu hạ Tần Lam uống nước, biểu cảm của Diêm Tử Diệp khê biến, hấn nhìn khuôn mặt luôn thanh lãnh của Tần Lam, “Gia, ngài vì sao có thể để cho Tần Vũ Triết nói thân phận của người như vậy, không phải là tôi? Tôi không phải được ngài luôn tín nhiệm hay sao? Tôi yêu ngài như vậy, tôi thích ngài như vậy, vậy ngài vì sao luôn chạy trốn khi bên cạnh tôi?”

Nguyên bản Tần Lam đau khổ uống thứ chất lỏng đó, thoáng nghĩ, vẻ mặt đột nhiên lạnh như băng nhìn Diêm Tử Diệp nói:

“Diêm Tử Diệp, cút!” Tiếng nói cứ như vậy không thay đổi, cử chỉ cũng không thay đổi.

Trong nháy mắt, Diêm Tử Diệp điên cuồng đứng lên, hấn một tay cầm ly nước ngã trên sàn nhà, một tay nắm lấy Tần Lam trên sofa, đôi mắt hiện lên một mảnh màu đỏ, hấn điên cuồng như vậy mà nhìn cô, tiếng nói gần như run:

“Tần Lam! Cô phải nhớ cho kĩ, cô là của tôi! Tôi với cô là một!”

Nói xong, tay hấn hướng về phía cổ áo của cô, đem quần áo của cô mà kéo xuống, thân của hấn cũng đè lên.!

Bệnh viện quân khu.

Một ngày nay, chỉ cần là đi ngang qua phòng ICU mọi người đều có thể thấy, một người đứng thẳng tắp ở phía trước cửa sổ của phòng bệnh, ánh mắt không chút di động nhìn người đang nằm trong phòng bệnh

Anh một thân người dính máu, toàn thân tản ra một thân cô lãnh khí (cô độc, khí lạnh) làm cho người ta một tự chủ được cách xa ra, người này làm cho mọi người vừa cảm thấy xót xa vừa cảm thấy sợ hãi.

Phó lão gia tử đã được Phó Văn Thắng đưa trở về nhà nghỉ ngơi, Từ Tĩnh Ngưng vốn muốn ở lại trông coi, nhưng nghĩ lại, hiện tại bên người Phó Quân Hoàng không cần người an ủi, anh muốn ở lại nơi này chờ An Nhiên tỉnh lại, chờ ánh sáng của thế giới anh được sáng lên.

Vinh viễn Phó Quân Hoàng đều nhớ khi anh giết tên tiến sĩ đó, sau khi xoay người thì nhìn thấy một đứa trẻ có ánh mắt hàm chứa sự lạnh lùng

Lạnh như băng mà lại thờ ơ

Giống như, hết thảy sự chết chóc đó không liên quan đến cô.

Trong nháy mắt, tâm Phó Quân Hoàng không biết vì sao đầy lòng cuộn trào, lúc ấy, đáy lòng nói cho anh biết: Cô là của anh.

Sau đó, anh luôn coi cô như bảo bối duy nhất, che chở mọi mặt, mặc dù vậy nhưng cô một lần lại một lần bị thương, một lần lại một lần cùng thân chết đi sát nhau.

Âm thanh trong phòng ICU phát ra đơn điệu.

Ngoài cửa sổ có vài con chim bay ngang qua.

Phó Quân Hoàng ánh mắt nhìn dưng cụ rồi lại nhìn An Nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt mang ý cười nhìn anh, cả người anh cứng đờ!

Đầu anh ong ong vang vang, ánh mắt không dám nhìn đi chỗ khác, sợ đây chỉ là giấc mơ.

Tay nắm chặt ở mép cửa sổ, anh nỗ lực khắc chế bản thân, dời ánh mắt nhìn người nằm trên giường, cặp mắt tối nhưng lại trong vắt, mang theo y cười nhàn nhạt, tràn đầy nhu y.

Anh giật giật môi, anh muốn nói cái gì đó, nhưng âm thanh như nghẹn ở cổ họng không thoát ra được.

An Nhiên nằm ở trên giường suy yếu lắc đầu, cô cố gắng cười khi nhìn Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng muốn cười, nhưng toàn bộ cơ thể đều căng cứng, anh cười không nổi.

Anh nhìn thấy cô cười với mình, nhìn cô cười con mắt hơi híp lại, ngay lúc anh tốt cùng vui vẻ còn chưa kịp phát tiết thì ánh mắt mang ý cười nhắm lại, mọi động tác đều dừng lại, mà đầu vô lực nghiêng sang một bên.

Khi Phó Quân Hoàng còn đang nỗ lực cười, khóe môi trong nháy mắt cứng lại.

Trong nháy mắt đồng tử phóng đại, lập tức co rút nhanh!

Không! Không!

“Bác sĩ, bác sĩ!” Thật lâu sau đó, Phó Quân Hoàng mới tìm được âm thanh, lớn tiếng hô to!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: An Nhiên thức tỉnh, máy ghi âm bí mật

An Nhiên lại bị đẩy vào phòng giải phẫu.

Vào lúc này, bên ngoài phòng giải phẫu, không có người nhà họ Phó mà chỉ có một mình Phó Quân Hoàng đứng chờ ở cửa phòng mổ.

Hai tay bên người nắm chặt thành quyền.

Trong phòng giải phẫu.

Tiếng dao kéo vang lên dồn dập, điện tâm đồ giám định khi thờ tiếp tục vang.

Sắc mặt An Nhiên tái nhợt như tờ giấy, nhưng nhìn giống như là đang ngủ, cả người thoát nhìn cực kì yên tĩnh.

“Huyết áp 80 – 40!” Tiếng hô to của một y tá vang lên:

“70 -30!”

“50 – 20!”

“Huyết áp đang không ngừng giảm xuống!”

Không khí nhất thời đọng lại, tầm mắt tất cả mọi người đều nhìn trên người bác sĩ mổ chính.

Trợ lý không ngừng lau cái trán đầy mồ hôi của của bác sĩ chính, ánh mắt đầy lo lắng lộ ra bên ngoài khẩu trang.

“Đứa nhỏ, con cần phải cố gắng kiên trì! Ở bên ngoài còn có người nhà của con đang chờ đợi!”. Ở tại thời điểm trước khi tiến vào phòng giải phẫu, ông cảm nhận được người đàn ông cô độc lạnh lùng kia toát nên sự nhớ thương và ưu phiền.

Đứa nhỏ này có bao nhiêu quan trọng với người đàn ông bên ngoài, chỉ cần là người sáng mắt đều có thể nhìn ra.

Đứa nhỏ này nhất định sẽ vượt qua a!

An Nhiên biết, hiện tại mình thấy đều là giấc mơ.

Khi cô nhìn thấy khuôn mặt không có cảm xúc của Tần Lam lúc 3 tuổi, gần như không thể giữ bất cứ thứ gì, bàn tay nhỏ đang nắm chặt một khẩu súng nhỏ, nhưng họng súng đang chĩa vào nỗi sợ hãi mãnh liệt của một người đàn ông.

Người đàn ông đó bị trói và quỳ trên mặt đất, trên người đầy vết thương, hấn đau đớn nói “Môn chủ, tôi không phải là quý! Tôi không là quý! Môn chủ, người phải tin tưởng tôi, tôi không là quý!”.

Tay Tần Lam có chút run lên.

“Giết hắn” Một tiếng nói lạnh như băng vang lên

“Tiểu thư, tôi không phải là quý. Người phải tin tưởng tôi! Ta không phải là..”

Đùng----

Tiếng súng vang lên cắt ngang giọng nói của đàn ông.

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên máu toé ra nháy mắt che kín khuôn mặt nhỏ nhắn chính trung

“Không hổ danh là con gái trưởng của nhà họ Tần, rất tốt”. Giọng nói của một người đàn ông vang lên sau lưng An Nhiên.

Biểu cảm của Tần Lam không một chút buông lỏng, ánh mắt đều không có chút thay đổi, cô đứng tại chỗ, vô cùng tự nhiên để bảo mẫu lau má cho cô.

Người đàn ông đó chính là cha của Tần Lam, chuyện đầu tiên ông dạy cho cô đó chính là giết người.

Ông hiếm khi dạy bảo cho cô cái này cái nọ, mà ông dạy cho cô chính là những kỹ năng để giết người.

Sau này, cô đã học được sự tàn nhẫn, biết được chặn trước, bởi vậy ông ấy còn chưa giết chết cô, cô đã trước ông một bước, giết chết ông ta.

Trong giấc mơ cô đơn độc, cô đơn và lạnh lùng.

Cô biết bản thân mình là Tần Lam, biết mình là môn chủ của Tần môn, nhưng cô còn một cái thân phận nữa, thân phận ấy là gì?

Cô mờ mịt tiếp tục bước đi trong giấc mộng.

Cô nghe được có người đang kêu cô, nhưng giọng nói nhỏ quá, hình dáng mơ hồ, cô không nhìn rõ được hình dáng lại không nghe thấy tiếng của người đó.

Cô một mình phiêu bạt trong thế giới trống rỗng này, trước đây cô chưa từng có tự do.

Cô có ý nghĩ, về sau cứ như vậy.

Ở trong này, không có giết hại, không có xung đột, không có hãm hại, không có ám sát, cái gì cũng không có, cuộc sống như vậy thật tốt.

Tại thời điểm cô tính toán ở trong thế giới này thì một âm thanh hoảng hốt bay vào trong ý thức của cô, tiếng nói ôn nhu này là của ai đây?

An Nhiên nhất thời nhớ không nổi ai chính là chủ nhân của tiếng nói đó.

Nghĩ mãi không ra, sẽ không nghĩ tới nữa.

An Nhiên bước vài bước, vào lúc cô nhắm mắt lại thì tiếng nói kia lại vang lên.

“Bảo bối, trở về, anh rất nhớ em!”

Anh là ai?

Bảo bối trong miệng của anh là ai?

An Nhiên bình tĩnh nhìn bóng dáng mơ hồ ấy, đầy nghi ngờ.

Cô là Tần Lam, cô là người họ Tần giết người không chớp mắt.

Cô không biết người đàn ông đó.

“Bảo bối, anh rất nhớ em, mau trở lại!”

Tiếng nói vội vàng, An Nhiên cảm giác được tim mình nhói đau.

Cuối cùng anh là ai?

Trong khoảnh khắc ấy, vô số hình ảnh cuộn cuộn tuôn ra.

Sau thời gian cô lui về ở ẩn, lá rụng về cội, hoa tươi cũng héo úa rồi cũng rời khỏi thân trở về với đất, bướm bướm phá kén để trở nên lộng lẫy, dòng sông chảy bình thản, mây cuốn mây trôi, cuối cùng thời gian cũng đến một ngày nào đó, đến một thời khắc mà có một người đi đến bên cô, đem cô ôm vào trong lòng, hơi thở lạnh như băng nhưng lại cho cô cái hương vị của an lòng.

“Của tôi!”. Con người tối đen, tóc anh cũng đen cả người anh giống như bị màn đêm dung hoà cùng một chỗ.

Phó Quân Hoàng!

Tim đau đớn kịch liệt giống như sắp nổ tung, An Nhiên bỗng nhiên mở mắt

“Tim khô phục bình thường”

“Huyết áp khô phục bình thường”

“...”

Bọn họ chưa bao giờ gặp quá trình tỉnh lại như vậy, Phó An Nhiên là người đầu tiên.

Thẩm Thanh nhìn ánh mắt mở to của An Nhiên, nhất thời thở ra.

“Đứa nhỏ, kiên trì, tiếp tục kiên trì bên ngoài còn có người nhà của con chờ con”.

An Nhiên được đẩy ra ngoài phòng phẫu thuật, Thẩm Thanh mỉm cười, ông nhìn Phó Quân Hoàng, cười nói:

“Không có việc gì. Thời kì nguy hiểm đã qua”.

Phó Quân Hoàng giống như không nghe nói, khi An Nhiên được đẩy ra, anh liền nắm lấy tay cô, sắc mặt của cô thoát nhìn rất tái nhợt làm cho anh không dám nắm chặt.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng luôn đặt trên người An Nhiên, thẳng đến khi An Nhiên bị đẩy vào phòng ICU (Phòng chăm sóc đặc biệt), anh mới bị ngăn lại.

Không phải nói đã vượt qua thời kì nguy hiểm rồi sao? Sao lại tiếp tục theo dõi?

Đứng ở phía sau lưng Phó Quân Hoàng, Thẩm Thanh nói “Tuy là đã vượt qua thời kì nguy hiểm, nhưng phải quan sát một đêm, nếu đêm nay không có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì có thể chuyển đến phòng bệnh thông thường.”

“Cảm ơn”. Phó Quân Hoàng cúi đầu hướng đến Thẩm Thanh nói

Thẩm Thanh không tự chủ được lui về sau một bước, có phải hẳn là người duy nhất trong lịch sử của nhà họ Phó cúi đầu?

“Đây là trách nhiệm của tôi” Thẩm Thanh vốn định nói cái gì đó, nhưng ánh mắt của Phó Quân Hoàng đã dời đi, tiếp tục nhìn An Nhiên qua cửa kính phòng bệnh.

“Yên tâm đi, đứa nhỏ này thật kiên cường, trong quá trình phẫu thuật đã tỉnh qua một lần, có lẽ quá mệt nên là đang ngủ”

Phó Quân Hoàng luôn đứng thẳng tại vị trí, anh chú ý nhìn mỗi một biểu cảm của An Nhiên, anh thủ thủ với cô, luôn luôn thủ thủ với cô.

“Cậu cùng đứa nhỏ này tình cảm rất tốt”.

Thẩm Thanh cũng nghe không ít chuyện nhà họ Phó Phó An Nhiên, ông hôm nay cấp cứu đối tượng lại chính là Phó An Nhiên, thông tin truyền đi vì đứa nhỏ bảo bối này của họ Phó.

Con người của Phó Quân Hoàng nhu hoà một chút, nhìn đến chụp dưỡng khí của An Nhiên, anh cũng không nhìn thấy gương mặt của cô rõ ràng, hiện tại An Nhiên không phải hôn mê mà cô chỉ đơn thuần là ngủ.

“Tốt lắm”. Phó Quân Hoàng đáp lại thẩm Thanh

Thẩm Thanh không tiếp tục hỏi nữa, mà ông nhìn ra hiện tại, cậu ta không cần người làm bạn mà chính là thời gian.

Phó Quân Hoàng giống như một bức tượng điêu khắc, anh không nhúc nhích đứng ở phía ngoài phòng ICU, ánh mắt luôn luôn dừng lại ở một chỗ, nếu không phải mọi người nhìn thấy ở ngực phập phồng thì sẽ trực tiếp đưa anh đến phòng cấp cứu mất.

Đột nhiên, Phó Quân Hoàng cảm thấy toàn thân mỗi một tế bào tràn ngập khẩn trương.

Cô sắp tỉnh!

Trên giường biểu cảm An Nhiên khê biến, không lạnh nhạt như lúc trước, Phó Quân Hoàng thật khẩn trương đến nỗi không dám hô hấp.

Anh sợ bản thân không cẩn thận sẽ làm cho cô tức giận, sau đó sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Trên giường, cô dần dần nhúu mày lại, bộ dáng của cô thoát nhìn rất khó chịu, Phó Quân Hoàng cả người cơ hồ dán trên cửa kính, rất muốn hét lên, nhưng âm thanh giống như bị mắc tại yết hầu, cho dù cố gắng cách mấy vẫn không thể kêu lên một tiếng.

Mày của Phó Quân Hoàng nhúu càng chặt, anh cùng với cô trong lúc này chỉ cách nhau một cái cửa kính, anh trở mắt nhìn cô trong lúc ngủ có bao nhiêu thống khổ mà anh lại không thể làm gì được.

Không khí xung quanh Phó Quân Hoàng ngày càng giảm, y tá cùng bệnh nhân đều có chút lo lắng nhìn Phó Quân Hoàng, người này thoát nhìn, chắc không có tình huống tốt.

“Vị tiền sinh này, ngài cần nghỉ ngơi” Một nữ y tá đứng cạnh Phó Quân Hoàng nhúu mày, nghiêm túc nói.

Người y tá này kêu mãi, kêu mãi

Cô là người phụ trách cho sức khỏe của Phó Quân Hoàng, nếu cô nhớ không nhầm thì vị tiền sinh này không nghỉ ngơi đã vượt qua 48 giờ.

Trên thực tế, Phó Quân Hoàng đâu phải chỉ không nghỉ ngơi trong 48 giờ mà anh đã vền vẹn 4 ngày chưa từng nghỉ ngơi.

Phó Quân Hoàng giống như không nghe thấy, ánh mắt của anh gắt gao nhìn An Nhiên nằm trên giường bệnh, nhìn thấy biểu cảm của cô không ngừng buồn lòng, nhìn thấy lông mi của cô hơi rung động.

Hô hấp của Phó Quân Hoàng đột nhiên biến mất.

Lông mi rung động ngày càng lợi hại, biết là đôi mắt ấy khó chút khó mở, hơi thở của Phó Quân Hoàng đang chuyển biến từng chút một, lạnh khí quanh người dần dần biến mất, anh nhu hoà nhìn ánh mắt kia, nụ cười một lúc càng sâu.

Anh nhất định sẽ đem người ở phòng ICU xem trọng hơn.

An Nhiên tỉnh lại, sắc mặt tái nhợt, vô lực của cô thoát nhìn rất suy yếu, trên người cảm đầy ớn lạnh, hiện tại cô giống như một con búp bê dễ vỡ.

Ở ngoài Phó Quân Hoàng nhìn cô như vậy thật đau lòng, khí lạnh xung quanh cũng giảm không ít.

Chỉ cần bảo bối tỉnh lại, là tốt rồi

Tỉnh lại chỉ cần nhìn thấy Lão Soái Ca là người đầu tiên, cảm giác thật tốt.

“Chờ em”

Cô nhìn thấy khẩu hình của anh, nhìn thấy anh lần lượt lặp lại những động tác giống nhau, cô thật muốn đứng dậy, nhưng khi cô mới làm động tác, cũng khiến tâm trạng bên ngoài của Phó Quân Hoàng bị dọa sợ.

Rất mệt

An Nhiên không nghĩ đến sẽ tiếp tục ngủ, nhưng mí mắt quá nặng, cô lại khôi phục thể giới màu đen.

Phanh -----

Tiếng roi vang lên:

“Sự việc lớn như vậy mà các người đều gạt tôi!” Tiếng nói đầy trách cứ và phẫn nộ vang lên! Lam Nhựt Khê một thân là ân phủ màu trắng, bên ngoài xem ra là một cô gái ngoan ngoãn mười phần, nhưng hiện tại biểu cảm của cô như gió dữ mưa to “Tiểu tử, anh có ý gì!”

Trong phòng họp nội bộ, Phong Lượng & một đám người đang đứng một bên biểu cảm cũng không tốt nhìn cảnh tượng trước mắt.

“Không phải gạt cô, không có biện pháp để nói cho cô biết” Lãnh Hạo bình tĩnh nói

“Thế nào là không có biện pháp? Há?” Lam Nhựt Khê nở nụ cười, “Cũng là do nhóm của anh tự cho rằng Chu Tân Quốc là người đàn ông cùng tôi có quan hệ huyết thống, nên các người không ra tay?”.

Sắc mặt của Lãnh Hạo đột nhiên lạnh xuống.

“Lãnh Hạo! Chết tiệt! Đừng để lão nương khinh anh!” Lam Nhựt Khê cười nhạt, cô một tay xé váy của bản thân, loại ân phủ thực nữ này chung quy đối với khí thế nữ vương không tương xứng, quần áo trên người so với nguyên bản đã thay đổi.

Trong phòng, đám anh em cũng nhanh chóng đem ánh mắt dời đi, bọn họ không muốn ăn roi của Lam tỷ.

Lãnh Hạo khẽ mím môi, không nói chuyện

Phanh-----

Lúc này, Lam Nhựt Khê không chút khách khí một cước đá vào chân của Lãnh hạo! Lãnh Hạo nhất thời không chú ý, bất ngờ quỹ một gối xuống, biểu cảm không đổi.

“Lãnh Hạo, anh nhớ cho kìa! Tôi Lam Nhựt Khê, vĩnh viễn chỉ biết quân chủ là chủ nhân! Quan hệ cùng Chu Tân Quốc đã sớm chết từ tám trăm năm trước rồi! Tôi hiện tại là Lam Nhựt Khê, vĩnh viễn cũng chỉ là Lam Nhựt Khê!”. Cô lập tức ngẩng cao đầu nhìn mọi người “Các người cũng nhớ rõ cho tôi!”

Biểu cảm của Phong Lượng nhất thời buông lỏng

Biểu cảm trên gương mặt của Lãnh Hạo một tia thoáng qua.

“Vi sao quân chủ xảy ra chuyện lớn như vậy các người cũng không nói với tôi!” Lam Nhựt Khê gần như học được bốn phần khí thế giống An Nhiên, nhưng cũng chính bốn phần này, làm mọi người ở đây kinh hãi một trận.

“Về sau, sẽ không”. Chuyện này là bọn họ xử lý không tốt.

Nhưng mà, chuyện này làm sao có thể lộ ra bên ngoài được! Cô làm sao biết An Nhiên bị thương nặng? Truyền thông bên kia bọn họ đã hoàn toàn chế hoàn toàn, mà cũng không có nơi nào dám truyền thông tin của nhà họ Phó ra bên ngoài.

Nhưng hôm nay, Lam Nhựt Khê tiến vào với bộ mặt lạnh lẽo, trong lúc bọn họ đang họp, người đến đều coi như tương đối giới.

Lam Nhựt Khê vừa đến, cái gì cũng chưa hỏi là trực tiếp cùng Lãnh Hạo đánh nhau, về phần Lãnh Hạo sẽ không ra tay thật sự với Lam Nhựt Khê, nhưng Lam Nhựt Khê ra chiêu nào chiêu này như muốn lấy mạng của Lãnh Hạo! Hiển nhiên, cô đối với việc bị lừa gạt là hết sức phẫn nộ.

“Chu Tân Quốc cũng tham gia vào chuyện này” Lam Nhựt Khê hít một hơi sâu, nói “Quân chủ xảy ra chuyện như vậy, là có một phần chủ ý của nhà họ Chu”

“Có ý gì?” Phong lượng hỏi:

“Tôi cũng là lúc vô ý nghe được, là Tô Mạt Như trong lúc vô ý hỏi Chu Tân Quốc một câu, Phó An Nhiên đã chết chưa”.

Khi đó, bọn họ còn phải tham gia một yến tiệc vào buổi tối, cô lấy thân phận là con gái của Chu Tân Quốc không ngừng xuất hiện tại các cuộc xã giao trong buổi tiệc, thậm chí khi cũng xã giao cô còn gặp được người cùng cha khác mẹ với cô mà cô phải kêu bằng anh trai, Chu Minh Tuấn, hẳn đối với cô là cực điểm của giả dối.

Hiện tại, toàn bộ tập đoàn Tôn thị, tài sản đều nằm trong tay cô, bởi thế Chu Tân Quốc đối với cô không dám lớn tiếng mà là phục tùng, mặc kệ Tô Mạt Như không muốn thấy mặt cô bao nhiêu, nhưng bà ta sẽ đối với cô bằng khuôn mặt tươi cười chào đón, nếu không sau này con trai của bà ta không có khả năng nhận được lợi ích gì.

Lúc đó Lam Nhựt Khê nghe được câu nói kia, cả người run rẩy muốn lấy con dao nhỏ bên đùi, một dao giết chết Tô Mạt Như, nhưng cô lại nhìn xuống, không muốn phá hủy bố trí của quân chủ.

Khi bước vào buổi tiệc một lần nữa, Lam Nhựt Khê thật sự là không thể chịu được nữa, cô trốn thoát ra khỏi bữa tiệc mà đến phòng họp nội bộ.

Nhưng mà không thể nghĩ tới, chuyện so với cô càng nghiêm trọng hơn! Quân chủ vậy mà còn ra tay giúp đỡ.

"Tôi chỉ nói thêm một câu, Chu Tân Quốc này, giữ lại cho tôi". Cô sẽ tự tay giết chết con người cận kề đó. "Bây giờ tôi sẽ đi đến bệnh viện, tôi muốn thấy quân chủ, các người..."

"Không được!" Phong Lượng không chút do dự cự tuyệt Lam Nhượng Khê, "Bây giờ toàn bộ bệnh viện quân khu đều là người của Phó Quân Hoàng, bằng không, chúng ta sẽ không thể rút về được".

"Cô ấy bị như thế nào! Tôi phải đi xem, như vậy đi tôi sẽ giả bệnh" Cô lo lắng, nếu quân chủ có việc gì cô sẽ chết mất, cô không thể dừng lại sự sợ hãi

Phong Lượng cùng Lãnh Hạo nhất thời sùng sốt, bọn họ thế nào lại không nghĩ đến phương án này?

Một lát sau Lãnh Hạo bình tĩnh nói "Nhớ kĩ, cô là tiểu thư của họ Tôn, cô bị bệnh, chúng ta đi thôi....."

"Thật nhiều lời! Lão nương đây mà còn đợi anh giảng dạy?" Nói xong Lam Nhượng Khê quay người bỏ đi.

Tại nhà cũ của họ Tần.

Trong phòng Diêm tử Diệp, ngọn đèn le lói, nửa người hắc nằm trên giường, mà trong lòng hắc, một hình ảnh xuất hiện, mà thân hình kia ngủ rất trầm tĩnh, nếu không phải là hắc cảm giác được cô hô hấp, thì hắc không biết sẽ như thế nào nữa.

Ở dưới ánh đèn, Diêm Tử Diệp nhìn cô gái đến xuất thần.

Ngón tay mềm nhẹ thon dài chạm vào gò má của cô gái, rồi sau đó nhẹ nhàng mon trón mỗi một phần trên khuôn mặt, con người cũng mỗi lúc một trầm.

Rõ ràng cô là họ Tần, mà vì sao trong lòng hắc xuất hiện một loại cảm giác quái dị?

Hắc không biết xuất phát từ nguyên nhân nào, hắc cũng không đem cô đến phòng chính, lòng của hắc bài xích đến như vậy, cho nên hắc đem cô đến căn phòng của chính hắc.

Ở trong khu biệt thự, hắc cho rằng, bản thân sẽ thịnh nộ đến mức muốn cô.

Nhưng khi đem quần áo của cô cởi ra hết, hắc mới phát hiện bản thân chỉ muốn là Gia, hắc đòi hỏi không nhiều lắm chỉ muốn tâm của gia. Nhưng không phải một lòng hắc muốn tâm của cô, nếu đã như vậy thì 11 năm trước hắc sẽ đem gia trở thành nữ nhân của riêng hắc.

Nhưng mà, không có.

Cái gì cũng không.

Gia đã trở lại, cô một lần nữa đã trở về bên hắc, hắc còn nhiều thời gian.

Nhưng vì sao, gia rõ ràng là nằm trong lòng hắc, nhưng đáy lòng lại cảm thấy vắng vẻ, tựa như hắc bị mất cái gì đó rất quan trọng.

Đối với hắc mà nói, quan trọng nhất là gia, và cũng chỉ có gia.

Như vậy, cảm giác quái dị đó từ đâu mà đến?

Diêm Tử Diệp cũng không rõ.

Tần Gia trở lại ở ngôi nhà cũ của họ Tần, mây càng chú chặt, cô đối với nhà cũ không có ấn tượng, cô theo hắc vào sau nhà, cô đối với hắc thật ý lại, sự ý lại đó nó dần dần lớn lên.

Mới đầu, hắc cảm nhận được cô ý lại hắc như vậy, đáy lòng của hắc thật cuồng nhiệt hưng phấn không thể nào có thể diễn tả được, hắc hưng phấn làm sao.

Bây giờ màn đêm thật dài, đáy lòng của hắc không thể tìm được cảm giác, tâm của hắc cảm thấy bản thân như một đứa trẻ bị vứt bỏ, không ngừng kêu to, gia.

Người ở trong lòng hơi có chút giật, cảm giác được có nguồn nhiệt lên tự động hướng đến đó.

Diêm Tử Diệp đem người trong lòng ôm thật chặt "Gia, Người là của tôi, của tôi".

Ngọn đèn trong phòng cuối cùng được thấp sáng.

Ngôi nhà của họ Tần này, mới vừa được thay đổi gác cổng, người gác cổng về mặt rồi rảo xem Trứ Gia luôn đứng ở trước cổng, Kiều Tử Du không vào cũng không đi, đi sau môn chủ, cô luôn đứng tại nơi này, không biết đã qua bao lâu nhưng đường chủ đến cùng là cô muốn đứng bao lâu a?

Đèn trong phòng của Diêm Tử Diệp đã tắt.

Kiều Từ Du quật cường đứng ở cửa trước, đáy mắt đầy tức giận, bây giờ cô cũng không biết phải làm cái gì, cô không nhìn thấy rõ cô gái ở trong Tần trạch là ai, cô điều tra vẫn không có tin tức.

Phó An Nhiên còn sống hay đã chết, cô ta đang ở bệnh viện, môn chủ trong lòng hiển nhiên không phải là Phó An Nhiên.

Như vậy, trên thế giới này ngoại trừ Tần gia đã qua đời cùng Phó An Nhiên hiện tại, vậy thì ai có thể làm môn chủ lộ ra bộ mặt nhu hoà như vậy?.

Chẳng lẽ cô bị lừa gạt hay sao? Người trong lòng của môn chủ chân chính không phải là Tần gia, cũng không phải là Phó An Nhiên, mà là cô gái ở Tần trạch.

Sắc mặt của người gác cổng thật sầu khổ, tại sao không làm một cô gái xinh đẹp mà phải làm một người đàn bà ác độc.

Tại thời điểm bọn họ không biết phải xử lí như thế nào thì Kiều Từ Du xoay người, ánh mắt đột nhiên lạnh xuống.

Diêm ca ca cùng cô gái kia... Đồng giường cộng chằm!

Đây là điều mà ở nhà họ Tần chưa từng có!

Mà cô không không chiếm được thứ gì, thì người khác cũng đừng mong là có!

Kiều Từ Du cả người lẫn vào màn đêm, người gác cổng mới dám thở mạnh

Thật dọa người, thật dọa người, vừa rồi bọn họ tưởng sẽ chết! Đây là xích huyết đường chủ, thật là dọa người.

Vào lúc An Nhiên tỉnh lại, cô đã được chuyển đến phòng bệnh thường, trong phòng cô vừa mới động dậy một chút, đã có tiếng nói sột ruột vang lên:

“Không được động, không được động!”. Từ Tĩnh Ngưng đang cầm một bát cháo, đặt bát cháo trên bàn nhỏ, vội vàng chạy lại đỡ An Nhiên, “Con gái, trên ngực con có một lá lỗ lớn, con không thể lên xộn được”.

An Nhiên bĩu môi, mới phát hiện bản thân không thể nói ra tiếng, cổ họng thật khô

“Tiểu bảo bối của mẹ, hiện tại không cần phải nói gì cả, mẹ thấm ướt môi cho con, bác sĩ đã dặn là sau khi tỉnh lại không được uống nước, chỉ có thể thấm ướt môi”.

Từ Tĩnh Ngưng có chút luống cuống tay chân, bà là chủ tịch của tập đoàn lớn, chăm sóc người khác là chuyện bà ít khi làm tới, nhưng An Nhiên là con gái của bà, bà trực tiếp cho hoàn lại hội nghị.

Trời đất bao la, thân thể đứa nhỏ này là điều lớn nhất.

Vào sáng sớm hôm nay, Phó Lão gia tử cùng Phó Quân Nghị đều đã tới, Phó Quân Nghị có công việc, Phó lão gia tử cũng có cái hội nghị không thể không tới, chỉ đến nhìn thoáng qua, lo lắng thật nhiều, nếu không vài phút trước, Phó lão gia tử còn phải gọi điện hỏi tới hỏi lui về tình huống của An Nhiên.

An Nhiên tựa hồ luôn cảm thấy có chỗ nào không đúng, đang nhìn tới nhìn lui, thật là mệt mỏi nhưng lại không chịu ngủ.

“Đứa nhỏ kia thật sự là mệt sắp chết rồi, mẹ khuyên hết nửa ngày, mới chịu nằm xuống nghỉ một lát” Từ Tĩnh Ngưng thở dài, bà vừa nói xong, vừa dùng khăn ẩm thấm ướt môi cho An Nhiên.

Quần áo đến sáng nay mới thay, nếu bà không dùng An Nhiên uy hiếp cộng thêm sắc mặt lạnh, mới có thể làm đứa con trai này chịu đi.

Ánh mắt của An Nhiên xuất hiện một mảnh nhu hoà, lặng lẽ muốn rút tay mình ra, nhưng cô vừa mới có hành động thì Phó Quân Hoàng, cái người đang ngủ bỗng chốc tỉnh lại.

An Nhiên hơi giật mình.

Phó Quân Hoàng tỉnh bừng, tay có phản xạ tự nhiên nắm chặt lấy tay của An Nhiên, chính là anh đang nắm giữ, anh rõ ràng cảm giác được, nhưng ở đáy lòng thì có cái gì đó chuyển động không ngừng.

Phó Quân Hoàng ngẩng đầu nhìn về An Nhiên, trong nháy mắt cả người cứng lại.

An Nhiên chỉ có thể hướng về Phó Quân Hoàng mỉm cười, gương mặt tái nhợt tràn đầy ý cười, cũng là chạm đến tâm của Phó Quân Hoàng, nháy mắt nháy mắt tràn đầy ý cười.

Anh không có ôm cô, không có kích động, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi, anh nhường như đang chờ đợi cái gì, trong tay anh cầm nút gọi khẩn cấp.

Sắc mặt Từ Tĩnh Ngưng hơi nhú lại, bà đi đến bên cạnh Phó Quân Hoàng, nhìn thấy tay của anh nắm chặt nút gọi khẩn cấp, bà trấn an nói:

“Quân Hoàng, An Nhiên không có việc gì, con không cần nắm chặt như vậy, bé con sẽ không bị đẩy vào phòng giải phẫu”

-----Lão soái ca

An Nhiên giương môi, cô không phát tiếng nhưng Phó Quân Hoàng trong nháy mắt xuất hiện động tác.

Anh dè dặt, cẩn trọng ôm lấy An Nhiên, anh tránh miệng vết thương của An Nhiên, anh đem tựa đầu vào gáy của cô, dần dần có một chất lỏng rơi xuống gáy của cô, làm cho cô cũng nóng lòng theo.

Ánh mắt đầy vẻ sốt ruột, cô nhúc nhích không được nhưng không thể nói được chỉ có thể nhìn về phía Từ Tĩnh Ngưng.

Nhưng Từ Tĩnh Ngưng chỉ đứng một bên bật cười.

Như vậy là tốt rồi, có thể khóc ra một chút là tốt, bà sợ thằng bé khóc không được, đứa nhỏ này từ nhỏ tâm sự luôn để trong lòng, cũng không chia sẻ cho mọi người, không hiểu có thể giải quyết áp lực của bản thân như thế nào nữa, con của bà có một thói quen giữ kín tất cả, nguyện đem bản thân yếu ớt lộ trước mặt của An Nhiên, cô, thật sự là không thể thay thế.

Phó Quân Hoàng tựa vào đầu vai của An Nhiên thật lâu, lâu đến nỗi An Nhiên bắt đầu sốt ruột, cuối cùng bên tay nghe được tiếng hít thở nhẹ nhàng, tâm của An Nhiên mới buông lỏng.

Anh thật sự quá mệt rồi.

Từ Tĩnh Ngưng muốn cho thêm một cái giường cho Phó Quân Hoàng, nhưng bị An Nhiên từ chối, giường của cô nằm rất lớn, Phó Quân Hoàng ngủ bên phải cô.

Phó Quân Hoàng ngủ thật sự yên tĩnh, anh nghiêng người về phía An Nhiên, tay vẫn nắm chặt tay cô, đôi mày của anh luôn nhíu lại cũng đã từ từ dần ra.

Hai người trán đụng trán hướng về phía nhau, An Nhiên mỉm cười nhìn anh, nghỉ ngơi cùng anh.

Từ Tĩnh Ngưng ngồi trên sofa trong phòng nhìn thấy hốc mắt đã uơn ướm.

Hít một hơi thật sâu, không biết tại sao tầm mắt lại thoáng tia mơ hồ, bà lấy tài liệu từ công ty ra để xem ngay trong phòng bệnh.

Hai đứa nhỏ này, cứ như vậy, rất tốt.

Gần đây Đế Đô được bàn tán náo nhiệt.

Nhà họ Trương trong một đêm bị tiêu diệt, Xí nghiệp Trương thị cũng đóng cửa phá sản, thiếu gia của họ Trương đến bây giờ cũng không rõ.

Gần đây nhất là thảm án liên tiếp phát sinh, thời gian trước nhà họ Kim sau một đêm bị giết tất cả, còn náo loạn kiện cáo, vào lúc đó người đứng đầu chỉ thẳng vào nhà họ Phó, ở nhà họ Phó không có một ai đứng ra giải thích, lời đồn đó chấm dứt, có thể ở phía sau có màn ra tay độc ác!

Tuy rằng không biết người ra tay tàn nhẫn đó là ai, không một ai biết, nhưng sự việc này làm cho người ở Đế Đô lo sợ.

Chuyện đó còn chưa hoàn toàn lắng xuống thì nhà họ Trương lại bị tiêu diệt.

Cục cảnh sát ở Đế Đô gần đây bận tới mắt mỗi ngày, Tổng Vệ Hoa chạy đi khắp nơi, tóc bạc này càng nhiều.

Chuyện này nếu không xử lý tốt thì đừng mong thì chức của ông còn giữ được

Người dân đã bắt đầu phản ứng, trị an của Đế Đô ngày càng kém, bây giờ mặc kệ là ở trong nhà hay đi ra đường đều không an toàn, chẳng biết về sau họ nên đi nơi nào.

Hộp thư của thị trường cũng bị tắc thư, bưu kiện thì khắp nơi.

Thị trường không thoải mái, vậy ông là cục trưởng sao có thể thoải mái được.

Sự việc này quái lạ, không ai biết người họ Trương chết như thế nào, chỉ là bọn họ có chú ý đến một việc, có người nói đêm trước khi người của nhà họ Trương bị giết, có nhiều xe chạy đến tìm hân, đến đòi tiền, cả đám người đó lưu manh, thoát nhìn rất dọa người.

Hiện tại các phú thương (người buôn bán giàu có) hoặc là các nhà giàu mới nổi cũng không có khả năng đắc tội, như vậy họ Trương đắc tội với nhân vật nào?

Nhưng sự việc này chưa xong, Tàn môn vậy mà nổi lên nội chiến, buổi tối lại đánh nhau, bắn nhau.

Ở đế đô, sự việc ác liệt như vậy! Nhất định phải nghiêm trị.

Tần môn có nội gián?

Thật là nội gián, Tần Vũ Triết mang theo người trực tiếp tiến vào Tần trạch, không nhìn thấy bảo vệ gác cổng cảnh cáo, liền đánh què chân của hắn.

“Ai dám ngăn cản tôi, tôi sẽ trực tiếp giết hắn”. Tần Vũ Triết dù gì cũng cùng Tần Lam có huyết thống, tuy rằng diện mạo mập mạp một chút, thoát nhìn dễ gần một chút nhưng khi hắn trầm mặt thoát nhìn cực kì khiếp sợ.

Tần Vũ Triết lại mang rất nhiều người đến bao vây cả Tần trạch.

Lúc Tần Vũ Triết đi vào đại sảnh, Diêm Tử Diệp còn đang thử độ ấm của trà, hắn nhìn Tần Vũ Triết một cái, rồi tiếp tục thử trà.

Tần Vũ Triết không chút do dự, đi đến trước mặt của Diêm Tử Diệp, hung hăng đá Diêm Tử Diệp một cước.

Diêm Tử Diệp kịp thời tránh né, trà bên trong chén một tràn ra ngoài một chút

“Gia, sẽ mất hứng” Diêm Tử Diệp mi mày nhú lại, nói lạnh như băng “Tần Vũ Triết, mày đừng tưởng mọi chuyện tao sẽ nhịn mày, sợ mày!”

“Cút mẹ mày đi, gia sẽ mất hứng!” Tần Vũ Triết một thân béo lại hướng về phía Diêm Tử Diệp tránh đi, tay chân linh hoạt liền đối với hắn xuất quyền, “Diêm Tử Diệp, Bàn gia tao hôm nay không giết chết mày, Bàn gia tao liền không xứng là cháu của gia!”

Thân thủ của Diêm Tử Diệp là do một tay của Tần Lam dạy dỗ, ở Tần môn, Diêm Tử Diệp là người có thân thủ tốt nhất, không có người nào hay hơn, cho nên Bàn gia sẽ không uy hiếp được hắn.

Giữa hai người không biết đánh nhau bao lâu, nhưng trong phòng không có tổn thất nào hết.

Không bao lâu, Bàn gia thở hổn hển.

Bàn gia chung quy không muốn chịu thiệt. Lần đầu tiên, Bàn gia hối hận tại sao lúc trước mình ăn nhiều như vậy, hiện tại béo lên ngay cả Diêm Tử Diệp đều đánh không lại.

“Tần Vũ Triết, mày phát điên cái gì!” Diêm Tử Diệp đỡ lấy bình hoa, trong mắt xẹt qua một tia tàn khốc “Mày nếu dám làm nơi này phát sinh vấn đề gì, mày nhất định sẽ phải đền mạng!”

Trong phòng này mỗi một vật, mỗi một thứ đều do Tần Lam bố trí, hắn không cho phép bất kì ai làm tổn hại đến nó.

“Đền mạng?” Tần Vũ Triết nở một nụ cười vụn vặt. “Diêm Tử Diệp mày không xứng nói lời này!” Nói xong xuất ra một đòn hướng hắn đánh tới.

Tần Vũ Triết mặc dù béo, nhưng tốc độ của hắn cùng sức mạnh được xếp cao ở Tần môn, trong Tần môn không hề thiếu sát thủ xếp vị trí cao trên thế giới về sát thủ, mà trong đó Bàn gia có 1 vị trí.

Diêm Tử Diệp che chở bình hoa, tránh không kịp, nên bị một quyền.

Sắc mặt của Diêm Tử Diệp biến sắc, hắn xác định bình hoa đã để an toàn xuống đất, hắn đi ra chỗ khác để đứng.

“Diêm Tử Diệp, tao Tần Vũ Triết đứng tại chỗ này, bên trong nhà cũ của họ Tần, nói, từ nay về sau, Diêm Tử Diệp mày cùng tao Tần Vũ Triết không đội trời chung!”

Diêm Tử Diệp biết Tần Vũ Triết luôn muốn không thấy hắn.

Năm đó, tang lễ ở nhà họ Tần, Tần Vũ Triết suýt nữa đã giết chết hắn.

Vì để Tần môn cân bằng mà phát triển, nên Tần Vũ Triết luôn nhẫn nhịn dù bản thân tức giận đến cách mấy, giữa hai người rất ít lui tới, mặc dù không muốn gặp lẫn nhau nhưng ở trước công ty, bọn họ cũng hoà hợp lại thành một.

Nhưng hiện tại Tần Vũ Triết lại cắt ngang, chuyện này đến cùng là có nguyên nhân gì!

“Tần Vũ Triết” Diêm Tử Diệp lạnh lùng nói, hắn cũng không muốn hỏi cái gì, một ánh mắt lạnh lẽo nhìn bọn họ.

Tần Vũ Triết chú ý đến Tần Lam, xuyt cười một tiếng, che kính ánh mắt lạnh lùng nhìn Tần Lam, hừ lạnh nói “Tốt là một Tần Lam”

Diêm Tử Diệp sắc mặt khế biến.

Hắn một phát đi đến Tần Vũ Triết “Lời mày nói là có ý gì!”

Phanh ----

Súng không chút do dự lấy ra.

Diêm Tử Diệp nhanh lắc lắc người.

Tần Vũ Triết thật không có ý tứ giết Diêm Tử Diệp, nếu hắn có ý định đó thì viên đạn sẽ nằm trên người Diêm Tử Diệp muốn tránh cũng không được.

Hiện tại, Diêm Tử Diệp không thể chết được.

Trước mắt hắn là trụ cột của Tần môn.

Hắn mà chết, Tần môn sẽ rối loạn.

Rối loạn, thì đến cả mấy quốc gia đều rối loạn.

“Tốt tốt nghe một chút” Tần Vũ Triết đi đến chỗ của Diêm Tử Diệp ném ra một máy ghi âm, sau đó mang theo người của mình rút lui.

Diêm Tử Diệp cảm thấy có chút kì lạ, không không biết lí do là sao.

Hắn nhìn máy ghi âm bị Tần Vũ Triết ném xuống đất, nhất thời hắn không dám nhặt lên

Đem nhặt máy ghi âm lên, chăm chú nhìn vào máy ghi âm, mày nhíu lại.

“Gia...” Tiếng nói của Diêm tử Diệp vẫn như thường, nhưng trong lúc đó không biết nói gì.

Tần Lam nhìn máy ghi âm trong tay, lại nhìn vẻ mặt lo sợ của Diêm Tử Diệp, hơi nghi ngờ, nghiêng đầu, đưa thứ cầm trong tay đưa cho Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp nhìn thấy chiếc máy ghi âm phía trước bàn thân “Gia”

Chiếc máy vẫn ở trước mặt hắn, không nhúc nhích.

Diêm Tử Diệp chần thờ đem máy tiếp nhận, không biết có phải hắn bị ảo giác hay không, sau khi hắn tiếp nhận thì tâm tình của Tần Lam tựa hồ tốt lên rất nhiều.

“Gia, tôi đưa ngày về phòng” Diêm Tử Diệp đem máy ghi âm bỏ vào túi áo sau, rồi chờ Tần Lam đi lên lầu.

Tần Lam gật đầu, toàn bộ cơ thể của cô cơ hồ đều dựa trên người Diêm Tử Diệp, nhìn phía sau của hai người, mọi người không thể không tin đây là một đôi yêu nhau cuồng nhiệt.

Vào lúc Diêm Tử Diệp cùng Diêm Tử Diệp đấu đá thì ở trong phòng bệnh tại bệnh viện quân khu Phó Quân Hoàng đã tỉnh

Anh mở mắt ra, trước mắt là một gương mặt tuy lạnh nhạt nhưng lại ôn hoà, cô vẫn đeo chụp dưỡng khí, lông mi dưới ánh đèn hơi động, đôi môi ở phía dưới của chụp dưỡng khí, tạo nên một độ cong ảm áp.

Vươn tay, nhẹ nhàng vén những sợi tóc trước trán của cô qua mang tai, lộ ra cái trán trơn bóng.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng dời thân, in xuống trán cô một nụ hôn khẽ.

Điện tâm đồ phát ra tiếng không ngừng, có tiết tấu âm thanh, Phó Quân Hoàng nhìn điện tâm đồ, lại nhìn mạch đập, xác định là không có vấn đề gì mới cần trọng đem thân thể của cô ôm lấy.

Anh không định sẽ ngủ tiếp, anh nằm trên giường, mở to mắt, nhìn khuôn mặt ảm áp đang ngủ.

Đột nhiên, ánh mắt của anh hiện lên một ánh mặt mỉm cười.

“Lão soái ca, nhìn lên là không tốt”. An Nhiên có chút cố sức để nói chuyện, cô nói mỗi một chữ sẽ ảnh hưởng đến ngực của cô, sau đó cảm thấy nhói đau.

Phó Quân Hoàng không thể nhận ra khoé môi mình hơi vặn vẹo một cái, nhưng nhìn đến biểu cảm của cô thì thật đau xót, bỗng chốc anh khẩn trương lên.

“Có phải đau nơi nào không? Ân? Nói với anh đau ở đâu?” Phó Quân Hoàng không khống chế được cả bàn tay đều run, cổ họng không biết như thế nào mà buộc chặt

Trong lòng An Nhiên có một tia ảm áp xẹt qua.

Cô mỉm cười lắc đầu nói “Không sao”

“Không nói chuyện, chúng ta không nói chuyện nữa” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ôm An Nhiên, ánh mắt đầy vẻ đau lòng “Anh nhìn, anh biết”

“Được” Cô thật có chút khó khăn khi nói chuyện, nhưng cô cũng muốn cùng lão soái ca nói chuyện thật nhiều

Phó Quân Hoàng cẩn trọng đem An Nhiên ôm sát vào người nói “Đau thì nói với anh”.

An Nhiên vâng một tiếng, là giọng mũi của cô phát ra.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, ngoại trừ tiếng của điện tâm đồ, thì trong phòng thật ảm áp.

“Lão soái ca, thật là ờn” An Nhiên nghiêng người trong lòng Phó Quân Hoàng nói, đáy lòng cũng xuất hiện một mảnh mềm mại.

Phó Quân Hoàng sừng sốt, anh nỗ lực trấn an trái tim mình không cho nó đập nhanh như vậy, âm thanh lại lớn như vậy.

“Anh không nói chuyện”. Tiếng nói của Phó Quân Hoàng có chút khô ráp, ôm lấy An Nhiên trong vòng tay.

An Nhiên nở nụ cười, quên đi, cô cũng không tính nói thêm cái gì nữa.

Khi cô ngủ, ở bên tai nghe được đều là tiếng nỉ non của Phó Quân Hoàng, anh lần lượt gọi cô, lần lượt làm cho cô quay về, cô còn có thể đi sao?

Tần trạch

Tần Lam đã ngủ, Diêm Tử Diệp một mình đi vào thư phòng.

Lấy máy ghi âm ra, đoán đo thật lâu mới mở máy ghi âm lên nghe.

“Tu.” Đầu tiên là tiếng của máy điện sau đó là một trận âm thanh ồn ào

Diêm Tử Diệp ngồi trong thư phòng, thân mình thẳng tắp.

Đang lúc hẩn tỉnh tất máy ghi âm thì có một tiếng nói trầm thấp từ trong máy ghi âm vang lên.

“Diêm ca ca, anh không thể làm vậy, như vậy Tần gia sẽ chết!”

“Cô ấy phải chết, mới cùng tôi hoà thành một! Chỉ có chết, giúp tôi, làm cho cô ấy chết đi!”

Đùng----

Diêm Tử Diệp trên mặt không có còn chút màu, nháy mắt lui về sau!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bà Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Quân Hoàng tác hôn, Chu gia bị giết.

Chuyện Phó tiểu thư bị thương, đã bị truyền ra.

Mà Tổng Vệ Hoa ở cục cảnh sát bận tới mất tới mũi, ông khẳng định cho nhà họ Phó một lời giải thích, Phó tiểu thư là được cứu về từ Tần môn, như vậy ông phải đến nơi đứng đầu của tổ chức hắc bang.

Ở Đế Đô ông là cục trưởng, nhưng làm sao có thể thu phục được môn chủ Diêm Tử Diệp của Tần môn?

Trong thời gian An Nhiên nằm viện, Phó Quân Hoàng giao trọng trách cho những người phía dưới, anh chăm sóc An Nhiên hết thấy, tất cả mọi việc đều do anh làm

Anh dè dặt mà thuần thực chăm sóc cô, ngẫu nhiên nhìn đến An Nhiên thì nhú mày lại, trái tim cảm thấy co rút vài phần.

Mẹ đến thăm, để phản nản việc có nhiều mối quan hệ hỗn loạn, có nhiều người không quen mặt cũng đến phòng bệnh tặng hoa tươi, còn không thì cũng biểu ít trái cây cùng hộp quà tặng.

Phó Quân Hoàng không có thời gian, cũng không có chuyện để cười nói đối trá với đám người đó, An Nhiên thì càng không có sức, vì thế mà chuyện tiếp đãi này giao cho Từ Tĩnh Ngưng, hai ngày trôi qua, Từ Tĩnh Ngưng cự tuyệt đám người đến thăm với lý do con gái của bà phải tĩnh dưỡng.

“Nhìn xem những người này đều có tặng một ít đồ? Phải có chút hoa quả gì đó!” Từ Tĩnh Ngưng ghét bỏ nhìn vào hộp lễ vật hạng nhất của Trương phòng nào đó, bà liền hừ lạnh.

Phó Quân Hoàng không nói chuyện, chỉ nghiêm túc vào việc gọt táo cho An Nhiên.

Gọt hết vỏ táo, anh đem chúng cắt thành những khối nhỏ, anh đem chia thành hai phần, đầu tiên đem đặt trên bàn phía trước của Từ Tĩnh Ngưng, phần còn lại đem đặt ở bàn trà bên cạnh bản thân.

Bác sĩ nói có thể ăn quả có nước, nhưng không thể ăn nhiều.

Từ Tĩnh Ngưng có chút ngạc nhiên nhìn táo trên bàn, lại nhìn An Nhiên an tĩnh ăn táo mà Phó Quân Hoàng gọt cho, Từ Tĩnh Ngưng liền lấy một cây tăm, bà ăn thử một ít.

Rất ngọt, so với tưởng tượng của bà thì ngọt hơn một chút.

“Lão soái ca, anh không ăn sao?” hiện tại An Nhiên không thể nói chuyện nhiều, tuy rằng vẫn còn đau, nhưng nếu không phải rất đau thì cô sẽ không nhịu mảy.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, thấy cô nuốt xuống mới tiếp tục đút cô thêm một miếng nữa.

An Nhiên hé miệng ăn hết, ánh mắt mỉm cười.

“Nhìn xem, đến khi nào lão già tôi mới có đãi ngộ như thế này?” Một tiếng cười nói truyền đến.

Từ Tĩnh Ngưng đang nhìn thấy một ông lão đang đứng, hơi giật mình, lập tức đứng dậy, đi đến bên ông “Chú Cố, người như thế nào rồi mà còn đi lại?”.

Phó Quân Hoàng đứng dậy, nghiêm trang cúi chào.

An Nhiên cũng không nghĩ đến Cố Trường Thanh lại đi đến đây, nhà họ Cố cùng nhà họ Phó quan hệ từ trước đến nay đều rất tốt, nhưng cô lại là một vãn bối mà còn đang bị thương, Cố lão gia không cần phải tự mình đi đến đây à.

Địa vị của Cố Trường Thanh về chính trị của ông so với Phó lão gia không thua kém gì cả.

“Tiểu hồ ly nhà chú nằm viện, chú không đến coi, đến lúc không biết phải đợi tới khi nào nữa” Cố lão gia cười, nhưng trong giọng nói kia chứa ý tứ mà Từ Tĩnh Ngưng nghe hiểu.

“Chú Cố, không phải tụi con muốn giấu người, nhưng chuyện này....”

“Ý của các người chú không nói thêm, nhưng yên tâm đi, chú đã chỉ thị cho bên dưới rồi, chú nghĩ Phó lão đầu cũng can thiệp thôi? Chuyện này, sẽ không dễ dàng qua” Cố Trường Thanh quay đầu nhìn An Nhiên, ánh mắt trầm thấp đã lâu không thấy “Nhìn tiểu hồ ly của chúng ta, chắc là bị thợ săn bắt trộm đi? Ông sẽ cho con thể diện”.

“Cố lão gia, ông trêu con, ông về trước đi, hiện tại con không có có tinh lực để quan tâm ông” An Nhiên tròn tròn mắt nhìn Cố Trường Thanh.

Cố Trường Thanh khẽ cười, hiện tại người dám nói vậy với ông chỉ có con tiểu hồ ly sắc mặt nhợt nhạt này thôi.

Ánh mắt của An Nhiên dò từ trên người của Cố Trường Thanh nhìn phía sau ông: “Quả bươi nhỏ cũng đến rồi à”.

Phía sau Cố lão gia là một người thiếu niên Cố Hữu.

Cố Hữu nhỏ hơn An Nhiên một tuổi, mười bốn tuổi.

Cố Hữu mười bốn tuổi đã cao một mét sáu mươi lăm, là một thiếu niên có làn da trắng sáng người cao gầy, mắt lớn, cả người nhìn cực kì trắng.

Mà Quả bươi nhỏ cùng An Nhiên là có cùng bên ngoại. Mới đầu Cố Hữu đối với chuyện này không hề thích, cậu làm sao mà có một chị họ mà chỉ lớn hơn mình một tuổi, nhưng cũng chỉ có thể tùy cô.

“Phó An Nhiên, có phải cô rất đau”. Cố Hữu cứ nghĩ sẽ không kêu An Nhiên là chị, lần đầu tiên thấy cô, liền kêu cô như vậy, cậu cùng An Nhiên có thể xem là thanh mai trúc mã.

“Đề tôi cho cậu một phát súng thử xem?” An Nhiên nửa đùa nhìn Cố Hữu.

Trên mặt cậu hiện lên một tia đắn đo giống như câu suy xét thật lâu rồi nói “Không được”.

“Vì sao?” An Nhiên có chút buồn cười, mỗi lần đùa giỡn với Cố tiểu tử này thì cô sẽ nhớ đến một đứa trẻ béo.

Sắc mặt của chàng thiếu niên ấy nghiêm túc đứng lên nói “Tôi vừa rồi tính à, Phó An Nhiên ngực của cô bị trúng đạn, không chết, một ngàn người không nhất định sẽ có một người, vận khí của tôi xưa nay đều không tốt bằng cô, sẽ chết à”.

Cố lão gia từ không chút khách khí đánh vào sau gáy của cháu trai nhà mình.

“Tiểu tử ngốc, con nghe không hiểu à, tiểu hồ li đang đùa với con”

Cố Hữu nghiêng đầu, mặt không hiểu nhìn Cố lão gia tử.

“Đúng rồi tiểu hồ li, ông muốn đem tiểu tử này chuyển đến Ngân Dục, đến lúc đó con có thể chăm sóc tốt cho em trai của con”. Cố lão gia tử hoàn toàn quên An Nhiên là bệnh nhân, nên cùng An Nhiên bàn việc nhà.

Phó Quân Hoàng nhủ mày, con người tối lại nhìn đảo qua Cố Hữu, mà trong tầm mắt của anh chặn vào cái đĩa trống không đặt ở trên bàn của Từ Tĩnh Ngưng, con người lại sâu thêm không ít.

Nếu vừa rồi anh nhìn không lầm thì tai của Cố Hữu đỏ lên.

Cố lão gia nói chuyện với An Nhiên thật lâu, phần lớn đều là Cố lão gia nói còn An Nhiên mỉm cười lắng nghe, Cố Hữu thỉnh thoảng phụ họa vài tiếng.

Từ đầu đến giờ Phó Quân Hoàng đều trầm mặc.

Từ Tĩnh Ngưng đã mệt mỏi, nhưng bà không quấy rầy bốn người đang hứng thú, bà vào phòng trong của phòng bệnh nghỉ ngơi.

“Xem ra tiểu hồ li con đã mệt” Cố lão gia đứng dậy. “Tiểu hồ li, con nghỉ ngơi cho tốt, lần sau ông sẽ đến thăm con”.

“Con xin người tốt nhất là đừng đến, người đến con liền sợ” An Nhiên không chút do dự, trực tiếp trả lời ông, nhưng ánh mắt của cô tràn đầy ý cười.

Cố Hữu có chút luyến tiếc, nhưng đối với mệnh lệnh của ông nội của cậu, cậu chưa bao giờ cãi lại.

“Phó An Nhiên, nếu cô cảm thấy đau thì nghĩ đến tôi, sẽ không đau” Cố Hữu nói xong chạy đến phía trước Cố lão gia, rồi chạy đi.

Cố lão gia nhíu mày nhìn thấy mặt đỏ bừng của cháu nội, “Cháu trai, con có phải thích tiểu hồ li?”

Cố Hữu vừa bước ra khỏi bệnh viện, toàn bộ 2 bên tai đều đỏ cả lên nói “Cái kia, ông nội, chúng con.”

Bọn họ vừa mới đứng đợi thì nhân viên bảo vệ đã đem xe chạy đến.

Bảo vệ chạy xe đến, mở cửa xe, vào thời điểm Cố lão gia lên xe, giọng ông không chút độ ấm nói: “Tiểu hồ li, con có thể thích”.

Cố Hữu ngạc nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy vui mừng

“Nhưng là, loại thích này chính là người cùng nhà, cũng như giữa bạn bè với nhau”

Ánh mặt vui mừng nháy mắt trở nên cứng lại, ông nội rõ ràng thích An Nhiên, nhưng vì sao.

“Ông nội, vì sao?”

Cố Trường Thanh vẫn chưa nói cho cậu vì sao, mà dọc đường đi, đáng lẽ Cố Hữu rất vui vẻ nhưng lại rầu rĩ không thôi.

“Ông nội, con không nghĩ ra”. Trong xe cực kỳ yên tĩnh, tiếng nói của Cố Hữu rất thấp “An Nhiên rất tốt, ông rất thích cô ấy, ba mẹ con của thích, con cũng thích, cô ấy và con cùng nhau lớn lên, con.”

Từ đầu đến giờ Cố Trường Thanh vẫn nhắm mắt, bỗng ông nghiêng đầu tầm mắt nhìn Cố Hữu, “Không nghĩ tới, sẽ không cần tưởng”. Lúc này, giọng điệu của Cố Trường Thanh so với vừa rồi còn nghiêm khắc hơn.

Cố Hữu quật cường nhìn Cố Trường Thanh, nhưng tầm mắt của Cố Trường Thanh đã nhắm lại, cậu vẫn là người hạ mình trước, cậu đứng còn là quá nhỏ, cậu hiện tại, chỉ là bé trai dựa vào họ Cố để sinh tồn thôi.

Tay hai bên người nắm chặt thành quyền, gương mặt trắng nõn không chút biểu cảm, nhưng Cố Trường Thanh lại có thể cảm nhận được sự ầm ỹ của Cố Hữu.

Không tệ, ít nhất học được không chế cảm xúc.

Trong phòng bệnh.

Cố Trường Thanh cùng Cố Hữu vừa mới bước ra từ phòng bệnh, thì Phó Quân Hoàng đã đem An Nhiên toàn bộ tầm mắt ngăn trở.

“Lão soái ca?” An Nhiên có chút không hiểu.

Nhìn sắc mặt của anh có chút không tốt.

Phó Quân Hoàng nhếch môi, nhìn An Nhiên Nhiên một chút nói “Không cho nhớ”.

“Cái gì?”

“Không cho nhớ đến thằng nhóc đó!”

An Nhiên sững sốt, lập tức nhớ đến Quả bưởi nhỏ đó, vừa rồi rời khỏi liền nói đến câu nói kia, Lão soái ca vậy mà cũng ăn dấm chua .

Thấy An Nhiên không nói chuyện, mà nhìn anh cười, đáy lòng Phó Quân Hoàng phiền chán (buồn phiền chán nản), anh cúi đầu xuống đối với môi cô liền trực tiếp tấn công

An Nhiên cảm thấy đau, thấy cô không có đáp lại anh, anh tiếp tục há miệng cắn cô.

An Nhiên nâng môi, nghiêng đón môi của anh, đây là lần đầu tiên hôn môi lâu như vậy của hai người.

Dần dần, anh biến cắn thành hôn, khe hôn trở thành hôn sâu, cuối cùng cũng thay đổi hương vị của hôn, nhiệt độ phòng bệnh tăng lên cao.

Phó Quân Hoàng hạ thấp người, hai tay chống đỡ An Nhiên, anh hôn môi cô, cô đáp lại anh, dần dần anh không từ chủ dời tay, vuốt ve gò má, rồi sau đó xuống chiếc cổ trắng nõn, dời tay vào bên trong áo của An nhiên, cả người anh cứng lại

An Nhiên cũng hết hồn.

Hôn, như vậy đã xong.

Bàn tay của Phó Quân Hoàng còn ở nơi mềm mại của An nhiên mà còn làm ra vẻ.

Vào lúc An Nhiên không biết nói gì, thì một tiếng nói nghi hoặc, nhàn nhạt vang lên “Thế nào, lại lớn?”

An Nhiên nhất thời buồn cười, thế nào lại lớn? Cô nên trả lời vấn đề này như thế nào đây.

Trước khi An Nhiên mười tuổi, Phó Quân Hoàng là người tắm, vệ sinh cho cô, từ bốn tuổi tắm đến mười tuổi, vào thời điểm cô mười tuổi, cơ thể chưa phát dục hoàn toàn.

Thật không phải có thể nói ra, từng điểm trên người An Nhiên, Phó Quân Hoàng đều chạm qua, dù đó là nơi tư mật nhất.

“Kì quái sao?” An Nhiên cuối cùng cũng chỉ nói một câu.

Phó Quân Hoàng nhàu mày, lắc đầu “Thật mềm, rất thích”. Thật là mềm, anh thật là thích.

An Nhiên vừa mở miệng để nói, Phó Quân Hoàng trực tiếp hạ môi, đem môi An Nhiên chặn lại, tiếp tục sự kiện dang dở vừa nãy.

Anh rất thích hôn bảo bối, loại cảm giác này anh thật sự rất thích.

Tay của anh vẫn luôn để trên nơi mềm mại, nhẹ nhàng vuốt ve.

Trong nửa phòng còn lại Từ Tĩnh Ngưng đứng ở phía sau lại nhẹ nhàng quan sát, bà đi đến giường một lần nữa, mới đầu bà thấy hơi kinh ngạc, nhưng dần dần nở nụ cười.

Bà muốn cười lớn nhưng sợ quấy rầy 2 người bên ngoài đang hôn, hai đứa hôn chẳng phân biệt được cái gì, bà chỉ có thể lấy gối để đầu che miệng cười to.

Nhưng cười xong, biểu cảm của bà dần nghiêm túc lên.

An Nhiên hiện tại mới mười lăm tuổi, Quân Hoàng đùa nhỏ này thật quá mức! Bà về sau muốn nói đùa nhỏ này sao đây.

Lam Nhược Khê một thân âu phục màu trắng, cười cực kì thoải mái hướng đến vị thiếu gia đang vẫy tay với cô.

Sáng sớm hôm nay cô bị Tô Mạt Như đẩy đi tham gia nơi tụ hội của các thiếu gia, tiểu thư, chính là cái nơi tụ hội đáng chết này, một tên tiểu gia hoá này luôn luôn kè sát người cô, làm cho cô muốn đá thằng nhóc này một cước.

“Hiểu Lâm, cô vào trước đi, tôi ở đây nhìn”. Mạt thiếu gia kia vẫn luôn mê luyện nhìn Lam Nhược Khê.

Khoé môi Lam Nhược Khê không tự chủ được co rúm lại, mỉm cười, bộ dạng phục tùng, “Được, Vương thiếu một lát nữa đi trên đường cẩn thận ngã nha”. Nói xong, cả người cô nổi da gà rồi bản thân đi đến vào trong nhà.

Lam Nhược Khê vừa bước vào trong sân, biểu cảm khế đổi, cô nhìn tình huống xung quanh, vào lúc cô quay đầu phát hiện tên thiếu gia kia vẫn là bộ mặt si mê.

Lam Nhược Khê hướng về phía hấn cười, rồi sau đó dè dặt từng bước, bước vào trong phòng.

Trong phòng trước sau thật sạch sẽ.

Lam Nhựt Khê vừa muốn bước lên lầu, thì tiếng chuông di động vang lên, Lam Nhựt Khê trả lời điện thoại, cười nói “Vương thiếu, còn chưa đi à? Có chuyện gì muốn nói sao? Cứ nói qua điện thoại là được rồi? Ok Ok, bây giờ sẽ đi ra ngoài”.

Lam Nhựt Khê vừa nghe điện thoại, vừa bước nhanh ra ngoài.

Vừa mới chuẩn bị lên xe rồi đi thì vị thiếu gia nào đó quay lại nhìn thấy Lam Nhựt Khê, trong mắt toát lên một tia sáng “Hiệu Lâm...”

“Vương thiếu, chúng ta đi thôi”. Lam Nhựt Khê kéo tay của hắn, sau đó không đợi hắn kinh ngạc, mở cửa xe đẩy hắn vào xe, sau đó ngồi lên xe chạy đi.

Hắn ngạc nhiên nói “Hiệu Lâm, cô nói là không lái xe mà? Sao cô...”.

Lam Nhựt Khê nhìn kính chiếu hậu, điều chỉnh hạ xuống, cô nghiêng người nói với hắn “Gạt anh thôi”.

Ở chỗ xe phóng đi, trong biệt thự, có một nam nhân đang xoay tròn ở cầu thang đột nhiên ra tiếng nguyên rủa.

“Bị phát hiện rồi! Đem người chặn cô ta lại! Không thể để cô ta chạy thoát!”

Ở tại góc của cầu thang, có 2 thi thể nằm ở đó. Mà hai người này không ai khác chính là Chu Tân Quốc cùng Tô Mạt Như!

Lam Nhựt Khê lái xe cực nhanh, buổi chiều ngay giờ cao điểm, đúng là dòng xe tốt, dưới tình huống cao điểm như vậy mặc dù là xe đạp thể thao cũng ít có khả năng chạy nhanh nhưng Lam Nhựt Khê lại phát huy tốt đa.

Còn trong trạng thái kinh sợ Vương thiếu lúc này mới định thần lại, hắn hưng phấn nhìn Lam Nhựt Khê “Woa... thật đã... không ngờ cô xiếc xe hay như vậy Hiệu Lâm, chúng ta”

“Năm sắp xuống!” Lam Nhựt Khê đột nhiên nói.

“Cái gì?” Vương thiếu vừa mới mở miệng, Lam Nhựt Khê một phát chụp ngay trên đầu hắn, ấn hắn nằm xuống ghế ngồi!

Vào lúc Vương thiếu vừa nằm xuống thì viên đạn xé gió vang lên!

Phía bên đường đang nã súng

Mẹ nó!

Vương thiếu chưa kịp sợ hãi thì thân thể của hắn hưng phấn cả lên, hắn liền cảm thấy Tôn Hiệu Lâm này có nhiều vấn đề, hắn chỉ biết sau này nếu đi theo cô thì nhất định sẽ có những chuyện thú vị xảy ra, xem xem, trong xã hội hiện tại, lúc đang đi trên đường mà lại xuất hiện bắn nhau.

Vì tránh né đạn, xe ở trên đường chạy thành chữ S, tạo ra không ít tai nạn giao thông.

“Uy, uy, cô là người như thế nào? cô nhất định rất lợi hại a, vậy mới có người đuổi giết cô” Cả người Vương thiếu đều lui vào bên trong, hắn nhìn thấy trong ti vi, chỉ như thế mới an toàn nhất.

Khi bọn truy sát dần dần kéo gần khoảng cách, Lam Nhựt Khê nhìn kính chiếu hậu thì thấy có hai chiếc xe chia ra chạy theo 2 đường, người bên trong xe vờn thân ra ngoài cửa sổ, trong tay của bọn chúng đều có súng giảm thanh.

Bên trong xe, tay lái liên tục xoay tròn, trên đường xe thể thao liên tục chạy tới.

Viên đạn xẹt qua bã vai của Lam Nhựt Khê, Vương thiếu luôn cuộn mình ở trong xe, viên đạn trúng xe phát ra tiếng bang, bang, bang, lòng của hắn cảm thấy hơi sợ, nhưng hưng phấn lên đến cực điểm.

Cuối cùng xe chạy đến ngõ cụt.

Lam Nhựt Khê nghĩ đến sẽ đổ xe lại, vào thời điểm chạy ra thì phía sau chiếc xe đã bị phá hỏng!

Sau khi xe dừng lại, nhìn thấy bọn người đó đều cầm súng, Vương thiếu mới cảm thấy thật sợ, hắn lại sát người Lam Nhựt Khê, nhỏ giọng hỏi:

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Tổng cộng có sáu người, mà trong tay chúng đều có súng, cô, sẽ là khó thoát khỏi chết sao?

Vào buổi chiều, ánh mặt trời thật tốt, Phó Quân Hoàng giúp An Nhiên ra ngoài phòng bệnh.

Vài ngày làm vật lý trị liệu, An Nhiên khôi phục tốt lắm, Thẩm Thanh bác sĩ điều trị chính của cô mỗi ngày đều đến thăm cô một lần, hỏi cô nhiều vấn đề, tuy nhiên những vấn đề này, đều là Phó Quân Hoàng giúp cô trả lời.

Ra ngoài phòng bệnh, Phó Quân Hoàng còn có ý chạy đến hỏi Thẩm Thanh về chuyện hồi phục của An Nhiên, Phó Quân Hoàng mới giúp An Nhiên đi ra ngoài.

Đã là mùa thu, trên mặt đất không ít lá Phong đỏ, một trận gió thổi qua, lá phong trên cây từ từ rơi xuống.

An Nhiên có chút thất thần nhìn lá phong trên mặt đất, khi cô lấy lại tinh thần thì Phó Quân Hoàng đem một quả hồng được đặt trong lá phong lại trước mặt cô.

“Tặng cho em..?”

“Àn”

An Nhiên cười nhìn Phó Quân Hoàng, tiếp nhận lấy quả hồng cùng lá phong “Em thật thích”.

“Àn”. Ánh mắt Phó Quân Hoàng nhìn qua chỗ khác, nhưng hai bên tai của anh hồng lên, có chút mất tự nhiên.

An Nhiên làm sao không thấy được, khoe môi của cô cười càng sâu.

Phó Quân Hoàng giúp An Nhiên trở lại phòng bệnh lúc đó cũng là 7 giờ đêm.

Trên đường anh mang cô đến một tiệm cháo mà bọn họ thường xuyên đến, ở trong tiệm thật lâu rồi mới trở về.

“A, Lão soái ca, di động của em hình như còn quên trong tiệm” Vừa mới đi vào phòng bệnh, An Nhiên ảo não nhìn Phó Quân Hoàng.

“Anh đi lấy”

Phó Quân Hoàng ôm An Nhiên đến giường, đắp chăn cẩn thận, hôn lên trán cô một cái, rồi mới đi ra ngoài.

Phó Quân Hoàng vừa mới đi ra, khoe môi cười của An Nhiên khi này thu lại, “Đi ra”

Phanh ----

Hai thân người từ trong cánh cửa đi ra.

An Nhiên nhíu mày nhìn sắc mặt đau đớn mà vụn vụn của một thanh niên, mà ánh mắt của cô rơi xuống một người đang hôn mê, đồng tử buộc chặt lại!

Hai người này chính là Lam Nhục Khê cùng Vương thiếu. “Sao lại thế này?”

Vương thiếu cảm thấy rất mệt, bã vai của hắn đã trúng một viên đạn, máu còn đang chảy, nhưng Lam Nhục Khê so với hắn còn nặng hơn, trên người Lam Nhục Khê trúng ít nhất cũng 3 viên đạn, tuy rằng đã tránh được những nơi quan trọng, nhưng nếu không cứu kịp thời, sẽ phải ảnh hưởng đến sinh mạng.

Vương thiếu tên thật là Vương Thế Kiệt là con trai của trùm bách hóa nhà họ Vương. Hắn sống 18 năm, chưa từng gặp loại chuyện như thế này, vậy mà còn tự mình trải qua chuyện bán nhau! Hơn nữa vậy mà còn sống!

Hắn không nghĩ đến Tôn Hiểu Lâm thoát nhìn ôn nhu, nhu nhược vậy mà thật kinh người, cô ra tay ngoan độc, 5 tên sát thủ, có 4 tên là tự cô xử lý, còn một người là do hắn may mắn xử lý được.

Đây là lần đầu hắn giết người, thật không thể tin nổi.

Bọn họ muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, bàn tay nhuộm máu là chuyện thường tình.

Xử lý hết bọn người đó, hắn còn chưa kịp hưng phấn thì phát hiện ra cả người Hiểu Lâm toàn là máu.

Hắn còn chưa kịp hỏi sẽ làm gì tiếp tục thì cô liền trực tiếp dùng mệnh lệnh nói cho hắn địa chỉ cần đến rồi ngắt xi.

Trên bã vai của hắn chỉ chảy da, máu chảy ra cũng không nhiều.

Hắn sơ cứu đơn giản cho Lam Nhục Khê rồi lái xe đến nơi này, lấy áo khoác của bản thân trùm lấy Lam Nhục Khê rồi ôm cô đến phòng bệnh.

Trong lúc, trong phòng không có ai, hắn không dám kinh động người khác nên phải chờ đợi.

Nhưng không nghĩ đến, hắn cùng Lam Nhục Khê vừa tiến vào thì người cũng trở lại.

Nghe An Nhiên hỏi, Vương Thế Kiệt toàn thân nóng lên nhưng không đứng dậy mà nằm trên mặt đất “Tôi cũng muốn biết chuyện gì đang xảy ra, chúng tôi đang đi trên đường, thì đột nhiên có bắn nhau, sau đó cô ấy trúng đạn, nói đến nơi này tìm cô. Tôi liền đem cô ấy đến tìm cô.”

Lam Nhực Khê hô hấp rất yếu, miệng của cô giật giật, âm thanh rất nhỏ, Vương Thế Kiệt ghé sát tai vào miệng của cô, để nghe cô nói gì.

“Quân chủ.. Thật xin lỗi?” Tôi khinh, thời đại nào rồi mà còn quân chủ! Đột nhiên, Vương Thế Kiệt cảm thấy xung quanh không khí lạnh xuống.

Ngẩng đầu nhìn bệnh nhân đang nằm trên giường dùng ánh mắt lạnh nhìn hắn

Vương Thế Kiệt sững sờ, nhất thời cả người run lên, nhưng hắn luôn cảm thấy, hắn đã gặp qua người này.

An Nhiên không chờ đợi, trực tiếp điện thoại cho Bùi Thanh Dật, để hắn chuẩn bị.

“Đem người đến văn phòng của bác sĩ Bùi ở lầu 3, đây là mệnh lệnh, nếu người của tôi mà vì sự chậm trễ của cậu xảy ra chuyện gì thì tôi sẽ cho cậu biết hậu quả như thế nào”

Vương Thế Kiệt còn đang sững sờ, ánh mắt nhìn chằm chằm An Nhiên.

Hắn nghĩ không ra, hắn gặp cô ở nơi nào.

Không nghĩ nữa, Vương Thế Kiệt chịu đựng bả vai đang đau, xoay người ôm lấy Lam Nhực Khê , đứng dậy bước đi.

Nhưng mà, đi được 1 nửa đường thì Vương Thế Kiệt kinh ngạc nói “ Mẹ nó! Là Phó An Nhiên!”

Hắn đã nói mà, sao mà nhìn quen mắt đến thế, Phó An Nhiên, học ở Ngăn Dục a!

Không phải nói cô là người nghèo sao? Mẹ nó! Người nghèo mà có thể ở phòng bệnh VIP bệnh viện quân khu! Người nghèo có thể có ánh mắt dọa người như vậy? Mẹ nó! Xem ra bọn người đó không biết tin quan trọng này a!

Thời điểm Phó Quân Hoàng trở về, An Nhiên ngồi ở đầu giường, trên đùi là cuốn thơ đồng thoại, trong tay còn cầm 1 cây bút vẽ tranh.

Vết máu trong phòng lẫn trong không khí đều không có.

Phó Quân Hoàng đi đến bên An Nhiên, ánh mắt không chút chuyển động

An Nhiên buông bút xuống, ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng cười, “Lão soái ca?”

“Không tìm thấy”. Mày của anh nhú lại, anh cơ hồ đã tìm hết cả tiệm cháo mấy lần nhưng không tìm được.

“Lão soái ca, lại đây”An Nhiên vẫy tay kêu anh lại

Phó Quân Hoàng nhú mày, bước lại

“ Cúi thấp người xuống”

Phó Quân Hoàng nghe theo.

Anh vừa mới cúi người, An Nhiên liền ôm lấy cổ của anh, người anh hơi cứng lại, nhưng vì làm cho cô thoải mái một chút mà nỗ lực áp sát người của An Nhiên thêm một chút.

An Nhiên dán vào tai của Phó Quân Hoàng, khẽ nói: “Lão soái ca, thực xin lỗi, em đã gạt anh”

“Ân”

Ân? Phản ứng ngay tức khắc.

An Nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh “Anh biết em gạt anh, mà anh còn đi tìm?”

“Em cần anh tránh mặt mà”. Anh nhìn con người của cô, khoé môi cong lên 1 cái

An Nhiên nở nụ cười, lập tức vỗ trán của mình, cô thể nào đã quên, Phó Quân Hoàng - người bên cạnh cô, vũ khí hình người Hoa Hạ, huấn luyện viên kiêm đội trưởng của U Linh, cô có thể cảm giác được trong phòng có điểm không đúng, anh làm sao không nhìn ra được.

“Ân, không có gì lớn hết” Nhực Khê được đưa đến phòng của Bùi Thanh Dật, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.

“ Có việc, muốn nói với anh không” Tiếng nói vang lên giữa không trung, nhẹ nhẹ xen lẫn bất mãn.

Anh tuy biết bảo bối rất lợi hại, nhưng đôi khi, cũng có người lợi hại mà gặp nguy hiểm.

Bằng không, thì tại sao bảo bối của anh lại ở trên giường bệnh.

“Không có”. Bản thân có thể giải quyết được chuyện, thì cô sẽ không làm phiền đến Lão soái ca, trên người anh bị nhiều thứ đè nặng lắm rồi.

“Khụ khụ, tôi nói các người đừng ngọt đến phát ngáy đến người khác được hay không? Ở đây tốt xấu gì cũng là nơi công cộng a”. Âm thanh quái dị nhẹ vang lên, Phó Quân Nghị cảm theo hộp thức ăn đứng ở cửa phòng, mặt cười xấu xa nhìn hai người ôm nhau.

Phó Quân Hoàng một cái ánh mắt trực tiếp nhìn qua, An Nhiên cũng không quan tâm đến con sói hoang nhỏ này.

Phó Quân Nghị tiếp thu ánh mắt hình con dao đó, chắc ra tiếng, đem hộp thức ăn đặt trên bàn, cả người trực tiếp ngồi lên ghế sofa, một tay đặt sau đầu, nói:

“Hôm nay mẹ không tới được, nên tôi phải đưa cơm. Ông nội đêm nay có cái hội nghị không từ chối được, ba ba ông ấy ở tại Bộ đội, nghe nói là cơ mật quân sự, không thể tiết lộ, cho nên hôm nay tôi đến hầu hạ các người”

Phó Quân Nghị vừa hoàn thành việc học trong trường, vừa mới có thể nghỉ ngơi thì nhận được đoạt mệnh liên hoàn CALL của mẹ cậu, hạ lệnh đêm thức ăn khuya đưa đến cho An Nhiên.

“Thật là không cần” Cho cậu ấy đến hầu hạ cô? Không chừng ngày sau đứa nhỏ này tìm đủ chuyện để chèn ép cô a, vì để bản thân có thể yên ổn sống lâu dài, vẫn nên cho cậu ta mau chóng đi

Nghe nói như thế, Phó Quân Nghị mặc kệ: “Ta nói này cháu nhỏ, thật sự cháu không đúng, cháu có biết chú nhỏ tôi tìm chút thời gian rảnh để dành sao? Hiện tại, có thời gian liền chạy qua đây, cháu còn không muốn gặp chú?” Phó Quân Nghị đứng lên nói, “Cháu xem, anh trai của chú đã bị cháu cướp đi rồi, chú đối với cháu từ trước đến nay đều tốt như thế, vậy sao cháu không biết báo đáp ân tình?”

Ánh mắt An Nhiên tràn đầy trêu đùa nhìn Phó Quân Nghị, thật là một đứa nhỏ không có gì ngoài đầu võ mồm.

“Từ đâu đến, thì về chỗ đó”. Nhìn hộp đồ ăn, Phó Quân Hoàng một lần nữa đem nắp hộp đập lên trên, trực tiếp nói với Phó Quân Nghị còn đang khua môi.

Phó Quân Nghị suýt chút nữa bị sắc nước mà chết.

“Khụ khụ khụ...” Phó Quân Nghị ôm cổ mà ho liên tục.

An Nhiên coi đến vui vẻ, trong lòng nghĩ, thật đáng đời!

Phó Quân Hoàng thấy ánh mắt của An Nhiên luôn dừng ở chỗ Phó Quân Nghị, mày nhíu thật chặt, di động vị trí, tầm mắt của An Nhiên lúc nào cũng phải chỉ có mình anh.

Nhìn Phó Quân Hoàng như thế, Phó An Nhiên cười càng lớn.

Nghe được tiếng cười, Phó Quân Nghị nói “Phó An Nhiên! Tôi bị sắc muốn chết mà cô vui vẻ như vậy a? Tôi nói cho cô biết, dù tôi chết, anh trai tôi vẫn là anh trai của tôi, cô không thể độc chiếm được đâu!”

A đứa nhỏ này cũng thật hùng hồn quá đi.

An Nhiên cười không kịp thở, nhưng mà, cười thật sáng khoái, vì thế mà ảnh hưởng đến ngực đang bị thương, nhất thời, An Nhiên thờ nhẹ ra tiếng.

Phó Quân Hoàng vội vàng nhìn An Nhiên, con đau tạm thời qua đi, sắc mặt của An Nhiên so với ban nãy đã tái đi rất nhiều.

Phó Quân Nghị cũng khẩn trương khi nhìn thấy An Nhiên như vậy, cậu từ ghế sofa nhảy xuống, nhưng chưa đến giường bệnh đã bị Phó Quân Hoàng đuổi cậu ra ngoài phòng bệnh, dưới ánh mắt khiếp sợ của cậu mà đóng cửa lại.

An Nhiên muốn cười, nhưng bây giờ ngực còn hơi đau, cô lại không dám cười to, nếu không, lão soái ca sẽ tức giận.

“Khụ, Lão soái ca, em muốn ăn cháo”. Lời này chủ yếu để dời đi ánh mắt chăm chú của Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên.

Phó Quân Hoàng sai bước đến phía của An Nhiên, bình tĩnh nhìn cô một cái, anh cần môi của bản thân, thật muốn trừng phạt cô thật nặng.

Đứa nhỏ này, thật không để anh bớt lo chút nào, thật muốn trừng phạt cô!

Lam Nhượng Khê mất máu quá nhiều, được Bùi Thanh Dật đưa đến phòng

phẫu thuật của bệnh viện, Vương Thế Kiệt luôn đi theo Lam Nhượng Khê. Hiện tại, cậu đối với Lam Nhượng Khê là sủng ái, thân phận của Phó An Nhiên thật có vấn đề, bác sĩ Bùi này cũng không phải là người tốt, trời sinh trong lòng mỗi người đều có một loại tò mò đối với những chuyện mà chưa biết, cậu cũng đã hiểu ra, Tôn Hiểu Lâm này đã làm những chuyện gì.

Nhưng mà, cậu hẳn chưa biết, lòng hiếu kì của bản thân lại có thể làm chết người.

Từ lúc cậu nhận thức tiểu thư nhà họ Tôn, thì thế giới của cậu đã xảy ra nhiều chuyện nghiêng trời lệch đất.

Mà chuyện đó, là sau này,

Vương Thế Kiệt cũng mặc đồ bảo hộ khi vào phòng phẫu thuật, đứng phía sau của Bùi Thanh Dật, cậu nhìn Bùi Thanh Dật nhanh nhẹn lấy đạn trong cơ thể của Lam Nhượng Khê ra ngoài, sau đó ánh mắt không tự chủ nhìn gương mặt tái nhợt của Lam Nhượng Khê.

Cái này, chắc đau lắm

Bùi Thanh Dật gấp viên đạn cuối cùng ra, tháo khẩu trang xuống, việc khâu vết thương, xử lý những việc còn lại đều có người làm

“Theo tôi đi ra ngoài” Bùi Thanh Dật nhìn Vương Thế Kiệt, rồi sau đó xoay người bước ra ngoài.

Vương Thế Kiệt có chút không yên lòng, nhìn thoáng Lam Nhượng Khê còn đang bị hôn mê, đến khi nghe Bùi Thanh Dật gọi cậu, mới xoay người theo ra ngoài.

“Nói đi, chuyện gì đã xảy ra”. Lúc nhận được điện thoại của cô gái kia thì anh biết không có chuyện gì tốt.

“Bị người ta đuổi giết, còn có thể có chuyện gì?” Vương Thế Kiệt đối với lời nói mang theo hơi sùng này lại thần kì bình tĩnh.

“Không biết là ai sao?”.

“Bọn họ không phải muốn giết tôi, tôi làm sao mà biết được” Làm như vậy để làm gì? Khinh thường cậu? Khinh thường cậu là không thể giúp cô ấy (Lam Nhượng Khê) giết được người?

Giết, cậu giết người, đến lúc đó không biết lão già ở nhà giúp cậu dọn dẹp như thế nào.

Đột nhiên, có vài người bước vào trong phòng khám, đi đầu là một tên không phải là biểu cảm dành cho thiếu niên, hẳn ta nếu so với Vương Thế Kiệt nhỏ hơn một chút.

“Cô ấy thế nào?” Tên dẫn đầu đứng lại trước Bùi Thanh Dật, lạnh giọng hỏi

Bùi Thanh Dật dựa người trên tường, nhíu mày nói “Yên tâm, không chết được”. Chỉ cần không đi lên cầu Nại Hà, thì anh có thể đem người cứu trở về

Ánh mắt của Lãnh Hạo nhìn thoáng qua Vương Thế Kiệt, một thân đầy lãnh sát bước vào phòng phẫu thuật.

Vương Thế Kiệt nhìn Lãnh Hạo.

Vừa rồi nếu cậu không nhìn nhầm, thì người đó (Lãnh Hạo) hẳn là muốn giết cậu a.

Người đi sau lưng của Lãnh Hạo đứng thẳng tắp ở cửa phòng mổ, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt của bọn họ không hề che giấu mà nhìn Vương Thế Kiệt, trong những ánh mắt đó đều là tức giận.

Thời điểm Lãnh Hạo bước vào phòng phẫu thuật, người đứng tại phòng giải phẫu đã chuẩn bị quần áo bộ hộ, Lãnh Hạo mặc quần áo vào, đứng trước ở đài thủ thuật.

May mắn, cô không có việc gì.

Khi hẳn nhận được tin, lúc Chu Tân Quốc cùng Tô Mặc Như chết, hẳn nghĩ đến Lam Nhượng Khê đầu tiên, hẳn hoài nghi chính là Lam Nhượng Khê đã làm.

Nhưng, khi nhận được tin ở ngoài đường có bắn nhau, thì hẳn biết hẳn đã đoán sai, Lam Nhượng Khê đang gặp nguy hiểm.

Hắn mang theo người tìm cô khắp nơi nhưng không tìm thấy.

Hắn không dám làm phiền quân chủ, thân thể của quân chủ hiện tại không được tốt, nếu như vì nóng vội mà quấy rầy, bị Phó Quân Hoàng phát hiện, quân chủ sẽ không do dự là giết chết hẳn.

Vào lúc hẳn đang sứt đầu mẻ trán thì Bùi Thanh Dật điện thoại đến.

Nhà họ Chu bị giết, không phải Tân môn làm, cũng không phải Vô Xá, như vậy, người đứng phía sau là ai?

Ẩn ẩn bên trong, hình như có đôi mắt luôn chăm chú nhìn bọn họ, mọi hành động của bọn họ đều bị giám sát.

Thời điểm Lam Nhượng Khê tỉnh lại là ngày hôm sau.

“Quân chủ -----!” Lam Nhượng Khê bật ngồi dậy, sắc mặt của cô trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi.

Lam Nhượng Khê thở dồn dập, bộ ngực của cô phập phồng dồn dập.

Một cái khăn ướt lau mồ hôi trên trán của cô, Lam Nhựt Khê ngẩng đầu nhìn thấy Lãnh Hạo trưng bộ mặt than.

“Quân chủ lập tức đến”. Lãnh Hạo vừa lau mồ hôi cho cô, vừa nhú mồm nói

Lam Nhựt Khê cũng không đáp lời, cô nhìn Lãnh Hạo đang suy nghĩ xuất thần, cô nói “Tiểu Tứ, tôi nhìn thấy người đó, tôi nhìn thấy...”

“Tôi nói các người, đến khi nào thì thả tôi a?”. Âm thanh của Vương Thế Kiệt vang lên đánh gãy lời nói của Lam Nhựt Khê. “Hiện tại người cũng đã tỉnh, tôi không cần các người báo đáp, chỉ cần đưa tôi về nhà là được”.

Vương Thế Kiệt tuy là thiếu gia, nhưng là nói vài thứ trên đường, không phải cậu không biết chuyện gì.

Cái tổ chức có thể ngang nhiên trên đường bắn nhau, không kiên nhẫn gì mà giết Lam Nhựt Khê, thế lực phía sau của họ mạnh như thế nào, hẳn là không thể tưởng tượng, nhưng chuyện này, cậu nhất định không thể chạm vào.

Đêm qua, cậu bị nhốt tại phòng bệnh này cả một đêm, ăn nằm trên sàn, không thể làm gì khác hơn.

Lam Nhựt Khê nhìn một thân chật vật của Vương Thế Kiệt, đáy mắt xẹt qua một tia thông cảm.

“Mẹ nó, tôi nói Tôn Hiểu Lâm, tôi dù gì cũng là người đồng sinh cộng tử của cô, cô không thể không nói tình nghĩa, nhanh như vậy đã đem tôi quên đi?”.

Vương Thế Kiệt tức đến nỗi chỉ hận không thể giơ chân.

Lam Nhựt Khê lúc này mới nhớ tới “Vương thiếu gia, Vương Thế Kiệt. Cậu ấy giúp tôi không ít, nếu không, tôi không thể đi đến nơi này”

Nghe nói thế, Vương Thế Kiệt yên tâm.

Ít nhất, cậu sẽ không chết.

Ngoài cửa, vang lên ba tiếng gõ cửa, Lãnh Hạo đứng dậy mở cửa, An Nhiên mặc đồ thường của bệnh nhân ngồi trên xe lăn, giúp cô đẩy xe là chủ quán cà phê Phong Lượng.

“Quân chủ”. Sắc mặt Lãnh Hạo nghiêm nghị, cung kính, không giống mặt than vừa nãy, ánh mắt có chút kích động cuồng nhiệt.

Vương Thế Kiệt nhìn người đến, kinh ngạc muốn giơ chân.

Phó An Nhiên là quân chủ? Quân chủ cái gì? Cô là người đứng đầu nhóm người này? Cô làm thế nào mà có 1 tổ chức như vậy? Tại sao trong Ngân Dục truyền nhau là Phó An Nhiên này cả người đều xấu xa, còn là vũ nữ thoát y?”

Nếu cậu đem tin này truyền đến Ngân Dục, TMD, có bao nhiêu đặc sắc, bao nhiêu kinh ngạc a.

Lam Nhựt Khê nhìn thấy An Nhiên, xoay người muốn rời giường, thì bị An Nhiên ngăn lại.

Phong Lượng đỡ An Nhiên đến bên giường, rồi sao đó chấp tay sau lưng, đứng phía sau An Nhiên.

“Thế nào rồi?”. Trước khi An Nhiên đi vào, cô đã hỏi Bùi Thanh Dật, cô tin năng lực của Bùi Thanh Dật, tỉnh lại rồi thì sẽ không có chuyện gì nữa.

Lam Nhựt Khê lắc đầu, lập tức nói, “Quân chủ, Chu Tân Quốc, cùng Tô Mạc Như đã chết, không phải là tôi làm!”

“Tôi biết”

“Tôi không biết tại sao như vậy, tôi...”

An Nhiên phát tay, Phong Lượng hiểu ý, nhìn Lãnh Hạo phía sau, xoay người đi ra ngoài.

Lãnh Hạo đem người đang nhìn ngây người Vương Thế Kiệt mang đi, trong phòng bệnh, chỉ còn lại An Nhiên cùng Lam Nhựt Khê.

An Nhiên thờ dãi “Nói đi”

Lam Nhựt Khê cắn môi, “Quân chủ, tôi không biết tôi đối với Chu Tân Quốc là cái tâm tình gì, khi hắn còn sống, tôi hận không thể lập tức giết chết hắn, nhưng bây giờ hắn chết rồi, tôi cảm thấy khó chịu, quân chủ, tôi...”

Khi ấy, cô (Lam Nhựt Khê) vừa mới bước vào cửa lớn nhà họ Chu, thì cảm thấy có vấn đề

Trong phòng rất yên tĩnh, mà trong không khí tràn ngập mùi máu làm cho cô cảnh giác hơn. Lúc cô đi đến cầu thang thì nghe được tiếng hít thở lúc có lúc không, cô mở nhạc trong di động, tiếng nhạc vang lên, cô giả như nghe điện thoại, mới có thể tránh được một kiếp.

Nhưng không nghĩ đến, lá gan của bọn họ lại lớn như vậy, dám ở trên đường của Đế Đô mà công khai nổ súng!

“Cái này, không phải là lỗi của cô” An Nhiên trấn an cô. “Loại tình cảm này, không ai có thể hiểu được? Thật may mắn là cô không có chuyện gì xảy ra”

Lam Nhựt Khê cắn môi dưới, cô nhìn An Nhiên, có lời muốn nói. Nhưng rồi lại thôi, biểu cảm nhìn thật nghi hoặc.

“Cô còn muốn nói với tôi chuyện gì?” An Nhiên hỏi.

“Không có” Cô (Lam Nhựt Khê) cắn môi dưới, không tính nói.

“Không có? Không có mà cô bị trọng thương cũng mạo hiểm tính mạng đến phòng bệnh của tôi”

“Quân chủ...”

“Nói”

“Tôi có thể nhìn lắm, lúc đó tôi rất sốt ruột, tôi...”

“Cô đang nói đến ai?”. An Nhiên bắt được trọng điểm, tiếp tục hỏi.

Lam Nhựt Khê hít một hơi thật sâu, sắc mặt hơi cứng lại, “Quân chủ, trong đám người đuổi tôi, tôi nhìn thấy một người. Người đó không gia nhập đi vào, nhưng là hấn lệnh cho đám sát thủ đó”

“Người cô thấy là ai?” Đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một dự cảm bất an.

“Phó Quân Hoàng, người tôi thấy là, Phó Quân Hoàng!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tiềm tại uy hiếp, đàn độn đột kích

Trong phòng tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, An Nhiên tựa đầu vào giường, trên đùi là cuốn truyện cổ Grim được mở ra, bên cạnh còn có một bản tóc kí.

Cây viết dùng để ghi chú thêm trên bản tóc kí, nhưng lại viết viết vẽ vẽ vội vàng lên quyển sách, ngày càng lộn xộn hơn.

Rẹt ----

Trên trang giấy bị ngòi viết làm thủng một lỗ lớn, cây viết đã bị ném đi.

Tiếng va chạm của cây viết và vách tường vang lên một tiếng trầm đục, nháy mắt, cây viết đã bị chia năm xẻ bảy.

Tiếng thờ dóc theo tiếng nhạc vang lên, An Nhiên nhìn bức họa trên đùi đã bị hư, ánh mắt lạnh xuống, là một mảnh ngưng trọng.

Nhìn thoáng qua cái di động ở đầu giường, con người chột sâu thêm.

An Nhiên cuối cùng cũng cảm lấy di động, mở khoá, tầm mắt nhìn tên trên điện thoại --- Lão soái ca, con người lại trầm xuống lần nữa, thờ dài, tựa lưng vào đầu giường, mày nhíu lại, cảm giác mệt mỏi tràn đầy.

Lão soái ca

Răng rắc ----

Cửa phòng bệnh bị người bên ngoài dè dặt đẩy ra, An Nhiên ngẩng đầu, nhìn đến cánh cửa thì thấy một người mặc trang phục huấn luyện, ánh mắt kinh ngạc nhẹ nhàng.

“Lão soái ca, anh sao lại...?” Đã trở lại?

Đêm qua Phó Quân Hoàng vừa bồi cô ăn điểm tâm khuya, thì anh có điện thoại từ trong bộ đội, có việc cần anh trở về.

An Nhiên cho rằng lúc đó anh đi, thì ít nhất cũng hai ngày mới trở về, nhưng mới một ngày anh đã trở về.

Lúc này, Lão soái ca thoát nhìn rất mệt mỏi a.

Nghe được tiếng nói hơi kinh ngạc của An Nhiên, Phó Quân Hoàng mới ngẩng đầu nhìn An Nhiên, ánh mắt mệt mỏi xẹt qua một tia ám áp.

Cởi áo khoác cùng giày, xoay người lên giường, đem trạng thái kinh ngạc của An Nhiên ôm vào lòng, cô chưa kịp hỏi gì thì Phó Quân Hoàng đã ngủ.

Phiền chán ở đáy lòng cũng bị anh nhẹ nhàng vuốt trôi đi, khoé môi bất đắc dĩ mỉm cười.

Tắt đèn ở đầu giường, tìm nơi thoải mái trong lòng anh, nhắm mắt lại và đi vào giấc ngủ.

Bên trong phòng phong cách châu Âu.

Có mấy người lưng đứng thẳng tắp, thời tiết hôm nay oi bức, nóng nực, tuy nhiên trong phòng mấy người đó lại cảm thấy lạnh lẽo, thân mình không tự chủ run lên

“Chủ nhân, nhiệm vụ thất bại”. Một người đàn ông cầm đầu lấy hết dũng khí bước lên một bước, nhìn người ngồi dựa vào sofa, toàn thân lộ ra hơi thờ lười biếng.

Người đàn ông đó không nói gì, ánh mắt cũng chưa từng nhìn lên bọn họ một lần nào.

Hắn đang nghịch tấm ảnh trong tay, trong tấm ảnh là một người có nụ cười thật ấm áp, ánh mắt tràn đầy ôn nhu.

“Chủ nhân, chúng tôi, chúng tôi.” Vài người gặp một người đàn ông như thế, nhất thời bùm một tiếng, toàn bộ quỳ rạp xuống đất. “Chủ nhân, chủ nhân xin cho chúng tôi một cơ hội! Chúng tôi...”

Người đàn ông đó vẫy vẫy tay, một người da đen luôn đứng sau hắn từ trong bóng tối bước ra, mặt của hắn (tên da đen) không có biểu cảm, bước đến mấy người kia, từ trên cao nhìn xuống bọn họ.

“Không...không thể, chủ nhân, chúng tôi.” Những tên đàn ông quỳ trên mặt đất nhìn thấy bóng người đến, thì sắc mặt nhất thời trở nên tái nhợt.

“Trong từ điển của chủ nhân không tồn tại hai chữ giải thích”. Nhiệm vụ thất bại chính là thất bại, sau khi thất bại thì phải chết.

Gã da đen không cho bọn họ có cơ hội giải thích, mặt không biểu cảm, lấy súng ra, những người đàn ông kia hoảng sợ, đó là súng giảm thanh.

Bọn người quỳ trên mặt đất hoảng sợ nhìn cự động của gã da đen, xác định là chủ nhân không thể bỏ qua cho bọn họ. bọn họ liếc nhìn lẫn nhau, đồng thời rút súng lục từ trong người, hướng vào người da đen mà bắn.

Bang bang bang ----

Tiếng súng trong phòng vang lên.

Chừng vai giây sau, trong phòng lại trở về tĩnh mịch.

Mặc kệ là bọn người đó muốn chạy trốn hay muốn giết gã da đen thì toàn bộ đều nằm tại đây. Không một ai có thể chạy được ra sảnh.

Người đàn ông lười nhác đó thủy chung không ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy hắn có một mái tóc dài màu bạch kim.

“Lại Tư, cậu rất bạo lực”. Một tiếng nói tao nhã có tia bất mãn vang lên, người đàn ông nằm trên sofa, hai chân đặt lên tay vịn của sofa, đầu gối dựa vào đệm lưng mềm mại, cả người thoát nhìn giống như một con báo lười biếng.

Chuẩn bị đem thi thể ra ngoài, gã da đen sừng sốt cúi đầu, mắt cúi xuống. “Chủ nhân, thật xin lỗi”

Người đàn ông đó cảm thấy không thú vị khoát tay, ánh mắt lạnh lùng nhìn những thi thể còn dính máu, một lần nữa ánh mắt dời xuống bức ảnh trong tay. “Không thú vị”

Sắc mặt của gã da đen trước sau không chút biểu cảm, gọi người đến đem thi thể ra ngoài, người hầu luôn chờ bên ngoài vội vàng chạy vào, đem vết máu trên sàn quét sạch, tốc độ quả thật kinh người.

Người đàn ông đem tấm ảnh gấp lại, nhìn Lại Tư, miễn cưỡng nói “Lại Tư, cậu nói xem tôi có thể đoạt được cô ấy hay không?”

Ánh mắt của gã da đen rơi xuống tấm ảnh, trên ảnh là một người hắn đã gặp.

Khi hắn theo chủ nhân, hắn đã thu thập những tin tức liên quan đến cô gái đó.

“Tôi biết, cậu nhất định sẽ nói có thể, thật sự không chút thú vị”. Người đàn ông đó gờ tấm ảnh trong tay, ánh mắt rơi xuống khuôn mặt tươi cười trong ảnh, ánh mắt lười nhác xẹt qua một tia tính toán.

“Lại Tư, tôi muốn có cô bé này, sau đó sẽ tự tay huỷ diệt cô ấy”.

Một tuần sau, đầu An Nhiên có chút đau đầu khi nhìn thấy một người vừa bước vào cửa phòng, ánh mắt nhìn vào ngực của cô - Tô Nặc, ánh mắt đã đỏ

bừng, còn bị sung hẳn nhiên là đã khóc.

Tô Kinh Thiên an vị trên sofa, có chút bất đắc dĩ cùng sùng nịnh nhìn tiểu nha đầu đứng ở giường bệnh của An Nhiên.

Tiểu nha đầu này làm sao mà biết được An Nhiên bị thương, ở nhà khóc không kịp thở, cả người đều là nước mắt, cuối cùng không còn biện pháp nên mới đưa cô đến đây.

“Tô Nặc”. An Nhiên thờ dài, có chút xúc động.

“Tiểu Nhiên, cậu sao mà luôn bị thương”. Âm thanh mềm yếu ôn nhu vang lên, “Phó ca ca không có chăm sóc tốt cho cậu a, Tiểu Nhiên cậu đến nhà của tớ đi, chú nhỏ chăm sóc tớ tốt a, không làm cho tớ bị thương”. Cô một mặt nhìn sắc mặt của An Nhiên, sau đó lại nhìn sắc mặt lạnh lùng của Phó Quân Hoàng.

An Nhiên có chút buồn cười, cô còn chưa cười ra tiếng thì Tô Nặc đã đi đến trước mặt của Tô Kinh Thiên nói “Chú nhỏ, chúng ta mau mang Tiểu Nhiên đóng gói, sau đó đem về nhà chúng ta đi, nhường đi bảo mẫu chăm sóc An Nhiên, chúng ta cùng nhau chăm sóc của cậu ấy”.

Tô Kinh Thiên lấy tay ôm tiểu nha đầu hồn nhiên này vào lòng, hàn khí của Phó Quân Hoàng phát ra, nhìn anh cười nói “Đứa nhỏ này nói giỡn, nói giỡn thôi”. Trước mặt của Phó Quân Hoàng mà nói đem tiểu hồ ly kia mang đi? Anh thật không muốn chống đối lại Phó Quân Hoàng.

Vài ngày gần đây, Phó Quân Hoàng hầu như đều sinh hoạt trong bệnh viện, nhưng mà anh nghe thấy tin tức xảy ra ở Tàn môn.

Môn chủ Diêm Từ Diệp ở Tàn môn bị thương, mấy phe cánh của Tàn môn đều bị ảnh hưởng, nếu không bị đập phá đồ đạc thì cũng chặn đường mà đánh, tóm lại là vài ngày nay, mọi chuyện ở Tàn môn không chút yên tĩnh.

Những việc này, đừng nói là không có liên quan đến Phó Quân Hoàng a.

Ở Đế Đô, ai dám chống đối với Tàn môn Diêm Từ Diệp? Ai có thể dễ dàng làm bị thương Diêm Từ Diệp?

Tầm mắt của Tô Kinh Thiên nhìn Phó Quân Hoàng, sự tình chuyện này không phải ở trước mặt anh sao?

Tô Nặc nghe Tô Kinh Thiên nói, không thấy vừa ý, “Con mới không có nói giỡn, Phó ca ca không chăm sóc tốt cho An Nhiên, con muốn đem An Nhiên đi, con----” những lời chuẩn bị nói tiếp theo đều bị Tô Kinh Thiên nuốt hết vào bụng.

Ánh mắt hiện lên một tia kinh ngạc, mắt mở to có chút không khống chế được, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên rạng mây đỏ.

Một lúc sau, Tô Kinh Thiên mới thả tiểu nha đầu mặt còn đỏ ra, mỉm cười nhìn tiểu bảo bối trở nên e lệ.

“Troi a, chú nhỏ sao chú có thể ở bên ngoài mà hôn con?”. Chú nhỏ nói, những chuyện hôn nhau thân mật này thì ở nhà mới có thể, nhưng hiện tại, hiện tại còn có Tiểu Nhiên đang nhìn a.

“Có thích chú nhỏ hôn con hay không?”. Tô Kinh Thiên không đáp lại nghi vấn, gương mặt anh làm cho người ta mê luyến.

Khuôn mặt của cô gái nhỏ này lại xuất hiện mảnh hồng hơn, cô nhìn đôi môi mê người của chú nhỏ, không thể không gật đầu “Thích”.

Khi trả lời xong mới ý thức được là xung quanh đây còn có người.

Tiểu nha đầu thẹn thùng nhìn An Nhiên trên giường bệnh, nhìn thấy trong mắt của cô mang theo ý cười, cô (Tô Nặc) thẹn thùng nép người vào trong lòng của Tô Kinh Thiên, hẳn nhiên là muốn An Nhiên đem sự việc vừa này quên đi.

Cô gái kia, thật đúng là kẻ lừa đảo.

An Nhiên mệt mỏi thờ dài.

Phó Quân Hoàng tầm mắt không tự chủ nhìn đôi môi hồng nhuận của An Nhiên, yết hầu không tự chủ nuốt một cái.

“Lão soái ca, có thể làm thủ tục xuất hiện hay không?” An Nhiên ho nhẹ, tính kéo tầm mắt của Phó Quân Hoàng về.

“Có thể”. Tầm mắt của Phó Quân Hoàng không di động, vẫn nhìn môi của An Nhiên.

Tô Kinh Thiên nhìn Tô Nặc trong lòng, hai tay bên người nắm chặt lại, con người thâm thúy, anh cười cười nhìn Phó Quân Hoàng, nói:

“Tôi có chút việc, cho nên đi trước.”

An Nhiên liếc Tô Kinh Thiên một cái, nhú mày, “Không thể không chế a.”

Tô Kinh Thiên không ngại ngừng đáp: “Chính là như vậy, chúng tôi đi trước.”

Nói xong, Tô Kinh Thiên không cho Tô Nặc có ý kiến, liền ôm cô ra khỏi phòng bệnh.

Khi Tô Kinh Thiên ôm tiểu nha đầu lên xe, tiểu nha đầu này mới phản ứng, khi chú nhỏ mang đi, tinh thần chưa hoàn lại.

“Không! Chú nhỏ, con muốn mang Tiểu Nhiên đi chung! Phó ca ca không chăm sóc tốt cho Tiểu Nhiên, con...”

Tô Kinh Thiên lại chặn cái miệng nhỏ đang lải nhải kia, cho đến khi cô gái nhỏ yếu ớt dựa vào lòng anh, Tô Kinh Thiên mới dán lên tai của cô, trầm giọng nói: “Bảo bối, nếu Tiểu Nhiên đi đến nhà chúng ta, về sau chúng ta không thể hôn nhau như thế này được.”

“Vì sao? Vừa rồi chúng ta..”. Hô hấp nóng rực phả lên người cô là cô hơi rụt cổ, lỗ tai rất ngứa a.

“Tiểu Nhiên không có ai để hôn, vậy Tiểu Nhiên nhìn thấy chúng ta hôn nhau như vậy, cô ấy sẽ cảm thấy như thế nào?” Anh tiếp tục tẩy não cô.

Tiểu nha đầu đau khổ suy nghĩ, suy nghĩ đi suy nghĩ lại rồi đưa ra kết luận: “Nói như vậy, thì Tiểu Nhiên thật đáng thương a.” Lúc đầu cô suy nghĩ, sẽ để chú nhỏ hôn Tiểu Nhiên, nhưng khi nghĩ đến có người khác với chú nhỏ thân mật, thì cô liền mất vui. Chú nhỏ nên vẫn chỉ thân mật với một mình cô thôi.

Tô Kinh Thiên không nói thêm gì nữa, trực tiếp ôm lấy cô, để cô ngồi trên đùi của mình, nhìn tiểu nha đầu ngượng ngùng, không tự chủ hôn cô.

Trong phòng bệnh.

“Tô Kinh Thiên dạy cho Tô Nặc cái gì không biết?”. Nghĩ đến Tô Nặc nói những lời này trước mặt cô, An Nhiên cảm thấy trong lòng mình thật quý dị.

Tuy biết rằng Tô Kinh Thiên cùng Tô Nặc không có chung huyết thống, cũng biết rằng Tô Kinh Thiên có cảm tình với Tô Nặc, nhưng chuyện vừa này phải chăng có chút quá.

Phó Quân Hoàng nhìn thấy đôi môi đóng mở, coi người tối đen, anh đứng lên.

An Nhiên cảm thấy nguy hiểm đang đến gần, lập tức, cái gáy bị nắm lại, môi của cô bị anh nuốt vào trong miệng.

Khi Từ Tĩnh Ngưng bước vào, thì nhìn thấy hình ảnh hai người hôn nhau.

Vừa hé cửa lại bị đóng phịch lại.

Phó lão gia nhíu mày, kinh ngạc nhìn Từ Tĩnh Ngưng, xoa cái cây gậy trong tay nói: “Con làm cái gì vậy?”

Từ Tĩnh Ngưng quay đầu nhìn Lão gia tử, cười nói: “Không có gì, nhất thời bị trượt tay.”

Phó lão gia tử nhíu mày, tầm mắt nhìn trên tay nắm cửa, ông không nhìn ra được sao mà trượt.

Khi cửa vừa bị đẩy, An Nhiên đang ngồi trên giường thờ, Phó Quân Hoàng đứng bên người cô, bầu không khí giữa hai người có chút kì lạ.

Phó lão gia tử không nói gì, nhìn môi của An Nhiên sưng đỏ, sao đó nhìn phía sau, tầm mắt nhíu lại, trách cứ Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng không động đậy khi Phó lão gia nhìn, tầm mắt nhìn xuống An Nhiên.

Phó lão gia nhíu mày, cái này có phải là bọn nhỏ ghét bị quấy rầy không a.

“Ông”. Phó Quân Hoàng lên tiếng phá vỡ thế cục đang im lặng.

“Ông nội, sao lại đi đến đây?”. An Nhiên đứng dậy đi đến chỗ Phó lão gia tử, tìm tìm cười nhìn ông.

Phó lão gia tử hừ nhẹ, “Ông đến xem, có người không muốn lão gia này đến đây”. Nói xong ông nhìn Phó Quân Hoàng bằng con mắt viên đạn.

Phó Quân Hoàng làm như không thấy.

Từ Tĩnh Ngưng có chút ngạc nhiên đối với chuyện ba chồng mình biết chuyện của bọn nhỏ, bất quá khi nghĩ đến thì chuyện bình thường, ba chồng đã không nói gì, vậy thì từ con gái bà biến thành con dâu.

Nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là con gái của mình thì yên tâm, Quân Hoàng lại yêu đứa nhỏ này như bảo bối, khi hai đứa ở cùng nhau thì vô cùng xứng đôi.

An Nhiên hôm nay được xuất viện, Từ Tĩnh Ngưng dẫn một phòng ăn của Khách sạn Đế Đô của bà một bàn thức ăn thật lớn, không có người ngoài, chỉ có người họ Phó.

Hôm nay, người họ Phó coi như đầy đủ, Phó Quân Nghị từ khi vào trong phòng thì luyện thuyên không ngừng, ngay lúc cậu nói thì Phó Quân Hoàng cho cậu một ánh mắt sắc bén.

Bữa tối toàn những món gia đình, khi người phục vụ gõ cửa tiến vào, nói là có người đến.

Mọi người ở đây đang nghĩ ai đến thì thấy Cố Trường Thanh lão gia cầm trong tay cái hộp rồi cười ha ha bước vào.

“Các người, Tiểu hồ li xuất viện cũng không nói với lão già tôi một tiếng, lão già này đến bệnh viện, mới biết được tiểu nha đầu này được xuất viện.”

Phó Văn Thắng, Phó Quân Hoàng cùng Phó Quân Nghị đứng dậy chào hỏi, Từ Tĩnh Ngưng cùng An Nhiên cũng đứng lên, duy chỉ có Phó lão gia vẫn ngồi im như núi, tiếp tục ăn đồ ăn cùng nhắm chút rượu.

Khi nghe Cố lão đầu kia nói, Phó Lão gia từ không đồng ý mới lên tiếng: “Đứa nhỏ nhà tôi xuất viện, còn cần ông cho phép?”. Phó lão gia hừ lạnh.

“Tôi nói này Phó lão đầu, đây là ông không đúng, tốt xấu gì, tiểu hồ li cũng là cháu của tôi? Tôi cũng nhìn đứa bé này lớn lên.”. Cố Trường Thanh cũng không thua kém đáp, ông đem lễ vật trên tay đặt trước mặt An Nhiên: “Tiểu hồ li, chúc mừng cháu xuất viện.”

An Nhiên không chút ngại ngùng mà nhận, từ nhỏ đến nay, cô không ít lần nhận đồ của Cố Trường Thanh.

Từ Tĩnh Ngưng, viết thêm mấy món ăn nữa, giữ Cố Trường Thanh lại, hai người Cố lão gia cùng Phó lão gia lại cãi nhau, hai vị lão nhân này đều đã uống nhiều, lúc gần đi, Phó lão gia còn muốn gọi Cố lão đầu đại chiến thêm 300 hiệp.

Đã nửa tháng An Nhiên không có ở nhà, khi về nhà liền tắm rửa rồi lên giường nằm, Phó Quân Hoàng liền dè lên người cô.

Hôm nay, Phó Quân Hoàng có uống chút rượu, tuy là hơn ngày thường một chút nhưng không đến mức là say.

Khi Phó Quân Hoàng mê mang nhìn An Nhiên, anh nhìn đôi mắt cô, nói: “Bảo bối...”. Âm thanh trầm ấm làm người ta không rõ tình huống xảy ra tiếp theo.

“Dạ”. Cách một lớp quần áo, An Nhiên có thể cảm nhận được con người đang áp lên cô có bao nhiêu nóng rực.

“Bảo bối...”, Phó Quân Hoàng bỗng chốc áp lên gáy của An Nhiên, anh vẫn không nên đụng đến An Nhiên, tuy rằng bác sĩ nói không sao nhưng anh vẫn luôn cẩn trọng.

“Thế nào?”. Trong lòng An Nhiên tràn đầy mềm mại, tay không biết lúc nào đã quấn quanh cổ của anh, sờ sờ mái tóc ngắn của anh, tiếng nói nhu hoà hỏi.

“Bảo bối...” Hô hấp nóng rực phun lên cổ cô, một cảm giác khác thường nhất thời xuất hiện khắp toàn thân, An Nhiên có chút không tự nhiên, vịn vịn thân người, khi cô hơi động, đã bị Phó Quân Hoàng giữ lại, hô hấp của anh có chút gấp, “Bảo bối, không được nhúc nhích.”

Giữa hai chân cô cảm thấy có vật nóng rực, cứng cứng, An Nhiên bất động trở lại, thân thể không dám động nữa.

Lão soái ca này... thật đúng là tinh lực tràn đầy.

“Muốn em giúp anh hay không?” An Nhiên nói nhỏ bên tay của Phó Quân Hoàng.

Người áp trên cô rõ ràng đang hưng phấn, trong lòng xuất hiện một mảnh vui vẻ, môi dán trên cổ cô nóng bỏng trong nháy mắt, An Nhiên rõ ràng nghe được 1 tiếng nói:

“Được”

Anh nhớ được, bảo bối có giúp anh một lần, cái lần đó cho đến nay anh không thể nào quên được.

Nhưng từ đó về sau, bảo bối không có giúp anh, tuy rằng anh... Khụ rất muốn, nhưng nếu bảo bối không thích, hoặc cô không mở miệng thì không sẽ không chủ động bảo bối sờ chỗ đó của anh, sau đó cho anh...

Trái tim An Nhiên nhất thời nhảy liên hồi, chính cô không biết vì sao mà khẩn trương.

Quất sắc ngon dền.

Ấm áp phòng.

Ái muội tình tứ.

Ôm nhau hai người.

Tiếng thờ dộc trong phòng dần trở nên phóng đại, sự ái muội trong không khí càng lớn, cho đến khi, tiếng rên rỉ đau đớn phát ra, trong không khí tràn ngập một hương vị khó nói, trong phòng lại trở về trạng thái yên tĩnh.

Tần Trạch

Diêm Tử Diệp sau khi cho Tần Lam ngủ xong, mới một thân vào thư phòng, tìm hộp cứu thương, cử chỉ có chút cứng, cởi áo khoát, lúc này, áo trong của hắn không phải là màu trắng nữa mà có ít màu đen trên đó.

Mang kéo trong hộp cứu thương ra, cắt vào tay áo trái.

Vết thương trên vai có chút đổi sang đen, Diêm Tử Diệp dùng dao nhỏ cắt vào thịt, trên bờ vai rắn chắc, rõ ràng là đang bị thương, nơi đó máu thịt sớm đã lẫn lộn.

Đây là chuyện ba ngày trước, có người xông tới Tần Trạch, hắn phản ứng không kịp, có người hướng súng vào ngực hắn nả một phát, hắn tránh kịp thời nhưng viên đạn vẫn găm vào vai của hắn, sau đó người đó lại nả thêm một phát súng, chính phát súng đó, xuyên qua xương bả vai của hắn.

Chuyện hắn bị thương, hắn không để ai biết, có thể vào Tần Trạch mà không ai biết thì trên đời này không nhiều lắm.

Người đó rời đi, cặp mắt cô lãnh, Diêm Tử Diệp nhận thức được.

Phó Quân Hoàng.

Diêm Tử Diệp đối với việc này đơn giản xử lý, đang lúc băng bó thì cửa phòng đột nhiên mở ra.

Tần Lam mặc áo ngủ, mặt không chút biểu cảm đứng ở cửa, tầm mắt lạnh nhạt nhìn vết thương trên vai Diêm Tử Diệp, mày nhíu lại, quanh thân có chút lạnh.

Diêm Tử Diệp kinh ngạc, vài băng trong tay nhất thời rơi xuống đất: “Gia.....”.

Tần Lam giật gật mí, đi đến phía trước Diêm Tử Diệp, tuy rằng vết thương đã đóng vảy nhưng miệng vết thương còn rỉ máu, hơi thở của Tần Lam bỗng chốc lạnh xuống.

“Đau?”. Tiếng nói trong trẻo có phần quái dị vang lên.

Thần kinh đang căng thẳng của Diêm Tử Diệp nhất thời được buông lỏng, đem Tần Lam ôm lại, đầu đặt trên bụng của cô, “Không đau, chỉ cần ngồi ở bên tôi, tôi liền không đau.”

Tần Lam nhìn người đang ôm mình, con ngươi tối đen xẹt qua một tia tình cảm khác thường, tay dừng lại trên không, cuối cùng mới nhẹ nhàng hạ xuống, nhẹ nhàng sờ mái tóc của hắn, vô nhẹ trấn an.

Ánh mắt của cô nhìn đến vết thương trên vai của Diêm Tử Diệp, con ngươi sâu thêm một ít.

--- -----

Khi biết được An Nhiên đi học sớm nên sáng sớm Cố Hữu đã chạy đến nhà họ Phó chờ An Nhiên đi cùng.

Cậu là một thân sĩ nhỏ lý tưởng a, nên cậu muốn chăm sóc An Nhiên thật tốt.

Vào lúc Cố Hữu chuyển vào Ngân Dục, khi vào thì thầy giáo hỏi cậu muốn chọn ban mấy, cậu không chút do dự chọn ban Thất - ban của An Nhiên đang học.

Bản thân Cố Hữu cũng nhìn ra được, tuy rằng trên mặt là tiếp đón nhiệt tình, nhưng khi cậu chọn Thất ban thì biểu cảm của hiệu trưởng rất lạ.

Thế nào mà bây giờ, mọi người đều hướng đến Thất ban?

Cố Hữu là tiểu thiếu gia duy nhất của Cố gia, thường xuyên xuất hiện cùng Cố lão gia ở mọi trường hợp, ở nơi này đám tiểu thư cùng thiếu gia khác cũng biết cậu, nhưng khi cậu chọn Thất ban, mọi người đều có chút không hiểu.

Chính là, Cố Hữu đến Thất ban, không chỉ không hoan nghênh mà là ngược lại.

An Nhiên tưởng đứa nhỏ này rất đơn thuần, thân phận rõ ràng như vậy, còn muốn đến lớp bình dân như thế này, mọi người xa lánh thì là chuyện đương nhiên.

Nhưng Cố Hữu chưa từng để ý đến chuyện đó.

An Nhiên không đến lớp vài ngày, Cố Hữu đến lớp sớm vài ngày đã cùng Tô Nặc quan hệ ngày càng thân thiết.

Khi Cố Hữu và An Nhiên đến trường, Tô Nặc đang chờ ở cổng trường liền chạy đến ôm chặt lấy An Nhiên, giống như chó nhỏ nũng nịu.

“Tiểu Nhiên, sao bây giờ cậu mới đến a, tớ rất nhớ cậu.” Chú nhỏ thật xấu không cho cô đến tìm An Nhiên, thật xấu.

An Nhiên vỗ vỗ đầu cô. “Có chuyện muốn xử lý”. An Nhiên không thể đến được, Lão soái ca nói khi nào miệng vết thương của cô tốt mới cho cô ra khỏi cửa.

Tô Nặc bỏ An Nhiên ra, nhìn thấy một thiếu niên đang đứng cạnh An Nhiên, nghĩ nghĩ, đến ôm thiếu niên đó, làm cho cậu thiếu niên hơi giật mình, hơn nữa cô (Tô Nặc) còn vỗ nhẹ trên lưng của cậu nói:

“Cậu là bạn của Tiểu Nhiên a, nên tôi cho cậu một cái ôm.”

An Nhiên có chút muốn cười, tầm mắt dừng lại ở nơi cách bọn họ không xa thấy một chiếc xe hơi màu đen thời thượng, khoé môi cong lên càng nhiều.

Chắc là hiện tại người trong xe đang tức giận a.

Lúc này, người đàn ông đang ngồi trên xe ánh mắt chăm chú nhìn Cố Hữu, lái xe cảm nhận được không khí trong xe đang dần hạ xuống, lái xe không tự chủ nuốt nước bọt, cố gắng lấy dũng khí nói:

“Tô tổng, chúng ta về công ty sao?”

Thần sắc Tô Kinh Thiên lạnh như băng, rất dọa người, đừng tưởng rằng anh không nhìn thấy cử chỉ của tiểu hồ ly, thật đáng đánh!

“Đi công ty”

Cố Hữu cảm thấy bản thân hơi khó chịu, giương mắt theo dõi cậu.

Loại ánh mắt này từ nhỏ đến giờ đều có nhưng rất ngắn, nhưng lần này ánh mắt rất có tính uy hiếp, khi cậu dừng lại, nhìn xung quanh cũng không thấy có người nào khả nghi.

Hơi nhíu mày lại.

“Quả bươi nhỏ, làm sao vậy”. An Nhiên trêu ghẹo Cố Hữu.

Mày của Cố Hữu nhíu chặt, lắc đầu.

“Cố thiếu, hôm nay sao đến sớm vậy”. Bốn năm người cùng cấp nhưng ở ban Nhất, các công tử thiếu gia đi thành đoàn mà tới.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, An Nhiên nhún vai, tỏ vẻ không giúp đỡ.

Không có chuyện gì kiên cường vậy để làm gì a?

Người đi đầu nhìn An Nhiên, cười có chút bí hiểm “Không nghĩ tới, Cố thiếu cậu thích loại hình này a”. Bọn họ đã suy đoán, Cố thiếu gia làm sao có thể đi Thất ban, nguyên nhân là do coi trọng vũ nữ thoát y này a.

Thân phận của Phó An Nhiên như vậy, thì làm sao có thể bước qua cửa nhà họ Cố?

“Cái ánh mắt của bạn là gì a” Tô Nặc một bên tức muốn giơ chân, người kia nhìn An Nhiên với ánh mắt không tốt, cô không thích.

“A, chẳng lẽ cô muốn tôi nhìn cô?”. Tên thiếu gia đó nhìn thân người bé nhỏ của Tô Nặc, cười nhạo “Cô tốt nhất nên dậy thì vài năm đi, thiếu gia tôi đối với cô không có hứng thú.”

Ánh mắt Cố Hữu ngày càng lạnh, biểu cảm của An Nhiên cũng nhàn nhạt, nơi này đã loạn đủ, cô không cần để ý đến? Có người sẽ đến giải quyết.

Tức giận trong người của Tô Nặc vẫn còn, nước mắt rất nhanh đến rồi rơi xuống “Tiểu Nhiên, người này thật xấu, tớ muốn nói cho chú nhỏ, nói chú nhỏ đánh hắn, còn phải nói cho Phó ca ca nữa, bọn họ đều là người xấu!”. Nói xong còn quay đầu trừng mắt với đám thiếu gia đang cười kia.

Cố Hữu nhìn An Nhiên rồi đi, nhíu mày, nhắc chân muốn đuổi theo, lại bị tên thiếu gia kia cản đường.

“Cố thiếu, tôi nói cậu về sau cùng Phó An Nhiên kia nên không nên ở cùng nhau, bằng không, thanh danh của cậu sẽ bị ảnh hưởng, Phó An Nhiên này là người nổi danh ở Ngân Dục a”

Cố Hữu nhẹ phui phui nơi bị thiếu gia kia đụng qua, hơi thở phát ra nghiêm nghị lạ thường làm cho vị thiếu gia kia lùi một bước.

“Nói thêm những lời vô nghĩa này nữa thì cú”. Cố Hữu mặt không biến sắc, nói.

Khi Cố Hữu rời đi, đám người thiếu gia đó không vừa ý, người này tự coi mình là thiếu gia.

“Xuy.....” Một tiếng cười nhạo vang lên không chút khách khí.

Nhóm thiếu gia giật dử quay đầu, nhìn thấy một thiếu niên đang khoát ba lô chậm rãi đi tới, phẫn nộ trên mặt thu lại, hiện lên bộ mặt cười cười.

“Vương thiếu, hôm nay sao lại đến trường học?”

“Ba lô của Vương thiếu nhìn thật có phong cách a”

“Lại đổi cái mới”

Vương Thế Kiệt lấy ba lô vung ra đằng sau, khi ba lô trong quá trình vung, lại trúng tên cầm đầu.

“Ồi...”. Tên thiếu gia một tay ôm lấy mắt, không chịu nổi đau kêu thành tiếng.

Vương Thế Kiệt mới phát giác ra là mình đánh trúng người. “Ai da, thật có lỗi, tôi không có chú ý”. Ánh mắt trầm xuống, lại không có chút nào xin lỗi.

Vị thiếu gia đó một bụng tức giận nhưng khi nghe Vương Thế Kiệt nói như vậy chỉ đem tức giận nuốt xuống.

Chịu đựng đau đớn, cười nói, “Không có sao, không có sao, làm Vương thiếu lo lắng.”

Vương Thế Kiệt cười lạnh, biểu cảm vừa rồi của tên kia cậu đều nhìn được.

Cố thiếu gia hạ mình đến Thất ban, cùng Phó An Nhiên đến trường, nhóm người này còn cho rằng An Nhiên là vũ nữ thoát y?

Hiện tại khi nghĩ đến, cái danh vũ nữ thoát y cũng là do người khác đặt cho, nếu tiểu thư họ Phó nhảy thoát y, còn bị người khác chụp được, người đó chắc sẽ bị họ Phó đâm chết nếu không sẽ thân tàn ma dại.

Họ Phó, chính là bao che khuyết điểm.

Bằng không Kim Duy Hi chết như thế nào? Kim gia làm sao mà xong đời? Mã Tịnh Như cùng Ân Thiên Tuyết vì sao mà đột nhiên biến mất? Mã Tịnh Như là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết đâu?

Vương Thế Kiệt cũng không để ý tới mấy tên hai mặt này, liền xách ba lô, chạy đến phòng học.

An Nhiên cũng Cố Hữu đến lớp học, trong chớp mắt phòng học trở nên an tĩnh lạ thường.

Tô Nặc đối với chuyện này đã không còn để ý đến, cô giờ này vẫn còn tức giận, đêm nay cô phải nói với chú nhỏ, để chú nhỏ xử lý đám người kia.

An Nhiên vừa mới ngồi xuống chỗ ngồi, đã có người cầm tờ báo đến dè dặt đặt trước bàn của An Nhiên, rồi sau đó Tô Nặc còn đang tức giận, cầm trong tay tờ báo có hình của An Nhiên.

Nhìn thấy tiêu đề trên báo, không khỏi nhủ mày.

----- Thiếu nữ anh dũng cứu hơn trăm người vô tội.

Trên ảnh người con gái đúng là An Nhiên. Bối cảnh là toà nhà bách hoá, lần đó có vụ nổ mạnh, hình ảnh An Nhiên dũng cảm đoạt lại súng.

Thật có người dám đăng, chuyện này đã xảy ra bao lâu rồi?

Trong nội dung không có nói ra thân phận của An Nhiên, chỉ là giới thiệu cô gái nhỏ anh dũng thế nào, khí phách thế nào, làm sao mà đoạt lại con tin từ trong tay hung thủ, làm thế nào chế phục hai gã nhân viên, toàn bộ đều nói hết, như là đang ở hiện trường.

“Oa oa, Tiểu Nhiên này, người trong báo là cậu sao? Ôi thật là lợi hại”. Tô Nặc dính sát người An Nhiên, cô thật ngưỡng mộ An Nhiên.

An Nhiên vỗ vỗ đầu Tô Nặc, “Nhỏ tiếng một chút”. Đáy lòng cô trầm xuống, sự việc này đã xảy ra bao lâu rồi, ai còn đem ra bàn luận?

Cố Hữu biết chuyện này, đó là khi cậu cùng ông nội nhìn thấy trên ti vi, thấy đưa tin là con tin bị bắt cóc nhưng không nghĩ đến An Nhiên lại ở đó.

“Thật là cậu” Người cầm tờ báo kinh ngạc ra tiếng, lập tức quay đầu lại nói: “Tôi nói chính là cô ấy, các người còn không tin”. Tiện thể quay đầu lại lần nữa, sùng bái An Nhiên, “Cô có học võ phải không? Cô làm sao mà lợi hại như vậy?”

An Nhiên cười nhạt, không lên tiếng.

Người ở Thất ban tuy rằng đều là những người bình dân, nhưng trong bọn họ đều có những tâm hồn thuần khiết, bọn họ sẽ không đi lấy lòng bất kỳ ai, đối với họ mà nói chỉ có nỗ lực học tập như vậy tài năng của bọn họ sẽ được công nhận. Đi hãm hại cùng ghen tị người khác sẽ không phát sinh. Lấy lòng tiểu thư, thiếu gia cũng vậy.

Bản thân họ đem những gì họ học được trong tay này để kiếm được tiền từ tay kia, đó mới là chân chất nhất.

Đối với An Nhiên có phải là vũ nữ thoát y hay không, thì bọn họ sẽ không đề cập đến, ít nhất là ở Thất ban là vậy. Ngày trước nếu không phải bởi vì Mã Tịnh Như hay đến đây để gây tiếng cũng như nói này nói nọ thì bọn họ thật sự cũng không để ý đến chuyện này.

Khi một người tự dựa vào bản thân của mình để có cơm ăn, ít nhất đó là sạch sẽ, ít nhất bọn họ sẽ không đòi tiền từ gia đình.

Ở mỗi thời điểm An Nhiên làm cho bọn họ thật khâm phục, cô có thể đứng vững trước những áp lực, cô sẽ không nhìn người khác khi người đó không có thiện ý, ví dụ như khi bọn người đó có nói gì đi nữa thì cô cũng lạnh mặt mà nhìn, chỉ nhìn bọn họ như một đám sừ nhi (trong convert dịch là tiểu sừ nhi nên ta làm sừ nhi ☐) đang ở trong vòng luân quần trông như những đám sừ nhi thông thường tuy ý hô to gọi nhỏ, mà cô vẫn chỉ lạnh lùng nhìn.

Đột nhiên, nhiều người vây lại trước bàn của An Nhiên, mà trong đó nam sinh chiếm đa số, đối với bọn họ mà nói thì Phó An Nhiên đang một thứ gì đó đặc thù, cô ở trong mắt bọn họ chính là tồn tại một cảm giác như nữ thần, mặc dù có sự việc nói cô là vũ nữ thoát y, hình tượng của cô đối với bọn họ hơi lung lay, nhưng lần này có sự việc là cô cứu người, hình tượng nữ thần không chỉ có khôi phục lại mà còn cao hơn một bậc.

Nội dung trên tờ báo này chỉ xuất hiện ở Thất ban không có lọt ra bên ngoài, ở khía cạnh nào đó có thể khẳng định rằng, Thất ban có một sự đoàn kết vững mạnh, các lớp khác không thể sánh bằng.

Có một số chuyện, chính bọn họ cũng biết nguyên nhân, có nhiều chuyện là tốt, nhưng nếu như bị một số người ác ý, không biết chừng từ chuyện tốt đó lại trở thành chuyện xấu mà hại đến bản thân.

"A, đúng rồi, các người có nghe nói gì chưa, năm nay Ngân Dục thực hiện việc trao đổi học sinh." Có một người đứng trong hàng ngũ vây quanh An Nhiên lên tiếng nói.

"Học sinh trao đổi?"

"Đúng vậy, nghe nói lần này trao đổi không giới hạn mọi vùng miền quốc gia, lần này có 4 quốc gia, Hoa Hạ, Nhật Bản, Hàn Quốc còn có Anh Quốc nữa."

An Nhiên cũng biết chuyện này, lần này chắc hẳn là kì trao đổi lâu nhất của Ngân Dục, do Ngân Dục tổ chức.

Ngoại trừ Hoa Hạ, Nhật Bản, Hàn Quốc là ba quốc gia được phân biệt theo cấp bậc, mỗi nước chọn ra 5 người đứng đầu đến Ngân Dục được gọi là trao đổi việc học, ở mức độ nào đó mà nói, khi trong quá trình học sẽ có tranh đấu để chứng minh thể diện của quốc gia họ.

Sự việc trao đổi đã được đưa tin rộng khắp.

Ngày mai ở Nhật, Hàn, Anh lựa chọn người thi ở Ngân Dục các học sinh cũng đang tất bật chuẩn bị.

Chuyện này Phó lão gia nói với An Nhiên, Phó lão gia còn lên tiếng, nếu có người không biết tốt xấu muốn thi đấu tài năng thì cứ nghênh đón, liền hạ gục bọn người đó, lão gia tử đã giết không ít quý Nhật Bản, ông đối với bọn lùn Nhật Bản này không có chút hảo cảm, mà đối với những người nói là thích hiểu biết về văn hoá của quốc gia khác thì chỉ biết cười nhạt.

Khi Phó lão gia tử lên tiếng, cô sẽ không thể làm như mọi thứ đều không biết.

Khi trong phòng học thảo luận, nhìn mọi người đang hứng trí mà bàn luận, An Nhiên nhìn thoáng qua Cố Hữu đang nhíu mày, đáy lòng một trận buồn cười.

"Quả bươi nhỏ, đang nghĩ gì?"

Cố Hữu ngồi bên cạnh An Nhiên, phía bên kia là một cái hành lang.

"Ông nội nói, nếu tôi gặp đám người lùn kia, muốn dạy bảo họ thật tốt." Cố Hữu nghĩ nghĩ, mày càng nhíu chặt hơn.

Theo cậu suy xét, dạy bảo này là gì, nếu là dạy bảo dựa trên thân thể thì cậu thật không nắm chắc.

"Àn, dạy bảo cho tốt". An Nhiên phụng phịu, tràn đầy đồng cảm mà gật đầu.

Cố Hữu nhíu mày càng chặt hơn.

An Nhiên cũng nói vậy, vậy cậu phải chuẩn bị cho thật tốt, vì một tuần sau đã bắt đầu thực hiện trao đổi.

Nhìn Cố Hữu xuất hiện biểu cảm ngốc ngốc, An Nhiên nhất thời cười đến bụng bị đau.

Tô Nặc một mặt lo lắng nhìn An Nhiên không ngừng nhún vai, "Tiểu Nhiên, cậu bị đau bụng sao? Chúng ta phải đi bệnh viện à?"

An Nhiên cười càng lợi hại.

Thân thể của cô từ khi nào xuất hiện nhiều thứ như vậy a.

Một tuần sau, vào ngày thứ tư, cuộc trao đổi bắt đầu.

Lần trao đổi này khoảng một tháng, mà trong nửa tháng trước hội học sinh đều luôn khẩn trương chuẩn bị.

Vốn là 15 người, lần này đến là 17 người, Nhật Bản cử đến đây 7 người, 5 nam 2 nữ, Hàn Quốc cùng Anh Quốc thì 5 người, đều là 3 nam 2 nữ, lần này còn có các giáo viên cùng các nhân viên khác, tổng cộng gồm 27 người.

Lần này đều trao đổi học thuật, tuổi dao động từ 14 đến 18.

Trong lúc đó.

Học sinh của Nhật Bản từ xe đi xuống, trên mặt hiện lên ngao khí, học sinh trao đổi của Hàn Quốc tuy trên mặt lộ vẻ mặt cười, nhưng trong đáy mắt hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn, những người tình anh của Ngân Dục đều nhìn ra được, duy chỉ có đoàn người đến từ Anh Quốc vẫn duy trì thái độ thân sĩ, nho nhã.

Trong nháy mắt, đoàn người đến từ Anh Quốc đã chiếm không ít hảo cảm từ Ngân Dục.

“Không nghĩ đến, ở Trung Quốc cũng có kiến trúc như vậy a”. Trong đám người xuống xe, có một tiếng nói vang lên, người đó nói là Hàn ngữ, nhưng đây đều là học sinh tình anh, không người nào mà không tinh thông 5 loại ngôn ngữ?

“Đây là trường học tốt nhất Hoa Hạ, nếu loại kiến trúc phổ thông này mà còn không có, thì Hoa Hạ thật là...”. Tự cho là mọi người không hiểu Hàn ngữ, người đó tiếp tục nói.

“Chữ của Hoa Hạ, nhưng là Đại Hàn Dân Quốc tôi sáng tạo nên! Chúng tôi lần này đến, là cho bọn người đó thêm kiến thức, cái gì gọi là văn hoá chân chính.”

Người Hàn Quốc kia kích động nói, âm thanh ngày càng dương cao.

Học sinh của Ngân Dục còn chưa rời đi, toàn bộ ánh mắt đều tập trung đến tên kia đang cật ta đây.

Người ở Hoa Hạ là người ân nhân, mặc dù là rất chán ghét nhưng vẫn nén xuống, cái này là bạn bè quốc tế a.

Không liên quan, ngày sau còn dài, bọn họ có thể từ từ là dạy bảo tốt cho bọn họ, cái gì mà văn hoá của bốn quốc, cái gì tên là chính sử, cái gì là bẻ cong sự thật!

Mà người luôn ngồi trong hội phòng học sinh – An Nhiên, nhìn video đang phát, theo dõi tên học sinh kia.

Con người dần tối đen đứng lên, cô muốn là gặp mặt tốt đẹp, nhưng đám người này làm cho kiến thức của bọn họ là do trộm mà có.

“Quan sát tốt lắm, mọi hành động khác thường đều được thông qua!” An Nhiên lạnh lùng nhìn đám người bên trong.

Cô sẽ chiếu cố tốt cho đám người “Bạn bè quốc tế”!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 68.1

Đêm đó, An Nhiên vừa trở về nhà đã bị Phó lão gia từ kêu vào thư phòng để tiến hành giáo dục tư tưởng.

Ông đem toàn bộ những ngày mà ông kháng chiến kể lại cho An Nhiên, nhân đó ông còn nói 8 nước quốc tế liên minh để tiêu diệt đám chủ nghĩa phát xít, nói đến các nước khác thường thức văn hoá của nước ta như thế nào, nói đến nước miếng tung bay, kích động không thôi.

“Nếu cháu mà bị đám người kia khinh thường hay chế giễu mà giấu ông, ông đây sẽ cho cháu biết, ông sẽ không tha cho cháu.” Lão gia từ hung hăng trừng mắt với An Nhiên.

“Con nói lão gia tử, ông muốn nói gì không phải chỉ tóm gọn ở câu cuối cùng hay sao? Ông nói thêm nhiều lời như vậy làm gì a?”

Phó lão gia tử mặt đỏ lên, nhưng không thể hạ mình xuống được: “Nha đầu cháu nhớ cho kĩ, chỗ nào nên ra tay thì ra tay, giết hết những bọn bất lưu! Thế hệ trước của bọn họ không được thì thế hệ sau này cũng vậy.”

An Nhiên đã nhìn ra được, Phó lão gia tử nhìn cái này như một trận chiến thật sự.

Đến khi An Nhiên bảo đảm cho Phó lão gia một lời hứa, chỉ cần nhóm người đó khiêu khích, cô nhất định sẽ giữ lại cho Ngân Dục mặt mũi, Phó lão gia mới an tâm để An Nhiên đi về phòng.

An Nhiên nhìn di động, mới phát hiện ra có một tin nhắn chưa đọc, khi nhìn đến là của lão soái ca gửi đến

-----Anh không quay về được. Nhớ em.

An Nhiên đứng ngoài thư phòng, xem tin nhắn ngay người vài giây, sau đó trả lời lại hai chữ rồi cười tủm tỉm quay về phòng.

Mà trong lúc này, trong một phòng nào đó vang lên tiếng kêu to thảm thiết, Phó Quân Hoàng nhìn di động của mình ngầy người, con người tối đen xẹt qua một tia mềm mại, nhẹ nhàng tắt màn hình.

“BOSS, người đó khai.” Trên mặt là những vết son, trên thân là bộ quần áo nhiều màu sắc, người đàn ông đó đến trước mặt Phó Quân Hoàng cung kính nói.

Đem điện thoại bỏ vào túi, anh đứng dậy, đôi quần ủng ở trên bunn phát ra âm thanh hữu lực.

Đẩy cánh cửa của gian phòng, thấy một người đàn ông trung niên, toàn thân chặt vật, quỳ rạp xuống mặt đất, thân thể của ông ta hơi run, ngón út cùng ngón giữa của tay phải các khớp đều bị cắt đứt, khi hắn ta nhìn Phó Quân Hoàng bước vào thân người càng run dữ dội hơn.

“Tôi.. tôi nói, tôi cái gì nếu nói, không cần đánh, không cần đánh nữa...” Tay đứt, bụng đau, cả người đều là mồ hôi lạnh.

Người này tên là Luru Minh, là thầy coi bói, coi phong thủy, chuyên đoán mạng cùng xem phong thủy cho người khác, đã mấy ngày nay, tên thầy bói này hết ăn rồi lại uống ầm no, nhưng hiện tại hắn không có ở trong khu biệt thự, khi hắn nói chuyện thập phần là khoác lác cùng xán xược, được người xem phong thủy coi trọng nên người nọ cho hắn không ít tạ lễ.

Tên này cũng là do Diêm Tử Diệp mời tới, hắn nói cho Diêm Tử Diệp cái gì mà mượn xác hoàn hồn. Mấy năm nay, Diêm Tử Diệp vì “Đại kế” của hắn, tên thầy bói này mới ăn ở như đang ở cung điện, khi đi ra ngoài có người của Tần môn bảo vệ, thuận buồm xuôi gió làm cho người ta hâm mộ đến liú lười.

Từ khi chuyện kia qua đi, tên thầy bói này đều trải qua những ngày ăn ngon mặc đẹp hết sức sung sướng, chính hắn cũng không nghĩ đến vào lúc này sẽ có người tìm đến hắn.

Nhiều người mặc những bộ quần áo đầy màu sắc đi vào phòng hắn, không nói tiếng nào mà đánh hắn, khi hắn đang khiếp sợ thì hỏi người đứng phía sau hắn là ai.

Luru Minh nào biết nhóm người này đang làm gì a, hắn có chết cũng không nói, hắn nhớ được là khi đám người kia đến tìm hắn có bao nhiêu dọa người, nếu hắn đem người nọ nói ra, như vậy hiện tại hắn sẽ không chết nhưng cũng sống không bằng chết.

Nhưng mà, nhóm người này biết sự lựa chọn của hắn, khi hắn chưa mở miệng thì đó chặt đứt một ngón tay của hắn.

Bọn họ cũng không cho hắn thời gian, khi hắn đau đến hô ra tiếng, thì thấy ngón tay giữa cũng bị chặt đứt! Hắn lúc này mới thấy kinh hãi, nhóm người này thật là máu lạnh, bọn họ giống như một con dao sắc nhọn, chỉ chờ có đáp án, còn lại, nói bất kì cái gì cũng đều không nghe.

Ngay khi ngón tay cái của hắn sắp bị chặt khi hắn nói vội lên tiếng: “Tôi nói, tôi nói..!”

Quả nhiên lời hắn vừa nói, một đám người máu lạnh mới nén hắn xuống đất, hắn quỳ rạp xuống mặt đất sau đó ôm lấy ngón tay máu chảy đầm đìa, cả người đau đến rút lại.

“Là ai?” Phó Quân Hoàng nhìn tên thầy bói với ánh mắt rất lạnh, như đang nhìn một người đã chết.

Luru bói toán này bị đám người của Phó Quân Hoàng bắt lại đặt lên ghế.

Hắn ta nỗ lực ngồi an ổn trên ghế, mồ hôi lạnh ứa ra, trên người đau đớn làm cho hắn không ngừng rên rỉ, " Tôi cũng không biết, tôi không biết người đó tên gì, là một cô gái, là cô ta nói tôi phải làm như vậy, tôi lúc đó vì tiền, cũng không nghĩ nhiều, nên mới làm theo ý của cô ta. "

Tên thầy bói này nói rất nhanh, hắn sợ hắn nói chậm, các ngón tay của bản thân đều không còn.

" Mày ở đâu gặp được cô ta ? " Người đàn ông đứng bên cạnh Phó Quân Hoàng lên tiếng hỏi.

Gã thầy bói đau đến cả người đều cuộn mình : " Tôi.. tôi.. Tần môn, tôi khi ở bên người Diêm Tử Diệp có gặp qua cô ta, tôi nghe thuộc hạ kêu cô ta là Đường chủ. "

Đường chủ ? Đường chủ của Tần môn, là nữ, như vậy chỉ có một người --- Kiều Tử Du!

" Vì sao là cô ta ? " Tiếng nói lạnh như băng từ trong phòng vang lên.

" Tôi cũng không biết vì sao là cô ta, khi mười năm trước cô ta đã tìm đến tôi, tôi ... "

Chát ----

Một cái tát dán trên mặt của tên thầy bói, " Vì sao muốn gây sự với Phó An Nhiên ? " Người đàn ông với khuôn mặt sắc lạnh nói.

Vốn đã đau đến khắp người, bỗng chốc bị roi xuống mặt đất, hắn thống khổ rên thành tiếng, " Là cô gái kia. ...bảo tôi làm vậy... " Tên thầy bói cả người đau đến nổi nói chuyện cũng khó khăn.

" Khi nào thì bắt đầu thực hiện.. ? "

" Hai năm trước. " Tên thầy bói mồm miệng bắt đầu nói chuyện không rõ.

Mọi người đang đứng xung quanh Phó Quân Hoàng đều lui ra, sắc mặt có chút trắng bệch nhìn anh.

Cái tên đang quỳ rạp trên mặt đất đang run thì lúc này càng dữ dội hơn, người đàn ông đó tản ra sát khí vô cùng lớn, toàn thân đều tản ra hơi lạnh kinh người, người đàn ông này, mặc dù là Diêm Tử Diệp đứng trước mặt hắn, hắn cũng không có loại khí thế bức người như thế này.

Đột nhiên, Lưu thầy bói này cảm giác được nguy hiểm đang gần kề, mặc dù là vậy, nhưng hắn không thể tránh khỏi, thân thể chịu một đá của Phó Quân Hoàng, đôi quân ủng cứng rắn hung hăng đá vào bụng của hắn, nhất thời thân thể của hắn vắng xa.

Bịch... !

Phía sau lưng trúng mạnh vào vách tường !

Một ngụm máu tươi phun trên mặt đất !

" Xử lí. " Tiếng nói vang lên không chút độ ấm biểu thị cho kết cục của tên thầy bói, không ai có thể tổn thương bảo bối của anh mà còn có thể sống sót.

Người ở lại, cùng nhau xử lí tên thầy bói vô danh đó.

Tên thầy bói đau nhưng chưa đến nỗi ngất đi, khi nghe Phó Quân Hoàng nói ra câu nói kia thì không ngừng cầu xin tha thứ, sau đó nghe được câu trả lời, cũng là -----

Đùng-----

Tiếng súng nổ, viên đạn lạnh băng được bắn ra.

Vào lúc Phó Quân Hoàng về nhà, anh ở dưới lầu rửa mặt, tắm rửa xong, xác định trên người không có mùi gì khó chịu mới lên lầu đẩy cửa phòng ngủ của An Nhiên ra, nhìn thấy trên giường không có ai chột giật mình.

Đóng cửa phòng lại, bước nhanh đến phòng của bản thân, nương theo ánh trăng, nhìn thấy một người đang hô hấp đều đặn, thoáng chốc trong lòng cảm thấy đều mềm mại.

Nhẹ nhàng đi đến bên giường, nhẹ nhàng nằm lên giường, khi anh mới vừa nằm xuống thì người luôn nằm quay lưng về phía anh – An Nhiên đột nhiên hơi động thân, làm cho Phó Quân Hoàng sợ tới mức cứng đờ.

Khi ngửi thấy mùi hương quen thuộc, An Nhiên hướng đến Phó Quân Hoàng nhích lại, khi kề sát với thân thể anh, cô mới nặng nề ngủ đi.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng in một nụ hôn xuống môi của Phó An Nhiên, đôi môi mềm mại của cô luôn gây nên sự hấp dẫn đối với anh, hôn đến khi lửa nhóm trên thân anh mới buông môi của cô ra.

Mặc dù là vậy, nhưng An Nhiên vẫn không có tỉnh. Trong tiềm thức của An Nhiên, Phó Quân Hoàng đối với cô là hoàn toàn tín nhiệm, bằng không, người luôn cảnh giác như cô tại sao vẫn chưa tỉnh lại ?

Đem cô gái nhỏ bé bên người ôm vào trong lòng, làm cho cô càng thêm dính vào bản thân, anh mới an ổn mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 68.2

Trong ngày Hàn Anh Nhật tứ quốc đang có trao đổi học sinh, đều được chú ý trên các tạp chí cùng bạn bè trên mạng, các loại tạp chí đối với cái gọi là trao đổi việc học đều được tán dương, trên mạng mọi người đều có những ý kiến trái chiều, có người nói là tốt, còn có người nói không tốt... Tóm lại, mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Nhưng, khi mọi người đang bàn luận sôi nổi trên mạng thì có một người làm cho toàn bộ người trên mạng đều phát hoả.

Nguyên nhân tức giận không có gì khác, chính là xem thường học sinh của Ngân Dực !

----- " Tự cho mình là cao thủ của cờ, nhưng trong nháy mắt lại bị thua thảm hại "

Cờ cũng là một loại văn hoá lớn của Hoa Hạ, toàn bộ thế giới đều biết đến, nhưng lại đến Ngân Dực là sĩ vĩ, còn bị cho là thấp kém, cái này nhất định là đang kiểm chuyện.

Mà sự việc cũng chỉ trải qua như vậy.

Học sinh ở Ngân Dực có độ tuổi từ 14 tới 18 đều là học sinh trung học, chọn ra 17 người, cùng ba quốc gia Hàn Anh Nhật trao đổi rồi gom một nhóm lại thành một lớp, ngày đầu tiên học cùng nhau đều bình thường, nhưng sáng sớm ngày thứ hai, mấy người đó không chịu ngồi yên.

Ở Ngân Dực có một số câu lạc bộ khá nổi tiếng, cái này hầu như là cả thế giới đều biết, mà mấy người ngoại quốc này không coi ai ra gì vào buổi sáng tỉnh mơ đã đi dạo nhìn thấy người khác chơi cờ vua, liền lên tiếng coi thường :

" Không nghĩ tới, cờ vua của Đại hàn dân quốc chúng tôi, mà ở Hoa Hạ cũng có. "

Cái người nói chuyện mà không xem ai ra gì này là Lí Cùng Huân, hắn là hội trưởng của hội cờ ở đất nước hắn, nghe nói kĩ thuật đánh cờ của hắn rất cừ, những người ở độ tuổi ngang hắn không ai là địch thủ, thậm chí, hắn còn đánh bại không ít người có tiếng.

Khi hắn học trung học ở quốc gia hắn - Đại Hàn Dân Quốc, cờ vua là đại kì của Đại Hàn, hắn muốn đem văn hoá của quốc gia hắn phát triển ra bên ngoài.

Lí Cùng Huân tuy nói ngôn ngữ của chính quốc, nhưng mọi người ở câu lạc bộ không ít người biết tiếng Hàn, nghe hắn nói như vậy, một cô gái đang chơi cờ trong câu lạc bộ tức giận, vẻ mặt đỏ bừng, lưu loát nói tiếng Hàn mà trả lời lại :

" Cờ vua luôn luôn là của Hoa Hạ ! Cái gì mà cờ vua là của Đại Hàn, vậy mà Hoa Hạ cũng có ? Bạn có xấu hổ hay không ? "

Người đi cùng Lí Cùng Huân, một cô gái cũng dùng tiếng Hàn để nói : " Người của Hoa Hạ có tố chất thật kém "

" Có ý gì ? " Bỗng nhiên, toàn bộ người của câu lạc bộ cờ vua đứng lên, trong đó mặc dù có nhiều người không hiểu tiếng Hàn nhưng theo ánh mắt cùng cử chỉ của cô gái đó, tất nhiên sẽ không có ý tốt.

Hàn Dạ Anh (tên cô gái người Hàn quốc) nhìn mọi người đang bùng lửa giận, " Chính là tố chất kém "

" Đoạt đồ của nước chúng tôi, ở đó mà còn lớn tiếng. " Lí Cùng Huân chắc chắn lắc đầu. " Người của Hoa Hạ có tố chất kém thật. "

Có một nam sinh xông lên muốn đánh người, liền bị một người còn lý trí bước lên ngăn cản, " Không thể đánh, mình không thể ở trong này mà đánh, muốn đánh nhau cũng phải quang minh chính đại mà đánh nhau ! Bằng không người Hoa Hạ chúng ta nhận là người có tố chất kém ! " Người đó sử dụng Hán ngữ để nói, tên gây sự của Đại hàn cũng không rõ.

" Tôi muốn khiêu chiến các người ! " Lí Cùng Huân cao giọng nói, " Tôi muốn cho các người biết hiểu biết một ít, ăn cắp cùng chính gốc sẽ khác nhau như thế nào ! "

Mọi người ở đây đều tức đến mắt không chế rồi, đã gặp qua nhiều người không biết xấu hổ nhưng chưa từng gặp qua người không biết xấu hổ cực điểm như vậy.

" Thế nào, các người không phải nói cờ vua là thuần túy từ quốc gia các người hay sao ? Các người đây là không thách đấu ? ". Lí Cùng Huân cười nhạo, cùng giọng điệu châm chọc nói.

Hội trưởng của câu lạc bộ cờ không có ở đây, còn mấy người nòng cốt cũng không có, bọn họ đều là những người mới học qua bộ môn này, đối với Lí Cùng Huân bọn họ có chút biết hắn, khi hắn chưa đến gây sự, hội trưởng cũng nói với bọn họ nếu tên thích gây sự đó đến tìm mọi người khiêu khích, thì phải nhịn để chờ mọi người trở về.

Bọn họ không thể làm liều, bằng không, chỉ cổ vũ tên này sỉ vả bọn họ.

Nhưng nếu bọn họ tham gia, đến lúc đó không thắng mà thua, thì làm sao bọn họ ngẩng đầu lên được ? Ngay khi bọn họ muốn đi ra thì có một giọng nói thanh nhiên vang lên :

" Cờ vua vốn là của nước ta gì đó, chỉ cần là người có đầu óc thì sẽ biết. "

Chỉ thấy một thiếu nữ lạnh nhạt mặc đồng phục của Ngân Dực, con ngươi sâu thâm thẳm, làm cho người ta cảm thấy lạnh.

An Nhiên cầm trong tay quyển truyện cổ Grim đi tới, Tô Nặc người còn trong trạng thái mơ hồ, sau đó cùng Cố Hữu đi đến trước mặt Lí Cùng Huân, tiếng nói thanh thanh lãnh lãnh vang lên không có chút kính sợ.

" Có người sẽ nói với cậu, cái của người khác mà nói là của bản thân ? Cái này nếu tốt nói là tự tin có thừa nhưng còn xấu chính là không biết liêm sỉ. "

Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh nghe nói vậy, sắc mặt trở nên trắng bệch, cực kì khó coi, lúc Hàn Dạ Anh muốn lên tiếng thì có giọng nói thanh lãnh lại tiếp tục :

" Cùng người của Hoa Hạ so tố chất ? Tôi hỏi cậu một câu, người của các cậu là người có tố chất sao ? Người có tố chất là mỗi ngày đi nhìn văn hoá, xem văn hoá của những người xưa, tôi hỏi các người, các người không có học lịch sử khi ở tại quốc gia hay sao ! Có phải toàn bộ trên thế giới này là của các người, các người sẽ im miệng, hừm ? " Nói ra một hơi, lời nói luôn nhạt, biểu cảm không thay đổi.

Nhưng nhìn cô bình thản trong lời nói, mọi người xung quanh còn đang khản trương khi nghe xong thì nhiệt huyết tuôn trào.

"Bạn nói cái gì?" Hàn Dạ Anh lớn tiếng nói, lớn tiếng chỉ trích An Nhiên.

Ánh mắt có mười phần uy hiếp, không chút khách khí nhìn Hàn Dạ Anh, "Muốn thi đấu về đánh cờ, tôi đây xin chỉ giáo."

"Bạn là người của câu lạc bộ cờ?" Sắc mặt của Lí Cùng Huân mười phần khó coi, người Hoa Hạ này thật ngông cuồng!

"Trình độ của tôi, làm sao có thể được vào câu lạc bộ cờ của trường, bạn muốn cùng người đứng đầu câu lạc bộ này thi đấu, trước hết thắng tôi rồi nói tiếp." An Nhiên không đề ý đến Lí Cùng Huân mà hướng đến bàn cờ, mọi người kinh ngạc nhưng cũng nhường một lối đi cho An Nhiên.

Cố Hữu cũng đi đến bên cạnh An Nhiên, không nói một lời.

Mọi người bên trong câu lạc bộ cờ, đã có người nhận ra An Nhiên.

Người nổi danh ở Thất ban Phó An Nhiên, nghe nói gia đình nghèo khó, trong nhà rách nát không thôi, còn kiếm tiền bằng cách nhảy thoát y. Cô có thể thắng Lí Cùng Huân sao?

Có người muốn lên kéo An Nhiên trở về, không cần cô ở trong này làm ảnh hưởng, tuy rằng nhiều lời An Nhiên nói ra mọi người cũng tán đồng, nhưng đây là thể diện của Hoa Hạ cũng như là Ngân Dực, nếu thua, không biết chừng bọn người đó sẽ nói những gì.

Nhưng mà, mọi người còn chưa đụng được An Nhiên, thì bị Cố Hữu cản lại.

Cố Hữu, Cố thiếu gia, không ai dám chạm vào tiểu tử tông này. Cũng vì điều này mà An Nhiên dẫn Cố Hữu theo bên người.

"Cùng Huân học trưởng, phải giáo huấn người con gái không biết tốt xấu này thật tốt." Hàn Dạ Anh bị lời nói của An Nhiên tức đến muốn gào thét, nhưng cuối cùng chỉ nói một câu như vậy.

Lí Cùng Huân hừ lạnh, ngồi đối diện với An Nhiên, khi hất lên cờ, dùng một cái quân vua cùng quân pháo của An Nhiên bị vây một chỗ.

"Thua, cũng không nên khóc."

Biểu cảm của An Nhiên luôn nhạt, "Cứ tự nhiên, chưa biết ai sẽ thua, chỉ sợ có người thua đến không đứng dậy nổi."

Lúc này, mọi người đứng ở trong câu lạc bộ, hận không thể đem toàn bộ chất xám cho An Nhiên mượn, chỉ cần cô thắng tên coi ai không ra gì đó, mọi người đều sẽ an tâm.

Đám nhà báo nhận được tin, mọi người đều chạy đến Ngân Dực, đám người có đợi có mâu thuẫn về học thuật, nhưng ngày hôm qua mọi chuyện về trong trạng thái tĩnh, tĩnh đến nỗi làm cho mọi người không biết viết gì.

Khi nghe đến ở Đại Hàn có người là chủ tịch hội cờ, bọn họ (báo chí) liền bùng bùng ý chí, cầm máy ảnh cùng ghi chép đến trường học.

Bọn họ tưởng rằng, người cùng Lí Cùng Huân kia thi đấu phải là hội trưởng của câu lạc bộ cờ hoặc là một thành viên nòng cốt nào đó, nhưng không hề nghĩ rằng, người ngồi đối diện Lí Cùng Huân kia, là một học sinh luôn có bộ mặt lạnh nhạt thường xuyên xuất hiện ở trang đầu có tạp chí Phó An Nhiên.

Phó An Nhiên có thể cùng Lí Cùng Huân người có trình độ quốc tế chơi cờ hay sao? Trời a, chẳng lẽ họ muốn cùng Đại Hàn phòng thủ, liền muốn đem "cận bã" hi sinh sao?

Tuy rằng, mọi người thực vội, rất muốn hét lên, nhưng trong trường hợp như vậy chỉ biết im lặng đứng nhìn.

Lí Cùng Huân chơi cờ có điểm khi người, mỗi bước hất đi, thời điểm hất chuẩn bị ăn đối phương, quân cờ trên bàn phát ra một tiếng "kịch", ánh mắt tràn đầy ý cười nhạo.

Mà An Nhiên thì ngược lại, biểu cảm của cô luôn lạnh nhạt như trước, cử chỉ của cô tao nhã khi đi mỗi quân cờ, phảng phất trong đó không phải là một trần đấu mà là đùa giỡn cùng một tên trẻ con.

Trên bàn cờ, ai là thợ săn, ai là con mồi, chỉ cần là những người chơi cờ lâu năm sẽ nhìn ra được.

Vương Thế Kiệt khi nghe được tin tức liền chạy tới, thời gian đã trôi qua được một nửa.

Tầm mắt của cậu không tự chủ nhìn trên gương mặt lạnh nhạt, trong đầu lại nhớ đến khi ở trong phòng bệnh, ánh mắt nguy hiểm của cô, cô gái này, thật đúng là không bình thường.

Đối với cờ vua, Vương Thế Kiệt có chút hiểu biết, ít nhất biết ngựa đi làm sao, tướng đi như thế nào, mà ông cụ nhà cậu coi như là cao siêu, chỉ thiếu một chút là có thể đi vào đội tuyển, khi nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên, trong lòng kinh sợ một trận.

Phó An Nhiên này có vài phần giống ông cụ nhà cậu, bất quá khi nhìn thấy khí thế trên mặt cô, xem ra ông cụ nhà cậu còn kém vài phần.

Lí Cùng Huân sắc mặt bất động, nhưng đáy lòng lại vô cùng lo lắng.

Nhìn quân cờ trên bàn, đừng nói là thắng, chính là thua, nhất định là thua rất thê thảm.

Hắn dường như đã nhìn ra, cô chính là đang đùa giỡn với hắn, cô làm như không chút hiểu biết, cô không vội, cứ thong thả mà ăn xe của hắn, ăn pháo của hắn...

Cô giống như là có thể biết trước được bước kế hắn muốn đi như thế nào.

Mới đầu hắn cho là cô đi loạn, lại không nghĩ rằng, ngay từ đầu, cô liền bài trí bố cục, làm cho hắn tự mình nhảy vào. Cái này, có bao nhiêu tâm tư thâm trầm, cùng khả năng tính toán thế nào?

An Nhiên không để ý đến tâm tư rối loạn của đối thủ, cô mỗi bước đi đều đậm mực, bình tĩnh ăn con ngựa còn sót lại trên bàn cờ của hắn, sau đó từng bước ăn hết chốt, sĩ... Cô từng bước, từng bước ăn, chỉ còn quân vua còn ở lại.

Người xung quanh hưng phấn nhìn, ở mỗi bọn họ đều áp chế bản thân không cho hưng phấn làm hại đến cảm xúc, nhưng mọi người ở trong câu lạc bộ không ngừng kích động.

Mẹ nó! Phó An Nhiên cô gái này quá lợi hại, vậy là có thể hạ Lí Cùng Huân! Nếu không phải mọi người nói Lí Cùng Huân là người đứng đầu về thi đấu cờ, bọn họ nhất định sẽ cho rằng, đó là danh hiệu giả.

Lí Cùng Huân rất tức giận, cô có thể sớm là hạ hắn, nhưng tại sao bây giờ không chịu chiếu tướng? Hắn chỉ có thể cầm một con cờ còn lại (Quân vua) là đi chuyển tới lui.

Khi An Nhiên đem quân xe về phía trước, mới nhẹ giọng nói "Chiếu tướng."

Tiếng nói lạnh nhạt vừa vang lên, ngay sau đó là tiếng hoan hô của học sinh Ngân Dục.

Không đến nửa giờ! Không đến nửa giờ Phó An Nhiên đã đánh lại Lí Cùng Huân, thần kì!

Người ngồi trong phòng chờ đợi kết quả - Hiệu trưởng, khi thấy được An Nhiên thắng, mới thở ra.

May mắn, may mắn là Ngân Dục thắng, bằng không thể diện của Ngân Dục không biết để vào đâu.

Sắc mặt khó coi cùng biểu cảm cực kì cứng ngắc, Lí Huân nói "Cảm ơn chỉ giáo.", Bốn chữ này cơ hồ là hắn cắn răng nói ra.

Sắc mặt của An Nhiên như trước: "Lúc này biết được bản địa cùng ăn cắp khác nhau chỗ nào sao?"

Phốc xuy.....

Tất cả học sinh Ngân Dục còn đang kích động, nghe được An Nhiên nói lời này, nhất thời toàn bộ đều cười cả lên.

Cái này Đại Hàn chữ bới Hoa Hạ, tự cao tự đại, xứng đáng bị cười.

"Trộm chung quy lại chính là mình, thật là nghiên cứu không ra.". Mọi người xung quanh chột cao giọng nói.

"Nhớ kĩ, cô ấy không phải là thành viên của câu lạc bộ cờ." Mẹ nó, tức chết hắn.

"Nếu còn không phục, chúng ta có thể thêm một trận nữa." Người trong hội cờ hiện tại đang hưng phấn, la lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: CHƯƠNG 68.3

Hiện tại Lí Huân làm sao còn muốn ở nơi này để mọi người chế giễu, sắc mặt hắn cứng ngắc hướng về phía An Nhiên gật đầu chào, sau đó cùng Hàn Dạ Anh đi ra ngoài.

Khi bọn họ nghe được rất nhiều tiếng vỗ tay của học sinh ở Ngân Dục, các học sinh ở Ngân Dục vỗ tay giống như họ đấu thắng một trò chơi thông thường nào đó.

Nhưng bọn người đó đâu biết rằng, các học sinh vỗ tay với ý từ: "Chúc mừng đồ ngốc, chúc mừng các người bị thua!"

An Nhiên đã vô tình làm nên một chuyện, trong nháy mắt toàn bộ người của Ngân Dực đều truyền tai cho nhau, thậm chí khí mọi người nhìn thấy Lí Cùng Huân, đều sẽ nói một câu : " Bạn Lí Cùng Huân, bạn đánh cờ vua giỏi quá, mỗi lần như vậy ", sắc mặt của Lí Cùng Huân đỏ lên rồi lập tức biến thành đen.

Mặc kệ là nói thế nào, bọn họ là người Hoa Hạ, bọn họ thân nhau thì vẫn đáng yêu, mặc kệ là sao, cũng phải tại đây đòi những thứ vốn là của mình.

An Nhiên cùng Lí Cùng Huân đấu trận này, không hề thiếu những học sinh dùng di động chụp lại, quay lại, thậm chí còn đăng trên mạng với tiêu đề " Cờ vua của Đại Hàn là vô địch không có đối thủ, mà lại thất bại thảm hại " Nội dung bên trong được đăng kèm theo video clip.

An Nhiên trong nháy mắt đã nổi tiếng khắp các trang mạng.

Bài báo này rất có trình độ, thu hút không ít ánh mắt của truyền thông, khi bọn họ nhìn thấy trận đấu, có một ông lão danh thủ bí mật của quốc gia nói :

" Bàn cờ giống như chiến trường, chúng ta ở trên chiến trường phải giết người, chỉ có những người có tâm tư kín đáo, thì mới có thể đánh một quân cờ hay. Cô gái nhỏ này thật không đơn giản a, nếu là tôi, cũng không có nhiều khả năng để chiến thắng. "

Mọi bình luận đều hướng về phía An Nhiên, hội cờ vua ở Hoa Hạ rất nhiều, nhưng có thể đem cờ cho người tốt thì cũng không nhiều.

Ở Ngân Dực Phó An Nhiên là một người nổi tiếng, sau trận này, An Nhiên càng nổi tiếng hơn.

Khi biết được thân phận học sinh của An Nhiên thì hội thiếu gia vùng tiểu thư cũng đến xem, nhìn thấy cô thoải mái mà đánh bại cái tên không xem ai ra gì, trong lòng bọn họ dâng lên một dòng khí tự hào, vậy mà lúc trước trong mắt bọn họ chỉ nhìn cô khinh thường xem cô là một vũ nữ thoát y, làm sao mà bọn họ ngu ngốc mà có thể tin tưởng lời người khác nói.

Phó An Nhiên căn bản không có che giấu cô chính là người họ Phó nên có khí phách cùng nghiêm nghị, mà cô chỉ là ả phản thiện mà thôi. Nếu không phải lần đó hội học sinh xảy ra chuyện, bọn họ nghĩ sẽ đi đến An Nhiên nói vài lời chúc mừng.

Nhưng hiện tại, bọn họ chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn, nhìn cô gái luôn lạnh lùng, bọn họ có cảm giác hơi xấu hổ mà cười cười.

Bộ đội U Linh

Vừa mới hoàn thành buổi huấn luyện dành cho các thành viên của U Linh, một đám người đều ngã xuống mặt đất, bọn họ đã lâu không bị huấn luyện với cường độ cao như vậy.

" Ôi mẹ ơi ! tiểu Quái vật kia thật là yêu nghiệt ! " Đột nhiên, một tên còn đang nằm trên mặt đất - Ngốc Ứng đột nhiên nhảy dựng lên kinh hô một tiếng.

Phó Quân Hoàng đang ngồi mắt anh đang nhắm bỗng nhiên mở to ra, con ngươi tối đen nhìn người đang la lớn.

Tên kia vừa đen vừa ốm ấy mới để ý được mọi người đang nhìn hắn, cuối cùng ngoan ngoãn giao nộp di động của bản thân lên cấp trên (huấn luyện viên), khụ khụ. Anh mắt nóng rực của huấn luyện viên làm cho hắn cảm thấy rất áp lực a.

Ở Bộ đội U Linh, không có trời buộc, một người nào đó khi đi vào U Linh, cái đầu tiên cần làm là đánh bại đám bộ đội do bọn hắn trấn thủ, thuộc hạ của Phó Quân Hoàng, không cần nghe mệnh lệnh, phải tự suy xét bản thân.

" Tiểu quái vật thật đúng là người văn võ song toàn a. Nhìn vị lão tiên sinh bình luận cho cô ấy, cô ấy lại là người quân sư chỉ đạo có tài năng a. " Ngốc Ứng lau lau cái đầu không có tóc của mình mà lên tiếng.

Phó Quân Hoàng đọc một dòng bình luận thật dài kia mà không bỏ sót một chữ, cuối cùng, tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt đậm mạc, ánh mắt anh dần dần chuyển sang ôn nhu,

Bảo bối của anh, vĩnh viễn là tuyệt nhất.

Mọi người hiện còn đang mệt mỏi khi nhìn thấy ánh mắt của Phó Quân Hoàng ôn nhu như nước, bọn họ không khỏi rung mình.

Mẹ nó, không nghĩ tới huấn luyện viên còn nghĩ tới tình yêu a ! Đã như vậy mà còn đặc biệt nghiêm trọng !

Cái kia... Nghe nói quái vật nhỏ đó con gái của huấn luyện viên a, tuy rằng hai người bọn họ tuổi tác kém nhau hơi lớn ? Ở trong lòng bọn họ, huấn luyện viên chính là người vạn năng.

" Tôi nói này lão đại, nếu như một ngày nào đó tiểu quái vật mà có bạn trai, thì anh sẽ làm sao bây giờ. " Ngốc Ứng không biết mình sẽ gặp đại họa, liền đem nghĩ vẩn trong lòng nói ra.

Báo đốm không chút lưu tình đá một đá vào Ngốc Ứng. Ngốc Ứng xoay người đứng lên, bắt lấy Báo đốm đánh trả.

Báo đốm kịp thời tránh né, nhìn mặt của Phó Quân Hoàng trở nên lạnh xuống nhìn hai người đang diễn trò nói : " Lão đại, thằng này hôm nay chưa uống thuốc, anh không cần quan tâm hắn. "

" Thôi Báo tử, cậu nói cái gì ! Lão tử không có bệnh ! Lão tử nói không đúng sao ? Tiểu quái vật hiện tại rất lợi hại a, cô lại nổi tiếng ở trên mạng như vậy, đến lúc đó có rất nhiều người theo đuổi, khi đó "

Bịch, một đá không chút lưu tình mà đá vào bụng của hắn, tiện đà che miệng của tên Ngốc Ưng này lại, hướng về Phó Quân Hoàng người đang có sắc mặt rất khó coi mà cười.

Mọi người trong U Linh thấy vậy liền đến hỗ trợ, một đám người cười nói. " Huấn luyện viên, tên Ngốc Ưng này thường xuyên quên uống thuốc mà đi ra ngoài, ngài đại lão gia không nên chấp nhất. "

" Đúng vậy, đúng vậy. "

Ngốc Ưng đang bị che miệng mắt mở lớn, trùng với đám người này, hắn rõ ràng là không bị bệnh.

Phó Quân Hoàng đứng dậy, đem điện thoại ném trả lại Ngốc Ưng, nhìn một đám đang cười cười là đi ra ngoài.

Khi Phó Quân Hoàng đã đi xa, Báo đốm mới buông tay cái tên Ngốc Ưng đang giãy giụa này.

Đến khi được tự do, Ngốc Ưng la lớn, " Các người này tại sao mà lại ngăn tôi, bản thân tôi có bệnh hay không bản thân tôi tự biết ? Làm sao mà ngăn cản tôi không cho tôi nói chuyện, tôi nói... "

" Chúng tôi đang cứu cậu đấy người anh em à. " Khi ốm thờ dài vỗ vỗ về mặt đang tức giận của Ngốc Ưng.

Ngốc Ưng còn chưa hiểu, cứu tôi ? Lão tử không có bệnh, các người... "

" Ngu ngốc ". Báo đốm không chút khách khí quát ra hai tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nói " Nếu không cản cậu, cậu sẽ bị huấn luyện viên đem ra mà luyện đàn. "

Ngốc Ưng bỗng chốc im lặng, hắn nghĩ lại trước khi huấn luyện viên rời đi, ánh mắt của anh nhìn về phía mình.

Mẹ nó ! Ánh mắt kia thật là lạnh như băng ! Thật là dọa người ! Làm sao mà đến giờ hắn mới biết.

Nghĩ đến ánh mắt vừa rồi của Phó Quân Hoàng, Ngốc Ưng mới hoảng sợ, hắn trịnh trọng nói với các anh em :

" Anh em tốt. "

Một đám binh lính nhìn Ngốc Ưng đang kích động mà thờ dài, bọn họ thế nào mà làm như vậy, liền liếc hắn một cái, bọn họ phải tốn bao nhiêu sức.

Mà lúc này, người mới đi ra – Phó Quân Hoàng, toàn thân đều lộ ra một thân lãnh khí.

Bạn trai...

Con người tối đen vụt qua một tia lãnh băng.

Chỉ cần khi nghĩ đến, một người đàn ông đứng bên cạnh của bảo bối, anh kìm nén lại tất cả xúc động

Khi Ngốc Ưng nói đến ba chữ đó, anh chỉ có một suy nghĩ, đó chính là giết chết tên đó (tên bạn trai của An Nhiên).

Nghĩ đến những dòng bình luận, đáy lòng của Phó Quân Hoàng xẹt qua một tia bất an, mà phiền chán lại nhiều hơn.

Bản thân anh biết, bảo bối có bao nhiêu tốt, luôn luôn biết, bảo bối của anh rất hấp dẫn ánh mắt của mọi người, anh...

Đáy lòng xẹt qua chút bất an.

Lấy di động ra, không chút do dự mà nhấn một tin, nhìn lại một lần nữa cái tin nhắn vừa gửi, Phó Quân Hoàng bình tĩnh nhìn di động, chờ đợi tin nhắn được trả lời.

Đình----

Tin nhắn được trả lời

----- Lão soái ca, anh thật đáng yêu.

Hai bên tai của Phó Quân Hoàng không tự chủ được liền đỏ lên.

Anh thật là... Càng ngày càng lạ.

Vào lúc này, Tô Nặc nhìn người đang cười trước mặt mình – An Nhiên, " Tiểu Nhiên. "

An Nhiên xua xua tay, nhìn tin nhắn trên màn hình.

-----Không cho tìm bạn trai. Giết chết.

Lí Cùng Huân đang trong lớp học trao đổi, đầu tiên làm cho mọi người tức giận, hơn nữa sự tức giận này còn mạnh mẽ hơn nữa, hần không chỉ làm Ngân Dực tức giận, mà còn làm toàn bộ Hoa Hạ đều nóng giận.

Hần cùng Hàn Dạ Anh nói, làm cho nhiều nhóm thanh niên nhiệt huyết của Hoa Hạ phần nộ không ít, đã có người tuyên bố, nếu bọn họ thấy hai người này ra khỏi Ngân Dực, thì đừng trách bọn họ không khoan nhượng, bọn họ đã nói rõ, cái tên không coi ai ra gì mà còn ngu ngốc, bọn họ không đón tiếp.

Từ đầu đến thì cút về chỗ đó.

Người dẫn đầu của Đại Hàn là Lí Chính Tú con người đầu hung hãn, trong một tháng trao đổi, không nghĩ tới ngày thứ hai bọn họ đã trở thành những tấm bia, hiện tại, chỉ cần bọn họ đi ra khuôn viên trường thì bọn họ luôn cảm thấy, mọi người xung quanh nhìn bọn họ với ánh mắt đầy tức giận.

Mặc dù ở Ngân Dực mọi người không muốn tiếp đãi bọn họ, nhưng mà toàn bộ giáo viên cùng học sinh ở Ngân Dực ánh mắt của họ đều rất kì lạ, dù trên mặt vẫn là cười cười nhưng lại xa lạ và khách khí, nhưng ở bên ngoài Ngân Dực thì không giống vậy, người của Hoa Hạ thấy bọn họ (đám người Đại Hàn) dường như muốn cắn xé.

“Một đám chó Hoa Hạ!”. Một tên của Đại hàn lớn tiếng mắng.

“Lí Cùng Huân, cậu điên rồi sao! Nơi này là Ngân Dực!”. Lí Chính Tú lớn tiếng quát, " Hoa Hạ mặc dù không sánh kịp với Đại Hàn, nhưng trong bọn họ đều ẩn giấu nhiều ngoại hủ tàng long, hiện tại bởi vì hành vi ngu xuẩn của cậu, đã làm cho bọn họ lên mặt, nếu sau này còn phát sinh chuyện như vậy, chúng ta phải nhận không ít trừng phạt. "

Lí Cùng Huân nổi giận đùng đùng ngồi trên ghế, gương mặt lạnh lẽo.

" Cờ vua của chúng ta đã bị thua bởi bọn họ, tôi không tin, bọn họ có thể thắng được về võ của chúng ta ! " Một tên cao lớn của Đại Hàn hừ lạnh, " Ngày mai, tôi muốn xem, bọn họ làm sao có thể thắng tôi. "

Mọi người nghe được lời của thiếu niên đó, sắc mặt tốt lên không ít.

" Như vậy, Kim Mẫn Tích, đến lúc đó sẽ tìm cậu. "

Kim Mẫn Tích, nổi danh là thiên tài võ thuật ở Đại Hàn, hần sẽ cho bọn họ (người ở Ngân Dực) coi các quyền của quốc gia họ sáng tạo, đến lúc đó bọn họ sẽ khiến một đám chó Hoa Hạ xem, thế nào là thực lực chân chính.

Bên Đại Hàn đang tính kế cho ngày mai, thì đoàn người Anh Quốc đều luôn hoà nhã, năm người trao đổi đang ở trong Ngân Dực đều có bộ dáng không chỉ đẹp mắt mà còn hoà ái, bọn họ đều khiến mọi người đều ưa thích.

Vào lúc này, trong phòng họp ở một nơi nọ, có một quốc gia tuyên bố là đất nước họ là đất nước mặt trời không bao giờ lặn - Nhật Bản, trong phòng họp của các học sinh trao đổi, năm tên học sinh nhìn tên học sinh của Đại Hàn và Ngân Dực cùng giao chiến, thì đưa ra một kết luận :

Người này là Phó An Nhiên, rất lợi hại.

" Nhớ kĩ, mục đích của chúng ta khi đến Ngân Dực. " Người ngồi ở vị trí trung tâm là một người đàn ông có ánh mắt hơi buồn nhưng lại đầy sức quyến rũ, lạnh lùng nói.

" Vâng ! "

" Đại Hàn muốn gây chuyện, để cho bọn họ gây chuyện, chúng ta không cần làm theo. "

" Vâng "

" Phó An Nhiên này nhìn cho kĩ, đến lúc đó.... "

Lời của người đứng đầu chưa nói hết, có ba tiếng gõ cửa vang lên, lập tức cách cửa phòng được đẩy ra, hai tên đàn ông mặc quần áo đen đi tới, bọn họ tháo mặt nạ xuống, hai người này cũng chính là hai người cùng đến trong đoàn trao đổi học sinh của Nhật Bản.

" Chúng tôi đã bị mất dấu. " Một thiếu niên mới vừa vào đã cầm ly trà lên uống hết.

" Đã mất dấu ? " Sắc mặt của Sơn Điền lạnh lùng nói. " Chỉ là một học sinh trung học, các người cũng có thể mất dấu, tập đoàn nuôi dưỡng các người để làm gì ! "

Một người với gương mặt bình tĩnh đang ngồi trên ghế cũng có sắc mặt hơi khó coi, từ ghế đứng dậy, câu nệ đứng dậy.

Hôm nay sau khi tan học, hần cũng Thiên Xuyên liền nhận được mệnh lệnh, theo dõi Phó An Nhiên, khi có tin tức của cô, nếu có thể thu phục của cô thì

là tốt nhất, nhưng mà, không nghĩ tới, vừa mới đi ra khỏi trường không xa, thì bọn họ đã bị người đó (An Nhiên) bỏ xa.

" Cô ấy đã sớm phát hiện ra chúng ta. ". Thiên Xuyên sau khi nói câu đó xong liền hối hận, đã phát hiện đó không phải biểu hiện cho bọn họ đã không chịu nổi đã kích hay sao ?

Quả nhiên, người đàn ông với ánh mắt buồn đó sắc mặt càng khó coi, " Cô ta đã nhìn thấy mọi người rồi sao ? "

" Không có. ", Hai người đồng thời lắc đầu.

" Vài ngày nay phải thật tĩnh, chúng ta còn nhiều thời gian, không cần nóng nảy. ". Người đàn ông đó trầm giọng nói.

Khi Phó An Nhiên nghe người bên dưới truyền tin, trong lòng một trận cười lạnh.

Quả nhiên, đám người này không chịu yên.

Tưởng là muốn cùng cô đùa giỡn ? Có thể, chỉ muốn là lúc đó có thể mà đùa giỡn không ảnh hưởng đến tính mạng là tốt nhất.

Ở một bên khác.

Tần trạch.

Trong phòng tối, cửa sổ sát đất đặt bên cạnh bàn học, một người mệt mỏi tựa trên ghế.

Khi hắn thấy được tin, Phó An Nhiên không chết, Phó An Nhiên còn thắng được tên kì thủ của Đại Hàn, ánh mắt nhìn ảnh chụp trên ti vi, gương mặt lạnh lùng, lại làm cho trái tim hắn nhảy lên.

Cái loại rung động này, đã bao lâu chưa xuất hiện.

Không phải nói, linh hồn đã đi thành công rồi sao? Không phải nói, gia của hắn đã trở lại rồi sao? Như vậy, Phó An Nhiên vì sao còn chưa chết! Vì sao cô còn làm cho trái tim hắn nhảy nhanh như vậy? Chỉ là ảnh chụp, chỉ là ảnh chụp mà thôi!

Có chút hoảng hốt, lấy di động ra gọi, nhưng lại không có người nghe.

Đáy lòng Diêm Tử Diệp xẹt qua một tia bất an, tựa như, có cái gì đó mà hắn không biết, đang diễn ra.

Hắn, hắn...

"Luru Minh hiện tại đang ở đâu!" Gọi điện thoại cho người "Bảo vệ" Luru Minh.

Người bên kia không ngờ lại nhận điện thoại của Diêm Tử Diệp sớm như vậy, đã sớm bị dọa choáng, lại nghe Diêm Tử Diệp hỏi đến Luru Minh, bọn họ bị dọa không ít.

"Luru Minh đang ở đâu?" Tiếng nói không chút kiêng nể, tức giận lên tiếng.

"Tôi không biết! Chúng tôi không biết! Lúc đó chúng tôi bị người ta đánh hôn mê, đợi đến khi đến nhà của Luru Minh, thì phát hiện hắn không có ở đó, chỉ thấy, chỉ thấy, nhà của hắn rất lộn xộn, có dấu vết đánh nhau, còn có không ít máu cùng ngón tay, chúng tôi nghĩ... nghĩ... , Luru Minh đã bị giết chết."

Diêm Tử Diệp bỗng đứng đứng dậy, nhắc chân ra khỏi phòng.

Tần Lam vừa ngủ không bao lâu, thì bị, một trận sức đột ngột đem cô kéo dậy, nhất thời bị túm, sau một hồi choáng váng, không chút lưu tình ném cô xuống đất.

Cô ngẩng đầu lên, lúc đó ánh mắt Diêm Tử Diệp đầy tơ máu đỏ nhìn cô, nói:

" Cô, thật sự là ai!"

--- ----- ----- Hậu trường (cái này trong phần convert. Nếu các pn không thích thì sau này nếu có ta sẽ bỏ quả...^^~)--- -----

Một ngày nào đó, An Nhiên cùng Phó thiếu tướng đang hôn nhau đến khó thở, ngay khi Phó thiếu tướng đang bị hoá dục khắp người thì Phó Quân Hoàng mới buông người trong lòng ra, quay mặt sang một bên, thờ dốc.

"Lão soái ca, hiện tại em chỉ mới 15 tuổi, anh muốn đợi đến khi nào?" An Nhiên dựa vào lòng anh, cười cười nói.

Phó Quân Hoàng nhú mày, nhìn An Nhiên đang cười như một tiểu hồ ly, há miệng, cắn vào môi cô. Nói

"Không đợi được, hửm?"

An Nhiên nhú mày

“Muốn làm liền làm!” Phó thiếu tướng khí phách nói

“A! Làm được?” An Nhiên cười.

Phó thiếu tướng nhú mày, nhìn nha đầu đang nằm trong lòng, mày càng nhú chặt, cuối cùng mới thở ra, “Không thành vấn đề, anh có thể”

CMN, cái gì mà có thể! Lời nói phải rõ ràng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: CHƯƠNG 69: MÀY MUỐN CHẾT TAO LIỀN TIẾP, VÔ XÁ CÓ NỘI GIÁN.

Dưới ánh đèn, Diêm Tử Diệp giống như tu la, một thân hắc đầy sát khí đứng ở bên giường, nhú mày nhìn Tần Lam.

Tần Lam cũng không đứng dậy, cô liền quỳ rạp trên mặt đất, thanh lãnh nhìn con giận của Diêm Tử Diệp, mà ánh mắt của cô sâu xuống, có một chút nghi ngờ.

Ánh mắt của Diêm Tử Diệp đều là hình ảnh của Tần Lam, hắc đi đến chỗ của Tần Lam, ngồi xổm xuống, “Nói với tôi, cô là ai? Hừm?”

Ánh mắt của hắc đầy khát vọng, tràn đầy sợ hãi, tay của Tần Lam muốn sờ lên gương mặt hắc, mới vừa đưa lên một nửa thì tay đã bị Diêm Tử Diệp túm lấy.

Mày nhú lại, Tần Lam nhìn tay của bản thân đang nằm gọn trong tay hắc, nhìn thoáng qua ánh mắt nghi ngờ của Diêm Tử Diệp.

Hắc nắm tay của cô đau qua.

“Cô có phải là gia của tôi hay không?” Diêm Tử Diệp không biết vì sao lại hỏi như vậy, hắc hi vọng nghe được đáp án, muốn nghe được câu trả lời, hắc muốn nghe cô nói là “phải”.

Nhưng, cô nhìn hắc, thật lâu, cô vẫn nói một câu không thay đổi, “Diêm Tử Diệp, cut.”. Nhưng có khác biệt là, lúc này đây là mắng, không có như lúc đầu lạnh lùng và chán ghét.

Tâm của Diêm Tử Diệp bỗng chốc rơi vào đáy cốc.

Đột nhiên buông tay Tần Lam, hắc ngồi trên thảm, nhìn Tần Lam.

Khuôn mặt giống, ánh mắt cũng giống, thậm chí âm thanh cũng giống... Nhưng vì sao, cô không phải là gia của hắc?

Thân mình của Tần Lam giật giật, cô đứng dậy đi đến bên người của Diêm Tử Diệp, ánh mắt lạnh băng xẹt qua một tia lo lắng, muốn đi qua an ủi hắc, nhưng khi chạm đến ánh mắt của hắc, cô không tự chủ được lùi về sau một bước.

“Gia, gia, gia...” Diêm Tử Diệp nhìn Tần Lam, nhìn nhìn, hắc bỗng nhiên đứng dậy, chạy thẳng ra khỏi phòng.

Phó An Nhiên không chết, như vậy, như vậy là gia vẫn còn trong cơ thể của cô (An Nhiên)? Gia, của hắc không chết.

Tần Lam ngồi sững sờ trên mặt đất, nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Diêm Tử Diệp chạy tới gara, đèn xe chiếu sáng, chiếc xe thể thao nhanh chóng chạy ra ngoài.

Trong lòng, xẹt qua một cảm giác quái dị truyền đến.

Hắc đi rồi.

Trong đầu đột nhiên hiện ra ba chữ, mà thân thể của Tần Lam sau khi Diêm Tử Diệp rời đi, không có chút động nào.

Cô chờ, chờ Diêm Tử Diệp của cô trở về, chờ hắc trở về.

Trong phòng truyền đến từng trận âm thanh ái muội, một người đàn ông đang thờ dục, trong đó, còn có âm thanh kiều mị của một người phụ nữ, nhưng khi, âm thanh của người đàn ông càng ngày càng lên cao, thì có một âm thanh gõ cửa vang lên.

Vào lúc khẩn của hai người, thì làm gì có thời gian mở cửa? Khi hai người đang tới cực hạn thì nghe một tiếng phịch, cánh cửa trong nháy mắt bị vỡ ra.

Hai người vốn còn đang kích tình bên trong, trong nháy mắt ngồi dậy, người đàn ông đó bị người phụ nữ không chút lưu tình đá xuống đất, đem chặn bên giường quần lại, vươn tới gối đằng sau đầu rút ra một khẩu súng, biểu cảm hết sức thận trọng.

Phòng ngủ bị người khác đẩy ra, người phụ nữ đó chợt lắc mình, tay nắm chặt vào khẩu súng chĩa vào người đang bước vào!

Nhưng khi nhìn thấy người đang đứng ở cửa, biểu cảm của người phụ nữ đó hơi giật, nhưng, họng súng vẫn nhắm vào mi tâm của người đó.

“Đường chủ, môn chủ muốn gặp ngài?”. Biểu cảm của người nọ không chút thay đổi, giống như không nhìn thấy người đàn ông phía sau của người phụ nữ đó, nói xong, xoay người muốn rời đi.

Người phụ nữ này chính là Kiều Từ Du, môn chủ muốn tìm cô?

Kiều Từ Du không dám lưu lại một giây nào, trực tiếp dùng drap giường lau lau người, tùy tiện mặc một bộ đồ, sau đó chuẩn bị thêm một chút rồi bước ra ngoài.

Nhưng mà, khi cô đến phòng khách, cả người đều sững sốt.

“Anh Diêm... Môn Chủ!” Nhìn thấy một người đàn ông đang ngồi trên sofa, Kiều Từ Du liền ngây ngẩn cả người, đáy lòng xẹt qua một tia mừng thầm, sau đó là ngẩn ra.

Diêm Từ Diệp một mình ngồi trên sofa, tầm mắt của anh dừng trên người của Kiều Từ Du, nhìn tay đang cầm súng lục màu trắng, ánh mắt trầm, làm cho người ta không biết hẳn nghĩ gì.

“Từ Du, vừa rồi là người nào, tôi nói...” Người đàn ông trên người chỉ có cái khăn quần quanh hông từ trong phòng ngủ bước ra, nhìn mặt tên này, có vài phần giống Diêm Từ Diệp.

Tiếng nói bỗng ngưng bị ngưng lại, khi hắn nhìn Diêm Từ Diệp ngồi trong phòng khách, ánh mắt nhất thời trùng lớn.

Người đàn ông này hắn biết, Môn chủ của Tần môn, Diêm Từ Diệp.

Con người của Diêm Từ Diệp ngày càng sâu, Kiều Từ Du bước lên một bước, nhưng lại bị người đang đứng cạnh Diêm Từ Diệp cản lại.

“Môn chủ, ngài nghe tôi giải thích, tôi...” Vừa nhìn thấy ánh mắt băng hàn của Diêm Từ Diệp, cô cũng không biết phải nói thêm gì nữa.

Có giải thích hay không đều giống nhau, ở trong lòng môn chủ, đều không có cô, vĩnh viễn hắn chỉ nghĩ tới Tần Lam, Tần Lam, Tần Lam!

“Này, thân ái, ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

Người đàn ông không hiểu rõ chân tướng nhìn Kiều Từ Du, ánh mắt của Kiều Từ Du trở nên lạnh xuống, cô nhìn người đàn ông đang cười quỷ dị, cuối cùng ----

Đùng một tiếng, tiếng súng vang lên, người đàn ông đó không thể tin được, hắn nhìn ngực của bản thân, có dòng máu tươi chảy ra.

“Vi... Cái gì?” Khi nói xong, người phịch một tiếng ngã xuống mặt đất, quỳ rạp xuống mặt đất, không nhúc nhích.

Khi Kiều Từ Du rút súng ra, toàn bộ người đang đứng sau Diêm Từ Diệp trong nháy mắt toàn bộ đều bước tới, đem Diêm Từ Diệp bảo hộ sau lưng.

Kiều Từ Du nhìn súng trong tay, lại nhìn về mặt cứng nhắc của mọi người, trên mặt xẹt qua một tia bi thương, cuối cùng, ném súng xuống đất, Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp, nhẹ giọng nói:

“Môn chủ, đã trễ như vậy mà ngài còn tới đây, có chuyện muốn nói với tôi sao?”

Bộ dáng không giống như lúc giết người.

“Lưu Minh”. Lạnh lùng phát ra hai tiếng, Diêm Từ Diệp nhìn Kiều Từ Du, hắn quan sát mọi biểu cảm của cô.

Người đang cúi, biểu cảm nhất thời đông cứng, nhưng vẫn bình thản trả lời: “Môn chủ, tôi không biết người này.”

“Khi nào thì...” Diêm Từ Diệp mặt mày xoa xoa mi tâm, “Khi nào thì, cô cũng bắt đầu nói dối tôi?”

Chỉ một câu nói, đã đem mọi phòng bị của Kiều Từ Du đánh tan.

“Không, môn chủ, tôi chưa từng nói dối ngài, nếu là có, cũng bởi vì tôi có nguyên nhân.” Cô làm sao có thể lừa Diêm Từ Diệp, hắn chính là người thân duy nhất của cô, là duy nhất!

“Lưu Minh là ai?”. Lúc này, tiếng nói của Diêm Từ Diệp đầy uy hiếp, con người băng hàn ngưng trọng.

Kiều Từ Du đối với Diêm Từ Diệp rất quen thuộc, cô biết, chính lúc này phải nói thật.

Nhưng, cô cũng không rõ môn chủ đang nói gì.

"Tôi... tôi không biết, môn chủ, tôi không biết ngài đang nói gì!". Kiều Từ Du cũng không khỏi kinh hãi, "Môn chủ, ngài phải tin tôi, tôi có thể lừa gạt mọi người, nhưng tôi tuyệt đối sẽ không nói dối ngài, tuyệt đối sẽ không." Gia đã chết, hiện tại cô không thể để mất Diêm Từ Diệp, bằng không cô sẽ trở thành người chỉ có hai bàn tay trắng.

Diêm Từ Diệp dùng ánh mắt nhìn kỹ Kiều Từ Du, hẳn ta không tin tưởng cô!

"Không, không, môn chủ, ngài phải tin tưởng tôi, tôi... Tôi không biết ai là Lưu Minh, tôi hiện tại phải tìm người đó, sau khi tìm được, tôi và hắn sẽ đối chất với nhau, tôi..."

"Người đó đã chết, đã chết rồi."

Chỉ một câu nói, mọi cử chỉ của Kiều Từ Du đều bất động.

Bịch một tiếng, Kiều Từ Du đột nhiên quỳ gối trên sàn, ánh mắt si mê, nhu hoà nhìn Diêm Từ Diệp, mà ở nơi sâu thẳm của đôi mắt, ẩn chứa sự tuyệt vọng.

"Môn chủ...". Cô không biết phải giải thích như thế nào, môn chủ không tin cô, cô chỉ biết, môn chủ có thể sẽ giết chết cô!

Mây của Diêm Từ Diệp ngày càng nhều chặt, cặp mắt sau không thấy đáy, làm cho người ta không hiểu hắn nghĩ gì, cuối cùng, Diêm Từ Diệp bỗng nhiên đứng dậy, không nói thêm câu nào nữa, đứng dậy, dẫn người rời đi.

Chỉ còn lại Kiều Từ Du đang quỳ trên mặt đất, giật mình nhìn nơi Diêm Từ Diệp rời đi.

Kiều Từ Du không nói sai.

Ra khỏi nơi ở của Kiều Từ Du, mây càng nhều chặt, vừa mới ngồi lên xe, có một âm thanh ồ ào vang lên.

Cửa sổ xe hạ xuống, Kiều Từ Du đứng ở bên ngoài, cô vội vàng nhìn Diêm Từ Diệp, "Diêm ca ca, chuyện này anh có thể tin em, trên thế giới này, anh chỉ có thể tin em."

Diêm Từ Diệp không nói gì, chỉ nhìn Kiều Từ Du với ánh mắt sâu thẳm.

Kiều Từ Du chờ, cho đến khi, xe khởi động, thẳng đến khi xe chạy ra ngoài, Diêm Từ Diệp cũng không nói thêm câu nào.

Hắn không tin cô.

Hắn quả thực không tin cô.

Kiều Từ Du mất hồn quay trở lại phòng trọ, quả nhiên, trong phòng ngủ, người đàn ông đó không thấy, chỉ để lại một tờ giấy, trên tờ giấy viết:

"Cô nói không sai, tuy rằng không phải là món ăn của tôi, bất quá thời gian qua rất tốt."

Nắm ngón tay nắm chặt, tờ giấy bị cô nắm chặt trong tay.

Bị lừa dối! Bọn họ đều bị lừa dối, lừa dối!

Đêm nay, bên Diêm Từ Diệp có chuyện phát sinh, toàn bộ chuyện xảy ra đều được đưa đến tai An Nhiên.

An Nhiên nhìn thấy bưu kiện, biểu cảm lạnh nhạt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Cô biết Lưu Minh là ai, chính là người của cô đã trễ một bước, người không thấy, hiển nhiên là lạnh ít dữ nhiều.

Chính Lưu Minh nói, hắn là người của Kiều Từ Du, Kiều Từ Du nói hắn không biết hắn, ở đây chính là có một người đang nói dối, bằng không sự thật ở đâu.

Kiều Từ Du đối với Tần Lam đã là nói dối, nhưng đối với Diêm Từ Diệp là không, cô ta có tình cảm với Diêm Từ Diệp, giống như Diêm Từ Diệp đối với Tần Lam, thậm chí, có chút điên cuồng hơn.

Nghĩ đến Diêm Từ Diệp, con người của An Nhiên chợt lạnh lùng.

Tần Vũ Triết không có tin tức của An Nhiên, còn nom nớp lo sợ cô có chút chuyện, trong đó nhiều nhất là, người đó đến cùng có phải là Tần Lam hay không.

An Nhiên không khỏi trùng hấn.

Sau đó, An Nhiên nói ra không ít chuyện hồi nhỏ của Tần Vũ Triết, hấn mới đầu hàng cô, thậm chí còn trấn an nói: “Gia, tuy rằng ngài hiện tại thoát nhìn là lạ, nhưng là tên Diêm đồ điên đó vẫn điên cuồng bên cạnh ngài.”

Tần Vũ Triết hiện đang cùng Tần Môn quyết liệt, nhóm người trưởng lão của Tần môn hiện tại đang chọn lựa nên theo ai, toàn bộ người Tần môn đang sôi nổi.

An Nhiên không muốn quan tâm tư của bọn họ, nhóm người đó đối với cô mà nói có cũng được không có cũng được, nhưng Diêm Tử Diệp không biết đến lúc đó phải xử lý như thế nào. Sự tồn tại của hấn là sự uy hiếp rất lớn đối với cô.

Uy hiếp lớn, phải xử lý sớm, không thể giống như kiếp trước mà nhân từ với hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: CHƯƠNG 69.2

Hôm nay, các diễn đàn của Ngân Dực đều sôi sục, có một tiêu đề “Tôi muốn khiêu chiến võ thuật của các người, cho các người biết võ thuật như thế nào là chân chính” tiêu đề làm cho mọi người trở nên sôi nổi.

Tiêu đề này chính là một người của Đại Hàn đề cập, người nọ không thể tìm từ hay, Hoa Hạ cùng Đại Hàn lại tiến hành tranh đấu, hấn lại đi khiêu chiến võ thuật của Ngân Dực, hơn nữa còn tỏ vẻ, hấn muốn khiêu chiến Phó An Nhiên.

Tiêu đề này được truyền ra, chỉ trọn vẹn 2 giờ, đã có mấy ngàn bình luận trả lời.

Không ít bình luận thống nhất nói: SB, biết cái gì gọi là võ thuật sao?

Nhiều lời bình luận nhất quán như vậy, không có một ai bình luận thêm.

Bọn người này thật là cực phẩm, không biết xấu hổ mà trên diễn đàn công khai khiêu chiến một nữ sinh.

Phó An Nhiên? Tuy rằng nghệ thuật đánh cờ của cô rất lợi hại, nhưng đấu nghe tới cô là cao thủ võ thuật? Tên đó có mắt mà như mù hay sao?

Lãnh đạo của Ngân Dực nhìn thấy lời khiêu chiến này, đều nóng lên.

Trên tầng cao nhất, một đám lãnh đạo ngồi họp, thân phận của Phó An Nhiên hiện tại mà không biết thì xem như đã chết, một đám người bận đến không kịp thở, cuối cùng hiệu trưởng chỉ còn cách gọi điện thoại cho quản gia của Phó lão gia, hỏi xem nên xử lý thế nào.

Lão quản gia không cho ý kiến chính xác, nhưng bọn họ nhớ được, lão quản gia đã nói, để bọn họ tự nháo, đến lúc đó đều phé, sau đó sẽ tự yên.

Nghe được lời của lão quản gia, bọn họ đều yên tâm.

Hiên nhiên, cái tên này không phải là đối thủ của Phó tiểu thư. Một khi đã như vậy thì bọn họ không cần lo lắng.

“Nữ thần, cô nhìn cái tiêu đề này, làm cho người ta tức chết.”

An Nhiên vừa mới bước vào Thất ban, có người chạy đến chỗ An Nhiên, đem điện thoại có tin tức đang cầm đưa cho An Nhiên nhìn.

Khi An Nhiên không chút khách khí đối với bọn Đại Hàn, hơn nữa như nữ thần dường như lạnh lùng đối với lời của người khiêu chiến kia (tên Đại Hàn), hình tượng của An Nhiên trong lòng bọn họ đã cao thêm không ít, thậm chí, từ nữ thần đã xưng hô càng thuận miệng.

Người ở Thất ban rất có sự ăn ý, không phân biệt là nam hay nữ đều thống nhất gọi An Nhiên là nữ thần.

An Nhiên nhìn nội dung của tiêu đề, ai có thể nói cho cô biết từ khi nào Thái cực quyền lại trở thành môn võ của Đại Hàn?

“Woa, mọi bình luận ở phía dưới đều giống nhau?” Tô Nặc dựa vào trên người An Nhiên, xem bình luận mà tò mò hỏi.

Cố Hữu không nói chuyện, cậu đã chuẩn bị thật tốt để xử lý đám người kia.

An Nhiên nhìn một loạt bình luận giống nhau, khoé mắt cô hơi giật vài cái.

“Nữ thần, cô sẽ tiếp nhận sao?” Nam sinh kích động nhìn An Nhiên, trong cảm nhận của thất ban, mọi chuyện sẽ được An Nhiên giải quyết thuận lợi.

Mọi tầm mắt đều nhìn An Nhiên, lỗ tai toàn bộ dựng lên, bọn họ đang chờ An Nhiên trả lời.

An Nhiên nhìn tài khoản của người nam sinh kia, sau đó tự bình luận một dòng, dưới ánh mắt của mọi người cô lạnh lùng đi về chỗ ngồi.

Người nam sinh đó hơi nghi ngờ, nhìn thấy tin nhắn trả lời, người học sinh nam đó nhất thời hỗn loạn.

-----SB, biết cái gì gọi là võ thuật sao?

Nhưng cái đáng nói là, ở đó còn thêm một câu: Phó An Nhiên, hãy nhớ.

Ni mã*! Đáng khinh!

• Ni mã: một câu chửi tục của TQ, mình không biết edit ntn nên để nguyên văn.

Mọi người đang chờ tên nam sinh hồi hồn, người nam sinh đen mặt đem điện thoại đưa cho người ở gần hần nhất, không nói gì chỉ ghen hống.

Nhưng khi nhìn kia (tên nam sinh) đã hồi hồn, nhất thời mọi người trở nên hỗn loạn, Phó An Nhiên này có phải khí phách quá mức.

Nhưng mà, mẹ nó! Mọi chuyện của nữ thần làm chính là không giống với người thường, bọn họ vốn cho là sẽ nhìn thấy một trận tức giận, lại không nghĩ tới, chuyện vậy mà Phó An Nhiên lại trả lời bình luận?

Sau khi An Nhiên bình luận được vài phút, trong nháy mắt, toàn bộ người ở diễn đàn run sợ, Phó An Nhiên này không phải quá mức khí phách? Trực tiếp mắng tên đó?

Nhưng càng đùa giỡn, không biết là ai, dưới danh nghĩa của lời nói An Nhiên, tính cả tin của An Nhiên bình luận, lập tức, dưới cái bình luận của An Nhiên mọi người đều thống nhất.

Cho nên, người luôn luôn nhìn bình luận, nhìn thấy bình luận đồng loạt của Ngân Dục, bọn họ (người của Đại Hàn) liền tức đến học máu.

“Đám người Hoa Hạ này khinh người quá đáng!” Lí Cùng Huân đập tay vào bàn một cái, đứng dậy nhìn bình luận trên màn hình.

“Một đám người yếu thế.” Kim Mẫn Tích cười nhạt, “Bọn họ không dám ứng chiến.”

“Là Phó An Nhiên trả lời. "Hàn Dạ Anh đột nhiên nói.

Nhưng khí, bọn họ nhìn thấy bình luận đó, bọn họ muốn bình luận lại thì nhìn thấy đồng loạt bình luận, mặt bọn họ nhất thời tái lại.

"Đùa giỡn chúng ta!" Bọn người Đại Hàn nhất thời nổi giận.

Mà khi đám người ngày nổi giận hậu quả sẽ là gì? Một đám người dẫn đầu đi đến phòng học của An Nhiên, để tìm người.

Khi đám người kia tới Thất ban, mọi người đều hùng hực khí thế, tuy bọn họ muốn xem bắt quai, nhưng học sinh Ngân Dục đoàn kết nhất, vẫn là mọi người đoàn kết đứng lên, đồng loạt đối ngoại.

"Tôi muốn gặp Phó An Nhiên. " Lí Cùng Huân nói bập bẹ nói tiếng Hoa, hần hướng về người gần hần nhất mà nói.

Tên nam sinh đó chính là người đưa điện thoại cho An Nhiên, hần liếc Lí Cùng Huân một cái, sau đó cười cười, “Mọi người đến đây xem, đây là người có nghệ thuật đánh cờ rất lợi hại Lí Cùng Huân.”

“Lí Cùng Huân? Là cái người mà thua nữ thần của chúng ta? " Có người hiếu kì nói.

"Ai da, thần tượng, ký tên, người mà nghệ thuật đánh cờ tốt như vậy, tôi chưa từng thấy qua. " Một người nữ sinh cầm một cuộn giấy, bên ngoài cười nhưng bên trong khi không đang nhìn Lí Cùng Huân.

Đám người này tự tiện tìm đến ban của bọn họ, đây không phải là tìm chết hay sao? Không ép chết bọn họ, cũng làm cho bọn họ không có mặt mũi đi về.

Người không coi ai ra gì Lí Cùng Huân, khi nghe nói câu kế tiếp thì mặt đều đen.

Kim Mẫn Tích đứng dậy: "Thế nào, các người không dám nghênh chiến?"

"Ai da, nhìn cái người này xem. " Người nữ sinh tay đang cầm cuộn giấy khoanh hai tay trước ngực chắc chắc hai tiếng, "Nhìn thấy nữ thần của chúng tôi có thân thể gầy gò... Chắc chắn, thật là chưa thấy qua người không biết xấu hổ đến vậy. "

" Thiên Thiên, cậu nói vậy là không đúng. Đó là văn hoá truyền thống, cậu không biết sao ? Bè cong sự thật, cường chế cướp người, còn tên người gỗ này đến tìm nữ thần của chúng ta mà luận võ, cậu còn bắt bình gì ? Không thể trách người ta biết không ? "

Mọi người đều bắt đầu diễn cùng.

An Nhiên không di chuyển, vẫn ngồi trên ghế, ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn người đứng ở cửa.

Nhóm người này (nhóm người Ngân Dực) ở mọi nơi mọi lúc đều rất dễ thương.

Kim Mẫn Tích đẩy người ở bên cạnh ra, sắc mặt giận dữ nhìn mọi người : " Tôi tìm Phó An Nhiên ! "

" Muốn làm gì ? " Người bị đẩy sắp ngã được người khác đỡ dậy, sắc mặt giận dữ nhìn Kim Mẫn Tích.

Hàn Dạ Anh trong lòng thầm kêu, Kim Mẫn Tích này có tính khí thô bạo, nếu động thủ trong này, như vậy...

" Kim Mẫn Tích, chúng ta... " Hàn Dạ Anh nói chậm, Kim Mẫn Tích đã đi vào bên trong, hấn dựa vào thân người cao lớn của bản thân, mà bước vào trong lớp.

Nhiều học sinh bị hấn đẩy ngã.

Kim Mẫn Tích đẩy người, phát ra nhiều tiếng thô bạo ; nhưng bọn họ không ra tay.

Bọn họ nếu chỉ phòng thủ, nếu bọn họ (người Ngân Dực) cùng tiến lên, thì bọn này (đám người Đại Hàn) không phải là đối thủ, nhưng đám người Đại Hàn này nếu đánh nhau với học sinh Ngân Dực, sẽ gây thương tổn hai bên.

Trên đường, không còn học sinh té ngã nữa, mọi người dùng máy ảnh chụp lại hình ảnh những học sinh đang nằm xuống đất, sau đó, nằm trên mặt đất giả chết tất cả.

Hàn Dạ Anh được coi là tương đối bình tĩnh, cô rõ ràng nhìn thấy Kim Mẫn Tích làm sao mà xông vào, nhưng hấn không dùng sức, làm sao mà đám người Hoa Hạ lại té trên mặt đất mà không đứng dậy !

Khi nhìn thấy bọn họ nằm trên mặt đất mà rên rĩ không thôi, lòng của cô nhất thời dao động.

Người Hoa Hạ thật ngoan độc !

Nhưng bọn họ nhìn cô với ánh mắt như vậy là sao ? Như thể là đang quang minh chính đại mà bị đám người bên cô ức hiếp.

Khi Kim Mẫn Tích đi tới chỗ của An Nhiên, hấn cao ngạo nhìn Phó An Nhiên, lạnh lùng nói :

" Tôi muốn khiêu chiến cô "

An Nhiên không nhìn.

Tô Nặc nhìn chăm chăm Kim Mẫn Tích, bĩu môi, người này có chút yếu, còn không bằng bảo vệ bên người của chú nhỏ.

Cố Hữu thấy An Nhiên không có phản ứng nào, chỉ thấy cô nhìn cuốn sách tài chính và kinh tế, tư thế của An Nhiên, cậu không thể hiểu An Nhiên, huống chi cái người kia quá đáng.

" Phó An Nhiên, mày (mình ko biết edit ntn nên xưng thế này) không biết, tao... "

Bịch ----- !

Cái người đang nói chuyện đột nhiên quỳ xuống đất !

Kim Mẫn Tích cao 190cm, ầm một cái quỳ xuống đất, như một tiếng nổ, mọi ánh mắt đều nhìn lên người An Nhiên.

Mọi người không thấy Kim Mẫn Tích làm sao mà quỳ xuống, nhưng khi hấn quỳ xuống, mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Người giả chết, lấy di động ra cái gì nên chụp đều chụp lại hết, rồi sao đó tiếp tục giả chết.

Kim Mẫn Tích quỳ gối trước bàn của An Nhiên, sắc mặt vắn vẹo.

Tô Nặc sùng bái nhìn An Nhiên, cô vừa nhìn thấy Tiểu Nhiên ra tay, tuy rằng rất nhanh, nhưng cô ở gần nhất nha, mọi hành động đều nhìn thấy hết.

" Ôi bạn, bạn đang làm gì vậy ? Còn chưa đến năm mới mà ". An Nhiên làm như kinh ngạc, ánh mắt cũng lạnh xuống vài phần.

" Tiểu Nhiên cậu thật hay, cho dù là mừng năm mới cũng không thể cho hấn hồng bao, hấn không phải còn con nít. "

Một câu nói của Tô Nặc, làm cả phòng đang yên lặng nhất thời phá lên một trận cười.

Khoé môi của Cố Hữu cũng run rẩy mấy cái.

An Nhiên cười nói, "Đúng vậy, hần ta cũng không còn là con nít. "

Sắc mặt Kim Mẫn Tích vặn vẹo, Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh nhanh chóng tiến lên, đỡ Kim Mẫn Tích đứng dậy, nhưng cả người Kim Mẫn Tích như đứng không vững, trán của hần đỏ đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt có chút thống khổ.

"Phó An Nhiên, mày đây là vũ nhục ! " Lí Cùng Huân phẫn nộ nói.

"Vũ nhục ? " An Nhiên mới đem quyển sách từ trên tay bỏ xuống, cô từ từ đứng dậy, cô cao 162cm trong khi đó Lí Cùng Huân ở trước mặt cao 185cm, có vẻ cô nhỏ, nhưng khí thế trên người cũng làm cho mọi người chú ý vài lần.

"Các người biết cái gì tên là vũ nhục sao ? " Khoé môi An Nhiên nhàn nhạt cười.

Sắc mặt Lí Cùng Huân khó coi, Hàn Dạ Anh muốn đem Kim Mẫn Tích rời khỏi nơi này, nhưng khi cô còn chưa mở miệng nói chuyện thì Kim Mẫn Tích đã mở miệng:

"Phó An Nhiên, mày không dám cùng tao khiêu chiến ! Lũ Hoa Hạ các người là một đám nhu nhược ! Các người... "

Phịch----

Một quyển sách không chút khách khí dán trên mặt của Kim Mẫn Tích, chỉ thấy Cố Hữu không biết khi nào đã đến bên cạnh của An Nhiên, trên gương mặt sạch sẽ kia lộ ra vẻ mặt chán ghét.

"Vũ nhục người dân Hoa Hạ, mày dám. " Tiếng nói thanh nhã vang lên nồng đậm hàn ý.

Chẳng ai ngờ tới, vị thiếu niên thoạt nhìn ôn nhu, vậy mà có sức mạnh như thế, ánh mắt băng hàn như muốn đem người khác đóng băng.

Cố Hữu, đời thứ ba của Cố gia, quả nhiên, không phải dễ chọc.

"Tôi muốn tố cáo các người ! " Ánh mắt của Hàn Dạ Anh giận đến đỏ, Đại hân dân quốc, gia tộc của cô tồn tại đã rất lâu, chỉ cần mấy người này cung kính gọi cô là Hàn tiểu thư, nhưng khi cô đến Hoa Hạ, chỉ có vài ngày, mà nơi này không chào đón cô, bị người khác khinh thường, thậm chí là chán ghét.

Cô cũng không rõ, vì sao bọn người Hoa Hạ ăn trộm này, thế nào vô liêm sỉ như vậy ?

Nhưng hiện tại, bọn tự công khai mà ra tay

"Tốt, chúng ta cùng đi. " Một giọng nữ vang lên, người đó là tân lớp trưởng của Thất ban, tên là Hứa Anh Thiển, người này chính là bao che khuyết điểm, trong ban mọi người gọi cô là Thiển Thiển.

Hứa Anh Thiển vừa nói xong, mọi người đang xem kịch vui bỗng nhiên toàn bộ nằm trên mặt đất, bắt đầu rên rĩ.

Chúng ta làm như thế này, để mọi người cùng xem, xem sẽ tin ai !

Ở trên địa bàn của bọn họ mà muốn ra oai ? Không biết người của Hoa Hạ đều có cao thủ ẩn danh ? Chính là muốn chết !

"Đã muốn khiêu chiến, tôi liền tiếp. " An Nhiên đột nhiên nở nụ cười, nụ cười của cô làm cho cả người Kim Mẫn Tích phát run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 73: Chương 69.3

Mọi người ở đây cũng đang suy nghĩ tại sao mà An Nhiên đáp ứng khiêu chiến, chỉ thấy An Nhiên đột nhiên ra tay, đoạt Kim Mẫn Tích từ trong tay của Lí Cùng Huân, tốc độ nhanh đến nỗi hần không nhìn thấy được gì, người còn đang đau đớn – Kim Mẫn Tích nhất thời không hiểu chuyện gì, cả người đứng thẳng lên.

An Nhiên vừa rồi không làm gì cả, nhưng Kim Mẫn Tích người hần lại đau khắp, các huyết của hần đau không tả nổi, cô chính là muốn xem, Kim Mẫn Tích có bao nhiêu lợi hại.

Động tác của An Nhiên thuần thực, nhanh gọn, lưu loát, sạch sẽ, những động tác ấy làm cho người ta thấy đẹp.

Chỉ cần là một người có nội công, sẽ thấy được tất cả.

Cái này chính là một người chuyên nghiệp !

Tô Nặc nằm chán ngồi trên bàn học, cô thường xuyên thấy Tiểu Nhiên đánh đám bảo vệ, mỗi ngày đều thấy bọn họ (đám vệ sĩ) mặt mũi bầm dập, nếu cô nhớ không nhầm thì lúc đó Tiểu Nhiên chỉ mới 11 tuổi.

Học sinh của Thất ban nhất thời sôi nổi, nữ thần của bọn họ, không phải danh bất hư truyền.

" Bạn Kim Mẫn Tích, bạn nói, chúng ta ai là tốc chiến tốc thắng, tính ra là được bao nhiêu thời gian rồi ? " An Nhiên vỗ vỗ tay, khinh thường cô là không có võ, đối với đám người này, nên đánh cho chúng biết ! Khi bọn họ đang ở nơi cao nhất phải trong nháy mắt làm họ rơi xuống địa ngục.

Trong lòng Kim Mẫn Tích bắt đầu lo lắng.

Cao thủ trong lúc quyết đấu, chỉ cần nhìn đối phương, liền biết đối phương có bao nhiêu thực lực.

Vừa rồi hẳn chưa hiểu tình huống như thế nào, thì đã trúng một chiêu của Phó An Nhiên, võ thuật của cô là một tầng cao, tất nhiên sẽ không kém hẳn, hẳn cảm nhận được sự bồn chồn của bản thân.

" Bây giờ liền đánh, không ấy sẽ có người chạy không thấy bóng dáng. " Lí Cùng Huân hừ lạnh.

Đối với võ thuật của Kim Mẫn Tích, hẳn mười phần tin tưởng, Phó An Nhiên có thể thắng hẳn (Lí Cùng Huân), nhưng không có nghĩ là cái nào cũng có thể thắng.

Sắc mặt Kim Mẫn Tích khó coi, nhưng cũng không cùng Lí Cùng Huân đôi co, hẳn không thể nói hết được, chỉ có thể kiên trì.

Mặc dù là thế, nhưng trong lòng hẳn không khỏi suy nghĩ, Phó An Nhiên chỉ có điểm huyết trong truyền thuyết, nói về sức lực thì sẽ không bằng hẳn.

Mọi người đang giả chết đều đứng dậy, đem bàn ghế trong phòng học dẹp sang một bên, chưa ra một khoảng trống, trong lúc này Phó An Nhiên cùng Kim Mẫn Tích đang ở trung tâm.

Biểu cảm của An Nhiên vẫn như trước không nặn không nhạt, con ngươi một mảnh đậm mạc, cô hướng về phía đối thủ mà đứng thẳng, trên người phát ra khí thế cùng nghiêm nghị cảnh giác, nhất thời Kim Mẫn Tích hô hấp khó khăn, đây chính là cao thủ.

Đáy lòng dần hiện lên tia bất an, mặc dù khi hẳn giao đấu cùng cha hẳn cũng không có cảm giác như vậy.

Trong lòng tràn đầy run sợ, nếu lúc này hẳn thua thì làm sao có thể quay về gặp cha hẳn.

Trong lòng An Nhiên cười lạnh, người này (Kim Mẫn Tích), tâm đã rối loạn.

" Xin mời. " An Nhiên một tay để sau lưng, một tay làm ra tư thế mời, cả người cô làm cho người ta cảm thấy chính là một cao thủ võ lâm.

Mọi người ngừng thở, nhìn trận đấu.

Mặc kệ kết quả như thế nào, trong lòng bọn họ nữ thần đã vượt xa bất cứ kẻ nào, đừng khí cùng trí tuệ của cô, còn cái khí chất lạnh nhạt, đã triệt để chinh phục mọi người ở Thất ban.

Hết sức căng thẳng !

Kim Mẫn Tích đã nhịn hết nổi, hẳn vọt tới chỗ An Nhiên, tung quyền đánh vào An Nhiên, cú đấm dừng trên người An Nhiên !

Một số nữ sinh đã sợ hãi nhắm hai mắt lại, còn các nam sinh ánh mắt mở to không hề chớp mắt là nhìn chằm chằm.

Không ai nghĩ tới, An Nhiên có thể dễ dàng tránh né.

Cô nghiêng người, lấy hai tay nắm chặt quả đấm của Kim Mẫn Tích, mọi người kinh hô ra tiếng, An Nhiên lưu loát nhấc chân, đá vào bánh chè của Kim Mẫn Tích, chỉ nghe rắc một tiếng, lập tức An Nhiên nắm cổ tay của hẳn mà bóp mạnh, mọi người lại nghe tiếng xương vỡ, tiếp đó là tiếng kêu to thảm thiết của Kim Mẫn Tích.

Xương bánh chè của hẳn đã bị phế !

Khi mọi người nghe tiếng vỡ của xương, sắc mặt có chút giật mình, bọn họ nhìn sắc mặt lạnh băng của An Nhiên, đột nhiên phát hiện ra, nữ thần của bọn họ chính là " Nữ thần ác ma ", có thể không chế sinh tử của một con người, " Nữ thần ác ma. "

Sắc mặt Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh trong nháy mắt trở nên trắng bệch, bọn họ nghe được âm thanh đó là gì, Kim Mẫn Tích nếu bị phế thật sự, như

vậy, Kim gia sẽ không bỏ qua cho họ, người họ Kim nổi tiếng là bao che khuyết điểm nổi tiếng ở Đại Hàn.

Hiện tại. Nếu người họ Kim mà biết, Kim Mẫn Tích bị phế ở trước mặt bọn họ như vậy, như vậy...

" Mẹ nó, cô gái rất có khí thế ! "

" Nữ thần cô có thể làm hơn thế nữa không ? "

" Nữ thần, cô có thu đệ tử không ? Thu tôi đi ! "

Trong đó cũng có vài tiếng của một số giáo sư, nhưng nghe được nhiều nhất chính là :

" Đại Hàn cut đi. "

" Lúc này đã biết cái gì là võ thuật chân chính rồi chưa ? "

" Đi nhanh đi, nếu không đến lúc đó lại nói, bị người của chúng tôi đánh tàn phế. " Hứa Anh Thiển đứng trên bục giảng mở miệng nói.

Mọi người sùng sốt.

Không phải chính bọn họ đánh người ta tàn phế hay sao ?

Nhưng, bọn họ nhìn lẫn nhau, lại nhìn người té trên mặt đất không ngừng rên rỉ, nháy mắt, bọn họ đã hiểu hết.

" Đó chính là khi đi vào đột nhiên té ngã, lại nói chúng ta làm. "

" Nghe nói năm nay, đi cũng có thể bị té, té đến nỗi gãy chân, vậy cùng đám người này (Đại Hàn) là chung nhà rồi. "

" "

Hàn Dạ Anh cùng Lí Cùng Huân cả người đều run lên, bọn họ chưa thấy người không biết xấu hổ lại vừa vô sỉ đến vậy ! Bọn họ (người Ngân Dục) sao có thể vô sỉ đến vậy !

" Các người, các người... "

" Chúng tôi, chúng tôi luôn hoà ái dễ gần. " Tô Nặc đột nhiên nói, " Không giống các người, luôn đi so đo với mọi người, còn lấy của người khác mà nói là của chính mình, hừ. "

" Đưa tôi đi bệnh viện, đi bệnh viện. " Kim Mẫn Tích lớn tiếng kêu, hần không thể phế, hần là thiên tài võ thuật của Đại Hàn, hần không nghĩ tới hần sẽ trở thành một người tàn tật.

Nghe được tiếng kêu của Kim Mẫn Tích, Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh mới nhất thời cả kinh, vội vàng đưa Kim Mẫn Tích đi, trước khi đi, Lí Cùng Huân nhìn An Nhiên, lạnh giọng nói :

" Phó An Nhiên, chúng tôi sẽ nhớ kĩ mặt cô. "

" Đi thông thả, không tiễn. ". Cả người Tô Nặc dán vào An, hướng đến Lí Cùng Huân mà xua tay.

Lí Cùng Huân cùng Hàn Dạ Anh mang người đang kêu thảm thiết Kim Mẫn Tích rời đi, trước khi bọn họ rời đi, mọi người ở Thất ban không khách khí mà cười, còn nói sao không chụp ảnh lưu niệm.

Xây ra chuyện như vậy là không nhiều lắm.

Nhưng lúc này, trên diễn đàn của Ngân Dục, mọi người đều xem một tin tức ----

Hiện trường trực tiếp của Nữ Thần chiến đấu với Đại Hàn.

Với tốc độ nhanh nhất, bài đăng được chia sẻ, đăng lại, thế nhưng mọi người nói nữ thần đang tìm cách van nài (, tất cả mọi người đang nói, nữ thần đi thông đồng câu hồ sò - Nguyên văn là vậy có ai giúp ta edit đúng lại không vậy???)

Nhưng mà, có người luôn luôn chú ý đến mỗi cái bình luận, một người đàn ông mặc trang phục rằn ri, ánh mắt xẹt qua rét lạnh, anh cực kì không vừa ý, đem toàn bộ bài viết trên diễn đàn mà gỡ xuống.

Mọi người trên diễn đàn còn đang hân hoan xem thì đột nhiên nhìn thấy “Nội dung hiện không tồn tại”, suýt chút nữa đã làm mọi người tức chết.

Khi bọn họ muốn chửi, thì thấy một tiêu đề hiện lên, cái tiêu đề thật là thiên kì bách quái, toàn bộ đều hiện : “Của tôi!”

Mẹ nó! Cái gì mà của hần.

Tên hacker này hẳn là điên rồi.

Khi An Nhiên biết được chuyện này thì hơi giật mình, mọi người ở Thất ban ngạc nhiên nhìn An Nhiên người cười ra tiếng.

Lão soái ca, anh thật là kiêu ngạo.

Cố Hữu khi nhìn thấy dòng tin thì cũng chau mày, Phó ca này thật nhanh, tốc độ còn nhanh hơn bình thường.

Ở một bên khác.

Ở quán cà phê “Thời gian lưu lại” hôm nay tạm dừng bán.

Lam Nhựt Khê ngồi trên sofa, cả người cực kì lười nhác, ngồi bên cạnh là Lãnh Hạo, mà đối diện hai người họ mà ba tên đang quỳ với sắc mặt sợ hãi.

“Nói, vì sao muốn phản bội”. Lam Nhựt Khê đã xuất viện được một thời gian, tuy sắc mặt không tốt lắm nhưng khí thế nữ vương vẫn là mười phần.

Ba người kia thật không ngờ, khi bọn họ chuẩn bị chạy trốn thì lại bị bắt.

“Không nói? Không sao, ở Vô Xá có cái gì hăng các người đều biết, chúng ta có thể đi tới đó.” Cầm cốc cà phê, Lam Nhựt Khê lạnh nhạt nói.

Ba người kia hiển nhiên là đã bị đánh, trên mặt cùng trên người đều có vết thương, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Lam Nhựt Khê cùng Lãnh Hạo, thì chỉ biết bản thân không thể chạy thoát.

“Chúng tôi... Nếu chúng tôi mà nói, chúng tôi sẽ...”

“Tôi không muốn cùng các người nói điều kiện, ở Vô Xá, không cần điều kiện cũng có thể nói.” Tiếng Lãnh Hạo lạnh lùng vang lên, đánh gãy lời của bọn họ.

“Các người đừng quên, tư liệu của các người, chúng tôi có.” Lam Nhựt Khê quăng một quả bom (Không phải quăng bom nổ đâu nhe. ^^~), “Người đứng phía sau là ai?” Vô xá có nội gián, thật không tin.

Nhưng mà chỉ dựa vào ba người mà đem Vô Xá lật tung thì không có khả năng, sau lưng bọn họ nhất định có người.

“Chúng tôi nói, chúng tôi nói.” Trong đó có một người đàn ông có dáng người thấp đi ra, hắn hoảng sợ nhìn Lam Nhựt Khê, “Tôi... tôi cầu xin các người thả người nhà của tôi, bọn họ không biết cái gì hết, tôi...”

“Nói lời vô nghĩa nữa, tao sẽ bắn chết mày.” Biểu cảm của Lãnh Hạo không tốt, ở Vô Xá có nội gián, thì làm sao hắn có thể chịu được.

Sắc mặt hai người còn lại cũng trở nên trắng bệch.

Nếu bọn họ mà còn không khai, bị giành trước, vậy bọn họ chỉ còn một con đường chết? Nghĩ thế, hai người đồng loạt cướp lời.

Cuối cùng, Lam Nhựt Khê chỉ vào tên có vóc dáng thấp nói: “Mày nói.”

Khi tên có vóc dáng thấp nói ra cái tên, biểu của Lam Nhựt Khê cùng Lãnh Hạo nhất thời đông cứng.

Làm sao có thể, làm sao là hắn!

Lúc này, An Nhiên nhận được điện thoại của Lam Nhựt Khê

“Nói”

“Quân chủ, vô xá có nội gián, đã tìm được.” Bên kia Lam Nhựt Khê nói, bên đây An Nhiên mày nhíu lại.

“Là ai?”

“Ngân Lang!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: CHƯƠNG 70: MẮT ĐIỆN TỬ, PHÍA SAU MÀN

ĐỘC THỦ

Lam Nhược Khê tắt điện thoại, ánh mắt hiện lên vẻ khiếp sợ.

“Quân chủ nói gì?” Lãnh Hạo bước nhanh tới hỏi, khi nhìn thấy Lam Nhược Khê có phản ứng lạ, mày càng nhíu chặt.

Lam Nhược Khê lắc đầu, “ Cô ấy chỉ nói, tra. Sau đó liền cúp điện thoại.”

Tra.

Một chữ này có nhiều ý nghĩa.

Quân chủ tin Ngân Lang là nội gián, bởi vậy mới bảo hấn đi điều tra nguyên nhân phản bội.

Mà còn cái khác, chính là quân chủ không tin Ngân Lang là nội gián ở vô xá, nhóm người đó phản bội.

Ngân Lang đi theo quân chủ khi Vô Xá còn chưa thành lập, lúc ấy, bọn họ không biết quân chủ, mà khi bọn họ gia nhập Vô Xá thì Ngân Lang được đưa đi bộ đội, sau đó thông qua các thử thách mới vào được U Linh, đi theo bảo vệ Phó Quân Hoàng.

Nghe nói, bên trong nhóm người thứ nhất quân chủ đưa thủ hạ mình vào bộ đội có tổng cộng tám người, toàn bộ đều được U Linh thông qua, nhưng chỉ trong mấy năm trong đám người đó chỉ còn lại Ngân Lang.

Nếu nói Ngân Lang là nội gián : chuyện này đối với quân chủ mà nói chính là một đả kích lớn?

Quân chủ đã bảo tra, như vậy, họ sẽ tra, tra cho rõ tường tận.

Bên này, sắc mặt của An Nhiên một mảnh đông lạnh.

Cô không tin Ngân Lang lại phản bội cô.

An Nhiên sẽ không bởi vì kiếp trước Diêm Từ Diệp phản bội mà lựa chọn không tin bất cứ kẻ nào, đời này, ánh mắt của cô có thêm phần độc ác, người luôn đi bên cô - Ngân Lang lại phản bội cô.

Cho nên, cô bảo Lam Nhược Khê đi thăm dò, tra rõ.

Đời khi, tận mắt thấy chưa chắc đó là sự thật.

Nhóm người Đại Hàn lại chọc tức Hoa Hạ, mà Kim Mẫn Tích lại càng giận hơn, thậm chí so với Lí Cùng Huân còn hơn vài phần, từ những bình luận có thể nhìn ra.

Học sinh ở Thất ban đều rất nhiệt tình đưa ra bị ảnh bị “Đánh” tập thể đưa lên mạng, hơn nữa còn “Than thở khóc lóc”, “Phẫn hận không ngớt” “Lên án” Kim Mẫn Tích chính là người đánh bọn họ, đồng thời còn nói, trong thất ban có một nữ sinh mỏng manh bị Kim Mẫn Tích dọa đến nay còn sợ, cuối cùng còn để tấm ảnh của Tô Nặc với khuôn mặt sầu não.

Mọi người trên mạng đều nhìn hết, trong nháy mắt toàn bộ đều căm phẫn.

Nhóm người Đại Hàn không biết văn hoá cùng lịch sử ở bản quốc còn chưa tính, lại đến Hoa Hạ thi đấu đua cợt! Muốn đấu cái gì đều có thể, tại sao phải tìm một nữ sinh mà luận võ, mẹ nó!

Mọi người trên mạng đồng loạt phản nộ, đám người Hàn không biết làm sao.

Mà chuyện nổi giận này đã nghiêm trọng đến nỗi khiến các tạp chí lớn chú ý, ngay hôm đó, các tạp chí lớn nhỏ đều bắt đầu đưa tin, nhưng kì quái ở chỗ là mọi thông tin đưa lên báo đều không nhắc đến tên Phó An Nhiên, thậm chí đến ảnh cũng không có.

Mọi người đối với chuyện này đều có nghi vấn, học sinh trung học, mọi người không biết đưa tin tốt như thế nào, cũng sẽ không để ý đến.

Nhưng bọn họ đâu biết rằng, mọi tạp chí đều muốn một mình đến phỏng vấn Phó An Nhiên? Phó An Nhiên hiện tại là trung tâm của internet! Được coi là tâm phúc của mọi người!

Vậy ai mà không muốn phỏng vấn? Ai không muốn lấy tin độc quyền.

Nhưng! Nhưng! Mọi chuyện đều có cái nguyên nhân của chính nó!

Cấp trên đã nói, không được quấy rầy Phó An Nhiên, bạn học Phó An Nhiên cần chú tâm học tập, bạn học Phó An Nhiên thích yên tĩnh... Cấp trên nói thật dài dòng, bình thường lão đại của bọn họ có như vậy đâu, nói nhiều như vậy? Nhưng họ lại có cái hiểu cái không?

Phó An Nhiên là người không chạm vào được.

Người phía sau của cô, càng không đứng được!

Vì thế, mặc kệ tâm của bọn họ bùng cháy muốn đi, nhưng không thể nào can đảm đi được.

Chuyện này xảy ra quá lớn, người của Hoa Hạ cảm thấy việc trao đổi học sinh của trường là thất bại, người của Đại Hàn không nên đến trao đổi, cho đến hiện tại, trên mạng đều đồng loạt hô, Đại hàn, rút khỏi Hoa Hạ.

Nhóm người Đại Hàn cũng biết được tin này, sự tình không biết ra sao, ngày càng dữ dội, cuối cùng không biết ai dẫn đầu, ở diễn đàn của Ngân Dục, vậy mà có mấy người nể Học viện Ngân Dục, học sinh cùng người Hoa Hạ cũng bình luận, ở đó có mọi người vũ nhục về cách cư xử của Đại Hàn, để cho đám người đó biết mọi người (Hoa Hạ) đã hết sức phản nộ rồi.

Học sinh ở Ngân Dục không chút khách khí mắng, đưa ra bằng chứng chứng minh, để bọn người (Đại Hàn) không còn đường nói.

Ngôn ngữ của Đại Hàn lại bắt đầu cuồng ngôn, có một số người tốt bụng dịch lại, cuối cùng bình luận lời phiên dịch, “ Không cần thân” rồi đăng lên diễn đàn (Ôi đoạn này ta đọc không hiểu convert... Đọc mà không hiểu đừng trách ta a.. * Cúi đầu*).

Trong nháy mắt lời bình luận đó trở thành đề tài sôi nổi.

Chuyện người Đại Hàn rời khỏi Hoa Hạ đã trở thành đề tài hấp dẫn.

Mà lúc này, Nhà ngoại giao của Đại Hàn đang ở trong Đại sứ quán của Hoa Hạ tức đến giờ chôn, ai mà ngu ngốc đến nỗi đi đến địa bàn của người ta mà phát ngôn như vậy? Bọn họ muốn xoá bình luận đi để hạn chế người xem lại.

Hacker? Đừng cho rằng bọn họ chưa nghĩ đến? Nhưng bức tường lửa của Ngân Dục cùng cục An Toàn Mĩ Quốc là tương tự nhau không thể công phá, chỉ có thể giương mắt mà nhìn.

Khi biết được nhóm học sinh cùng nhân viên người Đại Hàn rời đi, các học sinh của Ngân Dục hội tụ lại rất đông, chuẩn bị buổi đưa tiễn vui vẻ.

Học sinh của Ngân Dục là tuyệt đối vui mừng.

Học sinh của Đại Hàn cảm thấy là sự sỉ nhục. Từ nhỏ cho đến bây giờ, chưa từng gặp qua sự sỉ nhục lớn như vậy. Bọn họ vừa đến Ngân Dục chưa được một tuần, đã đi về.

Sau khi trở về bọn họ nên nói như thế nào? Chất xám hơn người bình thường nên đẩy nhanh tốc độ trao đổi? Sự việc này lớn như vậy, ai mà chẳng biết bọn họ bị buộc trở về.

“Thật cảm ơn các người lần này đã đến đây trao đổi, đồng thời, chúng tôi cũng hiểu hơn quý quốc về học thuật cùng với nghệ thuật đánh cờ, nhưng, võ thuật của chúng tôi có vẻ mạnh hơn.” Sở An Tu thân là Hội trưởng hội học sinh, cậu vươn tay đến cùng người sắc mặt đã không tốt – Lí Cùng Huân bắt tay.

Sắc mặt Lí Cùng Huân khó coi, nhưng dù thế nào đi nữa, hắn cũng chỉ có thể mỉm cười đối mặt.

“A đúng rồi, phải nhớ cho kĩ, mặc kệ là võ thuật hay cờ vua, vĩnh viễn là của Hoa Hạ. Mặc kệ mà văn hoá của chúng tôi bị đoạt đi bao nhiêu, thì chúng đều của Hoa Hạ.” Giương mặt của Sở An Tu ôn hoà cười, làm cho mọi người không nắm được tia khuyết điểm nào.

Nhóm người Đại Hàn khi nghe Sở An Tu nói, biểu cảm đều thay đổi.

“Sở hội trưởng, cậu đây là có ý gì?” Lí Chính Tu lạnh mặt nhìn Sở An Tu nói.

Sở An Tu tiếp tục cười, cậu nhìn mọi người, tao nhã cất tiếng nói. " Cậu cảm thấy ý gì thì chính là ý đó. " Đừng cho rằng người ở Ngân Dục thì dễ khi dễ, họ vẫn cho rằng người Hoa Hạ dễ khi dễ à ? Hừ, Quân chủ đã ra tay, Sở An Tu cậu cần phải che giấu gì ?

Nhóm người Đại Hàn nhất thời đen mặt.

Kim Mẫn Tích bị nâng lên xe, hai chân của hắn đi gãy, đều bó thạch cao, không biết là có khôi phục như lúc đầu hay không.

Mọi người trong Thất ban đều giữ kín tiếng, mặc dù còn những thành viên trong lớp, bọn họ đều không nói Kim Mẫn Tích bị Phó An Nhiên đánh đến như vậy.

Đại Hàn đi rồi, chỉ còn Nhật Bản cùng Anh quốc hai quốc gia trao đổi.

Vào ngày trao đổi sinh viên tuy rằng bọn họ (Nhật Bản) cũng lên mặt, nhưng đối với đám người Đại Hàn mà nói, họ cũng mất nhăm nhăm mở cho qua, chỉ cần bọn họ (Đại Hàn) không sinh sự ở Ngân Dục thì mọi chuyện sẽ suôn sẻ.

Lúc này, trong phòng họp của nhóm người trao đổi Nhật Bản.

" Đám người Đại Hàn đã bị đưa về. "

"Người Hoa Hạ quả nhiên có chút thủ đoạn, chuyện hôm đó tôi cũng ở đó, nhưng lại không nghĩ đến, bọn họ có thể làm cho dư luận nghiêng về bọn họ, Phó An Nhiên quả nhiên không đơn giản. "

"Chúng ta hãy tiến hành thật sớm, thời gian còn lại của chúng ta không nhiều. " Sắc mặt Sơn Điền trở nên lạnh lùng. " Nếu lúc này, chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ, thì có hậu quả gì chắc mọi người cũng biết. "

" Dạ ! " Sắc mặt mọi người đột nhiên nghiêm túc, đồng loạt đứng lên «Nhất định hoàn thành nhiệm vụ. "

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: CHƯƠNG 70.2

Không khí trong phòng họp của Vô Xá cực kì thấp.

Ánh mắt mọi người tập trung nhìn vào người đang ngồi ở ghế trung tâm, thân người thẳng tắp, không dám động đậy.

An Nhiên lạnh lùng nhìn hai thi thể quỳ trên mặt đất, lạnh lùng lên tiếng :

" Phát hiện khi nào ? "

" Vừa mới. " Lãnh Hạo đứng sau An Nhiên, gương mặt xẹt qua tia ngưng đọng.

Hai thi thể này chính là người đã nói Ngân Lang là nội gián.

" Tốt. " Nhàn nhạt lên tiếng, làm mọi người hô hấp dòn dập.

Quân chủ nói vậy là có ý gì ?

Là trách bọn họ hay sao ?

Phong Lượng luôn đứng bên ngoài cửa, sắc mặt cũng rất khó nhìn, hắn lấy tay đẩy kính lên, mí mắt sụp xuống.

Ai có năng lực lớn như vậy, có thể tránh được ánh mắt của bọn họ, tiến vào Vô Xá, sau đó giết hai người này ?

Vô Xá đã bại lộ sao ?

An Nhiên đứng trước hai thi thể kia không chút di động, chỉ lẳng lặng nhìn hai thi thể, trong đó có 1 thi thể mất mớ to, An Nhiên nhú mày.

Mà lúc này, ở một phòng khác, có một người đang ngồi trong phòng giám sát, có 10 màn hình đang chiếu các hình ảnh ở mọi khía cạnh, nhưng chúng có cùng một hình ảnh chính là khuôn mặt lạnh lùng của An Nhiên.

Cô giống như đang đối diện với người này, người này đặt tay lên chuột thao tác, đem hình ảnh của An Nhiên phóng lớn, cả người tựa đầu vào ghế, khoẻ mỗi mạng theo một chút ý cười.

Bỗng nhiên chỉ thấy An Nhiên ngồi xồm xuống, một chút lưu tình, lấy tay đặt trên mắt của tên thi thể đó, ra tay, móc mắt ra.

Xẹt xẹt -----

Màn hình bỗng nhiên tắt đen, cùng đó là tiếng âm thanh vang lên.

Ánh mắt của người đó bỗng nhiên hưng phấn, Phó An Nhiên, Phó An Nhiên.

Phó An Nhiên này quả nhiên là không thể xem thường, cô rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến nỗi hắn nghĩ phải có được cô, sau đó huy diệt cô.

Mọi người trong Vô Xá cả kinh, mà nhiều hơn là kinh ngạc.

Bọn họ không hiểu, nguyên nhân mà quân chủ làm, những người đó không phải đã chết hay sao ?

Lam Nhược Khê cùng Lãnh hạo đồng thời bước lên, quan sát trên gương mặt máu thịt lẫn lộn kia, nhưng, khi bọn họ nhìn đến một bên mắt đã bị móc nhất thời ngó ra.

Trong mắt của cỗ thi thể có một viên hình tròn nhỏ, người này đã bị chết rồi, nhưng họ lại không thể tưởng tượng được, thứ này sau có thể nhét vào trong mắt.

"Đây là cái gì ? " Lam Nhựt Khê đem thứ trong tay giơ lên hỏi An Nhiên.

"Mắt điện tử. Là thứ tiên tiến nhất thế giới. Mắt điện tử. " An Nhiên hít một hơi thật sâu nói.

Cái này là do Tần môn chế tạo, là loại mắt có thể khống chế một người nào đó, có làm là vũ khí là người điều khiển. Người bên trong Tần môn không thiếu những người có mắt điện tử này.

Mắt điện tử được xem là kỹ thuật tiên tiến nhất trên thế giới, nhưng có chỗ hạn chế chính là mặc kệ là đang ở chỗ nào đều sẽ bị tổng bộ theo dõi.

Thông qua mắt điện tử, người giám sát có thể thấy được tất cả.

Muốn khống chế thì phải khống chế những người có ý đồ phản bội, ví dụ như hai thi thể này.

Trong mắt điện tử có một loại độc tố, chỉ cần người giám sát nhẹ nhàng ấn một cái nút, thì người bị khống chế sẽ chết.

Hai người này chính là chết như vậy.

Người Vô Xá nghe vậy, rất kinh ngạc. Loại chuyện như thế này, trước kia bọn họ chưa từng nghe qua.

"Quản lý, đem cái này hủy đi. " An Nhiên đột nhiên xoay người, sắc mặt nghiêm nghị nhìn Phong Lượng nói.

"Dạ. ". Phong Lượng nói.

Lam Nhựt Khê cùng Lãnh Hạo đối với mắt điện tử này cũng có chút biết, cũng biết cái này nó lợi hại như thế nào.

Hiển nhiên, Vô Xá đã bị phát hiện.

Nếu như Vô Xá vẫn làm căn cứ tại đây thì rất nguy hiểm đối với bọn họ.

Nhưng mà...

"Quản chủ, thân phận của ngài.. " Lam Nhựt Khê có chút lo lắng nhìn An Nhiên, cô (An Nhiên) cùng hai thi thể có tiếp xúc qua, vậy có chút mạo hiểm.

An Nhiên không nói chuyện ánh mắt nhìn mắt điện tử đã bị hỏng, mày không tự chủ nhíu lại.

Xem ra, có một số việc cô đã coi quá đơn giản.

"Chú ý an toàn bản thân ". Ánh mắt của An Nhiên thu lại, "Tôi không nghĩ người của tôi sẽ bị mất mạng vô ích." Đôi khi, thuộc hạ của mình không cần lúc nào phải uy hiếp mà thỉnh thoảng phải quan tâm.

Quả nhiên, lời An Nhiên vừa nói ra, mọi người còn đang căng thẳng đột nhiên kiên định đứng lên.

"Dĩ nhiên, người của tôi, sẽ không để hấn chết vô ích." An Nhiên hít một hơi thật sâu, "An táng hai người này, cho gia đình bọn họ một ít tiền. Còn có, đem tin tức nói với Ngân Lang, đề hấn tự bảo vệ bản thân." Hai người này có thể nói ra tên của Ngân Lang, vậy Ngân Lang đã bị phát hiện.

Nói xong, An Nhiên lạnh lùng bước ra khỏi Vô Xá.

Khi cô bước ra khỏi Vô Xá, về mặt chợt biến đổi.

"Tra, người mua mắt điện tử của Tần môn là ai?". An Nhiên gọi điện thoại cho Tần Vũ Triết.

Khi mới nhận điện thoại của An Nhiên, Tần Vũ Triết không kịp vui mừng, thì An Nhiên lạnh lùng nói, Tần Vũ Triết nhất thời sùng sốt.

"Gia, vì sao ngài không giết Diêm Tử Diệp? Năm đó hấn giết --- ---"

"Bản tử, hiện tại hãy đi điều tra! Tôi muốn trong thời gian ngắn nhất phải biết kết quả." An Nhiên đánh gãy lời nói của Tần Vũ Triết.

"Gia...". Tiếng Tần Vũ Triết nghẹn ngào, "Gia, vì sao không giết tên phản bội đó? Kiếp trước ngài chết trong tay hấn, đời này chút nữa cũng chết trong tay hấn, ngài vì sao... Vì sao không giết hấn! Gia, chỉ cần ngài nói một câu, tôi lập tức đi giết tên đó!" Tần Vũ Triết rống lên, mà nhiều hơn đó chính là nghẹn ngào.

Không ai biết, khi hấn lấy được máy ghi âm đó, đáy lòng phẫn nộ, hấn đi đến Tần Trạch, hấn có thể san bằng Tần Trạch, giết chết tên phản bội đó.

"Bản tử, không cần giết hấn." An Nhiên ngồi trong xe, biểu cảm dị thường bình tĩnh, "Những vấn đề phía sau, không cần gấp. Hiện tại, cậu cùng Tần

môn đã quyết liệt, nó cũng cần thiết để làm lung lay Tần môn.”

Tần Vũ Triết sùng sốt, “Gia..” Có ý gì.

“Đến lúc đó sẽ có người đến tìm cậu, chờ đến lúc đó, xem cậu có muốn giết Diêm Tử Diệp hay không.” Nhìn người đi đường, ánh mắt của An Nhiên ngày càng lạnh, “Hiện tại, lập tức điều tra nguồn ra của mắt điện tử, có thể tìm được bao nhiêu, tôi sẽ xem bấy nhiêu.”

Tần Vũ Triết còn chưa kịp phản ứng, An Nhiên đã tắt điện thoại.

Mắt điện tử? Quyết liệt? Có người tìm mình? Gia có ý gì?

Tần Vũ Triết không dám chần chờ, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ, điều tra người mua mắt điện tử.

Hiện tại, tuy rằng Tần Vũ Triết cùng Tần Môn còn đang tranh chấp, nhưng Phúc Mãn Lâu đều là của hắn, ngay cả tổ điều tra tin tức cũng là của hắn, không có liên quan đến Tần môn.

Khi hắn thành lập tổ tin tức, chỉ muốn cung cấp tin tức cho Tần Lam, nhưng không nghĩ đến, tổ tin tức càng ngày càng lớn như vậy, thậm chí nếu so với tổ cung cấp tin của Tần môn đều như nhau.

Hiện tại, gia đã lên tiếng, ngay lúc hắn cùng Tần môn đang quyết liệt, vậy thì hắn phải làm cho tốt. Để không làm cho Gia thất vọng.

Cho nên, ngày hôm sau, trên báo đưa tin Tần Vũ Triết đang tuyển dụng đường chủ mới.

Đối với Tần Vũ Triết muốn làm gì, An Nhiên không quan tâm.

Bản tử không phải là người ngốc, hắn biết bản thân hắn muốn cái gì, muốn làm gì, nếu không lúc trước cô cũng sẽ không để Phúc Mãn Lâu cho hắn quản lí.

Phía sau Diêm Tử Diệp có người, có lẽ, đến bản thân của Diêm Tử Diệp cũng sẽ không biết, cũng có thể nói, chuyện năm đó cô cũng không biết sự việc ẩn trong đó. Chuyện này, bọn họ muốn chậm rãi điều tra, hiện tại nếu giết Diêm Tử Diệp, không chỉ làm ảnh hưởng đến người sau lưng hắn, mà còn có thể làm cả Tần môn náo động.

Hiện tại Tần môn đối với An Nhiên có cũng được mà không có cũng không sao, nhưng nếu lúc này bị suy sụp sẽ ảnh hưởng nhiều đến Hoa Hạ, Hoa Hạ rối loạn, họ Phó sẽ an ổn sao? Cho nên, việc này không thể được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: CHƯƠNG 70.3

An Nhiên trở lại nhà họ Phó, nhìn thấy người ngồi ở đại sảnh, có chút ngoài ý muốn.

Mọi người họ Phó, trong đó còn có người vốn đang ở trường Phó Quân Nghị.

Gần đây Phó gia bận rộn nhiều việc, đã gần đến cuối năm, mọi chuyện cũng nhiều hơn, An Nhiên hiện tại đang nổi danh trên mạng, bởi vậy người họ Phó liền tụ lại.

Phó Quân Hoàng đứng lên, một thân quân phục, nhìn như là mới từ trong quân đội về. Anh đi về phía An Nhiên, một tay lấy ba lô của cô, một tay vòng qua An Nhiên, làm cho cô dựa vào người anh.

“Ôi, người hùng của chúng ta đã về.” Phó Quân Nghị mặc một bộ trang phục thể thao rộng rãi, nhìn An Nhiên, cười trừ ghẹo.

Phó lão gia cũng cười tủm tỉm, gần đây khi ông đi ra ngoài, mọi người đều khen bảo bối trong nhà ông, trong đó, Cố lão đầu càng đỏ mắt.

Khi ông nhìn thấy ảnh chụp Kim Mẫn Tích quỳ xuống đất thì biết nha đầu nhà ông đã ra tay.

“Tốt lắm, không có thủ hạ lưu tình.” Phó lão gia nhìn An Nhiên cười tủm tỉm.

An Nhiên có chút mệt mỏi, nhưng ở trước mặt người nhà cũng không thể hiện quá rõ, cô đoan chính ngồi trên sofa, cười khẽ nhìn Phó lão gia, “Lão gia ngài đã lên tiếng, cháu muốn thủ hạ lưu tình, cửa nhà này, cháu còn có thể vào sao?”

“Cứ bước vào.” Một tiếng nói hữu lực vang lên.

Tầm mắt mọi người nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Phó Quân Hoàng, Phó Quân Nghị ngạc nhiên.

Người anh trai anh minh thần võ của cậu chỉ cần ở trước mặt của An Nhiên thì sẽ trở nên ngốc, điều này làm cho cậu sao chịu nổi? Anh trai là thần tượng từ nhỏ của cậu a! Nếu sau này cậu cũng đối với cô gái của cậu cũng như vậy.... Thượng đế a, hiện tại cậu suy nghĩ liền nổi hết da gà.

Phốc xuy -----

Từ Tĩnh Ngưng nở nụ cười, cuối cùng cười đến nổi ngã vào lòng của Phó Văn Thắng, “Mẹ nói này Quân Nghị, về sau đừng giống anh trai của con, phải tìm hiểu cho kĩ. Khụ khụ, cái gì mẹ cũng chưa nói, ha ha.”

Mặt của Phó Quân Nghị càng đen.

Mọi người ở đây đều đã hiểu ý của Từ Tĩnh Ngưng, nhưng hiện tại An Nhiên còn nhỏ, không áp đặt quá nhiều vào đứa nhỏ này, bọn họ (An Nhiên & Phó Quân Hoàng) sau này có thể cùng bước đi với nhau thì tiếp tục bước, nếu mà không được thì chính là có duyên không phận.

Biểu cảm của Phó lão gia buộc chặt, nhưng ánh mắt tràn đầy ý cười, “Tiểu tử, cháu che chở tiểu nha đầu này như vậy a! Nếu mà nha đầu này đối với đám người đó mà thủ hạ lưu tình, thì xem ông có cho con bé bước vào cửa không!”

Phó Quân Hoàng nhú mày, anh vỗ nhẹ An Nhiên, “Không có việc gì, cháu có thể mở cửa.”

“Ha ha ha, ha ha ha ha ..” Phó Quân Nghị thật sự là không nhịn được, ôm bụng mà cười.

Tha thứ cho cậu là đem mọi lễ nghi quên hết, hiện tại, cậu thật sự là không nhịn được, anh trai cậu thật sự là buồn cười, cậu chưa từng nhìn thấy tranh luận của anh trai cùng ông nội, mà việc tranh luận này có liên quan đến An Nhiên, nhưng lại có một chút ý đùa.

Đáy mắt An Nhiên tràn đầy ý cười, mà Phó lão gia cũng mặc kệ, ông là người đại nhân đại lượng không cùng tên này chấp nhất.

"Xú tiểu tử, con làm như sợ tiểu nha đầu kia chạy đi?" Phó Văn Thắng ôm người đang cười Từ Tĩnh Ngưng, trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhú mày, anh nhìn An Nhiên, suy nghĩ hơi lâu, nói:

"Sợ. Nhiều người thích bảo bối."

Nhất thời mọi người im bặt.

Đây là ý gì?

"Anh trai, ý của anh chính là, sợ mọi người đem cháu gái cướp đi?" Vừa mới trở lại bình thường, Phó Quân Nghị chỉ kém chút nữa đã lăn lộn trên mặt đất mà ôm bụng cười, cậu chịu đựng bụng đau, chịu đựng ngừng cười để nói Phó Quân Hoàng.

An Nhiên cảm thấy rất tốt, cô mỉm cười nhìn Phó Quân Hoàng, cô nghĩ đến lời bình luận trên mạng của Lão soái ca, đáy mắt ý cười càng nhiều.

"Đúng vậy." Phó Quân Hoàng không do dự mà trả lời.

Từ Tĩnh Ngưng đã triệt để nằm trong lòng Phó Văn Thắng cười không kịp thở, Phó Quân Nghị cũng nằm trên mặt đất mà lăn lộn.

Nhìn thấy bộ dạng của tên nhóc này (Phó Quân Hoàng), Phó lão gia cũng lắc đầu mà cười, hiện tại họ Phó rất vui vẻ, cứ duy trì như vậy là tốt rồi.

Hiện tại ông cũng đã già, không cầu thứ gì khác, chỉ cần mọi người trong gia đình đều bình an là tốt rồi, nếu có ai uy hiếp ông về sự an ổn của họ Phó, ông liền kiên quyết chiến đấu tới cùng, không cho người đó sống tốt.

"Các người bây giờ không ra bộ dạng gì nữa rồi." Phó lão gia quát một tiếng, khoe môi của ông cũng gọi lên.

Lão gia từ lên tiếng, mặc dù trong tiếng nói không có độ mạnh yếu của giận dữ nhưng mọi người vẫn thu lại biểu tình quá trớn vừa rồi.

Phó Quân Nghị nằm trên mặt đất hồi lâu, cũng đứng lên, nhìn biểu cảm của Phó lão gia từ, rồi ngồi lên sofa, liếc nhìn Phó Quân Hoàng, khoe môi cũng không nhịn được.

Khi cậu tính cười thêm một trận nữa thì bị ánh mắt lạnh băng của An Nhiên dọa sợ.

"Này cháu gái, tôi nói với cháu.. Nếu cháu dám, còn dám..."

"Nếu mà còn kêu tôi là cháu gái thì coi chừng hậu quả." Khoé môi của An Nhiên mỉm cười, nhưng nụ cười này làm cho Phó Quân Nghị rét run.

"Tôi nói Phó An Nhiên cô, đừng tưởng có thể uy hiếp tôi, tôi sẽ thoả hiệp!". Phó Quân Nghị phản bác.

An Nhiên nhú mày.

" Cô nhủ mày là có ý gì ? Phó An Nhiên, cô đem lời này cho tôi biết. "

An Nhiên cũng lười quan tâm cậu.

Phó Quân Hoàng trực tiếp đem Phó An Nhiên ôm vào lòng, lạnh mặt trừng với Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị cảm thấy mình bị uy khuất, cái này là gì a, không ngờ mọi người đều khi dễ một mình cậu ?

" Nháo cái gì ? Các người xem các người đã bao nhiêu tuổi, còn đùa giỡn như vậy. " Phó lão gia trừng mắt với bọn họ.

" A, lão gia tử, xem lời ông nói, ông cũng không phải rất vui về hay sao?" An Nhiên dựa vào Phó Quân Hoàng, cười tủm tỉm nhìn Phó lão gia tử.

Phó lão gia tử trừng An Nhiên, An Nhiên cười ứng đối.

Lúc này điện thoại trong nhà vang lên.

Mọi người ở Phó gia không thể nào không nghe thấy, Từ Tĩnh Ngưng đứng dậy nghe điện thoại, nhưng khi bà nghe thì sắc mặt liền thay đổi, đến khi gác điện thoại biểu cảm cũng không tốt.

"Làm sao vậy?" Phó Văn Thắng lo lắng nhìn Từ Tĩnh Ngưng.

" Vừa rồi, ở công ty điện thoại tới, nói là con của một trưởng phòng trong công ty bị giết." Sắc mặt của Từ Tĩnh Ngưng rất khó coi, " Phần đầu của đứa nhỏ kia cũng bị người ta cắt chặt."

Một câu nói, làm trong phòng yên tĩnh.

"Hoang đường!" Phó lão gia đập bàn, " Phải điều tra cho kĩ! Chuyện này, không thể để như vậy!"

Mà trong lúc này, trên TV cũng đăng tin nói về chuyện này, so với mọi người tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, bởi vì người bị hại chỉ là một đứa trẻ, trong TV có đưa tin phát hiện 4 xác chết, tuổi như nhau, kiểu chết cũng giống nhau, bọn họ đưa ra suy luận đó chính là vụ án liên hoàn.

Tin tức này, khi mọi người nhìn thấy những đứa trẻ lạnh như băng nằm trên mặt đất, thì người nhà của chúng khóc đến thảm thiết.

Phó Quân Hoàng nắm thật chặt An Nhiên trong ngực, khoé môi An Nhiên mỉm cười, cô dựa vào trên người Phó Quân Hoàng, ánh mắt là một mảng nhu hoà.

Trong phòng phong cách châu Âu.

Một âm thanh mở cửa vang lên, một cô gái tóc vàng tay cầm một túi văn kiện bước vào trong phòng, tiếng giày cao gót bước đi trên nền đá cẩm thạch đen, hướng về phía người đàn ông đang đưa lưng về bàn làm việc, cung kính nói:

" Chủ nhân, đây là thứ ngài muốn có."

Người đàn ông quay về phía cô, cô mê luyến nhìn người có mái tóc dài màu bạch kim, cô từng bước một bước về phía trước, đem túi văn kiện đặt trên bàn, cô cũng không lập tức xoay người rời đi, mà mê luyến nhìn người đàn ông đó.

" Alice, tôi đã nói rồi, không cần dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn tôi." Tiếng nói tao nhã có vài phần lười nhác vang lên, nhưng giọng điệu đó cũng khiến gương mặt cô gái đó trắng bệch.

Alice quỳ gối xuống, "Xin lỗi chủ nhân, là tôi đã vượt qua giới hạn."

"Tự đi chịu phạt đi." Tiếng nói tao nhã vang lên làm thân mình Alice nhè nhẹ run.

"Dạ". Alice hít một hơi thật sâu, cúi đầu, khoé môi gợi lên một tia cười khổ, vì để đi vào trong phòng này, cô đã mất biết bao công sức, mà chủ nhân từ đầu đến cuối vẫn không quay đầu nhìn cô.

Alice từng bước lui ra, ngay khi cô bước ra cửa thì giọng nói tao nhã kia lại vang lên.

" Alice, lại đây."

Người đàn ông tựa vào ghế, tay hần cầm túi văn kiện mà Alice đưa, túi văn kiện không chứa một thông tin gì, mà toàn bộ là ảnh chụp, trên ảnh chụp cũng là một người ----- Phó An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: CHƯƠNG 70.4

Alice hơi giật mình, đáy lòng đột nhiên căng thẳng, cô nỗ lực không cho trái tim mình đập quá nhanh, khi đi đến bàn làm việc thì ngừng lại.

“Chủ nhân”

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, giờ túi văn kiện trong tay lên, “Mọi thứ trong đây, đã xem qua?” Tiếng nói thanh nhã vang lên hàm chứa một tia thần nhiên.

Alice lắc đầu “Chủ nhân, cái đó, tôi sao dám xem.” Xem văn kiện của chủ nhân, chết.

Một tiếng cười trầm thấp vang lên, “Cô xem, tôi thích những cô gái nghe lời.”

Trong lòng Alice vui vẻ.

“Tới đây, tôi cho cô xem văn kiện bên trong.” Người đàn ông đưa lưng về phía Alice vẫy tay.

“Chủ nhân, chuyện này...”

“Không có gì, tôi cho phép cô bước vào cấm địa.”

Tiếng nói của người đàn ông này rất có mê lực, Alice đi đến bên cạnh người đàn ông, cô vẫn chưa ngẩng đầu, chủ nhân rất chán ghét người khác nhìn thấy gương mặt của hắn, bên trong tổ chức, chưa từng có người nào nhìn thấy bộ mặt của chủ nhân.

“Ngẩng đầu lên.” Tiếng nói mê hoặc lại vang lên.

Trái tim Alice nhảy bùm bùm hai tiếng, trong lòng cô suy nghĩ đủ loại khả năng của bản thân với chủ nhân, không nghĩ tới nó thuận lợi đến như vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy cô --- ---

Cô ngẩng đầu lên, có chút rụt rè nhìn về phía đàn ông.

Nhưng, khi cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy bản thân mình đang đối diện với hòng súng, nháy mắt đồng tử phóng to!

“Chủ-----”

Đừng-----!

Tiếng súng vang lên, mi tâm của Alice nhất thời thủng một lỗ.

Mắt Alice trừng lớn, thân người thẳng tắp ngã xuống.

Trong tay người đàn ông cầm ảnh chụp đặt trên bàn, mở ngăn kéo ra lấy chiếc khăn tay bằng tơ tằm màu đen, lau lau hòng súng, đối với Alice - người chết không nhắm mắt nói:

“Người của tôi, nên giữ phép tắc.”

Tầm mắt nhìn xuống ảnh chụp, ảnh đó chính là An Nhiên một thân nghiêm nghị đứng giữa sân trường, con người thanh lãnh như đang nhìn hắn, lạnh lùng mà làm người ta mê muội.

Buông súng trong tay ra, nhẹ nhàng vuốt gương mặt làm cho hắn mê luyến, “Người làm cho tôi mê luyến như thế này. Không nên gấp gáp, cô, sớm hay muộn đều sẽ là của tôi.”

Lúc Lại Tư tiến vào phòng, người đàn ông đã dùng bật lửa thiêu ảnh chụp, ánh mắt của hắn hơi điên cuồng nhú nhú mày, từ đầu tới lúc này hắn chưa nói câu nào, khuôn mặt không biểu cảm đem thi thể Alice đem đi, để lại tên đàn ông trong phòng đang điên cuồng cười.

Sáng sớm thứ hai, An Nhiên đến Ngân Dục, Tần Vũ Triết điện thoại cho cô.

“Gì, cái ngài muốn, tôi đã chuyển phát qua cho ngài, tên người mua cùng thông tin liên lạc đều có, còn có bối cảnh gia đình, người biết mất điện tử không nhiều, từ khi ngài đi, rất nhiều khách không mua mất điện tử ở Tần môn.”

An Nhiên bắt được trọng điểm, “Không mua? Bọn họ là không cần thiết mua?”

Không, không có khả năng.

Chỉ cần là người biết mất điện tử có lợi như thế nào, không thể nào không mua.

Bọn họ không mua, chỉ có một nguyên nhân, bọn họ đã tìm được người bán khác.

Vì sao cô không nghĩ đến điểm này!

“Bản tử, điều tra đám người đó, mua mất điện tử ở đâu, người cung ứng là ai.”

Tần Vũ Triết hơi giật mình, nháy mắt hiểu được lời nói của An Nhiên, “Tôi lập tức đi.”

Tần Vũ Triết không nhìn tới cái chuyển phát đó, người đó tự nhiên sẽ không lên danh sách.

“Phó An Nhiên, quả nhiên lợi hại.” Một tiếng nói có phản lưu mạnh vang lên.

An Nhiên đứng ở cửa cầu thang điện thoại, ở nơi này người đi qua lại rất ít, nhưng không nghĩ tới, có một người khác đã sớm ngồi ở cầu thang, khoe miệng hắc cười xấu xa nhìn An Nhiên.

Tầm mắt An Nhiên nhìn người thiếu niên kia, ánh mắt lạnh như băng nhưng như muốn đuổi hắn đi, “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, thật dọa người. Chúng ta đã từng gặp nhau, còn cứu Tôn Hiểu Lâm, Nhưng mà không biết Tôn Hiểu Lâm có phải là tên thật hay không.” Câu nói cuối cùng có âm thanh thật nhỏ nhưng An Nhiên đều nghe được.

Người này là Vương Thế Kiệt, người lúc trước cứu Lam Nhượng Khê.

Sau khi cậu trở lại Ngân Dục, thì không có tiếp xúc với An Nhiên.

Nhưng sau này, cậu đã sử dụng nhiều phương pháp để tìm Tôn Hiểu Lâm, nhưng cô lại giống như biến mất trên thế giới này, cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, vậy mà không tìm ra được một cô gái.

Tập đoàn Tôn Thị giao cho người khác quản lý, Chu Tân Quốc cùng Tô Mặc Như đã bị giết, mọi người đều biết, nhưng vụ án này được giải quyết như thế nào thì không ai biết.

Vương Thế Kiệt cảm thấy sự việc của họ Tôn cùng An Nhiên có liên quan rất sâu, Tôn Hiểu Lâm gọi An Nhiên là quân chủ, một nữ sinh được tôn là quân chủ, hiển nhiên đã biết cô (An Nhiên) cường đại như thế nào. Mà trong thời gian này, Phó An Nhiên đã đánh bại bọn Đại Hàn, cậu nhìn cũng biết, An Nhiên có bao nhiêu lợi hại.

Tôn Hiểu Lâm có thể bắn nhau ở ngoài đường, An Nhiên là người họ Phó nhưng lại ở trong hắc đạo, chuyện này, thật quá bất thường.

“Tôi nói Phó An Nhiên, cô có phải không nhớ tôi là ai?” Vương Thế Kiệt thở dài, cậu thấy bản thân của cậu không tệ, có chút đẹp trai, rất sáng sủa, thế nào mà An Nhiên nhìn thấy cậu như nhìn thấy người khác có khác gì nhau đâu?

“Chuyện gì?” An Nhiên nhớ được cậu.

Kỳ thực từ lúc cậu rời bệnh viện, tư liệu của cậu ta cũng đến được tay An Nhiên, mấy ngày nay thấy cậu ta cũng yên ổn, không trêu chọc ai, cô lại không làm người khác để ý cậu ta.

Nhưng lại không nghĩ tới, cậu ta thế nhưng lại tìm tới cửa.

“A kì thực cũng không có chuyện gì.” Vương Thế Kiệt cũng tò mò, rõ ràng là tiểu thư họ Phó, vì sao lại nguy trang là không phải, thậm chí thời gian trước bị người ta nói là vũ nữ thoát y, cô cũng không giải thích, tâm tư của người họ Phó, quả nhiên người thường không thể nào đoán được.

An Nhiên lạnh lùng nhìn Vương Thế Kiệt, lập tức xoay người muốn đi.

Nhưng lúc này, Vương Thế Kiệt lên tiếng, “Kia, kì thực, cũng không phải không có việc gì. Tôi muốn hỏi một chút, Tôn Hiểu Lâm, đã ổn rồi chứ.” Cậu cũng nhớ rõ được, lúc đó cô (Tôn Hiểu Lâm = Lam Nhượng Khê) chảy biết bao nhiêu máu.

Tuy rằng trước khi cậu rời đi, Tôn Hiểu Lâm đã tỉnh lại, nhưng không có nghĩa là không có di chứng gì khác.

An Nhiên hơi giật mình, nếu cô nhớ không lầm, Vương Thế Kiệt này cùng Lam Nhượng Khê, hai người họ là bè nước gặp nhau.

Thấy An Nhiên hơi mất hồn, Vương Thế Kiệt đứng dậy, khoát tay “Cái kia, có lời khó nói thì không cần. Tôi biết, các người chung một nhóm, như vậy..”

“Cô ấy hiện tại không có việc gì, rất khoẻ mạnh.”

“Hả..”, Cứ tưởng bản thân muốn nói thêm gì đó Vương Thế Kiệt bỗng nhiên sững sờ, cậu không nghĩ tới, Phó An Nhiên lại mở miệng nói chuyện trả lời.

“Cảm ơn cậu đã quan tâm.” An Nhiên cảm lời này là xuất phát từ đáy lòng, cô nhìn Vương Thế Kiệt, ánh mắt hạ xuống, hơi khom người, “Còn có, cảm ơn cậu đã cứu cô ấy.” Cô biết, nếu không có cậu ta, cố gắng, thì Lam Nhượng Khê hiện tại sẽ không còn tồn tại.

"Cái kia... A, a không có gì, không có gì. Tôi đây cũng rất hưng phấn, tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng là... A, tôi không biết bản thân nói gì, nhưng mà, mẹ nó, tôi không thể tưởng tượng được An Nhiên người nhà họ Phó nói cảm ơn, tâm của tôi không có biện pháp không kích động." Vương Thế Kiệt ôm ngực của bản thân, hai bên tai đỏ lên.

Mẹ nó! An Nhiên nói cảm ơn với cậu!

Mẹ nó! Quân chủ trong truyền thuyết lại cảm ơn cậu!

Không được rồi, trái tim đập thật nhanh rồi.

An Nhiên đậm mặt cười.

Thật đúng là một đứa nhỏ.

"Nhưng mà, tôi có thể hỏi một chút, muốn gia nhập tổ chức của cô cần có điều kiện gì không?". Khi khiếp sợ qua đi, Vương Thế Kiệt có chút ngượng ngùng nhìn An Nhiên. Chuyện này cậu đã muốn hỏi từ lâu, từ sau lần bắn nhau đó, cậu không thể nào quên được, tuy rằng tìm được con đường sống từ chỗ chết, nhưng theo cậu, đàn ông nên như vậy mà sống!

An Nhiên nhún mày, gia nhập tổ chức của cô cần điều kiện gì?

Đúng lúc này, có một trận bước chân truyền đến, bước chân hỗn loạn, cùng tiếng thở dốc, trong âm thanh đó tràn đầy hoảng sợ, tựa như còn có một người nữa.

An Nhiên bước nhanh về phía trước, vừa mới chạy lại chỗ góc, phịch một tiếng, một thân người chạy đến, đụng vào cô!

An Nhiên nhìn người đụng mình, nhất thời kinh ngạc.

Là một cô gái khoảng 15 16 tuổi, miệng còn bị băng dính băng lại, hai tay bị trói ra phía sau, trên vai đổ máu, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

"Mẹ nó, ban ngày cũng SM?" Vương Thế Kiệt không thấy trên bả vai của nữ sinh đó bị thương.

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, nhanh nhẹn gỡ miếng băng dính xuống, khi cô vừa kéo xuống, một âm thanh sợ hãi vang lên:

"Chạy, chạy mau! Chạy mau a! Hắn sẽ giết chúng ta ! Hắn đang tới đây ! "

Cô gái đó muốn đứng lên, nhưng chân của cô đã hoàn toàn mềm nhũn, cô đứng không được, nước mắt đột nhiên rơi xuống, âm thanh rống ở đằng sau, cô không thể nào phát ra tiếng, chỉ có thể nhìn An Nhiên, không ngừng rơi lệ.

Cộp, cộp, cộp...

Tiếng giày bước trên hành lang vang lên ngày càng gần.

Nữ sinh đang nằm trong lòng An Nhiên bắt đầu run lên, bước chân ngày càng gần, thân mình nữ sinh ngày càng run lẩy bẩy, cô hướng đến An Nhiên, tiếng nói khô ráp vang lên :

" Chạy.. chạy.. Hắn đã đến, đã đến... "

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh.

Vương Thế Kiệt đối với bầu không khí này có chút khiếp sợ, cậu không từ chủ được đi ra phía sau An Nhiên, cậu vẫn tín nhiệm An Nhiên nhiều hơn.

Con người An Nhiên lạnh xuống, ánh mắt của cô nhìn cuối hành lang.

Ở nơi đó có một người đưa lưng về phía ánh sáng, mà trong tay người nọ có cầm một thanh kiếm, lưỡi kiếm đưa lên, còn có máu nhỏ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: CHƯƠNG 71: HỌC THUẬT! TRAO ĐỔI

Tỉ tách, tỉ tách...

Máu nhỏ giọt trên mặt đất phát ra âm thanh giống như máu trên người nữ sinh kia, Vương Thế Kiệt phát hiện, mỗi giọt máu từ trên kiếm rơi xuống, thân

thể của cô nữ sinh đỏ run rẩy kịch liệt.

Người nọ đến gần, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia băng hàn.

Người này, không phải là người Hoa Hạ.

Trên thân là bộ quần áo màu đen, giống như trang phục của Ninja ở Nhật Bản, mà kiếm kia...

“Mẹ nó, cái này chính là Ninja Nhật Bản?” Vương Thế Kiệt nhìn thấy rõ được người nọ, không khỏi hô ra tiếng.

An Nhiên đưa cô gái này cho Vương Thế Kiệt, “Mang cô ấy đi đi.”. Người này cô có thể đổi phó được.

Vương Thế Kiệt sùng sốt, cậu nhìn An Nhiên, tầm mắt An Nhiên dừng trên người “Ninja Nhật Bản”, hít một hơi thật sâu, “Được rồi, chờ tôi tìm người đến cứu cô.”

Vương Thế Kiệt biết, bản thân mặc dù ở đây nhưng không giúp được An Nhiên việc gì, hiện tại việc cậu có thể làm đó chính là dựa theo lời An Nhiên nói mà làm.

“Ninja Nhật Bản” nhìn Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia muốn chạy đi, sắc mặt lạnh xuống, giờ kiếm hướng tới sau lưng Vương Thế Kiệt mà chém xuống!

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, lách người, thân thủ linh hoạt, ánh mắt của “Ninja Nhật Bản” hơi kinh ngạc, một tay An Nhiên nắm ở sống kiếm, sắc mặt lạnh băng.

“Người của Nhật Bản!” Tiếng nói không có chút tình cảm, lạnh lùng vang lên.

Con người người nọ xẹt qua tia giạt mình, lập tức xẹt qua một tia sát ý, biết thân phận của bọn họ, đều phải chết!

“Chết!” Tiếng nói vang lên, một phi tiêu hướng tới An Nhiên mà ném---!

Đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia cười nhạt, ở trước mặt cô mà ném phi tiêu?

Muốn chết!

Lấy kiếm ngăn phi tiêu lại, An Nhiên hướng tới chỗ người Nhật chạy đi, vung kiếm chém xuống!

An Nhiên cầm kiếm chém xuống, nhanh, gọn, chính xác, làm người nọ phản ứng không kịp, dù tránh được tức thời nhưng cánh tay người nọ vẫn bị An Nhiên làm bị thương.

Người Nhật này không nghĩ tới An Nhiên như thế lại có thể ra tay ngoan độc như vậy, ánh mắt của hắn xẹt qua một tia băng lãnh. “Người Hoa Hạ vô sỉ, tôi sẽ cho cô biết thế nào là đại khai sát giới!” Tiếng trung bập bệ nói ra.

“Muốn chết!” Sắc mặt An Nhiên phát lạnh, hướng tới người nọ mà đánh.

Thân thủ người này cũng không tồi, thậm chí nếu so với An Nhiên có phần cao hơn, mặc dù vậy, cô cũng không để hắn chạy được!

Mà bên này, Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia chạy đi, chạy qua các dãy phòng học, nhất thời làm mọi người chú ý.

Giờ phút này, người bên trong vườn trường không thiếu.

Hiện tại, Vương Thế Kiệt không thể tin tưởng ai, thân phận của An Nhiên không thể nói, nghĩ nghĩ, cậu đem người nữ sinh trong lòng đưa cho một nam sinh gần hắn nhất nói.

“Mau đưa cô ấy tới phòng y tế, tôi còn có việc.” Nói xong, xoay người muốn chạy tới trong phòng học.

Nhưng cậu còn chưa chạy đi, đã bị người khác nắm lại.

“Mẹ nó, mạng người quan trọng, cậu...” câu nói kẻ chưa kịp nói, Vương Thế Kiệt sùng sốt, “Hội trưởng?” Hội trưởng hội học sinh của Ngân Dục, làm sao xuất hiện ở đây?

Mà khi cậu nhìn thấy cô nữ sinh được bế bởi Sở An Tu, Vương Thế Kiệt mãnh liệt ôm đầu, cậu thế nào mà lại đưa cho người đó?

Sở An Tu đem người thiếu nữ trong ngực cho một cán sự của hội học sinh, bảo hắn đưa hén phòng y tế, rồi mới hỏi: “Sao lại thế này?”

Vương Thế Kiệt nhủ mảy, cậu cũng không biết, Sở An Tu này có thể tin được không.

“Hiện tại không có thời gian để nói chuyện gì xảy ra, mạng người quan trọng, tôi phải đi cứu người.”

Nói xong, Vương Thế Kiệt bỏ tay Sở An Tu ra, muốn chạy đi, nhưng cậu chạy được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, nhìn Sở An Tu nhũn mày, lấy đi động ra, cậu(Vương Thế Kiệt) bấm một dây số, không chút do dự là gọi.

Người bên kia rất nhanh bắt điện thoại, nhưng chưa kịp lên tiếng, Vương Thế Kiệt đã nói: “ Chủ tử của cô hiện đang gặp nguy hiểm, tốt nhất chuẩn bị thuộc hạ, địa điểm Ngân Dục.” Nói xong, Vương Thế Kiệt tắt điện thoại hướng tới phía sau dãy phòng học mà chạy đi!

Người ở một bên luôn luôn lắng nghe, Sở An Tu sắc mặt cũng biến đổi, nhưng anh chưa chạy theo Vương Thế Kiệt, thì di động anh vang lên.

Là Lam Nhược Khê.

“Quân chủ đã xảy ra chuyện, tại Ngân Dục! Anh.. ”

" Tôi đã biết. " Người nọ, quả nhiên là quân chủ, làm cho anh nhìn chằm chằm Vương Thế Kiệt, " Tôi sẽ gọi cho ám bộ, yên tâm. "

Sở An Tu không dám lưu lại, anh cấp tốc gọi cho Độc Cô Uyên Ảnh, nói đơn giản tình huống, sau đó chạy tới phía sau dãy phòng học.

Mọi người xung quanh nhìn đến nỗi khó hiểu, có người muốn chạy theo, đột nhiên có một đám người màu đồng phục màu đen ngăn lại, trong nháy mắt mọi người bị cản lại, đồng thời thảm hô lên :

Ám bộ của Ngân Dục.

Những người này, bọn họ không đụng vào được.

Vương Thế Kiệt khi chạy đến nói đó, đã không còn người, trên đó chỉ còn một chuỗi ấn kí.

Trên lầu cũng không có bóng dáng của An Nhiên, Vương Thế Kiệt nóng nảy, cô ấy không phải xảy ra chuyện gì rồi ư ?

Vương Thế Kiệt không dám nghĩ nhiều, hướng về trên lầu tiếp tục chạy.

Không có !

Không có gì hết !

Lúc này, học sinh ở sân trường ngạc nhiên khi thấy trên đỉnh đầu là trực thăng, mà người lái trực thăng lái trực thăng trên đầu bọn họ, tiếng máy gầm rú làm mọi người không khỏi hoảng sợ.

Phi cơ bay ngang đỉnh đầu bọn họ, sau khi đến trên sân thượng của phòng học, trên máy bay liền ném cái gì đó xuống, máy bay bay thấp, mọi người nhìn rõ, đó là thang dây.

Lúc này, trên tầng thượng của toà nhà, An Nhiên lạnh lùng nhìn trên đầu cùng vai đều chảy máu của người đàn ông đó, nắm trong tay là lưới kiếm lạnh băng.

" Nói, mục đích của các người là gì "

Người đàn ông đó từng bước lui ra phía sau, khi nghe tiếng cánh quạt của máy bay, người đàn ông thở ra, cô gái này, khó đối phó thật.

" Không nói ? " An Nhiên nắm kiếm trong tay, “Không có gì, chúng ta còn nhiều thời gian. "

Người đàn ông lui đến lan can, mà học sinh dưới lầu nhìn lên, như là hắn ta muốn nhảy lầu tự tử !

" Không, cô đã không còn thời gian. " Người đàn ông kia cười, khi mọi người kinh hô, hắn từ tầng cao nhất mà nhảy xuống.

Nhiều nữ sinh nhát gan cũng nhìn, đã sợ hãi hét ra tiếng, nhưng nữ sinh còn đang hét chói tai thì âm thanh cánh quạt ngày càng lớn, cuối cùng sát trên đỉnh đầu bọn họ, máy bay bay thẳng qua, mà khi bọn họ giương mắt nhìn, người kia vốn nên ngã xuống đất, lúc này đang nắm thang dây.

Đó là loại người nào !

An Nhiên lạnh lùng nhìn người bị mang đi, gọi điện thoại, " Tra, gần đây ai đang sở hữu máy bay trực thăng tư nhân. " Ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng đem điện thoại cúp đi.

Nhật Bản ! Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng đến đáng sợ.

Phanh---

Cửa ở sân thượng bị phá, Vương Thế Kiệt thở hổn hển đứng ở đó, nhìn thấy An Nhiên một mình đứng ở đó, nhất thời cậu thở ra.

Cậu đi đến chỗ An Nhiên, tỉ mỉ nhìn cô, rồi nói “ Tôi mới vừa đi, tôi chỉ là đem cô gái đó đem xuống, thì cô và người đó sao lại đánh nhau tới nơi này.”

An Nhiên không để ý đến Vương Thế Kiệt, tầm mắt nhìn kiếm trên tay, trên kiếm không có bất kì kí hiệu nào riêng, tạm thời, cô không biết cây kiếm này được làm ra ở đâu.

Vương Thế Kiệt có chút run rẩy nhìn An Nhiên đang cầm thanh kiếm có máu trong tay, tuy rằng An Nhiên không phải là người bình thường nhưng tốt xấu gì, cô ấy cũng là một cô gái, nhưng mà cô gái sao mà hung hãn đến thế.

Vương Thế Kiệt muốn đi qua, nhưng An Nhiên cầm cây kiếm rồi đi.

“Này... Uy uy uy, dù gì tôi, cũng vì an toàn của cô mà chạy đến, tôi không có công lao cũng có khổ lao? Tôi nói...” Vương Thế Kiệt câu nói tiếp theo cũng không nói được bởi vì An Nhiên dừng lại.

Phó An Nhiên xoay người, ánh mắt lạnh như băng vẫn chưa tiêu tan, ánh mắt như vậy, Vương Thế Kiệt chịu không nổi.

“Tốt, Cái gì tôi cũng chưa nói, cái gì cũng không làm, tôi đi theo, chính là chỉ đi theo, không phải tốt lắm sao?” Vương Thế Kiệt nói lời này, cậu liền không ngừng mắng bản thân mình.

Cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, thế nào là lại sợ hãi một người nữ sinh so ra còn nhỏ tuổi hơn mình?

Vương Thế Kiệt chậm một bước đuổi theo An Nhiên, có một màn làm cho cậu sợ hãi.

Sở An Tu đứng trước mặt của Phó An Nhiên!

Hội trưởng hội học sinh Ngân Dục Sở An Tu!

Vương Thế Kiệt không chút suy nghĩ, bước lên phía trước, ngăn cản Sở An Tu, lưu manh nhìn Sở An Tu, “Tôi nói này, cậu nhìn bạn học họ Phó như vậy, là có ý gì?”

Cậu sao dám khi dễ hắn ta, nhìn một cô gái như vậy, cậu cùng Sở đại thiếu gia sao dám chống lại.

Có lẽ do cậu quá mức khắt khe, hoặc là có nguyên nhân gì khác, cậu cũng không chú ý tới ánh mắt của Sở An Tu xẹt qua một tia sát ý, cậu cảm thấy bản thân lạnh đi rất nhiều.

An Nhiên đứng sau lưng Vương Thế Kiệt nhui mày.

Đứa nhỏ này thật đúng là không có ý tứ.

Cặp mắt thanh nhã của Sở An Tu mang theo một tia không hiểu, “Tôi nghĩ, Vương Thế Kiệt cậu có chỗ hiểu lầm”

Vương Thế Kiệt muốn phản bác, nhưng phách sau lưng cậu lên tiếng, làm cho tóc gáy của cậu cũng dựng lên.

“Tránh ra”

Vương Thế Kiệt tự giác tránh ra, mặc dù trong lòng có nghi hoặc.

Khi cậu nhìn thấy An Nhiên giao kiếm trong tay đưa cho Sở An Tu, ánh mắt cậu nhất thời trừng lớn.

“Tra lai lịch của nó.”

Trong lòng Vương Thế Kiệt đang rối rắm, mẹ nó, thật là dọa người! Sở An Tu này cũng là người của Phó An Nhiên!

Đáy lòng Sở An Tu có chút nghi ngờ, nhưng hiện tại không thể hỏi, chỉ có thể im lặng.

"Dạ." Sở An Tu nhui mày nhìn Vương Thế Kiệt, "Người này.." Xử lí thế nào? Nhìn dáng vẻ của cậu ta nhất định là biết thân phận của quân chủ.

An Nhiên đem ánh mắt nhìn Vương Thế Kiệt, con người thanh lãnh nhìn Vương Thế Kiệt, cậu cảm thấy bản thân hiện giờ đang rất sợ.

"Muốn gia nhập?"

Người đang mơ hồ Vương Thế Kiệt nghe nói câu đó, kinh hãi, "...A? Cái gì?"

Giương mặt ôn nhu của Sở An Tu xẹt qua một tia kinh ngạc, bối cảnh của Vương Thế Kiệt kia không phải bình thường.

"Cậu không phải muốn gia nhập tổ chức của tôi sao? Hiện tại tôi hỏi cậu, có muốn gia nhập hay không? Điều kiện đầu tiên, sau khi gia nhập, mà tâm có ý khác, hậu quả, cậu cũng biết."

"Gia nhập gia nhập! Yên tâm, nhân phẩm của tôi rất tốt." Vương Thế Kiệt hưng phấn nói.

“Tốt, cậu về sau đi theo Sở An Tu, cậu ta sẽ nói cho cậu biết tình huống.” Hiện tại Vương Thế Kiệt có thể gia nhập Vô Xá hay không, đầu tiên, cậu ta

không đủ tư cách, thân thù của cậu ta không tốt.

Mặc dù, Độc Cô Uyên Ảnh cùng Sở An Tu không phải là người của Vô Xá, bọn họ chỉ là học sinh của Ngân Dực, nhưng có cái khác biệt, bọn họ vì An Nhiên mà làm việc.

“Quân chủ!” Một âm thanh vội vàng vang lên, lập tức, Vương Thế Kiệt phát hoảng.

Này, đang im lặng lại đột nhiên ở đâu ra nhiều người như vậy.

Một thân đồng phục màu đen Độc Cô Uyên Ảnh trầm mặt đi tới, khi cậu ta nhìn Vương Thế Kiệt, còn chưa rõ mọi chuyện thì 4 thiếu niên cùng đồng phục màu đen ở phía sau bước lên không chế Vương Thế Kiệt, khi Vương Thế Kiệt còn chưa phản ứng thì cậu đã bị áp ngã xuống đất.

Mọi chuyện đều phát triển quá nhanh, nhanh đến nỗi Vương Thế Kiệt chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Quân chủ, ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy vết máu trên người An Nhiên, sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh rất lạnh, khi cậu tới, liền xảy ra tình huống này.

Ở Ngân Dực xảy ra loại chuyện như thế này, cậu không biết: chuyện này đối mới thủ lĩnh ám bộ mà nói, chính là một loại vũ nhục mà nhiều hơn chính là áy náy.

An Nhiên khoát tay, “Thả cậu ta ra”. An Nhiên là nói Vương Thế Kiệt cong đang gãy dựa trên mặt đất.

Hai người đề Vương Thế Kiệt đứng dậy, Vương Thế Kiệt đứng dậy, liền muốn mắng to, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của An Nhiên.

Quên đi, người ở bên Phó An Nhiên quả nhiên không thể nào chọc được.

Không phải chứ, người trước mắt cậu là Độc Cô Uyên Ảnh? Nhóm người này là Ám bộ của Ngân Dực trong truyền thuyết? Mẹ nó, có phải thế lực của toàn bộ Ngân Dực này là của Phó An Nhiên? Hôm nay cậu biết được nhiều chuyện kinh thiên động địa a, có nhiều chuyện cậu cần có thời gian để tiêu hoá.

“Sao lại thế này? Chúng ta có nên hỏi người Nhật Bản đến đây một chút.” Nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Cô nữ sinh kia nói như thế nào?” An Nhiên hướng câu thang đi xuống, hỏi.

“Cô ta hiện tại còn đang choáng, đại khái chính là có người muốn giết cô ta, người nọ giết cô gái đó, nhưng không biết nguyên nhân như thế nào, cô ta nói đó chính là lần đầu tiên cô ta gặp tên đó, không nghĩ tới dẫn đến việc như vậy. Tựa hồ, người đó muốn chặt đầu cô ta.”

An Nhiên dừng bước một chút.

“Đầu?”

“Dạ”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“17”

Trong đầu An Nhiên đột nhiên nhớ cái tin tức trong tivi.

17 tuổi sao? Xem ra, cái này gọi là vụ án liên hoàn a.

“Mang theo người, tìm đến người chỗ của người Nhật! Lúc này, chúng ta lần này đến đó nói là tìm hiểu thêm về học sinh trao đổi, trao đổi về võ thuật – nhu đạo của Nhật Bản! Nhớ, bọn người Nhật đều phải đến! Thiếu một người cũng không được!”

Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng làm cho Sở An Tu không tự chủ được run lên.

Người ở đây tựa hồ đã hiểu, “Nếu, bọn họ từ chối thì làm sao?”

“Yên tâm, nếu bọn họ là người thật, vậy, bọn họ nhất định sẽ đến.” Hơn nữa một người cũng sẽ không thiếu.

Sở An Tu đi làm nhiệm vụ, chính lúc anh đi, cũng mang theo Vương Thế Kiệt cùng đi.

“Quân chủ, muốn tôi làm gì?” Sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh nghiêm túc nhìn An Nhiên, 4 tên phía sau ngạc nhiên nhìn An Nhiên, đối với bọn họ mà nói, An Nhiên chính là một vị thần.

Bốn người này là tâm phúc của Độc Cô Uyên Ảnh, khi hẳn xác định bọn họ đáng tin mới đưa bọn họ đến gặp An Nhiên.

Mà lúc này, bốn người họ nhìn thấy lão đại chân chính của Ám bộ là Phó An Nhiên, biểu cảm nhất thời phần khích.

Phó An Nhiên, người nổi tiếng nhất Ngân Dục! Không phải nói, trong nhà nghèo đến không chịu nổi, không phải nói cô đi quán bar khiêu vũ để đóng học phí hay sao? Không phải nói, cô được người giàu bao dưỡng hay sao? Sao lại trở thành lão đại của bọn họ rồi?

Trong lòng khiếp sợ, nhưng đại BOSS ở trước mặt, bọn họ cũng không thể đem kinh ngạc này hiện ra ngoài mặt mà phải nuốt vào bụng.

“Nhanh chóng tìm những nữ sinh có độ tuổi từ 14 – 18, khi có bất kì tình huống nào phải báo cáo ngay. Còn có, để ý tới nhóm người của Anh quốc.”

“Dạ”

“Các người đi trước đi, tôi có chuyện muốn xử lí.” An Nhiên đứng ở cửa cầu thang, không có bước lên phía trước.

Độc Cô Uyên Ảnh không có nghi ngờ gì, trực tiếp mang người đi, hiện tại hần còn nhiều chuyện phải làm.

Khi Độc Cô Uyên Ảnh mang người đi rồi, An Nhiên dựa người vào tường, tiếng nói vang lên giữa không gian yên tĩnh, “Đến bây giờ rồi không còn đi ra?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: CHƯƠNG 71.2

Không hề động tĩnh.

“Là bản thân tự đi ra, hay là, đến lúc đó...” An Nhiên nói còn chưa hết câu thì tầm mắt của cô xuất hiện một thiếu niên.

Trên người thiếu niên là bộ đồng phục của Ngân Dục, trên mặt có cái mắt kính lớn, tóc mái dài cơ hồ che khuất nửa mặt của cậu.

An Nhiên hơi nhíu mày, người này, tựa như cô đã gặp qua nơi nào, đột nhiên trong đầu xuất hiện ra một người.

“Tô Vô Ưu” Nếu An Nhiên nhớ không lầm thì tên của người này.

Thiếu niên kia không nghĩ tới An Nhiên biết tên của hần, hần ngẩng đầu, nhìn An Nhiên, ánh mắt mang theo tình tứ, An Nhiên nhìn không rõ.

Ngay từ đầu, chỉ biết Tô Vô Ưu này có vấn đề, nhưng hần không có hành động nào, cô cũng không quan tâm, nhưng lại không nghĩ tới, bị hần theo dõi.

Lúc đầu cô cũng không chú ý đến hần, khi cô cùng tên Ninja trong lúc đánh nhau, đột nhiên có một hạt táo đỏ bay ra nhưng nó giúp cô không ít, bằng không người bị thương chính là cô.

“Muốn cái gì?” An Nhiên dứt khoát hỏi.

Tô Vô Ưu không nghĩ tới An Nhiên sẽ hỏi như vậy, biểu cảm hần có chút co quắp, không giống sự bình tĩnh vừa rồi, hần nắm nắm góc áo, rồi nói:

“Không, không nghĩ tới sẽ muốn gì.”

An Nhiên nhíu mày, “Vậy, ý cậu là muốn gì?”

Tô Vô Ưu càng ngày càng căng thẳng, hần không biết mở miệng nói với An Nhiên như thế nào.

Ngay từ đầu hần đã biết, Phó An Nhiên có thân phận không bình thường.

Hần bắt đầu điều tra cô, lúc hần biết thân phận thật của cô, nhất thời kinh ngạc một lúc, mà hôm nay khi hần nhìn thấy tất cả những chuyện này càng làm cho hần khiếp sợ hơn.

Phó An Nhiên thật lợi hại, giống như chị gái của hần.

“Tôi... tôi...”

“Đừng nói với tôi là cậu cũng muốn gia nhập.” Khoé miệng An Nhiên có chút run rẩy.

Tô Vô Ưu nói, “Không... không được sao? Tôi rất lợi hại, tôi có thể...”

“Có thể” Nếu cậu là người mà đứa nhỏ kia nói, tự nhiên là có thể, trong lòng An Nhiên nghĩ, “Chỉ cần có thể chịu khổ được.”

Ánh mắt Tô Vô Ưu bỗng chốc sáng lên, “Tôi có thể chịu khổ!”

Tầm mắt của An Nhiên vô tình lướt qua nhìn thấy bàn tay trắng nõn của Tô Vô Ưu, chịu khổ? Chuyện này, còn ở phía sau.

Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại nói cho Tô Vô Ưu biết, ba của hắn chết trong tay cô hay sao? Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại tốt bụng nói cho hắn biết, người mà ba của hắn mắng chính là cô? A, tuy rằng, người đó mắng là Tần Lam, cùng với An Nhiên không có mối quan hệ nào.

Trên không trung tại Ngân Dục xuất hiện trực thăng cùng sự kiện nhảy lầu đã lan truyền khắp toàn bộ, mọi người đều tò mò, sự kiện nhảy lầu kia thật hư là như thế nào.

Nhưng Âm bộ của Ngân Dục đã ngăn cản sự tò mò của mọi người, không cho bọn họ đi đến chỗ đó.

Rất nhiều người đang ngồi chờ ở đây phòng học, ngoại trừ thấy học sinh của Ngân Dục cùng người của Âm bộ đi ra, thì không thấy người nào khác.

Mọi người cảm thấy không thú vị, nhưng vào ngày thứ hai, trên đầu trang báo có đăng “Nhảy lầu” ảnh chụp của người nọ, khi mọi người nhìn thấy trang phúc, không ít người nói: Cái này, có phải hắn đang đóng vai Ninja Nhật Bản?

Sau bức ảnh chụp đó là cuộc phỏng vấn của cô gái bị thương, cô gái đó khóc lóc nói với mọi người, người đó muốn giết cô, muốn thực hiện giải phẫu cô, cô khóc như mưa, làm cho mọi người sinh lòng thương, lại đối với Ninja Nhật Bản đó sinh ra hứng thú nồng hậu.

Chuyện này, người lớn của cô gái đó đã báo cho cảnh sát.

Bốp-----!

Một cái bạt tay vang lên, lập tức truyền đến tiếng mắng: “Phế vật!”

Một gã bị ngã xuống đất, nhanh chóng bò lên, tiếp tục quỳ, hai tay vẫn đặt trên đầu gối của bản thân, “Dạ!”

“Ngay cả một nữ sinh của không giải quyết được, lưu lại các người làm gì!” Sơn Điền tức giận nói, hắn nhìn Cát Dã đang quỳ trên mặt đất.

“Chúng tôi nhận trừng phạt!” Cát Dã cúi đầu, miệng vết thương trên người của hắn còn đang chảy máu.

“Các người cho rằng, chỉ nhận trừng phạt là được?. Tôi thấy các người có chết cũng sẽ không bỏ qua cho các người!” Nếu đến lúc đó người phía trên nêu truy cứu xuống, hắn (Sơn Điền) không thoát khỏi quan hệ!

Sắc mặt Cát Dã trở nên trắng bệch.

“Phó An Nhiên không thấy được mặt của mày?”

Sắc mặt Cát Dã càng thêm khó coi.

Sơn Điền nhìn không được tát Cát Dã một cái nữa, “Phế vật! Mày giết không được người! Lại bị Phó An Nhiên thấy được, mày đây là muốn chúng ta chết hay sao!”

“Đại nhân, cứu tôi!” Hắn không thể chết được, nếu như bên trên truy cứu, hắn nhất định phải chết.

Sắc mặt Sơn Điền khó coi, “Cô ta đã thấy mặt của mày, nếu vậy, ngay lúc còn đang trong thời gian trao đổi, lúc mọi người không hay biết, giết chết cô ta!”

“Nhưng, cô ta biết chúng ta là người Nhật.” Cát Dã nuốt nước miếng nói.

Sắc mặt Sơn Điền càng ngày càng khó coi, nhìn thấy người đang quỳ trước mặt mình, hắn không thể nào không tức giận hơn, cuối cùng nhịn không được, lại đập hắn mấy cái.

" Phế vật ! Hiện tại phải làm, tốc độ phải nhanh, đem người trong danh sách tìm ra toàn bộ ! Phải tìm được thứ chúng ta cần. "

" Đại nhân, vậy tôi... " Hắn nên làm cái gì bây giờ ?

" Đến lúc đó, tôi tự có biện pháp, mấy ngày nay mày cứ ở trong này, mọi nơi đều không được đi. "

" Dạ "

Chuyện học sinh Ngân Dục bị thương đã bị truyền đi rất nhanh, gần đây Ngân Dục dường như xuất hiện trên mọi phương tiện truyền thông, mặc kệ đó là tích cực hay tiêu cực, Ngân Dục vẫn được đề cập đến.

Lúc này, ở Ngân Dục có tin tức mới, chính là học sinh của Ngân Dục cùng học sinh của Nhật Bản sẽ tiến hành trao đổi Nhu đạo (Judo).

Ở học viện Ngân Dục có câu lạc bộ Nhu đạo. Người Hoa Hạ tuy rằng rất ghét người Nhật, nhưng mọi người Hoa Hạ đều yêu thích những điểm mạnh của người khác.

Sở An Tu đi "Mời" học sinh của Nhật Bản, quả nhiên như An Nhiên đã đoán, bọn họ đã đồng ý ngay, nhưng khi anh xoay người rời đi, thì thấy trong phòng của bọn họ hình như thiếu vài người.

Sở An Tu làm như không thấy, ôn nhuận thông báo thời gian, địa điểm rồi xoay bước ra ngoài.

Ra ngoài, anh lập tức thông báo với Độc Cô Uyên Ảnh, bảo hắn chú ý tới mấy người Nhật này.

Buổi chiều, khi nhìn thấy danh sách của trao đổi ở Ngân Dục, vậy mà lại thấy tên của Phó An Nhiên.

Sắp tới, Phó An Nhiên không chỉ nổi tiếng ở trên mạng mà còn ở Ngân Dục. Một nữ sinh không có bối cảnh, thì làm sao có thể đi đến nơi cao hơn.

Nghệ thuật đánh cờ của An Nhiên tốt, được sự khẳng định của các đại sư kì nghệ, nếu có người nói An Nhiên không hiểu cách chơi cờ thì chính là đã tát vào mặt bọn họ.

Nhưng nghệ thuật đánh cờ của cô tốt, không có nghĩ nhu đạo cũng tốt! Phó An Nhiên này tuy rằng KO Kim Mẫn Tích, nhưng bọn họ chỉ nghe tin đồn thôi, sự thật trong đó họ không biết, nhưng, Phó An Nhiên này có nhiều thói quen xấu, không vì thói quen xấu này là ảnh hưởng đến bọn họ chứ.

Người không rõ tình huống rất nhiều, nhưng chuyện này: chuyện này đối với người Thất ban mà nói, rất nhiệt tình ủng hộ, trong cảm nhận của bọn họ nữ thân là hoàn mỹ không tì vết.

Trong ngày tị vũ, nhóm người Nhật Bản đến rất đúng giờ, bọn họ đến sớm hơn mười phút, ngồi bên trái của khán đài, hai bên nói chuyện vài câu rồi tự động ngồi tại vị trí của bản thân.

Có phải là An Nhiên cũng biết nhu đạo? Cái này có trời biết.

Từ khi nhóm người Nhật tiến vào, tầm mắt An Nhiên đảo quanh nhóm người đó, bảy người này, không có người ngày hôm qua cô thấy, nhưng theo cô, trong bảy người chắc chắn có người mà cô muốn tìm.

Khi nhóm người Nhật Bản tiến vào nhìn thấy người ở câu lạc bộ nhu đạo của Ngân Dục, thấy có An Nhiên là thành viên đang ngồi ở đó, biểu cảm của bọn họ nhất thời hưng phấn.

Tốt, xem ra bọn họ không cần cố tình tìm thời gian giết cô ta nữa, đây là cô ta tự động đưa tới cửa.

Hội trưởng của câu lạc bộ nhu đạo là một thiếu niên cao ráo, cường tráng, là học sinh cao nhị tên Cao Vũ, hắn cùng người dẫn đầu nhóm người Nhật nói vài câu, rồi cùng đối phương bắt tay.

Người ở không ít, đều vây quanh bọn họ, mọi người nhường như ngừng thở, bọn họ luôn cảm thấy, có chuyện sắp phát sinh.

"Lúc này chỉ là trao đổi võ thuật, không nên tổn thương hoà khí." Cao Vũ nhìn Tích Bộ nói.

Tích bộ gật đầu "Đúng vậy, chúng tôi rất thân thiện."

Thân thiện? Muốn gì đây? Trong nhóm người coi, có người bắt đầu chăm chọc.

Năm đó, các người đối với người Hoa như thế nào, chính sách tam quang thế nào?

Vậy mà không biết xấu hổ mà nói thân thiện? Cút chó.

Cao Vũ cũng không nói thêm bất cứ câu gì.

Hai bên không nói gì thêm, hai bên đã bắt đầu ra quân, người đầu tiên bước lên cũng chính là Tích Bộ, Cao Vũ tự nhiên không chịu thua mà bước lên, hai người chào hỏi, rồi bắt đầu trận đấu.

An Nhiên ngồi ở bên trong, mày cô luôn luôn nhíu chặt, chăm chú nhìn bảy người Nhật bên kia.

Nhóm người này, đến cùng là tìm cái gì?

Đêm qua khi trở lại nhà họ Phó, Phó lão gia từ nhìn thấy tin tức mà muốn giậm chân, lấy điện thoại trực tiếp gọi người phụ trách sự việc kia, ông đã mắng người đó không ít.

Trong tin tức có nói, người bị sát hại đã tăng lên, thủ đoạn càng ngày càng tàn nhẫn.

An Nhiên không nói cho lão gia từ chuyện mà cô đã đoán, hiện tại chỉ là cô đoán, không có chứng cứ xác thật, không thể đánh rắn động cỏ.

"Ồ..Ồ..." Tiếng kinh hô của mọi người vang lên.

Một trận kinh hô đem ý thức của An Nhiên kéo về, thấy chính giữa sân, Cao Vũ đã bị đá ra khỏi sân, An Nhiên không thấy quá trình nhưng nhìn thấy biểu cảm phẫn nộ của mọi người thì cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

" Trúng thối ! Không phải chỉ nói trao đổi thôi sao ! "

" Chết tiệt, tôi không biết bọn Nhật này không thành thật như vậy ! "

" Mẹ nó ! Không biết cái gì gọi là trao đổi hay sao ! "

--- -----

Khán giả, học sinh của Ngân Dục phẫn nộ rồi.

Cao Vũ cùng Tích Bộ có sự chênh lệch quá lớn, Tích Bộ không có chút thủ hạ lưu tình nào, hấn ra chiêu toàn là những chiêu trí mạng, Cao Vũ đã cố gắng hết sức nhưng không thể chống đỡ nổi, Tích Bộ đá một đá vào cẳng chân của Cao Vũ, cậu nhát thời chịu không nổi nên quỳ xuống !

Nhưng Tích Bộ không dừng lại, hấn liền đá một đá vào bụng của Cao Vũ ! Trục tiếp đá cậu và ngoài sân !

Tích bộ đá một đá đó có bao nhiêu độc, bọn họ đều thấy rõ, người trong câu lạc bộ nhu đạo đứng dậy, biểu cảm đồng loại tức giận.

Có người xông lên, Cao Vũ cố hết sức nâng tay, ngăn người đi lên.

Hiện tại, cậu chưa thua !

Đối với kết quả này, An Nhiên có thể đoán trước được, danh khí của bảy người Nhật này không nhỏ, nếu người trong câu lạc bộ nhu đạo có thể đấu lại được với bọn họ, vậy người Nhật này thật sự rất yếu.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay nhóm người Nhật này lại làm như vậy trước mặt bọn họ (An Nhiên và học sinh ở Ngân Dục)

Tốt lắm !

" Thật kém " Trên mặt Tích Bộ xẹt qua một tia châm chọc, hấn nhìn Cao Vũ với ánh mặt miệt thị, hừ nhẹ, " Còn ai muốn tiếp ? "

" Chết tiệt ! " Một người trong câu lạc bộ nhu đạo nhịn không được, muốn bước lên.

Nhưng khi hấn chưa bước đi, thì có một bàn tay lạnh kéo hấn lại.

Hấn có chút ngạc nhiên nghiêng đầu, chỉ thấy khuôn mặt lạnh băng của An Nhiên, sắc mặt của cô không chút biểu cảm, đáy mắt lạnh lùng, làm cho hấn rét run.

Phó An Nhiên ? Hơi lạnh quanh thân, thật dọa người.

Ngay lúc hấn còn kinh ngạc, An Nhiên từ từ bước ra, cô nắm thật chặt đai lưng, ánh mắt sắc bén như dao, đi đến trước mặt của Tích Bộ.

" Tôi "

Mọi người lập tức yên tĩnh.

Tích bộ bật cười, trên mặt mang theo một tia trào phúng, " Tôi đây không đánh phụ nữ. "

An Nhiên cười cười, sửa sang lại quần áo, không chút để ý, ánh mắt lạnh lùng, " Không có gì, tao đánh mày là được... "

Lời An Nhiên chưa nói hết, Tích Bộ lắc mình, nâng tay hướng đến An Nhiên là đánh---- !

----- Hậu trường-----

Đoạn kịch nhỏ :

" Lão soái ca, anh nói vì sao mà con gái mới có đi cà này ? "

Một ngày nào đó, An Nhiên ôm túi nước ấm nằm trên giường có chút phiền chán nhìn Phó Quân Hoàng đang nghiêm túc.

Phó Quân Hoàng cũng rất rối rắm, sau đó bày ra bộ mặt ngốc ngốc nói : " Anh cũng có đi. "

An Nhiên thờ dài, " Di của anh có đồ máu ? Người đi này có làm anh muốn sống đi chết lại ? "

Mặt Phó Quân Hoàng vẫn ngốc ngốc lắc đầu

" Em có ! "

" Di đó là ai ! Anh đi giết bà ta ! " Phó Quân Hoàng một mặt chính khí nói. ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: CHƯƠNG 72: GIẤY SINH TỬ

Mọi người nhất thời kinh ngạc, nếu cú đâm này dừng lại trên người Phó An Nhiên, Phó An Nhiên không chết thì cũng mất nửa cái mạng!

Mồ hôi đổ đầy trong tay của những người ở đó.

Tích Bộ đột nhiên đánh lén, An Nhiên đã sớm có phòng bị, người Nhật Bản cùng Đại Hàn có cùng một “Ưu điểm” đó chính là thích đánh người bất ngờ không để người đề phòng.

An Nhiên nhanh chóng lùi về sau, đứng xa ra nơi Tích Bộ đánh tới, thanh lãnh nhìn hấn, “Thật không hổ là người đứng đầu Nhật Bản.” Dù vô sỉ, đủ cường đại.

Lời An Nhiên nói mọi người nghe đều hiểu.

Tích Bộ không nghĩ tới, một nữ sinh gầy yếu thể này là có thể tránh được một cú đánh của hấn, hấn biết tên của cô là Phó An Nhiên, là đối tượng trong nhiệm vụ của bọn hấn.

Hấn muốn lợi dụng lần trao đổi này, làm như không cẩn thận mà giết chết cô.

Trong cuộc trao đổi, sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không phải sao?

Mắt của Tích Bộ xẹt qua một tia sát ý, mà sát ý này dễ dàng bị An Nhiên dễ dàng thấy được, Sở An Tu cùng Độc Cô Uyên Ảnh đang ngồi trên khán đài đồng thời nhủ mảy.

Nhìn thấy An Nhiên không có chuyện gì, mọi người nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bọn họ tựa như chưa từng khản trương như thế.

“Đã chuẩn bị tốt?” Tiếng nói thanh lãnh của An Nhiên vang lên.

"Cái này phải là tôi hỏi cô." Tích Bộ hừ lạnh.

Cao Vũ vẫn chưa đi vào trong, cậu kiên trì phải chờ đến trận đấu xong mới đi.

Khi Sở An Tu đưa An Nhiên đến mặt cậu nói là đưa cô gia nhập câu lạc bộ Nhu đạo, lúc ấy cậu kinh ngạc, nhưng cậu ấy (Sở An Tu) nói, cô (Phó An Nhiên) phải là thành viên chính trong lần trao đổi võ thuật, Cao Vũ cũng không nói gì thêm, nhưng cậu cũng hiểu một ít, chính là cuộc trao đổi võ thuật này không đơn giản.

Người Nhật Bản không giống như ngoài mặt của bọn họ, thoạt nhìn họ tốt đẹp dễ gần, thân thủ của cậu nếu so với Tích Bộ kém một ít, nhưng không kém đến mức ngay lúc bắt đầu đã bị họ đo ván như thế.

Nhóm người này, ngay từ đầu không phải đem cuộc trao đổi này như trò chơi.

Phó An Nhiên, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

Nhưng, cậu không đi tìm Sở An Tu, thì đã bị Phó An Nhiên làm hù sợ, nghĩ đến, ở các câu lạc bộ của Ngân Dục, mặc kệ nó là Taekwondo, Thái Cực, Quyền Anh, thì ai có thể có động tác lưu loát như An Nhiên?

Phó An Nhiên, là một cao thủ.

Cao Vũ được sự giúp đỡ của các thành viên khác, được diu vào trong, chịu đựng đau đớn từ bụng, ánh mắt gắt gao nhìn ở sàn thi đấu.

Biểu của từ cười nhạo trào phúng của Tích Bộ giờ đã thành ngưng trọng.

Là hấn bất cần.

Phó An Nhiên công kích một cách tùy ý, không theo một phương pháp nào, thế nhưng đối với hấn mà nói, tiếp chiêu được là dị thường vất vả, hấn chỉ

có thể tránh không thể nào phản công lại, nếu bị đá phải một nơi nào đó thì nơi đó nhất định sẽ bị phế.

Phó An Nhiên này thật không bình thường.

An Nhiên ra tay rất nhanh, cô làm cho Tích Bộ không có thời gian phản công cùng thời gian để thở, khi hắn không ngừng lui ra sau, An Nhiên sử dụng đầu gối, hướng về phía bánh chè của Tích Bộ đá vào, sau đó An Nhiên nắm cánh tay của Tích Bộ, kéo người hắn quăng ra xa!

Bịch -----

Tích Bộ bị ngã xuống đất!

“Hay-----!” Học sinh Ngân Dực đang ngồi ở khán đài không ngừng hô lên.

Biểu cảm của người Nhật nhất thời thay đổi.

An Nhiên không đi đến nơi là Tích Bộ bị ngã xuống, phản ứng của Tích Bộ cực kì nhanh, tuy rằng không bằng An Nhiên, chân của hắn tuy rằng đang ở mép sàn nhưng hắn đứng là còn ở trong sân.

Ánh mắt của An Nhiên ngày càng lạnh, người này không phải là hắn.

Đã như vậy thì không bằng tốc chiến tốc thắng.

Tích Bộ chưa từng trải qua sự nhục nhã như vậy, người đá hắn ra ngoài sân thi đấu là một người Hoa Hạ gầy yếu, mỏng manh! Khi hắn bò đến chỗ của An Nhiên, đứng lên, hắn một tay nắm cổ áo của An Nhiên, biểu cảm của An Nhiên luôn nhàn nhạt, cô đột nhiên ghé sát hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, đột nhiên ra tay, đến lúc này cô chưa từng thủ hạ lưu tình, khi Tích Bộ cùng mọi người chưa biết chuyện gì xảy ra thì hắn đã bị văng ra ngoài, lúc này Tích Bộ bị té lăn, không còn đứng lên nổi.

Tích Bộ ôm bụng, thoát nhìn rất thống khổ.

Người của Nhật đồng loạt đứng dậy, bọn họ muốn nhìn thương thế của Tích Bộ, nhưng bị Sơn Điền ngăn lại, ở phương diện này Tích Bộ là người có kĩ thuật tốt nhất, thì làm sao có thể bị một nữ sinh đánh bại?

An Nhiên lạnh lùng nhìn Tích Bộ vẫn còn duy trì ngạo khí của bản thân, An Nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, nói vào trọng tâm của đề tài, “Tao đã nói rồi, mày không phải đối thủ của tao.”

Con người An Nhiên rất lạnh, Tích Bộ dường như rơi vào một hầm băng.

“Phó An Nhiên! Mày (lúc này đối xưng hô nha, TB hiện đang tức) muốn làm gì ! ” Tích Bộ nhìn An Nhiên, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Toàn thân hắn mồ hôi lạnh ứa ra không ít, loại cảm giác này hắn chưa từng thấy qua, hắn sợ hãi mà không biết đó là cái gì.

An Nhiên nhún vai, " Tao cũng không làm gì mày, ở nơi này mọi người đều thấy được. "

Điền Bản biết, Tích Bộ thật sự đã thua, hắn có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tích Bộ đã thua trong tay của nữ sinh này, vậy ở chỗ hắn không ai có thể là đối thủ của cô ta.

Người Nhật mang Tích Bộ còn đang giãy dụa đi xuống, biểu cảm của bọn họ thoát nhìn rất phấn khích.

Mọi người ngồi xem không nghĩ tới gặp sự việc lớn như vậy, Phó An Nhiên này là người nào, cô là vận năng hay sao ? Có phải gọi là văn võ song toàn không !

" Nữ thần ! Khá lắm ! " Trong đám người tuôn ra một trận cuồng hô hò hét.

" Nữ thần, chúng tôi sẽ vĩnh viễn ủng hộ cô ! "

" Nữ thần, đánh đám Tiểu Quỷ Tử chúng tôi bởi hoa lá ! Chúng chết, chúng tôi sẽ giải quyết hậu quả ! "

An Nhiên hướng tới đám người kêu to thì nhìn lại, lúc này không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền ngây ngẩn cả người, một đám người ngồi đứng trên khán đài, bọn họ đang vui mừng nhảy nhót, người đứng đầu đang lôi kéo Tô Nặc, mà người đứng bên cạnh là Cố Hữu.

Là người của Thất ban.

Nhóm người này, càng ngày càng đáng yêu.

Nghe được người Thất ban kêu An Nhiên là nữ thần, nhất thời mọi người đều hứng trí, một người rồi hai người mở miệng kêu, sau đó là toàn bộ, tất cả mọi người đều kêu An Nhiên là nữ thần.

Trong lòng An Nhiên buồn cười, sau đó quay người, nhìn sắc mặt không tốt của Sơn Điền nói, "Quý quốc còn khiêu chiến không ? " Biểu cảm An Nhiên cùng biểu cảm của Tích Bộ không sai biệt, thậm chí còn nghiêm nghị hơn làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt của nhóm người Nhật đồng loạt biến đổi.

Phó An Nhiên đang trêu cợt họ !

"Không vấn đề, các người không khiêu chiến, vậy để tôi đến khiêu chiến các người." Nếu cô không làm cho bọn họ xuất người thì sẽ không buông tay.

Cô có thể dẫn người đến bao vây, sau đó cho người cởi bỏ quần áo của bọn họ để xem trên người có vết thương hay không, nhưng cái này thật chất là quá mạo hiểm cũng không có tác dụng. Nếu bọn họ nói đến đó để cướp, đến lúc đó bọn họ sẽ không bỏ qua. Khi đó, bọn họ sẽ bắt lấy chuyện này không tha, có khi lên truyền thông là nói họ gặp đại ngộ như thế nào khi ở đất khách quê người.

An Nhiên không muốn bọn họ lấy cớ, cô phải làm cho bọn họ có nỗi khổ cũng không nói được.

An Nhiên vừa nói, mọi người còn đang la hét bỗng dưng yên tĩnh.

Nữ thần vừa nói cái gì ? Khiêu chiến người Nhật bản ? Cô ấy điên rồi ư ?

Lúc này thắng một trận, bọn họ có thể cho rằng đó là may mắn, nhưng nếu một nữ sinh may mắn thắng một lần mà đi khiêu chiến với người khác, bọn họ nhất thời tập trung vào người không cao lớn đó (An Nhiên).

"Vị bạn học này, cô có biết bản thân mình nói gì không ? " Điền Bản với gương mặt tròn tròn tuy rằng mang theo ý cười, nhưng đằng sau nụ cười là nét mặt lạnh như băng, lại bị An Nhiên nhìn thấy rõ ràng.

"Đương nhiên."

"Được, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào..."

"Yên tâm, mọi chuyện tôi đều chịu." An Nhiên đánh gãy lời Điền Bản, "Đương nhiên, nếu như các người còn lo lắng, chúng ta có thể lập giấy sinh tử."

Giấy sinh tử là do hai bên cùng lập, bất kể là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không truy cứu, tức là, trong trận đấu, mặc dù người nọ mất đi tính mạng thì người kia cũng không phải đi tù.

Ánh mắt của Điền Bản xẹt qua một tia ám quang.

Phó An Nhiên này quả nhiên đã mắc câu.

Hắn còn không biết sử dụng phương pháp gì để đối phó với Phó An Nhiên, không ngờ được cô lại đưa mình tới cửa, cái này gọi là thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.

Điền Bản đã làm tư tưởng với bản thân, sau đó mới nhìn An Nhiên nói, "Cô đã nói vậy, vậy thì chúng ta sẽ lập một bản"

An Nhiên cũng không để ý, ánh mắt xẹt qua một tia băng hàn.

Sở An Tu soạn thảo xong, cuối cùng đưa giấy cho An Nhiên "Giấy sinh tử" để An Nhiên ký tên vào, rồi sau đó đưa cho sáu người của Nhật để bọn họ ký tên, cuối cùng, Sở An Tu còn đề mọi người ấn tay.

Muốn lấy mạng của quân chủ, trước hết phải giữ mạng của bản thân cho cẩn thận.

Điền Bản cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao, bọn họ cũng muốn mạng của An Nhiên. Phó An Nhiên đã biết nhiều chuyện, bọn họ không để cô tiếp tục sống.

Mọi người nín thở nhìn bọn họ trao đổi "Giấy sinh tử", có người thậm chí còn lo lắng, An Nhiên có phải đang lúc chờ thi đấu thì bị đám người đó ám sát, nghĩ tới nghĩ lui, bọn họ không thể nào an tâm.

Ngoài trừ Tô Nặc cùng Cố Hữu là hai người không lo lắng gì cả.

Theo Cố Hữu, nhóm người này đứng cùng không chỗ với An Nhiên, cơ hồ không thể nào so sánh được, cậu nhàn nhạt ngồi ở trên khán đài, không nói một câu nào mà chỉ xem.

Trong cảm nhận của Tô Nặc, An Nhiên vĩnh viễn là tuyệt nhất, đối với cô mà nói, An Nhiên không có gì là không làm được, mà đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến giấy sinh tử, cả người không thể không hưng phấn, mà An Nhiên trong cảm nhận của cô có thể so sánh được với chú nhỏ.

Giấy sinh tử do Sở An Tu giữ, An Nhiên sửa sang lại quần áo, cô chạy đến giữa sân, chờ người của Nhật tiến lên.

Lúc này, bên Nhật chỉ định một nữ sinh, An Nhiên biết ả ta, ả tên là Anh Chi, thoạt nhìn ả bé nhỏ nhưng sức lực cùng tốc độ của ả không nhỏ như người

của ả.

An Nhiên không có thời gian cùng đám người này quan sát qua lại, Anh Chi mới ra tay được mấy đòn đã bị An Nhiên đánh ngã dưới sàn, cả người ả đều bị khoá lại, làm cho ả không cử động được.

Đối với nhu đạo, An Nhiên không thích, nhưng kiếp trước, cô có một người bạn là người Nhật Bản, thích vận động bằng nhu đạo, mỗi lần hấn luyện tập đều mang cô theo, đi đâu cũng mang cô, dần dà, những quyền cước của nhu đạo liền thấm vào xương cốt của cô.

An Nhiên đem Anh Chi khoá lại rất căng, đến khi Anh phát ra khẩu hiệu thua, An Nhiên mới dừng tay.

Nhưng khi An Nhiên mới buông tay, Anh Chi đột nhiên đứng dậy, đánh tới An Nhiên !

An Nhiên nhanh chóng lắt thân, nhanh chóng tránh cánh tay đánh tới bản thân !

Bụp---- Âm thanh An Nhiên ngăn cản cánh tay Anh Chi.

Phịch----- An Nhiên phản công đem tay của Anh Chi nắm lấy! Trong tay của Anh Chi còn cảm thấy mấy cái phi tiêu nhỏ.

Trong lòng An cười lạnh, ở trước mặt Phó An Nhiên cô là còn đùa cợt. Được vậy để coi ai sẽ lợi hại hơn.

Mặt Anh Chi xẹt qua một tia hoảng sợ, trên đầu của phi tiêu có độc, đó là loại độc tố thần kinh mới nhất! ả không muốn chết!

An Nhiên không cho ả cơ hội suy nghĩ, cô nắm lấy tay của ả, vẽ một vết thương trên người ả, sau đó xoay người, âm thanh của Anh Chi rít gào, không chút lưu tình đem phi tiêu ghim vào người ả.

Bịch----

An Nhiên trực tiếp đá Anh Chi ra khỏi sân đấu

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“ Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An nhều mày, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, ả hết sức bò tới chỗ của Điền Bản, ả thật vất vả mới bò đến được, ả gất gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“ Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 81: CHƯƠNG 72.2

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“ Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An Nhứ mày, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, à hết sức bò tới chỗ của Điền Bản, à thật vất vả mới bò đến được, à găt gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bịch----

Lại một người lại bị đánh ra sân.

Mọi người không nghĩ tới trận đấu kết thúc nhanh như vậy, tựa như mới thấy người nọ vào sân, thì bị An Nhiên không chút lưu tình, mà ném ra ngoài.

Lúc sau mọi chuyện càng thuận lợi, hoàn toàn đem An Nhiên trở thành người ưu tú.

Đến khi An Nhiên ném năm người Nhật ra khỏi sân, những người đó cơ hồ là nằm trên mặt đất, không ngừng rên to.

Sắc mặt Điền Bản rất khó coi, nhìn thấy mọi người đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, mặt hấn đều biến đen.

“Chắc vị cuối cùng là một cao thủ, tôi nói, chúng ta phải làm cho tốt, thế nào?”

Khoé môi An Nhiên nhàn nhạt cười, mặc dù là cười nhưng ai nhìn thấy đều sẽ dựng tóc gáy, cả người mơ hồ sợ hãi.

Điền Bản hít một hơi thật sâu, hấn nhìn Cát Dã đã dịch dung, ánh mắt trầm xuống, phải giết chết Phó An Nhiên!

Cát Dã hơi nhíu mày, mệnh lệnh của Điền Bản hấn không thể không tuân thủ, chỉ có thể nghe theo.

Cát Dã vừa bước vào sân, tầm mắt An Nhiên nhìn hấn, “Cảm thấy dễ chịu sao?”

Lời của An Nhiên vừa nói ra làm mọi người nhất thời sùng sốt, không ai nghĩ tới, An Nhiên hỏi câu này là sao, dễ chịu? Cô đang hỏi cái gì?

Nhưng biểu cảm nhất thời biến đổi, đáy mắt của hấn hiện lên vẻ khiếp sợ.

Cô đã nhìn ra!

An Nhiên không nói gì thêm nữa, cô đứng ở giữa sân đấu.

Sắc mặt của cô đã đỏ lên, hô hấp so với ban đầu đã dồn dập hơn rất nhiều, tuy rằng thân thủ của những người đó không là gì, nhưng những người đó đã làm lãng phí không ít thể lực của cô.

Mọi người lo lắng nhìn An Nhiên.

Đối với bọn họ, An Nhiên đã cho bọn họ nhiều kinh hi.

Bọn họ không nghĩ tới, Phó An Nhiên có thể chiến đấu tới bây giờ, một mình cô là đấu với 6 người Nhật, cô cũng không than, không nóng nảy, sắc mặt vẫn thản nhiên, đến cả ánh mắt cũng thanh lãnh cùng đạm mạc không có một tia bất biến nào.

Phó An Nhiên luôn luôn như vậy, ôn hoà, như cô bây giờ làm cho bọn họ yêu đến chết.

“Không cần đánh theo Nhu đạo, chúng ta có thể đánh cái nào là người đó thích, thế nào?” An Nhiên nói xong, đem trang phục nhu đạo trên người cởi bỏ, bên trong là trang phục bình thường.

Cát Dã không nghĩ tới chiều thức này của An Nhiên, xác thực đối với Nhu đạo hấn không thể nào so sánh được với mấy người kia, nhưng, Phó An Nhiên này không phải tự tin quá mức.

Mọi người có chút không hiểu, nhưng nghe ý của An Nhiên, thì chính là hai người này trước kia có đánh với nhau rồi.

Điền Bản nghe Phó An Nhiên nói xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, Phó An Nhiên quả nhiên đã biết tất cả!

Cát Dã cùng An Nhiên không sử dụng nhu đạo để tỉ thí, trong mắt của mọi người thì thấy hai người đánh nhau túi bụi, giữa bọn họ có chút dị thường,

giống như là đang luận võ trên TV, mọi người đều hưng phấn đồng thời còn vì An Nhiên cầu nguyện.

Tô Nặc ở một bên nhìn thấy rất rõ, cô cũng không lo lắng nhiều cho An Nhiên, nhưng cô không ngừng nắm chặt Cổ Hữu, không ngừng hò hét cổ vũ cho An Nhiên, toàn bộ khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng thoát nhìn cực kì đáng yêu.

Cát Dã cùng An Nhiên trong lúc tỉ thí, thoát nhìn là thể lực ngang nhau, nhưng thực tế cái khổ bên trong thì chỉ có Cát Dã cảm nhận được, mỗi một cú đánh của An Nhiên là nhắm tới vết thương ở bả vai của hắn, hắn vì tránh né nên cần nhiều tâm tư, nhưng hắn không thể nào tránh khỏi được, cú đánh tiếp theo của An Nhiên lại đến.

Bịch--- hưng hăng đánh một quyền trên bả vai của hắn! Thân thể Cát Dã nhất thời lao đảo! An Nhiên chạy nhanh tới chỗ Cát Dã, nhắc chân, hưng hăng đá vào bụng của hắn, con đau, trong nháy mắt truyền khắp cơ thể.

Trên quần áo của Cát Dã thấm vết máu, ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng.

Khi mọi người thấy Cát Dã bị đánh ngã xuống đất, thì thấy việc này đã xong rồi, học sinh Ngân Dực đứng lên đồng loạt hoan hô, tuy rằng được gọi là thi đấu hữu nghị, nhưng, mọi người Hoa Hạ có một truyền thống tốt đẹp, chỉ cần có người nước ngoài đến trao đổi, bọn họ sẽ vô điều kiện mà ủng hộ người Hoa Hạ.

Ngay lúc mọi người hoan hô, sắc mặt của Điền Bản đen đi không ít, An Nhiên cũng không buông Cát Dã ra, cô liền túm cổ áo của Cát Dã, khoé môi giương lên một nụ cười như ác ma:

“Giết người rất thú vị sao?” An Nhiên thanh lãnh nói một câu.

Cát Dã không biết bản thân Phó An Nhiên sẽ làm cái gì tiếp theo, toàn thân hắn lúc này rất đau, giống như có nhiều con sâu con đang ăn từng chút từng chút, toàn thân hắn đau đến khó nhịn.

Lời nói lạnh lẽo phát ra.

“Tôi.. tôi không hiểu cô đang nói gì.” Cát Dã chịu đựng đau đớn nói.

An Nhiên nói tay ra khỏi cổ áo, Cát Dã phịch một tiếng ngã xuống đất, An Nhiên vỗ vỗ tay, lạnh lùng nói:

“Không sao, chúng ta hiện tại còn nhiều thời gian, sẽ từ từ.”

Không biết An Nhiên là cố ý hay vô tình, ở nói tay ra khỏi Cát Dã, một cước dẫm trên bả vai của hắn, nháy mắt, trên bờ vai của hắn máu ra càng nhiều.

Cát Dã lăn ra, không hô lên tiếng nào, hắn cắn chặt môi dưới, gất gao nhìn An Nhiên, ánh mắt đầy hận ý nhìn An Nhiên càng đậm.

Sở An Tu cuối cùng cũng biết An Nhiên vì sao mà muốn viết giấy sinh tử, trước mặt mọi người, muốn giết chết người này.

“Phó An Nhiên! Cô muốn làm gì ! ” Điền Bản đột ngột đứng dậy, gào lên với An Nhiên.

Mọi người nghe tiếng rống của Điền Bản, trong lòng không tránh khỏi nghi ngờ, An Nhiên là muốn làm gì ?

Nhưng rất nhanh bọn họ phản ứng lại, nữ thần của bọn họ lại bị tên Nhật Bản mập này rống lên !

Nháy mắt, mọi người tập trung lên người của tên bí đao kia.

" Làm gì ? Đương nhiên là tỉ thí. " An Nhiên trả lời không chệ vào đâu được.

" Hắn đã thua ! "

" Vậy sao ? Vậy hắn có nhận thua chưa ? " Con người An ngày càng lạnh, “ Người Nhật của các người đã nhận thua sao ? ”

Cát Dã vừa định lên tiếng nhận thua thì nghe được câu đó, nháy mắt cảm miệng, hắn không thể đại diện cho người Nhật.

Son Điền không biết phải nói gì, hắn đã nhìn ra, Phó An Nhiên chính là muốn giết Cát Dã.

" Thầy Son Điền, các người đã lập giấy sinh tử, nếu trong đó có một bên không đồng ý, thì bên khác không được kết thúc, các người đã kí tên cùng ấn dấu vân tay. " Sở An Tu đi ra, ánh mắt mang theo một tia không nói vào đâu được.

Đồng tử trong nháy mắt co rút nhanh!

Giấy sinh tử! Đáng chết!

Phó An Nhiên từ lúc bắt đầu đã biết kế hoạch của bọn hắn, ngay từ đầu cô đã tính kế bọn hắn, cô

“Không, không được! Các người không thể làm vậy!” Son Điền trừng Sở An Tu, tuy rằng khi bọn họ trở về Nhật Bản không chừng sẽ chết, nhưng nếu

chết trong tay của Phó An Nhiên thì sẽ bị tổ chức xoá tên.

Chuyện này đối với bọn họ là một sự vũ nhục.

Son Điền còn muốn nói gì, thì không biết chỗ nào đi ra một người mặc đồ đen chế ngự hai tay của hắn.

“Các người muốn làm gì! Tôi có thể đi cáo trạng các người! Các người ở đây là vi phạm pháp luật!” Son Điền có chút hoảng.

Sở An Tu quơ quơ giấy trong tay “Giấy sinh tử”, “Không có sao, thầy đi được là tốt rồi.”

Người đang nằm trên đang rên rỉ, khi bọn họ nhìn thấy “Giấy sinh tử”, biểu cảm không tốt hơn.

Trong lúc này, An Nhiên ngồi xổm xuống chỗ Cát Dã, tiếng nói thanh u mà băng hàn:

“Nói hay không?”

Cát Dã không nhìn biểu cảm của An Nhiên.

An Nhiên nhủ mảy, “Không sai, mảy chính là một nam tử hán.” An Nhiên vẫy tay, “Đem người này mang đi.”

Nháy mắt, một đám người có trang phục màu đen đi đến chế phục hắn, bọn họ không chút biểu cảm, con người đang còn nửa cái mạng bị mang đi, học sinh Ngân Dục kinh ngạc.

Mà lúc này, người còn đang huấn luyện Phó Quân Hoàng cũng nhận được tin tức, cùng một đám người chạy đi -----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: CHƯƠNG 73: BẮT ĐƯỢC

Khi Phó Quân Hoàng đi đến, An Nhiên đang ngồi trên sofa, nhìn Độc Cô Uyên Ảnh đang thăm vấn đám người Nhật, trong phòng, ngoại trừ âm thanh của roi đánh thì không còn âm thanh gì khác.

Nhóm người này, rất có thể chống cự.

Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, đem cơ thể lạnh lùng ôm vào lòng.

An Nhiên vẫn chưa đem người Nhật vào Vô Xá, mà đem nhóm người này vào phòng Âm Bộ mà thăm vấn.

Khi xác định nhóm người này là người sát hại cô gái đó, An Nhiên đã nhắn tin cho Phó Quân Hoàng, mặc kệ là như thế nào, vào ngày mà người Nhật tiến vào Ngân Dục cũng được sự chú ý của truyền thông, mặc kệ là họ phạm vào chuyện gì, bọn họ (Ngân Dục) đều muốn đem bọn họ (Nhật Bản) chính đến thế thẩm rồi đuổi về. Nếu chuyện này mà xử lý không ổn thoả thì sẽ biến thành sự tranh cãi của bạn bè quốc tế.

An Nhiên muốn tự bản thân giải quyết, nhưng nghĩ đến bản thân cô là người họ Phó, nên cố gắng nhịn xuống.

Mặc kệ kiếp trước là Tần Lam hay kiếp này là Phó An Nhiên, cô đối với người Nhật không có ấn tượng tốt.

Khi Phó Quân Hoàng ôm cô vào lòng, thì hàn khí xung quanh người cũng giảm xuống, dựa vào bộ quân trang, cô đem người dán lên anh.

“Lão soái ca...”

“Không có chuyện gì, anh đã đến.” Nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của cô, tâm của anh liền mềm nhũn, còn có cảm giác đau lòng.

An Nhiên cười, lắc đầu, “Không có gì, rất nhanh sẽ giải quyết tốt.”

Phó Quân Hoàng không bắt ép cô, cô chính là bảo bối của anh.

Đừng----

Tiếng roi quất trên người Cát Dã, biểu cảm của Độc Cô Uyên Ảnh ngày càng lạnh, “Đến chết cũng không nói sao? Không sao, chúng tao còn rất nhiều cách.”

“Đây là các người phạm pháp! Tôi sẽ đi tố cáo các người, các người làm hại đến bạn bè quốc tế! Tố cáo các người tùy tiện mà nhốt người, hơn nữa

còn...” Son Điền bị trôi ở ghề, hẳn là người duy nhất không bị tra tấn.

“Ô? Như vậy tôi không phải có thể nói các người giết hại người dân của nước tôi?” An Nhiên dựa người vào Phó Quân Hoàng, ánh mắt lạnh lùng, biểu cảm băng hàn làm cho người ta phát lạnh.

Son Điền nhất thời nghẹn lời, “Các người vu khống để hãm hại chúng tôi!”

“Vu hãm (vu khống + hãm hại) các người?” Trên mặt Độc Cô Uyên Ảnh hiện lên một tia lạnh lẽo, cậu đi đến phía trước mặt Cát Dã, với ánh mắt hung ác, trực tiếp tát vào mặt hắn (Cát Dã)! Chỉ thấy có một mặt nạ da người tróc ra! Mặt thật của Cát Dã hiện ra.

Mặt nạ da người rất dính vào mặt thật, bị mãnh liệt xé toạc ra làm Cát Dã nhất thời kinh hô ra tiếng, trên mặt nóng bừng đau đớn làm cho hắn kêu to không thối.

“Cái này là cái gì?” Độc Cô Uyên Ảnh giơ cái mặt giả kia, băng hàn nhìn Son Điền.

Son Điền biến sắc, nhưng hắn vẫn cố chống đỡ nói, “Cái này là cái gì? Chúng tôi..”

“Không sao, vào ngày hôm qua, ở Ngân Dục đã xảy ra một chuyện, tôi nghĩ thầy Son Điền nhất định biết.” Lúc này, một thân đồng phục Sở An Tu cầm một chồng ảnh chụp đi vào, khi cậu nhìn thấy Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, biểu cảm nhất thời kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã thu hồi.

“Tôi không biết các người nói gì.” Đáy lòng Son Điền bồn chồn, hắn không biết để lại dấu vết ở nơi nào, thành công đã đến gần nhưng ở đâu lại nhảy ra một Phó An Nhiên!

“Không sao, “thầy” nhìn vào ảnh chụp sẽ rõ.” Sở An Tu lấy ảnh chụp đặt trước mặt Son Điền, Son Điền thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi!

Người trên ảnh đúng là Cát Dã!

Đó là lúc Cát Dã cùng An Nhiên ở trên sân thượng đánh nhau, An Nhiên thừa dịp loạn mà chụp được, Cát Dã muốn cướp về, nhưng lúc đó hắn không phải là đối thủ của An Nhiên, bởi vậy không cướp về được.

Sự việc này, hắn chưa nói với Son Điền, bởi vì Cát Dã biết, nếu hắn đem chuyện này nói ra, hắn sẽ chết.

“Tại sao phải làm như vậy?” An Nhiên lạnh nhạt nói.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng nắm tay lạnh của An Nhiên, bảo bối của anh hiện đang rất giận.

“Tôi không hiểu các người nói gì!” Không thể thừa nhận, nếu không, mọi chuyện sẽ kết thúc, bọn họ sẽ xong đời.

“Không hiểu?” An Nhiên nở nụ cười, “Không sao, các người thích lấy đầu người khác để chơi đùa? Tôi đây sẽ để các người tiếp tục chơi.”

An Nhiên vừa dứt lời, vài người thiếu niên mặc đồng phục màu đen đè Anh Chi xuống, tóc của ả hỗn độn, trên người còn mặc đồng phục nhu đạo, bước chân có chút kì quái, hiển nhiên đã hiểu quá trình vừa xảy ra.

Mấy người đó đem Anh Chi đặt trên bàn duy nhất trong phòng, bên cạnh bàn có một con dao đang phát sáng.

“Đây, cho các người cùng chơi.” Tiếng nói An Nhiên rất nhạt, những người đang ở đây đang ngẩng người nhìn cô, trong đó người của Âm Bộ và Sở An Tu.

Sở An Tu có chút không hiểu An Nhiên, anh biết quân chủ là máu lạnh, trong mắt của cô, không có mềm lòng, nhưng có chỗ bất đồng, hiện tại Phó Quân Hoàng đang ở bên cạnh Phó An Nhiên, nếu anh (Phó Quân Hoàng) biết mặt tàn nhẫn này, vậy Phó Quân Hoàng có hay không...

Nhưng, khi anh (Sở An Tu) nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng, cả người đều ngây ngẩn.

Biểu cảm Phó Quân Hoàng không thay đổi, anh vẫn như trước mặt không thay đổi, cả người tản ra hơi thở người lạ chớ lại gần, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn vào một người, loại ánh mắt này anh (Sở An Tu) chưa từng thấy qua, thật ôn nhu, thật ấm áp, giống như mọi chuyện đang phát sinh không có liên quan gì đến anh (Phó Quân Hoàng), anh (Sở An Tu) có thể nhìn ra, anh (Phó Quân Hoàng) đang nhìn bảo bối trân quý nhất của anh (Phó Quân Hoàng).

Sở An Tu cảm thấy bản thân mình rất buồn cười, quân chủ là ai? Ngay cả Phó Quân Hoàng không thể tiếp thụ được, vậy quân chủ sao có thể ở bên cạnh anh (Phó Quân Hoàng) lâu như vậy? Làm sao có thể tin tưởng anh (Phó Quân Hoàng) như vậy?

Che giấu đáy lòng đang chua xót, ánh mắt nhìn xuống Son Điền, biểu cảm vẫn ôn hoà như trước.

“Chúng tôi là được Nhật phái đến để trao đổi, các người không thể áp dụng hình phạt vậy với chúng tôi!” Son Điền đột nhiên như bắt được cái gì đó, bỗng nhiên đứng lên.

“A, xem lời “thầy” nói, cái này đều là tự bản thân làm ra, thế nào mà nói hình phạt riêng? Ngay cả đầu của nữ sinh các người cũng chặt bỏ được, trên người các người có kiếm, thật sự không có liên quan!” Khoé môi An Nhiên cười rất lạnh.

Phó Quân Hoàng cực kì đồng ý gật đầu.

Từ đầu bọn họ đã chuẩn bị tất cả!

“Không, các người không thể giết tôi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!” Anh Chi đang bị kìm trên bàn la to, tay của ả ta đang vuốt ve cái gì đó trên bàn, đột nhiên, tay của ả đụng được một thanh dao lạnh lẽo, ả nắm chặt dao, hướng tới người bên cạnh chém ----

Đùng ----

Tiếng súng vang lên

Thanh dao rơi xuống, thiếu niên đang ấn Anh Chi cũng bị dính một ít vết máu, mà hai bên tai hắn cũng nghe tiếng hét chói tai của Anh Chi.

Tay của ả bị đạn xuyên qua!

An Nhiên nhủ mảy, Phó Quân Hoàng bình tĩnh đem súng trong tay đặt ở trên sofa, biểu cảm tự nhiên.

Đáy lòng của Độc Cô Uyên Ảnh trầm xuống, bọn họ ở trong này cũng nghe được, nói Phó Quân Hoàng sở hữu những kỉ tích như thế nào, nhưng Âm bộ của Ngân Dực lại phụ thuộc vào Vô Xá, Phó Quân Hoàng cũng không biết, người đứng đầu cũng như quan trọng nhất ở Vô Xá, Phó An Nhiên, anh (Phó Quân Hoàng) cũng không biết.

Cũng vì điều này, An Nhiên mới đem Phó Quân Hoàng tới Ngân Dực.

“Chỉ cần cô nói với tôi, cô sẽ không chết.” An Nhiên từ trong lòng Phó Quân Hoàng đi ra, đến trước người đang kêu to, nói.

Anh Chi sớm bị đau khắp toàn thân, “Cô... Không, tôi không muốn chết, không muốn chết..”

“Tôi biết, không có người nào muốn chết.” Khoé môi An Nhiên cười.

“Anh Chi! Nếu cô dám----” nói còn chưa hết, mặt của hắn ta bị một con dao xẹt qua.

“Không cần tra tấn hắn, tôi nói! Tôi nói!” Một âm thanh bén nhọn lên tiếng, biểu cảm của Thiên Xuyên rất khó coi, thoát nhìn rất thống khổ, “Các người không cần đối với chúng tôi như vậy, chúng tôi nói, chúng ta, sẽ nói tất cả.”

“Thiên Xuyên! Cô có biết bản thân đang nói gì không!” Sơn Điền rống giận nói.

“Tôi biết! Tôi biết, làm sao tôi không biết được!” Thiên Xuyên la lớn đứng lên, “Chúng tôi chính là đến trao đổi, thật sự tôi cho rằng, chúng tôi chỉ đến trao đổi, nhưng vì sao lại muốn chúng tôi thực hiện nhiệm vụ khác? Chúng tôi không phải muốn đến giết người, mỗi lần giết người, tôi đều ngủ không yên, bọn họ đều là những đứa trẻ không biết gì cả, những đứa trẻ tốt, tốt như vậy...”

Lời nói của Thiên Xuyên vang lên làm cho cả phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

An Nhiên không mở miệng, cô đang đợi.

“Chúng tôi không muốn làm như vậy, nhưng nếu chúng tôi không giết người trong cái danh sách đó, chúng tôi sẽ chết.” Tích Bộ đang bị trói đằng sau lên tiếng, “Trên danh sách không biết có bao nhiêu người, chúng tôi chỉ cần một vài ngày là có thể, nhưng lại không nghĩ tới, Cát Dã bị thất thủ, đụng tới cô.”

Cát Dã nghe được Tích Bộ nói, gục đầu xuống, trên vai cùng bên hông của hắn đang đổ máu.

Thất thủ sao? Cát Dã hất ra tay, làm sao có thể thất thủ? Nhưng khi đối mặt với một nữ sinh trong mắt hàm chứa ý cười, lần đầu tiên hắn bắt đầu hỏi tương, bọn họ làm như vậy là vì cái gì, bọn họ không phải là sát thủ, bọn họ chỉ là những học sinh trao đổi.

Sơn Điền đã giận đến nỗi không biết nói gì, đến khi hắn muốn nói, thì miệng hắn đã bị Độc Cô Uyên Ảnh băng lại.

“Danh sách? Danh sách gì?” An Nhiên chú ý tới từ này.

“Chúng tôi làm nhiệm vụ dựa vào danh sách này, người có tên trên danh sách chúng tôi đều phải trừ khử.” Tích Bộ cười, hắn cười nên ảnh hưởng tới ngực đang bị thương, từng cơn đau đột nhiên truyền khắp toàn thân.

“Chúng tôi không nghĩ tới, Sơn Điền nói với chúng tôi, nếu chúng tôi không làm theo thì trong tổ chức sẽ giết người nhà của chúng tôi, chúng tôi chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể như vậy!” Anh Chi đột nhiên la lớn.

“Tổ chức gì?”

“Không, tôi sẽ không nói cho các người biết, không nói được, tôi sẽ chết, tôi sẽ chết.” Anh Chi đột nhiên lầu bầu nói ra.

Mây của An Nhiên càng nhúm chặt, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cũng lạnh xuống.

Xem ra, chuyện này chưa xong.

“Tôi cũng thật thích học sinh của Ngân Dục, bọn họ tuy rằng đối với chúng tôi có một chút địch ý, nhưng họ luôn cười với chúng tôi, cười thật thân thiết.” Thiên Xuyên như nhớ lại cái gì đó, hẳn đã lâu không có gặp nụ cười đơn thuần như vậy, nụ cười không có âm mưu.

“Vì sao phải chặt bỏ đầu? Các người chỉ cần giết người trên danh sách không phải sao?” Sở An Tu hỏi.

Thiên Xuyên lắc đầu, “Tôi không biết, bởi vì chúng tôi phải nộp đầu lên trên.”

An Nhiên bắt đầu xác định, nhóm người này đang tìm cái gì, tuy rằng những thứ này, bọn họ cũng không biết chuyện gì.

“Chúng tôi sẽ tự thú” Cát Dã cuối cùng cũng lên tiếng, “Chúng tôi, sẽ tự thú.”

Lời Cát Dã vừa nói làm mọi người trầm mặc, Tích Bộ nở nụ cười, Thiên Xuyên không có biểu cảm gì, người còn lại cũng không có bất kì biểu cảm gì, chỉ là biểu cảm của bọn họ so với vừa rồi thoải mái hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Sơn Điền đột nhiên mở lớn.

Sở An Tu gọi điện thoại, kêu Âm Bộ mang đám người này rời đi, chỉ để lại một mình Sơn Điền.

Người bị mang đi, Độc Cô Uyên Ảnh gỡ băng dính trên miệng của Sơn Điền xuống, “Chúng ta có thể nói chuyện một cách tốt đẹp với nhau.”

“Các người..”

“Đừng nói là phạm pháp, đám người kia đã tự thú, “thầy” nói bọn họ muốn tự thú, thì thầy sẽ thế nào?” Nói xong, Độc Cô Uyên Ảnh đá một đá vào bụng của Sơn Điền, “Học sinh ở Ngân Dục khi nào thì trêu chọc tới các người! Các người có thể cảm thú đến vậy!”

Khi Độc Cô Uyên Ảnh thấy được tin tức kia, thì cho người của Âm bộ tìm hiểu vấn đề, nhưng không nghĩ tới, những chuyện này lại dính tới người Nhật.

Thân là hội trưởng của Âm Bộ, cậu có nghĩ vụ phụ trách an toàn cho học sinh Ngân Dục, nhưng lúc này, cái vụ án này, đã chết tổng cộng 13 người, còn có 4 học sinh đang mất tích.

Sơn Điền từ ghế ngã xuống mặt đất, hẳn nhìn bản thân còn đang bị trói ở ghế không thể động đậy, vẻ mặt thoát nhìn rất thống khổ.

“Người sau lưng là ai, các người đang tìm cái gì, muốn cái gì, tính làm cái gì, chậm rãi nói ra hết.” An Nhiên ngồi xổm trước mặt Sơn Điền, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt trầm xuống.

“Hừ, tôi sẽ không nói cho các người! Dù các người có giết tôi, tôi cũng sẽ không nói!”

“Phải không?” An Nhiên cười cười “Nếu tôi nhớ không lầm, Sơn Điền “thầy” có hai người phụ nữ? “Thầy” nói, nếu tôi động vào con và vợ của “thầy”, “thầy” sẽ thế nào?”

Sơn Điền cười nhạo, “Tuy cô”

An Nhiên nhíu mày, đáy lòng Độc Cô Uyên Ảnh cười lạnh, hồ dữ không ăn thịt con, vậy mà hẳn không coi đứa nhỏ của hẳn quan trọng.

“Mẹ”. Âm thanh của Phó Quân Hoàng bỗng nhiên tiến gần, anh đem An Nhiên kéo vào lòng anh, ánh mắt không chút độ ám nhìn Sơn Điền, “Giết bà ta”

Phó Quân Hoàng nói rất đơn giản, nhưng lời này cũng làm cho Sơn Điền kinh biến.

An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Phó Quân Hoàng, cô chỉ biết Sơn Điền có phụ nữ, không nghĩ tới hẳn có mẹ.

“Mẹ của tôi sẽ hiểu cho tôi.” Gương mặt Sơn Điền trắng bệch. “Bà ấy sẽ vì tôi mà tự hào, bà ấy..”

Bà ấy luôn là người mẹ tốt, bà sẽ hiểu cho hẳn! Sơn Điền tự an ủi bản thân.

Nhưng mà người đàn ông này làm sao mà biết hẳn có mẹ, hiện tại gia đình của hẳn, tuy rằng có vợ, nhưng để đánh lạc hướng người khác, hẳn duy nhất chỉ tôn trọng mẹ của hẳn, mẹ và hẳn sống nương tựa nhau.

Con người này có cuộc sống quái đản? Độc Cô Uyên Ảnh có chút ngạc nhiên nhìn vẻ mặt vụn vẹo của Sơn Điền, trong lòng nghi hoặc.

“Như vậy, chúng tôi sẽ khiến bà ta, chết, thế nào? Nếu không chúng tôi sẽ đem bà ấy đến đây, sau đó chặt đầu bà ta, thế nào?” Mỗi lời nói của An Nhiên đối với chuyện đó rất bình thường, ngay cả biểu cảm cũng không chút biến hoá.

“Các người đến cùng là muốn gì?” Sơn Điền cao giọng nói, “Tôi sẽ không nói gì cả, không nói cho các người biết gì!”

“Tôi chỉ muốn biết, người đứng phía sau là ai?” An Nhiên không nhìn Sơn Điền mà lại đem ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng, “Không sao, nếu ông không nói tôi sẽ đi hỏi mẹ của ông, sau đó nói cho bà ấy biết ông hiện giờ ra sao, lão soái ca, anh thấy thế nào?”

Phó Quân Hoàng nắm tay cô, ánh mắt nhìn cô, “Được”. Làm sao cũng được.

Biểu cảm của Sơn Điền đã triệt để ngưng trọng.

Mẹ của hắn tuyệt đối không chịu nổi.

“Tôi nói cho các người! Nói cho các người!” Sơn Điền hít một hơi thật sâu, “Hành Hương”, các tổ chức đó gọi là Hành Hương. Tôi cũng không biết tổ chức đang tìm kiếm cái gì, bọn họ yêu cầu chúng tôi giết những người trên danh sách, sau đó chặt đầu của những người đó, rồi đưa về nước.”

“Hiện những cái đầu đó đang ở đâu!” Độc Cô Uyển Ảnh bóp cổ của Sơn Điền, cuồng nộ nói.

“Ở tù đông” Trong tù đông ở phòng bọn họ, bọn họ tính khi nào về nước thì mang chúng theo.

Bụng Độc Cô Uyển Ảnh nhất thời bốc hỏa, đánh mấy cái trên người Sơn Điền.

“Toàn bộ đều đông lại trong tù đông sao, có giải pháp chưa?” An Nhiên trầm giọng hỏi.

Sơn Điền chịu đau, lắc đầu, “Không có, chúng tôi chỉ theo mệnh lệnh mà làm.”

An Nhiên đi tới chỗ Sơn Điền nói, tìm được cái danh sách, trên danh sách có 20 người, đã giết được 13 người còn lại 7 người.

An Nhiên vẫy tay, bảo Độc Cô Uyển Ảnh mang người đi.

Phó Quân Hoàng mang An Nhiên lại ghé sofa ngồi xuống, chờ An Nhiên suy nghĩ.

Biểu cảm An Nhiên rất lạnh, cô hít một hơi thật sâu, đem bản thân chui rút vào người của Phó Quân Hoàng, “Lão soái ca.” Tiếng nói rầu rĩ vang lên, khi anh nghe được cũng rầu rĩ.

“Hả?” Anh ôm cô thật chặt.

“Trừ nhóm người mà Sơn Điền tìm, còn có người khác.”

“Vâng” Anh biết.

Bọn người Sơn Điền đem đầu bảo tồn, nhưng khi bọn họ tìm được thi thể thì đã bị giải phẫu qua, thậm chí cũng không che dấu vết gì cả, đầu đều ở đây, có hai nhóm người làm.

“Làm sao bây giờ?”

“Không có gì, có anh ở đây.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vuốt tóc cô, con người thâm thúy nhìn vách tường trắng, không nói gì.

An Nhiên dứt khoát dựa hẳn vào người Phó Quân Hoàng nhắm mắt lại, buổi trưa đánh nhau cô đã mệt không ít.

Phó Quân Hoàng để cô dựa vào lòng, một tay điện thoại chỉ đạo, sau khi mệnh lệnh xong đem đi động cát đi, rồi anh ôm cô rời khỏi, về nhà.

Một ngày nay, người ở Ngân Dục rất hưng phấn.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy cảnh sát Hoa Hạ mang người Nhật rời đi, mấy người đó có tư thế đi rất lạ, Sơn Điền thì bị người khác mang đi, bọn họ không biết người Nhật đã phạm tội gì, nhưng đối với học sinh Ngân Dục mà nói, đám người Nhật đó nên bị nhốt hết!

TV, trên mạng cùng các tạp chí lớn đều đưa tin đã phá được vụ án giết người liên hoàn, trong phòng ở của người Nhật đều tìm thấy đầu, những người đó cũng đã thú nhận việc bọn họ làm, nhưng họ lại không nói nguyên nhân vì sao lại làm vậy.

Ai cũng không nghĩ tới, người Nhật đến trao đổi lại giết người, lúc này, toàn bộ người Hoa Hạ đều phản nộ, bọn họ yêu cầu Nhật Bản đưa ra lời giải thích.

Lúc này, Hoa Hạ cũng đều gắng gượng, bọn họ đồng loạt yêu cầu quan chức Nhật Bản đưa ra lời giải thích thuyết phục.

Nhưng bọn họ đợi lâu, cũng không thấy bên Nhật có chút tin nào, đến khi có tin truyền đến nói, người Nhật bọn họ có nhận thức cao về Đại Hàn, tất cả người Hoa Hạ đều nổi giận!

Một ngày mới bắt đầu, đây cũng là lúc xem bên nào hay hơn bên nào, trăm điều áp lực, ngày Nhật bị thẩm tra công khai, ngày mà Nhật công khai đáp án thẩm tra, người Hoa Hạ cũng hồi phục lại bộ dáng vừa lòng, họ nói sẽ bồi thường gia đình của người bị hại xứng đáng, điều mà bọn họ có thể cam đoan đều đã cam đoan, lúc trước người Hoa Hạ đối với người Nhật Bản đã có chút không tin tưởng nay đã có phần tin tưởng.

Nhà họ Cố.

“Cái này có phải là tiểu hồ li làm?” Cố lão gia từ đem báo đặt trên bàn, ánh mắt nhìn cháu trai của mình, cười nói.

Biểu cảm của Cố Hữu hơi thất thần: “Dạ”, Tuy là cậu không biết sau khi mấy người đó (người Nhật) bị đem đi đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi An Nhiên sử dụng nhu đạo, cậu cũng biết An Nhiên đã phát hiện ra được một số chuyện, bằng không với tính cách của An Nhiên, sẽ không vô duyên vô cớ tham gia trận đấu nhu đạo.

“Không cam lòng?” Cố Trường Thanh cười tùm tùm nhìn Cố Hữu.

Cố Hữu lắc đầu, không có không cam lòng, cậu luôn biết An Nhiên thông minh hơn cậu, học thức của An Nhiên cao, cậu còn nhớ khi cậu còn nhỏ, An Nhiên có thể xem những cuốn sách nâng cao, nhưng khi ấy, cậu mới học được hai phép nhân chia hai số.

An Nhiên thật thông minh, nhưng cô không phải giống như các thần đồng mà học nhảy lớn, cô làm theo lộ trình học, cậu cũng theo sau lưng cô đi theo lộ trình.

Cậu nhớ được 1 câu mà cô nói, cô nói: Có thể có thời gian vô tư như vậy, thì tại sao đem bản thân đẩy nhanh tốc độ như vậy.

Nhưng lời này, là nói với cậu, cũng là lần đầu tiên cô nói với cậu dài như vậy.

Nhưng, câu nói kia vẫn xoay trong đầu cậu, khi đối mặt của ánh mắt nghi hoặc của người họ Cố, cậu xem như không nhìn thấy, cậu không đem bản thân không có thời gian, bản thân tự muốn đi từ từ, chính bản thân sẽ tự động làm việc mà cậu muốn, không vì người khác mà sống, không trở thành một người khác trong mắt người, mà đi làm chuyện mà bản thân không thích.

Cậu thích đi đến bên người An Nhiên, cho cậu thêm nỗ lực, vậy nên cậu mới đến bên người của Phó An Nhiên.

Nghĩ vậy, khoe môi Cố Hữu nâng lên một nụ cười.

Cố Trường Thanh thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, “Quả bướng nhỏ, lời mà ông đã nói, cháu phải nhớ kĩ.”

Cố Hữu sừng sốt, “Dạ?”

“Cháu có thể thích tiểu hồ li, nhưng là có thích của bạn bè cũng có thể là chị gái em trai, nhưng ông không cho phép cháu thích với nghĩa khác.”

“Vì sao!” Cố Hữu đứng dậy, “An Nhiên tốt lắm, vì sao không thể...”

“Các cháu không thích hợp với nhau.” Cố Trường Thanh thờ dãi nói, “Tiểu hồ li không thích cháu.”

“Cháu thích cô ấy là được rồi.” Nói xong, Cố Hữu không để ý tới sắc mặt của Cố Trường Thanh mà xoay người lên lầu.

Nhìn thấy Cố Hữu đã đi xa, con người của Cố Trường Thanh ngày càng trầm, cuối cùng ánh mắt nhìn trên nội dung của tờ báo, ánh mắt càng trầm.

Trong phòng phong cách châu Âu.

Một người đàn ông cầm tờ báo, ánh mắt mang ý cười rất lạnh, cuối cùng đem tờ báo châm, tờ báo trong tay lửa cháy lên, đến khi tờ báo bị ném xuống đất, người đàn ông này mới dời tầm mắt nhìn tấm ảnh trên máy vi tính.

“Phó An Nhiên”

Trong phòng ảm ảm vang lên giọng một người đàn ông trầm thấp dễ nghe, mà trong tiếng nói dễ nghe, mang theo tia lạnh lùng, làm cho người ta nghe xong không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: CHƯƠNG 74. QUÂN HUẤN

Nhật Bản.

Tập đoàn “Hành Hương”

Một người mặc kimono ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng, ánh mắt lạnh nhìn một người đàn ông trung niên “Ông dựa vào cái gì mà muốn hợp tác cùng tôi?”

“Tiểu Dã Long, tôi nghe nói, chuyện gần đây của cậu bị người họ Phó ở Hoa Hạ làm cho rối tung? Hiện tại, người của cậu còn đang bị nhốt. Họ Phó rất khó đối phó, cậu và tôi đều biết, chỉ cần chúng tôi hợp tác, sẽ...”

“Sẽ cùng đối phó họ Phó, tôi Tiểu Dã Long “cần” hợp tác với ông?” Tiểu Dã Long cười lạnh, “Kim Ân Thánh, đừng tưởng rằng tôi không biết ông muốn gì, con trai của ông bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế, trong lòng ông không vui, liền đi đến chỗ tôi muốn tìm sự giúp đỡ?”

Kim Ân Thánh, người có võ thuật lão luyện ở Đại hàn dân quốc, người họ Kim ở Đại Hàn có địa vị cực kì cao.

Nhưng, thời gian trước, ông ta nói ông ta có con trai là thiên tài võ thuật bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế! Về sau, hần (con trai ông ta) chỉ có thể sống dựa vào xe lăn, tuy rằng là nói bảo vệ, nhưng đôi chân không còn cảm giác, hiện tại Kim Mẫn Tích cùng người tàn tật không khác nhau.

Kim Mẫn Tích, đúng là con của ông ta!

Ông ta đã truyền cho Kim Mẫn Tích không ít công phu, ông ta hi vọng con ông ta thành rồng, hi vọng con trai có thể làm cho bản thân siêu việt, nhưng, người Hoa Hạ lại làm cho con trai ông ta trở thành người tàn phế.

Kim Ân Thánh sao có thể nuốt cái này xuống được ?

Khi ông ta biết người hại con trai bảo bối của ông ta chính là một học sinh trung học, ông ta suýt chút nữa bị ngắt, ông ta đã điều tra thân phận của Phó An Nhiên, mà điều tra cũng không tra được thân phận của Phó An Nhiên, ông ta càng nghi ngờ thân phận thật sự của Phó An Nhiên.

Thân phận của Phó An Nhiên quả nhiên không bình thường, cô là con cháu của họ Phó, ông không thể đụng tới, vậy cũng không được.

Khi ông ta biết được chuyện của Tập đoàn "Hành Hương" cũng bị Phó An Nhiên nhúng tay vào, chuyện đầu tiên ông ta làm đó chính là đi đến Nhật Bản tìm người đứng đầu của Hành Hương -----Tiểu Dã Long.

Nhưng lại không nghĩ tới, Tiểu Dã Long vậy mà không đồng ý cùng ông ta hợp tác.

"Bởi vì tôi biết, cậu cũng sẽ đối họ nhà họ Phó. " Kim Ân Thanh thẳng thắn nói, “Tiểu Dã Long, cậu có thể từ từ suy nghĩ lời của tôi nói, tôi đi trước. "

Con người Tiểu Dã Long hơi nheo lại, nhìn Kim Ân Thánh rời đi, đáy mắt càng ngày càng lạnh.

"Đại nhân, chúng ta có nên hay không... " Người đứng phía sau mặc trang phục võ sĩ đi đến bên Tiểu Dã Long, hần dùng tay đỡ trên cổ làm động tác diệt khẩu, ánh mắt nhìn hướng Kim Ân Thánh rời đi.

Tiểu Dã Long lắc đầu, "Người này, trước tiên nên lưu lại. " Không biết chừng sau này có thể còn sử dụng tới.

Một ngày nay, An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng không trở lại nhà lớn của họ Phó mà ở trong nhà trọ của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, An Nhiên ngồi trong thư phòng nghe Tần Vũ Triết báo cáo.

"Gia, ngài nói tư liệu của tổ chức Hành Hương không nhiều, tựa như thành lập không bao lâu, nhưng có quy mô không nhỏ, còn tư liệu cụ thể tôi sẽ trực tiếp gửi vào hộp thư của ngài. Còn chuyện mất điện tử, nhóm khách cũ không có mua lại điện tử mất, thuộc hạ của bọn họ, trừ những người ở bên ngoài, thuộc hạ không còn lại bao nhiêu người. "

Tần Vũ Triết ngồi trong phòng làm việc của bản thân, hai chân gác trên bàn làm việc, nhìn báo cáo rồi nói lại với An Nhiên.

An Nhiên nhíu mày, "Không tra được. " Không có chuyện là không có, nhất định là có lỗi nơi nào.

"Gia, ngài có thể vũ nhục nhân cách của tôi, nhưng không thể vũ nhục nhân cách của tôi ! " Bàn gia nói lớn.

"Tiếp tục tra ! Gia tăng điều tra ! "

Tần Vũ Triết không nói nữa, vừa rồi hần nói lớn tiếng như vậy, cả người hần lưu luyện nói " Gia "

"Tôi cho thời gian là ba ngày. ". Khi An Nhiên nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Vũ Triết nhìn điện thoại bị cúp, không biết nói gì, việc hần có thể làm đó chính là tiếp tục thăm dò.

Gia đời này cũng như đời trước không có chút khác biệt nào.

An Nhiên mới vừa cúp điện thoại, Phó Quân Hoàng đang mặc tạp dề đẩy cửa bước vào.

Phó Quân Hoàng đã thay quân trang ra, trên người anh là bộ quần áo màu đen bằng tơ tằm, trang phục trên người rất thoải mái, nhưng khi nhìn đến cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ được mặc trên người anh, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức cúi đầu xuống bàn nở nụ cười.

Cái tạp dề này chính là lần đi siêu thị đó, An Nhiên đột nhiên muốn mua, những năm gần đây, bọn họ chưa từng lấy ra sử dụng, khi thấy ở siêu thị An Nhiên thuận tay cầm lấy, nhưng lại không nghĩ tới, Lão soái ca lại mặc vào, nhưng không biết tại sao lại thấy Thích hợp ?

Ồ, nhưng cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ vậy mà lại thích hợp với Lão soái ca.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi đi đến bên ngồi Phó An Nhiên, một tay ôm lấy Phó An Nhiên đang cười, sải bước tới phòng ăn.

An Nhiên thuận thể ôm cổ anh, trực tiếp nằm trong lòng anh cười lớn.

Đến khi Phó Quân Hoàng đặt An Nhiên vào ghế, An Nhiên không thể trở lại bình thường.

Phó Quân Hoàng nhủ mảy, " Buồn cười ? "

An Nhiên rất muốn ngừng cười, nhưng không hiểu tại sao nhìn thấy Phó Quân Hoàng với bộ mặt nghiêm túc với cái tạp dề, lại không thể ngừng cười được.

An Nhiên khoát tay, ý muốn là chờ cô cười xong.

Đáy mắt tối đen xẹt qua một tia nhàn nhạt cười, Phó Quân Hoàng đứng dậy, đi vào trong bếp xem hai chén chè hạt sen đã nấu chín, anh mới cời tạp dề, rồi treo nó trong phòng bếp, rồi mới đi ra phòng bếp.

Khi anh nhìn thấy An Nhiên, cô đã không còn cười nhiều như lúc đầu, hai tay cô đặt chỉnh tề trên bàn ăn, cười tủm tỉm nhìn anh.

" Lão soái ca, um. Có anh, thật là tốt. "

Sắc mặt dần đỏ lên, Phó Quân Hoàng ho nhẹ một tiếng, đặt đôi đũa bên cạnh tay An Nhiên, mới nhẹ nói, " Vâng. "

An Nhiên cảm thấy Phó Quân Hoàng như vậy là đáng yêu nhất, anh thoải mái dễ dàng, anh yêu cầu không nhiều lắm, có đôi khi cô chỉ nói một câu rất bình thường mà mặt anh cũng đỏ, có lẽ anh cho rằng bản thân mình giỏi che giấu, nhưng lão soái ca như vậy làm cho cô yêu thích đến nỗi không buông tay.

Một người đối với cô bằng lòng yêu thích đơn thuần nhất, thì cô có thể nào buông tay được ?

" Lão soái ca, bên chỗ người Nhật ra sao ? " An Nhiên không tính tiếp tục nháo nữa, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Phó Quân Hoàng gấp cho cô một ít khoai tây, " Còn đang giao thiệp. "

An Nhiên gật đầu, lúc này, người Hoa Hạ cũng không chịu nhượng bộ, mặc kệ là người Nhật muốn nói như thế nào, người Hoa Hạ chỉ cần người Nhật cho họ một cái công đạo, thậm chí yêu cầu người Nhật đem hung thủ giao cho Hoa Hạ, để cho Hoa Hạ xử lí.

An Nhiên biết, bối cảnh của những học sinh trao đổi Nhật Bản không nhỏ, nhưng cô lại không rõ, với cái gia thế không nhỏ đó của bọn họ, thì làm sao lại bị ép buộc tiến vào cái tổ chức " Hành Hương. "

" Có anh. " Nhìn An Nhiên nhủ mảy, mảy của Phó Quân Hoàng hơi nhủ lại, " Không cần suy nghĩ nhiều. "

Đáy lòng An Nhiên ấm áp, "Đã biết. "

" Một lát nữa anh đem cho em xem tư liệu. "

An Nhiên hơi kinh ngạc, " Tư liệu gì ? "

" Hành Hương. " mảy Phó Quân Hoàng nhủ càng lợi hại, gấp nhiều khoai tây đặt vào trong chén của Phó An Nhiên, " Ăn cơm, không nghĩ nữa. "

Nhìn khoai tây trong chén, An Nhiên không biết phải nói gì thêm, sự quan tâm của Lão soái ca thật sự rất ... Khụ, rất đáng yêu.

Nhưng cô sao có thể quên, mạng lưới tình báo của Lão soái ca so với mạng lưới tình báo của cô hoàn thiện hơn, cô thể nào quên lão soái ca muốn biết gì cũng có thể ?

An Nhiên mỉm cười gật đầu, " Được không nghĩ nữa. "

Đáy lòng cô ấm áp ăn cơm, trong lúc đang ăn, khi cô muốn mở miệng hỏi thì bị Phó Quân Hoàng trừng mắt nên nuốt trở về.

Khi ăn xong, Phó Quân Hoàng tự động dọn dẹp chén đũa, đi vào phòng bếp, An Nhiên muốn đi theo nhưng bị Phó Quân Hoàng cản lại, mảy nhủ nhủ, " Tư liệu nằm trong ngăn kéo thứ hai, cái bàn trong thư phòng, em tự đi xem đi. "

" Tư liệu có thể chậm rãi mà xem, em muốn cùng Lão soái ca dọn dẹp. "

" Xem tư liệu. " Ở phương diện này, Phó Quân Hoàng không chút nhượng bộ.

An Nhiên thở hiệp, mỉm cười xoay người, đi tới thư phòng.

An Nhiên mặc kệ là đời trước hay đời này, cơ hồ là cô không có đi vào phòng bếp, khi cô cùng Phó Quân Hoàng bước vào nhà trọ, mọi chuyện đều do Phó Quân Hoàng xử lý, bao gồm việc giặt quần áo, dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm, anh không để cô nhúng tay vào, nếu không để cho cô bên cạnh nhìn, thì cũng để cô đi đâu đó.

Anh không cho cô tiếp xúc bất cứ chuyện gì, nguyên tắc của anh đều là vậy.

An Nhiên trở lại thư phòng, tìm đến tư liệu mà Phó Quân Hoàng nói, thấy một xấp tư liệu kia, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia khiếp sợ, ở trong hồ sơ điều tra ra được toàn bộ tổ chức của Hành Hương, thậm chí ngay cả Bản tử không điều tra ra được Tiểu Dã Long này, nhưng tư liệu lại rành mạch đến vậy.

Mạng lưới tình báo của Lão soái ca này có bao nhiêu lợi hại ?

Khi Phó Quân Hoàng bước vào, thì An Nhiên đã xem xong tư liệu, trong xấp tư liệu đó có đề cập đến một người tên là Tá Đẳng.

" Thế nào ? " Phó Quân Hoàng đi đến bên người của Phó An Nhiên, đặt li nước mật ong trên bàn, anh nhìn thấy cô đã đổi quần áo, trên người là áo ngủ màu đen.

Ánh mắt của An Nhiên luôn nhìn ảnh chụp của Tá Đẳng, trên ảnh Tá Đẳng mặc trang phục võ sĩ, bên hông là một cây kiếm Nhật Bản, ngũ quan thoát nhìn bình thường, nếu đứng trong một nhóm người thì hoàn toàn không nhận ra, nhưng một người như vậy, An Nhiên lại cảm thấy rất quý giá.

" Người này... "

" Em đã phát hiện ra ? " Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên, đem cô sát người, bàn thân ngồi trên ghế dựa, " Tư liệu của hắn ta khá lộn xộn, việc điều tra trở nên chậm. "

An Nhiên gật đầu, " Tá Đẳng này, không bình thường. "

" Đúng. " Tư liệu này anh đã xem qua, tự nhiên cũng biết đến, " Uống nước trước đi. "

An Nhiên liền nắm tay của Phó Quân Hoàng, uống hết nửa li, thấy cô uống không hết, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cực kì lạnh nhạt đem nửa li nước còn lại uống hết.

" A đúng rồi, lão soái ca, chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện vào mùa đông. " An Nhiên giống như vừa nghĩ đến cái gì đó, nhìn Phó Quân Hoàng nói.

Phó Quân Hoàng gật đầu.

Từ khi vào Ngân Dục học đến nay, trừ bỏ hai năm không đi huấn luyện dã ngoại, thì năm thứ ba đã bắt đầu, hằng năm có hai lần huấn luyện, một lần là tháng sáu, một lần là tháng mười hai, cách nhau sáu tháng, mỗi lần huấn luyện là mười lăm ngày.

Hằng năm, có thể nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của An Nhiên trương trương thồng thỏ, mà điều này là một trong những lạc thú của cô.

" Không biết người nào trong đội sẽ đến. " An Nhiên cười.

U Linh không có khả năng lãng phí thời gian đến Ngân Dục để cùng học sinh vui đùa, thời gian khi U Linh đến rất căng thẳng, mà cô là phó đội trưởng cũng quá nhàn hạ, không quản chuyện gì hết, cho nên rất nhiều người không biết phó đội trưởng của U Linh, cũng không biết đội trưởng nhìn ra sao.

Phó Quân Hoàng không trả lời vấn đề của An Nhiên, mà sâu thẳm trong con người xẹt qua một tia khác thường, " Nghĩ ngơi. "

" Vâng. " Tư liệu không xem không khác biệt lắm, biết nên ra tay ở đâu rồi.

Phó Quân Hoàng lúc này đem An Nhiên vào phòng tắm, nước trong bồn đã được xả ấm, thậm chí quần áo ngủ đã được chuẩn bị sẵn đặt trong phòng, An Nhiên chỉ cần cởi áo của bản thân ra đi tắm là được.

Phó Quân Hoàng đã tắm rửa qua, sau đó tiến vào thư phòng, động tác của anh luôn nhanh chóng, tốc độ của An Nhiên không chậm, chờ lúc cô trong phòng tắm đi ra, Phó Quân Hoàng đứng ở cửa đem cái khăn lớn quấn An Nhiên lại, hiện tại nhiệt độ trong phòng không thấp, nhưng Phó Quân Hoàng cũng sợ An Nhiên lạnh.

Lấy máy sấy, chỉnh lượng nhiệt độ ở mức vừa phải, cù chỉ nhẹ nhàng trên tóc An Nhiên, đến khi tóc đã khô, mới đem máy sấy tắt đi, ôm cô đặt trên giường, chỉnh máy điều hoà ở nhiệt độ thích hợp, đem cô ôm vào lòng, sau đó ngủ.

Đang lúc ngủ An Nhiên có tỉnh lại một lần, nương theo ánh trăng mà cô nhìn Phó Quân Hoàng giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, cô hơi rụt người, giấc ngủ của Phó Quân Hoàng rất nông, cô mới vừa động anh liền tỉnh lại.

Thấy An Nhiên không có chuyện gì, anh lại ôm cô chặt hơn, đến khi không còn một khe hở, anh gắt gao ôm chặt cô, an ổn ngủ, mà An Nhiên nằm trong lòng anh khoe môi nhếch lên, luôn luôn mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: CHƯƠNG 74 (2)

Nhà cũ Tần gia.

Không gian tối tăm trong một căn phòng, có một cây đèn lớn, một người ngồi dựa lên giường, có chút suy tàn ngồi bệt dưới đất, nương theo ánh trăng có thể nhìn rõ người này, là Diêm Từ Diệp.

Chung quanh Diêm Từ Diệp đầy những bình rượu, chúng nó được đặt ngay ngắn, không ngã trái cũng không ngã phải, không có loạn lên, trong phòng ngoại trừ mùi rượu cũng không có mùi gì khác.

Đem giọt rượu cuối cùng của bình rượu uống hết, Diêm Từ Diệp đem bản thân nhào lên giường, hấn nằm trên giường hít một hơi thật sâu, nhưng không có mùi gì, không có mùi vị hấn muốn, không có mùi vị của một người hấn tâm niệm, cái gì cũng không có, đều không có...

Cánh tay hấn còn đang chảy máu, khi hấn hướng về phía Phó An Nhiên mà nổ súng, Tần Môn sẽ không xảy ra chuyện, mà vết thương trên người hấn cũng chưa tốt lên, người nọ không muốn mạng của hấn, nhưng người của hấn không ngừng chảy máu.

Diêm Từ Diệp vẫn không để ý tới cánh tay bị thương, hấn ngã nhào lên giường, hai tay ôm lấy bụng, dạ dày của hấn rất đau, cả khuôn mặt chôn ở gối làm cho người ta không thấy rõ về mặt của hấn, nhưng hấn lại run nhè nhẹ, nhìn đáng vẻ cực kì thống khổ.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, một người xinh đẹp đang đứng ở cửa, người nọ tuy nóng vội nhưng lại sợ hãi nhìn người đang run trên giường, không biết nên làm cái gì.

Khi người nọ sử dụng tất cả can đảm đi tới thì một giọng trầm thấp như dã thú rống lên làm cho cô ta đứng yên tại chỗ:

“Cút! Đây không phải là nơi cô nên tới!”

Người đang mặc một bộ áo ngủ màu trắng “Tần Lam” có chút không biết làm sao đứng ở bên cửa, con ngươi thanh lãnh tản một tia khiếp sợ, mà sự sợ hãi nhiều hơn.

“Cút!” Diêm Từ Diệp không nghe được tiếng đóng cửa, hấn chịu đựng cơn đau, lạnh lùng nói.

Người nọ run run, sợ hãi đóng cửa lại, tay gắt gao nắm chặt tay nắm cửa, trên tay trắng nõn nổi gân xanh.

Cô nắm tay nắm cửa, sau đó ngồi bệt xuống đất, bản thân dán chặt lên cánh cửa, sau đó quỳ gối, hai tay ôm hai chân, đầu vùi ở giữa hai gối, trong bóng đêm, có chút run run.

Trong phòng, vì bụng đau nhức làm Diêm Từ Diệp đỏ mồ hôi đầy đầu, hấn ôm cái gối kê đầu, gắt gao ôm, hấn tựa hồ như nhỏ giọng nói cái gì, không người nào nghe rõ, chỉ có thể mơ hồ nghe được khi hấn nói một lần nữa:

“Gia, tôi sai rồi... Gia, tha thứ cho tôi, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi...”

Năm thứ hai của quân huấn bắt đầu, chuyện này đối với học sinh ở Ngân Dục là một tin dữ.

Tuy rằng hằng năm họ phải trải qua hai lần, hằng năm có mười lăm ngày học, không phân biệt nam nữ, như muốn lột hết da của bọn họ, mười lăm ngày này, không phân biệt ai là nam ai là nữ, không có kẻ yếu chỉ có người đào ngũ!

Một ngày này, An Nhiên mới bước vào Thất ban, chợt nghe âm thanh oán than đầy trời.

“Trời ạ, mười lăm ngày nay làm sao mà qua đây!” Người béo nhất Thất ban lớn tiếng hô, hấn một thân thịt nhưng không chỉ một lần bị huấn luyện viên xa lánh, hằng năm lại thế, hai lần.

Bất quá mọi người cũng hiểu kì, tên béo này khi bị quân huấn không thể để hấn ốm xuống, thịt trên người hấn tuyệt đối là chung tình với hấn a.

“Người anh em, yên tâm đi, bên cạnh cậu vẫn còn nhóm dự bị chúng tôi!” Một nam sinh trêu ghẹo nói.

“Đúng rồi, quên thông báo với mọi người, bởi vì chúng ta đã học cao hơn, cho nên thời gian quân huấn sẽ kéo dài.” Hứa Anh Thiển cầm tờ thông báo của Tổng Vệ Hoa, biểu cảm cực kì bình tĩnh nói.

“Mẹ nó! Trời không thương tôi rồi!” Béo ca này cả người ngã trên bàn.

“Tớ nói này lớp trưởng đại nhân, cậu có thể chậm một chút rồi thông báo được không.” Bọn họ chưa từng nghe qua quân huấn ở Ngân Dục có đãi ngộ, năm rồi không phải là dù học đại học đều không phải chỉ mười lăm ngày hay sao?

Hứa Anh Thiên nhìn mọi người, mọi người cũng nhìn nhau, duy chỉ có Phó An Nhiên cùng Cố Hữu không biểu hiện gì cả, xem ra hai người họ đã sớm biết.

“Tôi cũng không biết hiện tại là 30 ngày so với lúc trước 15 ngày, các người muốn kéo dài thời gian.” Hứa Anh Thiết cắt đứt nội tâm phần nộ bình tĩnh tuyên bố.

Biểu cảm của cô tuy rằng bình tĩnh, nhưng nội tâm bốc hỏa.

Khi lấy thông báo từ Tổng Vệ Hoa, cô hận không thể xé bỏ tấm thông báo này.

Quân huấn tiến hành! Một tháng!

Điều này các nữ sinh phải sống thế nào!

“Nữ thần! Quân huấn kéo dài hơn mười lăm ngày, nữ thần không có lời gì muốn nói sao?” Béo ca nhìn An Nhiên đang bình tĩnh đọc sách, trong lòng cậu ta không bình tĩnh, đang đưa thân thể cao lớn, chạy đến bên An Nhiên, nhìn nhìn hỏi.

Béo ca này tuy béo nhưng so với Bàn gia còn kém xa, thịt trên người Bàn gia mới thực là thịt, còn anh chàng béo này cũng tính là béo, tuy mập mạp nhưng người thật đúng là không thịt nhiều.

“Rất tốt”

Khi An Nhiên lạnh nhạt trả lời, mọi người ngẩn người, mẹ nó, nữ thần chính là nữ thần, mặc kệ là chuyện gì cũng bình tĩnh như vậy.

Cái này kéo dài những mười lăm ngày! Không phải là 15 phút cũng không phải 15 giờ, nữ thần vậy mà chỉ nói hai chữ! Chẳng lẽ trong lòng cô không có bất mãn, không có chút oán hận sao?

Mặt Cố Hữu không biểu cảm, cậu chỉ chăm chú nhìn cuốn tài chính & kinh tế, vài năm nghỉ hè gần đây Cố Hữu bị Cố lão gia từ ném vào trong bộ đội, thao luyện, tuy rằng không thấy được An Nhiên, nhưng khi ở bộ đội, cậu nghe không ít truyền kì về An Nhiên.

An Nhiên rất lợi hại, cậu luôn luôn biết.

Tô Nặc tò mò, cô hoàn toàn không biết bọn họ nói gì, “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, các người nói gì vậy?”

Ngẩng đầu, nhìn thấy một mặt đơn thuần của Tô Nặc, trong lòng An Nhiên nhất thời sinh ra lòng thương tiếc, đứa nhỏ này nếu bị ném vào bộ đội để huấn luyện một tháng... Trời ạ, đứa nhỏ này nhất định mỗi ngày đều khóc.

An Nhiên nhắm lại hay là thôi đi, cuối cùng cũng nhấn cho Tô Kinh Thiên một tin nhắn, làm anh ta đến lúc đó xin nghỉ phép cho đứa nhỏ này, từ nhỏ thân thể của đứa nhỏ này không tốt, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định là không tốt.

“Không có việc gì, Tô Nặc cậu không liên quan.” An Nhiên không hoàn toàn nói dối.

Tô Nặc đối với An Nhiên cực kì tín nhiệm, cô nói không có việc gì chính là không có việc gì, cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó tự bản thân chơi đùa.

“Quả bưởi nhỏ.” An Nhiên nhắc chân đá đá Cố Hữu.

Tầm mắt Cố Hữu chuyển từ quyển sách sang An Nhiên, biểu cảm bất động.

“Biết người ở chỗ nào không?” Cô không hỏi Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng đối với loại chuyện này không quan tâm, liên hệ với bộ đội cũng là người ở trên tầng trên, lão quân gia cũng đều mặc kệ, cô cũng không biết.

Cố Hữu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

An Nhiên nhún vai, đã không biết, vậy thì không có gì để nói.

“Này, tôi nói quả bưởi nhỏ này, cậu có thể để thân thể nhỏ bé của cậu trải qua một tháng huấn luyện hay sao?” Béo ca bị mọi người đùa giỡn, sau đó đi đến bên bàn của Cố Hữu vỗ vỗ bàn, một mặt trêu đùa.

Cái tên quả bưởi nhỏ này đã bị toàn bộ người Thất ban kêu, mọi người đều theo An Nhiên kêu, thấy Cố Hữu không phản đối, bọn họ cũng theo kêu, lúc đầu bọn họ thật sự không muốn thấy thiếu gia nhà giàu này, nhưng thấy cậu không có sĩ diện ảo, cũng không có chương mất bọn họ, bọn họ không ngưng ngưng mà gọi như vậy.

Khi bọn họ mới kêu, biểu cảm của Cố Hữu rất không tốt, rất không tốt, ngay sau đó bọn họ cũng hơi sợ nhưng cuối cùng cậu ấy cũng không nói gì, nên bọn họ cũng kêu thành quen, trở thành tên lưu truyền ở Thất ban.

Nhưng lớp khác không dám gọi Cố Hữu như vậy.

Cố Hữu, một trong 3 gia đình lớn ở Đê Đô, các tiểu thư thiếu gia, làm sao dám gọi vị tiểu thiếu gia này như vậy? Quả buồn nhỏ? Làm sao họ dám gọi như vậy? Trừ phi bọn họ không muốn sống.

Cố Hữu nâng nâng mí mắt, nhìn thoáng qua anh chàng béo, “Yên tâm, ít nhất có thể hơn cậu. Chỉ cần cậu có thể chống đỡ qua.”

Béo ca này tên là Viên Vĩ Kiệt, danh xưng Béo ca này không biết ai kêu đầu tiên, thế nên có nhiều người quên tên thật của cậu ta, chỉ nhớ rõ danh xưng béo ca.

Mọi người xung quanh cười phá lên, béo ca này buồn bực trừng Cố Hữu, nhưng Cố Hữu không có tâm tình để ý tới cậu ta, cậu (Cố Hữu) vẫn còn chưa xem xong quyển sách tài chính & kinh tế của cậu.

Tóm lại, ngày quân huấn mà mọi người oán hận cũng tới.

Quân huấn vào ngày 23 tháng 11, mọi người thay trang phục rằn ri, mang theo mũ, đứng thành hàng ở sân thể dục cùng với trên bãi đất trống, may mắn sân của Ngân đủ lớn, tuy rằng sĩ số của từng lớp đã được hạn chế, nhưng tốt xấu gì cũng có thể chứa được hết.

Người phụ trách huấn luyện học sinh Ngân Dục nghe nói là bộ đội lục quân của đội Đặc Chiến, nam sinh đối với đội Đặc Chiến cảm thấy rất hứng thú, đối các nữ sinh thì nhìn nhiều anh trai mặc trang phục rằn ri lại thấy mê người.

An Nhiên đứng đầu hàng của lớp, chỗ đứng tương đối khuất, nhìn đầu đầu cũng chỉ thấy đầu người.

Nghi thức được mở màn đơn giản, lãnh đạo bước lên, lên tiếng nhằm khuyến khích học sinh, làm cho học sinh kích thích cùng nhiệt huyết, sau đó phân vào trong đoàn bộ đội, ở Ngân Dục luôn lấy năm học ra phân chia, lớp An Nhiên được phân vào đội 3 đoàn 4.

Khi quân huấn được 1 ngày, Tô Kinh Thiên trực tiếp đóng gói Tô Nặc mang đi, trước khi đi, Tô Nặc còn chạy lại chỗ ở của các cô, về mặt uỷ khuất, nhưng vì luyện tiết chú nhỏ nhà mình nên cũng đi theo chú nhỏ về nhà.

Gần đây An Nhiên có nhiều chuyện để xử lý, chỗ cắm quân mới của Vô Xá đã tìm được, nhưng cần một thời gian ngắn mới thành lập, mà muốn thành lập cần có một ít thời gian.

Khi còn trong thời gian quân huấn, An Nhiên bớt chút thời gian đi tìm Ngân Lang, hỏi xem hán từng tiếp xúc qua ai, Ngân Lang một mặt mờ mịt, suy nghĩ, hán cũng không biết bản thân hán đã bị bại lộ, An Nhiên vốn muốn cho hán ra khỏi Phó Quân Hoàng, thay người khác, nhưng Ngân Lang nói cho cô, hán thích cuộc sống ở U Linh, thích ở bên cạnh những người anh em đó, mà hán cũng không yên lòng đem việc huấn luyện giao cho người khác.

Bảo vệ huấn luyện viên là việc mà quân chủ đã mệnh lệnh cho hán, hán không thể phụ sự tin tưởng của quân chủ.

An Nhiên cũng không nói gì thêm, nói thật, nếu đem an nguy lão soái ca giao vào tay người khác, cô cũng lo lắng, việc của cô cần làm là, bảo vệ Ngân Lang, tìm ra kẻ thực sự đang làm những việc này.

Sáng sớm, ở Ngân Dục không có nhàn hạ như lúc trước, mà là một mảnh nghiêm nghị tràn khắp.

Mọi người đều mặt chỉnh tề đứng thẳng tắp ở sân thể dục, chờ đợi huấn luyện viên đến.

An Nhiên đứng hàng đầu tiên, vóc người cô hơi cao, hơn nửa ngũ quan còn mỹ lệ, mặc trang phục rằn ri càng nhìn càng thấy đẹp.

“Mọi người! Lần này tôi là người chịu trách nhiệm huấn luyện cho các bạn, mọi người có thể gọi tôi là Ngốc Ưng, hoặc là huấn luyện viên!” Một người mặc quân phục huấn luyện chạy tới, mặt hán nghiêm túc, với khuôn mặt ngăm đen làm cho mọi người ở Thất ban đứng thẳng người.

Huấn luyện viên này không biết có thể sinh hoạt tốt với nhau không đây.

“Khi chúng ta bắt đầu huấn luyện, tôi muốn nói trước vài chú ý.” Tiếng nói của Ngốc Ưng trầm thấp mạnh mẽ, khí khái mười phần, “Khi đang trong kì huấn luyện, tôi không hy vọng có người đào ngũ! Cái gì là đào ngũ! Chính là lấy cớ tìm tôi, chơi đùa dưới mắt của tôi! Khi Ngốc Ưng tôi ở nơi này không muốn xảy ra chuyện nói là thân thể khó chịu, không xui, phải tiếp tục kiên trì cho tôi!”

Lời Ngốc Ưng vừa dứt, nhất thời nữ sinh chịu không nổi, nào có huấn luyện viên vô tình như vậy, các cô thật có vài chiêu để đối phó huấn luyện viên, cái này đã hết hữu dụng rồi sao?

Khi An Nhiên nghe Ngốc Ưng nói một tràn như vậy, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, khi ánh mắt của cô rơi trên người của Ngốc Ưng, đáy lòng nhất thời cả kinh.

Người của U Linh tại sao chạy đến Ngân Dục làm huấn luyện viên?

Khi nào mà bọn họ trở nên nhàn hạ như vậy?

“Mọi người đã than thở xong? Nếu đã xong, tôi nói tiếp.” Ngốc Ưng đứng thẳng ở trước mặt mọi người, dáng người như một cây thông lớn, khuôn mặt

không có bất kì biểu cảm nào, “ Nếu đã ở trong đội của tôi, tôi hi vọng mọi người hãy nhớ kĩ một chuyện, là phải phục tùng mệnh lệnh! Khi tôi nói cái gì, mọi người tốt nhất phải nhớ cho kĩ, đừng đến lúc đó lại quên, sẽ là người chịu thiệt.”

Khi Ngốc Ứng đã nói xong tất cả lời muốn nói, vừa lòng nhìn những khuôn mặt giận dữ của nhóm học sinh, nhớ ngày mà bọn họ mới vừa tiến vào U Linh, khi đó huấn luyện viên huấn luyện mới gọi là tàn nhẫn, hấn vậy là mềm mỏng rồi.

Nhưng khi tầm mắt của hấn nhìn thấy một người trong đám người, tâm tình đang đắc ý bỗng chốc rơi xuống đáy cốc.

Hấn chắc đã nhìn lầm? Hấn là nhìn lầm!

“ Hiện tại bắt đầu báo tên. " Biểu cảm Ngốc Ứng không thay đổi tiếp tục lớn tiếng quát.

Mọi người sợ tới mức vội vàng khai báo tên cùng lớp học, khi đến phiên An Nhiên, Ngốc Ứng dựng thẳng lỗ tai.

" Phó An Nhiên, Thất ban năm nhất, mười tám tuổi. " (Ôi sao An Nhiên 18t nhi.. ta nhớ là mới 16t thôi mà ! Bản raw và conver đều dịch 18 nên ta để 18 nhá)

Oanh ầm ầm---

Sét đánh giữa trời quang !

Quả nhiên là huấn luyện viên này không phải là loại người nhà thân thiện a, quả nhiên những người kia sẽ giống Tiểu Quái Vật ?

Hấn nhớ lại tại sao mà đám hỗn đản kia lại đột nhiên tốt bụng như vậy, đem cái gọi là lớp tốt nhất trong ban cho hấn, nguyên lai là vì trong ban này có Phật gia đang ở !

Cái này sao mà huấn luyện được ! Khi thấy vị Phật gia, đầu tiên Ngốc Ứng nghĩ đến là không sợ hãi, mà là nóng lòng muốn thử, không muốn cô thoát khỏi địa ngục và quyền lực do hấn tạo ra ! Làm cho cô phát điên ! Hấn sẽ cho những đứa trẻ này một kì huấn luyện nhớ đời.

Từ khi bọn họ bị An Nhiên đánh ngã, bọn họ như nhận thấy kích thích giống nhau, điên cuồng tập luyện, khi đào tạo trong quá khứ, khi huấn luyện viên vắng mặt họ có thể lười biếng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, nhưng ngày sau lần đó, những người đó quả thực bị huấn luyện điên cuồng, Hầu tử cả ngày ôm lấy súng hướng về hấn (Ngốc Ứng) mà bắn tia, sau đó ngủ cả ngày, Ngân Lang mỗi ngày ở bộ đội tìm người đánh nhau. . .

Ngắm lại, ngày ấy quả thật đủ kinh khủng !

Thấy bọn họ đã chịu muốn không nổi, mới đem bọn họ ném tới Ngân Dục để huấn luyện cho học sinh, đây cũng coi là cho bọn hấn nghỉ phép.

Cố Hữu đứng phía sau An Nhiên rõ ràng thấy sự biến hoá của Ngốc Ứng, tuy rằng hấn che giấu tốt, nhưng Cố Hữu đã nhìn vô số người, hấn không thể không nhìn ra.

Dường như khi An Nhiên báo tên xong thì biểu cảm của hấn (Ngốc Ứng) khế biến ? Nghĩ đến, danh tiếng của An Nhiên trong bộ đội đều truyền khắp.

Biểu cảm An Nhiên bình tĩnh, nhưng biểu cảm của Ngốc Ứng thì không, hiện tại hấn suy nghĩ, nên huấn luyện cái gì đầu tiên.

Thông thường các huấn luyện viên vừa tới sẽ cho đám người bị huấn luyện này một sự uy hiếp nếu không đám người này sẽ ăn cây táo rào cây sung.

Ngốc Ứng trở nên luống cuống, hấn nghĩ làm thế nào để ép buộc An Nhiên, chờ khi hấn khôi phục lại tinh thần, mọi người ở Thất ban đã đứng thẳng người, tự động đứng theo hàng ngũ, năm vừa rồi cũng làm như thế này, ngày đầu tiên cũng là đứng theo tư thế quân đội.

Ngốc Ứng mặc kệ nhóm người rất tự giác này !

" Ai cho các người đứng tư thế quân đội ? Phật, chạy mười vòng quanh sân ! " Ngốc Ứng đã hoàn toàn biến thành người xấu.

Mọi người sùng sốt, ngay từ đầu đã chạy mười vòng sân ? Sân thể dục là độ kích thước là 400m ? 4.000m ?!

Ngốc Ứng hơi xấu hổ, trực tiếp nắm một nam sinh trực tiếp đá, " Chạy cho tôi ! Người đến cuối cùng, sẽ chạy thêm 10 vòng. "

Chết ! Lời của Ngốc Ứng vừa dứt, mọi người đều chạy như điên, duy chỉ còn An Nhiên đứng tại chỗ, ánh mắt thanh lãnh nhìn Ngốc Ứng, lúc này còn đang mùa hạ, nhưng Ngốc Ứng toàn thân là mồ hôi lạnh.

An Nhiên cũng không nói gì, xoa người, chạy đi.

Người này đã vội đánh phủ đầu cô a.

Mọi người xung quanh đang đứng tư thế quân đội đều sùng sốt, sao người của Thất ban lại bị phạt chạy ? Bất quá với họ mà nói, có lẽ chạy như vậy sẽ thoải mái hơn đứng tư thế quân đội này.

Hầu tử cùng báo đốm treu ghẹo nhìn khuôn mặt rồi rầm của Ngốc Ứng, khi bọn họ đến đây đã thăm dò xem tiểu quái vật đang học ở lớp nào, không

chịu hậu hạ cho tốt mà còn ra oai phủ đầu, cái này là tự tìm chết.

Mặc dù tiểu quái vật không nói gì, nhưng không thể chắc rằng tiểu quái vật sẽ nói với huấn luyện viên của họ cái gì ? Lần này, ắc hẳn là có kịch vui để xem

Mười vòng đối với An Nhiên mà nói là không nhiều không ít, cô chạy đều đều, biểu cảm lạnh nhạt không giống như người đang chạy mười vòng, mà giống như đang đi bộ bình thường.

Thể chất của học sinh Ngân Dục không kém, ít nhất họ chạy năm vòng cũng được.

Cố Hữu luôn cùng An Nhiên chạy song song, lúc ban đầu không ít người chạy theo An Nhiên, nhưng dần dần bọn họ bị bỏ lại phía sau, béo ca thậm chí còn hô to nữ thần đội tôi.

An Nhiên cùng Cố Hữu chạy đủ, trước đó là vài tên nam sinh, bọn họ chạy đến phía trước Ngốc Ứng, hô " xong ", liền ngã trên mặt đất, tay chân thả lỏng nằm trên mặt đất.

Khi An Nhiên cùng Cố Hữu đến, hô hấp có chút dồn dập, sắc mặt so với ban đầu hơi tái nhợt, còn lại, cũng xem có bất thường gì.

An Nhiên đứng một bên, nhàn nhạt nhìn người ngã trên mặt đất sau đó nhìn Ngốc Ứng.

Lần này Ngốc Ứng không trực tiếp nhìn An Nhiên, trong lòng hơi hoảng.

Thế nào mà hắn lại phạt bọn họ chạy ? Thân thể của tiểu quái vật, người U Linh làm sao không biết ? Hắn vậy mà chơi chiêu này ? Nghĩ đến khi tiểu quái vật nói nhỏ với huấn luyện viên nói cái gì đó, cả người hắn liền hơi lo.

Hắn hoàn toàn không biết lần này sẽ chết như thế nào a.

Béo ca của lớp không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành người cuối cùng.

Khi mọi người nhìn thấy béo ca hồng học chạy tới, cả người cậu ta muốn khóc, cậu ta trực tiếp đi đến bên người của Ngốc Ứng, liền đem thân thể nặng gần 200 cân (1 cân = 0,5kg) bổ nhào tới chân của Ngốc Ứng, cậu ta không cần cái gì gọi là thể diện, ôm lấy chân của Ngốc Ứng nói :

" Huấn luyện viên, ngài anh minh thần võ, ngài từ bi tha cho tôi đi ! Tôi nhất định sẽ thay đổi triệt để ! Tôi về sau sẽ không đến lớp mà ngủ, cũng không nể nang ngài ở sao lưng, ngài tạm tha cho tôi ! Sẽ chết người a ! "

Những người còn nằm trên mặt đất nghe anh chàng béo nói những lời này, nhất thời tất cả ôm bụng mà cười nghiêng ngả, ngay cả An Nhiên, đáy mắt cũng xẹt qua một tia nhàn nhạt cười.

Ngốc Ứng đang tính toán làm sau mà xuống đài đây, tên mập mập này không làm hắn thất vọng, nhưng hắn vẫn trung bộ mặt lạnh lùng, đá một cước cho tên béo này sang một bên, lạnh lùng nói :

" Đứng lên, tập hợp ! Mọi người về đơn vị ! "

Anh chàng béo từ trên mặt đất cuống cuống đứng lên, lu loát phui sạch cát bụi ở tay chân cùng quần áo làm cho mọi người vỗ tay tán dương.

Tức cười, béo ca đây chính là tập luyện qua, cậu ta sợ hãi Ngốc Ứng cảm thấy khó chịu, sau đó cho cậu ta tiếp tục chạy.

Mọi người mới vừa chạy xong mười vòng tiếp tục đứng tư thế quân đội, thân thể thẳng tắp, nếu không nhìn thấy hai chân của bọn họ hơi run, thì thoát nhìn bọn họ không khác lúc thường là bao.

Trong lòng béo ca hiện đang khóc, vừa rồi cậu ta chạy mười vòng chạy như điên, hiện tại lại đứng tư thế quân đội nữa.

Một bên khác, văn phòng hiệu trưởng.

Trên mặt hiệu trưởng lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhìn người đang mặc quân phục đứng ở cửa sổ, hiệu trưởng không dám đi về phía trước, liền nghiêm túc đứng phía sau lưng anh.

Ông đã gặp qua người đàn ông này một lần, là vào lần đón An Nhiên, người này là quản lý trong truyền thuyết, nhưng lại không nghĩ tới, ông dĩ nhiên không nghĩ tới huấn luyện viên trưởng trong quân đội lại đến đây, nhìn phù hiệu trên vai anh, ông không nhìn ra được quân hàm, nhưng ông cũng nghĩ ra được cấp bậc người này không nhỏ.

Văn phòng hiệu trưởng hướng ra sân thể dục, mà nơi của sổ hướng ra cũng chính là nơi An Nhiên đứng, ánh mắt như chim ưng nhìn nhanh nhóm người đang mặc quân phục lại tìm nhanh thấy bảo bối của anh.

Mặc dù lúc An Nhiên chạy, tầm mắt của An Nhiên luôn dừng lên người của An Nhiên, không chút di động.

Hiệu trưởng cũng không biết anh nhìn gì, chỉ là không ngừng cười cười.

Biểu cảm của tổng quản lý này tuy rằng nghiêm túc, nhưng hơi thở xung quanh thân trở nên hiền hoà rất nhiều.

Đột nhiên, quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh lùng, tầm mắt của anh nhìn chăm chú vào một góc ở sân thể dục, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng, người nọ cũng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ mờ mờ thấy một thân người.

Hiệu trưởng cũng nhìn theo tầm mắt của Phó Quân Hoàng, thấy ở sân trường có vài người không mặc đồng phục của trường, bọn họ mặc tây trang thẳng thớm, mà bọn họ lại đứng trong đám người mặc quân phục, trở nên rất chói mắt.

Nhóm người này vào bằng cách nào !

Sắc mặt Hiệu trưởng bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Phó Quân Hoàng đứng ở cửa sổ, con ngươi ngày càng lạnh, nhìn thấy mấy người đó đi đến sân huấn luyện của học sinh, Phó Quân Hoàng bỗng chốc xoay người, xoay bước đi ra -----

Ngay khi Phó Quân Hoàng xuống lầu, mấy người kia cũng chạy tới chỗ của An Nhiên.

An Nhiên nhìn thấy người đứng đầu, sắc mặt lập tức biến đổi !

Diêm Tử Diệp ! Hắn tới đây làm gì !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: CHƯƠNG 75: DIÊM TỬ DIỆP NHẬN SAI, PHÓ QUÂN HOÀNG ĐỘNG KINH (1)

An Nhiên đứng trong hàng ngũ, tầm mắt dừng lại trên người của Diêm Tử Diệp, biểu cảm trên khuôn mặt không chút biến hoá, nhưng ánh mắt thanh lãnh chứa gì đó làm cho Ngốc Ưng không tự chủ lùi về sau một bước.

Tiểu quái vật cùng Huấn luyện viên quả thực rất giống nhau, ngay cả ánh mắt cũng giống mười phần.

Khi Ngân Dục đang trong kì huấn luyện không cho bất kì người nào đi vào, Diêm Tử Diệp này vào bằng cách nào?

Diêm Tử Diệp cũng không có làm gì, hắn đứng ở một nơi cách hàng ngũ xa một chút, tầm mắt dừng trên người An Nhiên, không hề chớp mắt, con người chứa tình cảm nhìn An Nhiên.

Ngốc Ưng không có nghĩa vụ đi hỏi chuyện Diêm Tử Diệp, nhiệm vụ chính của bọn họ chính là huấn luyện đám học sinh Ngân Dục này cho tốt, những việc khác bọn họ không quản, tuy rằng, hiện tại hắn (Ngốc Ưng) hận không thể lấy súng ra bắn trực tiếp vào tên này (Diêm Tử Diệp).

Tiểu quái vật suýt chút nữa chết trong tay người này, toàn bộ thành viên của U Linh đều biết, khi thấy huấn luyện viên không bình thường, suýt chút nữa phát điên.

Học sinh ở Thất ban đối với Diêm Tử Diệp có chút ấn tượng, thời gian trước người này đến lớp tìm An Nhiên, còn quỳ gối trước mặt cô, kêu cô là “gia”, nhưng nhìn người đàn ông rất có khí chất đến cùng muốn làm gì, hắn đến đây muốn làm gì?

Ngày đó, Ân Thiên Tuyết bị thuộc hạ của người đàn ông này mang đi, từ đó về sau có một thời gian Ân Thiên Tuyết, cũng không lâu lắm, bệnh cũ của Ân Thiên Tuyết tái phát, nhưng cũng không biết Ân Thiên Tuyết đi nơi nào, mà Mã Tịnh Như có liên quan kia cũng không thấy.

Không có mệnh lệnh của huấn luyện viên, không ai dám lên tiếng, mặc dù bọn họ tò mò muốn chết.

Tầm mắt Cố Hữu không tự chủ nhìn An Nhiên, cậu biết người đàn ông đó, tuy rằng giữa bọn họ không có tiếp xúc qua, nhân cậu cũng xem qua ảnh chụp của người đàn ông đó.

Diêm Tử Diệp, người nguy hiểm nhất Hoa Hạ, hắn bị đuổi bắt, đồng thời lại bảo vệ, có một cái mâu thuẫn tồn tại như vậy.

Người đi theo Diêm Tử Diệp đem một cái ghế xếp đặt phía sau Diêm Tử Diệp, tầm mắt Diêm Tử Diệp vẫn như trước nhìn An Nhiên, rồi sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Đã bao lâu hắn không chính mắt nhìn Gia?

Trong khoảng thời gian này, hắn không thiếu thời gian gặp cô, nhưng đều bị người khác cản trở, cho nên bây giờ dù vết thương của hắn không ngừng,

bọn họ không cho phép An Nhiên, hấn lại càng muốn gặp, càng muốn gặp, hấn lại điên cuồng, không có ai có thể ngăn cản hấn.

Diêm Từ Diệp biết người phá rối hấn chính là người của Phó Quân Hoàng, mặc dù là vậy, hấn (khi Diêm Từ Diệp nói về Phó Quân Hoàng) chỉ có thể đứng nhìn.

Hấn luôn biết thế lực phía sau của họ Phó, càng biết Phó Quân Hoàng lợi hại như thế nào, nhưng hiện tại đối với hấn mà nói, mặc dù cùng họ Phó chống lại chính diện, hấn cũng không xong, hấn hiện tại chỉ muốn, chỉ muốn gia, chỉ cần gia của hấn.

Biểu cảm Ngốc Ứng tuy rằng bất động, nhưng nội tâm hấn bồn chồn, hấn sợ cái người điên phía sau bỗng nhiên phát điên ở trước mặt mọi người mà cướp người, lý luận của người điên không thể hiểu nổi, thời thời khắc khắc hấn muốn bảo trì cảnh giác.

Sắc mặt An Nhiên cũng rất nhạt, nếu Diêm Từ Diệp muốn làm gì hấn là hấn đã làm từ sớm, không chờ tới bây giờ.

Chính xác là Diêm Từ Diệp đến đây lúc này chỉ muốn tận mắt nhìn An Nhiên, thấy cô có phải phục hồi tốt chưa, tình trạng của cô ra sao.

Ngốc Ứng luôn cảnh giác nhìn thấy một người đang hướng tới hấn, thân thể hấn bỗng nhiên căng thẳng người cũng đứng thẳng lên, hơi thở xung quanh cũng thay đổi.

Mọi người thấy sự biến hoá của Ngốc Ứng, mà họ nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục bước tới gần bọn họ, mọi người không tự chủ được xẹt qua một tia hâm mộ, trong mắt các nữ sinh đều hiện trái tim.

Người đàn ông này thật đáng ngưỡng mộ! Muốn mặt có mặt, muốn thân hình có thân hình, muốn có bao nhiêu khí thế thì có bấy nhiêu khí thế, anh ta cái gì cũng có, anh ta không nói lời này bước tới chỗ của bọn họ, mọi người không tự chủ được đứng thẳng người.

An Nhiên đứng ở đầu hàng của hàng thứ nhất, Phó Quân Hoàng liền đứng trước mặt cô, tầm mắt vẫn không nhìn của An Nhiên, ánh mắt sắc bén giống như của loài chim ưng nhìn Diêm Từ Diệp đang ngồi ở sân thể dục, khí thế quanh người trở nên nghiêm nghị lạ thường, đáy lòng của Ngốc Ứng cảm thấy run rẩy mấy phần, huống chi đám học sinh bình thường này.

Khi thấy Phó Quân Hoàng, đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, thế nhưng lại nghĩ đến đám người Ngốc Ứng đều ở nơi này, cô cũng cảm thấy bình thường trở lại.

Đám người ở U Linh không ở đó thì huấn luyện viên cũng không có tác dụng gì cả.

Nhưng thấy hành động có chút ngây thơ của Phó Quân Hoàng, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia âm áp, người đàn ông này dùng một phương thức đặc biệt để nói cho cô biết:

Anh luôn ở cạnh em. Không sợ.

An Nhiên làm sao mà có thể sợ? Cô chưa bao giờ sợ kẻ nào, huống chi là Diêm Từ Diệp một tay cô nuôi lớn?

Diêm Từ Diệp cũng không né tránh, con ngươi cuồng nhiệt thẳng tắp chống lại ánh mắt của Phó Quân Hoàng, biểu cảm của hấn không thay đổi, vẫn ngồi yên trên cái ghế xếp, tầm mắt tiếp tục dừng trên người An Nhiên.

Đứng sau lưng Diêm Từ Diệp là bốn gã thân tín nhất của hấn, về mặt của bọn hấn khi bước vào Ngân Dục đã căng thẳng lợi hại.

Bọn họ luôn làm việc trong bóng tối, từ trước đến giờ đều không phạm vào bộ đội, khi nhìn thấy là chuyển hướng khác mà đi, thế nhưng, lần này bọn họ lại quang minh chính đại tiêu sái bước vào, Phó Quân Hoàng đang đứng thẳng tắp kia mà một bộ đội con nhà nòi, nghĩ lại, bọn họ liền bờ ngỡ, huống chi là đối mặt chính diện cùng Phó Quân Hoàng.

Quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh, sau lưng là hiệu trưởng cùng vài người chủ nhiệm đang nhìn người đàn ông ngồi ở ghế xếp, nhất thời ngẩn ngơ toàn tập, Diêm Từ Diệp này chính là một vị Diêm Vương, bọn họ khi nào chọc tới?

Nhất thời mọi người ở Ngân Dục nguyên bản đang khí thế hùng hổ, lại thôi nhìn bạn bạn nhìn tôi, cuối cùng lựa chọn yên lặng đứng ở phía sau Phó Quân Hoàng, không nói gì cũng không có hành động nào.

Bọn họ nhìn ra được, Tổng quản lý cùng Diêm Từ Diệp nhất định có vấn đề, còn là vấn đề không nhỏ, bọn họ không nên đi làm vật hi sinh, chỉ nên đứng xem là tốt rồi.

Ngốc Ứng hiện không biết thao luyện cái gì tiếp theo, hấn trơ mắt nhìn Khi Ôm cùng Báo Đốm và vài người nữa đang tán ngẫu, trơ mắt nhìn Thổ báo tử đang dùng thủ ngữ nói với hấn, hấn liền muốn đánh người.

“Tiếp tục” Phó Quân Hoàng đứng gần khoảng cách với An Nhiên, tiếng nói trầm ổn mạnh mẽ, mà hai chữ này làm không khí khó hiểu trở nên lắng xuống, giọng nói rất có mê lực mẽ hoặc?

Ngốc Ứng không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì.

“Mọi người đứng thẳng cho tôi! Nếu có ai nghiêng ngả, liền chạy 20 vòng!” Ngốc Ứng cơ hồ là hét lên, đến cuối thậm chí còn bị hơi vỡ giọng.

Lực uy hiếp của huấn luyện viên cực lớn, nhìn xem, chỉ vài phút ngắn ngủi như vậy, hấn sợ đến nổi vỡ giọng.

Hiện tại có học sinh nào dám lơ lửng? Mặc dù cực kì tức giận người ngồi sau lưng huấn luyện viên nhưng bây giờ lãnh đạo trường đứng ở đây, nếu bọn họ còn cười, thì mấy vị lãnh đạo đứng ở đây hẳn là mất hết mặt mũi, sau này họ sẽ gây khó dễ gì cho bọn họ đây?

Cái này không cần Ngốc Ưng hét lên, bọn họ tự nhiên sẽ đứng thẳng người, hai tay áp sát đùi, hai chân khép chặt, căng chân căng tới mức thẳng tắp, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cái này chỉ cần có người đẩy nhẹ một cái có thể sẽ bị tiếp đất.

Biểu cảm của An Nhiên không buồn lòng, tố chất của cô vẫn vậy, nhưng đứng ở tư thế quân đội này, dù là ai nếu đứng với tư thế này lâu như vậy, trong thời gian dài trên trán của An Nhiên toát ra không ít mồ hôi, thân thể có chút run.

Bịch ----

Có người té lăn trên đất.

Người té trên mặt đất là một nữ sinh trong ban tên là Lí Vi, là một cô gái tiêu chuẩn, dung nhan khả ái, ngày thường cô cực kì yêu cười, đối với người ở Thất ban rất tốt, không ai không yêu thích người có tâm hồn đơn thuần cùng một cô gái thích cười? Cho nên khi cô té xỉu, người ở Thất ban đều rối loạn.

Hiển nhiên, trong này không có ít người muốn mượn cơ hội này để hoạt động riêng.

“Sợ cái gì! Đứng ngay ngắn cho tôi! Tôi muốn thấy ai động đây, đến lúc đó người đó đứng tư thế quân đội một mình cho tôi!” Ngốc Ưng một tay nắm lấy Lí Vi đang nằm trên mặt đất nâng lên, quay đầu lớn tiếng nói với đám người đang xao động.

Cái nhóm cái nhỏ này, nhớ ngày mà bọn họ bị huấn luyện ở U Linh, gặp phải súng thật đạn thật, đứng tư thế quân đội, mặc kệ là trước hay sau cách bọn họ 10cm có một cây tre nhọn, chỉ cần có người té xỉu chỉ có thể nhận một kết quả đó là cây tre nhọn xuyên qua, chết.

Nhớ ngày có hạng mục huấn luyện của bọn họ, thật là biến thái, nhóm cái nhỏ ở phổ thông này ngay cả đứng tư thế quân đội cũng không chịu nổi, còn chưa đứng được hai giờ đã ngã một người, nếu đứng đây cả một ngày, chắc là té xỉu hết?

“Thế nào? Có thể kiên trì sao?” Ngốc Ưng đem Lí Vi qua một bên, thấy mặt của cô tái nhợt, đáy lòng xẹt qua một tia không đành lòng, nhin không được mở miệng hỏi.

Năm nay Lí Vi mới thi vào, trước đây cô không học ở Ngân Dục, khi mới bước vào Ngân Dục cô có suy nghĩ chính là không tồi, khai giảng không đề cập đến quân huấn, cô không biết đến chuyện này, quân huấn này vào cuối tháng 11? Sao trường học này lại chơi như vậy?”

Lí Vi ô ô thở, toàn thân vô lực dựa trên người Ngốc Ưng, Ngốc Ưng không còn cách nào khác, chỉ có thể đem cô qua bên sân thể dục để cô nghỉ ngơi tốt.

Cô gái này có phải khó chịu đến nói không nổi, quả nhiên là chạy xong lãng phí thể lực không ít?

Không biết có phải phản ứng của Lí Vi có hiệu ứng quá lợi hại, sau lúc Lí Vi té xỉu, lập tức có vài người cũng ngã xuống.

Nhóm người đang đứng ở tầng thượng của Ngân Dục đều đen mặt, đùa giỡn như vậy sao? Học sinh năm nay xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhìn Ngốc Ưng dìu Lí Vi, đám nữ sinh này cũng lại đó ngồi.

Có người muốn làm theo, Ngốc Ưng lên tiếng: “Nếu ai mà nghĩ đến té xỉu nữa, tôi sẽ giúp người đó té xỉu triệt để.”

Lời nói này của Ngốc Ưng rất có hiệu quả, ít nhất, trong thời gian ngắn, không ai “té xỉu”.

Đám người Lí Vi ngồi ở cách vị trí của Diêm Từ Diệp không xa, Lí Vi thật khó chịu, nhưng có nhiều nữ sinh với danh nghĩ té xỉu đều vây quanh Diêm Từ Diệp, hỏi hấn tới đây làm gì.

Diêm Từ Diệp không để ý tới đám nữ sinh này, ánh mắt của hấn vẫn không rời khỏi An Nhiên.

“Anh đến tìm nữ thần sao?” Trong đó có một nữ sinh theo ánh mắt của hấn nhìn, cô thấy An Nhiên, có chút tò mò hỏi.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp dừng trên người của vị nữ sinh đó.

“A, tôi nói chính là Phó An Nhiên, cô ấy rất lợi hại trong trường chúng em, hằng năm đều lấy học bổng, hơn nữa cờ vua của cô rất tốt, khí chất của cô rất lạ, nhưng đối với người khác rất tốt.” Nữ sinh thấy Diêm Từ Diệp có chút phản ứng, nói sự tình của An Nhiên.

Ánh mắt của Diêm Từ Diệp xẹt qua một tia mềm mại, gia của hấn luôn rất lợi hại, không có ai đủ siêu việt như gia của hấn.

“Đúng rồi, anh cùng nữ thần có quan hệ như thế nào? Tôi nhớ lần trước anh gọi nữ thần là gia.” Nữ sinh kia không bỏ ý định tiếp tục hỏi, cô cảm thấy người đàn ông này là lạ, nếu không phải nữ thần cùng người đàn ông này tuổi tác kém nhau lớn, cô nhất định cho rằng người đàn ông này ái mộ nữ thần.

Diêm Từ Diệp hơi sốc, hấn cùng Phó An Nhiên trong lúc đó là quan hệ thế nào?

Hắn cùng Phó An Nhiên không có quan hệ, hắn cùng linh hồn trong thân thể của An Nhiên mới có quan hệ, cô là nữ nhân hắn yêu, là tình cảm chân thành cả đời của hắn, nhưng tại sao hắn, lại chút nữa muốn lấy mạng của gia.

Hắn triệt để chặt đứt liên hệ duy nhất cùng gia.

Sẽ không thể tha thứ cho hắn, hiện tại mặc dù bản thân hắn còn không tha thứ cho chính mình, huống chi là không thể chịu đựng được phản bội gia?

Hắn đã vì bản thân giải thích chuyện năm đó không phải là hắn làm, nhưng khi hắn nghe nội dung của đoạn ghi âm, hắn bắt đầu hoài nghi bản thân, năm đó bản thân hắn tại sao lại đáng sợ như vậy.

Thấy Diêm Từ Diệp không trả lời, nữ sinh kia cũng bắt đầu dĩ nhiên vai, hiển nhiên vị này là một người đàn ông tuy đẹp nhưng lại lãnh khốc.

Bảo đảm đang huấn luyện cách đó hơi xa, tầm mắt không tự chủ rơi vào Phó Quân Hoàng, bọn họ sợ huấn luyện viên nhất thời không kiềm được tức giận mà đem súng bắn Diêm Từ Diệp.

Bắn Diêm Từ Diệp không phải là không được, nhưng với điều kiện là không phải ở trước mặt của đám học sinh, bằng không chính là để lại một cái nhục điểm, đến lúc đó bọn họ cũng không tốt hướng về phía trước giao đầu?

Bọn họ muốn chơi đùa liên cùng nhau chơi, không thể quang minh chính đại lại đến, trừ phi bọn họ bắt hắn tận tay.

Bọn họ không suy nghĩ nhiều, đến giờ cơm trưa, đến khi bộ đội tự giải tán, Phó Quân Hoàng không làm ra hành động vượt mức nào, mà Diêm Từ Diệp từ đầu đến cuối đều ngồi tại chỗ không nhúc nhích mấy may.

Nháy mắt Ngốc Ưng hô nghi, có nhiều người lên tiếng than, đuôi của bọn họ đã tê rần, ngay cả động tác nghi, bọn họ cũng không làm được.

Biểu cảm của An Nhiên không tốt, Phó Quân Hoàng ở một bên nhìn mà đau lòng, nhưng biểu cảm vẫn không thay đổi, đáy lòng cũng đau đau.

Mấy ngày nay, bảo bối của anh chịu bao nhiêu khổ.

Diêm Từ Diệp ngồi ở sân thể dục, nhìn thấy An Nhiên theo đội rời đi, biểu cảm của cô lạnh lùng, cuối cùng thấy cô lẫn vào trong đám người.

Bộ đội xếp hàng tiến vào căn tin, ghế đều được để xuống, mọi người đi vào, thân người thẳng tắp, đến khi Phó Quân Hoàng hạ lệnh ăn cơm, mọi người mới bắt đầu ăn cơm.

Béo ca hôm nay rất cao hứng, bởi vì cậu ta không phải là người te xiu, khi quân huấn chưa bắt đầu mọi người trong ban đều đánh cược, nói rằng cậu là người té xiu đầu tiên.

Cũng ngay lúc cậu muốn tìm nữ thần để khoe, thì phát hiện không thấy An Nhiên, “Kì quái, cô gái này là thần a, không ăn cơm, thể lực buổi sáng đã tiêu hao rất nhiều, buổi chiều còn buổi luyện tàn khóc nữa?”

Béo ca lăm bằm lăm bầu bị Ngốc Ưng đi tới đánh vào cổ một cái, “Ăn thì không được nói, cậu không hiểu sao?”

Béo ca buồn bã, yên lặng cảm phần cơm của bản thân đi đến bàn ăn.

Mà lúc này An Nhiên đang ở đâu?

Đương nhiên là đang ở kí túc xá của Phó Quân Hoàng.

Trong một tháng quân huấn này, không thể về nhà, chỉ có thể ở nội trú, không có con đường khác để chọn.

Hiện hiện, mấy người bộ đội đến huấn luyện cũng có ký túc xá riêng, trừ Phó Quân Hoàng ra, bốn người hướng dẫn sẽ ở một phòng, lúc này, An Nhiên ngồi trên giường của Phó Quân Hoàng, nhìn về mặt căng thẳng của anh đang xoa bóp chân của cô.

“Lão soái ca, anh nói anh chính là lấy việc công làm việc tư?” An Nhiên trêu ghẹo Phó Quân Hoàng đang nghiêm nghị.

Phó Quân Hoàng nhũn mảy, anh nhìn An Nhiên, “Đau?” Lấy việc công làm việc tư? Ai quản được, hiện tại anh chỉ nghĩ, bảo bối của anh là đau hay không đau.

An Nhiên lắc đầu, hiện tại chỉ cảm thấy mệt và bực rùn, đau cũng phải đợi tới ngày mai.

Phó Quân Hoàng mát-xa cho cô, 1h30 chiều bắt đầu huấn luyện một lần nữa hiện tại sắp 12h rồi, chỉ còn 1 tiếng 30 phút nữa.

“Lão soái ca, năm rồi không phải cũng như vậy sao?” Đối với sự lơ lửng của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng đáy lòng mềm mại không ai biết.

Năm rồi khi An Nhiên vào thời gian quân huấn, Phó Quân Hoàng sẽ tìm việc khác mà làm, bởi vì khi đó An Nhiên không về nhà được, chuyện của An Nhiên ở trường tuy rằng anh biết nhiều, nhưng cô có mệt không, biểu cảm như thế nào anh đều không biết, lần này tận mắt thấy, tâm của anh lại đau.

Lần đầu tiên, Phó Quân Hoàng hoài nghi bản thân định ra một năm hai lần quân huấn có phải là quá mức.

Phó Quân Hoàng đem An Nhiên toàn thân cao xoa bóp nhẹ một lần, mới đứng dậy, đi căn tin lấy cơm cùng thức ăn, nhưng khi anh mới kéo cửa bước ra, thì thấy Ngốc Ưng, Báo Đốm cùng một nhóm người đứng ở trước phòng, trên tay còn cầm một hộp cơm cùng thức ăn, hiển nhiên là tới đưa cơm.

Mặt Phó Quân Hoàng không biểu cảm, dưới mắt cười của bọn họ bình tĩnh mà đóng cửa phòng, để lại nhóm người đó trưng khuôn mặt cười.

“Tôi nói không cần dựa gần như vậy, không nên dựa gần như vậy! Các người không nghe! Cái này nếu không nghe, bị huấn luyện viên đuổi đi là chắc!” Ngốc Ưng trừng mắt nhìn nhóm người phía sau, biểu cảm rất khó coi, hần cảm thấy lần này khi trở về khẳng định sẽ cho bọn họ “mang giày chặt” (mang giày chặt = trời buộc, hạn chế).

Báo đốm cười nhạo, “Cậu nhìn đức hạnh của cậu”

“Thỏ Báo từ cậu phải biết rằng, lão từ chính là bị các cậu đẩy vào hố lừa! Là hố lừa!” Khi nhớ lại đem Tiểu Quái Vật cho hần thao luyện, cả người hần liền cảm thấy khó chịu.

“Chúng tôi đây là rèn luyện cho cậu.” Báo đốm nói dối không chớp mắt.

“Lão từ tôi cần các cậu rèn luyện?” Ngốc Ưng hừ lạnh, xoay người bước đi.

Hần quả thực là xui 800 kiếp mới có thể làm bạn với đám hỗn đản này!

Nghe được ồn ào bên ngoài, An Nhiên không khỏi nhú mày, thuộc hạ của Lão soái ca thật tình là càng ngày càng không biết lễ phép.

“Lão soái ca...”

“Không cần để ý, ăn cơm.” Vừa nói, vừa đem cơm từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra, thấy nhiệt độ, anh rất vừa lòng, vẫn còn nóng.

Phó Quân Hoàng không để cho An Nhiên xuống giường, anh để An Nhiên tựa trên giường, đều là anh dứt.

Đáy lòng An Nhiên tuy rằng rất ấm, nhưng đối với đài ngọc như vậy, cô cũng không dám nhìn thẳng, cô mới chỉ huấn luyện một buổi sáng thôi! Cô còn gần 30 ngày nữa! Lão soái ca anh cảm thấy vậy là tốt sao?

Đối với sự chấp nhất của Phó Quân Hoàng cô luôn cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ cần nhận sự việc gì đó, cô không thể làm gì khác.

Cho nên, cô chỉ có thể làm theo anh, bình tĩnh ăn cơm, sau đó bình tĩnh tiếp thu anh ôm cô ngủ.

Buổi chiều, bắt đầu huấn luyện, không ngoài ý muốn, Diêm Tử Diệp còn ngồi chỗ đó, ngay cả cái ghế xếp cũng không thay đổi.

Giữa trưa, người ở tầng thượng của Ngân Dục có mời vị lão đại này qua dùng cơm, làm sao là vị lão đại này không tiếp nhận lời mời của bọn họ, không nhìn bọn họ, thậm chí suýt chút nữa bị người của Diêm Tử Diệp ném đi.

Buổi chiều, huấn luyện cũng không ngoài tư thế quân đội.

Đại khái là giữa trưa, Phó Quân Hoàng mát-xa tương đối có hiệu quả, thân mình của An Nhiên cũng không căng cơ, đối với những bạn học cùng học, về mặt của cô có chút thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: CHƯƠNG 75 (2)

Phó Quân Hoàng lúc này không có đi theo tới đây, lúc An Nhiên tỉnh lại Phó Quân Hoàng cũng không còn ở đó, nhưng để lại cho cô một tờ giấy.

Lòng của Ngốc Ưng còn sợ hãi nhìn An Nhiên, hần muốn biết, lúc trưa huấn luyện viên nói gì.

Thế nhưng dưới con mắt của mọi người mà hần có thể đi hỏi?

Giữa trưa báo đốm đem một vấn đề nan giải cho Ngốc Ưng, đáy lòng của bọn hần cũng bồn chồn, nếu huấn luyện viên thật sự cho bọn họ “mang giày chặt”, bọn họ không chết cũng mất một lớp da.

Sau một tiếng đứng tư thế quân đội, Ngốc Ưng hô nghỉ, để mọi người giải tán.

Một câu nói của Ngốc Ứng làm mọi người thờ phào, mặc kệ là sao, nếu so sánh với đứng 3 tiếng thì cái này tốt hơn nhiều.

Ngốc Ứng không nghĩ tới, vào buổi sáng, khi hắn muốn hô giải tán, nhưng lại ngại có huấn luyện viên đứng ở đây, theo thói quen, huấn luyện viên không lên tiếng, hắn làm sao có thể lên tiếng?

Hiện tại tốt lắm, không có huấn luyện viên, nhưng lại có tiểu quái vật, hắn không có tâm tình để thao luyện cho tiểu quái vật này, hiện tại hắn suy nghĩ, sau khi quân huấn, hắn có còn đường sống để đi.

Khi giải tán, các nam sinh thoát nhìn tốt hơn, bọn họ trực tiếp vây quanh Ngốc Ứng, yêu cầu hắn giảng vài chuyện thiết thực trong bộ đội.

Các nam sinh nghe rất hăng hái, Ngốc Ứng giảng cũng thật nhiệt tình, An Nhiên đứng một bên nhìn, cô cũng không có đi qua, tầm mắt của cô dừng lại mấy người kia (đám người của Diêm Từ Diệp), đáy lòng không tự chủ xẹt qua một tia thô bạo.

Cô bây giờ không thể hành động.

Phải đợi.

Làm sao Diêm Từ Diệp chờ được, khi đội ngũ giải tán, với ánh mắt của nữ sinh, hắn đi đến An Nhiên cách cô 2m rồi ngừng lại, con người hơi u buồn nhưng bình tĩnh đứng trên người An Nhiên.

Thấy ánh mắt tò mò xung quanh, An Nhiên nhìn Diêm Từ Diệp, cuối cùng cô xoay người rời đi, Diêm Từ Diệp tự động đi theo.

Khi Ngốc Ứng đang nước miếng bay đầy trời, thì nhìn thấy chuyện này, lập tức cuống lên, nếu như tiểu quái vật xảy ra chuyện gì dưới mắt hắn, huấn luyện viên nhất định sẽ hành hạ hắn đến chết, hắn phải rời đi.

Khi hắn muốn chạy đi, Báo Đốm từ phía sau ra tay đè hắn xuống, tốc độ nhanh gọn, ra tay đúng lúc!

Trong lòng của Ngốc Ứng nổi nóng, không quản Báo Đốm có ý gì, liền đánh.

Đối mặt với tình huống bất thành linh này, tất cả mọi người đều chấn kinh (chấn động + kinh ngạc), bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy hai huấn luyện viên đánh nhau.

Khi hai người đánh nhau ngày càng hăng, Khi Ôm ở một bên hò hét trợ uy, người của U Linh đương nhiên là thích tham gia những trò thể này.

Bên này, bọn họ thần nhau.

Ở một bên khác trong một góc nhỏ, An Nhiên dừng bước, xoay người, thanh lãnh nhìn Diêm Từ Diệp phía sau cô, ánh mắt sắc bén làm Diêm Từ Diệp cúi đầu xuống.

“Lại muốn làm gì, hửm?”

Diêm Từ Diệp nhìn An Nhiên, giật giật khoé môi, hắn chỉ muốn nhìn Gia, cái gì cũng chưa nghĩ tới, nhưng lời này hắn không nói thành lời, lời này ngay cả bản thân hắn còn không tin, huống chi là Gia?

Mang theo đôi găng tay màu trắng, tay quy củ để bên người, đáy mắt của hắn hiện lên tia bất an.

“Diêm Từ Diệp, anh nói nếu năm đó tôi không cứu được anh, kết cục của tôi có phải thảm hơn?”

Lời nói của An Nhiên làm Diêm Từ Diệp chột trứng lớn mắt.

Gia có ý gì?

Cô đây là hối hận đã thu dưỡng hắn, hắn may mắn được cứu, hơn nữa còn ra tay giết cô?

An Nhiên cười như không cười nhìn Diêm Từ Diệp, “Tôi nhắc cho anh nhớ, nếu không phải bởi vì anh, tôi sẽ không có cuộc sống như hiện tại, cũng sẽ không có người thân như bây giờ. Nói đến cùng, tôi phải cảm ơn anh.”

Nói lời này càng không phải đâm cho hắn thêm một nhát nữa sao?

Sắc mặt của Diêm Từ Diệp bỗng chốc trở nên trắng bệch.

“Mười bốn năm qua, tôi không có đi tìm Tần Môn là bởi vì tôi không muốn dính líu với Tần môn, tôi không tìm anh để báo thù, là vì cảm thấy không cần thiết. Tần Lam đã chết, chết từ 14 năm trước. Người đã chết sao có thể tìm người để báo thù?”

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp gắt gao nhìn An Nhiên, hắn không nhìn thấy ánh mắt của cô sắc bén, hắn chưa bao giờ gặp một tia mềm mại nào trong mắt cô.

Hai tên bên người chọt nắm chặt.

“Gia...” Hấn giống như dùng hết sức để kêu, “Tôi chưa từng nghĩ tới...” Muốn mạng của ngài.

Nhưng câu nói kế tiếp giống như bị mắc vào cổ họng, vô luận là hấn sử dụng khí lực đến mức nào cũng không thể nói ra được.

Thật sự hấn không muốn mạng của gia, hấn chỉ muốn để gia là của chính bản thân, không muốn gia nhìn người khác, nhưng trong lòng của gia không có nơi nào của hấn.

Nhưng đã sai lầm rồi sao?

Hấn đã làm sai rồi sao?

Hấn chỉ hi vọng ở bên cạnh gia mà thôi, hấn sử dụng phương pháp hấn thấy hữu hiệu và nhanh nhất mà thôi, này có gì không đúng? Đến cùng là hấn làm sai cái gì? Vì sao gia có thể thân nhiên chấp nhận tất cả của Phó Quân Hoàng, vì sao gia có thể không giữ nộ cừu mà cho Phó Quân Hoàng? Hấn chưa từng gặp gia cười qua, vĩnh viễn gia đều mang theo một chút tính kế, cô cười có nhiều loại, nếu không phải là đang ngấm nghĩ thủ đoạn thì chính là phòng đoán chuyện gì đó, nhưng khi cô ở bên người của Phó Quân Hoàng, cười lại tự nhiên như vậy, không có bất kì mục đích nào.

Đến cùng là hấn làm sai ở chỗ nào?

Không ai nói cho hấn biết, những người đó vĩnh viễn chỉ phục tùng mệnh lệnh, bọn họ không nói cho hấn biết: Mày sai rồi.

Mà người duy nhất dám mắng hấn đánh hấn, lại bị bản thân tự tay đánh mất.

“Không cần tôi nói, cho tới bây giờ anh không nghĩ lấy mạng của tôi.” An Nhiên cười nhạt, “Mượn xác hoàn hồn? Hừm? Ai nói cho anh cái lí luận này? Anh cho rằng có thể có “Tần Lam” giả, linh hồn của Phó An Nhiên đã chết sẽ trở lại thân thể kia? Ai nói cho anh cái lí luận chó má này?”

Diêm Tử Diệp giật giật khoe môi, cuối cùng cũng không phát ra một tia âm thanh nào.

“Diêm Tử Diệp, tôi có thể tha thứ cho việc sát hại Tần Lam, cũng có thể tha thứ cho việc anh đã làm đối với Tần Lam, nhưng tôi không thể tha thứ cho anh một lần nữa giết chết tôi.”

“Tôi...”

“Diêm Tử Diệp, khi anh bắn phát súng kia, thật sự so với máy bay nổ còn đau hơn. Anh nhớ cho kĩ, phát súng đó, tôi sớm hay muộn đều có thể lấy lại.”

“Gia...” Hấn có chút hoảng loạn nhìn An Nhiên, hấn biết, lúc này, gia không thể buông gia cho hấn, cô đã triệt để tính toán để hấn không còn lui tới, hấn hoảng loạn không biết làm thế nào cho tốt, hấn chỉ có thể gắt gao nhìn An Nhiên, “Gia, tôi sai rồi, không cần, không cần...” Không cần ném hấn đi, không cần buông hấn ra.

Sai rồi?

Xem, lời nói đơn giản, cái từ hết sức giản đơn.

Nhưng Tần Lam đã chết không phải sao? Nếu ngày đó Phó Quân Hoàng không tới kịp, Phó An Nhiên cũng sẽ chết đi, không phải sao?

Một từ nhận sai đơn giản mà muốn đem mọi chuyện giải quyết hết? Quả thực là đang mộng tưởng.

“Diêm Tử Diệp”

Tiếng nói lạnh nhạt không cảm xúc vang lên, nhưng chính là như vậy, Diêm Tử Diệp như đang ở trong dòng sông mà bắt được một thanh gỗ, trong mắt của hấn bỗng nhiên phát ra một luồng cực nóng, hấn nhìn chăm chăm An Nhiên, vẻ mặt căng thẳng.

“Vết thương trên người anh không khỏi, phải không?” Tầm mắt của An Nhiên nhìn trên cánh tay phải của hấn, đáy mắt thanh lãnh một mảnh.

Diêm Tử Diệp hơi giật mình.

“Anh xem, người họ Phó đều tính toán rất chi li.” Lời nói của An Nhiên làm Diêm Tử Diệp nhất thời cứng đờ.

Diêm Tử Diệp biết vết thương trên người hấn là do Phó Quân Hoàng, không phải sát thủ cũng không thuê người làm, mọi chuyện là một tay Phó Quân Hoàng.

Nhưng hấn không nghĩ tới Gia vậy mà lớn tiếng nói ra.

Cô không hề bận tâm, chỉ vì, hấn hiện tại không động được người họ Phó, không động được Phó Quân Hoàng, càng không động được cô.

Cô nắm tất cả của hấn.

“Diêm Từ Diệp, nhớ kỹ, anh đối với tôi ra sao, tôi sẽ nhớ tất cả.” Mặc dù cô không nhớ được thì cũng có người giúp cho cô.

Toàn thân Diêm Từ Diệp giống như bị đóng băng tại chỗ.

Tiếng còi vang lên, An Nhiên phải trở về đội ngũ.

Ngốc Ứng cũng vì vậy mà thờ ra, may mắn, không xảy ra chuyện gì.

Người Thất ban không chú ý đến An Nhiên rời khỏi, bọn họ tập trung nhìn Báo Đốm cùng Ngốc Ứng đánh nhau.

An Nhiên rời khỏi, Diêm Từ Diệp vẫn không lập tức đi, hần đứng tại chỗ, giống như bị đóng băng, đứng tại đó hần không nhúc nhích.

Bốn tên bảo vệ cho hần rất lo lắng tình hình của môn chủ, khi hần (Diêm Từ Diệp) vào Ngân Dục gọi một học sinh năm nhất là Gia, trong lòng của bọn họ khiếp sợ không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt.

Mới đầu bọn họ còn tưởng rằng Môn chủ còn tưởng nhớ Tần gia, nên tìm hình ảnh trong một cô gái khác, nhưng không nghĩ tới, môn chủ bắt đầu loạn nhận thức.

Bọn họ cách đó không xa, tuy rằng bọn họ (Diêm Từ Diệp & An Nhiên) đưa lưng về bọn họ, nhưng khi nghe nữ sinh cùng môn chủ nói chuyện, đúng là bọn họ nghe được rõ ràng rằng chính vì nghe quá rõ ràng nên bỗng chốc phản ứng không kịp chuyện này rốt cuộc là sao?

Tần gia là do Môn chủ giết? Kỳ thực Tần gia không chết lại biết thành một cô gái nhỏ? Tần gia thực sự không chết, còn trở thành người họ Phó, Môn chủ muốn giết Tần gia lần thứ hai?

Bọn họ cảm thấy bối rối, trong lòng càng loạn.

Nếu như chuyện này bọn họ không thể giữ bí mật được, thì chỉ có một kết quả --- chết.

Mặt khác.

Trong phòng có kiến trúc châu Âu.

Lại tư cầm một túi văn kiện đi tới bàn làm việc, “BOSS, cái tài liệu này mới vừa vận đến.”

Người đàn ông ngồi ở ghế xoay đưa lưng hần, trên mặt là cái mặt nạ màu bạc phản chiếu với ánh mặt trời phát ra ánh sáng lạnh ngạnh (lạnh lẽo cứng rắn), mặt nạ màu bạc thật tinh xảo, từ mũi trở lên đều được che đầy hết.

Ngón tay thon dài lướt trên tấm ảnh, trong ảnh là một người mặc quân phục rằn ri, ánh mắt lạnh lạnh, khoé môi mang theo một vết châm chọc, người đàn ông đó giống như đang thưởng thức một vật trân bảo nhất, hần cầm lấy bức ảnh, hướng Lại Tư quơ quơ, nói:

“Lại Tư, cậu nói trên thế giới này tại sao có người kỳ diệu như vậy?”

Lại Tư cung kính đứng không nói lời nào.

Người đàn ông thờ dài, “Cậu xem, trên thế giới này không có người nào đối với Lại Tư cậu thú vị.” Tầm mắt tiếp tục nhìn bức ảnh chụp.

Mặt của Lại Tư tiết túc không có biểu cảm, trên khuôn mặt đen sì thậm chí đến cả gợn sóng cũng không có.

Người đàn ông nhàm chán xoay ghế, hần nhàn nhạt nhìn báo cáo được đưa lên, khi đang nhìn, biểu cảm khẽ biến, khoé môi không tự chủ mím lại.

“Hắc, cái này thật có chút ý tứ.” Tầm mắt hần gắt gao nhìn một hàng trên báo cáo.

----- Tần Lam cùng Phó An Nhiên có cái quan hệ trực tiếp. Diêm Từ Diệp gọi Phó An Nhiên “Gia”

Hần biết gần đây Diêm Từ Diệp có ý với người họ Phó, nhưng không nghĩ tới, nguyên nhân là đây.

Tần Lam, Phó An Nhiên...

Hai người này có quỹ tích sinh hoạt trưởng thành không hoàn toàn tương xứng, làm sao mà có khả năng có liên quan.

Chuyện này đúng là càng ngày càng thú vị.

“Lại Tư, cậu lại đây xem một chút.” Người đàn ông lắc lắc báo cáo trong tay, hướng về Lại Tư cười.

Mặt Lại Tư không hề cảm xúc tiếp nhận tờ giấy kia, khi hần thấy nội dung, vẻ mặt có chút biến hoá.

Tần Lam, hần biết cô gái đó.

Là một truyền kì còn tồn tại trong giới.

Nhưng Tần Lam cùng Phó An Nhiên có liên quan gì?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Lại Tư, người đàn ông nở nụ cười, “Cậu xem, Lại Tư vĩ đại của chúng ta cũng có nghi hoặc. Đã nghi ngờ vậy phải đi tra.”
Làm cho hần tin tưởng rằng Phó An Nhiên chính là Tần Lam? Đúng thật là đủ vô nghĩa.

Lại Tư cầm lấy báo cáo rồi đi, trước nay biểu cảm chưa từng có nghi hoặc.

Người đàn ông nhìn phương hướng rồi đi của Lại Tư, khoẻ môi hơi hơi gọi lên.

Đem chuyện giao cho Lại Tư, hần rất an tâm.

Đột nhiên, một trận xột xoạt vang lên, người đàn ông đi tới ban công, quả nhiên thấy một bóng người đang ngồi trên hàng rào, trên mặt mang một ý cười.

“Thế nào, chơi vui về sao?” Người đàn ông đi đến hàng rào, hai tay đỡ người phía trên, về mặt bị che lấp bởi cái mặt nạ, khiến người ta không biết về mặt ra sao.

“Coi như không tệ” Người kia cười cười, “Nhưng mà người phụ nữ đó điều khiển khá dễ, thật không hiểu, người nổi danh cáo lỏng đồ tại sao không chịu nổi một đòn,” Hần nói cứ nhẹ nhàng quyến rũ, cô ta lại tự mình chạy lên giường của hần, chà chà, không có chút khiêu chiến nào.

Người đàn ông bật cười, “Trên đời này, cậu là người nắm nhược điểm của người khác giỏi nhất.”

Người nọ nở nụ cười, cười cực kì cuồng ngạo (cuồng dã và kiêu ngạo), “Tôi cũng dựa vào chuyện này để ăn cơm.”

“Muốn khiêu chiến thực lực cao?”

Người nọ nhún mày, “Cậu có nhiệm vụ mới cho tôi?”

Người đàn ông cầm tấm ảnh chụp trong tay phóng cho người nọ, “Tôi nghĩ, người này cậu sẽ nhận.”

“Hắc, thật đúng là không sai, gần đây người này rất nổi tiếng trên mạng, nhưng mà cô gái này cũng quá khó chứ?”

“Có nhận hay không chính cậu xem mà làm.” Người đàn ông này không tính nói gì thêm với hần ta, xoay người bước đi.

Ngồi trên hàng rào, người nọ trừng mắt, rốt cuộc hần nên nhận hay không?

Nhìn người trên ảnh chụp có ngũ quan thanh lệ, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, ít nhất so với người đàn bà Kiều Tử Du càng thuận mắt hơn, dù không có chuyện gì, coi như chơi đùa đi.

Lúc Phó Quân Hoàng trở lại sân huấn luyện, huấn luyện tư thế quân đội đã xong, vừa mới giãn tán tự hoạt động.

Một thân quân phục của Phó Quân Hoàng đi đến nơi nào cũng là tiêu điểm, Phó Quân Hoàng tự bắt đầu ra trận, tầm mắt của mọi người không rời khỏi người anh.

Chỉ thấy anh bình tĩnh bước tới đến đội ngũ của Thất ban, sau đó tiêu sái đến bên người Phó An Nhiên sau đó liền bất động.

Phó An Nhiên có chút xúc động nhỏ, lão soái ca đến cùng là muốn làm gì?

Có người muốn xông lên hỏi huấn luyện viên đều bị đám người Báo đốm ngăn lại, mọi người quái dị nhìn huấn luyện viên, nếu bọn họ đoán không sai, thì huấn luyện viên đây chính là uy hiếp?

Mọi người đều biết là uy hiếp, Phó An Nhiên người có dung mạo xinh đẹp, thân thủ tốt, tất cả là của anh?

Ngốc Ưng khìu khìu Báo Đốm, “Trước kia tôi chưa từng thấy huấn luyện viên ngây thơ đến vậy.”

Báo đốm liếc mắt, “Cậu xem ánh mắt của Ngân Lang nhìn tiểu quái vật thì biết, hiện tại người của Ngân Lang bị huấn luyện viên xếp vào sổ đen.”

Ngân Lang đứng phía sau hai người mặt đen lại, hần sùng bái quân chủ thì có lỗi gì?

Một nhóm nữ sinh đang ngồi quanh An Nhiên đều kích động, các cô nhìn ra, một nhóm người huấn luyện viên tại đây, vị này nhất định là lợi hại nhất, khi trước thấy Ngốc Ưng huấn luyện viên họ chỉ biết, vị huấn luyện viên không chỉ có lợi hại, cấp bậc cũng không thấp.

Lúc mọi người muốn tiến lên hỏi chút gì đó, Phó Quân Hoàng cực kì tự giác hướng tới An Nhiên nhích lại, anh hi vọng mọi người đều hiểu, anh đã có chủ, là có bảo bối!

Tâm của An Nhiên hiện tại đều suy nghĩ đủ hướng, Lão soái ca làm như vậy rốt cuộc là như thế nào? Ở đây mà làm vậy, mọi người sẽ biết cô Phó An Nhiên xác thực là có thân phận cùng bối cảnh, như vậy sao cô còn chơi thoải mái được?

Đối với cảm xúc của Phó An Nhiên, Phó Quân Hoàng rõ như lòng bàn tay, anh tự nhiên biết được bảo bối của mình đang khó chịu, nhưng nguyên nhân khó chịu này anh không nghĩ chính là bản thân mình.

Cho nên, anh trước mặt của mọi người, khí phách nói:

“Bảo bối, của tôi!”

Xem coi còn ai dám vây quanh, mơ tưởng đến bảo bối của anh!

HẾT CHƯƠNG 75

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: CHƯƠNG 76: HUẤN LUYỆN DÃ NGOẠI, PHÓ QUÂN HOÀNG TUYÊN BỐ.

Mỗi năm quân huấn ở Ngân Dục đều làm tất cả học sinh lo sợ, trình độ gian khổ cũng khiến người ta thán phục, ngày đầu tiên chỉ là buổi huấn luyện thông thường, những ngày sau mới chính là chân chính của các hạng mục huấn luyện, trèo tường, qua lưới dây thép, vượt chướng ngại vật, làm người ta kêu khổ không ngừng, không chỉ có thế, cuối cùng còn đối kháng tập thể, khi đó đối kháng mới là màn quan trọng nhất.

Sau khi năm ngày huấn luyện thông thường kết thúc, học sinh tự giác trở lại kí túc xá của bản thân, bắt đầu thu dọn đồ dùng, còn lại hai mươi mấy ngày sau đó mới là địa ngục đối với bọn họ.

Đứng nghiêm ở tư thế quân đội, đối với sau này mà nói, quả thực chính là trò trẻ con.

Chờ tất cả thu thập xong, mang theo ba lô đơn giản, động tác nhanh mà còn lưu loát chạy đến đội ngũ để tập hợp.

Những thành viên lâu năm ở Ngân Dục đều biết, thời gian kế tiếp, bọn họ sẽ không có ngày mà sống dễ chịu. Không biết là bạn mang bao nhiêu đồ (đồ ăn vặt), huấn luyện viên sẽ ném hết bấy nhiêu, chỉ bằng không mang, lưu trữ đến khi trở về.

Thế nhưng hàng năm ở Ngân Dục đều có học sinh mới, các học sinh mới tất nhiên không biết cái “Quy củ” này, tất nhiên sẽ có người nhét được bao nhiêu thì sẽ nhét bấy nhiêu, ví dụ như ở Thất ban, Lí Vi bày ra khuôn mặt ngốc ngốc nhìn ba lô của mọi người lại nhìn ba lô căng phồng sau lưng bản thân, về mặt nghi hoặc hiện lên.

Ở hàng ngũ một lần nữa chia lại, nam nữ chia ra, mỗi lớp tiến hành chỉnh lại lần nữa.

An Nhiên cùng năm nhất khoa tài chính và năm hai khoa công trình gỗ, gồm 30 nữ sinh được phân ở cùng nhau, hợp thành Ngũ Liên 3 ban .

“Ngũ Liên 3 ban lên xe tải này! Nhanh lên một chút!” Một bên là một người bộ đội cầm bảng, Ngọc Ứng một thân quân phục rần rần bên cạnh, rống lên, đem nữ sinh gần hấn nhất nhắc lên xe tải, “Chạy nhanh lên! Đánh giặc mà giống các người là chết hết!”

Người bộ đội cầm thẻ rất cao, bình thường có ít nữ sinh có thể tự đi, đều cần huấn luyện viên giữ một cái. Xe tải thành hàng, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, đáng vẻ leo lên xe tải không có chút hình tượng nào.

Đến phiên An Nhiên bước lên, Ngọc Ứng vốn định cầm tay cô lên, nhưng nhìn thấy người đang bị che khuất dưới cái mũ lính, về mặt Ngọc Ứng chợt biến, trực tiếp xoay người, vịn Lí Vi ở phía sau bước lên.

An Nhiên tuyệt đối không cho phép lão soái ca ở bên người chạm vào cô, Ngọc Ứng cũng không mạo hiểm mà dưới mắt của huấn luyện viên mà động chạm An Nhiên, bởi vậy dưới mắt của một đám người, An Nhiên dùng tay chống ở thành xe hơi dùng sức, vươn người nhảy lên, để lại ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Nữ thần quả nhiên lợi hại! Tiếng lòng của các nữ sinh Thất ban đồng loạt hô.

Phó An Nhiên quả nhiên giống như trong truyền thuyết quả nhiên rất lợi hại! Các nữ sinh ở khoa công trình gỗ trong lòng không khỏi hô lên.

“Nữ thần, cậu thế nào mà có thể soái như vậy?”. Lí Vi ngồi bên cạnh của An Nhiên, cười tủm tỉm nhìn An Nhiên.

Khoé môi An Nhiên giật giật, không nói.

Đối với người ở Thất ban khi thấy An Nhiên như vậy cũng đã thành thói quen, nhưng đối với người khác mà nói, Phó An Nhiên này chính là cao ngạo,

không phải chỉ là nhảy lên hay sao? Sao lại ra vẻ như vậy?

Ngốc Ứng là người cuối cùng đi lên, hần điểm danh, xác định không có vắng ai, nên mới kéo tấm chăn, hô to một tiếng: “Có thể đi rồi!”

Tiếng động cơ vang lên, xe bắt đầu di chuyển.

Ngốc Ứng đứng ở ngoài cùng, ánh mắt nghiêm túc nhìn mọi người, lạnh lùng nói, “Nơi mọi người đến chính là trụ sở của binh đoàn Lưỡi Lê, binh đoàn Lưỡi Lê đã được thành lập vào thời kì kháng chiến chống Nhật...” Ngốc Ứng đem toàn bộ lý lịch cùng chiến công của Lưỡi Lê nói ra, dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người tiếp tục nói, “Cuộc sống những ngày tới sẽ rất khó khăn, nhưng tôi không cho phép người nào trong đội của tôi đào ngũ! Các người có thể than vãn, thù hận chúng tôi, nhưng tôi quyết không cho phép các người đối với quân đội chúng tôi có bất kì bất mãn nào hiểu chưa?”

Binh đoàn Lưỡi Lê, Ngốc Ứng lúc đầu là bộ đội trong đoàn này.

Bọn họ không thể đưa bọn nhóc này đến U Linh để huấn luyện, Hoa Hạ lợi khí!

Như vậy lợi khí tồn kho, làm sao có thể công khai cho mọi người thấy được.

“Đã rõ.” Tâm tư của các nữ sinh không có đặt ở đây.

Ngốc Ứng trừng mắt, lớn tiếng nói, “Hiểu chưa!”

“Đã rõ” Lưng của các nữ sinh thẳng tắp, lớn tiếng hô.

“Tốt, kể đến, tôi nói một chút về việc huấn luyện.” Ngốc Ứng lấy ra một quyển sổ nhỏ, “Quản huấn tổng cộng 30 ngày, đã qua 5 ngày, hiện tại còn 25 ngày, 5h50 sáng các người rời giường, đứng 6h sẽ tập hợp để tiến hành huấn luyện, 11h30 ăn cơm trưa, nghỉ trưa nửa tiếng, đứng 1h chiều tập hợp, huấn luyện, 5h30 ăn cơm chiều, nghỉ ngơi 1 tiếng, buổi tối huấn luyện, 9h30 trở về kí túc xá, 10h30 tắt đèn, có vấn đề gì không?”

Trong lòng của các nữ sinh một trận hết hồn, sao năm nay so với năm rồi tàn nhẫn hơn vậy?

“Không có!” Lấy kinh nghiệm từ chuyện lần trước, lần này các nữ sinh rất nhiệt tình lớn tiếng hô.

Đối với câu trả lời như vậy, Ngốc Ứng rất hài lòng, nhất thời đáy mắt vui mừng, nhưng biểu cảm không thay đổi, “Tốt, kể đến tôi cần một lớp trưởng, các người đã quen với nhau, tự đề cử một người đi.” Tuy rằng hần muốn chỉ định An Nhiên, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên, cả người hần khiếp sợ, hay là thôi đi.

Nghe nói như thế, tất cả các học sinh Thất ban đều hăng hái, “Vậy thì nữ thần đi, nữ thần của chúng tôi rất lợi hại.”

“Đúng vậy, huấn luyện viên vừa rồi thầy cũng thấy được, khi nữ thần lên xe rất “soái”.” Một nữ sinh phụ họa.

Còn đang chưa hiểu rõ chân tướng, nghĩ đến ai là nữ thần, khi nghe nữ sinh kia nói, hần mới nhất thời hiểu ra.

Tiểu quái vật, nữ thần? Mẹ nó, cái này là logic kiểu gì!

Nữ sinh của công trình gỗ không vừa ý, nhưng là thiếu số phải phục tùng đa số, các cô phải chịu thiệt, hai khoa cộng lại cũng chỉ có 12 người còn người của Thất ban là 18, các cô sao có thể lên tiếng nói?

An Nhiên đối với những chuyện này không có để ý, nhưng trong đám người cô cũng chú ý đến một người, cô biết người đó, là chủ biên của tạp chí, Vũ Giang Nam

Vũ Giang Nam chỉ hơn các cô một lớp?

An Nhiên cúi đầu xuống, biểu cảm không chút biến hoá.

“Tốt, nếu đã định Phó An Nhiên, như vậy Phó An Nhiên về sau chính là tiểu đội trưởng, các người phải phục tùng mệnh lệnh của em ấy.”

“Dạ!” Tất cả nữ sinh của Thất ban hô to.

Nữ sinh của khoa công trình gỗ tuy rằng không đồng ý, nhưng tiểu đội trưởng là ai, không có liên quan trực tiếp đến các cô, vậy cũng không sao.

Rốt cục, xe tải đã đi ra khỏi nội thành, tiếp tục tiến lên phía trước, thẳng đến khi thấy nhiều cây xanh, đột nhiên xe dừng lại.

Các nữ sinh nghi hoặc.

Ngốc Ứng bỗng đứng lên, nhảy xuống xe, hướng về một đám người còn đang ngơ ngác, hét lên: “Xuống xe, xuống xe! Nhanh lên!”

“Không phải chứ, không phải là chúng ta sẽ chạy tới đó!” Hứa Anh Thiển mắt trừng lớn nói.

“Nhóm người này không phải giết không được chúng ta sẽ không buông tay.” Lí Vi vừa nhảy xuống, vừa nói.

An Nhiên đầu tiên nhảy xuống, ánh mắt thanh lãnh đảo qua người Ngốc Ưng, đáy lòng của Ngốc Ưng đột nhiên bộp một cái.

Bọn họ chưa thấy quân doanh nhưng các cô đã nghe loáng thoáng khẩu lệnh cùng tiếng hô to của lính.

Cảm giác rất là ... nhiệt huyết!

An Nhiên cùng mọi người xuống xe sau cùng, cơ hồ các xe đều dừng lại, mọi người đều đã xuống, thấy mọi người mang ba lô trên người, bắt đầu hướng tới quân doanh mà chạy.

Lí Vi cảm thấy muốn khóc khi nhìn ba lô đầy ắp của bản thân, cô liền biết mọi người đã dự tính trước!

Kỳ thực, ý kiến huấn luyện dã ngoại cũng là nhất thời nảy ra, năm vừa rồi không có hạng mục này, cũng không biết là ai đưa ra ý kiến bắt chọt này, còn lại 2km là tự mình chạy.

“Toàn thể đội viên chú ý, chỉ cần có một người tụt lại, các người đều sẽ bị phạt! Tôi mặc kệ các người chạy bằng cách nào, nếu như có người đến sau đội ngũ của mình, đến lúc đó đừng trách tôi vô tình.” Ngốc Ưng đứng phía trước lớn tiếng hô, “Các người nhớ kỹ, 3 liên là một đoàn, tôi không muốn có cái tôi cá nhân ở đây, nếu tôi phát hiện, sẽ phạt không lưu tình!”

Tuy rằng Ngốc Ưng có hơi tùy tiện, ngôn ngữ sắc bén nhưng lời của Ngốc Ưng không tệ. Nữ sinh so với nam sinh là nhiều hơn, không phải hẳn không thấy trong đám người này có người bất mãn với An Nhiên, chính bởi vì cô quá ưu tú, bị người khác ghét.

Nhớ lúc đó, An Nhiên đều đem bọn họ đánh ngã, quả thật hẳn muốn giết cô để diệt khẩu.

Tài xế lái xe đi, dọc đường đi, một đám người oán than đầy trời, may là dọc đường đều có cấm cờ để mọi người biết đường đi, không thì chắc các cô lạc đường.

Lí Vi cảm thấy ghét bỏ bản thân khi mang ba lô đến, cô nhìn An Nhiên cầu cứu, “Nữ thần, xin hãy giúp đỡ.”

An Nhiên thờ dãi, “Thôi được, trước hết cậu đem đồ trong ba lô lấy ra hết, đem đồ chia cho mọi người một ít.” Hiện tại, đây là biện pháp duy nhất.

Người của Thất ban không biết khi nào đều đứng lại, An Nhiên vừa nói xong, mọi người thả ba lô xuống, kéo dây kéo, bắt đầu lấy đồ của Lí Vi đưa.

Lí Vi cảm động đến rồi tỉnh rồi mù, cô đem ba lô kéo ra, khi mọi người nhìn thấy đồ trong ba lô, nhất thời đổ một trận mồ hôi lạnh.

An Nhiên lấy ra một chai nước khoáng, “Cậu mang nhiều nước khoáng vậy để làm gì?”

“Tôi cho rằng... Ở nơi xa xôi này không có nước, cho nên...” Lí Vi không biết nói gì thêm nữa.

Hứa Anh Thiết sắc mặt xám lại, “Tôi nói này cô gái, mặc dù là cậu muốn chọc cười chúng ta, cũng không cần làm lớn như thế? Nếu như nơi đó không có nước, các huấn luyện viên sẽ ăn cái gì, uống cái gì?”

Lí Vi đem tất cả trong ba lô trút ra một chỗ.

“Còn có, không có việc gì cậu mang theo nhiều đồ ăn vặt như vậy để làm gì?”

Trong ba lô gồm 30% là đồ ăn, 20% là nước uống, 50% còn lại là một đồng đồ dùng hằng ngày.

“Ăn a, nếu trên đường chúng ta đói thì làm sao? Hơn nữa...” Dưới ánh mắt lạnh lạnh của An Nhiên, Lí Vi cũng không biết nói gì.

Được rồi, mọi người đều không hỏi nữa, bắt đầu chia nhau đồ đạc.

“Tôi nói, các người đến khi nào thì bắt đầu đi?” Nữ sinh của khoa công trình gỗ không kiên nhẫn hỏi.

Vũ Giang Nam đứng chính giữa của nữ sinh công trình gỗ, hiển nhiên cô ta là trung tâm của nhóm nữ sinh công trình gỗ.

“Các người cứ đi trước, một lát chúng tôi sẽ đuổi theo.” Hứa Anh Thiết ngay từ đầu đã không thích ánh mắt của nhóm người này, không phải là nhà có chút tiền hay sao? Không phải là dựa vào ba mẹ của bản thân mà lên mặt hay sao? Có giỏi thì cùng nhóm người Đại Hàn chơi cờ đi, có năng lực thì luận võ với nhóm người Nhật Bản đi, không làm chuyện gì cả, chỉ biết đối với những người khác dương dương tự đắc, tự kêu.

“Cô cho rằng tôi và nhóm người của tôi không muốn đi sao? Không nghe huấn luyện viên vừa rồi nói gì sao? Không cho phép có người tụt lại phía sau!” Một nữ sinh lên tiếng, “Tôi nói các người...”. Người đó còn muốn nói thêm nhưng cô ta nhìn thấy ánh mắt thanh lãnh nhất thời mọi người sắp nói đều nuốt vào.

Ánh mắt của Phó An Nhiên thật dọa người.

An Nhiên thu hồi tầm mắt, thấy mọi người đều mang ba lô, An Nhiên đứng dậy, cô mang ba lô lên trong ba lô là mấy chai nước khoáng của Lí Vi. “Đi thôi, chúng ta chạy nhanh một chút, thử xem có đuổi kịp đám người phía trước.”

Nữ sinh vốn đang muốn nói với An Nhiên cái gì đó thì bị Vũ Giang Nam kéo lại, lúc này không phải là lúc nên nói chuyện, trong lòng các nữ sinh kia (người Thất ban) có địa vị rất cao, hơn nữa gần đây bởi vì cô chiến thắng Li Cùng Huân cùng chuyện của Nhật Bản, vì thế cô rất nổi tiếng ở Ngân Dục, ngay cả tạp chí của trường cũng nói chuyện của cô, Phó An Nhiên hiện tại chính là năng lượng của Ngân Dục.

Nếu trong lúc này các ả (ta nghĩ VGN là nhân vật phản diện lên ta nói là ả nhá) chống lại Phó An Nhiên, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, sẽ bị người của Ngân Dục công kích.

An Nhiên dẫn đầu mọi người, đội ngũ xếp thành hai hàng, chạy ở ven đường, cùng cô song song chạy là Hứa Anh Thiên, An Nhiên là dựa theo sức của Hứa Anh Thiên mà chạy, thể lực của Hứa Anh Thiên là trung bình, thông thường mọi người sẽ đuổi được.

Chạy được một nửa, các nam sinh đuổi theo, nhưng không nghĩ tới, nam sinh đầu tiên đuổi theo trong đội, mà nam sinh của Thất ban, mà càng thần kì hơn chính là Béo ca vậy mà không có tụt lại phía sau, theo sát là Cổ Hữu, mà người phía sau cậu chính là Tô Vô Ưu.

Cổ Hữu chạy đầu, cậu nhìn thấy An Nhiên, bước chân chậm lại, ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, không có lí do nào là An Nhiên chạy chậm như vậy.

An Nhiên nhìn Cổ Hữu cười cười, Cổ Hữu tự giác nhìn trên ba lô của An Nhiên, lại hiện lên ánh mắt vừa sợ vừa khó hiểu.

Nữ sinh khoa Công trình gỗ đều là những gia đình có tiền, các ả sớm nghe nói về chuyện của Cổ Hữu, là thiếu gia của họ CỔ, ngâm thìa vàng mà ra đời, có bối cảnh vững chắc mà lớn lên, đến lúc cậu ta tốt nghiệp, tất nhiên sẽ làm quan lớn.

Nhưng Cổ Hữu cùng An Nhiên có quan hệ thế nào, tựa hồ như cậu vừa chuyển đến học, quan hệ giữa cậu và An Nhiên rất tốt làm cho mọi người kinh ngạc.

Hơn nữa các ả đều nghe nói, trong ngay quân huấn đầu tiên, huấn luyện liên rất tuần tú trong truyền thuyết trước mắt mọi người ở Thất ban có nói, Phó An Nhiên là của anh ta.

Lời này là của Phó Quân Hoàng nói vào bốn ngày trước, quăng một quả bom.

Lúc đó Phó Quân Hoàng chính là đứng bên người của An Nhiên, khí phách hô một câu: “ Bảo bối, của tôi!”

Trời mới biết anh ta nói ai.

Ngay tại lúc mọi người lơ đãng, không nghĩ tới người thoát nhìn nghiêm túc nhìn huấn luyện viên trước mặt mọi người, một tay kéo An Nhiên ngồi bên người, một tay để bên hông cô, ánh mắt sắc bén, môi hơi mím, một thân nghiêm nghị, hơi thở trầm ổn làm cho mọi người không khỏi ngừng hô hấp.

Cho nên, sắc mặt của An Nhiên muốn xám lại, anh một lần nữa nói : " Của tôi, bảo bối ! "

Chỉ có bốn chữ, nhưng bất đồng là anh đem trình tự đảo lại, lần này xem như mọi chuyện đều đã rõ.

Cái này chính là nói Phó An Nhiên chính là của anh.

Trong nháy mắt mọi người đều chấn kinh (chấn động và kinh ngạc), cái này là cái quái gì, không phải nói An Nhiên là vũ nữ thoát y ở quán bar hay sao ? Không phải nói nhà cô nghèo lắm sao ? Nhưng người đàn ông này ôm cô trong ngực lớn tiếng tuyên bố, chuyện này là như thế nào !

An Nhiên không có thời gian giải thích? Mặt cô xám đen, nắm tay Phó Quân Hoàng kéo đi, trước mặt bao nhiêu người, kéo Phó Quân Hoàng đi. Bọn họ rời đi làm gì không ai biết, nhưng ngày đó, người Thất ban không có gặp vị huấn luyện viên đó nữa.

Nếu như trong Thất ban có tiểu thư cùng thiếu gia, nhất định bọn họ sẽ biết, còn vị huấn luyện viên mười phần anh tuấn, khí chất kia chính là Phó Quân Hoàng người họ Phó, có vô số truyền kì về Phó Quân Hoàng.

Nhưng những người này làm sao biết Phó Quân Hoàng, tất nhiên, bọn họ cũng không nghĩ đem An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng liên hệ lại, hiện tại trong lòng của người Thất ban, An Nhiên chính là một học sinh gương mẫu.

Tuy rằng Phó Quân Hoàng có xuất hiện tại sân thể dục, nhưng lúc các học sinh huấn luyện, có người nào dám trực tiếp nhìn huấn luyện viên? Thừa lúc không có ai đem thân phận của Phó Quân Hoàng ra nói.

Mặc dù hiện tại, người Thất ban không thiếu người muốn hỏi An Nhiên cùng vị huấn luyện viên thần bí kia có quan hệ như thế nào.

“ Tôi nói này Cổ thiếu gia, cậu không nghĩ tới tôi sắp bắt động rồi sao?” Lí Vi mặt tối nhợt đứng sau An Nhiên, mặt cô đáng thương nhìn Cổ Hữu, muốn cậu giúp một chút.

Cổ Hữu liếc Lí Vi một cái, lập tức dời ánh mắt khỏi người cô (Lí Vi).

Cổ Hữu mặc dù rất có phong độ thân sĩ, nhưng cũng phải nhìn đối tượng là ai.

Lí Vi rất nhanh rời xuống người Béo ca, Béo ca hiện tại dĩ nhiên mệt không nói ra được, cậu ta còn muốn đi hỗ trợ người khác.

“Mệt sao?” Tầm mắt Cố Hữu nhìn trên mặt An Nhiên.

Cố Hữu thoát nhìn rất bình thường, cũng đứng, hằng năm đều bị Cố lão gia ném vào trong bộ đội để tập luyện, ngay cả 2.000m mà Cố Hữu chạy không nổi, như vậy có phải làm cho Cố lão gia tức chết?

“Không sao.” Kỳ thực cô cũng đã thấm mệt, nhưng cô không thể nói, bằng không sẽ làm người ta ghen ghét.

Hứa Anh Thiên nghe đến nghiêng răng, bọn họ vậy mà còn tâm tư tán gẫu! Hiện tại đối với cô mà nói, hô hấp rất khó khăn.

“Mọi người dừng dừng lại, hiện tại tôi biết thân thể của mọi người rất khó chịu, thể nhưng chỉ cần nhẫn nại là tốt.” An Nhiên không quản nhiều lắm, nhưng ngăn lại hay thôi đi, nói một chút. Tựa như khi cô trở thành An Nhiên, cô càng ngày càng thích xen vào chuyện người khác.

Nữ sinh của khoa công trình gỗ luôn theo sau đội ngũ, các ả muốn để An Nhiên chậm lại, nhưng bước chân của các ả ngày càng nhấc không nổi, giống như là đang đổ chì, thể nhưng vì lòng tự ái nên không thể hết lên được, chỉ có thể chống đỡ, chạy tới.

Đột nhiên, ở phía xa xa bọn họ nhìn thấy bọn họ sắp đến đích, mặc dù còn rất xa, thể nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng thấy được hi vọng.

“Nhóm người này cũng thật lợi hại, nhóm nữ sinh ở phía sau cũng gần đến.” Một người hi hi ha ha vang lên là một gã nhìn giống như khuôn mặt của bé trai, hẳn không phải là người của Thất ban, ở Thất ban có 30 người 18 nữ 12 nam.

Đội ngũ của Cố Hữu là Ngũ Liên ban 2, cũng là 30 người, có 18 người là học ở khoa Luật, nhìn thấy cũng biết những nam sinh đó học ở khoa Luật.

Nghe được lời nam sinh kia nói, nữ sinh ở khoa Công trình gỗ dừng lại một chút.

“Tôi không muốn liên lụy các người, nếu chạy không nổi, thì khỏi chạy nữa.” Hứa Anh Thiên lớn tiếng nói, “Miễn cho đến lúc đó, nói tôi liên lụy mọi người làm mọi, làm mọi người bất hoà.” Cô cũng rất keo kiệt.

“Nhìn xem Béo ca tôi cũng rất nỗ lực chạy, các người đừng nói nhiều, học theo tôi đi.” Béo ca nói dứt quãng, mồ hôi đổ đầy đầu, cả người giống như một khối thịt đang chạy thoát nhìn rất buồn cười.

Sắc mặt của nữ sinh khoa Công trình gỗ rất khó coi, nếu không phải Vũ Giang Nam kìm chế các ả, các ả đã sớm bạo phát lên.

Trên đường, không thiếu những nam sinh khoa luật mang giùm ba lô của nữ sinh của khoa công trình gỗ, mặc kệ ra sao, phong độ thân sĩ vẫn cần làm?

“Tôi nói Cố thiếu gia, cậu cùng nữ thân của chúng tôi có quen hệ thế nào?” Lí Vi ném ba lô cho một nam sinh trong lớp. hiện tại cô rất thoải mái, cũng có chút lực nói chuyện, tuy rằng có chút đứt quãng.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, cũng không thấy cô có phản ứng, cậu lạnh nhạt nói. “Bạn bè.” Tuy rằng cậu muốn nói là thanh mai trúc mã, nhưng thấy tình ảnh của anh Phó, cậu thấy hay là thôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 88: CHƯƠNG 76 (2)

Gần đây cậu nghe nói, anh Phó hiện tại chỉ không có quỹ bàn giặt để xin lỗi An Nhiên, anh nhận sai với thái độ thành khẩn nhất, sợ An Nhiên còn giận, nhưng là An Nhiên hồn dôi không quan tâm anh.

Nghĩ đến hai ngày trước anh Phó mặt xám đen, cả người Cố Hữu liền phát lạnh, An Nhiên nóng giận, quả nhiên là dọa người.

Nghe được đáp án của Cố Hữu, người của Thất ban không khỏi chau mày, nhưng đám người khoa luật không tự chủ đem mắt nhìn trên người An Nhiên.

Có thể xếp vào hàng ngũ bạn bè của Cố Hữu, không có nhiều người.

Có thể trở thành bạn của Cố Hữu người họ Cố, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Gần đây bọn họ nghe không ít tin của An Nhiên, khi An Nhiên đánh bại Đại Hàn cùng Nhật Bản, bọn họ không cho rằng Phó An Nhiên có gia cảnh như lời đồn đại, nếu tin là vậy bọn họ chính là ngốc.

Phó An Nhiên tuyệt đối không đơn giản.

Đột nhiên nghĩ đến thái độ những người của hội học sinh đều đối với An Nhiên đột nhiên có chuyển biến, trong lòng mọi người đều hiểu không nói mà

cười cười.

Vũ Giang Nam cũng biết thân phận thật sự của Phó An Nhiên, nhưng ngày ấy bị người khác uy hiếp, ả không thể đem thân phận của Phó An Nhiên nói ra.

Ả tuy rằng cuồng ngạo, nhưng ả cũng biết, nếu đem thân phận thật sự của An Nhiên nói ra, nếu không tự nhiên mất tích, cũng là khi gia đình đầu tư cái gì đó cũng bị thất bại, nếu nói không phải họ Phó làm, ả cũng không tin.

Nhưng ả không có chứng cứ, ả có thể tin rằng mọi chuyện đều liên quan đến Phó An Nhiên.

Nam sinh ở khoa luật chạy lên phía trước Béo ca, chạy đến sau lưng Cố Hữu, tầm mắt của hắn dính lên người An Nhiên, “Phó An Nhiên, gần đây cô rất nổi, cô cho tôi xin chữ kí.”

Về mặt Lí Vi chạy 3 đường hắc tuyến, “Tôi nói này soái ca, anh cho rằng nữ thần lớp tôi là có thể tùy tiện cho chữ kí?” Các cô đều chưa có, người bên người muốn nghĩ tới? Xì!

“Thiệu Văn Cẩm, cậu không phải là coi trọng cô ta thôi sao?” Người chạy phía sau không biết sống chết cao giọng nói.

“Khó mà được, nữ thần của chúng tôi đã có chủ.” Cô gái Lí Vi đơn thuần không nghe được người ta ở đây là đang chế nhạo, lên tiếng trả lời.

Vị huấn luyện viên suất khí kia nói, nữ thần là của anh ta.

Khi đó, ai dám nói chuyện với nữ thần như vậy? Ở Ngân Dục có bao nhiêu người thầm mến nữ thần? Bọn họ cũng không có gan đi thổ lộ? Đừng nói là thổ lộ, chính là muốn trước mặt nữ thần nói một câu hoàn chỉnh cũng là khó khăn, còn thổ lộ? Cắt.

Lời tuyên thệ này của Lí Vi làm mọi người cười to, không nghĩ đến Thiệu Văn Cẩm cũng có ngày ăn quả đắng như vậy.

Thiệu Văn Cẩm, là một soái ca khoa luật, mọi nữ sinh đều ưu ái, thần kinh vận động tốt vô cùng không ít lần hội học sinh mời hắn gia nhập, nhưng hắn đều cự tuyệt, nói là vào hội sẽ thiếu tự do.

Bất quá lần này, lần đầu tiên nghe được nữ sinh từ chối Thiệu Văn Cẩm.

“Nha? Chủ đây là?” Thiệu Văn Cẩm liếc Lí Vi một cái, ánh mắt xẹt qua tia trêu đùa.

Lí Vi cùng lười quan tâm, người như thế vừa nhìn đã không biết có cái gì tốt, tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều.

“Im miệng.” Cố Hữu quay đầu, mày nhíu lại, ánh mắt sắc bén.

Thiệu Văn Cẩm nhíu mày không nói.

Rốt cục cũng thấy bằng quân doanh, các nam sinh tự giác mang ba lô trả lại cho nữ sinh, chuyện như vậy nếu như bị huấn luyện viên thấy được thì làm sao.

Nhóm người của An Nhiên không phải là nhóm đến đầu tiên, thế nhưng cũng xem như là đi trước rồi.

Khi đến đích, mọi người đều ngồi bệch xuống đất, các nữ sinh cũng không quần hình tượng ngồi bệch xuống được, ồ ồ thở dốc.

“Tôi nói, ngày lúc đầu đã ra oai phủ đầu, có phải không được tốt lắm?” Khi Ôm gần với Báo Đốm nhất, nhỏ giọng hỏi.

“Cậu hỏi tôi, tôi đây hỏi ai?” Báo Đốm bĩu môi.

Miệng Ngốc Ưng ngậm một nhánh cỏ, nhoáng một cái, tựa người vào cột, biểu cảm nhàm chán.

“Tôi chỉ biết, chúng ta sẽ bị nhóm người này căm ghét.”

Nhóm nhóc này rất thù dai.

Bên này.

Trong quân doanh Lười Lê.

Một người đàn ông trung niên mặc quân phục huấn luyện cười cười nhìn gương mặt hàn băng của Phó Quân Hoàng, tâm tình thấy tốt một trận.

“Thế nào, bảo bố nhỏ nhà cậu vẫn không quan tâm đến cậu?”

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhưng tầm mắt nhìn binh lính đang thao luyện.

“Không phải tôi nói cậu a, nha đầu nhà cậu hiện tại cũng đã lớn, cũng nên làm cái gì đó, cậu cùng người bình thường không giống nhau, hiện tại có thể

xem nhẹ mọi chuyện, nhưng nha đầu nhỏ thì không, đến lúc nào đó sẽ bị nhiều người săn đón.” Người nọ hoàn toàn không sợ chết nói tiếp.

Quanh thân Phó Quân Hoàng hàn khí ngày càng lạnh, ánh mắt sắc bén mà lại băng hàn nhìn vị thủ trưởng đó.

“Cậu đừng trừng tôi, trừng tôi cũng vô dụng.” Ông đầu gì cũng là phó đội trưởng của nơi này, tuy rằng hiện tại cấp bậc của ông cao hơn, nhưng tiểu tử này không để ông vào mắt a.

Tiểu tử này cơ hồ là do ông nhìn lớn lên, cơ hồ chưa bao giờ thấy sắc mặt của nó không biến đổi, nhưng từ khi nó có thêm “Bảo bối”, cả người của nó như tươi sáng hẳn lên, ít nhất, không giống như lúc ban đầu, khi không có nha đầu đó, Phó Quân Hoàng là một người lính trong bộ đội hoàn mỹ nhất, không tình cảm, không ràng buộc.

“Làm sao bây giờ?” Lúc Phó Quân Hoàng nói ra, biểu cảm cơ hồ căng thẳng, có vài phần máy móc.

Anh không rõ tại sao bảo bối tức giận như vậy, cô không nói cho anh biết, anh không rõ nguyên nhân. Hỏi cô, cô cũng không nói, chỉ trừng mắt với anh. Cô càng trừng anh, anh lại càng muốn hôn môi cô, sau đó... Cô càng thêm không để ý anh.

Nay đã là ngày thứ năm, bảo bối không để ý đến anh.

Người đàn ông trung niên nhất thời phá lên cười, “Huấn luyện viên anh minh thần võ của chúng ta không biết làm cái gì? Muốn tôi nói cho cậu biết phải làm sao? Cậu cầu xin tôi đi, tôi nói cho cậu biết.” Nói xong, người đàn ông trung niên không kiềm chế được dựa vào bàn làm việc của mình mà cười to.

Phó Quân Hoàng nhú mày nhìn người đàn ông trung niên đang cười, nhìn kỹ một lát, đột nhiên nói, “Bảo bối không thích tôi ở trước mặt người khác nói cô ấy là của tôi.”

Người đàn ông trung niên còn đang cười gật đầu, không sai, coi như có chút đầu óc.

“Nha... Như vậy tôi lại nói một lần nữa.” Nói xong, Phó Quân Hoàng xoay người kéo cửa của văn phòng bước đi.

Người hiện còn đang cười to, mọi động tác dừng trong nháy mắt, vẻ mặt thậm chí có chút đại ra, nhìn cánh cửa của văn phòng.

Vừa nãy ông nghe nói gì? Tiểu tử lại muốn nói cái gì một lần nữa? Sợ chuyện xảy ra hằng ngày chưa đủ lớn hay sao?

Không thể suy nghĩ nhiều, kéo cửa ra bắt đầu chạy, chuyện này nếu như đến tại những người bộ đội khác, không phải tiểu tử này trở thành trò cười?

Ngay lúc Phó Quân Hoàng kéo cửa văn phòng ra, An Nhiên đang đứng trước một nam sinh.

Người nam sinh đó trên mặt đỏ ửng không bình thường, hiển nhiên do không phải chạy đoạn đường dài.

Bởi vì, không có ai trong đội chạy về nữa, bọn họ không tập trung đứng trong đội là tự do hoạt động.

Cố Hữu cùng đám nam sinh khoa luật không rời đi, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực thu hút An Nhiên, Cố Hữu không nói một lời mà đứng bên cạnh Phó An Nhiên, Tô Vô Ưu đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng tầm mắt sẽ rơi trên người An Nhiên.

Ở phía sau còn vài tên nam sinh trưng ra bộ mặt hưng phấn, An Nhiên cầm trong tay chai nước khoáng của Lí Vi, tầm mắt nam sinh kia không biết nên đặt nơi nào nên nhìn chằm chằm vào chai nước khoáng, thoạt nhìn vẻ mặt rất hồi hộp.

Thiệu Văn Cẩm nhú mày, cả người hấn đều dựa vào Béo ca nằm thờ đốc, nhìn nhìn Cố Hữu, cười cười nói:

“Cậu xem, vị bạn của cậu thật đúng là không ít người nhìn.”

Mí mắt của Cố Hữu cũng không nâng lên, uống ít nước đang cầm trong tay.

Đối với người như thế, An Nhiên làm sao có thể xem trọng? Nhưng là người như Thiệu Văn Cẩm, An Nhiên tất nhiên cũng sẽ không nhìn đến, huống hồ trước mắt là một tiểu tử rụt rè? Hiển nhiên, Cố Hữu căn bản không có đem người nọ để vào mắt.

“Có việc?” Tiếng nói lạnh lạnh không có chút tình cảm vang lên, tầm mắt An Nhiên lạnh nhạt nhìn trên người nam sinh.

Xem ra nam sinh kia nhường như khản trương hơn, hấn quay đầu nhìn đám anh em của mình, tầm mắt tiếp tục nhìn chai nước khoáng trên tay của An Nhiên, “Cái kia, tôi...”

“Muốn uống nước?” An Nhiên quơ quơ bình nước trong tay, “Đã chia xong hết rồi.”

Nghe được lời nói của An Nhiên, Thiệu Văn Cẩm rất không có mặt mũi mà cười to, Béo ca đang thờ đốc mà cũng cười to, cái này mọi người đều biết, người anh em này không thổ lộ được! Cô vậy mà hỏi người ta có phải muốn uống nước!

“Mẹ nó, Thiệu Văn Cẩm, anh làm cái quái gì thế, buông ta, tôi muốn chết rồi, nữ thần cứu tôi, cứu tôi...” Âm thanh của Béo ca càng ngày càng nhỏ, dưới ánh mắt tiếc hận của mọi người mà hoàn toàn không phát ra tiếng.

Tuy rằng bọn họ quen biết không bao lâu, nhưng chạy 2km hai lớp đã thành lập “Thâm hậu”, “Hữu nghị”

Thiệu Văn Cẩm thích nói chuyện cười, là một soái ca ai mà không thích? Cái này làm cho nhóm người trong lớp của An Nhiên yêu thích, các cô nhìn Béo ca bị Thiệu Văn Cẩm “tàn phá”, nhất thời cả nhóm người giả chết.

Tên nam sinh kia bị Béo ca nháo, càng không biết phải làm gì tiếp theo.

Thật sự An Nhiên cũng không hiểu người này muốn làm gì, nhưng tầm mắt của hắn nóng rực, tầm mắt chăm chú nhìn chai nước trong tay cô, mọi người cũng sẽ cho rằng hắn tới là muốn uống nước.

Mặt khác, Tô Vô Ưu luôn ngồi ở một bên khác đi tới, đem chai nước chưa mở nắp đặt trong tay An Nhiên, sau đó nhử mắt nhìn Cố Hữu rồi lại trở về vị trí.

An Nhiên không có cự tuyệt Tô Vô Ưu, đối với cô mà nói, Tô Vô Ưu hiện tại là người của cô, cậu ta cho cô cái gì, sẽ tự nhiên cầm lấy tự nhiên.

Nhưng đối với điểm này, Cố Hữu không rõ.

Cậu chỉ biết An Nhiên sẽ không dễ dàng nhận cái gì đó của người khác đưa đến, thậm chí đến liếc mắt cũng không thèm, nhưng cậu cũng không biết Tô Vô Ưu, cô liền nhận lấy, giống như.... Vốn là chuyện thông thường.

Tầm mắt của Cố Hữu không tự chủ dừng trên người Tô Vô Ưu. Thiệu Văn Cẩm cùng Béo ca nguyên bản còn đang đùa giỡn cũng không tự chủ dừng trên người Tô Vô Ưu.

Tô Vô Ưu cúi thấp đầu, kính mắt bản rộng che hơn nửa khuôn mặt.

“Đây” An Nhiên thuận tay cầm chai nước đưa cho nam sinh kia.

Nam sinh mặt đỏ lên, “Tôi.. Tôi không..”

Người nam sinh phía sau cũng rất sốt ruột, Đan Vũ này làm sao còn ngốc thế, bọn họ đã giáo dục tâm lý của hắn hơn nửa ngày.

“Uy, Đan Vũ cậu nói nhanh lên, một lát nữa là tập hợp.” Tên nam sinh phía sau nóng nảy.

Đan Vũ?

Thất Ban năm ba Đan Vũ? Người đối với số học rất mẫn cảm thiên tài Đan Vũ?

Nhưng người này không giống trong ấn tượng của bất kì ai? Bọn họ không nhớ rõ Đan Vũ có vẻ mặt thẹn thùng như vậy.

Đám người Ngốc Ưng đưa vào cột mà xem kịch vui, nơi nào có tiểu quái vật nơi có quả nhiên có trò hay.

“Người kia là người trong đội của cậu?” Ngốc Ưng ngậm nhánh cỏ không có ném xuống, loáng một cái ngậm ngậm trong miệng, hắn cười một mặt xấu xa, nhìn Khi Ôm muốn giơ chân, “Huấn luyện viên phá lệ sẽ chiêu cố đội các người.”

Hiện tại Khi Ôm hận không thể đem tiểu tư kia đứng lên cột mà tử hình, cái này là cái quái gì không phải đang tìm việc cho hắn hay sao? (ý nói là Đan Vũ tìm phiền phức cho Khi Ôm a.)

Hắn (Khi Ôm) làm sao mà xui xẻo như vậy?

" Cậu có chuyện muốn nói? " Ngực khí của An Nhiên vẫn không tốt, chuyện của Phó Quân Hoàng mấy ngày nay cô còn chưa nguôi giận, vậy mà nam sinh này còn nhần nhó, vắn vẹo trước mặt cô, không nói cái gì.

Nhẫn nại của An Nhiên đã tiêu tán.

" Tôi.. Cái kia.. " Tầm mắt của Đan Vũ vẫn dừng trên chai nước trên tay của An Nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lạnh của cô, ánh mắt của hắn lập tức mềm nhũn, trái tim bùm bùm đập nhanh.

An Nhiên tiếp tục nhìn hắn, tiếp tục nghe.

" Hắc, tôi nói tiểu soái ca thẹn thùng, không phải là cậu muốn thổ lộ với nữ thần của chúng tôi đi? " Giống như là đang khám phá một châu lục mới, Béo ca nguyên bản còn nằm trên mặt đất lưu loát xoay người đứng lên, đẩy Thiệu Văn Cẩm đang áp lên người, hô to một tiếng.

Sắc mặt Đan Vũ nhất thời đỏ lên, trực tiếp hai bên tai đều hồng.

" Mẹ nó ! Tôi nói cho cậu biết, nữ thần là nữ thần của mọi người, không thể một mình độc chiếm ! Nếu cậu một mình muốn độc chiếm nữ thần của chúng tôi, tôi sẽ lấy thịt đè chết cậu ! " Lần đầu tiên Béo ca vì thân hình mập mạp của cậu mà cảm thấy tự hào, chỉ ít có thể uy hiếp người khác.

" Béo ca, khá lắm, cho cậu 32 cái like ! " Thiệu Văn Cẩm nằm trên mặt đất mà cười, hướng Béo ca giơ ngón cái lên.

"Ni mã ! Phải cho Béo ca tôi 100 cái like chứ? Có 32 cái? Anh không keo kiệt sẽ chết hả?" Béo ca nhắc chân đạp đạp Thiệu Văn Cẩm.

Đan Vũ bị lời nói của Béo ca làm cho bối rối, hần nhìn An Nhiên, ánh mắt co quắp, hần không nghĩ đến sẽ mang An Nhiên làm của riêng, hần chính là, muốn nói cho cô biết tâm ý của bản thân, chỉ muốn cho bản thân một cơ hội, các bạn trong lớp đều khuyên hần nói, có thể thử xem, nếu cậu không thử, cậu làm sao biết người khác cũng thích cậu?

Bởi vậy trong khi chạy 2km hần không ngừng tự động viên bản thân, đến khi có dừng khí đi đến trước mặt Phó An Nhiên, nhìn cô, nói chuyện với cô.

"Phó An Nhiên!" Đột nhiên trong lúc đó, âm thanh của hần (Đan Vũ) hô to.

Khi tiếng nói của hần vang lên, Thiệu Văn Cẩm cười càng lợi hại hơn, đồng thời Lí Vi cũng nằm trên mặt đất mà cười, người anh em này căng thẳng đến vỡ giọng.

Lúc này, nhóm người chạy sau cũng đến rất nhiều, tầm mắt mọi người đều tụ tập ở chỗ này, không phải ai cũng thích xem náo nhiệt hay sao?

"Vâng, cậu nói." An Nhiên lạnh nhạt nhìn Đan Vũ.

"Phó An Nhiên, tôi có thể thích em sao! Tôi....."

"Không thể!"

Đan Vũ sùng sốt, hần kinh ngạc nhìn An Nhiên, nhưng hần không thấy cô há miệng, hơn nữa âm thanh tựa như có cái gì đó không đúng, có lẽ hần quá khẩn trương, hần vốn định tiếp tục nói, bên người hần đột nhiên xuất hiện một bóng người.

An Nhiên nhìn người đi tới, biểu cảm được xem là tốt.

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng trầm ổn bước lại bên người An Nhiên, hần khí phát ra làm nhóm người Báo Đốm lui về sau, tận lực ẩn giấu chính mình làm huấn luyện viên không nhìn thấy.

Chuyện cười, nếu bọn họ bị liên lụy, nhất định sẽ chết rất thảm.

Đan Vũ nhìn Phó Quân Hoàng, anh ta một thân huấn phục (quân phục huấn luyện), hơi thờ nghiêm nghị, giống như người từ chiến trường bước ra, trong mắt anh ta mang theo một dòng hàn khí dày đặc, là một chiến sĩ chân chính.

Đan Vũ có chút thần thờ nhìn người này đột nhiên chạy đến, lấy tay của anh vòng qua hông của An Nhiên, tầm mắt như chim ưng nhìn hần (Đan Vũ), Đan Vũ có lí do tin tưởng, nếu không phải ánh mắt không giết người được, nếu không hần đã chết trăm ngàn lần rồi.

Quả thật cái gì hần đều chưa làm a.

Khi Phó Quân Hoàng xuất hiện, trong nháy mắt Cổ Hữu nguyên bản còn đang ngồi trên mặt đất đứng lên, thân mình không tự chủ đứng thẳng, ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng đều mang kính nể.

Thấy Cổ Hữu như thế, Thiệu Văn Cẩm nhú mày, tầm mắt lập tức nhìn trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng, truyền thuyết còn tồn tại, người họ Phó.

Tầm mắt rơi vào An Nhiên người đang bị anh ôm vào trong ngực, hần giống như hiểu được cái gì đó, con ngươi xẹt qua một tia khiếp sợ.

Hần làm sao mà không nghĩ tới? Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên, không phải là có quan hệ hay sao? Phó An Nhiên này tuyệt đối chính là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết!

"Buông ra" An Nhiên nhú mày, Lão soái ca chính là ngại cô chưa đủ loạn?

Phó Quân Hoàng nghe cô mới là lạ, hiện tại bên người anh có bao nhiêu nguy cơ, hết một người đến một người muốn cướp bảo bối của anh!

Con ngươi thâm thúy, mang theo một cảm xúc run run, nhất thời đáy lòng của cô dâng lên một dự cảm không tốt.

"Phó An Nhiên, là của tôi! " Nói năng rất có khí phách, mười phần trung khí, trong tiếng nói tuyệt đối không cho người khác kháng cự, " Tôi là của, Phó An Nhiên ! Nhớ cho kĩ ! "

Khi Phó Quân Hoàng nói xong câu đó, anh nhất thời vừa lòng, lập tức nhìn An Nhiên, anh cũng nói anh là của cô, cô không phải không giận nữa---- ?

HẾT CHƯƠNG 76.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: CHƯƠNG 77: HUẤN LUYỆN BẢN BIA, ĐẤU TRÍ CỨU NGƯỜI (1)

An Nhiên cảm thấy đầu óc mình oanh một tiếng -----

Liền nổ.

Trong nháy mắt xung quanh yên tĩnh.

Đám người Ngốc Ưng, Báo Đốm, Ngân Lang toàn bộ đều cứng người, bọn họ giống như bị điểm huyết, nhìn Phó Quân Hoàng như nhìn thấy quỷ.

Huấn luyện viên tính đùa cái gì!

Cái này quả thực là điên rồi.

Người xung quanh cũng nhất thời điên rồi nhìn Phó Quân Hoàng, tầm mắt mọi người đảo tới đảo lui trên người Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên.

Vừa nãy vị huấn luyện viên kia nói cái gì? Anh là của Phó An Nhiên? Anh cùng Phó An Nhiên liên quan thế nào ?

Mẹ nó, người đàn ông này chính là tuyên bố với mọi người quyền sở hữu của anh đối với Phó An Nhiên !

“Này, tiểu tử thú!” Người đàn ông trung niên vừa chạy đến thở không ra hơi, phì phò trừng Phó Quân Hoàng, bởi vì chạy quá vội, đến mũi ông cũng chưa kịp đội, trên đầu thừa thớt tóc nhìn càng buồn cười.

"Thủ trưởng !" Đám người Ngân Lang lập tức cúi chào người đàn ông trung niên, thân thể đứng thẳng tắp.

Về mặt Ngốc Ưng rất kích động, đây chính là lão thủ trưởng của hắn.

"Kêu cái rắm ! Nhìn cái cục diện rồi rắm này, tôi xem các người làm sao để thu dọn !" Vẫy vẫy tay, mặc kệ ! Vây để đám tiểu tử thú này tự dẫn vật đi !

Đám người Ngân Lang nhìn nhau, cục diện rồi rắm này, bọn họ cũng không biết nên thu dọn như thế nào.

Trong đây không ít thiên kim, thiếu gia, bọn họ biết Phó Quân Hoàng không nhiều, thế nhưng đối với vị huấn luyện viên đẹp trai này bọn họ cực kì sùng bái, bọn họ nghe được nhiều truyền kì về vị huấn luyện viên này, nhưng anh ta cùng Phó An Nhiên có quan hệ thế nào.

Ánh mắt của Vũ Giang Nam đảo một hồi rồi nhìn trên người Phó Quân Hoàng, người này ----

Phó Quân Hoàng !

Không sai, người này chính là Phó Quân Hoàng, là người họ Phó, Phó Quân Hoàng !

"Các người đứng ngốc ở chỗ này làm gì ! Còn không nhanh đi tập hợp !" Vị Thủ trưởng nguyên bản đã rời đi không biết tại sao quay lại, đá một đá vào đùi Ngốc Ưng, động tác rất lưu loát và sạch sẽ.

Nghe được mệnh lệnh, mọi người cũng không muốn trêu chọc huấn luyện viên của mình không vui, vẫn là đồ lãnh đạo trước a !

"Tập hợp, tập hợp !" "

"Tiếp tục tập hợp !" "

"Tập hợp tất cả !" "

.....

Âm thanh của huấn luyện viên hô to nhất thời làm mọi người hoàn hồn, chỉ là trên mặt bọn họ có tia mờ mịt không hiểu, thân phận của Phó An Nhiên là gì ?

Nhóm trợ lí của hội học sinh nguyên bản có biết chút tin tức nhìn Phó Quân Hoàng, về mặt của bọn họ lại là kinh hi, thời gian trước lúc Phó An Nhiên đại náo ở hội học sinh, bọn họ có chính mắt thấy Phó Quân Hoàng, khi đó anh ta giống như tu là địa ngục, ánh mắt băng hàn, xung quanh toàn sát khí, làm cho mọi người không dám hô hấp, nhưng lúc này biểu cảm của anh ta nhu hoà, tâm của bọn họ cũng run lên.

Phó Quân Hoàng cảm giác được, bảo bối nhà mình không có người giận, ngược lại lửa giận ngày càng lớn, thậm chí vừa nãy cô còn dùng tay nhéo tay anh, nếu cảm giác của anh không sai, nơi đó hẳn bị bầm rồi.

A....

Chẳng lẽ anh lại làm sai? Lí giải của anh sai? Bảo bối rất không thích để người khác biết quan hệ giữa bọn họ? Nhưng... Nếu không nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ, thì có nhiều rủi ro sẽ đến à?

Vẫn là chờ huấn luyện xong, anh đi tìm bảo bối hảo hảo mà nói chuyện, A... Vậy lúc ấy, bảo bối sẽ không tức giận nữa chứ?

An Nhiên biết, làm sao không biết?

Lão soái ca làm như vậy nếu rơi vào tai người có ý không tốt, đến lúc đó sẽ làm anh gặp không ít phiền toái, anh đến cùng có hiểu hay không đây?

Cô làm sao không biết anh lo lắng chuyện gì? Trước mặt cô anh giống như một tờ giấy trắng, mọi tâm sự đều hiện trên mặt, cô ở chung với anh được 14 năm, làm sao không hiểu anh đang suy nghĩ gì?

Chỉ là Lão soái ca có phải là nghĩ nhiều rồi không? Cô làm sao mà có thể coi trọng đám nhóc này? Ở trong mắt cô, mặc dù đám nhóc này có vẻ trưởng thành hơn so với tuổi nhưng trong mắt cô chỉ là một đám nhóc chưa lớn, chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Cô làm sao có thể có tình cảm với những người này?

“Giải tán.” Ngốc Ứng đứng trước đội ngũ, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, “Ở trên xe, những chuyện nên nói tôi đều nói, cuộc sống kể đến, tôi hi vọng mọi người kiên cường cùng nỗ lực, ở nơi này, nước mắt không có tác dụng gì! Đừng tưởng rằng ở nơi này, thì các nữ sinh sẽ có đặc quyền! Trong mắt tôi, khi trên chiến trường chỉ phân biệt quân địch và đồng đội, không có phân chia nam nữ, hiểu chưa!”

“Đã rồi!”

“Rất tốt, các người đi tìm kí túc xá của bản thân, hôm nay tôi cho các người thời gian sắp xếp, sáng sớm mai đúng 6 giờ chính thức tập hợp.”

Ngốc Ứng vừa nói dứt lời, đội ngũ lập tức tản đi, mà lúc đội ngũ tản đi, trong nháy mắt mọi người bao quanh An Nhiên.

“Nữ thần, nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên hai người có quan hệ như thế nào?”

“Lẽ nào, các người chính là già trẻ luyện (trâu già gặm cỏ non à)? Cũng không phải huấn luyện viên xem ra cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu.”

“Trách không được nữ thần cậu đối với nam sinh trường chúng mình không hứng thú, nguyên do là cậu đang cất giấu một cực phẩm nha.”

“Thoạt nhìn người nọ đối nữ thần cậu tốt lắm nha, thế nào, dạy cho chúng tôi làm sao tìm được người cực phẩm như thế nha?”

Các nữ sinh vây quanh An Nhiên lóu lóu hỏi, sắc mặt của An Nhiên bất động, mày có chút nhíu lại, sắc mặt có chút đen.

Thế nhưng, người ở Thất ban tới nói rất bình thường, chính vì cảm thấy không thể bình thường hơn được, bởi vậy mọi người không chút kiêng dè, không ngừng hỏi.

“Cố thiếu, lúc đầu cậu đã biết thân phận của Phó An Nhiên?” Thiệu Văn Cẩm đang đi đến kí túc xá nhìn Cố Hữu không nói lời nào.

Cố Hữu một tay cầm ba lô, sắc mặt thoạt nhìn không kiên nhẫn, “Lắm lời.”

Thiệu Văn Cẩm hơi dừng lại, lập tức nghĩ đến thân phận của Cố Hữu, buồn cười vỗ trán của bản thân một cái, hẳn thật đúng là nhiều chuyện, trong các mối quan hệ của họ Phó, toàn bộ Đê Đô đều rõ ràng, Cố Hữu này chính là cùng An Nhiên lớn lên, bằng không Cố Hữu cũng không vô duyên vô cớ là chọn Thất ban.

“Uy Uy, các người đang nói cái bí mật gì đấy?” Béo Ca mang ba lô của bản thân, có chút gian nan đi theo phía sau hai người, “Hai người nếu như không nói cho tôi biết, thì hai người chính là kì thị Béo ca tôi.”

Thiệu Văn Cẩm đứng lại, một mặt trêu ghẹo nhìn Béo ca, “Nha? Chẳng lẽ chúng tôi sẽ bị trời phạt?”

Béo ca nhìn Thiệu Văn Cẩm cười gian xảo, “Tất nhiên là không phải.” Nói xong liền cầm ba lô vung ra sau Tô Vô Ưu, Thiệu Văn Cẩm không ngờ tới, ngã xuống đất, sau đó đặt mông ngồi xuống!

“Béo ca, cái mông của cậu!” Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc thốt lên, Béo ca ngồi trên người hắn mà lắc qua lắc lại! “Tôi cho anh kỳ thị người mập! Béo ca tôi sẽ ngồi ở đây không đi đâu hết! Đê chết anh!”

“Gia, Béo gia, béo ca, béo đại gia, tôi sai rồi, thật sự sai rồi, cậu mau đứng lên, tôi sắp bị cậu đè chết rồi!” Thuộc Văn Cẩm bị béo ca đè đến muốn thở không được.

Hiện tại Béo ca còn nổi giận, có đứng lên mới là lạ.

“Cố thiếu, cứu mạng, cứu tôi!” Thiệu Văn Cẩm không còn cách, bắt đầu tìm viện binh.

Ánh mắt Cố Hữu lạnh lùng rơi vào Thiệu Văn Cẩm, để cho hắn một ánh mắt đáng đời, xoay người rời đi.

“Béo ca cậu cố lên” Trước khi đi, Cố Hữu còn để lại năm chữ chân ngôn.

Béo ca được người khác ủng hộ, chơi đùa càng high, “Nói cho anh, hiện tại cho dù anh kêu tôi là ông nội tôi cũng sẽ không đứng lên!”

Làm Thiệu Văn Cẩm kêu thảm thiết, phía bên kia Lí Vi cả người xông lên ôm lấy An Nhiên, “Nữ thần, tớ và cậu ở cùng một phòng, ôi chao, ai, ôi!” (Mấy người ở Thất ban ta sẽ edit xưng hô với An Nhiên là cậu – tớ nha)

“Ôi ôi, tớ nói cậu đừng làm như cậu có đãi ngộ khác biệt nha, trong đây còn có tớ cậu không thấy hả?” Hứa Anh Thiên tìm được giường của bản thân, bày đồ trong ba lô để gọn gàng, trừng mắt nhìn Lí Vi không buông An Nhiên, hừ lạnh.

“Đúng vậy, đúng vậy, có nữ thần ở đây thì lớp trưởng đại nhân cậu không có tác dụng gì.” Ánh mắt Lí Vi cong cong, thoát nhìn rất đáng yêu.

An Nhiên gạt Lí Vi đang bám trên mình xuống, đi với giường có dán tên bản thân, giường dưới sát cửa sổ, giường trên là Lí Vi, đối diện là giường của Hứa Anh Thiên.

Một phòng có 6 người, có 3 người không tìm đến.

“Nữ thần, hiện tại không có người khác, cậu nói cho chúng tớ biết vị huấn luyện viên thân bí kia cùng cậu có quan hệ thế nào.” Hai chân Lí Vi ngồi xếp bằng trên giường An Nhiên, hai mắt lấp lánh nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhú mày nhìn Lí Vi đang ngồi ở giường của mình, cô tựa như đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng thở dài, lấy cái gì đó trong ba lô ra, đi tới lấy chậu rửa mặt ở cuối giường.

“Nữ thần, đừng tưởng cậu không nói lời nào, cậu có thể trốn tránh.” Lí Vi chưa từ bỏ ý định, cô (Lí Vi) tuy rằng người nhỏ nhắn, nhưng ý chí của cô là vô cùng lợi hại.

“Người nhà.” Lạnh nhạt nói ra hai chữ dung hợp một chỗ, làm Lí Vi nghe được hương vị gì trong đó, nói thế nào đây rất ôn nhu, thế nhưng biểu cảm không thay đổi làm cho cô cảm giác thấy là lạ.

Hiện tại chỉ cần nghĩ đến cái hành vi ngậy thơ đến ấu trĩ của Phó Quân Hoàng ngày hôm nay, cô hận không thể nhéo anh hết sức!

“Ôi chao, ai, ôi? Người nhà sao? Thật lợi hại!” Ánh mắt của Lí Vi ngày càng sáng, “Nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên đã kết hôn rồi sao? Ở độ tuổi này cậu có thể lĩnh giấy kết hôn được sao? Hình như nữ phải 22 tuổi mới được mà, có điều...”

“Được rồi!” Hứa Anh Thiên thật sự là không nghe nổi nữa, lấy một quyển sách trong ba lô, vỗ vào của Lí Vi đang tính nói tiếp, “Không cần ở trước mặt chúng tớ làm bộ thông minh!”

Lí Vi ưỡn khuỷu ôm đầu, đáng thương hể hể nhìn An Nhiên “Nữ thần, lớp trưởng khi dễ người ta!”

Hứa Anh Thiên nhú mày, lập tức ngồi ở giường của mình, hừ lạnh “Bỏ tiểu thư chưa bao giờ khi dễ người!”

Ánh mắt Lí Vi bỗng chốc trừng lớn, “Nữ thần! Cái này hẳn là mắng tớ không phải người!”

“O, lúc này lại có chút đầu óc.”

Lí Vi khó thở, trực tiếp từ giường của An Nhiên chạy đến giường của Hứa Anh Thiên quán lấy cô (Hứa Anh Thiên)!

Ngay lúc hai người chơi đến vui quên mất trời đất, thì cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy 2 nữ sinh hệ công trình gõ cửa vào.

Là Vũ Giang Nam cùng một nữ sinh khác, chính là người thấy An Nhiên rất chướng mắt, Quý Yến.

Quý Yến nhìn thấy An Nhiên trong phòng, nháy mắt biểu cảm thay đổi.

Làm sao xui xẻo như vậy cùng đám người kia ở chung một chỗ.

Ngược lại biểu cảm của Vũ Giang Nam không chút biến hoá, gia thế của ả tuy rằng lớn, nhưng nếu so sánh với họ Phó, thì chính là một cái trên trời một cái dưới đất, ả không chọc cô được, đặc tội cũng không thể.

Khi không biết thân phận thật sự của cô (Phó An Nhiên), có thể ngông cuồng nhắm vào, tuy nhiên khi biết được thân phận, cùng bối cảnh thật sự của Phó An Nhiên, mà lại đối đầu với cô, vậy ả chính là đi tìm cái chết, làm cho gia đình ả rơi vào khốn cảnh.

Hai bên đàm mạc chào hỏi, Hứa Anh Thiên ngày từ đầu đã không thích Vũ Giang Nam, Lí Vi tuy rằng nhìn bọn họ cười cười, nhưng nụ cười đó rất giả.

Cuối cùng đi vào là một nữ sinh hơi mập ở Thất ban, “A a, không nghĩ tới sẽ cùng các cậu ở chung một phòng, thật hạnh phúc.” Nữ sinh này tên là Trương Tĩnh, là người Đông Bắc, là một cô gái lạnh lẽ.

Lí Vi vỗ vỗ giường của Hứa Anh Thiến, không quản là phía trên dán tên không phải tên mình, trực tiếp kéo xuống, “Lẳng Lẳng mau mau, cùng tớ đổi giường.”

Lúc Vũ Giang Nam đi đến giường của bản thân, nhìn về phía An Nhiên cười cười, tầm mắt của An Nhiên lạnh lạnh rơi vào người ả, khoé môi của ả bỗng chốc cứng lại.

Vào buổi trưa, mọi người còn hưng phấn, nhưng khi hưng phấn qua đi, mọi người nằm trên giường của bản thân ngủ say như chết.

Thời gian sau đó, biểu hiện của An Nhiên cũng không thay đổi, cô đi theo chỉ thị của Ngốc Ứng mà từng bước một làm theo, dưới cái nhìn của cô không nhất thiết phải liều mạng như thế, chỉ cần dựa theo tiêu chuẩn là tốt nhất.

Gần đây Phó Quân Hoàng cũng không xuất hiện, cũng không biết là anh có nhiệm vụ gì, vẫn là sợ hãi nhìn thấy An Nhiên. Mặc kệ là nguyên nhân gì, đi động của An Nhiên bị mất cũng không thể liên lạc với Phó Quân Hoàng.

Đêm dài thời gian yên tĩnh, trong phòng cực kì yên tĩnh, giường trên của An Nhiên truyền đến tiếng ngáy của Lí Vi, Vũ Giang Nam cùng người bạn của ả cũng ngáy đến động trời, An Nhiên thở dài, vừa định nhắm mắt, cô bỗng nhiên xoay người, nâng tay hướng người bên cạnh đánh tới!

Tay bị gắt gao nắm giữ, truyền đến hơi thở quen thuộc, trong lòng An Nhiên kinh ngạc, nương theo ánh trăng, An Nhiên thấy rõ được người ngủ quan người đàn ông đứng bên cạnh giường của bản thân.

Ánh mắt xẹt qua một tia khiếp sợ, lão soái ca đến đây làm gì!

An Nhiên trừng anh!

Phó Quân Hoàng đứng bên cạnh giường của An Nhiên, con ngươi sâu thẳm dừng trên người An Nhiên, nhìn không hề chớp mắt.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ngồi trên giường, lúc An Nhiên nhìn chăm chăm anh, trực tiếp ôm cô vào lòng, giam cầm cô, ôm chặt, không nói một câu nào liền ngủ.

Trong mấy ngày nay, anh vẫn luôn muốn cô, anh nghĩ không ra vì sao cô lại tức giận, nghĩ đi nghĩ lại, anh không làm sao ngủ được.

Hiện tại anh rất mệt, cần một giấc ngủ. Cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp leo cửa sổ vào, đi đến phòng của bảo bối, đem người mà anh nhớ lâu như vậy ôm vào ngực, lúc này đây lòng mới hạ xuống.

An Nhiên thở dài, khi cô muốn nói cái gì, thì vang bên tai tiếng của anh hít thở, cô lúc này mới phản ứng, lão soái ca đã ngủ thiếp đi.

Xem ra, gần đây anh không có nghĩ ngợi tốt.

Quên đi, muốn ngốc liền ngốc đi, anh không nghĩ tới mọi chuyện, cô nghĩ là tốt rồi.

Ngắm lại trong mấy ngày nay đối với lão soái ca không tốt, bản thân cô cũng khó chịu, quả nhiên, đã yêu, chính là phải chịu đựng.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, Phó Quân Hoàng đã đi mất, nghĩ đến anh sáng sớm đã rời khỏi. Mà những ngày sau đó, cơ hồ là mỗi buổi tối, trong khi mọi người đã ngủ, bên giường An Nhiên đều xuất hiện một bóng người, yên lặng không nói, nhìn chăm chăm cô, sau đó mới lên giường ôm lấy cô, ngủ.

Quần huấn như thường lệ tiến hành, khi quần huấn vào ngày thứ 17, tiến hành huấn luyện bắn bia.

Bắn bia chỉ có học sinh cấp ba trở lên mới có thể tiến hành, còn các học sinh còn lại vẫn tiến hành huấn luyện thông thường.

Ngốc Ứng mang theo học sinh của mình đi đến trường bắn, bắt đầu tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp.

Bắn bia là một hạng mục bên trong của quần huấn, hạng mục mọi người thích nhất, ít nhất, đối với nam sinh mà nói, bọn hắn thích nhất.

Trường bắn không lớn, thế nhưng cũng không nhỏ, một lần có thể tiến hành khoảng hơn 30 người, vừa vặn đủ một lớp. Nhưng bởi vì khi bắn bia, sức giật rất mạnh, sẽ làm bị thương bả vai, nhiều nữ sinh cũng không dám thử, lớp (lớp của quần đội) của An Nhiên, chỉ có 15 người tham gia.

Bắn bia không phải là hạng mục bắt buộc, được tính là một môn tự chọn, không muốn tiến hành bắn bia có thể qua một bên quan sát, không cần tiến hành huấn luyện.

Một lần có thể tiến hành cho 30 người luyện tập bắn bia, thừa lại 15 người chờ các nam sinh bù vào, vừa đúng chính là nhóm người của Cố Hữu cùng Thiệu Văn Cẩm.

Ngốc Ứng làm mẫu cho mọi người một hồi, khi làm mẫu xong thì nói những lý thuyết cơ bản, giảng giải xong, vài binh lính cầm súng trong tay giao cho mọi người, phân chia xong, các binh lính lui ra.

“Mỗi người có 15 viên đạn, tôi mặt kệ các người dùng phương pháp nào, phải bắn hết 15 viên đạn cho tôi, nếu như không chịu nổi, có thể báo cáo, đừng liều chết chống đỡ, bằng không đến lúc đó cánh tay bị phế, không cần tìm tôi để kêu cha gọi mẹ!” Lời nói của Ngốc Ứng có chút nặng, nhưng hẳn thật sự không có khuyếch đại, mà phải nói cho bọn họ rõ, đừng để có chuyện xảy ra.

Bia ngắm cách không xa, chỉ khoảng 15m.

An Nhiên nhìn súng trong tay, lại nhìn bia ngắm, trên mặt là biểu cảm cao thâm khó đoán.

“Sao vậy? Không muốn bắn?” Thiệu Văn Cẩm liền ghé bên người An Nhiên, hắng điều chỉnh lại súng, hướng về phía An Nhiên cười.

An Nhiên không thèm để ý tới hắn, nhìn nhìn cây súng, nhìn về phía bia ngắm, bằng một tiếng, phát súng đầu tiên vang lên, không biết đạn bay đi đâu rồi.

Thiệu Văn Cẩm muốn cười, nhưng không thể đả kích An Nhiên, bởi vậy, hắn đem chính mình chôn giữa hai tay, tiếng cười phát lên, hai bả vai không ngừng run run.

“Không sao, chúng ta còn 14 viên đạn, không cần nản lòng, không cần buông tay.” Sau khi cười xong, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực làm biểu cảm của mình nghiêm túc, nhưng mà, đáy mắt của hắn đã bán đứng hắn.

Lạnh lạnh không chút biểu cảm nào, ánh mắt rơi trên người Thiệu Văn Cẩm, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm ngây người, chỉ nghe âm thanh bằng bằng liên tục vang lên, lập tức Cố Hữu đi tới, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc, Cố Hữu đã đến bên người An Nhiên, vẻ mặt có chút khấn trương.

Thiệu Văn Cẩm trong lòng điên cuồng gào thét: Mẹ nó! Cố thiếu này không sợ sức giạt hay sao? Khi hắn bắn một phát súng cảm thấy được bả vai đã tê rần, làm sao có người lại không có chuyện gì xảy ra!

Nhìn thấy Cố Hữu đứng bên cạnh, An Nhiên nhú mày, “Bắn xong?”

Cố Hữu gạt đầu.

“Thành tích thế nào?” An Nhiên cười.

Cố Hữu nhú mày, có hai phát ở vòng 8, còn lại đều trúng ở vòng 9 hồng tâm, thế nhưng chỉ có hai phát là chân chính trúng hồng tâm.

Xem ra thành tích này không làm vừa lòng tâm của tiểu tử này.

“Muốn biết thành tích của tôi?” An Nhiên hỏi.

Cố Hữu không nói.

Thiệu Văn Cẩm ở một bên quan sát, viên thứ nhất của An Nhiên đã bay ra ngoài! Viên đại không biết bay nơi nào! Cố Hữu vẫn cùng người này so tài? Có làm hay không!

Khi hắn (Thiệu Văn Cẩm) trợn mắt, An Nhiên lắc đầu, thờ dài nhìn bia ngắm, sau đó liên tục bắn 14 viên đạn ra ngoài.

Tiếng súng liên tục là Ngốc Ứng chú ý, mà khi hắn nhìn thấy người nọ là An Nhiên, khoé môi không tự chủ giật giật, nếu tiểu quái vật bắn không trúng vậy mới coi là thú vị.

Cố Hữu không biết từ nơi nào lấy được ống dòm quân dụng, khi cậu nhìn thấy vị trí của hồng tâm, đồng tử trong nháy mắt co rút lại.

An Nhiên vỗ vỗ tay, bỏ súng trong tay, tha thứ cho cô là không thể làm cách nào để bắn không trúng bia ngắm hoặc là trúng vòng ngoài của bia ngắm, năm rồi, lúc cô chưa tham gia huấn luyện bắn bia, thứ nhất cảm thấy rất tệ nhạt, thứ hai là cảm thấy lãng phí thời gian, thứ ba không có người lôi kéo cô cùng đi.

Lần này là do Lí Vi muốn thử nên phải lôi kéo An Nhiên cùng đi, nói là cho cô (Lí Vi) thêm can đảm, An Nhiên không chịu nổi âm thanh ồn ào của cô (Lí Vi) nên mới thoả hiệp.

“Quả buoir nhỏ, có phải rất đả kích?” An đã nói, cô thích làm một chuyện nhất đó chính là đùa Cố Hữu.

Trên bia ngắm ở xa, không nhìn thấy các vết đạn khác, chỉ có một lỗ ở chính giữa hồng tâm, nếu là người khác nhìn, tất nhiên sẽ cho là Phó An Nhiên đánh bậy đánh bạ cũng trúng, nhưng trong mắt Cố Hữu, cũng biết rõ là mỗi viên đạn của Phó An Nhiên đều bắn cùng một vị trí.

Cố Hữu không lên tiếng, cậu yên tĩnh nhìn An Nhiên trêu đùa, ánh mắt xẹt qua một tia quật cường.

“Không sao, chúng ta có thể tiếp tục nỗ lực. Yên tâm, yên tâm, tôi vẫn luôn đứng phía trước chờ cậu.” An Nhiên như trấn án vỗ vỗ bả vai Cố Hữu, sau đó liền theo đội của mình đi nghỉ ngơi.

Khi An Nhiên ngồi xuống, mới phát hiện tầm mắt mọi người nhìn cô.

Ngốc Ứng biết Cố Hữu, đời thứ ba của họ Cố, một tiểu tử không tệ.

Ngốc Ưng bảo tiểu binh phía sau chạy đi lấy kết quả, tiểu binh hiểu ý, chạy chậm đến phòng nhỏ của bãi bắn, một lát, cầm hai tờ giấy lấy ra, sắc mặt có chút quái dị nhìn An Nhiên.

Ngốc Ưng nhận lấy, mày nhíu nhíu không có bất ngờ gì xảy ra, khi nhận kết quả của Cố Hữu, mày của hắn cũng nhíu nhíu.

Mấy đứa nhỏ hiện tại đều lợi hại như vậy? Tiểu quái vật còn chưa tính, thằng nhóc Cố Hữu này làm sao cũng quái vật như thế?

Cố Hữu yên lặng ngồi ở bên cạnh Phó An Nhiên, khi cậu chưa ngồi được bao lâu, thì bên cạnh hắn lại ngồi xuống một người, cậu biết cậu ta, là Tô Vô Ưu thành viên trong lớp của bọn họ.

Bên cạnh An Nhiên trừ bỏ cậu, thì nam sinh này là người duy nhất An Nhiên cho phép đến gần.

Khi Ngốc Ưng nhận kết quả của Tô Vô Ưu khi bắn bia, biểu cảm cũng vài lần thay đổi, Ngân Dực có định kì tập bắn hay sao? Làm sao mà hai người này đều giống thần súng.

Ngốc Ưng giống như muốn kích thích người khác, hắn lấy kết quả của ba người An Nhiên, Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu nói ra, khi mọi người nghe được đều thấy thần kì, khi mọi người còn nao động trong nháy mắt đều nghiêm túc đứng lên, ở trong này học nhiều phương pháp rất hay, ít nhất cũng giống đáng đứng.

Béo ca bắn rất high, cậu ta bắn một phát rồi lại một phát, cảm thấy chán, cậu cảm thấy nữ thần cùng Cố thiếu bắn đạn nhìn rất soái, cậu cũng muốn chơi một hồi, nhưng kết quả là cậu cảm giác được vai của cậu như rồng như không còn là của cậu nữa, đau đớn vô cùng.

Nữ thần quả nhiên là nữ thần, không phải phạm phu tục tử nào có thể chế ngự được.

Béo ca rất nhanh liền đen đạn bắn hết, bắn xong cậu không lập tức đi, mà trực tiếp ngồi tại chỗ bất động.

Ngốc Ưng tiến lên phía trước, đá một đá vào người cậu, đá đá cậu, “Đứng lên, đừng ở chỗ này già chết.”

“Huấn luyện viên, xin ngài thương xót, liền để em ở đây có chết cũng chịu.” Hiện tại cậu một chút cũng không muốn di chuyển, nghĩ đến trực tiếp ngủ tại đây.

Mấy ngày nay, sáng sớm không tới 5h30 cậu phải rời giường, nếu cậu theo 5h50 rời giường, sáu giờ tập hợp là tuyệt đối không được! Gần như 12 giờ đêm mới ngủ, sáng 5h30 phải thức dậy, đối với giấc ngủ cần đủ 8 tiếng, sao mà đủ? Bởi vậy, mỗi ngày cậu đều xuất phát từ trạng thái mê mẫn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: CHƯƠNG 70.4

Alice hơi giật mình, đáy lòng đột nhiên căng thẳng, cô nỗ lực không cho trái tim mình đập quá nhanh, khi đi đến bàn làm việc thì ngừng lại.

“Chủ nhân”

Người đàn ông đưa lưng về phía cô, gờ túi văn kiện trong tay lên, “Mọi thứ trong đây, đã xem qua?” Tiếng nói thanh nhã vang lên hàm chứa một tia thâm nhiên.

Alice lắc đầu “Chủ nhân, cái đó, tôi sao dám xem.” Xem văn kiện của chủ nhân, chết.

Một tiếng cười trầm thấp vang lên, “Cô xem, tôi thích những cô gái nghe lời.”

Trong lòng Alice vui vẻ.

“Tới đây, tôi cho cô xem văn kiện bên trong.” Người đàn ông đưa lưng về phía Alice vẫy tay.

“Chủ nhân, chuyện này...”

“Không có gì, tôi cho phép cô bước vào cấm địa.”

Tiếng nói của người đàn ông này rất có mê lực, Alice đi đến bên cạnh người đàn ông, cô vẫn chưa ngẩng đầu, chủ nhân rất chán ghét người khác nhìn thấy gương mặt của hắn, bên trong tổ chức, chưa từng có người nào nhìn thấy bộ mặt của chủ nhân.

“Ngẩng đầu lên.” Tiếng nói mê hoặc lại vang lên.

Trái tim Alice nhảy bùm bùm hai tiếng, trong lòng cô suy nghĩ đủ loại khả năng của bản thân với chủ nhân, không nghĩ tới nó thuận lợi đến như vậy, không nghĩ tới nhanh như vậy cô --- ---

Cô ngẩng đầu lên, có chút rụt rè nhìn về phía đàn ông.

Nhưng, khi cô ngẩng đầu lên, nhìn thấy bản thân mình đang đối diện với họng súng, nháy mắt đồng tử phóng to!

“Chủ-----”

Đừng-----!

Tiếng súng vang lên, mi tâm của Alice nhất thời thủng một lỗ.

Mắt Alice trừng lớn, thân người thẳng tắp ngã xuống.

Trong tay người đàn ông cầm ảnh chụp đặt trên bàn, mở ngăn kéo ra lấy chiếc khăn tay bằng tơ tằm màu đen, lau lau họng súng, đối với Alice - người chết không nhắm mắt nói:

“Người của tôi, nên giữ phép tắc.”

Tầm mắt nhìn xuống ảnh chụp, ảnh đó chính là An Nhiên một thân nghiêm nghị đứng giữa sân trường, con người thanh lãnh như đang nhìn hấn, lạnh lùng mà làm người ta mê muội.

Buông súng trong tay ra, nhẹ nhàng vuốt gương mặt làm cho hấn mê luyến, “Người làm cho tôi mê luyến như thế này. Không nên gấp gáp, cô, sớm hay muộn đều sẽ là của tôi.”

Lúc Lại Tư tiến vào phòng, người đàn ông đã dùng bật lửa thiêu ảnh chụp, ánh mắt của hấn hơi điên cuồng nhú nhú mảy, từ đầu tới lúc này hấn chưa nói câu nào, khuôn mặt không biểu cảm đem thi thể Alice đem đi, để lại tên đàn ông trong phòng đang điên cuồng cười.

Sáng sớm thứ hai, An Nhiên đến Ngân Dục, Tần Vũ Triết điện thoại cho cô.

“Gia, cái ngài muốn, tôi đã chuyển phát qua cho ngài, tên người mua cùng thông tin liên lạc đều có, còn có bối cảnh gia đình, người biết mất điện tử không nhiều, từ khi ngài đi, rất nhiều khách không mua mất điện tử ở Tân môn.”

An Nhiên bắt được trọng điểm, “Không mua? Bọn họ là không cần thiết mua?”

Không, không có khả năng.

Chỉ cần là người biết mất điện tử có lợi như thế nào, không thể nào không mua.

Bọn họ không mua, chỉ có một nguyên nhân, bọn họ đã tìm được người bán khác.

Vì sao cô không nghĩ đến điểm này!

“Bản tử, điều tra đám người đó, mua mất điện tử ở đâu, người cung ứng là ai.”

Tần Vũ Triết hơi giật mình, nháy mắt hiểu được lời nói của An Nhiên, “Tôi lập tức đi.”

Tần Vũ Triết không nhìn tới cái chuyển phát đó, người đó tự nhiên sẽ không lên danh sách.

“Phó An Nhiên, quả nhiên lợi hại.” Một tiếng nói có phản lưu mạnh vang lên.

An Nhiên đứng ở cửa cầu thang điện thoại, ở nơi này người đi qua lại rất ít, nhưng không nghĩ tới, có một người khác đã sớm ngồi ở cầu thang, khoe miệng hấn cười xấu xa nhìn An Nhiên.

Tầm mắt An Nhiên nhìn người thiếu niên kia, ánh mắt lạnh như băng nhường như muốn đuổi hấn đi, “Đừng dùng ánh mắt này nhìn tôi, thật dọa người. Chúng ta đã từng gặp nhau, còn cứu Tôn Hiểu Lâm, Nhưng mà không biết Tôn Hiểu Lâm có phải là tên thật hay không.” Câu nói cuối cùng có âm thanh thật nhỏ nhưng An Nhiên đều nghe được.

Người này là Vương Thế Kiệt, người lúc trước cứu Lam Nhược Khê.

Sau khi cậu trở lại Ngân Dục, thì không có tiếp xúc với An Nhiên.

Nhưng sau này, cậu đã sử dụng nhiều phương pháp để tìm Tôn Hiểu Lâm, nhưng cô lại giống như biến mất trên thế giới này, cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, vậy mà không tìm ra được một cô gái.

Tập đoàn Tôn Thị giao cho người khác quản lý, Chu Tân Quốc cùng Tô Mặc Như đã bị giết, mọi người đều biết, nhưng vụ án này được giải quyết như

thế nào thì không ai biết.

Vương Thế Kiệt cảm thấy sự việc của họ Tôn cùng An Nhiên có liên quan rất sâu, Tôn Hiểu Lâm gọi An Nhiên là quân chủ, một nữ sinh được tôn là quân chủ, hiển nhiên đã biết cô (An Nhiên) cường đại như thế nào. Mà trong thời gian này, Phó An Nhiên đã đánh bại bọn Đại Hân, cậu nhìn cũng biết, An Nhiên có bao nhiêu lợi hại.

Tôn Hiểu Lâm có thể bắn nhau ở ngoài đường, An Nhiên là người họ Phó nhưng lại ở trong hắc đạo, chuyện này, thật quá bất thường.

“Tôi nói Phó An Nhiên, cô có phải không nhớ tôi là ai?” Vương Thế Kiệt thờ dài, cậu thấy bản thân của cậu không tệ, có chút đẹp trai, rất sáng sủa, thế nào mà An Nhiên nhìn thấy cậu như nhìn thấy người khác có khác gì nhau đâu?

“Chuyện gì?” An Nhiên nhớ được cậu.

Kỳ thực từ lúc cậu rời bệnh viện, tư liệu của cậu ta cũng đến được tay An Nhiên, mấy ngày nay thấy cậu ta cũng yên ổn, không trêu chọc ai, cô lại không làm người khác để ý cậu ta.

Nhưng lại không nghĩ tới, cậu ta thế nhưng lại tìm tới cửa.

“A kì thực cũng không có chuyện gì.” Vương Thế Kiệt cũng tò mò, rõ ràng là tiểu thư họ Phó, vì sao lại ngụy trang là không phải, thậm chí thời gian trước bị người ta nói là vũ nữ thoát y, cô cũng không giải thích, tâm tư của người họ Phó, quả nhiên người thường không thể nào đoán được.

An Nhiên lạnh lùng nhìn Vương Thế Kiệt, lập tức xoay người muốn đi.

Nhưng lúc này, Vương Thế Kiệt lên tiếng, “Kia, kì thực, cũng không phải không có việc gì. Tôi muốn hỏi một chút, Tôn Hiểu Lâm, đã ổn rồi chứ.” Cậu cũng nhớ rõ được, lúc đó cô (Tôn Hiểu Lâm = Lam Nhưộc Khê) chảy biết bao nhiêu máu.

Tuy rằng trước khi cậu rời đi, Tôn Hiểu Lâm đã tỉnh lại, nhưng không có nghĩa là không có di chứng gì khác.

An Nhiên hơi giật mình, nếu cô nhớ không lầm, Vương Thế Kiệt này cùng Lam Nhưộc Khê, hai người họ là bè nước gặp nhau.

Thấy An Nhiên hơi mất hồn, Vương Thế Kiệt đứng dậy, khoát tay “Cái kia, có lời khó nói thì không cần. Tôi biết, các người chung một nhóm, như vậy..”

“Cô ấy hiện tại không có việc gì, rất khoẻ mạnh.”

“Hả..”, Cứ tưởng bản thân muốn nói thêm gì đó Vương Thế Kiệt bỗng nhiên sững sốt, cậu không nghĩ tới, Phó An Nhiên lại mở miệng nói chuyện trả lời.

“Cảm ơn cậu đã quan tâm.” An Nhiên cảm lời này là xuất phát từ đáy lòng, cô nhìn Vương Thế Kiệt, ánh mắt hạ xuống, hơi khom người, “Còn có, cảm ơn cậu đã cứu cô ấy.” Cô biết, nếu không có cậu ta, cố gắng, thì Lam Nhưộc Khê hiện tại sẽ không còn tồn tại.

“Cái kia... A, a không có gì, không có gì. Tôi đây cũng rất hưng phấn, tuy có chút ngoài ý muốn, nhưng là... A, tôi không biết bản thân nói gì, nhưng mà, mẹ nó, tôi không thể tưởng tượng được An Nhiên người nhà họ Phó nói cảm ơn, tâm của tôi không có biện pháp không kích động.” Vương Thế Kiệt ôm ngực của bản thân, hai bên tai đỏ lên.

Mẹ nó! An Nhiên nói cảm ơn với cậu!

Mẹ nó! Quân chủ trong truyền thuyết lại cảm ơn cậu!

Không được rồi, trái tim đập thật nhanh rồi.

An Nhiên đậm mặt cười.

Thật đúng là một đứa nhỏ.

“Nhưng mà, tôi có thể hỏi một chút, muốn gia nhập tổ chức của cô cần có điều kiện gì không?” Khi khiếp sợ qua đi, Vương Thế Kiệt có chút ngượng ngùng nhìn An Nhiên. Chuyện này cậu đã muốn hỏi từ lâu, từ sau lần bắn nhau đó, cậu không thể nào quên được, tuy rằng tìm được con đường sống từ chỗ chết, nhưng theo cậu, đàn ông nên như vậy mà sống!

An Nhiên nhún mày, gia nhập tổ chức của cô cần điều kiện gì?

Đúng lúc này, có một trận bước chân truyền đến, bước chân hỗn độn, cùng tiếng thở dốc, trong âm thanh đó tràn đầy hoảng sợ, tựa như còn có một người nữa.

An Nhiên bước nhanh về phía trước, vừa mới chạy lại chỗ góc, phịch một tiếng, một thân người chạy đến, đụng vào cô!

An Nhiên nhìn người đụng mình, nhất thời kinh ngạc.

Là một cô gái khoảng 15 16 tuổi, miệng còn bị băng dính băng lại, hai tay bị trói ra phía sau, trên vai đỏ máu, ánh mắt tràn đầy hoảng sợ.

“Mẹ nó, ban ngày cũng SM?” Vương Thế Kiệt không thấy trên bà vai của nữ sinh đó bị thương.

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, nhanh nhẹn gỡ miếng băng dính xuống, khi cô vừa kéo xuống, một âm thanh sợ hãi vang lên:

“Chạy, chạy mau! Chạy mau a! Hắn sẽ giết chúng ta ! Hắn đang tới đây ! ”

Cô gái đó muốn đứng lên, nhưng chân của cô đã hoàn toàn mềm nhũn, cô đứng không được, nước mắt đột nhiên rơi xuống, âm thanh rống ở đằng sau, cô không thể nào phát ra tiếng, chỉ có thể nhìn An Nhiên, không ngừng rơi lệ.

Cộp, cộp, cộp...

Tiếng giày bước trên hành lang vang lên ngày càng gần.

Nữ sinh đang nằm trong lòng An Nhiên bắt đầu run lên, bước chân ngày càng gần, thân mình nữ sinh ngày càng run lợi hại, cô hướng đến An Nhiên, tiếng nói khô ráp vang lên :

" Chạy.. chạy.. Hắn đã đến, đã đến... "

Xung quanh bỗng chốc yên tĩnh.

Vương Thế Kiệt đối với bầu không khí này có chút khiếp sợ, cậu không từ chủ được đi ra phía sau An Nhiên, cậu vẫn tín nhiệm An Nhiên nhiều hơn.

Con người An Nhiên lạnh xuống, ánh mắt của cô nhìn cuối hành lang.

Ở nơi đó có một người đưa lưng về phía ánh sáng, mà trong tay người nọ có cầm một thanh kiếm, lưỡi kiếm đưa lên, còn có máu nhỏ xuống...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: CHƯƠNG 71: HỌC THUẬT! TRAO ĐỔI

Tí tách, tí tách...

Máu nhỏ giọt trên mặt đất phát ra âm thanh giống như máu trên người nữ sinh kia, Vương Thế Kiệt phát hiện, mỗi giọt máu từ trên kiếm rơi xuống, thân thể của cô nữ sinh đó run rẩy kịch liệt.

Người nọ đến gần, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia băng hàn.

Người này, không phải là người Hoa Hạ.

Trên thân là bộ quần áo màu đen, giống như trang phục của Ninja ở Nhật Bản, mà kiếm kia....

“Mẹ nó, cái này chính là Ninja Nhật Bản?” Vương Thế Kiệt nhìn thấy rõ được người nọ, không khỏi hô ra tiếng.

An Nhiên đưa cô gái này cho Vương Thế Kiệt, “Mang cô ấy đi đi.”. Người này cô có thể đổi phó được.

Vương Thế Kiệt sùng sốt, cậu nhìn An Nhiên, tầm mắt An Nhiên dừng trên người “Ninja Nhật Bản”, hít một hơi thật sâu, “Được rồi, chờ tôi tìm người đến cứu cô.”

Vương Thế Kiệt biết, bản thân mặc dù ở đây nhưng không giúp được An Nhiên việc gì, hiện tại việc cậu có thể làm đó chính là dựa theo lời An Nhiên nói mà làm.

“Ninja Nhật Bản” nhìn Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia muốn chạy đi, sắc mặt lạnh xuống, giờ kiếm hướng tới sau lưng Vương Thế Kiệt mà chém xuống!

Sắc mặt An Nhiên lạnh lùng, lách người, thân thủ linh hoạt, ánh mắt của “Ninja Nhật Bản” hơi kinh ngạc, một tay An Nhiên nắm ở sống kiếm, sắc mặt lạnh băng.

“Người của Nhật Bản!” Tiếng nói không có chút tình cảm, lạnh lùng vang lên.

Con người người nọ xẹt qua tia giết mình, lập tức xẹt qua một tia sát ý, biết thân phận của bọn họ, đều phải chết!

“Chết!” Tiếng nói vang lên, một phi tiêu hướng tới An Nhiên mà ném---!

Đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia cười nhạo, ở trước mặt cô mà ném phi tiêu?

Muốn chết!

Lấy kiếm ngăn phi tiêu lại, An Nhiên hướng tới chỗ người Nhật chạy đi, vung kiếm chém xuống!

An Nhiên cầm kiếm chém xuống, nhanh, gọn, chính xác, làm người nọ phản ứng không kịp, dù tránh được tức thời nhưng cánh tay người nọ vẫn bị An Nhiên làm bị thương.

Người Nhật này không nghĩ tới An Nhiên như thế lại có thể ra tay ngoan độc như vậy, ánh mắt của hắn xẹt qua một tia băng lãnh. “Người Hoa Hạ vô sỉ, tôi sẽ cho cô biết thế nào là đại khai sát giới!” Tiếng trung bập bệ nói ra.

“Muốn chết!” Sắc mặt An Nhiên phát lạnh, hướng tới người nọ mà đánh.

Thân thủ người này cũng không tồi, thậm chí nếu so với An Nhiên có phần cao hơn, mặc dù vậy, cô cũng không để hắn chạy được!

Mà bên này, Vương Thế Kiệt ôm thiếu nữ kia chạy đi, chạy qua các dãy phòng học, nhất thời làm mọi người chú ý.

Giờ phút này, người bên trong vườn trường không thiếu.

Hiện tại, Vương Thế Kiệt không thể tin tưởng ai, thân phận của An Nhiên không thể nói, nghĩ nghĩ, cậu đem người nữ sinh trong lòng đưa cho một nam sinh gần hắn nhất nói.

“Mau đưa cô ấy tới phòng y tế, tôi còn có việc.” Nói xong, xoay người muốn chạy tới trong phòng học.

Nhưng cậu còn chưa chạy đi, đã bị người khác nắm lại.

“Mẹ nó, mạng người quan trọng, cậu...” câu nói kè chưa kịp nói, Vương Thế Kiệt sững sốt, “Hội trưởng?” Hội trưởng hội học sinh của Ngân Dục, làm sao xuất hiện ở đây?

Mà khi cậu nhìn thấy cô nữ sinh được bế bởi Sở An Tu, Vương Thế Kiệt mãnh liệt ôm đầu, cậu thế nào mà lại đưa cho người đó?

Sở An Tu đem người thiếu nữ trong ngực cho một cán sự của hội học sinh, bảo hắn đưa hén phòng y tế, rồi mới hỏi: “Sao lại thế này?”

Vương Thế Kiệt nhú mày, cậu cũng không biết, Sở An Tu này có thể tin được không.

“Hiện tại không có thời gian để nói chuyện gì xảy ra, mạng người quan trọng, tôi phải đi cứu người.”

Nói xong, Vương Thế Kiệt bỏ tay Sở An Tu ra, muốn chạy đi, nhưng cậu chạy được vài bước, bỗng nhiên dừng lại, nhìn Sở An Tu nhú mày, lấy đi động ra, cậu (Vương Thế Kiệt) bấm một dãy số, không chút do dự là gọi.

Người bên kia rất nhanh bắt điện thoại, nhưng chưa kịp lên tiếng, Vương Thế Kiệt đã nói: “Chu tử của cô hiện đang gặp nguy hiểm, tốt nhất chuẩn bị thuộc hạ, địa điểm Ngân Dục.” Nói xong, Vương Thế Kiệt tắt điện thoại hướng tới phía sau dãy phòng học mà chạy đi!

Người ở một bên luôn luôn lắng nghe, Sở An Tu sắc mặt cũng biến đổi, nhưng anh chưa chạy theo Vương Thế Kiệt, thì di động anh vang lên.

Là Lam Nhục Khê.

“Quân chủ đã xảy ra chuyện, tại Ngân Dục! Anh.. ”

"Tôi đã biết. " Người nọ, quả nhiên là quân chủ, làm cho anh nhìn chằm chằm Vương Thế Kiệt, " Tôi sẽ gọi cho ám bộ, yên tâm "

Sở An Tu không dám lưu lại, anh cấp tốc gọi cho Độc Cô Uyên Ảnh, nói đơn giản tình huống, sau đó chạy tới phía sau dãy phòng học.

Mọi người xung quanh nhìn đến nỗi khó hiểu, có người muốn chạy theo, đột nhiên có một đám người màu đồng phục màu đen ngăn lại, trong nháy mắt mọi người bị cản lại, đồng thời thâm hô lên :

Ám bộ của Ngân Dục.

Những người này, bọn họ không đụng vào được.

Vương Thế Kiệt khi chạy đến nói đó, đã không còn người, trên đó chỉ còn một chuỗi ấn kí.

Trên lầu cũng không có bóng dáng của An Nhiên, Vương Thế Kiệt nóng nảy, cô ấy không phải xảy ra chuyện gì rồi ư ?

Vương Thế Kiệt không dám nghĩ nhiều, hướng về trên lầu tiếp tục chạy.

Không có !

Không có gì hết !

Lúc này, học sinh ở sân trường ngạc nhiên khi thấy trên đỉnh đầu là trực thăng, mà người lái trực thăng lái trực thăng trên đầu bọn họ, tiếng máy gầm rú làm mọi người không khỏi hoảng sợ.

Phi cơ bay ngang đỉnh đầu bọn họ, sau khi đến trên sân thượng của phòng học, trên máy bay liền ném cái gì đó xuống, máy bay bay thấp, mọi người nhìn rõ, đó là thang dây.

Lúc này, trên tầng thượng của toà nhà, An Nhiên lạnh lùng nhìn trên đầu cùng vai đều chảy máu của người đàn ông đó, nắm trong tay là lưỡi kiếm lạnh băng.

" Nói, mục đích của các người là gì "

Người đàn ông đó từng bước lui ra phía sau, khi nghe tiếng cánh quạt của máy bay, người đàn ông thở ra, cô gái này, khó đối phó thật.

" Không nói ? " An Nhiên nắm kiếm trong tay, "Không có gì, chúng ta còn nhiều thời gian. "

Người đàn ông lui đến lan can, mà học sinh dưới lầu nhìn lên, như là hắn ta muốn nhảy lầu tự tử !

" Không, cô đã không còn thời gian. " Người đàn ông kia cười, khi mọi người kinh hô, hắn từ tầng cao nhất mà nhảy xuống.

Nhiều nữ sinh nhát gan cũng nhìn, đã sợ hãi hét ra tiếng, nhưng nữ sinh còn đang hét chói tai thì âm thanh cánh quạt ngày càng lớn, cuối cùng sát trên đỉnh đầu bọn họ, máy bay bay thẳng qua, mà khi bọn họ giương mắt nhìn, người kia vốn nên ngã xuống đất, lúc này đang nắm thang dây.

Đó là loại người nào !

An Nhiên lạnh lùng nhìn người bị mang đi, gọi điện thoại, " Tra, gần đây ai đang sở hữu máy bay trực thăng tư nhân. " Ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng, đem điện thoại cúp đi.

Nhật Bản ! Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng đến đáng sợ.

Phanh----

Cửa ở sân thượng bị phá, Vương Thế Kiệt thở hổn hển đứng ở đó, nhìn thấy An Nhiên một mình đứng ở đó, nhất thời cậu thở ra.

Cậu đi đến chỗ An Nhiên, tỉ mỉ nhìn cô, rồi nói “ Tôi mới vừa đi, tôi chỉ là đem cô gái đó đem xuống, thì cô và người đó sao lại đánh nhau tới nơi này.”

An Nhiên không để ý đến Vương Thế Kiệt, tầm mắt nhìn kiếm trên tay, trên kiếm không có bất kì kí hiệu nào riêng, tạm thời, cô không biết cây kiếm này được làm ra ở đâu.

Vương Thế Kiệt có chút run rẩy nhìn An Nhiên đang cầm thanh kiếm có máu trong tay, tuy rằng An Nhiên không phải là người bình thường nhưng tốt xấu gì, cô ấy cũng là một cô gái, nhưng mà cô gái sao mà hung hãn đến thế.

Vương Thế Kiệt muốn đi qua, nhưng An Nhiên cầm cây kiếm rồi đi.

“Này... Uy uy uy, dù gì tôi, cũng vì an toàn của cô mà chạy đến, tôi không có công lao cũng có khổ lao? Tôi nói.” Vương Thế Kiệt câu nói tiếp theo cũng không nói được bởi vì An Nhiên dừng lại.

Phó An Nhiên xoay người, ánh mắt lạnh như băng vẫn chưa tiêu tan, ánh mắt như vậy, Vương Thế Kiệt chịu không nổi.

“Tốt, Cái gì tôi cũng chưa nói, cái gì cũng không làm, tôi đi theo, chính là chỉ đi theo, không phải tốt lắm sao?” Vương Thế Kiệt nói lời này, cậu liền không ngừng mắng bản thân mình.

Cậu đường đường là Vương đại thiếu gia, thế nào là lại sở hãi một người nữ sinh so ra còn nhỏ tuổi hơn mình?

Vương Thế Kiệt chậm một bước đuổi theo An Nhiên, có một màn làm cho cậu sợ hãi.

Sở An Tu đứng trước mặt của Phó An Nhiên!

Hội trưởng hội học sinh Ngân Dục Sở An Tu!

Vương Thế Kiệt không chút suy nghĩ, bước lên phía trước, ngăn cản Sở An Tu, lưu manh nhìn Sở An Tu, “Tôi nói này, cậu nhìn bạn học họ Phó như vậy, là có ý gì?”

Cậu sao dám khi dễ hần ta, nhìn một cô gái như vậy, cậu cùng Sở đại thiếu gia sao dám chống lại.

Có lẽ do cậu quá mức khắt trương, hoặc là có nguyên nhân gì khác, cậu cũng không chú ý tới ánh mắt của Sở An Tu xẹt qua một tia sát ý, cậu cảm thấy bản thân lạnh đi rất nhiều.

An Nhiên đứng sau lưng Vương Thế Kiệt nhui mày.

Đứa nhỏ này thật đúng là không có ý tứ.

Cặp mắt thanh nhã của Sở An Tu mang theo một tia không hiểu, “Tôi nghĩ, Vương Thế Kiệt cậu có chỗ hiểu lầm”

Vương Thế Kiệt muốn phản bác, nhưng phách sau lưng cậu lên tiếng, làm cho tóc gáy của cậu cũng dựng lên.

“Tránh ra”

Vương Thế Kiệt tự giác tránh ra, mặc dù trong lòng có nghi hoặc.

Khi cậu nhìn thấy An Nhiên giao kiếm trong tay đưa cho Sở An Tu, ánh mắt cậu nhất thời trùng lớn.

“Tra lai lịch của nó.”

Trong lòng Vương Thế Kiệt đang rơi lệ, mẹ nó, thật là dọa người ! Sở An Tu này cũng là người của Phó An Nhiên !

Đáy lòng Sở An Tu có chút nghi ngờ, nhưng hiện tại không thể hỏi, chỉ có thể im lặng.

" Dạ. " Sở An Tu nhủ mày nhìn Vương Thế Kiệt, " Người này.. " Xử lý thế nào ? Nhìn dáng vẻ của cậu ta nhất định là biết thân phận của quân chủ.

An Nhiên đem ánh mắt nhìn Vương Thế Kiệt, con người thanh lãnh nhìn Vương Thế Kiệt, cậu cảm thấy bản thân hiện giờ đang rất sợ.

" Muốn gia nhập ? "

Người đang mơ hồ Vương Thế Kiệt nghe nói câu đó, kinh hãi, " ..A ? Cái gì ? "

Giương mặt ôn nhu của Sở An Tu xẹt qua một tia kinh ngạc, bối cảnh của Vương Thế Kiệt kia không phải bình thường.

" Cậu không phải muốn gia nhập tổ chức của tôi sao ? Hiện tại tôi hỏi cậu, có muốn gia nhập hay không ? Điều kiện đầu tiên, sau khi gia nhập, mà tâm có ý khác, hậu quả, cậu cũng biết. "

" Gia nhập gia nhập ! Yên tâm, nhân phẩm của tôi rất tốt." Vương Thế Kiệt hưng phấn nói.

“Tốt, cậu về sau đi theo Sở An Tu, cậu ta sẽ nói cho cậu biết tình huống.” Hiện tại Vương Thế Kiệt có thể gia nhập Vô Xá hay không, đầu tiên, cậu ta không đủ tư cách, thân thủ của cậu ta không tốt.

Mặc dù, Độc Cô Uyên Ảnh cùng Sở An Tu không phải là người của Vô Xá, bọn họ chỉ là học sinh của Ngân Dục, nhưng có cái khác biệt, bọn họ vì An Nhiên mà làm việc.

“Quân chủ!” Một âm thanh vội vàng vang lên, lập tức, Vương Thế Kiệt phát hoảng.

Này, đang im lặng lại đột nhiên ở đâu ra nhiều người như vậy.

Một thân đồng phục màu đen Độc Cô Uyên Ảnh trầm mặt đi tới, khi cậu ta nhìn Vương Thế Kiệt, còn chưa rõ mọi chuyện thì 4 thiếu niên cùng đồng phục màu đen ở phía sau bước lên không chế Vương Thế Kiệt, khi Vương Thế Kiệt còn chưa phản ứng thì cậu đã bị áp ngã xuống đất.

Mọi chuyện đều phát triển quá nhanh, nhanh đến nỗi Vương Thế Kiệt chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Quân chủ, ở đây đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy vết máu trên người An Nhiên, sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh rất lạnh, khi cậu tới, liền xảy ra tình huống này.

Ở Ngân Dục xảy ra loại chuyện như thế này, cậu không biết: chuyện này đối với thủ lĩnh ám bộ mà nói, chính là một loại vũ nhục mà nhiều hơn chính là áy náy.

An Nhiên khoát tay, “Thả cậu ta ra”. An Nhiên là nói Vương Thế Kiệt cong đang gãy dựa trên mặt đất.

Hai người đề Vương Thế Kiệt đứng dậy, Vương Thế Kiệt đứng dậy, liền muốn mắng to, lại nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của An Nhiên.

Quên đi, người ở bên Phó An Nhiên quả nhiên không thể nào chọc được.

Không phải chứ, người trước mắt cậu là Độc Cô Uyên Ảnh? Nhóm người này là Âm bộ của Ngân Dực trong truyền thuyết? Mẹ nó, có phải thế lực của toàn bộ Ngân Dực này là của Phó An Nhiên? Hôm nay cậu biết được nhiều chuyện kinh thiên động địa a, có nhiều chuyện cậu cần có thời gian để tiêu hoá.

“Sao lại thế này? Chúng ta có nên hỏi người Nhật Bản đến đây một chút.” Nháy mắt ánh mắt trở nên lạnh lùng.

“Cô nữ sinh kia nói như thế nào?” An Nhiên hướng cầu thang đi xuống, hỏi.

“Cô ta hiện tại còn đang choáng, đại khái chính là có người muốn giết cô ta, người nọ giết cô gái đó, nhưng không biết nguyên nhân như thế nào, cô ta nói đó chính là lần đầu tiên cô ta gặp tên đó, không nghĩ tới dẫn đến việc như vậy. Tựa hồ, người đó muốn chặt đầu cô ta.”

An Nhiên dừng bước một chút.

“Đầu?”

“Đạ”

“Cô ấy bao nhiêu tuổi?”

“17”

Trong đầu An Nhiên đột nhiên nhớ cái tin tức trong tivi.

17 tuổi sao? Xem ra, cái này gọi là vụ án liên hoàn a.

“Mang theo người, tìm đến người chỗ của người Nhật! Lúc này, chúng ta lần này đến đó nói là tìm hiểu thêm về học sinh trao đổi, trao đổi về võ thuật – nhu đạo của Nhật Bản! Nhớ, bọn người Nhật đều phải đến! Thiếu một người cũng không được!”

Ánh mắt An Nhiên lạnh lùng làm cho Sở An Tu không tự chủ được run lên.

Người ở đây tựa hồ đã hiểu, “Nếu, bọn họ từ chối thì làm sao?”

“Yên tâm, nếu bọn họ là người thật, vậy, bọn họ nhất định sẽ đến.” Hơn nữa một người cũng sẽ không thiếu.

Sở An Tu đi làm nhiệm vụ, chính lúc anh đi, cũng mang theo Vương Thế Kiệt cùng đi.

“Quân chủ, muốn tôi làm gì?” Sắc mặt Độc Cô Uyên Ảnh nghiêm túc nhìn An Nhiên, 4 tên phía sau ngạc nhiên nhìn An Nhiên, đối với bọn họ mà nói, An Nhiên chính là một vị thần.

Bốn người này là tâm phúc của Độc Cô Uyên Ảnh, khi hắn xác định bọn họ đáng tin mới đưa bọn họ đến gặp An Nhiên.

Mà lúc này, bốn người họ nhìn thấy lão đại chân chính của Âm bộ là Phó An Nhiên, biểu cảm nhất thời phản kích.

Phó An Nhiên, người nổi tiếng nhất Ngân Dực! Không phải nói, trong nhà nghèo đến không chịu nổi, không phải nói cô đi quán bar khiêu vũ để đóng học phí hay sao? Không phải nói, cô được người giàu bao dưỡng hay sao? Sao lại trở thành lão đại của bọn họ rồi?

Trong lòng khiếp sợ, nhưng đại BOSS ở trước mặt, bọn họ cũng không thể đem kinh ngạc này hiện ra ngoài mặt mà phải nuốt vào bụng.

“Nhanh chóng tìm những nữ sinh có độ tuổi từ 14 – 18, khi có bất kì tình huống nào phải báo cáo ngay. Còn có, để ý tới nhóm người của Anh quốc.”

“Đạ”

“Các người đi trước đi, tôi có chuyện muốn xử lí.” An Nhiên đứng ở cửa cầu thang, không có bước lên phía trước.

Độc Cô Uyên Ảnh không có nghi ngờ gì, trực tiếp mang người đi, hiện tại hắn còn nhiều chuyện phải làm.

Khi Độc Cô Uyên Ảnh mang người đi rồi, An Nhiên dựa người vào tường, tiếng nói vang lên giữa không gian yên tĩnh, “Đến bây giờ rồi không còn đi ra?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 92: CHƯƠNG 71.2

Không hề động tĩnh.

“Là bản thân tự đi ra, hay là, đến lúc đó...” An Nhiên nói còn chưa hết câu thì tầm mắt của cô xuất hiện một thiếu niên.

Trên người thiếu niên là bộ đồng phục của Ngân Dục, trên mặt có cái mắt kính lớn, tóc mái dài cơ hồ che khuất nửa mặt của cậu.

An Nhiên hơi nhú mày, người này, tựa như cô đã gặp qua nơi nào, đột nhiên trong đầu xuất hiện ra một người.

“Tô Vô Ưu” Nếu An Nhiên nhớ không lầm thì tên của người này.

Thiếu niên kia không nghĩ tới An Nhiên biết tên của hắn, hắn ngẩng đầu, nhìn An Nhiên, ánh mắt mang theo tình tứ, An Nhiên nhìn không rõ.

Ngay từ đầu, chỉ biết Tô Vô Ưu này có vấn đề, nhưng hắn không có hành động nào, cô cũng không quan tâm, nhưng lại không nghĩ tới, bị hắn theo dõi.

Lúc đầu cô cũng không chú ý đến hắn, khi cô cùng tên Ninja trong lúc đánh nhau, đột nhiên có một hạt tảo đỏ bay ra nhưng nó giúp cô không ít, bằng không người bị thương chính là cô.

“Muốn cái gì?” An Nhiên dứt khoát hỏi.

Tô Vô Ưu không nghĩ tới An Nhiên sẽ hỏi như vậy, biểu cảm hắn có chút co quắp, không giống sự bình tĩnh vừa rồi, hắn nắm nắm góc áo, rồi nói:

“Không, không nghĩ tới sẽ muốn gì.”

An Nhiên nhú mày, “Vậy, ý cậu là muốn gì?”

Tô Vô Ưu càng ngày càng căng thẳng, hắn không biết mở miệng nói với An Nhiên như thế nào.

Ngay từ đầu hắn đã biết, Phó An Nhiên có thân phận không bình thường.

Hắn bắt đầu điều tra cô, lúc hắn biết thân phận thật của cô, nhất thời kinh ngạc một lúc, mà hôm nay khi hắn nhìn thấy tất cả những chuyện này càng làm cho hắn khiếp sợ hơn.

Phó An Nhiên thật lợi hại, giống như chị gái của hắn.

“Tôi... tôi...”

“Đừng nói với tôi là cậu cũng muốn gia nhập.” Khoé miệng An Nhiên có chút run rẩy.

Tô Vô Ưu nói, “Không... không được sao? Tôi rất lợi hại, tôi có thể...”

“Có thể” Nếu cậu là người mà đứa nhỏ kia nói, tự nhiên là có thể, trong lòng An Nhiên nghĩ, “Chỉ cần có thể chịu khổ được.”

Ánh mắt Tô Vô Ưu bỗng chốc sáng lên, “Tôi có thể chịu khổ!”

Tầm mắt của An Nhiên vô tình lướt qua nhìn thấy bàn tay trắng nõn của Tô Vô Ưu, chịu khổ? Chuyện này, còn ở phía sau.

Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại nói cho Tô Vô Ưu biết, ba của hắn chết trong tay cô hay sao? Chẳng lẽ Phó An Nhiên lại tốt bụng nói cho hắn biết, người mà ba của hắn mang chính là cô? A, tuy rằng, người đó mang là Tần Lam, cùng với An Nhiên không có mối quan hệ nào.

Trên không trung tại Ngân Dục xuất hiện trực thăng cùng sự kiện nhảy lầu đã lan truyền khắp toàn bộ, mọi người đều tò mò, sự kiện nhảy lầu kia thật hư là như thế nào.

Nhưng Ám bộ của Ngân Dục đã ngăn cản sự tò mò của mọi người, không cho bọn họ đi đến chỗ đó.

Rất nhiều người đang ngồi chờ ở dãy phòng học, ngoại trừ thấy học sinh của Ngân Dục cùng người của Ám bộ đi ra, thì không thấy người nào khác.

Mọi người cảm thấy không thú vị, nhưng vào ngày thứ hai, trên đầu trang báo có đăng “Nhảy lầu” ảnh chụp của người nọ, khi mọi người nhìn thấy trang phức, không ít người nói: Cái này, có phải hắn đang đóng vai Ninja Nhật Bản?

Sau bức ảnh chụp đó là cuộc phỏng vấn của cô gái bị thương, cô gái đó khóc lóc nói với mọi người, người đó muốn giết cô, muốn thực hiện giải phẫu cô, cô khóc như mưa, làm cho mọi người sinh lòng thương, lại đối với Ninja Nhật Bản đó sinh ra hứng thú nồng hậu.

Chuyện này, người lớn của cô gái đó đã báo cho cảnh sát.

Bốp-----!

Một cái bạt tay vang lên, lập tức truyền đến tiếng mắng: “Phế vật!”

Một gã bị ngã xuống đất, nhanh chóng bò lên, tiếp tục quỳ, hai tay vẫn đặt trên đầu gối của bản thân, “Dạ!”

“Ngay cả một nữ sinh của không giải quyết được, lưu lại các người làm gì!” Sơn Điền tức giận nói, hần nhìn Cát Dã đang quỳ trên mặt đất.

“Chúng tôi nhận trừng phạt!” Cát Dã cúi đầu, miệng vết thương trên người của hần còn đang chảy máu.

“Các người cho rằng, chỉ nhận trừng phạt là được?. Tôi thấy các người có chết cũng sẽ không bỏ qua cho các người!” Nếu đến lúc đó người phía trên nếu truy cứu xuống, hần (Sơn Điền) không thoát khỏi quan hệ!

Sắc mặt Cát Dã trở nên trắng bệch.

“Phó An Nhiên không thấy được mặt của mày?”

Sắc mặt Cát Dã càng thêm khó coi.

Sơn Điền nhìn không được tăt Cát Dã một cái nữa, “Phế vật! Mày giết không được người! Lại bị Phó An Nhiên thấy được, mày đây là muốn chúng ta chết hay sao!”

“Đại nhân, cứu tôi!” Hần không thể chết được, nếu như bên trên truy cứu, hần nhất định phải chết.

Sắc mặt Sơn Điền khó coi, “Cô ta đã thấy mặt của mày, nếu vậy, ngay lúc còn đang trong thời gian trao đổi, lúc mọi người không hay biết, giết chết cô ta!”

“Nhưng, cô ta biết chúng ta là người Nhật. ” Cát Dã nuốt nước miếng nói.

Sắc mặt Sơn Điền càng ngày càng khó coi, nhìn thấy người đang quỳ trước mặt mình, hần không thể nào không tức giận hơn, cuối cùng nhịn không được, lại đạp hần mấy cái.

" Phế vật ! Hiện tại phải làm, tốc độ phải nhanh, đem người trong danh sách tìm ra toàn bộ ! Phải tìm được thứ chúng ta cần. "

" Đại nhân, vậy tôi... " Hần nên làm cái gì bây giờ ?

" Đến lúc đó, tôi tự có biện pháp, mấy ngày nay mày cứ ở trong này, mọi nơi đều không được đi. "

" Dạ "

Chuyên học sinh Ngân Dực bị thương đã bị truyền đi rất nhanh, gần đây Ngân Dực dường như xuất hiện trên mọi phương tiện truyền thông, mặc kệ đó là tích cực hay tiêu cực, Ngân Dực vẫn được đề cập đến.

Lúc này, ở Ngân Dực có tin tức mới, chính là học sinh của Ngân Dực cùng học sinh của Nhật Bản sẽ tiến hành trao đổi Nhu đạo (Judo).

Ở học viện Ngân Dực có câu lạc bộ Nhu đạo. Người Hoa Hạ tuy rằng rất ghét người Nhật, nhưng mọi người Hoa Hạ đều yêu thích những điểm mạnh của người khác.

Sở An Tu đi " Mời " học sinh của Nhật Bản, quả nhiên như An Nhiên đã đoán, bọn họ đã đồng ý ngay, nhưng khi anh xoay người rời đi, thì thấy trong phòng của bọn họ hình như thiếu vài người.

Sở An Tu làm như không thấy, ôn nhuận thông báo thời gian, địa điểm rồi xoay bước ra ngoài.

Ra ngoài, anh lập tức thông báo với Độc Cô Uyên Ảnh, bảo hần chú ý tới mấy người Nhật này.

Buổi chiều, khi nhìn thấy danh sách của trao đổi ở Ngân Dực, vậy mà lại thấy tên của Phó An Nhiên.

Sắp tới, Phó An Nhiên không chỉ nổi tiếng ở trên mạng mà còn ở Ngân Dực. Một nữ sinh không có bối cảnh, thì làm sao có thể đi đến nơi cao hơn.

Nghệ thuật đánh cờ của An Nhiên tốt, được sự khẳng định của các đại sư kì nghệ, nếu có người nói An Nhiên không hiểu cách chơi cờ thì chính là đã tăt vào mặt bọn họ.

Nhưng nghệ thuật đánh cờ của cô tốt, không có nghĩ nhu đạo cũng tốt ! Phó An Nhiên này tuy rằng KO Kim Mẫn Tích, nhưng bọn họ chỉ nghe tin đồn thôi, sự thật trong đó họ không biết, nhưng, Phó An Nhiên này có nhiều thói quen xấu, không vì thói quen xấu này là ảnh hưởng đến bọn họ chứ.

Người không rõ tình huống rất nhiều, nhưng chuyện này : chuyện này đối với người Thất ban mà nói, rất nhiệt tình ủng hộ, trong cảm nhận của bọn họ nữ thần là hoàn mĩ không tí vết.

Trong ngày tĩ vớ, nhóm người Nhật Bản đến rất đúng giờ, bọn họ đến sớm hơn mười phút, ngồi bên trái của khán đài, hai bên nói chuyện vài câu rồi tự động ngồi tại vị trí của bản thân.

Có phải là An Nhiên cũng biết nhu đạo ? Cái này có trời biết.

Từ khi nhóm người Nhật tiến vào, tầm mắt An Nhiên đảo quanh nhóm người đó, bảy người này, không có người ngày hôm qua cô thấy, nhưng theo cô, trong bảy người chắc chắn có người mà cô muốn tìm.

Khi nhóm người Nhật Bản tiến vào nhìn thấy người ở câu lạc bộ nhu đạo của Ngân Dực, thấy có An Nhiên là thành viên đang ngồi ở đó, biểu cảm của bọn họ nhất thời hưng phấn.

Tốt, xem ra bọn họ không cần cố tình tìm thời gian giết cô ta nữa, đây là cô ta tự động đưa tới cửa .

Hội trưởng của câu lạc bộ nhu đạo là một thiếu niên cao ráo, cường tráng, là học sinh cao nhị tên Cao Vũ, hẳn cùng người dẫn đầu nhóm người Nhật nói vài câu, rồi cùng đối phương bắt tay.

Người ở không ít, đều vây quanh bọn họ, mọi người nhường như ngừng thở, bọn họ luôn cảm thấy, có chuyện sắp phát sinh.

" Lúc này chỉ là trao đổi võ thuật, không nên tổn thương hoà khí. " Cao Vũ nhìn Tích Bộ nói.

Tích bộ gật đầu " Đúng vậy, chúng tôi rất thân thiện. "

Thân thiện ? Muốn gì đây ? Trong nhóm người coi, có người bắt đầu chăm chọc.

Năm đó, các người đối với người Hoa như thế nào, chính sách tam quang thế nào ?

Vậy mà không biết xấu hổ mà nói thân thiện ? Cút chó.

Cao Vũ cũng không nói thêm bất cứ câu gì.

Hai bên không nói gì thêm, hai bên đã bắt đầu ra quân, người đầu tiên bước lên cũng chính là Tích Bộ, Cao Vũ tự nhiên không chịu thua mà bước lên, hai người chào hỏi, rồi bắt đầu trận đấu.

An Nhiên ngồi ở bên trong, mày cô luôn luôn nhíu chặt, chăm chú nhìn bảy người Nhật bên kia.

Nhóm người này, đến cùng là tìm cái gì ?

Đêm qua khi trở lại nhà họ Phó, Phó lão gia từ nhìn thấy tin tức mà muốn giậm chân, lấy điện thoại trực tiếp gọi người phụ trách sự việc kia, ông đã mắng người đó không ít.

Trong tin tức có nói, người bị sát hại đã tăng lên, thủ đoạn càng ngày càng tàn nhẫn.

An Nhiên không nói cho lão gia từ chuyện mà cô đã đoán, hiện tại chỉ là cô đoán, không có chứng cứ xác thật, không thể đánh rắn động cỏ.

" Ô..Ô... " Tiếng kinh hô của mọi người vang lên.

Một trận kinh hô đem ý thức của An Nhiên kéo về, thấy chính giữa sân, Cao Vũ đã bị đá ra khỏi sân, An Nhiên không thấy quá trình nhưng nhìn thấy biểu cảm phẫn nộ của mọi người thì cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

" Trúng thối ! Không phải chỉ nói trao đổi thôi sao ! "

" Chết tiệt, tôi không biết bọn Nhật này không thành thật như vậy ! "

" Mẹ nó ! Không biết cái gì gọi là trao đổi hay sao ! "

Khán giả, học sinh của Ngân Dực phẫn nộ rồi.

Cao Vũ cùng Tích Bộ có sự chênh lệch quá lớn, Tích Bộ không có chút thủ hạ lưu tình nào, hẳn ra chiêu toàn là những chiêu trí mạng, Cao Vũ đã cố gắng hết sức nhưng không thể chống đỡ nổi, Tích Bộ đá một đá vào cẳng chân của Cao Vũ, cậu nhất thời chịu không nổi nên quỳ xuống !

Nhưng Tích Bộ không dừng lại, hẳn liền đá một đá vào bụng của Cao Vũ ! Trực tiếp đá cậu và ngoài sân !

Tích bộ đá một đá đó có bao nhiêu độc, bọn họ đều thấy rõ, người trong câu lạc bộ nhu đạo đứng dậy, biểu cảm đồng loại tức giận.

Có người xông lên, Cao Vũ cố hết sức nâng tay, ngăn người đi lên.

Hiện tại, cậu chưa thua !

Đối với kết quả này, An Nhiên có thể đoán trước được, danh khí của bảy người Nhật này không nhỏ, nếu người trong câu lạc bộ nhu đạo có thể đấu lại được với bọn họ, vậy người Nhật này thật sự rất yếu.

Nhưng không nghĩ tới hôm nay nhóm người Nhật này lại làm như vậy trước mặt bọn họ (An Nhiên và học sinh ở Ngân Dực)

Tốt lắm !

" Thật kém " Trên mặt Tích Bộ xẹt qua một tia châm chọc, hần nhìn Cao Vũ với ánh mặt miệt thị, hừ nhẹ, " Còn ai muốn tiếp ? "

" Chết tiệt ! " Một người trong câu lạc bộ nhu đạo nhìn không được, muốn bước lên.

Nhưng khi hần chưa bước đi, thì có một bàn tay lạnh kéo hần lại.

Hần có chút ngạc nhiên nghiêng đầu, chỉ thấy khuôn mặt lạnh băng của An Nhiên, sắc mặt của cô không chút biểu cảm, đáy mắt lạnh lùng, làm cho hần rét run.

Phó An Nhiên ? Hơi lạnh quanh thân, thật dọa người.

Ngay lúc hần còn kinh ngạc, An Nhiên từ từ bước ra, cô nắm thật chặt đai lưng, ánh mắt sắc bén như dao, đi đến trước mặt của Tích Bộ.

" Tôi "

Mọi người lập tức yên tĩnh.

Tích bộ bật cười, trên mặt mang theo một tia trào phúng, " Tôi đây không đánh phụ nữ. "

An Nhiên cười cười, sửa sang lại quần áo, không chút để ý, ánh mắt lạnh lùng, " Không có gì, tao đánh mày là được... "

Lời An Nhiên chưa nói hết, Tích Bộ lắc mình, nâng tay hướng đến An Nhiên là đánh---- !

----- Hậu trường-----

Đoạn kịch nhỏ :

" Lão soái ca, anh nói vì sao mà con gái mới có dì cả này ? "

Một ngày nào đó, An Nhiên ôm túi nước ấm nằm trên giường có chút phiền chán nhìn Phó Quân Hoàng đang nghiêm túc.

Phó Quân Hoàng cũng rất rối rắm, sau đó bày ra bộ mặt ngốc ngốc nói : " Anh cũng có dì. "

An Nhiên thờ dài, " Dì của anh có đồ máu ? Người dì này có làm anh muốn sống đi chết lại ? "

Mặt Phó Quân Hoàng vẫn ngốc ngốc lắc đầu

" Em có ! "

" Dì đó là ai ! Anh đi giết bà ta ! " Phó Quân Hoàng một mặt chính khí nói. ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 93: CHƯƠNG 72: GIẤY SINH TỬ

Hít --- -----

Mọi người nhất thời kinh ngạc, nếu cú đâm này dừng lại trên người Phó An Nhiên, Phó An Nhiên không chết thì cũng mất nửa cái mạng!

Mồ hôi đổ đầy trong tay của những người ở đó.

Tích Bộ đột nhiên đánh lén, An Nhiên đã sớm có phòng bị, người Nhật Bản cùng Đại Hân có cùng một “Ưu điểm” đó chính là thích đánh người bất ngờ không để người đề phòng.

An Nhiên nhanh chóng lùi về sau, đứng xa ra nơi Tích Bộ đánh tới, thanh lãnh nhìn hần, “Thật không hổ là người đứng đầu Nhật Bản.” Dù vô sỉ, đủ cường đại.

Lời An Nhiên nói mọi người nghe đều hiểu.

Tích Bộ không nghĩ tới, một nữ sinh gầy yếu thế này là có thể tránh được một cú đánh của hắn, hắn biết tên của cô là Phó An Nhiên, là đối tượng trong nhiệm vụ của bọn hắn.

Hắn muốn lợi dụng lần trao đổi này, làm như không cẩn thận mà giết chết cô.

Trong cuộc trao đổi, sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn, không phải sao?

Mắt của Tích Bộ xẹt qua một tia sát ý, mà sát ý này dễ dàng bị An Nhiên dễ dàng thấy được, Sở An Tu cùng Độc Cô Uyên Ảnh đang ngồi trên khán đài đồng thời nhú mày.

Nhìn thấy An Nhiên không có chuyện gì, mọi người nhất thời thờ phào nhẹ nhõm, bọn họ tựa như chưa từng khẩn trương như thế.

“Đã chuẩn bị tốt?” Tiếng nói thanh lãnh của An Nhiên vang lên.

"Cái này phải là tôi hỏi cô." Tích Bộ hừ lạnh.

Cao Vũ vẫn chưa đi vào trong, cậu kiên trì phải chờ đến trận đấu xong mới đi.

Khi Sở An Tu đưa An Nhiên đến mặt cậu nói là đưa cô gia nhập câu lạc bộ Nhu đạo, lúc ấy cậu kinh ngạc, nhưng cậu ấy (Sở An Tu) nói, cô (Phó An Nhiên) phải là thành viên chính trong lần trao đổi võ thuật, Cao Vũ cũng không nói gì thêm, nhưng cậu cũng hiểu một ít, chính là cuộc trao đổi võ thuật này không đơn giản.

Người Nhật Bản không giống như ngoài mặt của bọn họ, thoạt nhìn họ tốt đẹp dễ gần, thân thủ của cậu nếu so với Tích Bộ kém một ít, nhưng không kém đến mức ngay lúc bắt đầu đã bị họ đo ván như thế.

Nhóm người này, ngay từ đầu không phải đem cuộc trao đổi này như trò chơi.

Phó An Nhiên, thật sự sẽ không có chuyện gì chứ?

Nhưng, cậu không đi tìm Sở An Tu, thì đã bị Phó An Nhiên làm hù sợ, nghĩ đến, ở các câu lạc bộ của Ngân Dực, mặc kệ nó là Taekwondo, Thái Cực, Quyền Anh, thì ai có thể có động tác lưu loát như An Nhiên?

Phó An Nhiên, là một cao thủ.

Cao Vũ được sự giúp đỡ của các thành viên khác, được diu vào trong, chịu đựng đau đớn từ bụng, ánh mắt gắt gao nhìn ở sàn thi đấu.

Biểu của từ cười nhạo trào phúng của Tích Bộ giờ đã thành ngưng trọng.

Là hắn bất cần.

Phó An Nhiên công kích một cách tùy ý, không theo một phương pháp nào, thế nhưng đối với hắn mà nói, tiếp chiêu được là dị thường vất vả, hắn chỉ có thể tránh không thể nào phản công lại, nếu bị đá phải một nơi nào đó thì nơi đó nhất định sẽ bị phế.

Phó An Nhiên này thật không bình thường.

An Nhiên ra tay rất nhanh, cô làm cho Tích Bộ không có thời gian phản công cùng thời gian để thở, khi hắn không ngừng lui ra sau, An Nhiên sử dụng đầu gối, hướng về phía bánh ché của Tích Bộ đá vào, sau đó An Nhiên nắm cánh tay của Tích Bộ, kéo người hắn quăng ra xa!

Bịch -----

Tích Bộ bị ngã xuống đất!

“Hay-----!” Học sinh Ngân Dực đang ngồi ở khán đài không ngừng hô lên.

Biểu cảm của người Nhật nhất thời thay đổi.

An Nhiên không đi đến nơi là Tích Bộ bị ngã xuống, phản ứng của Tích Bộ cực kì nhanh, tuy rằng không bằng An Nhiên, chân của hắn tuy rằng đang ở mép sàn nhưng hắn đứng là còn ở trong sân.

Ánh mắt của An Nhiên ngày càng lạnh, người này không phải là hắn.

Đã như vậy thì không bằng tốc chiến tốc thắng.

Tích bộ chưa từng trải qua sự nhục nhã như vậy, người đá hắn ra ngoài sân thi đấu là một người Hoa Hạ gầy yếu, mỏng manh! Khi hắn bò đến chỗ của An Nhiên, đứng lên, hắn một tay nắm cổ áo của An Nhiên, biểu cảm của An Nhiên luôn nhàn nhạt, cô đột nhiên ghé sát hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói vài câu, đột nhiên ra tay, đến lúc này cô chưa từng thủ hạ lưu tình, khi Tích Bộ cùng mọi người chưa biết chuyện gì xảy ra thì hắn đã bị văng ra ngoài, lúc này

Tích Bộ bị té lăn, không còn đứng lên nổi.

Tích Bộ ôm bụng, thoát nhìn rất thống khổ.

Người của Nhật đồng loạt đứng dậy, bọn họ muốn nhìn thương thế của Tích Bộ, nhưng bị Sơn Điền ngăn lại, ở phương diện này Tích Bộ là người có kĩ thuật tốt nhất, thì làm sao có thể bị một nữ sinh đánh bại?

An Nhiên lạnh lùng nhìn Tích Bộ vẫn còn duy trì ngạo khí của bản thân, An Nhiên ngồi xổm xuống bên cạnh hắn, nói vào trọng tâm của đề tài, “Tao đã nói rồi, mày không phải đối thủ của tao.”

Con người An Nhiên rất lạnh, Tích Bộ nhường như rơi vào một hầm băng.

“Phó An Nhiên! Mày (lúc này đối xưng hô nha, TB hiện đang tức) muốn làm gì ! ” Tích Bộ nhìn An Nhiên, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Toàn thân hắn mồ hôi lạnh ứa ra không ít, loại cảm giác này hắn chưa từng thấy qua, hắn sợ hãi mà không biết đó là cái gì.

An Nhiên nhún vai, " Tao cũng không làm gì mày, ở nơi này mọi người đều thấy được. "

Điền Bản biết, Tích Bộ thật sự đã thua, hắn có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, Tích Bộ đã thua trong tay của nữ sinh này, vậy ở chỗ hắn không ai có thể là đối thủ của cô ta.

Người Nhật mang Tích Bộ còn đang giãy dụa đi xuống, biểu cảm của bọn họ thoát nhìn rất phấn khích.

Mọi người ngồi xem không nghĩ tới gặp sự việc lớn như vậy, Phó An Nhiên này là người nào, cô là vận nãg hay sao ? Có phải gọi là văn võ song toàn không !

" Nữ thần ! Khá lắm ! " Trong đám người tuôn ra một trận cuồng hô hò hét.

" Nữ thần, chúng tôi sẽ vĩnh viễn ủng hộ cô ! "

" Nữ thần, đánh đám Tiểu Quỷ Tử chúng tôi bởi hoa lá ! Chúng chết, chúng tôi sẽ giải quyết hậu quả ! "

An Nhiên hướng tới đám người kêu to thì nhìn lại, lúc này không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền ngậy ngấn cả người, một đám người ngồi đứng trên khán đài, bọn họ đang vui mừng nhảy nhót, người đứng đầu đang lôi kéo Tô Nặc, mà người đứng bên cạnh là Cố Hữu.

Là người của Thất ban.

Nhóm người này, càng ngày càng đáng yêu.

Nghe được người Thất ban kêu An Nhiên là nữ thần, nhất thời mọi người đều hứng trí, một người rồi hai người mở miệng kêu, sau đó là toàn bộ, tất cả mọi người đều kêu An Nhiên là nữ thần.

Trong lòng An Nhiên buồn cười, sau đó quay người, nhìn sắc mặt không tốt của Sơn Điền nói, " Quý quốc còn khiêu chiến không ? " Biểu cảm An Nhiên cùng biểu cảm của Tích Bộ không sai biệt, thậm chí còn nghiêm nghị hơn làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Sắc mặt của nhóm người Nhật đồng loạt biến đổi.

Phó An Nhiên đang trêu cợt họ !

" Không vấn đề, các người không khiêu chiến, vậy để tôi đến khiêu chiến các người. " Nếu cô không làm cho bọn họ xuất người thì sẽ không buông tay.

Cô có thể dẫn người đến bao vây, sau đó cho người cởi bỏ quần áo của bọn họ để xem trên người có vết thương hay không, nhưng cái này thật chất là quá mạo hiểm cũng không có tác dụng. Nếu bọn họ nói đến đó để cướp, đến lúc đó bọn họ sẽ không bỏ qua. Khi đó, bọn họ sẽ bắt lấy chuyện này không tha, có khi lên truyền thông là nói họ gặp đải ngộ như thế nào khi ở đất khách quê người.

An Nhiên không muốn bọn họ lấy cớ, cô phải làm cho bọn họ có nỗi khổ cũng không nói được.

An Nhiên vừa nói, mọi người còn đang la hét bỗng dưng yên tĩnh.

Nữ thần vừa nói cái gì ? Khiêu chiến người Nhật bản ? Cô ấy điên rồi ư ?

Lúc này thắng một trận, bọn họ có thể cho rằng đó là may mắn, nhưng nếu một nữ sinh may mắn thắng một lần mà đi khiêu chiến với người khác, bọn họ nhất thời tập trung vào người không cao lớn đó (An Nhiên).

" Vị bạn học này, cô có biết bản thân mình nói gì không ? " Điền Bản với gương mặt tròn tròn tuy rằng mang theo ý cười, nhưng đằng sau nụ cười là nét lạnh lùng như băng, lại bị An Nhiên nhìn thấy rõ ràng.

"Đương nhiên. "

"Được, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào... "

"Yên tâm, mọi chuyện tôi đều chịu. " An Nhiên đánh gãy lời Điền Bản, "Đương nhiên, nếu như các người còn lo lắng, chúng ta có thể lập giấy sinh tử. "

Giấy sinh tử là do hai bên cùng lập, bất kể là xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, cũng không truy cứu, tức là, trong trận đấu, mặc dù người nọ mất đi tính mạng thì người kia cũng không phải đi tù.

Ánh mắt của Điền Bản xẹt qua một tia ám quang.

Phó An Nhiên này quả nhiên đã mắc câu.

Hắn còn không biết sử dụng phương pháp gì để đối phó với Phó An Nhiên, không ngờ được cô lại đưa mình tới cửa, cái này gọi là thiên đường có lối cô không đi, địa ngục không cửa lại xông vào.

Điền Bản đã làm tư tưởng với bản thân, sau đó mới nhìn An Nhiên nói, "Cô đã nói vậy, vậy thì chúng ta sẽ lập một bản "

An Nhiên cũng không để ý, ánh mắt xẹt qua một tia băng hàn.

Sở An Tu soạn thảo xong, cuối cùng đưa giấy cho An Nhiên "Giấy sinh tử " để An Nhiên kí tên vào, rồi sau đó đưa cho sáu người của Nhật để bọn họ kí tên, cuối cùng, Sở An Tu còn đề mọi người ấn tay.

Muốn lấy mạng của quân chủ, trước hết phải giữ mạng của bản thân cho cẩn thận.

Điền Bản cảm thấy như vậy rất tốt, dù sao, bọn họ cũng muốn mạng của An Nhiên. Phó An Nhiên đã biết nhiều chuyện, bọn họ không để cô tiếp tục sống.

Mọi người nín thở nhìn bọn họ trao đổi "Giấy sinh tử ", có người thậm chí còn lo lắng, An Nhiên có phải đang lúc chờ thi đấu thì bị đám người đó ám sát, nghĩ tới nghĩ lui, bọn họ không thể nào an tâm.

Ngoài trừ Tô Nặc cùng Cố Hữu là hai người không lo lắng gì cả.

Theo Cố Hữu, nhóm người này đứng cùng không chỗ với An Nhiên, cơ hồ không thể nào so sánh được, cậu nhàn nhạt ngồi ở trên khán đài, không nói một câu nào mà chỉ xem.

Trong cảm nhận của Tô Nặc, An Nhiên vĩnh viễn là tuyệt nhất, đối với cô mà nói, An Nhiên không có gì là không làm được, mà đây là lần đầu tiên cô nghe nói đến giấy sinh tử, cả người không thể không hưng phấn, mà An Nhiên trong cảm nhận của cô có thể so sánh được với chú nhỏ.

Giấy sinh tử do Sở An Tu giữ, An Nhiên sửa sang lại quần áo, cô chạy đến giữa sân, chờ người của Nhật tiến lên.

Lúc này, bên Nhật chỉ định một nữ sinh, An Nhiên biết ả ta, ả tên là Anh Chi, thoạt nhìn ả bé nhỏ nhưng sức lực cùng tốc độ của ả không nhỏ như người của ả.

An Nhiên không có thời gian cùng đám người này quan sát qua lại, Anh Chi mới ra tay được mấy đòn đã bị An Nhiên đánh ngã dưới sàn, cả người ả đều bị khoá lại, làm cho ả không cử động được.

Đối với nhu đạo, An Nhiên không thích, nhưng kiếp trước, cô có một người bạn là người Nhật Bản, thích vận động bằng nhu đạo, mỗi lần hắn luyện tập đều mang cô theo, đi đâu cũng mang cô, dần dà, những quyền cước của nhu đạo liền thấm vào xương cốt của cô.

An Nhiên đem Anh Chi khoá lại rất căng, đến khi Anh phát ra khẩu hiệu thua, An Nhiên mới dừng tay.

Nhưng khi An Nhiên mới buông tay, Anh Chi đột nhiên đứng dậy, đánh tới An Nhiên !

An Nhiên nhanh chóng lách thân, nhanh chóng tránh cánh tay đánh tới bản thân !

Bụp---- Âm thanh An Nhiên ngăn cản cánh tay Anh Chi.

Phịch----- An Nhiên phản công đem tay của Anh Chi nắm lấy! Trong tay của Anh Chi còn cầm mấy cái phi tiêu nhỏ.

Trong lòng An cười lạnh, ở trước mặt Phó An Nhiên cô là còn đùa cợt. Được vậy để coi ai sẽ lợi hại hơn.

Mặt Anh Chi xẹt qua một tia hoảng sợ, trên đầu của phi tiêu có độc, đó là loại độc tố thần kinh mới nhất! ả không muốn chết!

An Nhiên không cho ả cơ hội suy nghĩ, cô nắm lấy tay của ả, vẽ một vết thương trên người ả, sau đó xoay người, âm thanh của Anh Chi rít gào, không chút lưu tình đem phi tiêu ghim vào người ả.

Bịch----

An Nhiên trực tiếp đá Anh Chi ra khỏi sân đấu

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An nhưu này, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, à hết sức bỏ tới chỗ của Điền Bản, à thật vất vả mới bò đến được, à gất gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: CHƯƠNG 72.2

Wow-----

Mọi người kích động đứng lên, không nghĩ tới An Nhiên có thực lực như vậy, cô đánh bại Tích Bộ, không phải nhờ vận khí tốt nha.

“Cô xem, trên người mà mang những nhur này, trong sinh hoạt rất nguy hiểm a.”

Âm thanh lạnh lùng của An Nhiên vang lên, khán đài đang yên lặng bỗng nhiên vang lên.

Sắc mặt Sơn Điền rất khó coi, Anh Chi vừa mới đá ra, trên đó lại xuất hiện nhiều người đi đến, An nhưu này, không tính toán sẽ tiếp tục đùa, đến khi thấy một nam sinh chạy đến giữa sân nói vài câu thì cuộc đấu tiếp tục.

Trong lúc này, mọi người không để ý đến Anh Chi còn đang gian nan trên mặt đất, à hết sức bỏ tới chỗ của Điền Bản, à thật vất vả mới bò đến được, à gất gao nắm lấy ống quần của, cầu xin “Đại Nhân, cứu tôi, đại nhân!”

“Đem đi xuống!” Lúc này mà còn kêu hấn cứu? Mẹ nó người này đầu óc có vấn đề!

Sắc mặt Sơn Điền khó coi đến cực điểm.

Phó An Nhiên này, quả nhiên không thể giữ lại! Phải giết chết!

Có một người đàn ông đem Anh Chi ra khỏi, đi đến nơi ở của người Nhật.

Bịch----

Lại một người lại bị đánh ra sân.

Mọi người không nghĩ tới trận đấu kết thúc nhanh như vậy, tựa như mới thấy người nọ vào sân, thì bị An Nhiên không chút lưu tình, mà ném ra ngoài.

Lúc sau mọi chuyện càng thuận lợi, hoàn toàn đem An Nhiên trở thành người ưu tú.

Đến khi An Nhiên ném năm người Nhật ra khỏi sân, những người đó cơ hồ là nằm trên mặt đất, không ngừng rên to.

Sắc mặt Điền Bản rất khó coi, nhìn thấy mọi người đang nằm trên mặt đất không ngừng rên rỉ, mặt hắn đều biến đen.

“Chắc vị cuối cùng là một cao thủ, tôi nói, chúng ta phải làm cho tốt, thế nào?”

Khoé môi An Nhiên nhàn nhạt cười, mặc dù là cười nhưng ai nhìn thấy đều sẽ dựng tóc gáy, cả người mơ hồ sợ hãi.

Điền Bản hít một hơi thật sâu, hắn nhìn Cát Dã đã dịch dung, ánh mắt trầm xuống, phải giết chết Phó An Nhiên!

Cát Dã hơi nhíu mày, mệnh lệnh của Điền Bản hắn không thể không tuân thủ, chỉ có thể nghe theo.

Cát Dã vừa bước vào sân, tầm mắt An Nhiên nhìn hắn, “Cảm thấy dễ chịu sao?”

Lời của An Nhiên vừa nói ra làm mọi người nhất thời sững sốt, không ai nghĩ tới, An Nhiên hỏi câu này là sao, dễ chịu? Cô đang hỏi cái gì?

Nhưng biểu cảm nhất thời biến đổi, đáy mắt của hắn hiện lên vẻ khiếp sợ.

Cô đã nhìn ra!

An Nhiên không nói gì thêm nữa, cô đứng ở giữa sân đấu.

Sắc mặt của cô đã đỏ lên, hô hấp so với ban đầu đã dồn dập hơn rất nhiều, tuy rằng thân thủ của những người đó không là gì, nhưng những người đó đã làm lãng phí không ít thể lực của cô.

Mọi người lo lắng nhìn An Nhiên.

Đối với bọn họ, An Nhiên đã cho bọn họ nhiều kinh hi.

Bọn họ không nghĩ tới, Phó An Nhiên có thể chiến đấu tới bây giờ, một mình cô là đấu với 6 người Nhật, cô cũng không than, không nóng nảy, sắc mặt vẫn thản nhiên, đến cả ánh mắt cũng thanh lãnh cùng đạm mạc không có một tia bất biến nào.

Phó An Nhiên luôn luôn như vậy, ôn hoà, như cô bây giờ làm cho bọn họ yêu đến chết.

“Không cần đánh theo Nhu đạo, chúng ta có thể đánh cái nào là người đó thích, thế nào?” An Nhiên nói xong, đem trang phục nhu đạo trên người cởi bỏ, bên trong là trang phục bình thường.

Cát Dã không nghĩ tới chiêu thức này của An Nhiên, xác thực đối với Nhu đạo hắn không thể nào so sánh được với mấy người kia, nhưng, Phó An Nhiên này không phải tự tin quá mức.

Mọi người có chút không hiểu, nhưng nghe ý của An Nhiên, thì chính là hai người này trước kia có đánh với nhau rồi.

Điền Bản nghe Phó An Nhiên nói xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, Phó An Nhiên quả nhiên đã biết tất cả!

Cát Dã cùng An Nhiên không sử dụng nhu đạo để tỉ thí, trong mắt của mọi người thì thấy hai người đánh nhau túi bụi, giữa bọn họ có chút dị thường, giống như là đang luận võ trên TV, mọi người đều hưng phấn đồng thời còn vì An Nhiên cầu nguyện.

Tô Nặc ở một bên nhìn thấy rất rõ, cô cũng không lo lắng nhiều cho An Nhiên, nhưng cô không ngừng nắm chặt Cổ Hữu, không ngừng hò hét cổ vũ cho An Nhiên, toàn bộ khuôn mặt nhỏ đều đỏ bừng thoát nhìn cực kì đáng yêu.

Cát Dã cùng An Nhiên trong lúc tỉ thí, thoát nhìn là thể lực ngang nhau, nhưng thực tế cái khổ bên trong thì chỉ có Cát Dã cảm nhận được, mỗi một cú đánh của An Nhiên là nhắm tới vết thương ở bả vai của hắn, hắn vì tránh né nên cần nhiều tâm tư, nhưng hắn không thể nào tránh khỏi được, cú đánh tiếp theo của An Nhiên lại đến.

Bịch--- hung hăng đánh một quyền trên bả vai của hắn! Thân thể Cát Dã nhất thời lao đảo! An Nhiên chạy nhanh tới chỗ Cát Dã, nhắc chân, hung hăng đá vào bụng của hắn, con đau, trong nháy mắt truyền khắp cơ thể.

Trên quần áo của Cát Dã thấm vết máu, ánh mắt của An Nhiên lạnh lùng.

Khi mọi người thấy Cát Dã bị đánh ngã xuống đất, thì thấy việc này đã xong rồi, học sinh Ngân Dực đứng lên đồng loạt hoan hô, tuy rằng được gọi là thi đấu hữu nghị, nhưng, mọi người Hoa Hạ có một truyền thống tốt đẹp, chỉ cần có người nước ngoài đến trao đổi, bọn họ sẽ vô điều kiện mà ủng hộ người Hoa Hạ.

Ngay lúc mọi người hoan hô, sắc mặt của Điền Bản đen đi không ít, An Nhiên cũng không buông Cát Dã ra, cô liền túm cổ áo của Cát Dã, khoé môi giương lên một nụ cười như ác ma:

“Giết người rất thú vị sao?” An Nhiên thanh lãnh nói một câu.

Cát Dã không biết bản thân Phó An Nhiên sẽ làm cái gì tiếp theo, toàn thân hắn lúc này rất đau, giống như có nhiều con sâu con đang ăn từng chút từng chút, toàn thân hắn đau đớn đến khó nhịn.

Lời nói lạnh lẽo phát ra.

“Tôi.. tôi không hiểu cô đang nói gì.” Cát Dã chịu đựng đau đớn nói.

An Nhiên nói tay ra khỏi cổ áo, Cát Dã phịch một tiếng ngã xuống đất, An Nhiên vỗ vỗ tay, lạnh lùng nói:

“Không sao, chúng ta hiện tại còn nhiều thời gian, sẽ từ từ.”

Không biết An Nhiên là cố ý hay vô tình, ở nơi tay ra khỏi Cát Dã, một cước dẫm trên bả vai của hắn, nháy mắt, trên bờ vai của hắn máu ra càng nhiều.

Cát Dã lăn ra, không hô lên tiếng nào, hắn cắn chặt môi dưới, gắt gao nhìn An Nhiên, ánh mắt đầy hận ý nhìn An Nhiên càng đậm.

Sở An Tu cuối cùng cũng biết An Nhiên vì sao mà muốn viết giấy sinh tử, trước mặt mọi người, muốn giết chết người này.

“Phó An Nhiên! Cô muốn làm gì ! ” Điền Bản đột ngột đứng dậy, găm lên với An Nhiên.

Mọi người nghe tiếng rống của Điền Bản, trong lòng không tránh khỏi nghi ngờ, An Nhiên là muốn làm gì ?

Nhưng rất nhanh bọn họ phản ứng lại, nữ thần của bọn họ lại bị tên Nhật Bản mập này rống lên !

Nháy mắt, mọi người tập trung lên người của tên bí đao kia.

" Làm gì ? Đương nhiên là tỉ thí. " An Nhiên trả lời không chê vào đâu được.

" Hắn đã thua ! "

" Vậy sao ? Vậy hắn có nhận thua chưa ? " Con người An ngày càng lạnh, “ Người Nhật của các người đã nhận thua sao ? ”

Cát Dã vừa định lên tiếng nhận thua thì nghe được câu đó, nháy mắt cảm miệng, hắn không thể đại diện cho người Nhật.

Son Điền không biết phải nói gì, hắn đã nhìn ra, Phó An Nhiên chính là muốn giết Cát Dã.

" Thầy Son Điền, các người đã lập giấy sinh tử, nếu trong đó có một bên không đồng ý, thì bên khác không được kết thúc, các người đã kí tên cùng ấn dấu vân tay. " Sở An Tu đi ra, ánh mắt mang theo một tia không nói vào đâu được.

Đồng tử trong nháy mắt co rút nhanh!

Giấy sinh tử! Đáng chết!

Phó An Nhiên từ lúc bắt đầu đã biết kế hoạch của bọn hắn, ngay từ đầu cô đã tính kế bọn hắn, cô

“Không, không được! Các người không thể làm vậy!” Son Điền trừng Sở An Tu, tuy rằng khi bọn họ trở về Nhật Bản không chừng sẽ chết, nhưng nếu chết trong tay của Phó An Nhiên thì sẽ bị tổ chức xoá tên.

Chuyện này đối với bọn họ là một sự vũ nhục.

Son Điền còn muốn nói gì, thì không biết chỗ nào đi ra một người mặc đồ đen chế ngự hai tay của hắn.

“Các người muốn làm gì! Tôi có thể đi cáo trạng các người! Các người ở đây là vi phạm pháp luật!” Son Điền có chút hoảng.

Sở An Tu quơ quơ giấy trong tay “ Giấy sinh tử”, “ Không có sao, thầy đi được là tốt rồi ”

Người đang nằm trên đang rên rỉ, khi bọn họ nhìn thấy “Giấy sinh tử”, biểu cảm không tốt hơn.

Trong lúc này, An Nhiên ngồi xổm xuống chỗ Cát Dã, tiếng nói thanh u mà băng hàn:

“ Nói hay không?”

Cát Dã không nhìn biểu cảm của An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, “ Không sai, mày chính là một nam tử hán.” An Nhiên vẫy tay, “Đem người này mang đi.”

Nháy mắt, một đám người có trang phục màu đen đi đến chế phục hắn, bọn họ không chút biểu cảm, con người đang còn nửa cái mạng bị mang đi, học

sinh Ngân Dục kinh ngạc.

Mà lúc này, người còn đang huấn luyện Phó Quân Hoàng cũng nhận được tin tức, cùng một đám người chạy đi -----

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: 73: BẮT ĐƯỢC

Khi Phó Quân Hoàng đi đến, An Nhiên đang ngồi trên sofa, nhìn Độc Cô Uyên Ảnh đang thăm vấn đám người Nhật, trong phòng, ngoại trừ âm thanh của roi đánh thì không còn âm thanh gì khác.

Nhóm người này, rất có thể chống cự.

Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, đem cơ thể lạnh lùng ôm vào lòng.

An Nhiên vẫn chưa đem người Nhật vào Vô Xá, mà đem nhóm người này vào phòng Âm Bộ mà thăm vấn.

Khi xác định nhóm người này là người sát hại cô gái đó, An Nhiên đã nhắn tin cho Phó Quân Hoàng, mặc kệ là như thế nào, vào ngày mà người Nhật tiến vào Ngân Dục cũng được sự chú ý của truyền thông, mặc kệ là họ phạm vào chuyện gì, bọn họ (Ngân Dục) đều muốn đem bọn họ (Nhật Bản) chinh đến tận thâm rồi đuổi về. Nếu chuyện này mà xử lý không ổn thoả thì sẽ biến thành sự tranh cãi của bạn bè quốc tế.

An Nhiên muốn tự bản thân giải quyết, nhưng nghĩ đến bản thân cô là người họ Phó, nên cố gắng nhẫn xuống.

Mặc kệ kiếp trước là Tần Lam hay kiếp này là Phó An Nhiên, cô đối với người Nhật không có ấn tượng tốt.

Khi Phó Quân Hoàng ôm cô vào lòng, thì hàn khí xung quanh người cũng giảm xuống, dựa vào bộ quần trang, cô đem người dán lên anh.

“Lão soái ca...”

“Không có chuyện gì, anh đã đến.” Nhìn thấy bộ dáng mệt mỏi của cô, tâm của anh liền mềm nhũn, còn có cảm giác đau lòng.

An Nhiên cười, lắc đầu, “Không có gì, rất nhanh sẽ giải quyết tốt.”

Phó Quân Hoàng không bắt ép cô, cô chính là bảo bối của anh.

Đùng----

Tiếng roi quất trên người Cát Dã, biểu cảm của Độc Cô Uyên Ảnh ngày càng lạnh, “Đến chết cũng không nói sao? Không sao, chúng tao còn rất nhiều cách.”

“Đây là các người phạm pháp! Tôi sẽ đi tố cáo các người, các người làm hại đến bạn bè quốc tế! Tố cáo các người tùy tiện mà nhốt người, hơn nữa còn...” Sơn Điền bị trời ở ghê, hẳn là người duy nhất không bị tra tấn.

“Ô? Như vậy tôi không phải có thể nói các người giết hại người dân của nước tôi?” An Nhiên dựa người vào Phó Quân Hoàng, ánh mắt lạnh lùng, biểu cảm băng hàn làm cho người ta phát lạnh.

Sơn Điền nhất thời nghẹn lời, “Các người vu khống để hãm hại chúng tôi!”

“Vu hãm (vu khống + hãm hại) các người?” Trên mặt Độc Cô Uyên Ảnh hiện lên một tia lạnh lẽo, cậu đi đến phía trước mặt Cát Dã, với ánh mắt hung ác, trực tiếp tát vào mặt hắn (Cát Dã)! Chỉ thấy có một mặt nạ da người tróc ra! Mặt thật của Cát Dã hiện ra.

Mặt nạ da người rất dính vào mặt thật, bị mãnh liệt xé toạc ra làm Cát Dã nhất thời kinh hô ra tiếng, trên mặt nóng bừng đau đớn làm cho hắn kêu to không thôi.

“Cái này là cái gì?” Độc Cô Uyên Ảnh giờ cái mặt già kia, băng hàn nhìn Sơn Điền.

Sơn Điền biến sắc, nhưng hắn vẫn cố chống đỡ nói, “Cái này là cái gì? Chúng tôi..”

“Không sao, vào ngày hôm qua, ở Ngân Dục đã xảy ra một chuyện, tôi nghĩ thầy Sơn Điền nhất định biết.” Lúc này, một thân đồng phục Sở An Tu cầm một chồng ảnh chụp đi vào, khi cậu nhìn thấy Phó Quân Hoàng ngồi cạnh An Nhiên, biểu cảm nhất thời kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã thu hồi.

“Tôi không biết các người nói gì.” Đáy lòng Sơn Điền bồn chồn, hắn không biết để lại dấu vết ở nơi nào, thành công đã đến gần nhưng ở đâu lại nhảy ra

một Phó An Nhiên !

" Không sao, " thầy " nhìn vào ảnh chụp sẽ rõ. " Sở An Tu lấy ảnh chụp đặt trước mặt Sơn Điền, Sơn Điền thấy, sắc mặt nhất thời biến đổi !

Người trên ảnh đúng là Cát Dã !

Đó là lúc Cát Dã cùng An Nhiên ở trên sân thượng đánh nhau, An Nhiên thừa dịp loạn mà chụp được, Cát Dã muốn cướp về, nhưng lúc đó hẳn không phải là đối thủ của An Nhiên, bởi vậy không cướp về được.

Sự việc này, hẳn chưa nói với Sơn Điền, bởi vì Cát Dã biết, nếu hẳn đem chuyện này nói ra, hẳn sẽ chết.

" Tại sao phải làm như vậy ? " An Nhiên lạnh nhạt nói.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng nắm tay lạnh của An Nhiên, bảo bối của anh hiện đang rất giận.

"Tôi không hiểu các người nói gì!" Không thể thừa nhận, nếu không, mọi chuyện sẽ kết thúc, bọn họ sẽ xong đời.

" Không hiểu?" An Nhiên nở nụ cười, " Không sao, các người thích lấy đầu người khác để chơi đùa? Tôi đây sẽ để các người tiếp tục chơi."

An Nhiên vừa dứt lời, vài người thiếu niên mặc đồng phục màu đen đề Anh Chi xuống, tóc của ả hỗn độn, trên người còn mặc đồng phục nhu đạo, bước chân có chút kì quái, hiển nhiên đã hiểu quá trình vừa xảy ra.

Mấy người đó đem Anh Chi đặt trên bàn duy nhất trong phòng, bên cạnh bàn có một con dao đang phát sáng.

"Đây, cho các người cùng chơi." Tiếng nói An Nhiên rất nhạt, những người đang ở đây đang ngăn người nhìn cô, trong đó người của Âm Bộ và Sở An Tu.

Sở An Tu có chút không hiểu An Nhiên, anh biết quân chủ là máu lạnh, trong mắt của cô, không có mềm lòng, nhưng có chỗ bất đồng, hiện tại Phó Quân Hoàng đang ở bên cạnh Phó An Nhiên, nếu anh (Phó Quân Hoàng) biết mặt tàn nhẫn này, vậy Phó Quân Hoàng có hay không. ...

Nhưng, khi anh (Sở An Tu) nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng, cả người đều ngây ngẩn.

Biểu cảm Phó Quân Hoàng không thay đổi, anh vẫn như trước mặt không thay đổi, cả người tản ra hơi thở người lạ chớ lại gần, nhưng ánh mắt của anh vẫn nhìn vào một người, loại ánh mắt này anh (Sở An Tu) chưa từng thấy qua, thật ôn nhu, thật ấm áp, giống như mọi chuyện đang phát sinh không có liên quan gì đến anh (Phó Quân Hoàng), anh (Sở An Tu) có thể nhìn ra, anh (Phó Quân Hoàng) đang nhìn bảo bối trân quý nhất của anh (Phó Quân Hoàng).

Sở An Tu cảm thấy bản thân mình rất buồn cười, quân chủ là ai? Ngay cả Phó Quân Hoàng không thể tiếp thụ được, vậy quân chủ sao có thể ở bên cạnh anh (Phó Quân Hoàng) lâu như vậy? Làm sao có thể tin tưởng anh (Phó Quân Hoàng) như vậy?

Che giấu đáy lòng đang chua xót, ánh mắt nhìn xuống Sơn Điền, biểu cảm vẫn ôn hoà như trước.

" Chúng tôi là được Nhật phái đến để trao đổi, các người không thể áp dụng hình phạt vậy với chúng tôi!" Sơn Điền đột nhiên như bắt được cái gì đó, bỗng nhiên đứng lên.

" A, xem lời "thầy" nói, cái này đều là tự bản thân làm ra, thế nào mà nói hình phạt riêng? Ngay cả đầu của nữ sinh các người cũng chặt bỏ được, trên người các người có kiếm, thật sự không có liên quan!" Khoé môi An Nhiên cười rất lạnh.

Phó Quân Hoàng cực kì đồng ý gật đầu.

Từ đầu bọn họ đã chuẩn bị tất cả!

"Không, các người không thể giết tôi, tôi không muốn chết, tôi không muốn chết!" Anh Chi đang bị kìm trên bàn la to, tay của ả ta đang vuốt ve cái gì đó trên bàn, đột nhiên, tay của ả đụng được một thanh dao lạnh lẽo, ả nắm chặt dao, hướng tới người bên cạnh chém ----

Đùng ----

Tiếng súng vang lên

Thanh dao rơi xuống, thiếu niên đang ấn Anh Chi cũng bị dính một ít vết máu, mà hai bên tai hẳn cũng nghe tiếng hét chói tai của Anh Chi.

Tay của ả bị đạn xuyên qua!

An Nhiên nhú mày, Phó Quân Hoàng bình tĩnh đem súng trong tay đặt ở trên sofa, biểu cảm tự nhiên.

Đáy lòng của Độc Cô Uyên Ảnh trầm xuống, bọn họ ở trong này cũng nghe được, nói Phó Quân Hoàng sở hữu những kỉ tích như thế nào, nhưng Âm bộ của Ngân Dực lại phụ thuộc vào Vô Xá, Phó Quân Hoàng cũng không biết, người đứng đầu cũng như quan trọng nhất ở Vô Xá, Phó An Nhiên, anh (Phó Quân Hoàng) cũng không biết.

Cũng vì điều này, An Nhiên mới đem Phó Quân Hoàng tới Ngân Dục.

“Chỉ cần cô nói với tôi, cô sẽ không chết.” An Nhiên từ trong lòng Phó Quân Hoàng đi ra, đến trước người đang kêu to, nói.

Anh Chi sớm bị đau khắp toàn thân, “Cô... Không, tôi không muốn chết, không muốn chết..”

“Tôi biết, không có người nào muốn chết.” Khoé môi An Nhiên cười.

“Anh Chi! Nếu cô dám-----” nói còn chưa hết, mặt của hắn ta bị một con dao xẹt qua.

“Không cần tra tấn hắn, tôi nói! Tôi nói!” Một âm thanh bén nhọn lên tiếng, biểu cảm của Thiên Xuyên rất khó coi, thoát nhìn rất thống khổ, “Các người không cần đối với chúng tôi như vậy, chúng tôi nói, chúng ta, sẽ nói tất cả.”

“Thiên Xuyên! Cô có biết bản thân đang nói gì không!” Sơn Điền rống giận nói.

“Tôi biết! Tôi biết, làm sao tôi không biết được!” Thiên Xuyên la lớn đứng lên, “Chúng tôi chính là đến trao đổi, thật sự tôi cho rằng, chúng tôi chỉ đến trao đổi, nhưng vì sao lại muốn chúng tôi thực hiện nhiệm vụ khác? Chúng tôi không phải muốn đến giết người, mỗi lần giết người, tôi đều ngủ không yên, bọn họ đều là những đứa trẻ không biết gì cả, những đứa trẻ tốt, tốt như vậy...”

Lời nói của Thiên Xuyên vang lên làm cho cả phòng lâm vào một mảnh tĩnh mịch.

An Nhiên không mở miệng, cô đang đợi.

“Chúng tôi không muốn làm như vậy, nhưng nếu chúng tôi không giết người trong cái danh sách đó, chúng tôi sẽ chết.” Tích Bộ đang bị trói đằng sau lên tiếng, “Trên danh sách không biết có bao nhiêu người, chúng tôi chỉ cần một vài ngày là có thể, nhưng lại không nghĩ tới, Cát Dã bị thất thủ, đụng tới cô.”

Cát Dã nghe được Tích Bộ nói, gục đầu xuống, trên vai cùng bên hông của hắn đang đổ máu.

Thất thủ sao? Cát Dã hất ra tay, làm sao có thể thất thủ? Nhưng khi đối mặt với một nữ sinh trong mắt hàm chứa ý cười, lần đầu tiên hắn bắt đầu hỏi tương, bọn họ làm như vậy là vì cái gì, bọn họ không phải là sát thủ, bọn họ chỉ là những học sinh trao đổi.

Sơn Điền đã giận đến nỗi không biết nói gì, đến khi hắn muốn nói, thì miệng hắn đã bị Độc Cô Uyên Ảnh băng lại.

“Danh sách? Danh sách gì?” An Nhiên chú ý tới từ này.

“Chúng tôi làm nhiệm vụ dựa vào danh sách này, người có tên trên danh sách chúng tôi đều phải trừ khử.” Tích Bộ cười, hắn cười nên ảnh hưởng tới ngực đang bị thương, từng cơn đau đột nhiên truyền khắp toàn thân.

“Chúng tôi không nghĩ tới, Sơn Điền nói với chúng tôi, nếu chúng tôi không làm theo thì trong tổ chức sẽ giết người nhà của chúng tôi, chúng tôi chỉ có thể làm như vậy, chỉ có thể như vậy!” Anh Chi đột nhiên la lớn.

“Tổ chức gì?”

“Không, tôi sẽ không nói cho các người biết, không nói được, tôi sẽ chết, tôi sẽ chết.” Anh Chi đột nhiên lầu bầu nói ra.

Mây của An Nhiên càng nhều chặt, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cũng lạnh xuống.

Xem ra, chuyện này chưa xong.

“Tôi cũng thật thích học sinh của Ngân Dục, bọn họ tuy rằng đối với chúng tôi có một chút địch ý, nhưng họ luôn cười với chúng tôi, cười thật thân thiết.” Thiên Xuyên như nhớ lại cái gì đó, hắn đã lâu không có gặp nụ cười đơn thuần như vậy, nụ cười không có âm mưu.

“Vì sao phải chặt bỏ đầu? Các người chỉ cần giết người trên danh sách không phải sao?” Sở An Tu hỏi.

Thiên Xuyên lắc đầu, “Tôi không biết, bởi vì chúng tôi phải nộp đầu lên trên.”

An Nhiên bắt đầu xác định, nhóm người này đang tìm cái gì, tuy rằng những thứ này, bọn họ cũng không biết chuyện gì.

“Chúng tôi sẽ tự thú” Cát Dã cuối cùng cũng lên tiếng, “Chúng tôi, sẽ tự thú.”

Lời Cát Dã vừa nói làm mọi người trầm mặc, Tích Bộ nở nụ cười, Thiên Xuyên không có biểu cảm gì, người còn lại cũng không có bất kì biểu cảm gì, chỉ là biểu cảm của bọn họ so với vừa rồi thoải mái hơn rất nhiều.

Ánh mắt của Sơn Điền đột nhiên mở lớn.

Sở An Tu gọi điện thoại, kêu Âm Bộ mang đám người này rời đi, chỉ để lại một mình Sơn Điền.

Người bị mang đi, Độc Cô Uyên Ảnh gỡ băng dính trên miệng của Sơn Điền xuống, “Chúng ta có thể nói chuyện một cách tốt đẹp với nhau.”

“Các người..”

“Đừng nói là phạm pháp, đám người kia đã tự thú, ‘thầy’ nói bọn họ muốn tự thú, thì thầy sẽ thế nào?” Nói xong, Độc Cô Uyên Ảnh đá một đá vào bụng của Sơn Điền, “Học sinh ở Ngân Dục khi nào thì trêu chọc tới các người! Các người có thể cầm thú đến vậy!”

Khi Độc Cô Uyên Ảnh thấy được tin tức kia, thì cho người của Âm bộ tìm hiểu vấn đề, nhưng không nghĩ tới, những chuyện này lại dính tới người Nhật.

Thân là hội trưởng của Âm Bộ, cậu có nhi vụ phụ trách an toàn cho học sinh Ngân Dục, nhưng lúc này, cái vụ án này, đã chết tổng cộng 13 người, còn có 4 học sinh đang mất tích.

Sơn Điền từ ghế ngã xuống mặt đất, hắn nhìn bản thân còn đang bị trói ở ghế không thể động đậy, về mặt thoát nhìn rất thống khổ.

“Người sau lưng là ai, các người đang tìm cái gì, muốn cái gì, tính làm cái gì, chậm rãi nói ra hết.” An Nhiên ngồi xổm trước mặt Sơn Điền, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt trầm xuống.

“Hừ, tôi sẽ không nói cho các người! Dù các người có giết tôi, tôi cũng sẽ không nói!”

“Phải không?” An Nhiên cười cười “Nếu tôi nhớ không lầm, Sơn Điền ‘thầy’ có hai người phụ nữ? ‘Thầy’ nói, nếu tôi động vào con và vợ của ‘thầy’, ‘thầy’ sẽ thế nào?”

Sơn Điền cười nhạo, “Tùy cô”

An Nhiên nhíu mày, đáy lòng Độc Cô Uyên Ảnh cười lạnh, hồ dữ không ăn thịt con, vậy mà hắn không coi đứa nhỏ của hắn quan trọng.

“Mẹ”. Âm thanh của Phó Quân Hoàng bỗng nhiên tiến gần, anh đem An Nhiên kéo vào lòng anh, ánh mắt không chút độ ấm nhìn Sơn Điền, “Giết bà ta”

Phó Quân Hoàng nói rất đơn giản, nhưng lời này cũng làm cho Sơn Điền kinh biến.

An Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Phó Quân Hoàng, cô chỉ biết Sơn Điền có phụ nữ, không nghĩ tới hắn có mẹ.

“Mẹ của tôi sẽ hiểu cho tôi.” Gương mặt Sơn Điền trắng bệch. “Bà ấy sẽ vì tôi mà tự hào, bà ấy..”

Bà ấy luôn là người mẹ tốt, bà sẽ hiểu cho hắn! Sơn Điền tự an ủi bản thân.

Nhưng mà người đàn ông này làm sao mà biết hắn có mẹ, hiện tại gia đình của hắn, tuy rằng có vợ, nhưng để đánh lạc hướng người khác, hắn duy nhất chỉ tôn trọng mẹ của hắn, mẹ và hắn sống nương tựa nhau.

Con người này có cuộc sống quái đản? Độc Cô Uyên Ảnh có chút ngạc nhiên nhìn về mặt vạm vỡ của Sơn Điền, trong lòng nghi hoặc.

“Như vậy, chúng tôi sẽ khiến bà ta, chết, thế nào? Nếu không chúng tôi sẽ đem bà ấy đến đây, sau đó chặt đầu bà ta, thế nào?” Mỗi lời nói của An Nhiên đối với chuyện đó rất bình thường, ngay cả biểu cảm cũng không chút biến hoá.

“Các người đến cùng là muốn gì?” Sơn Điền cao giọng nói, “Tôi sẽ không nói gì cả, không nói cho các người biết gì!”

“Tôi chỉ muốn biết, người đứng phía sau là ai.” An Nhiên không nhìn Sơn Điền mà lại đem ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng, “Không sao, nếu ông không nói tôi sẽ đi hỏi mẹ của ông, sau đó nói cho bà ấy biết ông hiện giờ ra sao, lão soái ca, anh thấy thế nào?”

Phó Quân Hoàng nắm tay cô, ánh mắt nhìn cô, “Được”. Làm sao cũng được.

Biểu cảm của Sơn Điền đã triệt để ngưng trọng.

Mẹ của hắn tuyệt đối không chịu nổi.

“Tôi nói cho các người! Nói cho các người!” Sơn Điền hít một hơi thật sâu, “Hành Hương”, các tổ chức đó gọi là Hành Hương. Tôi cũng không biết tổ chức đang tìm kiếm cái gì, bọn họ yêu cầu chúng tôi giết những người trên danh sách, sau đó chặt đầu của những người đó, rồi đưa về nước.”

“Hiện những cái đầu đó đang ở đâu!” Độc Cô Uyên Ảnh bóp cổ của Sơn Điền, cuồng nộ nói.

“Ở tù đông” Trong tù đông ở phòng bọn họ, bọn họ tính khi nào về nước thì mạng chúng theo.

Bụng Độc Cô Uyên Ảnh nhất thời bốc hỏa, đánh mấy cái trên người Sơn Điền.

“Toàn bộ đều đông lại trong tù đông sao, có giải pháp qua chưa?” An Nhiên trầm giọng hỏi.

Sơn Điền chịu đau, lắc đầu, “Không có, chúng tôi chỉ theo mệnh lệnh mà làm.”

An Nhiên đi tới chỗ Sơn Điền nói, tìm được cái danh sách, trên danh sách có 20 người, đã giết được 13 người còn lại 7 người.

An Nhiên vẫy tay, bảo Độc Cô Uyên Ảnh mang người đi.

Phó Quân Hoàng mang An Nhiên lại ghế sofa ngồi xuống, chờ An Nhiên suy nghĩ.

Biểu cảm An Nhiên rất lạnh, cô hít một hơi thật sâu, đem bản thân chui rút vào người của Phó Quân Hoàng, “Lão soái ca.” Tiếng nói rầu rĩ vang lên, khi anh nghe được cũng rầu rĩ.

“Hả?” Anh ôm cô thật chặt.

“Trừ nhóm người mà Sơn Điền tìm, còn có người khác.”

“Vâng” Anh biết.

Bọn người Sơn Điền đem đầu bảo tồn, nhưng khi bọn họ tìm được thi thể thì đã bị giải phẫu qua, thậm chí cũng không che dấu vết gì cả, đầu đều ở đây, có hai nhóm người làm.

“Làm sao bây giờ?”

“Không có gì, có anh ở đây.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vuốt tóc cô, con ngươi thâm thúy nhìn vách tường trắng, không nói gì.

An Nhiên dứt khoát dựa hẳn vào người Phó Quân Hoàng nhắm mắt lại, buổi trưa đánh nhau cô đã mệt không ít.

Phó Quân Hoàng để cô dựa vào lòng, một tay điện thoại chỉ đạo, sau khi mệnh lệnh xong đem đi động cát đi, rồi anh ôm cô rời khỏi, về nhà.

Một ngày nay, người ở Ngân Dục rất hưng phấn.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy cảnh sát Hoa Hạ mang người Nhật rời đi, mấy người đó có tư thế đi rất lạ, Sơn Điền thì bị người khác mang đi, bọn họ không biết người Nhật đã phạm tội gì, nhưng đối với học sinh Ngân Dục mà nói, đám người Nhật đó nên bị nhốt hết!

TV, trên mạng cùng các tạp chí lớn đều đưa tin đã phá được vụ án giết người liên hoàn, trong phòng ở của người Nhật đều tìm thấy đầu, những người đó cũng đã thú nhận việc bọn họ làm, nhưng họ lại không nói nguyên nhân vì sao lại làm vậy.

Ai cũng không nghĩ tới, người Nhật đến trao đổi lại giết người, lúc này, toàn bộ người Hoa Hạ đều phản nộ, bọn họ yêu cầu Nhật Bản đưa ra lời giải thích.

Lúc này, Hoa Hạ cũng đều gắng gượng, bọn họ đồng loạt yêu cầu quan chức Nhật Bản đưa ra lời giải thích thuyết phục.

Nhưng bọn họ đợi lâu, cũng không thấy bên Nhật có chút tin nào, đến khi có tin truyền đến nói, người Nhật bọn họ có nhận thức cao về Đại Hàn, tất cả người Hoa Hạ đều nổi giận!

Một ngày mới bắt đầu, đây cũng là lúc xem bên nào hay hơn bên nào, trăm điều áp lực, ngày Nhật bị thẩm tra công khai, ngày mà Nhật công khai đáp án thẩm tra, người Hoa Hạ cũng hồi phục lại bộ dáng vừa lòng, họ nói sẽ bồi thường gia đình của người bị hại xứng đáng, điều mà bọn họ có thể cam đoan đều đã cam đoan, lúc trước người Hoa Hạ đối với người Nhật Bản đã có chút không tin tưởng nay đã có phần tin tưởng.

Nhà họ Cố.

“Cái này có phải là tiểu hồ li làm?” Cố lão gia từ đem báo đặt trên bàn, ánh mắt nhìn cháu trai của mình, cười nói.

Biểu cảm của Cố Hữu hơi thất thần: “Dạ”, Tuy là cậu không biết sau khi mấy người đó (người Nhật) bị đem đi đã xảy ra chuyện gì, nhưng khi An Nhiên sử dụng nhu đạo, cậu cũng biết An Nhiên đã phát hiện ra được một số chuyện, bằng không với tính cách của An Nhiên, sẽ không vô duyên vô cớ tham gia trận đấu nhu đạo.

“Không cam lòng?” Cố Trường Thanh cười tùm tùm nhìn Cố Hữu.

Cố Hữu lắc đầu, không có không cam lòng, cậu luôn biết An Nhiên thông minh hơn cậu, học thức của An Nhiên cao, cậu còn nhớ khi cậu còn nhỏ, An Nhiên có thể xem những cuốn sách nâng cao, nhưng khi ấy, cậu mới học được hai phép nhân chia hai số.

An Nhiên thật thông minh, nhưng cô không phải giống như các thần đồng mà học nhảy lớn, cô làm theo lộ trình học, cậu cũng theo sau lưng cô đi theo lộ trình.

Cậu nhớ được 1 câu mà cô nói, cô nói: Có thể có thời gian vô tư như vậy, thì tại sao đem bản thân đẩy nhanh tốc độ như vậy.

Nhưng lời này, là nói với cậu, cũng là lần đầu tiên cô nói với cậu dài như vậy.

Nhưng, câu nói kia vẫn xoay trong đầu cậu, khi đối mặt của ánh mắt nghi hoặc của người họ Cố, cậu xem như không nhìn thấy, cậu không đem bản thân

không có thời gian, bản thân tự muốn đi từ từ, chính bản thân sẽ tự động làm việc mà cậu muốn, không vì người khác mà sống, không trở thành một người khác trong mắt người, mà đi làm chuyện mà bản thân không thích.

Cậu thích đi đến bên người An Nhiên, cho cậu thêm nỗ lực, vậy nên cậu mới đến bên người của Phó An Nhiên.

Nghĩ vậy, khoe môi Cổ Hữu nâng lên một nụ cười.

Cổ Trường Thanh thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, “Quả buồi nhỏ, lời mà ông đã nói, cháu phải nhớ kĩ.”

Cổ Hữu sùng sốt, “Dạ?”

“Cháu có thể thích tiểu hồ ly, nhưng là có thích của bạn bè cũng có thể là chị gái em trai, nhưng ông không cho phép cháu thích với nghĩa khác.”

“Vì sao?” Cổ Hữu đứng dậy, “An Nhiên tốt lắm, vì sao không thể...”

“Các cháu không thích hợp với nhau.” Cổ Trường Thanh thở dài nói, “Tiểu hồ ly không thích cháu.”

“Cháu thích cô ấy là được rồi.” Nói xong, Cổ Hữu không để ý tới sắc mặt của Cổ Trường Thanh mà xoay người lên lầu.

Nhìn thấy Cổ Hữu đã đi xa, con người của Cổ Trường Thanh ngày càng trầm, cuối cùng ánh mắt nhìn trên nội dung của tờ báo, ánh mắt càng trầm.

Trong phòng phong cách châu Âu.

Một người đàn ông cầm tờ báo, ánh mắt mang ý cười rất lạnh, cuối cùng đem tờ báo châm, tờ báo trong tay lửa cháy lên, đến khi tờ báo bị ném xuống đất, người đàn ông này mới dời tầm mắt nhìn tầm ảnh trên máy vi tính.

“Phó An Nhiên”

Trong phòng ảm ảm vang lên giọng một người đàn ông trầm thấp dễ nghe, mà trong tiếng nói dễ nghe, mang theo tia lạnh lùng, làm cho người ta nghe xong không rét mà run.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: 74. QUÂN HUẤN

Nhật Bản.

Tập đoàn “Hành Hương”

Một người mặc kimono ngồi ở vị trí cao nhất trong phòng, ánh mắt lạnh nhìn một người đàn ông trung niên “Ông dựa vào cái gì mà muốn hợp tác cùng tôi?”

“Tiểu Dã Long, tôi nghe nói, chuyện gần đây của cậu bị người họ Phó ở Hoa Hạ làm cho rối tung? Hiện tại, người của cậu còn đang bị nhốt. Họ Phó rất khó đối phó, cậu và tôi đều biết, chỉ cần chúng tôi hợp tác, sẽ...”

“Sẽ cùng đối phó họ Phó, tôi Tiểu Dã Long “cần” hợp tác với ông?” Tiểu Dã Long cười lạnh, “Kim Ân Thánh, đừng tưởng rằng tôi không biết ông muốn gì, con trai của ông bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế, trong lòng ông không vui, liền đi đến chỗ tôi muốn tìm sự giúp đỡ?”

Kim Ân Thánh, người có võ thuật lão luyện ở Đại hàn dân quốc, người họ Kim ở Đại Hàn có địa vị cực kì cao.

Nhưng, thời gian trước, ông ta nói ông ta có con trai là thiên tài võ thuật bị người Hoa Hạ đánh bị tàn phế! Về sau, hần (con trai ông ta) chỉ có thể sống dựa vào xe lăn, tuy rằng là nói bảo vệ, nhưng đôi chân không còn cảm giác, hiện tại Kim Mẫn Tích cùng người tàn tật không khác nhau.

Kim Mẫn Tích, đúng là con của ông ta!

Ông ta đã truyền cho Kim Mẫn Tích không ít công phu, ông ta hi vọng con ông ta thành rồng, hi vọng con trai có thể làm cho bản thân siêu việt, nhưng, người Hoa Hạ lại làm cho con trai ông ta trở thành người tàn tật.

Kim Ân Thánh sao có thể nuốt cái này xuống được ?

Khi ông ta biết người hại con trai bảo bối của ông ta chính là một học sinh trung học, ông ta suýt chút nữa bị ngắt, ông ta đã điều tra thân phận của Phó An Nhiên, mà điều tra cũng không tra được thân phận của Phó An Nhiên, ông ta càng nghi ngờ thân phận thật sự của Phó An Nhiên.

Thân phận của Phó An Nhiên quả nhiên không bình thường, cô là con cháu của họ Phó, ông không thể đụng tới, vậy cũng không được.

Khi ông ta biết được chuyện của Tập đoàn "Hành Hương" cũng bị Phó An Nhiên nhúng tay vào, chuyện đầu tiên ông ta làm đó chính là đi đến Nhật Bản tìm người đứng đầu của Hành Hương -----Tiểu Dã Long.

Nhưng lại không nghĩ tới, Tiểu Dã Long vậy mà không đồng ý cùng ông ta hợp tác.

"Bởi vì tôi biết, cậu cũng sẽ đổi họ nhà họ Phó. " Kim Ân Thanh thẳng thắn nói, "Tiểu Dã Long, cậu có thể từ từ suy nghĩ lời của tôi nói, tôi đi trước. "

Con người Tiểu Dã Long hơi nheo lại, nhìn Kim Ân Thánh rồi đi, đáy mắt càng ngày càng lạnh.

"Đại nhân, chúng ta có nên hay không... " Người đứng phía sau mặc trang phục võ sĩ đi đến bên Tiểu Dã Long, hấn dùng tay để trên cổ làm động tác diệt khẩu, ánh mắt nhìn hướng Kim Ân Thánh rồi đi.

Tiểu Dã Long lắc đầu, "Người này, trước tiên nên lưu lại. " Không biết chừng sau này có thể còn sử dụng tới.

Một ngày nay, An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng không trở lại nhà lớn của họ Phó mà ở trong nhà trọ của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng vào phòng bếp chuẩn bị cơm chiều, An Nhiên ngồi trong thư phòng nghe Tần Vũ Triết báo cáo.

"Gia, ngài nói tư liệu của tổ chức Hành Hương không nhiều, tựa như thành lập không bao lâu, nhưng có quy mô không nhỏ, còn tư liệu cụ thể tôi sẽ trực tiếp gửi vào hộp thư của ngài. Còn chuyện mất điện tử, nhóm khách cũ không có mua lại điện tử mất, thuộc hạ của bọn họ, trừ những người ở bên ngoài, thuộc hạ không còn lại bao nhiêu người. "

Tần Vũ Triết ngồi trong phòng làm việc của bản thân, hai chân gác trên bàn làm việc, nhìn báo cáo rồi nói lại với An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, "Không tra được. " Không có chuyện là không có, nhất định là có lỗi nơi nào.

"Gia, ngài có thể vũ nhục nhân cách của tôi, nhưng không thể vũ nhục nhân cách của tôi ! " Bàn gia nói lớn.

"Tiếp tục tra ! Gia tăng điều tra ! "

Tần Vũ Triết không nói nữa, vừa rồi hấn nói lớn tiếng như vậy, cả người hấn lưu luyến nói "Gia "

"Tôi cho thời gian là ba ngày. ". Khi An Nhiên nói xong liền cúp điện thoại.

Tần Vũ Triết nhìn điện thoại bị cúp, không biết nói gì, việc hấn có thể làm đó chính là tiếp tục thăm dò.

Gia đòi này cũng như đòi trước không có chút khác biệt nào.

An Nhiên mới vừa cúp điện thoại, Phó Quân Hoàng đang mặc tạp dề đẩy cửa bước vào.

Phó Quân Hoàng đã thay quần trang ra, trên người anh là bộ quần áo màu đen bằng tơ tằm, trang phục trên người rất thoải mái, nhưng khi nhìn đến cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ được mặc trên người anh, ánh mắt của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, lập tức cuối đầu xuống bàn nở nụ cười.

Cái tạp dề này chính là lần đi siêu thị đó, An Nhiên đột nhiên muốn mua, những năm gần đây, bọn họ chưa từng lấy ra sử dụng, khi thấy ở siêu thị An Nhiên thuận tay cầm lấy, nhưng lại không nghĩ tới, Lão soái ca lại mặc vào, nhưng không biết tại sao lại thấy Thích hợp ?

Ô, nhưng cái tạp dề màu xanh có hình con cừu nhỏ vậy mà lại thích hợp với Lão soái ca.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi đi đến bên ngồi Phó An Nhiên, một tay ôm lấy Phó An Nhiên đang cười, sải bước tới phòng ăn.

An Nhiên thuận thể ôm cổ anh, trực tiếp nằm trong lòng anh cười lớn.

Đến khi Phó Quân Hoàng đặt An Nhiên vào ghế, An Nhiên không thể trở lại bình thường.

Phó Quân Hoàng nhú mày, "Buồn cười ? "

An Nhiên rất muốn ngừng cười, nhưng không hiểu tại sao nhìn thấy Phó Quân Hoàng với bộ mặt nghiêm túc với cái tạp dề, lại không thể ngừng cười được.

An Nhiên khoát tay, ý muốn là chờ cô cười xong.

Đáy mắt tối đen xẹt qua một tia nhàn nhạt cười, Phó Quân Hoàng đứng dậy, đi vào trong bếp xem hai chén chè hạt sen đã nấu chín, anh mới cời tạp dề, rồi treo nó trong phòng bếp, rồi mới đi ra phòng bếp.

Khi anh nhìn thấy An Nhiên, cô đã không còn cười nhiều như lúc đầu, hai tay cô đặt chính tề trên bàn ăn, cười tủm tỉm nhìn anh.

" Lão soái ca, um. Có anh, thật là tốt. "

Sắc mặt dần đỏ lên, Phó Quân Hoàng ho nhẹ một tiếng, đặt đôi đũa bên cạnh tay An Nhiên, mới nhẹ nói, " Vâng. "

An Nhiên cảm thấy Phó Quân Hoàng như vậy là đáng yêu nhất, anh thoải mái dễ dàng, anh yêu cầu không nhiều lắm, có đôi khi cô chỉ nói một câu rất bình thường mà mặt anh cũng đỏ, có lẽ anh cho rằng bản thân mình giỏi che giấu, nhưng lão soái ca như vậy làm cho cô yêu thích đến nỗi không buông tay.

Một người đối với cô bằng lòng yêu thích đơn thuần nhất, thì cô có thể nào buông tay được ?

" Lão soái ca, bên chỗ người Nhật ra sao ? " An Nhiên không tính tiếp tục nháo nữa, sắc mặt nghiêm túc hỏi.

Phó Quân Hoàng gấp cho cô một ít khoai tây, " Còn đang giao thiệp. "

An Nhiên gật đầu, lúc này, người Hoa Hạ cũng không chịu nhượng bộ, mặc kệ là người Nhật muốn nói như thế nào, người Hoa Hạ chỉ cần người Nhật cho họ một cái công đạo, thậm chí yêu cầu người Nhật đem hung thủ giao cho Hoa Hạ, để cho Hoa Hạ xử lí.

An Nhiên biết, bối cảnh của những học sinh trao đổi Nhật Bản không nhỏ, nhưng cô lại không rõ, với cái gia thế không nhỏ đó của bọn họ, thì làm sao lại bị ép buộc tiến vào cái tổ chức " Hành Hương. "

" Có anh. " Nhìn An Nhiên nhú mày, mày của Phó Quân Hoàng hơi nhú lại, " Không cần suy nghĩ nhiều. "

Đáy lòng An Nhiên ảm áp, "Đã biết. "

" Một lát nữa anh đem cho em xem tư liệu. "

An Nhiên hơi kinh ngạc, " Tư liệu gì ? "

" Hành Hương. " mày Phó Quân Hoàng nhú càng lợi hại, gấp nhiều khoai tây đặt vào trong chén của Phó An Nhiên, " Ăn cơm, không nghĩ nữa. "

Nhìn khoai tây trong chén, An Nhiên không biết phải nói gì thêm, sự quan tâm của Lão soái ca thật sự rất... Khụ, rất đáng yêu.

Nhưng cô sao có thể quên, mạng lưới tình báo của Lão soái xa so với mạng lưới tình báo của cô hoàn thiện hơn, cô thế nào quên lão soái ca muốn biết gì cũng có thể ?

An Nhiên mỉm cười gật đầu, " Được không nghĩ nữa. "

Đáy lòng cô ảm áp ăn cơm, trong lúc đang ăn, khi cô muốn mở miệng hỏi thì bị Phó Quân Hoàng trừng mắt nên nuốt trở về.

Khi ăn xong, Phó Quân Hoàng tự động dọn dẹp chén đũa, đi vào phòng bếp, An Nhiên muốn đi theo nhưng bị Phó Quân Hoàng cản lại, mày nhú nhú, " Tư liệu nằm trong ngăn kéo thứ hai, cái bàn trong thư phòng, em tự đi xem đi. "

" Tư liệu có thể chậm rãi mà xem, em muốn cùng Lão soái ca dọn dẹp. "

" Xem tư liệu. " Ở phương diện này, Phó Quân Hoàng không chút nhượng bộ.

An Nhiên thoả hiệp, mỉm cười xoay người, đi tới thư phòng.

An Nhiên mặc kệ là đời trước hay đời này, cơ hồ là cô không có đi vào phòng bếp, khi cô cùng Phó Quân Hoàng bước vào nhà trọ, mọi chuyện đều do Phó Quân Hoàng xử lí, bao gồm việc giặt quần áo, dọn dẹp vệ sinh, nấu cơm, anh không để cô nhúng tay vào, nếu không để cho cô bên cạnh nhìn, thì cũng để cô đi đầu đó.

Anh không cho cô tiếp xúc bất cứ chuyện gì, nguyên tắc của anh đều là vậy.

An Nhiên trở lại thư phòng, tìm đến tư liệu mà Phó Quân Hoàng nói, thấy một xấp tư liệu kia, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia khiếp sợ, ở trong hồ sơ điều tra ra được toàn bộ tổ chức của Hành Hương, thậm chí ngay cả Bản tử không điều tra ra được Tiểu Dã Long này, nhưng tư liệu lại rành mạch đến vậy.

Mạng lưới tình báo của Lão soái ca này có bao nhiêu lợi hại ?

Khi Phó Quân Hoàng bước vào, thì An Nhiên đã xem xong tư liệu, trong xấp tư liệu đó có đề cập đến một người tên là Tá Đằng.

" Thế nào ? " Phó Quân Hoàng đi đến bên người của Phó An Nhiên, đặt li nước mặt ông trên bàn, anh nhìn thấy cô đã đổi quần áo, trên người là áo ngủ màu đen.

Ánh mắt của An Nhiên luôn nhìn ảnh chụp của Tá Đằng, trên ảnh Tá Đằng mặc trang phục võ sĩ, bên hông là một cây kiếm Nhật Bản, ngũ quan thoát

nhìn bình thường, nếu đứng trong một nhóm người thì hoàn toàn không nhận ra, nhưng một người như vậy, An Nhiên lại cảm thấy rất quý dị.

"Người này..."

"Em đã phát hiện ra?" Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên, đem cô sát người, bản thân ngồi trên ghế dựa, "Tư liệu của hân ta khá lộn xộn, việc điều tra trở nên chậm."

An Nhiên gật đầu, "Tả Đằng này, không bình thường."

"Đúng." Tư liệu này anh đã xem qua, tự nhiên cũng biết đến, "Uống nước trước đi."

An Nhiên liền nắm tay của Phó Quân Hoàng, uống hết nửa li, thấy cô uống không hết, biểu cảm của Phó Quân Hoàng cực kì lạnh nhạt đem nửa li nước còn lại uống hết.

"A đúng rồi, lão soái ca, chúng ta sẽ tiến hành huấn luyện vào mùa đông." An Nhiên giống như vừa nghĩ đến cái gì đó, nhìn Phó Quân Hoàng nói.

Phó Quân Hoàng gật đầu.

Từ khi vào Ngân Dục học đến nay, trừ bỏ hai năm không đi huấn luyện dã ngoại, thì năm thứ ba đã bắt đầu, hằng năm có hai lần huấn luyện, một lần là tháng sáu, một lần là tháng mười hai, cách nhau sáu tháng, mỗi lần huấn luyện là mười lăm ngày.

Hằng năm, có thể nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của An Nhiên trương trương thồng thỏ, mà điều này là một trong những lạc thú của cô.

"Không biết người nào trong đội sẽ đến." An Nhiên cười.

U Linh không có khả năng lãng phí thời gian đến Ngân Dục để cùng học sinh vui đùa, thời gian khi U Linh đến rất căng thẳng, mà cô là phó đội trưởng cũng quá nhàn hạ, không quản chuyện gì hết, cho nên rất nhiều người không biết phó đội trưởng của U Linh, cũng không biết đội trưởng nhìn ra sao.

Phó Quân Hoàng không trả lời vấn đề của An Nhiên, mà sâu thẳm trong con người xẹt qua một tia khác thường, "Nghỉ ngơi."

"Vâng." Tư liệu không xem không khác biệt lắm, biết nên ra tay ở đâu rồi.

Phó Quân Hoàng lúc này đem An Nhiên vào phòng tắm, nước trong bồn đã được xả ấm, thậm chí quần áo ngủ đã được chuẩn bị sẵn đặt trong phòng, An Nhiên chỉ cần cởi áo của bản thân ra đi tắm là được.

Phó Quân Hoàng đã tắm rửa qua, sau đó tiến vào thư phòng, động tác của anh luôn nhanh chóng, tốc độ của An Nhiên không chậm, chờ lúc cô trong phòng tắm đi ra, Phó Quân Hoàng đứng ở cửa đem cái khăn lớn quấn An Nhiên lại, hiện tại nhiệt độ trong phòng không thấp, nhưng Phó Quân Hoàng cũng sợ An Nhiên lạnh.

Lấy máy sấy, chỉnh lượng nhiệt độ ở mức vừa phải, cử chỉ nhẹ nhàng trên tóc An Nhiên, đến khi tóc đã khô, mới đem máy sấy tắt đi, ôm cô đặt trên giường, chỉnh máy điều hoà ở nhiệt độ thích hợp, đem cô ôm vào lòng, sau đó ngủ.

Đang lúc ngủ An Nhiên có tỉnh lại một lần, nương theo ánh trăng mà cô nhìn Phó Quân Hoàng giống như một bức tượng điêu khắc hoàn mỹ, cô hơi rụt người, giấc ngủ của Phó Quân Hoàng rất nông, cô mới vừa động anh liền tỉnh lại.

Thấy An Nhiên không có chuyện gì, anh lại ôm cô chặt hơn, đến khi không còn một khe hở, anh gắt gao ôm chặt cô, an ổn ngủ, mà An Nhiên nằm trong lòng anh khoe môi nhếch lên, luôn luôn mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: CHƯƠNG 74 (2)

Nhà cũ Tân gia.

Không gian tối tăm trong một căn phòng, có một cây đèn lớn, một người ngồi dựa lên giường, có chút suy tàn ngồi bệt dưới đất, nương theo ánh trăng có thể nhìn rõ người này, là Diêm Từ Diệp.

Chung quanh Diêm Từ Diệp đầy những bình rượu, chúng nó được đặt ngay ngắn, không ngã trái cũng không ngã phải, không có loạn lên, trong phòng ngoại trừ mùi rượu cũng không có mùi gì khác.

Đem giọt rượu cuối cùng của bình rượu uống hết, Diêm Từ Diệp đem bản thân nhào lên giường, hân nằm trên giường hít một hơi thật sâu, nhưng không có mùi gì, không có mùi vị hân muốn, không có mùi vị của một người hân tâm niệm, cái gì cũng không có, đều không có...

Cánh tay hấn còn đang chảy máu, khi hấn hướng về phía Phó An Nhiên mà nổ súng, Tần Môn sẽ không xảy ra chuyện, mà vết thương trên người hấn cũng chưa tốt lên, người nọ không muốn mạng của hấn, nhưng người của hấn không ngừng chảy máu.

Diêm Tử Diệp vẫn không để ý tới cánh tay bị thương, hấn ngã nhào lên giường, hai tay ôm lấy bụng, dạ dày của hấn rất đau, cả khuôn mặt chôn ở gối làm cho người ta không thấy rõ về mặt của hấn, nhưng hấn lại run nhè nhẹ, nhìn đáng vẻ cực kì thống khổ.

Cửa phòng ngủ nhẹ nhàng bị đẩy ra, một người xinh đẹp đang đứng ở cửa, người nọ tuy nóng vội nhưng lại sợ hãi nhìn người đang run trên giường, không biết nên làm cái gì.

Khi người nọ sử dụng tất cả can đảm đi tới thì một giọng trầm thấp như đã thú rõ ràng lên làm cho cô ta đứng yên tại chỗ:

“Cút! Đây không phải là nơi cô nên tới!”

Người đang mặc một bộ áo ngủ màu trắng “Tần Lan” có chút không biết làm sao đứng ở bên cửa, con ngươi thanh lãnh tằm một tia khiếp sợ, mà sự sợ hãi nhiều hơn.

“Cút!” Diêm Tử Diệp không nghe được tiếng đóng cửa, hấn chịu đựng cơn đau, lạnh lùng nói.

Người nọ run run, sợ hãi đóng cửa lại, tay gắt gao nắm chặt tay nắm cửa, trên tay trắng nõn nổi gân xanh.

Cô nắm tay nắm cửa, sau đó ngồi bệt xuống đất, bản thân dán chặt lên cánh cửa, sau đó quỳ gối, hai tay ôm hai chân, đầu vùi ở giữa hai gối, trong bóng đêm, cô chút run run.

Trong phòng, vì bụng đau nhức làm Diêm Tử Diệp đỏ mặt hôi đầy đầu, hấn ôm cái gối kê đầu, gắt gao ôm, hấn tựa hồ như nhỏ giọng nói cái gì, không người nào nghe rõ, chỉ có thể mơ hồ nghe được khi hấn nói một lần nữa:

“Gia, tôi sai rồi... Gia, tha thứ cho tôi, tôi sai lầm rồi, tôi sai lầm rồi...”

Năm thứ hai của quân huấn bắt đầu, chuyện này đối với học sinh ở Ngân Dục là một tin dữ.

Tuy rằng hằng năm họ phải trải qua hai lần, hằng năm có mười lăm ngày học, không phân biệt nam nữ, như muốn lột hết da của bọn họ, mười lăm ngày này, không phân biệt ai là nam ai là nữ, không có kẻ yếu chỉ có người đào ngũ!

Một ngày này, An Nhiên mới bước vào Thất ban, chợt nghe âm thanh oán than đầy trời.

“Trời ạ, mười lăm ngày này làm sao mà qua đây!” Người béo nhất Thất ban lớn tiếng hô, hấn một thân thịt nhưng không chỉ một lần bị huấn luyện viên xa lánh, hằng năm lại thế, hai lần.

Bất quá mọi người cũng hiểu kì, tên béo này khi bị quân huấn không thể để hấn ốm xuống, thịt trên người hấn tuyệt đối là chung tình với hấn a.

“Người anh em, yên tâm đi, bên cạnh cậu vẫn còn nhóm dự bị chúng tôi!” Một nam sinh trêu ghẹo nói.

“Đúng rồi, quên thông báo với mọi người, bởi vì chúng ta đã học cao hơn, cho nên thời gian quân huấn sẽ kéo dài.” Hứa Anh Thiển cầm tờ thông báo của Tổng Vệ Hoa, biểu cảm cực kì bình tĩnh nói.

“Mẹ nó! Trời không thương tôi rồi!” Béo ca này cả người ngã trên bàn.

“Tớ nói này lớp trưởng đại nhân, cậu có thể chậm một chút rồi thông báo được không?” Bọn họ chưa từng nghe qua quân huấn ở Ngân Dục có đãi ngộ, năm rồi không phải là dù học đại học đều không phải chỉ mười lăm ngày hay sao?

Hứa Anh Thiển nhìn mọi người, mọi người cũng nhìn nhau, duy chỉ có Phó An Nhiên cùng Cố Hữu không biểu hiện gì cả, xem ra hai người họ đã sớm biết.

“Tôi cũng không biết hiện tại là 30 ngày so với lúc trước 15 ngày, các người muốn kéo dài thời gian.” Hứa Anh Thiết cắt đứt nội tâm phần nộ bình tĩnh tuyên bố.

Biểu cảm của cô tuy rằng bình tĩnh, nhưng nội tâm bốc hỏa.

Khi lấy thông báo từ Tổng Vệ Hoa, cô hận không thể xé bỏ tấm thông báo này.

Quân huấn tiến hành! Một tháng!

Điều này các nữ sinh phải sống thế nào!

“Nữ thần! Quân huấn kéo dài hơn mười lăm ngày, nữ thần không có lời gì muốn nói sao?” Béo ca nhìn An Nhiên đang bình tĩnh đọc sách, trong lòng cậu ta không bình tĩnh, đang đưa thân thể cao lớn, chạy đến bên An Nhiên, nhìn nhìn hỏi.

Béo ca này tuy béo nhưng so với Bàn gia còn kém xa, thịt trên người Bàn gia mới thực là thịt, còn anh chàng béo này cũng tính là béo, tuy mập mạp nhưng người thật đúng là không thịt nhiều.

“Rất tốt”

Khi An Nhiên lạnh nhạt trả lời, mọi người ngẩn người, mẹ nó, nữ thần chính là nữ thần, mặc kệ là chuyện gì cũng bình tĩnh như vậy.

Cái này kéo dài những mười lăm ngày! Không phải là 15 phút cũng không phải 15 giờ, nữ thần vậy mà chỉ nói hai chữ! Chẳng lẽ trong lòng cô không có bất mãn, không có chút oán hận sao?

Mặt Cố Hữu không biểu cảm, cậu chỉ chăm chú nhìn cuốn tài chính & kinh tế, vài năm nghỉ hè gần đây Cố Hữu bị Cố lão gia tử ném vào trong bộ đội, thao luyện, tuy rằng không thấy được An Nhiên, nhưng khi ở bộ đội, cậu nghe không ít truyền kì về An Nhiên.

An Nhiên rất lợi hại, cậu luôn luôn biết.

Tô Nặc tò mò, cô hoàn toàn không biết bọn họ nói gì, “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, các người nói gì vậy?”

Ngẩng đầu, nhìn thấy một mặt đơn thuần của Tô Nặc, trong lòng An Nhiên nhất thời sinh ra lòng thương tiếc, đứa nhỏ này nếu bị ném vào bộ đội để huấn luyện một tháng... Trời ạ, đứa nhỏ này nhất định mỗi ngày đều khóc.

An Nhiên ngừng lại hay là thôi đi, cuối cùng cũng nhấn cho Tô Kinh Thiên một tin nhắn, làm anh ta đến lúc đó xin nghỉ phép cho đứa nhỏ này, từ nhỏ thân thể của đứa nhỏ này không tốt, nếu lúc đó mà xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, nhất định là không tốt.

“Không có việc gì, Tô Nặc cậu không liên quan.” An Nhiên không hoàn toàn nói dối.

Tô Nặc đối với An Nhiên cực kì tín nhiệm, cô nói không có việc gì chính là không có việc gì, cô ngoan ngoãn gật đầu, sau đó tự bản thân chơi đùa.

“Quả bưởi nhỏ.” An Nhiên nhắc chân đá đá Cố Hữu.

Tầm mắt Cố Hữu chuyển từ quyển sách sang An Nhiên, biểu cảm bất động.

“Biết người ở chỗ nào không?” Cô không hỏi Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng đối với loại chuyện này không quan tâm, liên hệ với bộ đội cũng là người ở trên tầng trên, lão quân gia cũng đều mặc kệ, cô cũng không biết.

Cố Hữu lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

An Nhiên nhún vai, đã không biết, vậy thì không có gì để nói.

“Này, tôi nói quả bưởi nhỏ này, cậu có thể để thân thể nhỏ bé của cậu trải qua một tháng huấn luyện hay sao?” Béo ca bị mọi người đùa giỡn, sau đó đi đến bên bàn của Cố Hữu vỗ vỗ bàn, một mặt trêu đùa.

Cái tên quả bưởi nhỏ này đã bị toàn bộ người Thất ban kêu, mọi người đều theo An Nhiên kêu, thấy Cố Hữu không phản đối, bọn họ cũng theo kêu, lúc đầu bọn họ thật sự không muốn thấy thiếu gia nhà giàu này, nhưng thấy cậu không có sĩ diện ảo, cũng không có chương mất bọn họ, bọn họ không ngượng ngùng mà gọi như vậy.

Khi bọn họ mới kêu, biểu cảm của Cố Hữu rất không tốt, rất không tốt, ngay sau đó bọn họ cũng hơi sợ nhưng cuối cùng cậu ấy cũng không nói gì, nên bọn họ cũng kêu thành quen, trở thành tên lưu truyền ở Thất ban.

Nhưng lớp khác không dám gọi Cố Hữu như vậy.

Cố Hữu, một trong 3 gia đình lớn ở Đế Đô, các tiểu thư thiếu gia, làm sao dám gọi vị tiểu thiếu gia này như vậy? Quả bưởi nhỏ? Làm sao họ dám gọi như vậy? Trừ phi bọn họ không muốn sống.

Cố Hữu nâng nâng mí mắt, nhìn thoáng qua anh chàng béo, “Yên tâm, ít nhất có thể hơn cậu. Chỉ cần cậu có thể chống đỡ qua.”

Béo ca này tên là Viên Vĩ Kiệt, danh xưng Béo ca này không biết ai kêu đầu tiên, thế nên có nhiều người quên tên thật của cậu ta, chỉ nhớ rõ danh xưng béo ca.

Mọi người xung quanh cười phá lên, béo ca này buồn bực trừng Cố Hữu, nhưng Cố Hữu không có tâm tình để ý tới cậu ta, cậu (Cố Hữu) vẫn còn chưa xem xong quyển sách tài chính & kinh tế của cậu.

Tóm lại, ngày quân huấn mà mọi người oán hận cũng tới.

Quân huấn vào ngày 23 tháng 11, mọi người thay trang phục rằn ri, mang theo mũ, đứng thành hàng ở sân thể dục cùng với trên bãi đất trống, may mắn sân của Ngân đủ lớn, tuy rằng sĩ số của từng lớp đã được hạn chế, nhưng tốt xấu gì cũng có thể chứa được hết.

Người phụ trách huấn luyện học sinh Ngân Dục nghe nói là bộ đội lục quân của đội Đặc Chiến, nam sinh đối với đội Đặc Chiến cảm thấy rất hứng thú, đối các nữ sinh thì nhìn nhiều anh trai mặc trang phục rằn ri lại thấy mê người.

An Nhiên đứng đầu hàng của lớp, chỗ đứng tương đối khuất, nhìn đầu đầu cũng chỉ thấy đầu người.

Nghi thức được mở màn đơn giản, lãnh đạo bước lên, lên tiếng nhằm khuyến khích học sinh, làm cho học sinh kích thích cùng nhiệt huyết, sau đó phân vào trong đoàn bộ đội, ở Ngân Dục luôn lấy năm học ra phân chia, lớp An Nhiên được phân vào đội 3 đoàn 4.

Khi quân huấn được 1 ngày, Tô Kinh Thiên trực tiếp đóng gói Tô Nặc mang đi, trước khi đi, Tô Nặc còn chạy lại chỗ ở của các cô, về mặt uỷ khuất, nhưng vì luyện tiết chủ nhỏ nhà mình nên cũng đi theo chủ nhỏ về nhà.

Gần đây An Nhiên có nhiều chuyện để xử lý, chỗ cắm quân mới của Vô Xá đã tìm được, nhưng cần một thời gian ngắn mới thành lập, mà muốn thành lập cần có một ít thời gian.

Khi còn trong thời gian quân huấn, An Nhiên bớt chút thời gian đi tìm Ngân Lang, hỏi xem hần từng tiếp xúc qua ai, Ngân Lang một mặt mờ mịt, suy nghĩ, hần cũng không biết bản thân hần đã bị bại lộ, An Nhiên vốn muốn cho hần ra khỏi Phó Quân Hoàng, thay người khác, nhưng Ngân Lang nói cho cô, hần thích cuộc sống ở U Linh, thích ở bên cạnh những người anh em đó, mà hần cũng không yên lòng đem việc huấn luyện giao cho người khác.

Bảo vệ huấn luyện viên là việc mà quân chủ đã mệnh lệnh cho hần, hần không thể phụ sự tin tưởng của quân chủ.

An Nhiên cũng không nói gì thêm, nói thật, nếu đem an nguy lão soái ca giao vào tay người khác, cô cũng lo lắng, việc của cô cần làm là, bảo vệ Ngân Lang, tìm ra kẻ thực sự đang làm những việc này.

Sáng sớm, ở Ngân Dục không có nhân hạ như lúc trước, mà là một mảnh nghiêm nghị tràn khắp.

Mọi người đều mặt chính tề đứng thẳng tắp ở sân thể dục, chờ đợi huấn luyện viên đến.

An Nhiên đứng hàng đầu tiên, vóc người cô hơi cao, hơn nửa ngũ quan còn mỹ lệ, mặc trang phục rằn ri càng nhìn càng thấy đẹp.

“Mọi người! Lần này tôi là người chịu trách nhiệm huấn luyện cho các bạn, mọi người có thể gọi tôi là Ngốc Ưng, hoặc là huấn luyện viên!” Một người mặc quân phục huấn luyện chạy tới, mặt hần nghiêm túc, với khuôn mặt ngăm đen làm cho mọi người ở Thất ban đứng thẳng người.

Huấn luyện viên này không biết có thể sinh hoạt tốt với nhau không đây.

“Khi chúng ta bắt đầu huấn luyện, tôi muốn nói trước vài chú ý.” Tiếng nói của Ngốc Ưng trầm thấp mạnh mẽ, khí khái mười phần, “Khi đang trong kì huấn luyện, tôi không hy vọng có người đào ngũ! Cái gì là đào ngũ! Chính là lấy cớ tìm tôi, chơi đùa dưới mắt của tôi! Khi Ngốc Ưng tôi ở nơi này không muốn xảy ra chuyện nói là thân thể khó chịu, không xiu, phải tiếp tục kiên trì cho tôi!”

Lời Ngốc Ưng vừa dứt, nhất thời nữ sinh chịu không nổi, nào có huấn luyện viên vô tình như vậy, các cô thật có vài chiêu để đối phó huấn luyện viên, cái này đã hết hữu dụng rồi sao?

Khi An Nhiên nghe Ngốc Ưng nói một tràn như vậy, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, khi ánh mắt của cô rơi trên người của Ngốc Ưng, đáy lòng nhất thời cả kinh.

Người của U Linh tại sao chạy đến Ngân Dục làm huấn luyện viên?

Khi nào mà bọn họ trở nên nhân hạ như vậy?

“Mọi người đã than thở xong? Nếu đã xong, tôi nói tiếp.” Ngốc Ưng đứng thẳng ở trước mặt mọi người, dáng người như một cây thông lớn, khuôn mặt không có bất kì biểu cảm nào, “Nếu đã ở trong đội của tôi, tôi hi vọng mọi người hãy nhớ kĩ một chuyện, là phải phục tùng mệnh lệnh! Khi tôi nói cái gì, mọi người tốt nhất phải nhớ cho kĩ, đừng đến lúc đó lại quên, sẽ là người chịu thiệt.”

Khi Ngốc Ưng đã nói xong tất cả lời muốn nói, vừa lòng nhìn những khuôn mặt giận dữ của nhóm học sinh, nhớ ngày mà bọn họ mới vừa tiến vào U Linh, khi đó huấn luyện viên huấn luyện mới gọi là tàn nhẫn, hần vậy là mềm mỏng rồi.

Nhưng khi tầm mắt của hần nhìn thấy một người trong đám người, tâm tình đang đắc ý bỗng chốc rơi xuống đáy cốc.

Hần chắc đã nhìn lầm? Hần là nhìn lầm!

“Hiện tại bắt đầu báo tên.” Biểu cảm Ngốc Ưng không thay đổi tiếp tục lớn tiếng quát.

Mọi người sợ tới mức vội vàng khai báo tên cùng lớp học, khi đến phiên An Nhiên, Ngốc Ưng dừng thẳng lối tai.

"Phó An Nhiên, Thất ban năm nhất, mười tám tuổi." (Ôi sao An Nhiên 18t nhỉ.. ta nhớ là mới 16t thôi mà ! Bản raw và conver đều dịch 18 nên ta để 18 nhé)

Oanh ầm ầm---

Sét đánh giữa trời quang !

Quả nhiên là huấn luyện viên này không phải là loại người nhà thân thiện a, quả nhiên những người kia sẽ giống Tiểu Quái Vật ?

Hắn nhớ lại tại sao mà đám hỗn đản kia lại đột nhiên tốt bụng như vậy, đem cái gọi là lớp tốt nhất trong ban cho hắn, nguyên lai là vì trong ban này có Phật gia đang ở !

Cái này sao mà huấn luyện được ! Khi thấy vị Phật gia, đầu tiên Ngốc Ứng nghĩ đến là không sợ hãi, mà là nóng lòng muốn thử, không muốn cô thoát khỏi địa ngục và quyền lực do hắn tạo ra ! Làm cho cô phát điên ! Hắn sẽ cho những đứa trẻ này một kì huấn luyện nhớ đời.

Từ khi bọn họ bị An Nhiên đánh ngã, bọn họ như nhận thấy kích thích giống nhau, điên cuồng tập luyện, khi đào tạo trong quá khứ, khi huấn luyện viên vắng mặt họ có thể lười biếng, có thể nằm tuyệt đối không ngồi, nhưng ngày sau lần đó, những người đó quả thực bị huấn luyện điên cuồng, Hầu tử cả ngày ôm lấy súng hướng về hắn (Ngốc Ứng) mà bắn tỉa, sau đó ngủ cả ngày, Ngân Lang mỗi ngày ở bộ đội tìm người đánh nhau. .

Ngẫm lại, ngày ấy quả thật đủ kinh khủng !

Thấy bọn họ đã chịu muốn không nổi, mới đem bọn họ ném tới Ngân Dục để huấn luyện cho học sinh, đây cũng coi là cho bọn hắn nghỉ phép.

Cố Hữu đứng phía sau An Nhiên rõ ràng thấy sự biến hoá của Ngốc Ứng, tuy rằng hắn che giấu tốt, nhưng Cố Hữu đã nhìn vô số người, hắn không thể không nhìn ra.

Dường như khi An Nhiên báo tên xong thi biểu cảm của hắn (Ngốc Ứng) khê biến ? Nghĩ đến, danh tiếng của An Nhiên trong bộ đội đều truyền khắp.

Biểu cảm An Nhiên bình tĩnh, nhưng biểu cảm của Ngốc Ứng thì không, hiện tại hắn suy nghĩ, nên huấn luyện cái gì đầu tiên.

Thông thường các huấn luyện viên vừa tới sẽ cho đám người bị huấn luyện này một sự uy hiếp nếu không đám người này sẽ ăn cây táo rào cây sung.

Ngốc Ứng trở nên luống cuống, hắn nghĩ làm thế nào để ép buộc An Nhiên, chờ khi hắn khôi phục lại tinh thần, mọi người ở Thất ban đã đứng thẳng người, tự động đứng theo hàng ngũ, năm vừa rồi cũng làm như thế này, ngày đầu tiên cũng là đứng theo tư thế quân đội.

Ngốc Ứng mặc kệ nhóm người rất tự giác này !

" Ai cho các người đứng tư thế quân đội ? Phật, chạy mười vòng quanh sân ! " Ngốc Ứng đã hoàn toàn biến thành người xấu.

Mọi người sùng sốt, ngay từ đầu đã chạy mười vòng sân ? Sân thể dục là độ kích thước là 400m ? 4.000m ?!

Ngốc Ứng hơi xấu hổ, trực tiếp nắm một nam sinh trực tiếp đá, " Chạy cho tôi ! Người đến cuối cùng, sẽ chạy thêm 10 vòng. "

Chết ! Lời của Ngốc Ứng vừa dứt, mọi người đều chạy như điên, duy chỉ còn An Nhiên đứng tại chỗ, ánh mắt thanh lãnh nhìn Ngốc Ứng, lúc này còn đang mùa hạ, nhưng Ngốc Ứng toàn thân là mồ hôi lạnh.

An Nhiên cũng không nói gì, xoay người, chạy đi.

Người này đã vội đánh phủ đầu cô a.

Mọi người xung quanh đang đứng tư thế quân đội đều sùng sốt, sao người của Thất ban lại bị phạt chạy ? Bất quá với họ mà nói, có lẽ chạy như vậy sẽ thoải mái hơn đứng tư thế quân đội này.

Hầu tử cùng báo đốm trên gheo nhìn khuôn mặt rối rắm của Ngốc Ứng, khi bọn họ đến đây đã thăm dò xem tiểu quái vật đang học ở lớp nào, không chịu hậu hạ cho tốt mà còn ra oai phủ đầu, cái này là tự tìm chết.

Mặc dù tiểu quái vật không nói gì, nhưng không thể chắc rằng tiểu quái vật sẽ nói với huấn luyện viên của họ cái gì ? Lần này, ắc hẳn là có kịch vui để xem

Mười vòng đối với An Nhiên mà nói là không nhiều không ít, cô chạy đều đều, biểu cảm lạnh nhạt không giống như người đang chạy mười vòng, mà giống như đang đi bộ bình thường.

Thể chất của học sinh Ngân Dục không kém, ít nhất họ chạy năm vòng cũng được.

Cố Hữu luôn cùng An Nhiên chạy song song, lúc ban đầu không ít người chạy theo An Nhiên, nhưng dần dần bọn họ bị bỏ lại phía sau, béo ca thậm chí còn hô to nữ thần đội tôi.

An Nhiên cùng Cố Hữu chạy đủ, trước đó là vài tên nam sinh, bọn họ chạy đến phía trước Ngốc Ứng, hô " xong ", liền ngã trên mặt đất, tay chân thả lỏng nằm trên mặt đất.

Khi An Nhiên cùng Cố Hữu đến, hô hấp có chút dồn dập, sắc mặt so với ban đầu hơi tái nhợt, còn lại, cũng xem có bất thường gì.

An Nhiên đứng một bên, nhàn nhạt nhìn người ngã trên mặt đất sau đó nhìn Ngốc Ứng.

Lần này Ngốc Ứng không trực tiếp nhìn An Nhiên, trong lòng hơi hoảng.

Thế nào mà hấn lại phạt bọn họ chạy ? Thân thể của tiểu quái vật, người U Linh làm sao không biết ? Hấn vậy mà chơi chiêu này ? Nghĩ đến khi tiểu quái vật nói nhỏ với huấn luyện viên nói cái gì đó, cả người hấn liền hơi lo.

Hấn hoàn toàn không biết lần này sẽ chết như thế nào a.

Béo ca của lớp không phụ sự mong đợi của mọi người, trở thành người cuối cùng.

Khi mọi người nhìn thấy béo ca hồng học chạy tới, cả người cậu ta muốn khóc, cậu ta trực tiếp đi đến bên người của Ngốc Ứng, liền đem thân thể nặng gần 200 cân (1cân = 0,5kg) bỏ nhào tới chân của Ngốc Ứng, cậu ta không cần cái gì gọi là thể diện, ôm lấy chân của Ngốc Ứng nói :

" Huấn luyện viên, ngài anh minh thần võ, ngài từ bi tha cho tôi đi ! Tôi nhất định sẽ thay đổi triệt để ! Tôi về sau sẽ không đến lớp mà ngủ, cũng không mắng chửi ngài ở sao lưng, ngài tạm tha cho tôi ! Sẽ chết người a ! "

Những người còn nằm trên mặt đất nghe anh chàng béo nói những lời này, nhất thời tất cả ôm bụng mà cười nghiêng ngả, ngay cả An Nhiên, đáy mắt cũng xẹt qua một tia nhàn nhạt cười.

Ngốc Ứng đang tính toán làm sau mà xuống đài đây, tên mập mập này không làm hấn thất vọng, nhưng hấn vẫn trung bộ mặt lạnh lùng, đá một cước cho tên béo này sang một bên, lạnh lùng nói :

" Đứng lên, tập hợp ! Mọi người về đơn vị ! "

Anh chàng béo từ trên mặt đất cuống cuống đứng lên, lu loát phui sạch cát bụi ở tay chân cùng quần áo làm cho mọi người vỗ tay tán dương.

Tức cười, béo ca đây chính là tập luyện qua, cậu ta sợ hãi Ngốc Ứng cảm thấy khó chịu, sau đó cho cậu ta tiếp tục chạy.

Mọi người mới vừa chạy xong mười vòng tiếp tục đứng tư thế quân đội, thân thể thẳng tắp, nếu không nhìn thấy hai chân của bọn họ hơi run, thì thoát nhìn bọn họ không khác lúc thường là bao.

Trong lòng béo ca hiện đang khóc, vừa rồi cậu ta chạy mười vòng chạy như điên, hiện tại lại đứng tư thế quân đội nữa.

Một bên khác, văn phòng hiệu trưởng.

Trên mặt hiệu trưởng lộ ra vẻ mặt tươi cười, nhìn người đang mặc quân phục đứng ở cửa sổ, hiệu trưởng không dám đi về phía trước, liền nghiêm túc đứng phía sau lưng anh.

Ông đã gặp qua người đàn ông này một lần, là vào lần đón An Nhiên, người này là quản lý trong truyền thuyết, nhưng lại không nghĩ tới, ông dĩ nhiên không nghĩ tới huấn luyện viên trưởng trong quân đội lại đến đây, nhìn phù hiệu trên vai anh, ông không nhìn ra được quân hàm, nhưng ông cũng nghĩ ra được cấp bậc người này không nhỏ.

Văn phòng hiệu trưởng hướng ra sân thể dục, mà nơi của sổ hướng ra cũng chính là nơi An Nhiên đứng, ánh mắt như chim ưng nhìn nhanh nhóm người đang mặc quân phục lại tìm nhanh thấy bảo bối của anh.

Mặc dù lúc An Nhiên chạy, tầm mắt của An Nhiên luôn dừng lên người của An Nhiên, không chút di động.

Hiệu trưởng cũng không biết anh nhìn gì, chỉ là không ngừng cười cười.

Biểu cảm của tổng quản lý này tuy rằng nghiêm túc, nhưng hơi thở xung quanh thân trở nên hiền hoà rất nhiều.

Đột nhiên, quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh lùng, tầm mắt của anh nhìn chăm chú vào một góc ở sân thể dục, ánh mắt trở nên sắc bén vô cùng, người nọ cũng nghiêng đầu nhìn lại, chỉ mờ mờ thấy một thân người.

Hiệu trưởng cũng nhìn theo tầm mắt của Phó Quân Hoàng, thấy ở sân trường có vài người không mặc đồng phục của trường, bọn họ mặc tây trang thẳng thớm, mà bọn họ lại đứng trong đám người mặc quân phục, trở nên rất chói mắt.

Nhóm người này vào bằng cách nào !

Sắc mặt Hiệu trưởng bỗng chốc trở nên trắng bệch.

Phó Quân Hoàng đứng ở cửa sổ, con ngươi ngày càng lạnh, nhìn thấy mấy người đó đi đến sân huấn luyện của học sinh, Phó Quân Hoàng bỗng chốc xoay người, xoay bước đi ra -----

Ngay khi Phó Quân Hoàng xuống lầu, mấy người kia cũng chạy tới chỗ của An Nhiên.

An Nhiên nhìn thấy người đứng đầu, sắc mặt lập tức biến đổi !

Diêm Tử Diệp ! Hấn tới đây làm gì !

Chương 98: 75: DIÊM TỬ DIỆP NHẬN SAI, PHÓ QUÂN HOÀNG ĐỘNG KINH (1)

An Nhiên đứng trong hàng ngũ, tầm mắt dừng lại trên người của Diêm Tử Diệp, biểu cảm trên khuôn mặt không chút biến hoá, nhưng ánh mắt thanh lãnh chứa gì đó làm cho Ngốc Ứng không tự chủ lùi về sau một bước.

Tiểu quái vật cùng Huấn luyện viên quả thực rất giống nhau, ngay cả ánh mắt cũng giống mười phần.

Khi Ngân Dực đang trong kì quân huấn không cho bất kì người nào đi vào, Diêm Tử Diệp này vào bằng cách nào?

Diêm Tử Diệp cũng không có làm gì, hần đứng ở một nơi cách hàng ngũ xa một chút, tầm mắt dừng trên người An Nhiên, không hề chớp mắt, con người chứa tình cảm nhìn An Nhiên.

Ngốc Ứng không có nghĩa vụ đi hỏi chuyện Diêm Tử Diệp, nhiệm vụ chính của bọn họ chính là huấn luyện đám học sinh Ngân Dực này cho tốt, những việc khác bọn họ không quản, tuy rằng, hiện tại hần (Ngốc Ứng) hần không thể lấy súng ra bắn trực tiếp vào tên này (Diêm Tử Diệp).

Tiểu quái vật suýt chút nữa chết trong tay người này, toàn bộ thành viên của U Linh đều biết, khi thấy huấn luyện viên không bình thường, suýt chút nữa phát điên.

Học sinh ở Thất ban đối với Diêm Tử Diệp có chút ấn tượng, thời gian trước người này đến lớp tìm An Nhiên, còn quỳ gối trước mặt cô, kêu cô là “gia”, nhưng nhìn người đàn ông rất có khí chất đến cùng muốn làm gì, hần đến đây muốn làm gì?

Ngày đó, Ân Thiên Tuyết bị thuộc hạ của người đàn ông này mang đi, từ đó về sau có một thời gian Ân Thiên Tuyết , cũng không lâu lắm, bệnh cũ của Ân Thiên Tuyết tái phát, nhưng cũng không biết Ân Thiên Tuyết đi nơi nào, mà Mã Tịnh Như có liên quan kia cũng không thấy.

Không có mệnh lệnh của huấn luyện viên, không ai dám lên tiếng, mặc dù bọn họ tò mò muốn chết.

Tầm mắt Cố Hữu không tự chủ nhìn An Nhiên, cậu biết người đàn ông đó, tuy rằng giữa bọn họ không có tiếp xúc qua, nhân cậu cũng xem qua ảnh chụp của người đàn ông đó.

Diêm Tử Diệp, người nguy hiểm nhất Hoa Hạ, hần bị đuổi bắt, đồng thời lại bảo vệ, có một cái mâu thuẫn tồn tại như vậy.

Người đi theo Diêm Tử Diệp đem một cái ghế xếp đặt phía sau Diêm Tử Diệp, tầm mắt Diêm Tử Diệp vẫn như trước nhìn An Nhiên, rồi sau đó chậm rãi ngồi xuống.

Đã bao lâu hần không chính mắt nhìn Gia?

Trong khoảng thời gian này, hần không thiếu thời gian gặp cô, nhưng đều bị người khác cản trở, cho nên bây giờ dù vết thương của hần không ngừng, bọn họ không cho phép An Nhiên, hần lại càng muốn gặp, càng muốn gặp, hần lại điên cuồng, không có ai có thể ngăn cản hần.

Diêm Tử Diệp biết người phá rối hần chính là người của Phó Quân Hoàng, mặc dù là vậy, hần (khi Diêm Tử Diệp nói về Phó Quân Hoàng) chỉ có thể đứng nhìn.

Hần luôn biết thế lực phía sau của họ Phó, càng biết Phó Quân Hoàng lợi hại như thế nào, nhưng hiện tại đối với hần mà nói, mặc dù cùng họ Phó chống lại chính diện, hần cũng không xong, hần hiện tại chỉ muốn, chỉ muốn gia, chỉ cần gia của hần.

Biểu cảm Ngốc Ứng tuy rằng bất động, nhưng nội tâm hần bồn chồn, hần sợ cái người điên phía sau bỗng nhiên phát điên ở trước mặt mọi người mà cướp người, lý luận của người điên không thể hiểu nổi, thời thời khắc khắc hần muốn bảo trì cảnh giác.

Sắc mặt An Nhiên cũng rất nhạt, nếu Diêm Tử Diệp muốn làm gì hần là hần đã làm từ sớm, không chờ tới bây giờ.

Chính xác là Diêm Tử Diệp đến đây lúc này chỉ muốn tận mắt nhìn An Nhiên, thấy cô có phải phục hồi tốt chưa, tình trạng của cô ra sao.

Ngốc Ứng luôn cảnh giác nhìn thấy một người đang hướng tới hần, thân thể hần bỗng nhiên căng thẳng người cũng đứng thẳng lên, hơi thở xung quanh cũng thay đổi.

Mọi người thấy sự biến hoá của Ngốc Ứng, mà họ nhìn thấy một người đàn ông mặc quân phục bước tới gần bọn họ, mọi người không tự chủ được xẹt qua một tia hâm mộ, trong mắt các nữ sinh đều hiện trái tim.

Người đàn ông này thật đáng ngưỡng mộ! Muốn mặt có mặt, muốn thân hình có thân hình, muốn có bao nhiêu khí thế thì có bấy nhiêu khí thế, anh ta cái gì cũng có, anh ta không nói lời này bước tới chỗ của bọn họ, mọi người không tự chủ được đứng thẳng người.

An Nhiên đứng ở đầu hàng của hàng thứ nhất, Phó Quân Hoàng liền đứng trước mặt cô, tầm mắt vẫn không nhìn của An Nhiên, ánh mắt sắc bén giống như của loài chim ưng nhìn Diêm Từ Diệp đang ngồi ở sân thể dục, khí thế quanh người trở nên nghiêm nghị lạ thường, đáy lòng của Ngốc Ưng cảm thấy run rẩy mấy phần, huống chi đám học sinh bình thường này.

Khi thấy Phó Quân Hoàng, đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một tia kinh ngạc, thế nhưng lại nghĩ đến đám người Ngốc Ưng đều ở nơi này, cô cũng cảm thấy bình thường trở lại.

Đám người ở U Linh không ở đó thì huấn luyện viên cũng không có tác dụng gì cả.

Nhưng thấy hành động có chút ngây thơ của Phó Quân Hoàng, đáy lòng An Nhiên xẹt qua một tia âm áp, người đàn ông này dùng một phương thức đặc biệt để nói cho cô biết:

Anh luôn ở cạnh em. Không sợ.

An Nhiên làm sao mà có thể sợ? Cô chưa bao giờ sợ kẻ nào, huống chi là Diêm Từ Diệp một tay cô nuôi lớn?

Diêm Từ Diệp cũng không né tránh, con người cuồng nhiệt thẳng tắp chống lại ánh mắt của Phó Quân Hoàng, biểu cảm của hắn không thay đổi, vẫn ngồi yên trên cái ghế xếp, tầm mắt tiếp tục dừng trên người An Nhiên.

Đứng sau lưng Diêm Từ Diệp là bốn gã thân tín nhất của hắn, vẻ mặt của bọn hắn khi bước vào Ngân Dục đã căng thẳng lợi hại.

Bọn họ luôn làm việc trong bóng tối, từ trước đến giờ đều không phạm vào bộ đội, khi nhìn thấy là chuyển hướng khác mà đi, thế nhưng, lần này bọn họ lại quang minh chính đại tiêu sái bước vào, Phó Quân Hoàng đang đứng thẳng tắp kia mà một bộ đội con nhà nòi, nghĩ lại, bọn họ liền bờ ngỡ, huống chi là đối mặt chính diện cùng Phó Quân Hoàng.

Quanh thân Phó Quân Hoàng phát ra hơi thở lạnh, sau lưng là hiệu trưởng cùng vài người chủ nhiệm đang nhìn người đàn ông ngồi ở ghế xếp, nhất thời ngân nga toàn tập, Diêm Từ Diệp này chính là một vị Diêm Vương, bọn họ khi nào chọc tới?

Nhất thời mọi người ở Ngân Dục nguyên bản đang khí thế hùng hổ, lại thôi nhìn bạn bạn nhìn tôi, cuối cùng lựa chọn yên lặng đứng ở phía sau Phó Quân Hoàng, không nói gì cũng không có hành động nào.

Bọn họ nhìn ra được, Tổng quản lý cùng Diêm Từ Diệp nhất định có vấn đề, còn là vấn đề không nhỏ, bọn họ không nên đi làm vật hi sinh, chỉ nên đứng xem là tốt rồi.

Ngốc Ưng hiện không biết thao luyện cái gì tiếp theo, hắn trơ mắt nhìn Khi Ôm cùng Báo Đốm và vài người nữa đang tán gẫu, trơ mắt nhìn Thổ báo tử đang dùng thủ ngữ nói với hắn, hắn liền muốn đánh người.

“Tiếp tục” Phó Quân Hoàng đứng gần khoảng cách với An Nhiên, tiếng nói trầm ổn mạnh mẽ, mà hai chữ này làm không khí khó hiểu trở nên lắng xuống, giọng nói rất có mê lực mê hoặc?

Ngốc Ưng không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì.

“Mọi người đứng thẳng cho tôi! Nếu có ai nghiêng ngả, liền chạy 20 vòng!” Ngốc Ưng cơ hồ là hét lên, đến cuối thậm chí còn bị hơi vỡ giọng.

Lực uy hiếp của huấn luyện viên cực lớn, nhìn xem, chỉ vài phút ngắn ngủi như vậy, hắn sợ đến nổi vỡ giọng.

Hiện tại có học sinh nào dám lơ lửng? Mặc dù cực kỳ tức giận người ngồi sau lưng huấn luyện viên nhưng bây giờ lãnh đạo trường đứng ở đây, nếu bọn họ còn cười, thì mấy vị lãnh đạo đứng ở đây hẳn là mất hết mặt mũi, sau này họ sẽ gây khó dễ gì cho bọn họ đây?

Cái này không cần Ngốc Ưng hét lên, bọn họ tự nhiên sẽ đứng thẳng người, hai tay áp sát đùi, hai chân khép chặt, căng chân căng tới mức thẳng tắp, thân thể hơi nghiêng về phía trước, cái này chỉ cần có người đẩy nhẹ một cái có thể sẽ bị tiếp đất.

Biểu cảm của An Nhiên không buồn lòng, tổ chức của cô vẫn vậy, nhưng đứng ở tư thế quân đội này, dù là ai nếu đứng với tư thế này lâu như vậy, trong thời gian dài trên trán của An Nhiên toát ra không ít mồ hôi, thân thể có chút run.

Bịch ----

Có người té lộn trên đất.

Người té trên mặt đất là một nữ sinh trong ban tên là Lí Vi, là một cô gái tiêu chuẩn, dung nhan khả ái, ngày thường cô cực kỳ yêu cười, đối với người ở Thất ban rất tốt, không ai không yêu thích người có tâm hồn đơn thuần cùng một cô gái thích cười? Cho nên khi cô té xù, người ở Thất ban đều rối loạn.

Hiển nhiên, trong này không có ít người muốn mượn cơ hội này để hoạt động riêng.

“Sợ cái gì! Đứng ngay ngắn cho tôi! Tôi muốn thấy ai động đậy, đến lúc đó người đó đứng tư thế quân đội một mình cho tôi!” Ngốc Ưng một tay nắm

lấy Lí Vi đang nằm trên mặt đất nâng lên, quay đầu lớn tiếng nói với đám người đang xao động.

Cái nhóm cái nhỏ này, nhớ ngày mà bọn họ bị huấn luyện ở U Linh, gặp phải súng thật đạn thật, đứng tư thế quân đội, mặc kệ là trước hay sau cách bọn họ 10cm có một cây tre nhọn, chỉ cần có người té xỉu chỉ có thể nhận một kết quả đó là cây tre nhọn xuyên qua, chết.

Nhớ ngày có hạng mục huấn luyện của bọn họ, thật là biến thái, nhóm cái nhỏ ở phổ thông này ngay cả đứng tư thế quân đội cũng không chịu nổi, còn chưa đứng được hai giờ đã ngã một người, nếu đứng đây cả một ngày, chắc là té xỉu hết?

“Thế nào? Có thể kiên trì sao?” Ngốc Ứng đem Lí Vi qua một bên, thấy mặt của cô tái nhợt, đáy lòng xẹt qua một tia không đành lòng, nhìn không được mở miệng hỏi.

Năm nay Lí Vi mới thi vào, trước đây cô không học ở Ngân Dục, khi mới bước vào Ngân Dục cô có suy nghĩ chính là không tồi, khai giảng không đề cập đến quân huấn, cô không biết đến chuyện này, quân huấn này vào cuối tháng 11? Sao trường học này lại chơi như vậy?”

Lí Vi ồ ồ thở, toàn thân vô lực dựa trên người Ngốc Ứng, Ngốc Ứng không còn cách nào khác, chỉ có thể đem cô qua bên sân thể dục để cô nghỉ ngơi tốt.

Cô gái này có phải khó chịu đến nói không nổi, quả nhiên là chạy xong lãng phí thể lực không ít?

Không biết có phải phản ứng của Lí Vi có hiệu ứng quá lợi hại, sau lúc Lí Vi té xỉu, lập tức có vài người cũng ngã xuống.

Nhóm người đang đứng ở tầng thượng của Ngân Dục đều đen mặt, đùa giỡn như vậy sao? Học sinh năm nay xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhìn Ngốc Ứng dìu Lí Vi, đám nữ sinh này cũng lại đó ngồi.

Có người muốn làm theo, Ngốc Ứng lên tiếng: “Nếu ai mà nghĩ đến té xỉu nữa, tôi sẽ giúp người đó té xỉu triệt để.”

Lời nói này của Ngốc Ứng rất có hiệu quả, ít nhất, trong thời gian ngắn, không ai “té xỉu”.

Đám người Lí Vi ngồi ở cách vị trí của Diêm Từ Diệp không xa, Lí Vi thật khó chịu, nhưng có nhiều nữ sinh với danh nghĩa té xỉu đều vây quanh Diêm Từ Diệp, hỏi hấn tới đây làm gì.

Diêm Từ Diệp không để ý tới đám nữ sinh này, ánh mắt của hấn vẫn không rời khỏi An Nhiên.

“Anh đến tìm nữ thần sao?” Trong đó có một nữ sinh theo ánh mắt của hấn nhìn, cô thấy An Nhiên, có chút tò mò hỏi.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp dừng trên người của vị nữ sinh đó.

“A, tôi nói chính là Phó An Nhiên, cô ấy rất lợi hại trong trường chúng em, hằng năm đều lấy học bổng, hơn nữa cò vua của cô rất tốt, khí chất của cô rất lạ, nhưng đối với người khác rất tốt.” Nữ sinh thấy Diêm Từ Diệp có chút phản ứng, nói sự tình của An Nhiên.

Ánh mắt của Diêm Từ Diệp xẹt qua một tia mềm mại, gia của hấn luôn rất lợi hại, không có ai đủ siêu việt như gia của hấn.

“Đúng rồi, anh cùng nữ thần có quan hệ như thế nào? Tôi nhớ lần trước anh gọi nữ thần là gia.” Nữ sinh kia không bỏ ý định tiếp tục hỏi, cô cảm thấy người đàn ông này là lạ, nếu không phải nữ thần cùng người đàn ông này tuổi tác kém nhau lớn, cô nhất định cho rằng người đàn ông này ái mộ nữ thần.

Diêm Từ Diệp hơi sốc, hấn cùng Phó An Nhiên trong lúc đó là quan hệ thế nào?

Hấn cùng Phó An Nhiên không có quan hệ, hấn cùng linh hồn trong thân thể của An Nhiên mới có quan hệ, cô là nữ nhân hấn yêu, là tình cảm chân thành cả đời của hấn, nhưng tại sao hấn, lại chút nữa muốn lấy mạng của gia.

Hấn triệt để chặt đứt liên hệ duy nhất cùng gia.

Sẽ không thể tha thứ cho hấn, hiện tại mặc dù bản thân hấn còn không tha thứ cho chính mình, huống chi là không thể chịu đựng được phản bội gia?

Hấn đã vì bản thân giải thích chuyện năm đó không phải là hấn làm, nhưng khi hấn nghe nội dung của đoạn ghi âm, hấn bắt đầu hoài nghi bản thân, năm đó bản thân hấn tại sao lại đáng sợ như vậy.

Thấy Diêm Từ Diệp không trả lời, nữ sinh kia cũng bắt đầu dĩ nhiên vị này là một người đàn ông tuy đẹp nhưng lại lãnh khốc.

Báo động đang huấn luyện cách đó hơi xa, tầm mắt không tự chủ rơi vào Phó Quân Hoàng, bọn họ sợ huấn luyện viên nhất thời không kìm được tức giận mà đem súng bắn Diêm Từ Diệp.

Bắn Diêm Từ Diệp không phải là không được, nhưng với điều kiện là không phải ở trước mặt của đám học sinh, bằng không chính là để lại một cái nhục điểm, đến lúc đó bọn họ cũng không tốt hướng về phía trước giao đầu?

Bọn họ muốn chơi đùa liền cùng nhau chơi, không thể quang minh chính đại lại đến, trừ phi bọn họ bắt hấn tận tay.

Bọn họ không suy nghĩ nhiều, đến giờ cơm trưa, đến khi bộ đội tự giải tán, Phó Quân Hoàng không làm ra hành động vượt mức nào, mà Diêm Từ Diệp từ đầu đến cuối đều ngồi tại chỗ không nhúc nhích mấy may.

Nháy mắt Ngốc Ứng hô nghỉ, có nhiều người lên tiếng than, đùi của bọn họ đã tê rần, ngay cả động tác nghỉ, bọn họ cũng không làm được.

Biểu cảm của An Nhiên không tốt, Phó Quân Hoàng ở một bên nhìn mà đau lòng, nhưng biểu cảm vẫn không thay đổi, đáy lòng cũng đau đau.

Mấy ngày nay, bảo bối của anh chịu bao nhiêu khổ.

Diêm Từ Diệp ngồi ở sân thể dục, nhìn thấy An Nhiên theo đội rời rí, biểu cảm của cô lạnh lùng, cuối cùng thấy cô lẩn vào trong đám người.

Bộ đội xếp hàng tiến vào căn tin, ghế đều được để xuống, mọi người đi vào, thân người thẳng tắp, đến khi Phó Quân Hoàng hạ lệnh ăn cơm, mọi người mới bắt đầu ăn cơm.

Béo ca hôm nay rất cao hứng, bởi vì cậu ta không phải là người te xiu, khi quân huấn chưa bắt đầu mọi người trong ban đều đánh cược, nói rằng cậu là người té xiu đầu tiên.

Cũng ngay lúc cậu muốn tìm nữ thần để khoe, thì phát hiện không thấy An Nhiên, “Kì quái, cô gái này là thần a, không ăn cơm, thể lực buổi sáng đã tiêu hao rất nhiều, buổi chiều còn buổi luyện tàn khóc nữa?”

Béo ca lăm bằm lâu bầu bị Ngốc Ứng đi tới đánh vào cổ một cái, “Ăn thì không được nói, cậu không hiểu sao?”

Béo ca buồn bã, yên lặng cảm phần cơm của bản thân đi đến bàn ăn.

Mà lúc này An Nhiên đang ở đâu?

Đương nhiên là đang ở kí túc xá của Phó Quân Hoàng.

Trong một tháng quân huấn này, không thể về nhà, chỉ có thể ở nội trú, không có con đường khác để chọn.

Hiển nhiên, mấy người bộ đội đến huấn luyện cũng có ký túc xá riêng, trừ Phó Quân Hoàng ra, bốn người hướng dẫn sẽ ở một phòng, lúc này, An Nhiên ngồi trên giường của Phó Quân Hoàng, nhìn về mặt căng thẳng của anh đang xoa bóp chân của cô.

“Lão soái ca, anh nói anh chính là lấy việc công làm việc tư?” An Nhiên trêu ghẹo Phó Quân Hoàng đang nghiêm nghị.

Phó Quân Hoàng nhũn mảy, anh nhìn An Nhiên, “Đau?” Lấy việc công làm việc tư? Ai quản được, hiện tại anh chỉ nghĩ, bảo bối của anh là đau hay không đau.

An Nhiên lắc đầu, hiện tại chỉ cảm thấy mệt và bần rùn, đau cũng phải đợi tới ngày mai.

Phó Quân Hoàng mát-xa cho cô, 1h30 chiều bắt đầu huấn luyện một lần nữa hiện tại sắp 12h rồi, chỉ còn 1 tiếng 30 phút nữa.

“Lão soái ca, năm rồi không phải cũng như vậy sao?” Đối với sự lo lắng của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cảm thấy có chút buồn cười, nhưng đáy lòng mềm mại không ai biết.

Năm rồi khi An Nhiên vào thời gian quân huấn, Phó Quân Hoàng sẽ tìm việc khác mà làm, bởi vì khi đó An Nhiên không về nhà được, chuyện của An Nhiên ở trường tuy rằng anh biết nhiều, nhưng cô có mệt không, biểu cảm như thế nào anh đều không biết, lần này tận mắt thấy, tâm của anh lại đau.

Lần đầu tiên, Phó Quân Hoàng hoài nghi bản thân định ra một năm hai lần quân huấn có phải là quá mức.

Phó Quân Hoàng đem An Nhiên toàn thân cao xoa bóp nhẹ một lần, mới đứng dậy, đi căn tin lấy cơm cùng thức ăn, nhưng khi anh mới kéo cửa bước ra, thì thấy Ngốc Ứng, Báo Đốm cùng một nhóm người đứng ở trước phòng, trên tay còn cầm một hộp cơm cùng thức ăn, hiển nhiên là tới đưa cơm.

Mặt Phó Quân Hoàng không biểu cảm, dưới mắt cười của bọn họ bình tĩnh mà đóng cửa phòng, để lại nhóm người đó trưng khuôn mặt cười.

“Tôi nói không cần dựa gần như vậy, không nên dựa gần như vậy! Các người không nghe! Cái này nếu không nghe, bị huấn luyện viên đuổi đi là chắc!” Ngốc Ứng trừng mắt nhìn nhóm người phía sau, biểu cảm rất khó coi, hần cảm thấy lần này khi trở về khẳng định sẽ cho bọn họ “mang giày chặt” (mang giày chặt = trói buộc, hạn chế).

Báo đốm cười nhạo, “Cậu nhìn đức hạnh của cậu”

“Thỏ Báo từ cậu phải biết rằng, lão từ chính là bị các cậu đẩy vào hố lừa! Là hố lừa!” Khi nhớ lại đem Tiểu Quái Vật cho hần thao luyện, cả người hần liền cảm thấy khó chịu.

“Chúng tôi đây là rèn luyện cho cậu.” Báo đốm nói dối không chớp mắt.

“Lão từ tôi cần các cậu rèn luyện?” Ngốc Ứng hừ lạnh, xoay người bước đi.

Hắn quả thực là xui 800 kiếp mới có thể làm bạn với đám hỗn đản này!

Nghe được ồn ào bên ngoài, An Nhiên không khỏi nhũn mày, thuộc hạ của Lão soái ca thật tình là càng ngày càng không biết lễ phép.

“Lão soái ca...”

“Không cần để ý, ăn com.” Vừa nói, vừa đem com từ trong hộp đựng thức ăn lấy ra, thấy nhiệt độ, anh rất vừa lòng, vẫn còn nóng.

Phó Quân Hoàng không để cho An Nhiên xuống giường, anh để An Nhiên tựa trên giường, đều là anh đút.

Đáy lòng An Nhiên tuy rằng rất ấm, nhưng đối với đãi ngộ như vậy, cô cũng không dám nhìn thẳng, cô mới chỉ huấn luyện một buổi sáng thôi! Cô còn gần 30 ngày nữa! Lão soái ca anh cảm thấy vậy là tốt sao?

Đối với sự chấp nhất của Phó Quân Hoàng cô luôn cảm thấy bất đắc dĩ, chỉ cần nhận sự việc gì đó, cô không thể làm gì khác.

Cho nên, cô chỉ có thể làm theo anh, bình tĩnh ăn com, sau đó bình tĩnh tiếp thu anh ôm cô ngủ.

Buổi chiều, bắt đầu huấn luyện, không ngoài ý muốn, Diêm Tử Diệp còn ngồi chỗ đó, ngay cả cái ghế xếp cũng không thay đổi.

Giữa trưa, người ở tầng thượng của Ngân Dực có mời vị lão đại này qua dùng com, làm sao là vị lão đại này không tiếp nhận lời mời của bọn họ, không nhìn bọn họ, thậm chí suýt chút nữa bị người của Diêm Tử Diệp ném đi.

Buổi chiều, huấn luyện cũng không ngoài tư thế quân đội.

Đại khái là giữa trưa, Phó Quân Hoàng mát-xa tương đối có hiệu quả, thân mình của An Nhiên cũng không căng cơ, đối với những bạn học cùng học, về mặt của cô có chút thoải mái hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: CHƯƠNG 75 (2)

Phó Quân Hoàng lúc này không có đi theo tới đây, lúc An Nhiên tỉnh lại Phó Quân Hoàng cũng không còn ở đó, nhưng để lại cho cô một tờ giấy.

Lòng của Ngốc Ứng còn sợ hãi nhìn An Nhiên, hắn muốn biết, lúc trưa huấn luyện viên nói gì.

Thế nhưng dưới con mắt của mọi người mà hắn có thể đi hỏi?

Giữa trưa báo đốm đem một vấn đề nan giải cho Ngốc Ứng, đáy lòng của bọn hắn cũng bồn chồn, nếu huấn luyện viên thật sự cho bọn họ “mang giày chật”, bọn họ không chết cũng mất một lớp da.

Sau một tiếng đứng tư thế quân đội, Ngốc Ứng hô nghị, để mọi người giải tán.

Một câu nói của Ngốc Ứng làm mọi người thờ phào, mặc kệ là sao, nếu so sánh với đứng 3 tiếng thì cái này tốt hơn nhiều.

Ngốc Ứng không nghĩ tới, vào buổi sáng, khi hắn muốn hô giải tán, nhưng lại ngại có huấn luyện viên đứng ở đây, theo thói quen, huấn luyện viên không lên tiếng, hắn làm sao có thể lên tiếng?

Hiện tại tốt lắm, không có huấn luyện viên, nhưng lại có tiểu quái vật, hắn không có tâm tình để thao luyện cho tiểu quái vật này, hiện tại hắn suy nghĩ, sau khi quân huấn, hắn có còn đường sống để đi.

Khi giải tán, các nam sinh thoát nhìn tốt hơn, bọn họ trực tiếp vây quanh Ngốc Ứng, yêu cầu hắn giảng vài chuyện thiết thực trong bộ đội.

Các nam sinh nghe rất hăng hái, Ngốc Ứng giảng cũng thật nhiệt tình, An Nhiên đứng một bên nhìn, cô cũng không có đi qua, tầm mắt của cô dừng lại mấy người kia (đám người của Diêm Tử Diệp), đáy lòng không tự chủ xẹt qua một tia thô bạo.

Cô bây giờ không thể hành động.

Phải đợi.

Làm sao Diêm Tử Diệp chờ được, khi đội ngũ giải tán, với ánh mắt của nữ sinh, hắn đi đến An Nhiên cách cô 2m rồi ngừng lại, con người hơi u buồn nhưng bình tĩnh đứng trên người An Nhiên.

Thấy ánh mắt tò mò xung quanh, An Nhiên nhìn Diêm Từ Diệp, cuối cùng cô xoay người rời đi, Diêm Từ Diệp tự động đi theo.

Khi Ngốc Ưng đang nước miếng bay đầy trời, thì nhìn thấy chuyện này, lập tức cuống lên, nếu như tiểu quái vật xảy ra chuyện gì dưới mắt hắn, huấn luyện viên nhất định sẽ hành hạ hắn đến chết, hắn phải rời đi.

Khi hắn muốn chạy đi, Báo Đốm từ phía sau ra tay đè hắn xuống, tốc độ nhanh gọn, ra tay đúng lúc!

Trong lòng của Ngốc Ưng nổi nóng, không quản Báo Đốm có ý gì, liền đánh.

Đối mặt với tình huống bất thành linh này, tất cả mọi người đều chấn kinh (chấn động + kinh ngạc), bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy hai huấn luyện viên đánh nhau.

Khi hai người đánh nhau ngày càng hăng, Khi Ôm ở một bên hò hét trợ uy, người của U Linh đương nhiên là thích tham gia những trò thể này.

Bên này, bọn họ thân nhau.

Ở một bên khác trong một góc nhỏ, An Nhiên dừng bước, xoay người, thanh lãnh nhìn Diêm Từ Diệp phía sau cô, ánh mắt sắc bén làm Diêm Từ Diệp cúi đầu xuống.

“Lại muốn làm gì, hửm?”

Diêm Từ Diệp nhìn An Nhiên, giật giật khoe môi, hắn chỉ muốn nhìn Gia, cái gì cũng chưa nghĩ tới, nhưng lời này hắn không nói thành lời, lời này ngay cả bản thân hắn còn không tin, huống chi là Gia?

Mang theo đôi găng tay màu trắng, tay quy củ để bên người, đáy mắt của hắn hiện lên tia bất an.

“Diêm Từ Diệp, anh nói nếu năm đó tôi không cứu được anh, kết cục của tôi có phải thảm hơn?”

Lời nói của An Nhiên làm Diêm Từ Diệp chột trứng lớn mắt.

Gia có ý gì?

Cô đây là hỏi hận đã thu dưỡng hắn, hắn may mắn được cứu, hơn nữa còn ra tay giết cô?

An Nhiên cười như không cười nhìn Diêm Từ Diệp, “Tôi nhắc cho anh nhớ, nếu không phải bởi vì anh, tôi sẽ không có cuộc sống như hiện tại, cũng sẽ không có người thân như bây giờ. Nói đến cùng, tôi phải cảm ơn anh.”

Nói lời này càng không phải đâm cho hắn thêm một nhát nữa sao?

Sắc mặt của Diêm Từ Diệp bỗng chốc trở nên trắng bệch.

“Mười bốn năm qua, tôi không có đi tìm Tần Môn là bởi vì tôi không muốn dính líu với Tần môn, tôi không tìm anh để báo thù, là vì cảm thấy không cần thiết. Tần Lam đã chết, chết từ 14 năm trước. Người đã chết sao có thể tìm người để báo thù?”

Tầm mắt của Diêm Từ Diệp gắt gao nhìn An Nhiên, hắn không nhìn thấy ánh mắt của cô sắc bén, hắn chưa bao giờ gặp một tia mềm mại nào trong mắt cô.

Hai tên bên người chột năm chặt.

“Gia...” Hắn giống như dùng hết sức để kêu, “Tôi chưa từng nghĩ tới...” Muốn mạng của ngài.

Nhưng câu nói kế tiếp giống như bị mắc vào cổ họng, vô luận là hắn sử dụng khí lực đến mức nào cũng không thể nói ra được.

Thật sự hắn không muốn mạng của gia, hắn chỉ muốn để gia là của chính bản thân, không muốn gia nhìn người khác, nhưng trong lòng của gia không có nơi nào của hắn.

Nhưng đã sai lầm rồi sao?

Hắn đã làm sai rồi sao?

Hắn chỉ hi vọng ở bên cạnh gia mà thôi, hắn sử dụng phương pháp hắn thấy hữu hiệu và nhanh nhất mà thôi, này có gì không đúng? Đến cùng là hắn làm sai cái gì? Vì sao gia có thể thân nhiên chấp nhận tất cả của Phó Quân Hoàng, vì sao gia có thể không giữ nộ cười mà cho Phó Quân Hoàng? Hắn chưa từng gặp gia cười qua, vĩnh viễn gia đều mang theo một chút tính kế, cô cười có nhiều loại, nếu không phải là đang ngấm nghĩ thủ đoạn thì chính là phòng đoán chuyện gì đó, nhưng khi cô ở bên người của Phó Quân Hoàng, cười lại tự nhiên như vậy, không có bất kì mục đích nào.

Đến cùng là hắn làm sai ở chỗ nào?

Không ai nói cho hắn biết, những người đó vĩnh viễn chỉ phục tùng mệnh lệnh, bọn họ không nói cho hắn biết: Mày sai rồi.

Mà người duy nhất dám mắng hắn đánh hắn, lại bị bản thân tự tay đánh mất.

“Không cần tôi nói, cho tới bây giờ anh không nghĩ lấy mạng của tôi.” An Nhiên cười nhạo, “Mượn xác hoàn hồn? Hừm? Ai nói cho anh cái lý luận này? Anh cho rằng có thể có “Tàn Lam” giả, linh hồn của Phó An Nhiên đã chết sẽ trở lại thân thể kia? Ai nói cho anh cái lý luận chó má này?”

Diêm Tử Diệp giật giật khoé môi, cuối cùng cũng không phát ra một tia âm thanh nào.

“Diêm Tử Diệp, tôi có thể tha thứ cho việc sát hại Tàn Lam, cũng có thể tha thứ cho việc anh đã làm đối với Tàn Lam, nhưng tôi không thể tha thứ cho anh một lần nữa giết chết tôi.”

“Tôi...”

“Diêm Tử Diệp, khi anh bắn phát súng kia, thật sự so với máy bay nổ còn đau hơn. Anh nhớ cho kỹ, phát súng đó, tôi sớm hay muộn đều có thể lấy lại.”

“Gia...” Hắn có chút hoảng loạn nhìn An Nhiên, hắn biết, lúc này, gia không thể buông gia cho hắn, cô đã triệt để tính toán để hắn không còn lui tới, hắn hoảng loạn không biết làm thế nào cho tốt, hắn chỉ có thể gắt gao nhìn An Nhiên, “Gia, tôi sai rồi, không cần, không cần...” Không cần ném hắn đi, không cần buông hắn ra.

Sai rồi?

Xem, lời nói đơn giản, cái từ hết sức giản đơn.

Nhưng Tàn Lam đã chết không phải sao? Nếu ngày đó Phó Quân Hoàng không tới kịp, Phó An Nhiên cũng sẽ chết đi, không phải sao?

Một từ nhận sai đơn giản mà muốn đem mọi chuyện giải quyết hết? Quả thực là đang mộng tưởng.

“Diêm Tử Diệp”

Tiếng nói lạnh nhạt không cảm xúc vang lên, nhưng chính là như vậy, Diêm Tử Diệp như đang ở trong dòng sông mà bắt được một thanh gỗ, trong mắt của hắn bỗng nhiên phát ra một luồng cực nóng, hắn nhìn chăm chăm An Nhiên, vẻ mặt căng thẳng.

“Vết thương trên người anh không khỏi, phải không?” Tầm mắt của An Nhiên nhìn trên cánh tay phải của hắn, đáy mắt thanh lãnh một mảnh.

Diêm Tử Diệp hơi giật mình.

“Anh xem, người họ Phó đều tính toán rất chi li.” Lời nói của An Nhiên làm Diêm Tử Diệp nhất thời cứng đờ.

Diêm Tử Diệp biết vết thương trên người hắn là do Phó Quân Hoàng, không phải sát thủ cũng không thuê người làm, mọi chuyện là một tay Phó Quân Hoàng.

Nhưng hắn không nghĩ tới Gia vậy mà lớn tiếng nói ra.

Cô không hề bận tâm, chỉ vì, hắn hiện tại không động được người họ Phó, không động được Phó Quân Hoàng, càng không động được cô.

Cô nắm tất cả của hắn.

“Diêm Tử Diệp, nhớ kỹ, anh đối với tôi ra sao, tôi sẽ nhớ tất cả.” Mặc dù cô không nhớ được thì cũng có người giúp cho cô.

Toàn thân Diêm Tử Diệp giống như bị đóng băng tại chỗ.

Tiếng còi vang lên, An Nhiên phải trở về đội ngũ.

Ngốc Ứng cũng vì vậy mà thở ra, may mắn, không xảy ra chuyện gì.

Người Thất ban không chú ý đến An Nhiên rời khỏi, bọn họ tập trung nhìn Báo Đốm cùng Ngốc Ứng đánh nhau.

An Nhiên rời khỏi, Diêm Tử Diệp vẫn không lập tức đi, hắn đứng tại chỗ, giống như bị đóng băng, đứng tại đó hắn không nhúc nhích.

Bốn tên bảo vệ cho hắn rất lo lắng tình hình của môn chủ, khi hắn (Diêm Tử Diệp) vào Ngân Dục gọi một học sinh năm nhất là Gia, trong lòng của bọn họ khiếp sợ không có ngôn ngữ nào có thể biểu đạt.

Mới đầu bọn họ còn tưởng rằng Môn chủ còn tưởng nhớ Tàn gia, nên tìm hình ảnh trong một cô gái khác, nhưng không nghĩ tới, môn chủ bắt đầu loạn nhận thức.

Bọn họ cách đó không xa, tuy rằng bọn họ (Diêm Tử Diệp & An Nhiên) đưa lưng về bọn họ, nhưng khi nghe nữ sinh cùng môn chủ nói chuyện, đúng là bọn họ nghe được rõ ràng rằng chính vì nghe quá rõ ràng nên bỗng chốc phản ứng không kịp chuyện này rốt cuộc là sao?

Tần gia là do Môn chủ giết? Kỳ thực Tần gia không chết lại biết thành một cô gái nhỏ? Tần gia thực sự không chết, còn trở thành người họ Phó, Môn chủ muốn giết Tần gia lần thứ hai?

Bọn họ cảm thấy bối rối, trong lòng càng loạn.

Nếu như chuyện này bọn họ không thể giữ bí mật được, thì chỉ có một kết quả --- chết.

Mặt khác.

Trong phòng có kiến trúc châu Âu.

Lại tư cầm một túi văn kiện đi tới bàn làm việc, “BOSS, cái tài liệu này mới vừa vận đến.”

Người đàn ông ngồi ở ghế xoay đưa lưng hấn, trên mặt là cái mặt nạ màu bạc phản chiếu với ánh mặt trời phát ra ánh sáng lãnh ngạnh (lạnh lẽo cứng rắn), mặt nạ màu bạc thật tinh xảo, từ mũi trở lên đều được che đầy hết.

Ngón tay thon dài lướt trên tấm ảnh, trong ảnh là một người mặc quân phục rằn ri, ánh mắt lạnh lạnh, khoé môi mang theo một vết châm chọc, người đàn ông đó giống như đang thưởng thức một vật trân bảo nhất, hấn cầm lấy bức ảnh, hưởng Lại Tư quơ quơ, nói:

“Lại Tư, cậu nói trên thế giới này tại sao có người kỳ diệu như vậy?”

Lại Tư cung kính đứng không nói lời nào.

Người đàn ông thờ dài, “Cậu xem, trên thế giới này không có người nào đối với Lại Tư cậu thú vị.” Tầm mắt tiếp tục nhìn bức ảnh chụp.

Mặt của Lại Tư tiết túc không có biểu cảm, trên khuôn mặt đen sì thậm chí đến cả gợn sóng cũng không có.

Người đàn ông nhàm chán xoay ghế, hấn nhàn nhạt nhìn báo cáo được đưa lên, khi đang nhìn, biểu cảm khẽ biến, khoé môi không tự chủ mím lại.

“Hắc, cái này thật có chút ý tứ.” Tầm mắt hấn gắt gao nhìn một hàng trên báo cáo.

----- Tần Lam cùng Phó An Nhiên có cái quan hệ trực tiếp. Diêm Tử Diệp gọi Phó An Nhiên “Gia”

Hấn biết gần đây Diêm Tử Diệp có ý với người họ Phó, nhưng không nghĩ tới, nguyên nhân là đây.

Tần Lam, Phó An Nhiên...

Hai người này có quỹ tích sinh hoạt trưởng thành không hoàn toàn tương xứng, làm sao mà có khả năng có liên quan.

Chuyện này đúng là càng ngày càng thú vị.

“Lại Tư, cậu lại đây xem một chút.” Người đàn ông lắc lắc báo cáo trong tay, hướng về Lại Tư cười.

Mặt Lại Tư không hề cảm xúc tiếp nhận tờ giấy kia, khi hấn thấy nội dung, vẻ mặt có chút biến hoá.

Tần Lam, hấn biết cô gái đó.

Là một truyền kì còn tồn tại trong giới.

Nhưng Tần Lam cùng Phó An Nhiên có liên quan gì?

Nhìn thấy vẻ nghi hoặc của Lại Tư, người đàn ông nở nụ cười, “Cậu xem, Lại Tư vĩ đại của chúng ta cũng có nghi hoặc. Đã nghi ngờ vậy phải đi tra.”
Làm cho hấn tin tưởng rằng Phó An Nhiên chính là Tần Lam? Đúng thật là đủ vô nghĩa.

Lại Tư cầm lấy báo cáo rời đi, trước nay biểu cảm chưa từng có nghi hoặc.

Người đàn ông nhìn phương hướng rời đi của Lại Tư, khoé môi hơi hơi gọi lên.

Đem chuyện giao cho Lại Tư, hấn rất an tâm.

Đột nhiên, một trận xột xoạt vang lên, người đàn ông đi tới ban công, quả nhiên thấy một bóng người đang ngồi trên hàng rào, trên mặt mang một ý cười.

“Thế nào, chơi vui về sao?” Người đàn ông đi đến hàng rào, hai tay đỡ người phía trên, vẻ mặt bị che lấp bởi cái mặt nạ, khiến người ta không biết về mặt ra sao.

“Coi như không tệ” Người kia cười cười, “Nhưng mà người phụ nữ đó điều khiển khá dễ, thật không hiểu, người nổi danh cáo lỏng đỏ tại sao không chịu nổi một đòn,” Hấn nói cứ nhẹ nhàng quyến rũ, cô ta lại tự mình chạy lên giường của hấn, chà chà, không có chút khiêu chiến nào.

Người đàn ông bật cười, “Trên đời này, cậu là người nắm nhược điểm của người khác giỏi nhất.”

Người nọ nở nụ cười, cười cực kì cuồng ngạo (cuồng dã và kiêu ngạo), “Tôi cũng dựa vào chuyện này để ăn com”

“Muốn khiêu chiến thực lực cao?”

Người nọ nhún mày, “Cậu có nhiệm vụ mới cho tôi?”

Người đàn ông cầm tấm ảnh chụp trong tay phóng cho người nọ, “Tôi nghĩ, người này cậu sẽ nhận.”

“Hắc, thật đúng là không sai, gần đây người này rất nổi tiếng trên mạng, nhưng mà cô gái này cũng quá khó chứ?”

“Có nhận hay không chính cậu xem mà làm” Người đàn ông này không tính nói gì thêm với hắn ta, xoay người bước đi.

Ngồi trên hàng rào, người nọ trừng mắt, rốt cuộc hắn nên nhận hay không?

Nhìn người trên ảnh chụp có ngũ quan thanh lệ, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt, ít nhất so với người đàn bà Kiều Tử Du càng thuận mắt hơn, dù không có chuyện gì, coi như chơi đùa đi.

Lúc Phó Quân Hoàng trở lại sân huấn luyện, huấn luyện tư thế quân đội đã xong, vừa mới giãn tán tự hoạt động.

Một thân quân phục của Phó Quân Hoàng đi đến nơi nào cũng là tiêu điểm, Phó Quân Hoàng tự bắt đầu ra trận, tầm mắt của mọi người không rời khỏi người anh.

Chỉ thấy anh bình tĩnh bước tới đến đội ngũ của Thất ban, sau đó tiêu sái đến bên người Phó An Nhiên sau đó liền bất động.

Phó An Nhiên có chút xúc động nhỏ, lão soái ca đến cùng là muốn làm gì?

Có người muốn xông lên hỏi huấn luyện viên đều bị đám người Báo đốm ngăn lại, mọi người quái dị nhìn huấn luyện viên, nếu bọn họ đoán không sai, thì huấn luyện viên đây chính là uy hiếp?

Mọi người đều biết là uy hiếp, Phó An Nhiên người có dung mạo xinh đẹp, thân thủ tốt, tất cả là của anh?

Ngốc Ưng khiêu khiêu Báo Đốm, “Trước kia tôi chưa từng thấy huấn luyện viên ngậy thơ đến vậy.”

Báo đốm liếc mắt, “Cậu xem ánh mắt của Ngân Lang nhìn tiểu quái vật thì biết, hiện tại người của Ngân Lang bị huấn luyện viên xếp vào sổ đen.”

Ngân Lang đứng phía sau hai người mặt đen lại, hắn sùng bái quân chủ thì có lỗi gì?

Một nhóm nữ sinh đang ngồi quanh An Nhiên đều kích động, các cô nhìn ra, một nhóm người huấn luyện viên tại đây, vị này nhất định là lợi hại nhất, khi trước thấy Ngốc Ưng huấn luyện viên họ chỉ biết, vị huấn luyện viên không chỉ có lợi hại, cấp bậc cũng không thấp.

Lúc mọi người muốn tiến lên hỏi chút gì đó, Phó Quân Hoàng cực kì tự giác hướng tới An Nhiên nhích lại, anh hi vọng mọi người đều hiểu, anh đã có chủ, là có bảo bối!

Tâm của An Nhiên hiện tại đều suy nghĩ đủ hướng. Lão soái ca làm như vậy rốt cuộc là như thế nào? Ở đây mà làm vậy, mọi người sẽ biết cô Phó An Nhiên xác thực là có thân phận cùng bối cảnh, như vậy sao cô còn chơi thoải mái được?

Đối với cảm xúc của Phó An Nhiên, Phó Quân Hoàng rõ như lòng bàn tay, anh tự nhiên biết được bảo bối của mình đang khó chịu, nhưng nguyên nhân khó chịu này anh không nghĩ chính là bản thân mình.

Cho nên, anh trước mặt của mọi người, khí phách nói:

“Bảo bối, của tôi!”

Xem coi còn ai dám vây quanh, mơ tưởng đến bảo bối của anh!

HẾT CHƯƠNG 75

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: CHƯƠNG 76: HUẤN LUYỆN DÃ NGOẠI, PHÓ

QUÂN HOÀNG TUYÊN BỐ.

Mỗi năm quân huấn ở Ngân Dục đều làm tất cả học sinh lo sợ, trình độ gian khổ cũng khiến người ta thần phục, ngày đầu tiên chỉ là buổi huấn luyện thông thường, những ngày sau mới chính là chân chính của các hạng mục huấn luyện, trèo tường, qua lưới dây thép, vượt chướng ngại vật, làm người ta kêu khổ không ngừng, không chỉ có thế, cuối cùng còn đối kháng tập thể, khi đó đối kháng mới là màn quan trọng nhất.

Sau khi năm ngày huấn luyện thông thường kết thúc, học sinh tự giác trở lại kí túc xá của bản thân, bắt đầu thu dọn đồ dùng, còn lại hai mươi mấy ngày sau đó mới là địa ngục đối với bọn họ.

Đứng nghiêm ở tư thế quân đội, đối với sau này mà nói, quả thực chính là trò trẻ con.

Chờ tất cả thu thập xong, mang theo ba lô đơn giản, động tác nhanh mà còn lưu loát chạy đến đội ngũ để tập hợp.

Những thành viên lâu năm ở Ngân Dục đều biết, thời gian kế tiếp, bọn họ sẽ không có ngày mà sống dễ chịu. Không biết là bạn mang bao nhiêu đồ (đồ ăn vặt), huấn luyện viên sẽ ném hết bấy nhiêu, chỉ bằng không mang, lưu trữ đến khi trở về.

Thế nhưng hàng năm ở Ngân Dục đều có học sinh mới, các học sinh mới tất nhiên không biết cái “ Quy củ” này, tất nhiên sẽ có người nhét được bao nhiêu thì sẽ nhét bấy nhiêu, ví dụ như ở Thất ban, Lí Vi bày ra khuôn mặt ngốc ngốc nhìn ba lô của mọi người lại nhìn ba lô căng phồng sau lưng bản thân, về mặt nghi hoặc hiện lên.

Ở hàng ngũ một lần nữa chia lại, nam nữ chia ra, mỗi lớp tiến hành chỉnh lại lần nữa.

An Nhiên cùng năm nhất khoa tài chính và năm hai khoa công trình gỗ, gồm 30 nữ sinh được phân ở cùng nhau, hợp thành Ngũ Liên 3 ban .

“ Ngũ Liên 3 ban lên xe tải này! Nhanh lên một chút!” Một bên là một người bộ đội cầm bảng, Ngốc Ứng một thân quân phục rần rí bên cạnh, rống lên, đem nữ sinh gần hấn nhất nhắc lên xe tải, “ Chạy nhanh lên! Đánh giặc mà giống các người là chết hết!”

Người bộ đội cầm thẻ rất cao, bình thường có ít nữ sinh có thể tự đi, đều cần huấn luyện viên giữ một cái. Xe tải thành hàng, bất kể là nam sinh hay nữ sinh, dáng vẻ leo lên xe tải không có chút hình tượng nào.

Đến phiên An Nhiên bước lên, Ngốc Ứng vốn định cầm tay cô lên, nhưng nhìn thấy người đang bị che khuất dưới cái mũ lính, về mặt Ngốc Ứng chột biến, trực tiếp xoay người, vịn Lí Vi ở phía sau bước lên.

An Nhiên tuyệt đối không cho phép lão soái ca ở bên người chạm vào cô, Ngốc Ứng cũng không mạo hiểm mà dưới mắt của huấn luyện viên mà động chạm An Nhiên, bới vấy dưới mắt của một đám người, An Nhiên dùng tay chống ở thành xe hơi dùng sức, vươn người nhảy lên, để lại ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Nữ thần quả nhiên lợi hại! Tiếng lòng của các nữ sinh Thất ban đồng loạt hô.

Phó An Nhiên quả nhiên giống như trong truyền thuyết quả nhiên rất lợi hại! Các nữ sinh ở khoa công trình gỗ trong lòng không khỏi hô lên.

“ Nữ thần, cậu thế nào mà có thể soái như vậy?”. Lí Vi ngồi bên cạnh của An Nhiên, cười tủm tỉm nhìn An Nhiên.

Khoé môi An Nhiên giật giật, không nói.

Đối với người ở Thất ban khi thấy An Nhiên như vậy cũng đã thành thói quen, nhưng đối với người khác mà nói, Phó An Nhiên này chính là cao ngạo, không phải chỉ là nhảy lên hay sao? Sao lại ra vẻ như vậy?

Ngốc Ứng là người cuối cùng đi lên, hấn điểm danh, xác định không có vắng ai, nên mới kéo tám chân, hô to một tiếng: “ Có thể đi rồi!”

Tiếng động cơ vang lên, xe bắt đầu di chuyển.

Ngốc Ứng đứng ở ngoài cùng, ánh mắt nghiêm túc nhìn mọi người, lạnh lùng nói, “ Nơi mọi người đến chính là trụ sở của binh đoàn Lưỡi Lê, binh đoàn Lưỡi Lê đã được thành lập vào thời kì kháng chiến chống Nhật. ...” Ngốc Ứng đem toàn bộ lý lịch cùng chiến công của Lưỡi Lê nói ra, dưới ánh mắt nghiêm túc của mọi người tiếp tục nói, “ Cuộc sống những ngày tới sẽ rất khó khăn, nhưng tôi không cho phép người nào trong đội của tôi đào ngũ! Các người có thể than vãn, thù hận chúng tôi, nhưng tôi quyết không cho phép các người đối với quân đội chúng tôi có bất kì bất mãn nào hiểu chưa?”

Binh đoàn Lưỡi Lê, Ngốc Ứng lúc đầu là bộ đội trong đoàn này.

Bọn họ không thể đưa bọn nhóc này đến U Linh để huấn luyện, Hoa Hạ lợi khí!

Như vậy lợi khí tồn kho, làm sao có thể công khai cho mọi người thấy được.

“ Đã rồi.” Tâm tư của các nữ sinh không có đặt ở đây.

Ngốc Ứng trừng mắt, lớn tiếng nói, “ Hiểu chưa!”

“Đã rõ” Lưng của các nữ sinh thẳng tắp, lớn tiếng hô.

“Tốt, kể đến, tôi nói một chút về việc huấn luyện.” Ngốc Ứng lấy ra một quyển sổ nhỏ, “Quân huấn tổng cộng 30 ngày, đã qua 5 ngày, hiện tại còn 25 ngày, 5h50 sáng các người rời giường, đúng 6h sẽ tập hợp để tiến hành huấn luyện, 11h30 ăn cơm trưa, nghỉ trưa nửa tiếng, đúng 1h chiều tập hợp, huấn luyện, 5h30 ăn cơm chiều, nghỉ ngơi 1 tiếng, buổi tối huấn luyện, 9h30 trở về kí túc xá, 10h30 tắt đèn, có vấn đề gì không?”

Trong lòng của các nữ sinh một trận hết hồn, sao năm nay so với năm rồi tàn nhẫn hơn vậy?

“Không có!” Lấy kinh nghiệm từ chuyện lần trước, lần này các nữ sinh rất nhiệt tình lớn tiếng hô.

Đối với câu trả lời như vậy, Ngốc Ứng rất hài lòng, nhất thời đáy mắt vui mừng, nhưng biểu cảm không thay đổi, “Tốt, kể đến tôi cần một lớp trưởng, các người đã quen với nhau, tự đề cử một người đi.” Tuy rằng hắn muốn chỉ định An Nhiên, nhưng thấy ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên, cả người hắn khiếp sợ, hay là thôi đi.

Nghe nói như thế, tất cả các học sinh Thất ban đều háng há, “Vậy thì nữ thần đi, nữ thần của chúng tôi rất lợi hại.”

“Đúng vậy, huấn luyện viên vừa rồi thầy cũng thấy được, khi nữ thần lên xe rất “soái”.” Một nữ sinh phụ họa.

Còn đang chưa hiểu rõ chân tướng, nghĩ đến ai là nữ thần, khi nghe nữ sinh kia nói, hắn mới nhất thời hiểu ra.

Tiểu quái vật, nữ thần? Mẹ nó, cái này là logic kiểu gì!

Nữ sinh của công trình gỗ không vừa ý, nhưng là thiếu số phải phục tùng đa số, các cô phải chịu thiệt, hai khoa cộng lại cũng chỉ có 12 người còn người của Thất ban là 18, các cô sao có thể lên tiếng nói?

An Nhiên đối với những chuyện này không có để ý, nhưng trong đám người cô cũng chú ý đến một người, cô biết người đó, là chủ biên của tạp chí, Vũ Giang Nam.

Vũ Giang Nam chỉ hơn các cô một lớp?

An Nhiên cúi đầu xuống, biểu cảm không chút biến hóa.

“Tốt, nếu đã định Phó An Nhiên, như vậy Phó An Nhiên về sau chính là tiểu đội trưởng, các người phải phục tùng mệnh lệnh của em ấy.”

“Dạ!” Tất cả nữ sinh của Thất ban hô to.

Nữ sinh của khoa công trình gỗ tuy rằng không đồng ý, nhưng tiểu đội trưởng là ai, không có liên quan trực tiếp đến các cô, vậy cũng không sao.

Rất cực, xe tải đã đi ra khỏi nội thành, tiếp tục tiến lên phía trước, thẳng đến khi thấy nhiều cây xanh, đột nhiên xe dừng lại.

Các nữ sinh nghi hoặc.

Ngốc Ứng bỗng đứng lên, nhảy xuống xe, hướng về một đám người còn đang ngờ ngác, hét lên: “Xuống xe, xuống xe! Nhanh lên!”

“Không phải chứ, không phải là chúng ta sẽ chạy tới đó!” Hứa Anh Thiên mất tròng lớn nói.

“Nhóm người này không phải giết không được chúng ta sẽ không buông tay.” Lí Vi vừa nhảy xuống, vừa nói.

An Nhiên đầu tiên nhảy xuống, ánh mắt thanh lãnh đảo qua người Ngốc Ứng, đáy lòng của Ngốc Ứng đột nhiên bộp một cái.

Bọn họ chưa thấy quân doanh nhưng các cô đã nghe loáng thoáng khẩu lệnh cùng tiếng hô to của lính.

Cảm giác rất là ... nhiệt huyết!

An Nhiên cùng mọi người xuống xe sau cùng, cơ hồ các xe đều dừng lại, mọi người đều đã xuống, thấy mọi người mang ba lô trên người, bắt đầu hướng tới quân doanh mà chạy.

Lí Vi cảm thấy muốn khóc khi nhìn ba lô đầy ắp của bản thân, cô liền biết mọi người đã dự tính trước!

Kỳ thực, ý kiến huấn luyện dã ngoại cũng là nhất thời nảy ra, năm vừa rồi không có hạng mục này, cũng không biết là ai đưa ra ý kiến bắt chọt này, còn lại 2km là tự mình chạy.

“Toàn thể đội viên chú ý, chỉ cần có một người tụt lại, các người đều sẽ bị phạt! Tôi mặc kệ các người chạy bằng cách nào, nếu như có người đến sau đội ngũ của mình, đến lúc đó đừng trách tôi vô tình.” Ngốc Ứng đứng phía trước lớn tiếng hô, “Các người nhớ kỹ, 3 liên là một đoàn, tôi không muốn có cái tôi cá nhân ở đây, nếu tôi phát hiện, sẽ phạt không lưu tình!”

Tuy rằng Ngốc Ứng có hơi tùy tiện, ngôn ngữ sắc bén nhưng lời của Ngốc Ứng không tệ. Nữ sinh so với nam sinh là nhiều hơn, không phải hắn không thấy trong đám người này có người bất mãn với An Nhiên, chính bởi vì cô quá ưu tú, bị người khác ghét.

Nhớ lúc đó, An Nhiên đều đem bọn họ đánh ngã, quả thật hẳn muốn giết cô để diệt khẩu.

Tài xế lái xe đi, dọc đường đi, một đám người oán than đầy trời, may là dọc đường đều có cấm cờ để mọi người biết đường đi, không thì chắc các cô lạc đường.

Lí Vi cảm thấy ghét bỏ bản thân khi mang ba lô đến, cô nhìn An Nhiên cầu cứu, “Nữ thần, xin hãy giúp đỡ.”

An Nhiên thờ dãi, “Thôi được, trước hết cậu đem đồ trong ba lô lấy ra hết, đem đồ chia cho mọi người một ít.” Hiện tại, đây là biện pháp duy nhất.

Người của Thất ban không biết khi nào đều đứng lại, An Nhiên vừa nói xong, mọi người thả ba lô xuống, kéo dây kéo, bắt đầu lấy đồ của Lí Vi đưa.

Lí Vi cảm động đến rồi tỉnh rồi mù, cô đem ba lô kéo ra, khi mọi người nhìn thấy đồ trong ba lô, nhất thời đổ một trận mồ hôi lạnh.

An Nhiên lấy ra một chai nước khoáng.” Cậu mang nhiều nước khoáng vậy để làm gì?”

“Tôi cho rằng... Ở nơi xa xôi này không có nước, cho nên...” Lí Vi không biết nói gì thêm nữa.

Hứa Anh Thiết sắc mặt xám lại, “Tôi nói này cô gái, mặc dù là cậu muốn chọc cười chúng ta, cũng không cần làm lớn như thế? Nếu như nơi đó không có nước, các huấn luyện viên sẽ ăn cái gì, uống cái gì?”

Lí Vi đem tất cả trong ba lô trút ra một chỗ.

“Còn có, không có việc gì cậu mang theo nhiều đồ ăn vặt như vậy để làm gì?”

Trong ba lô gồm 30% là đồ ăn, 20% là nước uống, 50% còn lại là một đồng đồ dùng hằng ngày.

“Ăn a, nếu trên đường chúng ta đói thì làm sao? Hơn nữa...” Dưới ánh mắt lạnh lạnh của An Nhiên, Lí Vi cũng không biết nói gì.

Được rồi, mọi người đều không hỏi nữa, bắt đầu chia nhau đồng đồ đó.

“Tôi nói, các người đến khi nào thì bắt đầu đi?” Nữ sinh của khoa công trình gỗ không kiên nhẫn hỏi.

Vũ Giang Nam đứng chính giữa của nữ sinh công trình gỗ, hiển nhiên cô ta là trung tâm của nhóm nữ sinh công trình gỗ.

“Các người cứ đi trước, một lát chúng tôi sẽ đuổi theo.” Hứa Anh Thiết ngay từ đầu đã không thích ánh mắt của nhóm người này, không phải là nhà có chút tiền hay sao? Không phải là dựa vào ba mẹ của bản thân mà lên mặt hay sao? Có giỏi thì cùng nhóm người Đại Hàn chơi cờ đi, có năng lực thì luận võ với nhóm người Nhật Bản đi, không làm chuyện gì cả, chỉ biết đối với những người khác dương dương tự đắc, tự kêu.

“Cô cho rằng tôi và nhóm người của tôi không muốn đi sao? Không nghe huấn luyện viên vừa rồi nói gì sao? Không cho phép có người tụt lại phía sau!” Một nữ sinh lên tiếng, “Tôi nói các người...”. Người đó còn muốn nói thêm nhưng cô ta nhìn thấy ánh mắt thanh lãnh nhất thời mọi người sắp nói đều nuốt vào.

Ánh mắt của Phó An Nhiên thật dọa người.

An Nhiên thu hồi tầm mắt, thấy mọi người đều mang ba lô, An Nhiên đứng dậy, cô mang ba lô lên trong ba lô là mấy chai nước khoáng của Lí Vi. “Đi thôi, chúng ta chạy nhanh một chút, thử xem có đuổi kịp đám người phía trước.”

Nữ sinh vốn đang muốn nói với An Nhiên cái gì đó thì bị Vũ Giang Nam kéo lại, lúc này không phải là lúc nên nói chuyện, trong lòng các nữ sinh kia (người Thất ban) có địa vị rất cao, hơn nữa gần đây bởi vì cô chiến thắng Lí Cùng Huân cùng chuyện của Nhật Bản, vì thế cô rất nổi tiếng ở Ngân Dục, ngay cả tạp chí của trường cũng nói chuyện của cô, Phó An Nhiên hiện tại chính là năng lượng của Ngân Dục.

Nếu trong lúc này các ả (ta nghĩ VGN là nhân vật phản diện lên ta nói là ả nhá) chống lại Phó An Nhiên, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, sẽ bị người của Ngân Dục công kích.

An Nhiên dẫn đầu mọi người, đội ngũ xếp thành hai hàng, chạy ở ven đường, cùng cô song song chạy là Hứa Anh Thiển, An Nhiên là dựa theo sức của Hứa Anh Thiển mà chạy, thể lực của Hứa Anh Thiển là trung bình, thông thường mọi người sẽ đuổi được.

Chạy được một nửa, các nam sinh đuổi theo, nhưng không nghĩ tới, nam sinh đầu tiên đuổi theo trong đội, mà nam sinh của Thất ban, mà càng thần kì hơn chính là Béo ca vậy mà không có tụt lại phía sau, theo sát là Cố Hữu, mà người phía sau cậu chính là Tô Vô Ưu.

Cố Hữu chạy đầu, cậu nhìn thấy An Nhiên, bước chân chậm lại, ánh mắt xẹt qua một tia nghi hoặc, không có lí do nào là An Nhiên chạy chậm như vậy.

An Nhiên nhìn Cố Hữu cười cười, Cố Hữu tự giác nhìn trên ba lô của An Nhiên, lại hiện lên ánh mắt vừa sợ vừa khó hiểu.

Nữ sinh khoa Công trình gỗ đều là những gia đình có tiền, các ả sớm nghe nói về chuyện của Cố Hữu, là thiếu gia của họ Cố, ngâm thìa vàng mà ra đời, có bối cảnh vững chắc mà lớn lên, đến lúc cậu ta tốt nghiệp, tất nhiên sẽ làm quan lớn.

Nhưng Cố Hữu cùng An Nhiên có quan hệ thế nào, tựa hồ như cậu vừa chuyển đến học, quan hệ giữa cậu và An Nhiên rất tốt làm cho mọi người kinh ngạc.

Hơn nữa các ả đều nghe nói, trong ngay quân huấn đầu tiên, huấn luyện liên rất tuần tú trong truyền thuyết trước mắt mọi người ở Thất ban có nói, Phó An Nhiên là của anh ta.

Lời này là của Phó Quân Hoàng nói vào bốn ngày trước, quăng một quả bom.

Lúc đó Phó Quân Hoàng chính là đứng bên người của An Nhiên, khí phách hô một câu: “Bảo bối, của tôi!”

Trời mới biết anh ta nói ai.

Ngay tại lúc mọi người lơ đãng, không nghĩ tới người thoát nhìn nghiêm túc nhìn huấn luyện viên trước mặt mọi người, một tay kéo An Nhiên ngồi bên người, một tay để bên hông cô, ánh mắt sắc bén, môi hơi mỉm, một thân nghiêm nghị, hơi thở trầm ổn làm cho mọi người không khỏi ngừng hô hấp.

Cho nên, sắc mặt của An Nhiên muốn xám lại, anh một lần nữa nói: “Của tôi, bảo bối!”

Chỉ có bốn chữ, nhưng bất đồng là anh đem trình tự đảo lại, lần này xem như mọi chuyện đều đã rõ.

Cái này chính là nói Phó An Nhiên chính là của anh.

Trong nháy mắt mọi người đều chấn kinh (chấn động và kinh ngạc), cái này là cái quái gì, không phải nói An Nhiên là vũ nữ thoát y ở quán bar hay sao? Không phải nói nhà cô nghèo lắm sao? Nhưng người đàn ông này ôm cô trong ngực lớn tiếng tuyên bố, chuyện này là như thế nào!

An Nhiên không có thời gian giải thích? Mặt cô xám đen, nắm tay Phó Quân Hoàng kéo đi, trước mặt bao nhiêu người, kéo Phó Quân Hoàng đi. Bọn họ rời đi làm gì không ai biết, nhưng ngày đó, người Thất ban không có gặp vị huấn luyện viên đó nữa.

Nếu như trong Thất ban có tiểu thư cùng thiếu gia, nhất định bọn họ sẽ biết, còn vị huấn luyện viên mười phần anh tuấn, khí chất kia chính là Phó Quân Hoàng người họ Phó, có vô số truyền kì về Phó Quân Hoàng.

Nhưng những người này làm sao biết Phó Quân Hoàng, tất nhiên, bọn họ cũng không nghĩ đem An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng liên hệ lại, hiện tại trong lòng của người Thất ban, An Nhiên chính là một học sinh gương mẫu.

Tuy rằng Phó Quân Hoàng có xuất hiện tại sân thể dục, nhưng lúc các học sinh huấn luyện, có người nào dám trực tiếp nhìn huấn luyện viên? Thừa lúc không có ai đem thân phận của Phó Quân Hoàng ra nói.

Mặc dù hiện tại, người Thất ban không thiếu người muốn hỏi An Nhiên cùng vị huấn luyện viên thần bí kia có quan hệ như thế nào.

“Tôi nói này Cố thiếu gia, cậu không nghĩ tôi sắp bắt động rồi sao?” Lí Vi mặt tới nhợt đứng sau An Nhiên, mặt cô đáng thương nhìn Cố Hữu, muốn cậu giúp một chút.

Cố Hữu liếc Lí Vi một cái, lập tức dời ánh mắt khỏi người cô (Lí Vi).

Cố Hữu mặc dù rất có phong độ thân sĩ, nhưng cũng phải nhìn đối tượng là ai.

Lí Vi rất nhanh rơi xuống người Béo ca, Béo ca hiện tại dĩ nhiên mệt không nói ra được, cậu ta còn muốn đi hỗ trợ người khác.

“Mệt sao?” Tầm mắt Cố Hữu nhìn trên mặt An Nhiên.

Cố Hữu thoát nhìn rất bình thường, cũng đứng, hằng năm đều bị Cố lão gia ném vào trong bộ đội để tập luyện, ngay cả 2.000m mà Cố Hữu chạy không nổi, như vậy có phải làm cho Cố lão gia từ tức chết?

“Không sao.” Kỳ thực cô cũng đã thấm mệt, nhưng cô không thể nói, bằng không sẽ làm người ta ghen ghét.

Hứa Anh Thiên nghe đến nghiêng răng, bọn họ vậy mà còn tâm tư tán gẫu! Hiện tại đối với cô mà nói, hô hấp rất khó khăn.

“Mọi người dừng dừng lại, hiện tại tôi biết thân thể của mọi người rất khó chịu, thế nhưng chỉ cần nhẫn nại là tốt.” An Nhiên không quản nhiều lắm, nhưng ngăn lại hay thôi đi, nói một chút. Tựa như khi cô trở thành An Nhiên, cô càng ngày càng thích xen vào chuyện người khác.

Nữ sinh của khoa công trình gõ luôn theo sau đội ngũ, các ả muốn để An Nhiên chậm lại, nhưng bước chân của các ả ngày càng nhấc không nổi, giống như là đang đỡ chì, thế nhưng vì lòng tự ái nên không thể hét lên được, chỉ có thể chống đỡ, chạy tới.

Đột nhiên, ở phía xa xa bọn họ nhìn thấy bọn họ sắp đến đích, mặc dù còn rất xa, thế nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng thấy được hi vọng.

“Nhóm người này cũng thật lợi hại, nhóm nữ sinh ở phía sau cũng gần đến.” Một người hi hi ha ha vang lên là một gã nhìn giống như khuôn mặt của bé trai, hẳn không phải là người của Thất ban, ở Thất ban có 30 người 18 nữ 12 nam.

Đội ngũ của Cố Hữu là Ngũ Liên ban 2, cũng là 30 người, có 18 người là học ở khoa Luật, nhìn thấy cũng biết những nam sinh đó học ở khoa Luật.

Nghe được lời nam sinh kia nói, nữ sinh ở khoa Công trình gỗ dừng lại một chút.

“Tôi không muốn liên lụy các người, nếu chạy không nổi, thì khỏi chạy nữa.” Hứa Anh Thiên lớn tiếng nói, “Miễn cho đến lúc đó, nói tôi liên lụy mọi người làm mọi, làm mọi người bất hoà.” Cô cũng rất keo kiệt.

“Nhìn xem Béo ca tôi cũng rất nỗ lực chạy, các người đừng nói nhiều, học theo tôi đi.” Béo ca nói dứt quãng, mồ hôi đổ đầy đầu, cả người giống như một khối thịt đang chạy thoát nhìn rất buồn cười.

Sắc mặt của nữ sinh khoa Công trình gỗ rất khó coi, nếu không phải Vũ Giang Nam kìm chế các ả, các ả đã sớm bạo phát lên.

Trên đường, không thiếu những nam sinh khoa luật mang giùm ba lô của nữ sinh của khoa công trình gỗ, mặc kệ ra sao, phong độ thân sĩ vẫn cần làm?

“Tôi nói Cố thiếu gia, cậu cùng nữ thần của chúng tôi có quen hệ thế nào?” Lí Vi ném ba lô cho một nam sinh trong lớp. hiện tại cô rất thoải mái, cũng có chút lực nói chuyện, tuy rằng có chút đứt quãng.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, cũng không thấy cô có phản ứng, cậu lạnh nhạt nói. “Bạn bè.” Tuy rằng cậu muốn nói là thanh mai trúc mã, nhưng thấy tình ảnh của anh Phó, cậu thấy hay là thôi đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: CHƯƠNG 76 (2)

Gần đây cậu nghe nói, anh Phó hiện tại chỉ không có quỹ bàn giặt để xin lỗi An Nhiên, anh nhận sai với thái độ thành khẩn nhất, sợ An Nhiên còn giận, nhưng là An Nhiên hờn dỗi không quan tâm anh.

Nghĩ đến hai ngày trước anh Phó mặt xám đen, cả người Cố Hữu liền phát lạnh, An Nhiên nóng giận, quả nhiên là doạ người.

Nghe được đáp án của Cố Hữu, người của Thất ban không khỏi chau mày, nhưng đám người khoa luật không tự chủ đem mắt nhìn trên người An Nhiên.

Có thể xếp vào hàng ngũ bạn bè của Cố Hữu, không có nhiều người.

Có thể trở thành bạn của Cố Hữu người họ Cố, cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Gần đây bọn họ nghe không ít tin của An Nhiên, khi An Nhiên đánh bại Đại Hàn cùng Nhật Bản, bọn họ không cho rằng Phó An Nhiên có gia cảnh như lời đồn đại, nếu tin là vậy bọn họ chính là ngốc.

Phó An Nhiên tuyệt đối không đơn giản.

Đột nhiên nghĩ đến thái độ những người của hội học sinh đều đối với An Nhiên đột nhiên có chuyển biến, trong lòng mọi người đều hiểu không nói mà cười cười.

Vũ Giang Nam cũng biết thân phận thật sự của Phó An Nhiên, nhưng ngày ấy bị người khác uy hiếp, ả không thể đem thân phận của Phó An Nhiên nói ra.

Ả tuy rằng cuồng ngạo, nhưng ả cũng biết, nếu đem thân phận thật sự của An Nhiên nói ra, nếu không tự nhiên mất tích, cũng là khi gia đình đầu tư cái gì đó cũng bị thất bại, nếu nói không phải họ Phó làm, ả cũng không tin.

Nhưng ả không có chứng cứ, ả có thể tin rằng mọi chuyện đều liên quan đến Phó An Nhiên.

Nam sinh ở khoa luật chạy lên phía trước Béo ca, chạy đến sau lưng Cố Hữu, tầm mắt của hắn dính lên người An Nhiên, “Phó An Nhiên, gần đây cô rất nổi, cô cho tôi xin chữ kí.”

Về mặt Lí Vi chây 3 đường hắc tuyến, “Tôi nói này soái ca, anh cho rằng nữ thần lớp tôi là có thể tùy tiện cho chữ kí?” Các cô đều chưa có, người bên người muốn nghĩ tới? Xì!

“Thiệu Văn Cẩm, cậu không phải là coi trọng cô ta thôi sao?” Người chạy phía sau không biết sống chết cao giọng nói.

“Khó mà được, nữ thần của chúng tôi đã có chủ.” Cô gái Lí Vi đơn thuần không nghe được người ta ở đây là đang chế nhạo, lên tiếng trả lời.

Vị huấn luyện viên suất khí kia nói, nữ thần là của anh ta.

Khi đó, ai dám nói chuyện với nữ thần như vậy? Ở Ngân Dục có bao nhiêu người thầm mến nữ thần? Bọn họ cũng không có gan đi thổ lộ? Đừng nói là thổ lộ, chính là muốn trước mặt nữ thần nói một câu hoàn chỉnh cũng là khó khăn, còn thổ lộ? Cắt.

Lời tuyên thệ này của Lí Vi làm mọi người cười to, không nghĩ đến Thiệu Văn Cẩm cũng có ngày ăn quả đắng như vậy.

Thiệu Văn Cẩm, là một soái ca khoa luật, mọi nữ sinh đều ưu ái, thần kinh vận động tốt vô cùng không ít lần hội học sinh mời hắn gia nhập, nhưng hắn đều cự tuyệt, nói là vào hội sẽ thiếu tự do.

Bất quá lần này, lần đầu tiên nghe được nữ sinh từ chối Thiệu Văn Cẩm.

“Nha? Chủ đây là?” Thiệu Văn Cẩm liếc Lí Vi một cái, ánh mắt xẹt qua tia trêu đùa.

Lí Vi cùng lười quan tâm, người như thế vừa nhìn đã không biết có cái gì tốt, tốt nhất không nên tiếp xúc nhiều.

“Im miệng.” Cố Hữu quay đầu, mày nhíu lại, ánh mắt sắc bén.

Thiệu Văn Cẩm nhíu mày không nói.

Rốt cục cũng thấy bằng quân doanh, các nam sinh tự giác mang ba lô trả lại cho nữ sinh, chuyện như vậy nếu như bị huấn luyện viên thấy được thì làm sao.

Nhóm người của An Nhiên không phải là nhóm đến đầu tiên, thế nhưng cũng xem như là đi trước rồi.

Khi đến đích, mọi người đều ngồi bệch xuống đất, các nữ sinh cũng không quản hình tượng ngồi bệch xuống được, ồ ồ thở dốc.

“Tôi nói, ngày lúc đầu đã ra oai phủ đầu, có phải không được tốt lắm?” Khi Ôm gần với Báo Đốm nhất, nhỏ giọng hỏi.

“Cậu hỏi tôi, tôi đây hỏi ai?” Báo Đốm bĩu môi.

Miệng Ngốc Ưng ngậm một nhánh cỏ, nhoáng một cái, tựa người vào cột, biểu cảm nhàm chán.

“Tôi chỉ biết, chúng ta sẽ bị nhóm người này căm ghét.”

Nhóm nhóc này rất thù dai.

Bên này.

Trong quân doanh Lười Lê.

Một người đàn ông trung niên mặc quân phục huấn luyện cười cười nhìn gương mặt hàn băng của Phó Quân Hoàng, tâm tình thấy tốt một trận.

“Thế nào, bảo bối nhỏ nhà cậu vẫn không quan tâm đến cậu?”

Sắc mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, nhưng tầm mắt nhìn binh lính đang thao luyện.

“Không phải tôi nói cậu a, nha đầu nhà cậu hiện tại cũng đã lớn, cũng nên làm cái gì đó, cậu cùng người bình thường không giống nhau, hiện tại có thể xem nhẹ mọi chuyện, nhưng nha đầu nhỏ thì không, đến lúc nào đó sẽ bị nhiều người săn đón.” Người nọ hoàn toàn không sợ chết nói tiếp.

Quanh thân Phó Quân Hoàng hàn khí ngày càng lạnh, ánh mắt sắc bén mà lại băng hàn nhìn vị thủ trưởng đó.

“Cậu đừng trừng tôi, trừng tôi cũng vô dụng.” Ông đầu gì cũng là phó đội trưởng của nơi này, tuy rằng hiện tại cấp bậc của ông cao hơn, nhưng tiểu tử này không để ông vào mắt a.

Tiểu tử này cơ hồ là do ông nhìn lớn lên, cơ hồ chưa bao giờ thấy sắc mặt của nó không biến đổi, nhưng từ khi nó có thêm “Bảo bối”, cả người của nó như tươi sáng hẳn lên, ít nhất, không giống như lúc ban đầu, khi không có nha đầu đó, Phó Quân Hoàng là một người lính trong bộ đội hoàn mỹ nhất, không tình cảm, không ràng buộc.

“Làm sao bây giờ?” Lúc Phó Quân Hoàng nói ra, biểu cảm cơ hồ căng thẳng, có vài phần máy móc.

Anh không rõ tại sao bảo bối tức giận như vậy, cô không nói cho anh biết, anh không rõ nguyên nhân. Hỏi cô, cô cũng không nói, chỉ trừng mắt với anh. Cô càng trừng anh, anh lại càng muốn hôn môi cô, sau đó... Cô càng thêm không đề ý anh.

Nay đã là ngày thứ năm, bảo bối không đề ý đến anh.

Người đàn ông trung niên nhất thời phá lên cười, “Huấn luyện viên anh minh thần võ của chúng ta không biết làm cái gì? Muốn tôi nói cho cậu biết phải làm sao? Cậu cầu xin tôi đi, tôi nói cho cậu biết.” Nói xong, người đàn ông trung niên không kiềm chế được dựa vào bàn làm việc của mình mà cười to.

Phó Quân Hoàng nhủ mảy nhìn người đàn ông trung niên đang cười, nhìn kĩ một lát, đột nhiên nói, “Bảo bối không thích tôi ở trước mặt người khác nói cô ấy là của tôi.”

Người đàn ông trung niên còn đang cười gật đầu, không sai, coi như có chút đầu óc.

“Nha... Như vậy tôi lại nói một lần nữa.” Nói xong, Phó Quân Hoàng xoay người kéo cửa của văn phòng bước đi.

Người hiện còn đang cười to, mọi động tác dừng trong nháy mắt, vẻ mặt thậm chí có chút đại ra, nhìn cánh cửa của văn phòng.

Vừa nãy ông nghe nói gì? Tiểu tử lại muốn nói cái gì một lần nữa? Sợ chuyện xảy ra hằng ngày chưa đủ lớn hay sao?

Không thể suy nghĩ nhiều, kéo cửa ra bắt đầu chạy, chuyện này nếu như đến tại những người bộ đội khác, không phải tiểu tử này trở thành trò cười?

Ngay lúc Phó Quân Hoàng kéo cửa văn phòng ra, An Nhiên đang đứng trước một nam sinh.

Người nam sinh đó trên mặt đỏ ửng không bình thường, hiển nhiên do không phải chạy đoạn đường dài.

Bởi vì, không có ai trong đội chạy về nữa, bọn họ không tập trung đứng trong đội là tự do hoạt động.

Cố Hữu cùng đám nam sinh khoa luật không rời đi, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực thu hút An Nhiên, Cố Hữu không nói một lời mà đứng bên cạnh Phó An Nhiên, Tô Vô Ưu đứng cách đó không xa, thỉnh thoảng tầm mắt sẽ rơi trên người An Nhiên.

Ở phía sau còn vài tên nam sinh trưng ra bộ mặt hưng phấn, An Nhiên cầm trong tay chai nước khoáng của Lí Vi, tầm mắt nam sinh kia không biết nên đặt nơi nào nên nhìn chằm chằm vào chai nước khoáng, thoát nhìn về mặt rất hồi hộp.

Thiệu Văn Cẩm nhủ mảy, cả người hần đều dựa vào Béo ca nằm thờ dốc, nhìn nhìn Cố Hữu, cười cười nói:

“Cậu xem, vị bạn của cậu thật đúng là không ít người nhìn.”

Mí mắt của Cố Hữu cũng không nâng lên, uống ít nước đang cầm trong tay.

Đối với người như thế, An Nhiên làm sao có thể xem trọng? Nhưng là người như Thiệu Văn Cẩm, An Nhiên tất nhiên cũng sẽ không nhìn đến, huống hồ trước mắt là một tiểu tử rụt rè? Hiển nhiên, Cố Hữu căn bản không có đem người nọ để vào mắt.

“Có việc?” Tiếng nói lạnh lạnh không có chút tình cảm vang lên, tầm mắt An Nhiên lạnh nhạt nhìn trên người nam sinh.

Xem ra nam sinh kia nhường như khăn trương hơn, hần quay đầu nhìn đám anh em của mình, tầm mắt tiếp tục nhìn chai nước khoáng trên tay của An Nhiên, “Cái kia, tôi...”

“Muốn uống nước?” An Nhiên quơ quơ bình nước trong tay, “Đã chia xong hết rồi.”

Nghe được lời nói của An Nhiên, Thiệu Văn Cẩm rất không có mặt mũi mà cười to, Béo ca đang thờ dốc mà cũng cười to, cái này mọi người đều biết, người anh em này không thổ lộ được! Cô vậy mà hỏi người ta có phải muốn uống nước!

“Mẹ nó, Thiệu Văn Cẩm, anh làm cái quái gì thế, buông ta, tôi muốn chết rồi, nữ thần cứu tôi, cứu tôi...” Âm thanh của Béo ca càng ngày càng nhỏ, dưới ánh mắt tiếc hận của mọi người mà hoàn toàn không phát ra tiếng.

Tuy rằng bọn họ quen biết không bao lâu, nhưng chạy 2km hai lớp đã thành lập “Thâm hậu”, “Hữu nghị”

Thiệu Văn Cẩm thích nói chuyện cười, là một soái ca ai mà không thích? Cái này làm cho nhóm người trong lớp của An Nhiên yêu thích, các cô nhìn Béo ca bị Thiệu Văn Cẩm “tàn phá”, nhất thời cả nhóm người giả chết.

Tên nam sinh kia bị Béo ca nháo, càng không biết phải làm gì tiếp theo.

Thật sự An Nhiên cũng không hiểu người này muốn làm gì, nhưng tầm mắt của hần nóng rực, tầm mắt chăm chú nhìn chai nước trong tay cô, mọi người cũng sẽ cho rằng hần tới là muốn uống nước.

Mặt khác, Tô Vô Ưu luôn ngồi ở một bên khác đi tới, đem chai nước chưa mở nắp đặt trong tay An Nhiên, sau đó nhíu mắt nhìn Cố Hữu rồi lại trở về vị trí.

An Nhiên không có cự tuyệt Tô Vô Ưu, đối với cô mà nói, Tô Vô Ưu hiện tại là người của cô, cậu ta cho cô cái gì, sẽ tự nhiên cầm lấy tự nhiên.

Nhưng đối với điểm này, Cố Hữu không rõ.

Cậu chỉ biết An Nhiên sẽ không dễ dàng nhận cái gì đó của người khác đưa đến, thậm chí đến liếc mắt cũng không thèm, nhưng cậu cũng không biết Tô Vô Ưu, cô liền nhận lấy, giống như.... Vốn là chuyện thông thường.

Tầm mắt của Cố Hữu không tự chủ dừng trên người Tô Vô Ưu. Thiệu Văn Cẩm cùng Béo ca nguyên bản còn đang đùa giỡn cũng không tự chủ dừng

trên người Tô Vô Ưu.

Tô Vô Ưu cúi thấp đầu, kính mắt bản rộng che hơn nửa khuôn mặt.

“Đây” An Nhiên thuận tay cầm chai nước đưa cho nam sinh kia.

Nam sinh mặt đỏ lên, “Tôi.. Tôi không...”

Người nam sinh phía sau cũng rất sốt ruột, Đan Vũ này làm sao còn ngốc thế, bọn họ đã giáo dục tâm lý của hắn hơn nửa ngày.

“Uy, Đan Vũ cậu nói nhanh lên, một lát nữa là tập hợp.” Tên nam sinh phía sau nóng nảy.

Đan Vũ?

Thất Ban năm ba Đan Vũ? Người đối với số học rất miễn cảm thiên tài Đan Vũ?

Nhưng người này không giống trong ấn tượng của bất kì ai? Bọn họ không nhớ rõ Đan Vũ có vẻ mặt thẹn thùng như vậy.

Đám người Ngốc Ứng dựa vào cột mà xem kịch vui, nơi nào có tiểu quái vật nơi có quả nhiên có trò hay.

“Người kia là người trong đội của cậu? ” Ngốc Ứng ngậm nhánh cỏ không có ném xuống, loáng một cái ngậm ngậm trong miệng, hắn cười một mặt xấu xa, nhìn Khi Ôm muốn giơ chân, "Huấn luyện viên phá lệ sẽ chiếu cố đội các người."

Hiện tại Khi Ôm hận không thể đem tiểu tư kia đứng lên cột mà từ hình, cái này là cái quái gì không phải đang tìm việc cho hắn hay sao? (ý nói là Đan Vũ tìm phiền phức cho Khi Ôm a.)

Hắn (Khi Ôm) làm sao mà xui xẻo như vậy?

"Cậu có chuyện muốn nói?" Ngờ kìa của An Nhiên vẫn không tốt, chuyện của Phó Quân Hoàng mấy ngày nay cô còn chưa nguôi giận, vậy mà nam sinh này còn nhắc nhở, vận vẹo trước mặt cô, không nói cái gì.

Nhẫn nại của An Nhiên đã tiêu tán.

"Tôi.. Cái kia.." Tầm mắt của Đan Vũ vẫn dừng trên chai nước trên tay của An Nhiên, khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lạnh của cô, ánh mắt của hắn lập tức mềm nhũn, trái tim bùm bùm đập nhanh.

An Nhiên tiếp tục nhìn hắn, tiếp tục nghe.

"Hắc, tôi nói tiểu soái ca thẹn thùng, không phải là cậu muốn thổ lộ với nữ thần của chúng tôi đi?" Giống như là đang khám phá một châu lục mới, Béo ca nguyên bản còn nằm trên mặt đất lưu loát xoay người đứng lên, đẩy Thiệu Văn Cẩm đang áp lên người, hô to một tiếng.

Sắc mặt Đan Vũ nhất thời đỏ lên, trực tiếp hai bên tai đều hồng.

"Mẹ nó! Tôi nói cho cậu biết, nữ thần là nữ thần của mọi người, không thể một mình độc chiếm! Nếu cậu một mình muốn độc chiếm nữ thần của chúng tôi, tôi sẽ lấy thịt đè chết cậu!" Lần đầu tiên Béo ca vì thân hình mập mạp của cậu mà cảm thấy tự hào, chỉ ít có thể uy hiếp người khác.

"Béo ca, khá lắm, cho cậu 32 cái like!" Thiệu Văn Cẩm nằm trên mặt đất mà cười, hướng Béo ca giơ ngón cái lên.

"Ni nã! Phải cho Béo ca tôi 100 cái like chứ? Có 32 cái? Anh không keo kiệt sẽ chết hả?" Béo ca nhấc chân đập đập Thiệu Văn Cẩm

Đan Vũ bị lời nói của Béo ca làm cho bối rối, hắn nhìn An Nhiên, ánh mắt co quắp, hắn không nghĩ đến sẽ mang An Nhiên làm của riêng, hắn chính là, muốn nói cho cô biết tâm ý của bản thân, chỉ muốn cho bản thân một cơ hội, các bạn trong lớp đều khuyên hắn nói, có thể thử xem, nếu cậu không thử, cậu làm sao biết người khác cũng thích cậu?

Bởi vậy trong khi chạy 2km hắn không ngừng tự động viên bản thân, đến khi có dừng khí đi đến trước mặt Phó An Nhiên, nhìn cô, nói chuyện với cô.

“Phó An Nhiên!” Đột nhiên trong lúc đó, âm thanh của hắn (Đan Vũ) hô to.

Khi tiếng nói của hắn vang lên, Thiệu Văn Cẩm cười càng lợi hại hơn, đồng thời Lí Vi cũng nằm trên mặt đất mà cười, người anh em này căng thẳng đến vỡ giọng.

Lúc này, nhóm người chạy sau cũng đến rất nhiều, tầm mắt mọi người đều tụ tập ở chỗ này, không phải ai cũng thích xem náo nhiệt hay sao?

“Vâng, cậu nói.” An Nhiên lạnh nhạt nhìn Đan Vũ.

“Phó An Nhiên, tôi có thể thích em sao! Tôi.....”

“Không thể!”

Đan Vũ sững sốt, hần kinh ngạc nhìn An Nhiên, nhưng hần không thấy cô há miệng, hơn nữa âm thanh tựa như có cái gì đó không đúng, có lẽ hần quá khản trương, hần vốn định tiếp tục nói, bên người hần đột nhiên xuất hiện một bóng người.

An Nhiên nhìn người đi tới, biểu cảm được xem là tốt.

Chỉ thấy Phó Quân Hoàng trầm ổn bước lại bên người An Nhiên, hần khí phát ra làm nhóm người Báo Đốm lui về sau, tận lực ẩn giấu chính mình làm huấn luyện viên không nhìn thấy.

Chuyện cười, nếu bọn họ bị liên lụy, nhất định sẽ chết rất thảm.

Đan Vũ nhìn Phó Quân Hoàng, anh ta một thân huấn phục (quân phục huấn luyện), hơi thở nghiêm nghị, giống như người từ chiến trường bước ra, trong mắt anh ta mang theo một dòng hàn khí dày đặc, là một chiến sĩ chân chính.

Đan Vũ có chút thần thờ nhìn người này đột nhiên chạy đến, lấy tay của anh vòng qua hông của An Nhiên, tầm mắt như chim ưng nhìn hần (Đan Vũ), Đan Vũ có lí do tin tưởng, nếu không phải ánh mắt không giết người được, nếu không hần đã chết trăm ngàn lần rồi.

Quả thật cái gì hần đều chưa làm a.

Khi Phó Quân Hoàng xuất hiện, trong nháy mắt Cố Hữu nguyên bản còn đang ngồi trên mặt đất đứng lên, thân mình không tự chủ đứng thẳng, ánh mắt nhìn Phó Quân Hoàng đều mang kính nể.

Thấy Cố Hữu như thế, Thiệu Văn Cẩm nhíu mày, tầm mắt lập tức nhìn trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng, truyền thuyết còn tồn tại, người họ Phó.

Tầm mắt rơi vào An Nhiên người đang bị anh ôm vào trong ngực, hần giống như hiểu được cái gì đó, con ngươi xẹt qua một tia khiếp sợ.

Hần làm sao mà không nghĩ tới? Phó Quân Hoàng, Phó An Nhiên, không phải là có quan hệ hay sao? Phó An Nhiên này tuyệt đối chính là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết!

“ Buông ra” An Nhiên nhíu mày, Lão soái ca chính là ngại cô chưa đủ loạn?

Phó Quân Hoàng nghe cô mới là lạ, hiện tại bên người anh có bao nhiêu nguy cơ, hết một người đến một người muốn cướp bảo bối của anh!

Con ngươi thâm thúy, mang theo một cảm xúc run run, nhất thời đáy lòng của cô dâng lên một dự cảm không tốt.

“ Phó An Nhiên, là của tôi ! " Nói năng rất có khí phách, mùi phần trung khí, trong tiếng nói tuyệt đối không cho người khác kháng cự, " Tôi là của, Phó An Nhiên ! Nhớ cho kĩ ! "

Khi Phó Quân Hoàng nói xong câu đó, anh nhất thời vừa lòng, lập tức nhìn An Nhiên, anh cũng nói anh là của cô, cô không phải không giận nữa---- ?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 102: CHƯƠNG 77: HUẤN LUYỆN BẢN BIA, ĐẤU TRÍ CỨU NGƯỜI (1)

An Nhiên cảm thấy đầu óc mình oanh một tiếng -----

Liên nổ.

Trong nháy mắt xung quanh yên tĩnh.

Đám người Ngốc Ưng, Báo Đốm, Ngân Lang toàn bộ đều cứng người, bọn họ giống như bị điểm huyết, nhìn Phó Quân Hoàng như nhìn thấy quỷ.

Huấn luyện viên tính đùa cái gì!

Cái này quả thực là điên rồi.

Người xung quanh cũng nhất thời điên rồi nhìn Phó Quân Hoàng, tầm mắt mọi người đảo tới đảo lui trên người Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên.

Vừa nãy vị huấn luyện viên kia nói cái gì? Anh là của Phó An Nhiên? Anh cùng Phó An Nhiên liên quan thế nào ?

Mẹ nó, người đàn ông này chính là tuyên bố với mọi người quyền sở hữu của anh đối với Phó An Nhiên !

“Này, tiểu tử thú!” Người đàn ông trung niên vừa chạy đến thở không ra hơi, phì phò trừng Phó Quân Hoàng, bởi vì chạy quá vội, đến mũi ông cũng chưa kịp đội, trên đầu thừa thớt tóc nhìn càng buồn cười.

"Thủ trưởng !" Đám người Ngân Lang lập tức cúi chào người đàn ông trung niên, thân thể đứng thẳng tắp.

Về mặt Ngốc Ung rất kích động, đây chính là lão thủ trưởng của hắn.

"Kêu cái rắm ! Nhìn cái cục diện rồi rắm này, tôi xem các người làm sao để thu dọn !" Vẫy vẫy tay, mặc kệ ! Vậy để đám tiểu tử thú này tự dần vật đi !

Đám người Ngân Lang nhìn nhau, cục diện rồi rắm này, bọn họ cũng không biết nên thu dọn như thế nào.

Trong đây không ít thiên kim, thiếu gia, bọn họ biết Phó Quân Hoàng không nhiều, thế nhưng đối với vị huấn luyện viên đẹp trai này bọn họ cực kì sùng bái, bọn họ nghe được nhiều truyền kì về vị huấn luyện viên này, nhưng anh ta cùng Phó An Nhiên có quan hệ thế nào.

Ánh mắt của Vũ Giang Nam đảo một hồi rồi nhìn trên người Phó Quân Hoàng, người này ----

Phó Quân Hoàng !

Không sai, người này chính là Phó Quân Hoàng, là người họ Phó, Phó Quân Hoàng !

"Các người đứng ngốc ở chỗ này làm gì ! Còn không nhanh đi tập hợp !" Vị Thủ trưởng nguyên bản đã rời đi không biết tại sao quay lại, đá một đá vào đùi Ngốc Ung, động tác rất lưu loát và sạch sẽ.

Nghe được mệnh lệnh, mọi người cũng không muốn trêu chọc huấn luyện viên của mình không vui, vẫn là đồ lãnh đạo trước a !

"Tập hợp, tập hợp !" "

"Tiếp tục tập hợp !" "

"Tập hợp tất cả !" "

.....

Âm thanh của huấn luyện viên hô to nhất thời làm mọi người hoàn hồn, chỉ là trên mặt bọn họ có tia mờ mịt không hiểu, thân phận của Phó An Nhiên là gì ?

Nhóm trợ lí của hội học sinh nguyên bản có biết chút tin tức nhìn Phó Quân Hoàng, về mặt của bọn họ lại là kinh hi, thời gian trước lúc Phó An Nhiên đại náo ở hội học sinh, bọn họ có chính mắt thấy Phó Quân Hoàng, khi đó anh ta giống như tu là địa ngục, ánh mắt băng hàn, xung quanh toàn sát khí, làm cho mọi người không dám hô hấp, nhưng lúc này biểu cảm của anh ta nhu hòa, tâm của bọn họ cũng run lên.

Phó Quân Hoàng cảm giác được, bảo bối nhà mình không có nguội giận, ngược lại lửa giận ngày càng lớn, thậm chí vừa nãy cô còn dùng tay nhéo tay anh, nếu cảm giác của anh không sai, nơi đó hẳn bị bầm rồi.

A....

Chẳng lẽ anh lại làm sai? Lí giải của anh sai? Bảo bối rất không thích để người khác biết quan hệ giữa bọn họ? Nhưng... Nếu không nói cho người khác biết quan hệ của bọn họ, thì có nhiều rủi ro sẽ đến a?

Vẫn là chờ huấn luyện xong, anh đi tìm bảo bối hảo hảo mà nói chuyện, A... Vậy lúc ấy, bảo bối sẽ không tức giận nữa chứ?

An Nhiên biết, làm sao không biết?

Lão soái ca làm như vậy nếu rơi vào tai người có ý không tốt, đến lúc đó sẽ làm anh gặp không ít phiền toái, anh đến cùng có hiểu hay không đây?

Cô làm sao không biết anh lo lắng chuyện gì? Trước mặt cô anh giống như một tờ giấy trắng, mọi tâm sự đều hiện trên mặt, cô ở chung với anh được 14 năm, làm sao không hiểu anh đang suy nghĩ gì?

Chỉ là Lão soái ca có phải là nghĩ nhiều rồi không? Cô làm sao mà có thể coi trọng đám nhóc này? Ở trong mắt cô, mặc dù đám nhóc này có vẻ trưởng thành hơn so với tuổi nhưng trong mắt cô chỉ là một đám nhóc chưa lớn, chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Cô làm sao có thể có tình cảm với những người này?

“Giải tán.” Ngốc Ứng đứng trước đội ngũ, ánh mắt sắc bén đảo qua mọi người, “Ở trên xe, những chuyện nên nói tôi đều nói, cuộc sống kể đến, tôi hi vọng mọi người kiên cường cùng nỗ lực, ở nơi này, nước mắt không có tác dụng gì! Đừng tưởng rằng ở nơi này, thì các nữ sinh sẽ có đặc quyền! Trong mắt tôi, khi trên chiến trường chỉ phân biệt quân địch và đồng đội, không có phân chia nam nữ, hiểu chưa!”

“Đã rồi!”

“Rất tốt, các người đi tìm kí túc xá của bản thân, hôm nay tôi cho các người thời gian sắp xếp, sáng sớm mai đúng 6 giờ chính thức tập hợp.”

Ngốc Ứng vừa nói dứt lời, đội ngũ lập tức tản đi, mà lúc đội ngũ tản đi, trong nháy mắt mọi người bao quanh An Nhiên.

“Nữ thần, nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên hai người có quan hệ như thế nào?”

“Lẽ nào, các người chính là già trẻ luyện (trâu già gặm cỏ non à)? Cũng không phải huấn luyện viên xem ra cũng không lớn hơn cậu bao nhiêu.”

“Trách không được nữ thần cậu đối với nam sinh trường chúng mình không hứng thú, nguyên do là cậu đang cất giấu một cực phẩm nha.”

“Thoạt nhìn người nọ đối nữ thần cậu tốt lắm nha, thế nào, dạy cho chúng tôi làm sao tìm được người cực phẩm như thế nha?”

Các nữ sinh vây quanh An Nhiên lóu lóu hỏi, sắc mặt của An Nhiên bất động, mày có chút nhíu lại, sắc mặt có chút đen.

Thế nhưng, người ở Thất ban tới nói rất bình thường, chính vì cảm thấy không thể bình thường hơn được, bởi vậy mọi người không chút kiêng dè, không ngừng hỏi.

“Cố thiếu, lúc đầu cậu đã biết thân phận của Phó An Nhiên?” Thiệu Văn Cẩm đang đi đến kí túc xá nhìn Cố Hữu không nói lời nào.

Cố Hữu một tay cầm ba lô, sắc mặt thoạt nhìn không kiên nhẫn, “Lắm lời.”

Thiệu Văn Cẩm hơi dừng lại, lập tức nghĩ đến thân phận của Cố Hữu, buồn cười vỗ trán của bản thân một cái, hẳn thật đúng là nhiều chuyện, trong các mối quan hệ của họ Phó, toàn bộ Đề Đô đều rõ ràng, Cố Hữu này chính là cùng An Nhiên lớn lên, bằng không Cố Hữu cũng không vô duyên vô cớ là chọn Thất ban.

“Uy Uy, các người đang nói cái bí mật gì đây?” Béo Ca mang ba lô của bản thân, có chút gian nan đi theo phía sau hai người, “Hai người nếu như không nói cho tôi biết, thì hai người chính là kì thị Béo ca tôi.”

Thiệu Văn Cẩm đứng lại, một mặt trêu ghẹo nhìn Béo ca, “Nha? Chẳng lẽ chúng tôi sẽ bị trời phạt?”

Béo ca nhìn Thiệu Văn Cẩm cười gian xảo, “Tất nhiên là không phải.” Nói xong liền cầm ba lô vung ra sau Tô Vô Ưu, Thiệu Văn Cẩm không ngờ tới, ngã xuống đất, sau đó đặt mông ngồi xuống!

“Béo ca, cái mông của cậu!” Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc thốt lên, Béo ca ngồi trên người hắn mà lắc qua lắc lại! “Tôi cho anh kỳ thị người mập! Béo ca tôi sẽ ngồi ở đây không đi đâu hết! Đè chết anh!”

“Gia, Béo gia, béo ca, béo đại gia, tôi sai rồi, thật sự sai rồi, cậu mau đứng lên, tôi sắp bị cậu đè chết rồi!” Thiệu Văn Cẩm bị béo ca đè đến muốn thở không được.

Hiện tại Béo ca còn nổi giận, có đứng lên mới là lạ.

“Cố thiếu, cứu mạng, cứu tôi!” Thiệu Văn Cẩm không còn cách, bắt đầu tìm viện binh.

Ánh mắt Cố Hữu lạnh lùng rơi vào Thiệu Văn Cẩm, để cho hắn một ánh mắt đáng đời, xoay người rời đi.

“Béo ca cậu cố lên” Trước khi đi, Cố Hữu còn để lại năm chữ chân ngôn.

Béo ca được người khác ủng hộ, chơi đùa càng high, “Nói cho anh, hiện tại cho dù anh kêu tôi là ông nội tôi cũng sẽ không đứng lên!”

Làm Thiệu Văn Cẩm kêu thảm thiết, phía bên kia Lí Vi cả người xông lên ôm lấy An Nhiên, “Nữ thần, tớ và cậu ở cùng một phòng, ôi chào, ai, ôi!” (Mấy người ở Thất ban ta sẽ edit xưng hô với An Nhiên là cậu – tớ nha)

“Ôi ôi, tớ nói cậu đừng làm như cậu có đái ngô khác biệt nha, trong đây còn có tớ cậu không thấy hả?” Hứa Anh Thiên tìm được giường của bản thân, bày đồ trong ba lô để gọn gàng, trừng mắt nhìn Lí Vi không buông An Nhiên, hừ lạnh.

“Đúng vậy, đúng vậy, có nữ thần ở đây thì lớp trưởng đại nhân cậu không có tác dụng gì.” Ánh mắt Lí Vi cong cong, thoạt nhìn rất đáng yêu.

An Nhiên gạt Lí Vi đang bám trên mình xuống, đi với giường có dán tên bản thân, giường dưới sát cửa sổ, giường trên là Lí Vi, đối diện là giường của Hứa Anh Thiên.

Một phòng có 6 người, có 3 người không tìm đến.

“Nữ thần, hiện tại không có người khác, cậu nói cho chúng tớ biết vị huấn luyện viên thần bí kia cùng cậu có quan hệ thế nào.” Hai chân Lí Vi ngồi xếp bằng trên giường An Nhiên, hai mắt lấp lánh nhìn An Nhiên.

An Nhiên nhú mày nhìn Lí Vi đang ngồi ở giường của mình, cô tựa như đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng thở dài, lấy cái gì đó trong ba lô ra, đi tới lấy chậu rửa mặt ở cuối giường.

“Nữ thần, đừng tưởng cậu không nói lời nào, cậu có thể trốn tránh.” Lí Vi chưa từ bỏ ý định, cô (Lí Vi) tuy rằng người nhỏ nhắn, nhưng ý chí của cô là vô cùng lợi hại.

“Người nhà.” Lạnh nhạt nói ra hai chữ dung hợp một chỗ, làm Lí Vi nghe được hương vị gì trong đó, nói thế nào đây rất ôn nhu, thế nhưng biểu cảm không thay đổi làm cho cô cảm giác thấy là lạ.

Hiện tại chỉ cần nghĩ đến cái hành vi gây thơ đến ấu trĩ của Phó Quân Hoàng ngày hôm nay, cô hận không thể nhéo anh hết sức!

“Ôi chào, ài, ôi? Người nhà sao? Thật lợi hại!” Ánh mắt của Lí Vi ngày càng sáng, “Nữ thần, cậu cùng huấn luyện viên đã kết hôn rồi sao? Ở độ tuổi này cậu có thể lĩnh giấy kết hôn được sao? Hình như nữ phải 22 tuổi mới được mà, có điều...”

“Được rồi!” Hứa Anh Thiên thật sự là không nghe nổi nữa, lấy một quyển sách trong ba lô, vỗ vào của Lí Vi đang tính nói tiếp, “Không cần ở trước mặt chúng tớ làm bộ thông minh!”

Lí Vi uỷ khuất ôm đầu, đáng thương hề hề nhìn An Nhiên “Nữ thần, lớp trưởng khi dễ người ta!”

Hứa Anh Thiên nhú mày, lập tức ngồi ở giường của mình, hừ lạnh “Bồn tiểu thư chưa bao giờ khi dễ người!”

Ánh mắt Lí Vi bỗng chốc trừng lớn, “Nữ thần! Cái này hẳn là mắng tớ không phải người!”

“Ồ, lúc này lại có chút đầu óc.”

Lí Vi khó thở, trực tiếp từ giường của An Nhiên chạy đến giường của Hứa Anh Thiên quần lấy cô (Hứa Anh Thiên)!

Ngay lúc hai người chơi đến vui quên mất trời đất, thì cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy 2 nữ sinh hệ công trình gõ cửa vào.

Là Vũ Giang Nam cùng một nữ sinh khác, chính là người thấy An Nhiên rất chướng mắt, Quý Yển.

Quý Yển nhìn thấy An Nhiên trong phòng, nháy mắt biểu cảm thay đổi.

Làm sao xui xẻo như vậy cùng đám người kia ở chung một chỗ.

Ngược lại biểu cảm của Vũ Giang Nam không chút biến hoá, gia thế của ả tuy rằng lớn, nhưng nếu so sánh với họ Phó, thì chính là một cái trên trời một cái dưới đất, ả không chọc cô được, đặc tội cũng không thể.

Khi không biết thân phận thật sự của cô (Phó An Nhiên), có thể ngông cuồng nhắm vào, tuy nhiên khi biết được thân phận, cùng bối cảnh thật sự của Phó An Nhiên, mà lại đối đầu với cô, vậy ả chính là đi tìm cái chết, làm cho gia đình ả rơi vào khốn cảnh.

Hai bên dậm mực chào hỏi, Hứa Anh Thiên ngày từ đầu đã không thích Vũ Giang Nam, Lí Vi tuy rằng nhìn bọn họ cười cười, nhưng nụ cười đó rất giả.

Cuối cùng đi vào là một nữ sinh hơi mập ở Thất ban, “A a, không nghĩ tới sẽ cùng các cậu ở chung một phòng, thật hạnh phúc.” Nữ sinh này tên là Trương Tĩnh, là người Đồng Bắc, là một cô gái lạnh lẽ.

Lí Vi vỗ vỗ giường của Hứa Anh Thiên, không quản là phía trên dán tên không phải tên mình, trực tiếp kéo xuống, “Lẳng Lẳng mau mau, cùng tớ đổi giường.”

Lúc Vũ Giang Nam đi đến giường của bản thân, nhìn về phía An Nhiên cười cười, tầm mắt của An Nhiên lạnh lạnh rơi vào người ả, khoé môi của ả bỗng chốc cứng lại.

Vào buổi trưa, mọi người còn hưng phấn, nhưng khi hưng phấn qua đi, mọi người nằm trên giường của bản thân ngủ say như chết.

Thời gian sau đó, biểu hiện của An Nhiên cũng không thay đổi, cô đi theo chỉ thị của Ngốc Ứng mà từng bước một làm theo, dưới cái nhìn của cô không nhất thiết phải liều mạng như thế, chỉ cần dựa theo tiêu chuẩn là tốt nhất.

Gần đây Phó Quân Hoàng cũng không xuất hiện, cũng không biết là anh có nhiệm vụ gì, vẫn là sợ hãi nhìn thấy An Nhiên. Mặc kệ là nguyên nhân gì, di động của An Nhiên bị mất cũng không thể liên lạc với Phó Quân Hoàng.

Đêm dài thời gian yên tĩnh, trong phòng cực kỳ yên tĩnh, giường trên của An Nhiên truyền đến tiếng ngáy của Lí Vi, Vũ Giang Nam cùng người bạn của ả cũng ngáy đến động trời, An Nhiên thở dài, vừa định nhắm mắt, cô bỗng nhiên xoay người, nâng tay hướng người bên cạnh đánh tới!

Tay bị gắt gao nắm giữ, truyền đến hơi thở quen thuộc, trong lòng An Nhiên kinh ngạc, nương theo ánh trăng, An Nhiên thấy rõ được người ngủ quan

người đàn ông đứng bên cạnh giường của bản thân.

Ánh mắt xẹt qua một tia khiếp sợ, lão soái ca đến đây làm gì!

An Nhiên trừng anh!

Phó Quân Hoàng đứng bên cạnh giường của An Nhiên, con ngươi sâu thẳm dừng trên người An Nhiên, nhìn không hề chớp mắt.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng ngồi trên giường, lúc An Nhiên nhìn chăm chăm anh, trực tiếp ôm cô vào lòng, giam cầm cô, ôm chặt, không nói một câu nào liền ngủ.

Trong mấy ngày nay, anh vẫn luôn muốn cô, anh nghĩ không ra vì sao cô lại tức giận, nghĩ đi nghĩ lại, anh không làm sao ngủ được.

Hiện tại anh rất mệt, cần một giấc ngủ. Cũng không suy nghĩ nhiều, trực tiếp leo cửa sổ vào, đi đến phòng của bảo bối, đem người mà anh nhớ lâu như vậy ôm vào ngực, lúc này đây lòng mới hạ xuống.

An Nhiên thờ dài, khi cô muốn nói cái gì, thì vang bên tai tiếng của anh hít thở, cô lúc này mới phản ứng, lão soái ca đã ngủ thiếp đi.

Xem ra, gần đây anh không có nghĩ ngợi tốt.

Quên đi, muốn ngốc liền ngốc đi, anh không nghĩ tới mọi chuyện, cô nghĩ là tốt rồi.

Ngắm lại trong mấy ngày nay đối với lão soái ca không tốt, bản thân cô cũng khó chịu, quả nhiên, đã yêu, chính là phải chịu đựng.

Ngày hôm sau lúc thức dậy, Phó Quân Hoàng đã đi mất, nghĩ đến anh sáng sớm đã rời khỏi. Mà những ngày sau đó, cơ hồ là mỗi buổi tối, trong khi mọi người đã ngủ, bên giường An Nhiên đều xuất hiện một bóng người, yên lặng không nói, nhìn chăm chăm cô, sau đó mới lên giường ôm lấy cô, ngủ.

Quân huấn như thường lệ tiến hành, khi quân huấn vào ngày thứ 17, tiến hành huấn luyện bắn bia.

Bắn bia chỉ có học sinh cấp ba trở lên mới có thể tiến hành, còn các học sinh còn lại vẫn tiến hành huấn luyện thông thường.

Ngốc Ưng mang theo học sinh của mình đi đến trường bắn, bắt đầu tiến hành huấn luyện chuyên nghiệp.

Bắn bia là một hạng mục bên trong của quân huấn, hạng mục mọi người thích nhất, ít nhất, đối với nam sinh mà nói, bọn hắn thích nhất.

Trường bắn không lớn, thế nhưng cũng không nhỏ, một lần có thể tiến hành khoảng hơn 30 người, vừa vặn đủ một lớp. Nhưng bởi vì khi bắn bia, sức giật rất mạnh, sẽ làm bị thương bả vai, nhiều nữ sinh cũng không dám thử, lớp (lớp của quân đội) của An Nhiên, chỉ có 15 người tham gia.

Bắn bia không phải là hạng mục bắt buộc, được tính là một môn tự chọn, không muốn tiến hành bắn bia có thể qua một bên quan sát, không cần tiến hành huấn luyện.

Một lần có thể tiến hành cho 30 người luyện tập bắn bia, thừa lại 15 người chờ các nam sinh bù vào, vừa đúng chính là nhóm người của Cố Hữu cùng Thiệu Văn Cẩm.

Ngốc Ưng làm mẫu cho mọi người một hồi, khi làm mẫu xong thì nói những lý thuyết cơ bản, giảng giải xong, vài binh lính cầm súng trong tay giao cho mọi người, phân chia xong, các binh lính lui ra.

“Mỗi người có 15 viên đạn, tôi đặt kế các người dùng phương pháp nào, phải bắn hết 15 viên đạn cho tôi, nếu như không chịu nổi, có thể báo cáo, dùng liều chết chống đỡ, bằng không đến lúc đó cánh tay bị phê, không cần tìm tôi để kêu cha gọi mẹ!” Lời nói của Ngốc Ưng có chút nặng, nhưng hẳn thật sự không có khuyếch đại, mà phải nói cho bọn họ rõ, đừng để có chuyện xảy ra.

Bia ngắm cách không xa, chỉ khoảng 15m.

An Nhiên nhìn súng trong tay, lại nhìn bia ngắm, trên mặt là biểu cảm cao thâm khó đoán.

“Sao vậy? Không muốn bắn?” Thiệu Văn Cẩm liền ghé bên người An Nhiên, hắn điều chỉnh lại súng, hướng về phía An Nhiên cười.

An Nhiên không thèm để ý tới hắn, nhìn nhìn cây súng, nhìn về phía bia ngắm, bằng một tiếng, phát súng đầu tiên vang lên, không biết đạn bay đi đâu rồi.

Thiệu Văn Cẩm muốn cười, nhưng không thể đá kích An Nhiên, bởi vậy, hắn đem chính mình chôn giữa hai tay, tiếng cười phát lên, hai bả vai không ngừng run run.

“Không sao, chúng ta còn 14 viên đạn, không cần nản lòng, không cần buông tay.” Sau khi cười xong, Thiệu Văn Cẩm nỗ lực làm biểu cảm của mình nghiêm túc, nhưng mà, đáy mắt của hắn đã bán đứng hắn.

Lạnh lạnh không chút biểu cảm nào, ánh mắt rơi trên người Thiệu Văn Cẩm, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm ngẩng người, chỉ nghe âm thanh bằng bằng liên tục vang lên, lập tức Cố Hữu đi tới, ngay lúc Thiệu Văn Cẩm kinh ngạc, Cố Hữu đã đến bên người An Nhiên, về mặt có chút khấn trương.

Thiệu Văn Cẩm trong lòng điên cuồng gào thét: Mẹ nó! Có thiếu này không sợ sức giật hay sao? Khi hắn bắn một phát súng cảm thấy được bả vai đã tê rần, làm sao có người lại không có chuyện gì xảy ra!

Nhìn thấy Cố Hữu đứng bên cạnh, An Nhiên nhú mày, “Bắn xong?”

Cố Hữu gật đầu.

“Thành tích thế nào?” An Nhiên cười.

Cố Hữu nhú mày, có hai phát ở vòng 8, còn lại đều trúng ở vòng 9 hồng tâm, thế nhưng chỉ có hai phát là chân chính trúng hồng tâm.

Xem ra thành tích này không làm vừa lòng tâm của tiểu tử này.

“Muốn biết thành tích của tôi?” An Nhiên hỏi.

Cố Hữu không nói.

Thiệu Văn Cẩm ở một bên quan sát, viên thứ nhất của An Nhiên đã bay ra ngoài! Viên đại không biết bay nơi nào! Cố Hữu vẫn cùng người này so tài? Có làm hay không!

Khi hắn (Thiệu Văn Cẩm) tròn mắt, An Nhiên lắc đầu, thờ dài nhìn bia ngắm, sau đó liên tục bắn 14 viên đạn ra ngoài.

Tiếng súng liên tục là Ngốc Ưng chú ý, mà khi hắn nhìn thấy người nọ là An Nhiên, khoé môi không tự chủ giật giật, nếu tiểu quái vật bắn không trúng vậy mới coi là thú vị.

Cố Hữu không biết từ nơi nào lấy được ống đom quân dụng, khi cậu nhìn thấy vị trí của hồng tâm, đồng tử trong nháy mắt co rút lại.

An Nhiên vỗ vỗ tay, bỏ súng trong tay, tha thứ cho cô là không thể làm cách nào để bắn không trúng bia ngắm hoặc là trúng vòng ngoài của bia ngắm, năm rồi, lúc cô chưa tham gia huấn luyện bắn bia, thứ nhất cảm thấy rất tệ nhạt, thứ hai là cảm thấy lãng phí thời gian, thứ ba không có người lôi kéo cô cùng đi.

Lần này là do Lí Vi muốn thử nên phải lôi kéo An Nhiên cùng đi, nói là cho cô (Lí Vi) thêm can đảm, An Nhiên không chịu nổi âm thanh ồn ào của cô (Lí Vi) nên mới thoả hiệp.

“Quả buồn nhỏ, có phải rất đã kích?” An đã nói, cô thích làm một chuyện nhất đó chính là đùa Cố Hữu.

Trên bia ngắm ở xa, không nhìn thấy các vết đạn khác, chỉ có một lỗ ở chính giữa hồng tâm, nếu là người khác nhìn, tất nhiên sẽ cho là Phó An Nhiên đánh bậy đánh bạ cũng trúng, nhưng trong mắt Cố Hữu, cũng biết rõ là mỗi viên đạn của Phó An Nhiên đều bắn cùng một vị trí.

Cố Hữu không lên tiếng, cậu yên tĩnh nhìn An Nhiên trêu đùa, ánh mắt xẹt qua một tia quật cường.

“Không sao, chúng ta có thể tiếp tục nỗ lực. Yên tâm, yên tâm, tôi vẫn luôn đứng phía trước chờ cậu.” An Nhiên như trấn án vỗ vỗ bả vai Cố Hữu, sau đó liền theo đội của mình đi nghỉ ngơi.

Khi An Nhiên ngồi xuống, mới phát hiện tầm mắt mọi người nhìn cô.

Ngốc Ưng biết Cố Hữu, đời thứ ba của họ Cố, một tiểu tử không tệ.

Ngốc Ưng bảo tiểu binh phía sau chạy đi lấy kết quả, tiểu binh hiểu ý, chạy chậm đến phòng nhỏ của bãi bắn, một lát, cầm hai tờ giấy lấy ra, sắc mặt có chút quái dị nhìn An Nhiên.

Ngốc Ưng nhận lấy, mày nhú nhú không có bất ngờ gì xảy ra, khi nhận kết quả của Cố Hữu, mày của hắn cũng nhú nhú.

Mấy đứa nhỏ hiện tại đều lợi hại như vậy? Tiểu quái vật còn chưa tính, thằng nhóc Cố Hữu này làm sao cũng quái vật như thế?

Cố Hữu yên lặng ngồi ở bên cạnh Phó An Nhiên, khi cậu chưa ngồi được bao lâu, thì bên cạnh hắn lại ngồi xuống một người, cậu biết cậu ta, là Tô Vô Ưu thành viên trong lớp của bọn họ.

Bên cạnh An Nhiên trừ bỏ cậu, thì nam sinh này là người duy nhất An Nhiên cho phép đến gần.

Khi Ngốc Ưng nhận kết quả của Tô Vô Ưu khi bắn bia, biểu cảm cũng vài lần thay đổi, Ngân Dực có định kì tập bắn hay sao? Làm sao mà hai người này đều giống thần súng.

Ngốc Ưng giống như muốn kích thích người khác, hắn lấy kết quả của ba người An Nhiên, Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu nói ra, khi mọi người nghe được đều thấy thần kì, khi mọi người còn nao động trong nháy mắt đều nghiêm túc đứng lên, ở trong này học nhiều phương pháp rất hay, ít nhất cũng giống đáng đứng.

Béo ca bắn rất high, cậu ta bắn một phát rồi lại một phát, cảm thấy chán, cậu cảm thấy nữ thần cùng Cố thiếu bắn đạn nhìn rất soái, cậu cũng muốn chơi

một hồi, nhưng kết quả là cậu cảm giác được vai của cậu nhường như không còn là của cậu nữa, đau đớn vô cùng.

Nữ thần quả nhiên là nữ thần, không phải phạm phu tục tử nào có thể chế ngự được.

Béo ca rất nhanh liền đen đạn bắn hết, bắn xong cậu không lập tức đi, mà trực tiếp ngồi tại chỗ bất động.

Ngốc Ứng tiến lên phía trước, đá một đá vào người cậu, đá đá cậu, “Đứng lên, đừng ở chỗ này già chết.”

“Huấn luyện viên, xin ngài thương xót, liền để em ở đây có chết cũng chịu.” Hiện tại cậu một chút cũng không muốn di chuyển, nghĩ đến trực tiếp ngã tại đây.

Mấy ngày nay, sáng sớm không tới 5h30 cậu phải rời giường, nếu cậu theo 5h50 rời giường, sáu giờ tập hợp là tuyệt đối không được! Gần như 12 giờ đêm mới ngủ, sáng 5h30 phải thức dậy, đối với giấc ngủ cần đủ 8 tiếng, sao mà đủ? Bởi vậy, mỗi ngày cậu đều xuất phát từ trạng thái mệt mỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 77 (2)

Ngốc Ứng nhất thời cười, gần đây tên béo này không phải là người trong đội của hắn để làm trò cười, tuy rằng hiện tại hắn không quản, nhưng vị huấn luyện viên kia cả ngày đều nói nhiều chuyện của tên mập này, pha trò ra sao.

Khi tên mập này đùa thì không ai có thể quản nổi.

Bắn bia còn huấn luyện trong thời gian dài, nên Ngốc Ứng cho mọi người tự hoạt động một chút, tất nhiên đã giới hạn phạm vi hoạt động.

Hiện tại đang là đầu tháng 12, trong không khí đã có hơi lạnh làm An Nhiên xoa xoa lòng bàn tay, trên vành tai của cô có một chiếc khuyên tai kim cương màu xanh ngọc, lúc trước An Nhiên cũng có một chiếc nhưng đã bị Diêm Từ Diệp lấy đi, chiếc này là do Tần Vũ Triết làm lại cho cô, bên trong có thiết bị định vị, chỉ cần hắn muốn tìm cô, thì ở bên hắn rất nhanh có thể định vị được vị trí của cô.

Nếu đối với Tần Vũ Triết không có sự tín nhiệm hoàn toàn, cô cũng sẽ không mang cái khuyên tai này.

Vành tai truyền đến một cảm giác khác thường, con ngươi hơi động, An Nhiên đứng dậy, bước đến chỗ ít người đi lại, tay nhẹ nhàng chạm vành tai.

“Nói.”

Bên kia truyền đến âm thanh hưng phấn của Tần Vũ Triết, “Gia, tôi biết ngài hiện đang quân huấn, quân huấn có cảm giác thế nào? Có phải là cảm giác hưng phấn khi đã kích thích tâm binh? Nhưng mà tôi thật muốn trong thấy Gia...”

“Bớt nói nhảm.” Gần đây cô nhận được càng nhiều loại báo cáo vô nghĩa thế này.

Tần Vũ Triết nhất thời im miệng, “Được rồi, Gia ngài thật không có chút thú vị nào, đã lâu không có liên lạc với tôi, mà khi liên lạc chỉ bảo tôi chú ý đến đám người đó. Được rồi, tôi biết ngài muốn tôi im miệng, tôi đây sẽ nói những gì nên nói.”

Câu này làm An Nhiên xuất hiện hắc tuyến.

“Gia, những gì ngài bảo tôi tra, tôi đều chuyển đến cho ngài, gần đây việc ngài bảo tôi chú ý đến Kim Ân Thánh người đứng đầu họ Kim, ông ta đi đến gặp Thủ lĩnh của “Hành Hương”, tôi đoán không sai thì chính là ông ta muốn hợp tác với Hành Hương, sau đó cùng nhau đối phó họ Phó, đối Phó ngài.”

Ánh mắt An Nhiên xẹt qua một tia băng hàn.

“Kết quả.”

“Lúc đầu, Tiểu Dã Long không đồng ý, nhưng sau hắn lại đồng ý.” Tần Vũ Triết cũng cảm thấy có chút kì quái, “Thời gian giữa rất kì quái, không điều tra được nguyên nhân, khi Kim Ân Thánh tìm Tiểu Dã Long, hai người có mâu thuẫn, Kim Ân Thánh suýt chút nữa đã cùng Tiểu Dã Long đánh nhau, nhưng sau này Tiểu Dã Long cho người tìm Kim Ân Thánh.”

Hà?

“Chú ý chuyện bên đó nhiều chút.” Tiếng nói của An Nhiên nhàn nhạt, không nghe được rõ cảm xúc.

“Sau cùng, gia, như ngài dự đoán, có người tìm đến đây.”

“Giữ hẩn lại.”

“Biết.” Hẩn không phải là kẻ ngốc, tất nhiên biết là phải giữ được người đó, thoát nhìn người đó giống như người có địa vị cao, nhưng Bàn gia này là ai? Liếc mắt một cái cũng có thể nhìn ra được người đó chính là đi làm việc thay cho người khác, người đứng phía sau người đó không có lộ diện, hẩn luôn tìm cách giữ người đó lại.

“A, đúng rồi gia, suýt nữa quên nói, đám người kia có xảy ra chút chuyện, khi nhóm người kia chưa cùng đi quân huấn, có không ít người xuất hiện tại Ngân Dục, tựa như bọn họ đang muốn tìm thứ gì.”

An Nhiên nhíu mày.

Bên nhóm trao đổi Anh quốc không hề rời khỏi, bọn họ tự động kéo dài thời gian trao đổi, nói là rất thích Ngân Dục, cho nên bọn họ muốn đem thời gian kéo dài ra thêm.

Đối với nhóm học sinh có phong độ thân sĩ, mọi người ở Ngân Dục không tìm ra được một khuyết điểm nào, thậm chí năm người kia ngay cả tranh cãi cũng không có, càng là người như vậy, càng cho thấy có nhiều vấn đề.

Từ khi nhóm người này bước vào Ngân Dục, An Nhiên đều cho người theo dõi bọn họ.

“Tiếp tục theo dõi.” Nói xong, An Nhiên tắt bộ đàm (cái khuyên tai á).

Cô vừa xoay người, liền thấy Cố Hữu đứng cách mình không xa, đứng thẳng người đưa lưng về phía cô.

“Quả bưởi nhỏ, cảnh giác rất cao nha.” An Nhiên sờ sờ cái ót của cậu, cười nói, còn biết canh gác cho cô.

Cố Hữu trừng cô, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt cô có ý cười, sự khó chịu trong lòng bỗng nhiên biến mất.

Luyện tập bắn bia làm cho nhiều người chưa đã nghiền, thậm chí không ít nam sinh mượn dây buộc tóc của nữ sinh giả làm súng bắn, làm bọn họ nhận được ánh mắt xem thường của các nữ sinh.

Khoảng 2h chiều có buổi huấn luyện chạy 10km, tiếng chuông báo đồng thời cũng là mệnh lệnh của huấn luyện viên , tập hợp mọi người.

Mười mấy ngày nay, huấn luyện làm cho bọn họ có thể tiết kiệm đủ thể lực, không đến mức quá mệt, nhưng cái gì đến cũng sẽ đến.

Cuối cùng cũng tới cái gọi là trừng phạt, cả buổi trưa còn đứng tư thế quân đội.

Liên đội của An Nhiên luôn thích tụ tập, bọn họ không nhanh không chậm chạy, nhất định phải bảo toàn tốc độ, lúc này An Nhiên không phải chạy theo đội, mà ngược lại An Nhiên chạy ở phía sau của đội, theo lời Lí Vi chính là nhường mọi người là tụt lại phía sau.

Chạy việt dã lúc đầu là 2km, từng bước một kéo dài đến 10km.

Mọi người cũng đã hình thành được thói quen, oán hận cũng vô dụng, chửi cũng vô dụng, chỉ có thể kiên trì mà chạy.

Trong đội không có người nào nói chuyện, đều bảo tồn thể lực.

Phía trước bọn họ không có đội nào, phía sau cũng không có người đuổi theo, xem như bảo tồn thể lực của các cô là không sai.

Đột nhiên, một tiếng “păng” vang lên.

Âm thanh rất nhỏ, nhưng An Nhiên đột nhiên dừng bước chân.

Mọi người chạy phía trước cơ bản là không có chú ý đến An Nhiên, An Nhiên nhìn thấy tốc độ của đội, mày nhíu lại, sau đó tầm mắt hướng đến nơi phát ra âm thanh, ánh mắt hơi híp lại.

Con đường này không phải là lần đầu nhóm người An Nhiên chạy, thế nhưng là lần đầu tiên xuất hiện âm thanh như vậy, nếu An Nhiên không nghe sai thì đó chính là tiếng súng.

Không yên tâm, cô vẫn đi đến nói phát ra âm thanh.

An Nhiên đi đến một con đường nhỏ, bên tay phải của cô có một cái núi nhỏ giả không cao lắm, hiện tại đã bắt đầu vào mùa đông, nhưng trên là cây thông có chút lạ.

Păng, Păng -----

Tiếng súng liên tục vang lên, làm bước chân của An Nhiên bước nhanh hơn, cô biết gần đây không hề thiếu mộ địa (nghĩa địa), tất nhiên không khó đoán ra được chính là có người nổ súng, nhưng nếu cô nhớ không nhầm, gần đây Lão soái ca thường đến đây.

“Là mày bức tao, là mày bức tao.” Tiếng nói hoảng loạn vang lên, “Tao không nghĩ đến, chỉ cần mày không đến, tao sẽ không nổ súng bắn mày, đây

là mày tự tìm đến!”

Tiếng nói đó là tiếng nói của một người đàn ông trung niên, An Nhiên nấp ở một cái cây, cô hướng đến người phát ra âm thanh đó, con người co rút lại!

Ở đó có 4 gã đàn ông, họ mặc trang phục bình thường, mà bên cạnh bọn họ là một người đàn ông nằm trong vũng máu.

Người đó trúng đạn!

Nhìn lên khuôn mặt người nằm trên mặt đất, An Nhiên nhìn ra người nọ không phải là Phó Quân Hoàng sao, cô muốn bước ra, nhưng cô suy nghĩ, trong lòng không khỏi lo sợ, cô không thể nào nghĩ ra khả năng Lão soái ca trúng đạn? Nhưng anh chính là Phó Quân Hoàng!

An Nhiên thấy không là không có người nào có lòng tốt, tất nhiên cũng sẽ không để ý đến loại chuyện này, trong nháy mắt cô hơi động người, viên đạn bay thẳng đến chỗ cô!

“Ai! Đi ra! Bằng không tao sẽ lấy mạng mày!” Tiếng nói kinh hoàng vang lên.

An Nhiên nhủ mày, nếu không phải được cái cây này chắn đạn, thì cái viên đạn kia chắc chắn găm vào người cô.

An Nhiên chỉ có thể gắt gao che dấu ở phía sau cây đại thụ.

Pằng, pằng, pằng -----

Tiếng súng vang lên dồn dập, ngay cả hô hấp của An Nhiên cũng ngừng lại, súng trên người cô đã không còn trên người, mà súng mang theo khi chạy đã bị cô lấy ra khi đi vào khu rừng này, hiện tại có thể nói là tay cô không có tất sát, hiện tại nếu cô đi ra chỉ còn con đường chết.

Nhưng trốn tránh như vậy cũng không phải là biện pháp tốt.

An Nhiên hít một hơi sâu, nghe thấy một tiếng kị dị vang lên, An Nhiên biết súng đã hết đạn.

Trong nháy mắt An Nhiên giơ hai tay, từ phía sau cây bước ra, gấp gấp nói, “Không cần bắn nữa, tôi đi ra!” Giống như một nữ sinh đang rất sợ hãi.

Sắc mặt của bốn người nguyên bản đang căng thẳng khi nhìn thấy được người bước ra từ phía sau cây nhất thời thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ là một cô gái nhỏ mà thôi.

Người đang cầm súng chĩa vào cô cũng buông súng, tầm mắt dừng trên người An Nhiên, “Mày đến đây để làm gì?”

“Tôi... Chúng tôi đang chạy việt dã, tôi, tôi...” Sắc mặt An Nhiên trắng bệch, lòng cô đang lo sợ nhìn người đang nằm trong vũng máu, đáy mắt tràn ngập hoảng sợ cùng hoảng loạn, âm thanh phát ra đều run run.

“Muốn đi đường tắt?” Một người cao gầy đứng trong bốn người cười nhạo nhìn An Nhiên, “Hiện tại các mày mới chỉ là học sinh, mày nói nếu mày là thành thực chạy cùng đám bạn của mày thì giờ sẽ không xảy ra chuyện không phải sao? Mày nói mày..”

“Không, tôi sẽ không nói cái gì cả, van các người thả tôi đi, tôi nhất định, tôi cam đoan, tôi không nói thứ gì hết.” An Nhiên nói xong, cô từng bước đi về phía trước, biểu cảm thoát nhìn rất sợ hãi, hai tên giờ lên còn run run.

Trong mắt bốn người này, mười phần chính là một học sinh phổ thông, nhìn thấy ngũ quan diễm lệ của An Nhiên ở dưới vành nón, trong mắt của bốn người đều phát chút ánh sáng.

“Hừm? Tao dựa vào cái gì để tin mày?”

An Nhiên cúi đầu, ánh mắt xẹt qua một tia ngoan lệ, xem này, ai cũng có lòng tham. Nhưng khi An Nhiên ngẩng đầu, ánh mắt tràn đầy sự sợ hãi và sợ hãi.

“Tôi, Tôi, cái gì đều bằng lòng, tôi... Tôi không muốn chết, tôi..” Nói xong, tầm mắt của cô còn dừng trên người đang nằm trên mặt đất quan sát thật kĩ, nhưng nhìn rõ ngũ quan người đó, An Nhiên hơi giật mình.

Người này không phải là người của U Linh, nhưng hẳn cũng là một trong những huấn luyện viên, hẳn chưa chết, ít nhất hô hấp vẫn còn.

Thấy phản ứng của An Nhiên, bốn người nọ cho là cô bị dọa đến choáng váng.

“Hừm? Mọi thứ đều nguyện ý?” Một gã đàn ông trung niên tay còn đang cầm súng nhìn An Nhiên, trong mắt mang theo ý ghê tởm nhìn cô.

An Nhiên đi về phía trước vài bước, hiện tại khoảng cách giữa cô và gã trung niên đó chỉ khoảng 2m.

Cô quan sát, trong bốn người này, chỉ có tên đàn ông trung niên là cầm súng, khẩu súng của hắn đã thay đạn, khi cô giơ hai tay đi ra thì hắn đã đổi đạn, động tác cực nhanh, hiển nhiên hẳn đã có luyện qua.

An Nhiên chỉ cần đánh bại một người này.

“... Dạ, đúng vậy, cái gì cũng bằng lòng! Chỉ cần, chỉ cần các người không giết tôi, mọi thứ tôi... Mọi thứ đều bằng lòng làm.”

Người đàn ông trung niên bật cười, ngay khi hắn khom người muốn kéo An Nhiên, nháy mắt An Nhiên xoay người, làm gã đàn ông đó hơi khiếp sợ, cô nhanh chóng bắt lấy tay của gã, đứng dậy, nhắc chân, đầu gối hung hăng đá trên bụng của gã!

Trong nháy mắt, súng trong tay của gã hiện tại đang nằm trong tay của An Nhiên.

Nháy mắt, cục diện đã thay đổi hoàn toàn.

Sắc mặt của ba người còn lại đều thay đổi, nhưng cái tên cao gầy nhìn An Nhiên, biểu cảm vẫn mang theo châm chọc như trước, “Tao nói này cô gái nhỏ, mày có biết cái đồ sử dụng thế nào không? Nếu làm vậy, đến lúc đó---”

Pằng---

Viên đạn trực tiếp ghim trên đùi của tên cao gầy đó!

Cả người An Nhiên toát lên vẻ điềm tĩnh, khỏe môi mang theo tia cười nhạt, “Mày nói, tao sẽ dùng thế nào?”

Gã đàn ông trung niên ôm bụng của bản thân, ngoan độc nhìn An Nhiên, đe dọa nói, “Hiện tại mày nên trả khẩu súng lại cho nhóm của tao, chúng tao cho mày một con đường sống, nếu...” Câu nói kể tiếp hắn chưa nói xong, nhưng ý của hắn thì mọi người đều biết.

“Hiện tại, chúng mày nên ngừng lại, tao chính là không tha cho chúng mày.”

An Nhiên đã nhìn rõ được tình huống hiện tại, cũng đã thông với bộ đàm, nếu Tần Vũ Triết không ngu ngốc, thì hắn sẽ biết cô hiện tại muốn làm gì.

“Nữ thần, cậu làm sao ở trong này? Chúng tớ hiện tại đang tìm cậu---” Lí Vi từ ngoài bước vào, khi cô nhìn thấy An Nhiên, biểu cảm nhất thời vui vẻ nhưng khi nhìn thấy khẩu súng trong tay của An Nhiên cùng với bốn người đàn ông cùng một người đang nằm trong vũng máu, mọi lời nói cô chuẩn bị nói đều ngừng lại.

An Nhiên nhất thời sùng sốt, trong nháy mắt, gã trung niên nguyên bản đang nằm trong đột nhiên đứng dậy, lập tức bắt lấy Lí Vi, cười lạnh nhìn An Nhiên.

“Này, mày ngoan ngoãn đưa súng lại, nếu không, tao sẽ lấy mạng của đứa nhỏ này!”

An Nhiên nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lí Vi một cái, rồi sao đó đứng trên người gã đàn ông trung niên đó.

“Tin tôi không?” Lời nói này của An Nhiên cho nói với Lí Vi.

Hiện tại Lí Vi đã bị dọa đến choáng váng, An Nhiên chính là sự đảm bảo duy nhất đối với cô (Lí Vi) hiện tại, cô (Lí Vi) không la lên, cũng không khóc, trừ bỏ ánh mắt có sự hoảng sợ, cô nhìn An Nhiên, cổ tay của cô (Lí Vi) hiện đang bị nắm chặt nên không thể động đậy.

“Tốt”

Ngay lúc bốn người kia đang suy nghĩ An Nhiên sẽ làm gì, chỉ thấy An Nhiên đột nhiên nâng tay, ngay sau đó ----

Pằng---

Lí Vi run lên, có một thứ gì đó nóng nóng phun lên mặt của cô.

HẾT CHƯƠNG 77

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: CHƯƠNG 78: NGƯỜI ĐỨNG BÊN TRONG, BẮT ĐẦU LUẬN VÕ MỘT LẦN NỮA

Thân thể Lí Vi đang run rẩy, lúc An Nhiên vừa nói xong, theo bản năng cô (Lí Vi) nhắm hai mắt lại, nhưng trên mặt có một loại chất lỏng ấm nóng chảy dọc xuống thân thể đang run rẩy của cô, cô (Lí Vi) cũng cảm nhận được gã đàn ông phía sau cô đang ngã xuống, trong lòng cũng không biết cái gì đang phun lên mặt, hai chân của cô hiện đang mềm nhũn, cô không thể kêu lên được, trong lòng lại rất hoảng loạn làm cho cô không biết làm thế nào cho phải.

Phát súng kia của An Nhiên ghim vào chính giữa mi tâm của gã đàn ông đó, gã đàn ông thẳng tắp ngã ngựa xuống mặt đất, ánh mắt mở lớn, đầy mặt mạng theo tia không thể tin.

Ai cũng không ngờ đến An Nhiên sẽ nổ súng, thoát nhìn giống như một nữ sinh yếu đuối thì làm sao lại làm ra chuyện như thế!

Gã cao gầy cùng 2 gã có vóc dáng thấp đều khiếp sợ nhìn An Nhiên, gã đàn ông trung niên đó chính là đại ca của bọn họ, hiện tại hắn chết, sau này bọn họ sẽ làm cái gì bây giờ!

Mà bọn họ chính là không nghĩ tới, cô (An Nhiên) vậy mà giết người chỉ trong nháy mắt! Thủ pháp lưu loát đến bất ngờ, giống như làm việc này rất thường xuyên.

An Nhiên vẫn chưa để ý tới ba người đó, đối với cô mà nói, sức chiến đấu của ba người đó hoàn toàn có thể xem nhẹ.

An Nhiên đi đến bên người của Lí Vi đang bị dọa đến choáng váng, nhủ thầm nhìn thân thể đang run nhè nhẹ của Lí Vi, “Lí Vi, tôi..”

Lí Vi cẩn thận mở mắt, nhìn thấy người đang đứng trước mặt, cô (Lí Vi) oa một tiếng ôm lấy An Nhiên, khóc lớn.

“Nữ thần, tớ rất sợ.”

Ba người còn lại nhìn lẫn nhau, lập tức trong lòng đều hiểu, không nói tự động lùi về phía sau, bên này đã có học sinh quân huấn, vậy thì cũng có các binh lính đi tuần, ví như một đám người binh lính sẽ đi vào.

Pằng một tiếng -----

Trong nháy mắt mọi động tác của ba người đều đình trệ, biểu cảm cả kinh nhìn viên đạn, nếu bọn hắn lùi về sau một bước, vậy viên đạn này sẽ trực tiếp ghim vào một người trong số họ.

“Nếu không muốn chết, vậy phải đứng yên tại chỗ.” An Nhiên dịu Lí Vi ngồi xuống, hiện tại cô không có thời gian quan tâm đến Lí Vi xem trong lòng cô (Lí Vi) có bóng ma tâm lý hay không, cô (An Nhiên) chuyện hiện tại cần phải làm đó chính là làm sao có thể cứu người.

Tuy rằng, cô đối với sinh mạng của người khác không xem trọng, nhưng hiện tại cô đã ra tay, vậy thì phải giúp đến cùng.

Tên huấn luyện viên đó bị trúng hai viên đạn, máu trên người hắn thoát nhìn rất dọa người, nhưng không ảnh hưởng đến tính mạng, nếu cứu kịp thời thì hắn sẽ không chết.

Cả người Lí Vi xụi lơ trên mặt đất, tay cô (Lí Vi) tùy tiện đặt trên mặt đất, nhưng khi tay cô chạm vào một nơi có cảm giác ấm ấm, cô tưởng bên cạnh mình xuất hiện một người nào đó, thân thể nhanh chóng hướng tới chỗ của An Nhiên.

Đó chính là phía trước thi thể của người đàn ông.

“Đi lại, bịt chặt miệng vết thương.” Một tay An Nhiên đang cầm súng, cô không thể đề chặt vết thương của tên huấn luyện viên đó.

Lí Vi có chút mờ mịt, biểu cảm của An Nhiên rất lạnh, “Đi lại, đề chặt vết thương của hắn! Bằng không, hắn sẽ chết!”

Lí Vi có chút khó hiểu vươn tay, đưa tay đặt nơi mà An Nhiên đang ấn.

Hiện tại việc của các cô cần làm đó chính là chờ.

Ba người kia cũng không dám động đây.

Cô gái kia nói sẽ giết bọn họ là không nói dối, đầy mắt của cô (An Nhiên) băng hàn, bọn họ chưa bao giờ gặp qua, đó là ánh mắt của những người rất đáng sợ, cô nắm giữ quyền sinh sát của người khác, cô, không phải là một học sinh trung học bình thường.

“Các người đang muốn làm gì?” Chung quanh không có chỗ trốn, trên tay bọn họ ngoại trừ có khẩu súng, cũng không có các vật cầm khác, như vậy tại sao lại nổ súng giết người?

An Nhiên đứng trước mặt của ba người bọn họ, biểu cảm thanh lãnh súng lục tùy ý cầm trong tay, không nhìn ra biểu cảm sợ hãi vừa rồi.

Ba người bọn họ không mở miệng, bọn họ biết, nếu nói ra, bọn họ nhất định sẽ chết.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn ba người họ, cuối cùng, tầm mắt của An Nhiên dừng trên gã có dáng người cao gầy, khi gã nhìn thấy ánh mắt của An Nhiên, gã mạnh mẽ lui về sau, tốc độ cùng sức bật làm cho An Nhiên cảm thấy kinh ngạc.

Nhìn, An Nhiên nhìn thấy động tác của hắn, hắn liền ngoan ngoãn đứng im.

“Nói, ai mới là lão đại của chúng mày, hừm?” An Nhiên nhìn chằm chằm gã cao gầy, thanh lãnh nói.

Mặt khác hai gã có vóc dáng thấp liền làm như không biết, “Gã gầy, mày thế nào...”

Sắc mặt của gã cao gầy có chút khó coi, hần nhìn An Nhiên, âm thanh lạnh lùng nói, “Thế nào, mày ở chỗ nào!”

An Nhiên nhủ mày, hả? Xem ra người nọ biết cô, không, không phải người này biết cô, mà người phía sau đang thao túng mọi chuyện mới đích thực biết cô.

Có chút ý tứ.

“Ai bảo mày luôn thích làm việc trên địa bàn của tao?” An Nhiên thanh lãnh cười, “Hiện tại, chúng mày tốt nhất không làm cho tao tra được chỗ của chúng mày.”

An Nhiên nói lời này chính là đối với người phía sau, cô có thể xác định, trong số đó có một cặp mắt điện tử.

Hai gã có vóc dáng thấp đang nhìn An Nhiên cùng gã cao gầy nói chuyện, hai người xoay người muốn chạy.

Chỉ là bọn hần mới chạy được vài bước, hai tiếng súng vang lên, lập tức trên đầu gối của bọn họ trúng đạn! Nhất thời hai người đồng loạt ngã trên mặt đất!

Tiếng kêu thảm thiết, trong nháy mắt vang lên!

“Tao đã nói rồi, không nên lộn xộn.” Ánh mắt của An Nhiên rất lạnh.

Lí Vi chưa bao giờ thấy An Nhiên như vậy, bình thường nữ thần thoạt nhìn luôn luôn lạnh lùng, nhưng sẽ không cho người khác cảm giác kinh hãi, nhưng hiện tại An Nhiên rất khác, cô giống như tu la địa ngục, không nói một lời nào mà chỉ đứng đó, biểu cảm băng hàn, hơi thở lạnh thấy xương thoát ra, làm cho người khác đứng gần cũng cảm thấy rất lạnh.

Cô (Lí Vi) đang đề chặt vết thương còn đang đổ máu, cô bắt lực rất muốn khóc, nước mắt luôn ở ngay hốc mắt, cô muốn kêu An Nhiên lại giúp đỡ, cô không nhìn vết thương của huấn luyện viên bị cô đề chặt mà chết đi, cô (Lí Vi) sợ hãi, rất sợ...

Nhưng hiện tại nữ thần đang bận nhiều chuyện, cô không thể làm phiền, cô đã 18 tuổi, cô đã trưởng thành, cô phải kiên cường, muốn tự bản thân xử lý mọi chuyện...

Môi của cô (Lí Vi) đang run, trên người không có thứ gì, chỉ có thể lấy khăn tay ấn chặt vết thương, cô nỗ lực khắc chế bản thân đang sợ hãi, dùng khăn tay ấn vết thương còn đang đổ máu của huấn luyện viên, trong miệng cô luôn lầm bầm:

“Nữ thần rất lợi hại, chúng ta sẽ sống mà rời khỏi đây, nữ thần rất tốt bụng, nữ thần...”

Trong mắt của gã cao gầy có xuất hiện một dòng chữ, tiếp tục nói, “Phó An Nhiên, cô muốn gì.”

“Là vậy.” An Nhiên nắm chặt súng chĩa vào tên cao gầy.

“Không muốn biết tôi là ai?”

“Nếu mày muốn nói với tao, tự nhiên sẽ nói. Hơn nữa, nếu tao hỏi, mày sẽ nói sao?”

“Thông minh.”

“Mày muốn, không phải là muốn tao điều tra hay sao?” Ánh mắt của An Nhiên lạnh hơn. “Từ chuyện của Kim Duy Hi bắt đầu, sau lưng chính là mày, đúng không?”

“Tiếp tục.” Trong mắt của tên cao gầy xuất hiện chữ, mặt không biểu cảm nhìn An Nhiên.

Đáy lòng An Nhiên xẹt qua chút sáng tỏ, ban đầu cô nghĩ, người nọ nhắm vào cô, nhưng hiện tại cô có thể khẳng định, người nọ nhắm vào chính là họ Phó, hần chỉ muốn mượn tay cô để hủy diệt họ Phó mà thôi.

“Mày muốn hủy diệt họ Phó!” Biểu cảm của An Nhiên đột nhiên biến đổi, khí thế của cô so với lúc này mạnh hơn, một thân mang sát khí làm cho hai gã vóc dáng thấp suýt nữa thờ đốn dập, khí trên người của An Nhiên tỏa ra rất bức người.

“Nếu không hủy diệt cô trước, tôi làm sao có thể động vào họ Phó?” Người ngồi trước máy tính nhìn biểu cảm băng hàn của An Nhiên, một người đàn ông mang mặt nạ đang cảm thấy thú vị.

Khi hần không thể có An Nhiên, thì sẽ hủy diệt cô trước, hần mới có thời gian hủy diệt họ Phó? Phó An Nhiên có khả năng rất lớn chính là Tầm Lam.

Là Tầm Lam đó sao, là người trong truyền thuyết, đã bị hần giết chết ----

Tầm Lam!

“Hủy diệt tôi?” Khóe môi nhếch lên tia trào phúng, ánh mắt châm chọc hiện lên, người đàn ông đang nhìn trên máy nheo mắt lại, “Mày có năng lực này!”

“Phó An Nhiên, cô quả thực thú vị.” Mặt nạ màu bạc phản xạ với ánh sáng màn hình máy tính ra một mảnh lóa sáng.

Đột nhiên, trong rừng cây truyền đến một trận bước chân dồn dập, khi An Nhiên chưa kịp phản ứng, gã cao gầy đột nhiên ngã xuống, khi hắn ngã xuống thì lộ ra khuôn mặt không biểu cảm của Phó Quân Hoàng.

Màn hình trên máy tính đột nhiên tối đen!

Người đàn ông ngẩng nhìn màn hình tối đen, khóe môi gợi lên một chút, làm người ta sợ hãi.

Gã cao gầy bị đánh xiu, mày An Nhiên nhú mày, ngay lúc Phó Quân Hoàng muốn bước qua tên cao gầy đó đến chỗ của An Nhiên, biểu cảm của An Nhiên đột nhiên biến đổi, cô hướng tới chỗ của Phó Quân Hoàng đẩy anh ra!

Ngay lúc An Nhiên đẩy Phó Quân Hoàng ra, trong nháy mắt gã cao gầy đột nhiên phát nổ!

Mắt điện tử có độ sát thương rất lớn, có thể yên lặng không chút tiếng động mà tự sát, cũng có thể chết không toàn thân, chỉ cần một cái nút bên kia, có thể làm người ở gần nhất (gần với người bị gắn mắt điện tử) bước vào địa ngục.

Nó giống như một quả bom mini.

Ánh mắt của An Nhiên đầy kinh hãi, cô áp lại gần Phó Quân Hoàng, biểu cảm khẩn trương trước nay chưa từng có, “Có bị thương không? Có nơi nào bị thương không?”

Khi biểu cảm của An Nhiên kinh hoàng đẩy Phó Quân Hoàng, lúc ngã xuống mặt đất, anh xoay người, đem cô áp dưới người, anh che cho cô.

Phó Quân Hoàng thấy cô không có việc gì, biểu cảm buông lỏng, anh liền áp sát người cô, gắt gao ôm cô vào lòng, không nhúc nhích, nhưng tay vòng quanh hông rất chặt, làm cho cô suýt không thở nổi.

“Lão soái ca, anh..” Anh không trả lời cô, cô rất vội.

Đầu của anh chôn vào cổ của cô, nhẹ nhàng lắc đầu, anh không có chuyện gì.

Sự lo lắng mới hạ xuống.

Không có chuyện gì là tốt rồi.

Bốn phía đều là máu tươi, uy lực của mắt điện tử không thể kiểm soát được, chỉ có thể làm bị thương đến người gần nhất, Lí Vi cùng huấn luyện viên kia ở khoảng cách khá xa, bởi vậy, không bị ảnh hưởng, nhưng có thứ gì đó âm âm tung tóe bắn lên thân thể của cô.

Lí Vi chịu đựng ghê tởm, chịu đựng khó chịu, cô không để ý tới, chỉ nỗ lực đem tầm mắt nhìn vị huấn luyện viên đang nằm trên mặt đất.

Cô cắn chặt môi dưới, hai người bên kia ngã xuống không hề động tĩnh, cô rất sợ, tiếng nói run run vang lên, mang theo tiếng nức nở:

“Nữ thần... Phó An Nhiên, Phó An Nhiên!”

Không có tiếng trả lời.

Cô (Lí Vi) hiện tại cực kì sợ hãi.

“Phó An Nhiên! Phó An Nhiên!” Lí Vi lần lượt hô, tiếng nói của cô (Lí Vi)

nghe ngào, trong tiếng nói tràn đầy run run.

“Không cần hô, chúng tôi không có việc gì.” Tiếng nói lạnh lạnh vang lên trong đó có một tia may mắn, may mắn bọn họ không xảy ra chuyện gì.

Hai gã vóc dáng thấp khi nghe tiếng nổ mạng vội vang quay đầu, nhìn thấy những bộ phận bị nổ, nhất thời quay đầu đi, ôm lấy ngực, nôn ra một trận.

Một trận bước chân hỗn độn truyền đến, tựa như người đến đây khá nhiều.

An Nhiên đẩy đẩy Phó Quân Hoàng, anh bất động, vẫn áp sát vào người cô, giam cô giữa cánh tay thật chặt.

Cô không biết, lúc cô đẩy anh ra, anh có bao nhiêu sợ hãi.

Cô không biết, khi cô nằm trong ngực của anh, trong lòng anh không phải là sự sợ hãi, mà chính là mềm mại. Bảo bối không còn không để ý đến anh, bảo bối của anh vẫn như trước.

Mấy ngày nay, mặc dù mỗi đêm hai người ôm nhau ngủ, nhưng cô vẫn không nói với anh câu nào, anh sợ hãi, bất an, khi anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Triết, anh không chút do dự, cũng không tìm hiểu nguyên nhân, thậm chí có phải là bẫy của Tần Vũ Triết bày ra hay không, anh cũng không để ý, trong đầu chỉ xuất hiện Phó An Nhiên.

Khi anh đến nơi, nhìn thấy người đang nằm trong vũng máu, đồng tử của anh ro rút mạnh mẽ, nhìn thấy An Nhiên đang lạnh lùng đứng đó, tâm của anh bỗng chốc buông lỏng, bước nhẹ qua, đánh gục tên đàn ông đang nói gì với An Nhiên, nhưng không nghĩ đến người nọ là bom.

Đến đây là binh đoàn của Lưỡi Lê cùng thành viên của U Linh, bọn họ theo chân của huấn luyện viên bước vào trong khu rừng, nhưng tốc độ của huấn luyện viên rất nhanh, bọn họ vẫn đến sau một bước.

“Huấn luyện viên!” Người chạy đến mà Ngân Lang, đang nhìn thấy hai người ôm nhau không nhúc nhích, tâm của Ngân Lang run lên, bước nhanh lên phía trước, bước chân đi vội, nhưng vẫn duy trì cảnh giác.

Ngốc Ưng cùng Khi Ôm đang bảo toàn trật tự, vừa rồi bọn họ vội vã chạy đến, căn bản không để ý tới đám học sinh Ngân Dục, ở mọi tình huống người của U Linh đều lãnh huyết, ngoài mệnh lệnh ra bọn họ chỉ coi trọng chiến hữu của bản thân, bọn họ sống nương tựa lẫn nhau lúc thập tử nhất sinh, bọn họ không thể chịu đựng được việc mất đi một đồng đội nào!

Cho nên, sắc mặt của bọn họ đồng thời thay đổi khi huấn luyện viên lao ra, chỉ biết rằng sẽ xảy ra chuyện! Bọn họ không nghĩ ngợi nhiều, thậm chí không nghĩ đến, bọn họ có bị kỉ luật hay không.

Quả nhiên, trong lúc Ngân Lang cùng Báo Đốm xông lên, thì một trận hỗn loạn bước chân truyền đến, Ngốc Ưng cùng Khi Ôm chờ người mấy người xếp thành hàng đứng ở đó, bọn họ có thể làm con đường nhỏ này phá hỏng.

Đi đến là một đám học sinh của Ngân Dục, bọn họ nhìn thấy sắc mặt căng thẳng của các huấn luyện viên cùng quản giáo thì chạy đến.

“Muốn gì! Đang làm cái gì! Không muốn sống nữa sao! Lại chạy đến nơi này!” Ngốc Ưng bước lên phía trước, sắc mặt ngoan lệ, biểu cảm lạnh băng trước nay chưa từng có.

Chiến hữu của hắn hiện đang sống chết không rõ, nhóm người này muốn vào xem náo nhiệt!

Hiển nhiên đám học sinh kia không nghĩ tới sẽ có người ngã xuống, mà đối với khí thế của mười mấy người ở U Linh, cũng làm cho đáy lòng của đám học sinh này sợ hãi, bọn họ kinh hồn táng đảm nhìn đám người Ngốc Ưng, nuốt nước miếng, không biết nên nói cái gì.

“Đều rút trở về! Nếu một lát chúng tôi về, mà các người còn chưa về, thì đêm nay mọi người không cần ngủ!” Âm thanh Khi Ôm băng hàn trước nay chưa từng có.

Bình thường Khi Ôm thường cười cười, khi huấn luyện quân huấn, hắn không có lực uy hiếp, nhưng lúc này quả thực hắn làm mọi người rất sợ hãi.

Đáy lòng mọi người rất hiếu kì, bọn họ cũng không dám nén lại, một đám người đồng loạt hô xin lỗi, sau đó xoay người bỏ chạy.

Nhưng, còn có người không bỏ chạy.

Mà theo đường của huấn luyện viên chạy đến chính là Cố Hữu và Tô Vô Ưu.

“Trở về!” Ngốc Ưng lạnh mặt, hiện tại hắn không quản là Cố thiếu gia hay không, tâm tình của hắn rất khó chịu, hắn không có thời gian để cùng hai tiểu quỷ này nháo!

Cố Hữu vẫn không để ý tới, nâng bước chân muốn chạy vào bên trong. Mà Tô Vô Ưu đang ở phía sau cậu.

Khi Ôm bình tĩnh nở nụ cười, “Cố Hữu! Cậu nếu không biết tốt xấu, đến lúc đó...”

Đột nhiên, tiếng nói của Khi Ôm ngưng bật.

Cố Hữu quay đầu, ánh mắt thanh lãnh giống như Tiểu quái vật, cậu hơi nhíu mày, khi Ngốc Ưng muốn nói cái gì, cậu lờ Ngốc Ưng, không cho Ngốc Ưng nói tiếp.

Quên đi, đành phải cho hai người này cùng vào.

Nghe được tiếng bước chân, Lí Vi quay đầu, khi cô nhìn thấy một người quen bước vào, trong nháy mắt nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

“Cố thiếu, ô...” Cô cắn chặt môi dưới, thân thể cô không nhúc nhích, hai tay cô vẫn ấn chặt vết thương của huấn luyện viên.

Thân thể Lí Vi đã cứng nhắc, sắc mặt trắng bệch, hai tay của cô run dữ dội, nhưng cô luôn kiên cường, cô nỗ lực vào miệng vết thương không tiếp tục chảy máu, biểu cảm của cô ngưng trọng.

Khi Ngốc Ưng và Khi Ôm tiến lên, tiếp tục công việc trong tay của Lí Vi.

“Đồng học, vất vả cho cô!” Ngốc Ưng trịnh trọng cảm ơn Lí Vi.

Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu tiến lên, nâng Lí Vi đang ngồi đứng lên, cả người Lí Vi tựa hồ dựa vào người Cố Hữu, cả người cô đã vô lực.

Cố Hữu hơi nhíu mày, nhưng cậu không nói gì, khiến cho người đang dựa vào mình cất tiếng khóc lớn.

Hiện tại cô, cần phát tiết.

Ánh mắt Cố Hữu có chút lo lắng nhìn hai người đang ôm nhau phía trước, đem cảm xúc nơi đáy mắt giấu đi, môi hơi mím lại.

Tô Vô Ưu buông lỏng mí mắt, tay không đỡ Lí Vi nắm thành quyền.

Ngân Lang cùng mấy người còn lại ăn lí đem hai người vây lại, làm cản trở ánh mắt mọi người.

“Lão soái ca, anh mà không đứng dậy, em sẽ tức giận.” Trong tiếng nói của An Nhiên mang theo tia bất đắc dĩ, khi Ngân Lang xuất hiện, lòng của cô bỗng chốc yên ổn, lần này xem như, mọi chuyện không cần cô đích thân xử lí.

Nghe nói như thế, Phó Quân Hoàng xoay người đứng lên, nhưng khi anh đứng lên, tay vẫn nắm chặt tay của An Nhiên.

“Đem nơi này xử lí” Nói xong Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên bước ra ngoài.

Lúc này trên người hai người tràn đầy vết máu. An Nhiên nhìn thấy Lí Vi đang tựa trên người Cố Hữu nỉ non, trong lòng thở dài, không biết cô gái nhỏ này có thể vượt qua hay không.

An Nhiên nhẹ buông tay của Phó Quân Hoàng, đi đến bên người Lí Vi, nhẹ nhàng gọi, “Lí Vi.”

Thân thể Lí Vi run run, cô ngẩng đầu, cô nhìn An Nhiên, vốn tiếng khóc đã lớn lại càng lớn hơn nữa. Cô nói Cố Hữu ra, nghiêng người bỏ nhào vào trong lòng An Nhiên, cô đem bản thân cuộn vào trong lòng của Phó An Nhiên, thân thể run càng lợi hại.

“An Nhiên An Nhiên, tớ không biết tại sao lại thế này, đột nhiên phịch một tiếng, ngã xuống, tớ, tớ không làm gì cả, ô... Tớ không làm gì cả.” Hiện tại bản thân cô (Lí Vi) không biết nói cái gì, cô luôn cảm thấy mình không thể chiến thắng được sự sợ hãi trong lòng, nhưng cô nói càng nhiều, tiếng nói lại càng run lợi hại, ánh mắt là sự hoảng sợ tiết lộ bản thân cô hiện tại đang hoảng sợ như thế nào.

Khi thần kinh đang căng thẳng cực điểm, không thể có ý nghĩ nào khác ngoài ý muốn bản thân được sống sót.

Nhưng hiện tại, mọi tế bào cao thấp của Lí Vi đều nói cho cô biết cô đã an toàn, chúng ta có khả năng bảo vệ cho cô, toàn thân cô đều buông lỏng, trong đầu tưởng như quên đi hình ảnh đã thấy những gì!

An Nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng của cô (Lí Vi).

Phó Quân Hoàng nhíu mày nhìn Lí Vi đang nằm trên ngực của An Nhiên, biểu cảm không tốt.

Mà xung quanh mọi người nghe được tiếng nói hỗn loạn, biểu cảm hiện lên không đành lòng, hiện tại, đứa nhỏ này chỉ mới 18 tuổi, rất nhiều tân binh lần đầu tiên thấy những cảnh như vậy đều không chịu nổi, huống chi là một học sinh?

Bên ngoài có tiếng xe dừng, tới đón người bị thương.

Tên huấn luyện viên không có gì trở ngại, bọn họ đã cứu kịp thời, huấn luyện viên đã nhanh trí, khi hắn bị trúng đạn, hắn đã tận lực là bản thân trầm tĩnh, năm ngựa, như vậy, máu chảy ra sẽ chậm một chút.

Khi An Nhiên trở về doanh trại, chạy việt dã đã không có người, An Nhiên trực tiếp ngồi xe tiến vào doanh trại, vị huấn luyện viên bị thương đã đưa đến bệnh viện quân khu cách nơi này không xa.

Dọc theo đường đi, Lí Vi gắt gao kề bên người An Nhiên, Phó Quân Hoàng luôn trừng mắt nhìn, tuy anh lãnh huyết, nhưng anh cũng biết loại chuyện như thế này, anh chỉ có thể hiểu, đứa nhỏ kia hiển nhiên là đang sợ hãi.

An Nhiên cẩn thận lau vết máu trên mặt của Lí Vi, nhẹ giọng trấn an bên tai của Lí Vi, “Không có việc gì, ngoan, không có việc gì.”

Tay của Lí Vi luôn nắm chặt góc áo của An Nhiên.

Hiện tại ngay cả tiếng đóng cửa nhẹ nhàng, cũng làm cho cơ thể cô (Lí Vi) run rẩy kịch liệt.

Đứa nhỏ này nếu không điều trị tốt, thì có khả năng cả đời này sẽ bị hủy bỏ.

An Nhiên đưa Lí Vi đến một cổ vấn tâm lí, đó là một nữ bác sĩ trẻ tuổi, cô ta không phải là người của đoàn Lưỡi Lê, mà là một quân y của U Linh Khúc Tuệ Tuệ, cô ấy thoạt nhìn là một người rất ôn nhu, cô ấy nhanh chóng lấy được sự tin nhiệm của Lí Vi.

Khúc Tuệ Tuệ luôn trấn an Lí Vi đang run rẩy, An Nhiên biết cô lúc này không thể đứng trong này, nhưng khi cô đứng dậy muốn cùng Lão soái ca rời đi.

Trong nháy mắt khi cô đứng lên, tầm mắt của Khúc Tuệ Tuệ nhìn trên người cô, sau đó nghi hoặc nhìn trên người Phó Quân Hoàng, hiển nhiên là đang hỏi: Đứa nhỏ này không cần trị liệu sao?

Phó Quân Hoàng dường như hiểu ý cô ta, thản nhiên nói, “Không cần”. Bảo bối của anh rất lợi hại.

Con người của Khúc Tuệ Tuệ xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng huấn luyện viên đã nói như vậy, cô ta cũng không thể nói thêm cái gì, nhưng nhìn An Nhiên mỉm cười gật đầu, liền mang theo Lí Vi đến phòng trị liệu.

An Nhiên có chút không yên lòng, tình huống của Lí Vi làm cho người ta cảm thấy rất lo lắng.

Phó Quân Hoàng nắm thật chặt tay cô, “Yên tâm đi, không có việc gì.”

Cô ừ một tiếng, không nói, mà trong đầu hiện lên lời nói của gã cao gầy, cô có ý do tin tưởng, các cô đã bị theo dõi từ rất sớm.

Bên này mới xảy ra sự việc, bên kia Phó lão gia tử cùng Cố lão gia đều điện thoại đến hỏi, hỏi Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên có xảy ra chuyện gì không, sự việc xảy ra làm sao, Phó Quân Hoàng đều trả lời rất tốt, không nghe thấy lỗ hổng nào.

Mắt điện tử trên người tự nổ, không tìm thấy một dấu vết nào, mắt điện tử chính là được gắn trực tiếp vào mắt, hiển nhiên, khi người nọ cố ý làm cho cô biết có người theo dõi, bằng không, hẳn hoàn toàn có thể cho nổ mìn ở mọi lúc.

Lúc này, bốn người này đại khái muốn đến nghĩa địa này là để trộm mộ mà thôi, không nghĩ tới đụng đến huấn luyện viên đó. Mà gã cao gầy có lẽ đã sớm chết, mà tên “Cao gầy” này đã dịch dung.

Sự việc không có công khai, nhưng vẫn làm mọi người sợ hãi, không thiếu học sinh đi hỏi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không ít người ầm ầm muốn về nhà, nói là ở đây không an toàn, sinh mạng của bọn họ không được bảo đảm.

Cố Hữu cùng Tô Vô Ưu đã bị cảnh cáo không được tiết lộ mọi chuyện.

Đối với Cố Hữu, đám người Ngân Lang không có gì bất ngờ, nhưng đối với Tô Vô Ưu, thoát nhìn là một nam sinh sợ sệt họ cũng muốn dấn dò. Lúc đầu bọn họ muốn mang Tô Vô Ưu đến cố vấn tâm lý, nhưng Tô Vô Ưu luôn cự tuyệt, không ngừng cam đoan là không có việc gì, bọn người Ngân Lang mới bỏ qua.

Không nghĩ đến, Tô Vô Ưu thoát nhìn gầy yếu như vậy, tâm lý thật kiên định.

Cuộc sống kế tiếp, An Nhiên không có gặp qua Lí Vi, nghe nói cô (Lí Vi) luôn ở cùng Khúc Tuệ Tuệ, An Nhiên muốn nhanh chóng đến xem, nhưng hiện tại cô không thể gặp người khác, suy nghĩ của cô hiện tại đang rối loạn.

Hiện tại chỉ cần không chú ý một chút, tính mạng của đứa nhỏ này sẽ nguy hiểm.

Quân huấn vẫn tiếp tục, rất nhiều người đều hỏi chuyện đến cùng là sao, nhưng không có ai biết lúc đó còn có An Nhiên cùng Lí Vi, Hứa Anh Thiển cũng âm thầm hỏi An Nhiên có biết Lí Vi hiện tại đang ở đâu, An Nhiên đều lắc đầu, hiện tại cô cũng không biết nên giải thích làm sao, cô tất nhiên sẽ không tiện nói.

Lúc mọi người đang lo lắng, Lí Vi đang ở chỗ Khúc Tuệ Tuệ trở lại, trên mặt vẫn mang theo nụ cười như trước, cô (Lí Vi) chạy đến chỗ của An Nhiên đầu tiên, gắt gao ôm cô (An Nhiên), bên môi là ý cười càng đậm.

“Nữ thần, tớ đã trở về”

“Ừm” Trở về là tốt.

Hứa Anh Thiển thấy hai người ôm nhau, nhũn mảy, lập tức kéo hai người ra, giận dữ nói, “Tớ nói hai người khi nào có quan hệ tốt vậy?” Xem thường sự tồn tại của cô (Hứa Anh Thiển).

Lí Vi cười tủm tỉm nhìn Hứa Anh Thiển, một lát sau cô (Lí Vi) dang tay ôm Hứa Anh Thiển, sau đó dưới ánh mắt ghét bỏ của Hứa Anh Thiển cũng gắt gao ôm lại cô (Lí Vi), cô (Lí Vi) ở bên tai cô (Hứa Anh Thiển) nói nhỏ, “Tớ cho rằng, tớ sẽ không còn gặp lại mọi người nữa.”

Hứa Anh Thiển nghi hoặc nhìn An Nhiên, An Nhiên nhún vai, tỏ vẻ không hiểu.

Hứa Anh Thiển luôn truy vấn Lí Vi mấy ngày nay đi nơi nào. Lí Vi đều cười, cái gì cũng không nói, nhưng Hứa Anh Thiển phát hiện, sau khi Lí Vi trở lại lại càng dính lấy An Nhiên.

Hứa Anh Thiển biết, mấy này gần đây, nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng họ không muốn nói, nên cô cũng không hỏi thêm.

Hứa Anh Thiển không hỏi thêm, nhưng An Nhiên làm cho cô hiểu phải chú ý đến Lí Vi, cô (Hứa Anh Thiển) gật đầu đáp ứng.

Rất nhanh, huấn luyện tiếp hành việc kế tiếp, chính là tỉ võ.

Hạng mục của trận đấu rất nhiều, việt dã, vượt chướng ngại vật, cứu con tin, bắn... Đợi chút, cơ hồ mọi hạng mục của tân binh đều có những hạng mục này.

Nhưng An Nhiên cảm thấy kì quái, cô không có báo danh, nhưng vì sao mọi hạng mục đều có tên của cô.

Tựa như nhìn ra nghi hoặc của An Nhiên, Hứa Anh Thiên một bên đáp, “Tớ cũng không biết là chuyện gì, nhưng tớ nghe nói việc ghi báo danh là do Vũ Giang Nam cùng Quý Yên làm” Lời của cô (Hứa Anh Thiên) nói, thì mọi chuyện phía sau cũng không cần nói.

“Mẹ nó! Vũ Giang Nam này cùng Quý Yên có thói xấu nha! Nhất là cô gái Quý Yên kia giống như nữ thần thiếu ả ta mấy trăm vạn, nữ thần cũng không có trêu chọc gì tới ả ta!” Lí Vi nghe được rất tức giận, mọi người trong kí túc xá nhẹ nhàng vỗ tay của Lí Vi.

“Cũng lạ, lúc đó chúng ta không có đi nhìn tên đó, bằng không sẽ không như bây giờ.” Trương Tinh thở dài.

“Nữ thần, nếu không chúng ta xin rút lui đi. Nhiều hạng mục như vậy, cậu làm sao chịu nổi?” Hơn nữa bên trong còn nhiều hạng mục khó khăn.

Con ngươi của An Nhiên xẹt qua một tia âm lãnh, biểu cảm lạnh nhạt, “Có người muốn tuyên chiến với tôi, tôi làm sao không ứng chiến đây?” Muốn đùa giỡn với cô, Phó An Nhiên cô sẽ đùa giỡn đến cùng!

Luận võ rất nhanh được bắt đầu.

Trận đấu của An Nhiên là bắn súng, mà Quý Yên đang ngồi trong đội ngũ chăm chọc nhìn An Nhiên, mặc dù vào thời điểm quân huấn, kĩ thuật bắn súng của cô lợi hại thì có lợi ích gì? Có giỏi thì xuất bản lãnh thật sự lúc thi đấu!

Lúc này bia ngắm của trận đấu so với lúc huấn luyện là không giống nhau, lúc này bia ngắm cách 100m, so với lúc huấn luyện là gấp đôi.

“Mời các tuyển thủ tập hợp, chuẩn bị sẵn sàng, người có tên trong danh sách, ...Phó An Nhiên, Quý Yên, Cố Hữu...”

Người đang cười châm chọc Quý Yên bỗng chốc sững sốt.

Quý Yên nhìn cô gái đang ngồi bên cạnh, có chút không tin, “Vừa rồi trong loa phát thanh có phải gọi tên tớ?”

Vũ Giang Nam cũng quái dị, vừa rồi ả ta cũng nghe được trong loa phát thanh có gọi tên của ả, “Có lẽ, chúng ta nghe lầm”

“Đội thứ năm, ban thứ ba Quý Yên, mời đến bãi bắn.” Trong loa phát một tiếng nói trầm truyền ra.

Nhưng đối với âm thanh đó đối với Quý Yên mà nói, không thể nghi ngờ chính là sét đánh ngang tai.

Mới đầu đám người Lí Vi cùng Hứa Anh Thiên cũng cho mà bọn họ nghe nhầm đồng thời bật cười, cô gái này không có chuyện gì là làm không được, mà một người giỏi mấy tính nha.

Hiện tại, danh sách của bọn họ đều nằm trong máy tính, vừa rồi nữ thần dùng đi động làm máy tính sập tới.

Hứa Anh Thiên hiện còn sững sờ, đến khi Ngốc Úng đi tới, đụng vào Hứa Anh Thiên đang ngẩn người, “Thế nào tuổi còn trẻ mà trí nhớ đã không tốt, nhanh đi thi đấu! Không làm mất mặt tôi!” Ngốc Úng từ đầu không thích cô gái này, mọi chuyện đều tính toán chi li, đã vậy còn cực thích tìm phiền toái cho tiểu quái vật.

Khi hắn nhìn thấy danh sách kia, thì đã biết bị động tay vào, tuy rằng hắn tiếp xúc với Tiểu quái vật không nhiều lắm, nhưng hắn cũng biết Tiểu quái vật không thích người khác tính kế mình, nếu nói cô có thể tham gia hai ba hạng mục thì không sao, nhưng mọi trận đấu đều tham gia, cái này có hơi...

Hắn cũng không ngăn cản, cũng không hỏi đến An Nhiên, bởi vì đối với hắn cũng là một chuyện tốt, Tiểu quái vật tham gia thi đấu, như vậy những người khác có cơ hội thắng sao?

Hắn biết cái nữ sinh Quý Yên kia không có thành tích gì hay ho, ả ta cùng Tiểu quái vật có thi đấu hạng mục giống nhau.

Trong kia phát thanh vang lên tên Quý Yên, hắn liền bật cười, chọc giận Tiểu quái vật, chỉ có nhận thiệt thòi.

Vũ Giang Nam có chút nghi ngờ nhìn hướng Quý Yên rồi đi, đáy mắt xẹt qua tia nghi hoặc, nhưng ả nhìn thấy một thân người đứng ở đài cao nhất, ả đột nhiên hiểu ra, bên môi mà ý cười trào phúng.

An Nhiên hướng đến bãi bắn mà đi, bên tai truyền đến âm thanh lải nhải của Tần Vũ Triết.

“Gia, thân phận của bốn gã kia đã tra ra, bọn chúng chỉ là người dân bình thường, không có phạm tội, cái tên bị ngài bắn chết, hắn ta bình thường rất ít nói, duy chỉ có điểm lạ là gã cao gầy đó, theo người dân ở địa phương nói, nhiều ngày trước hắn đã mất tích.”

An Nhiên đi theo mệnh lệnh của huấn luyện viên, động tác máy móc, cô phui phui quân phục, cầm lấy súng, biểu cảm lạnh nhạt, tiếng nói thanh lãnh.

“Không tra được người cuối cùng tiếp xúc với gã cao gầy đó là ai sao?” Điều chỉnh súng trong tay, nhìn bia bắn cách 100m, con ngươi tập trung, lóe lên tia sát khí khác thường làm cho các học sinh đứng bên cô hơi cảnh giác.

Khí bên người Phó An Nhiên thật cường đại!

Bên kia trăm mắt thật lâu, “ Không có”

Không có người nào cùng gã cao gầy đó tiếp xúc thì chính là người sau lưng rất lợi hại, lợi hại đến mức người của hắn (Tần Vũ Triết) tìm không thấy.

Đó cũng là nằm trong sự tính toán của cô.

Gã cao gầy đó không phải địch dung, hắn chính là gã cao gầy bị mất tích đó, mấy ngày hắn mất tích đã bị người ta thôi miên, hơn nữa hắn bị gắn mắt điện tử, bởi theo ba người họ mà nói chính là bị lợi dụng, chỉ là bị thôi miên mà thôi.

“ Mục đích của bọn họ.” Mới bắn phát súng đầu tiên, chính giữa hồng tâm, lúc này An Nhiên không giống với lần trước bắn liên tục, cô vẫn không nhúc nhích nằm trên mặt đất, con người rất lạnh.

Có một thứ gì đó trong đầu cô chợt lóe lên, cô còn chưa tới bắt, nó đã bị tiêu mất.

“ Thực xin lỗi.” Tần Vũ Triết đầy áy náy vang lên.

Cõi lòng của hắn đầy áy náy, gần đây gia bảo hắn tra mọi chuyện, hắn đều đi tra, được rất nhiều chuyện nhưng hắn cảm thấy không rõ ràng lắm.

Đáy lòng của An Nhiên phiền chán, đối với người phía sau luôn theo dõi cô, cô hoàn toàn không biết gì cả, cô cũng không biết ai đang uy hiếp họ Phó, là ai đang theo dõi Phó Quân Hoàng!

Phiền chán làm cho cô không nhẫn nại, tiếng súng liên tục vang lên, mìn đạn phía trong súng bắn ra hết!

Ném súng, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người buông súng, lạnh lùng rời đi.

An Nhiên là người đầu tiên đứng dậy.

Nhìn thấy người rời đi, Cố Hữu cảm thấy được cô đang phiền, cậu nghe được tiếng súng của An Nhiên mang theo sát khí, hiện tại An Nhiên rất đáng sợ.

Nhưng lúc này Quý Yến rất muốn khóc, ả căn bản là không có tham gia huấn luyện, năm rồi huấn luyện bắn bia ả cũng không có tham gia, hiện tại ả cũng không biết phải làm sao!

Ả hiện tại đang cảm thấy hoảng loạn!

Nhưng khi thời điểm ả không chịu nổi, sắp khóc, chỉ nghe tiếng súng vang lên dồn dập, sau đó ả nghe được một trận âm thanh ủng hộ, ả nhìn An Nhiên đứng lên, mặt của cô ta (An Nhiên) âm trầm đến đáng sợ.

Trong lòng ả mới dễ chịu một ít.

Phó An Nhiên nhất định là bắn loạn, một khi đã vậy, ả còn sợ hãi cái gì? Ả tự cho là nhắm trúng, muốn bóp cò liên tục, sau khi phát súng đầu tiên bắn ra, sức giật là cho bà vai của ả không chịu nổi.

Ả chịu đau, Phó An Nhiên có thể, vì sao ả lại không? Ả tiếp tục bắn không ngừng, thấy ả bắn như vậy tiểu binh phía sau không tiếp tục nhìn.

Rất thê thảm vô cùng.

An Nhiên đối với thành tích của bản thân không để ý, cô hiện tại muốn tìm Lão soái ca, cô muốn đem đáy lòng đang bất an nói với anh, anh luôn nói với cô anh luôn ở bên cạnh cô.

An Nhiên đi đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, cô lập tức hướng đến tòa nhà cao cao đi đến, nhưng khi bước đến cổng, bị ngăn lại, may là có một tiểu binh biết cô, không biết hắn nói với người gác cổng cái gì, An Nhiên được bước vào.

An Nhiên đi đến trước cửa văn phòng của Phó Quân Hoàng, muốn đẩy cửa bước vào, thì nghe một tiếng ôn nhu vang lên, cái đó không phải là một người đàn ông, là một người phụ nữ.

“ Quân Hoàng, mấy ngày nay em vẫn muốn hỏi anh, cô gái nhỏ kia, là bảo bối của anh sao?”

An Nhiên muốn đẩy cửa, động tác đột nhiên dừng lại, cô đứng bên ngoài nghe.

“ Đúng.” Phó Quân Hoàng vẫn trả lời một tiếng, nghe không có cảm xúc gì.

“ Em đã nói với anh, em rất thích anh.”

“ Ừm.”

“Vậy cùng một vấn đề, em thích anh, anh có thể cho em một cơ hội không?”

An Nhiên mới nghe rõ được tiếng nói của người đó, người đó là Khúc Tuệ Tuệ, là một bác sĩ tâm lý.

Tay nắm tay nắm cửa nắm chặt, thần kì, vậy mà An Nhiên nghe rõ được trái tim của mình đập nhanh.

An Nhiên không nghe được tiếng của Phó Quân Hoàng.

“Anh xem, năm đó anh cũng trầm mặc, lúc này vẫn trầm mặc, anh đây là cự tuyệt em, hay là không biết trả lời?” Tiếng nói vang lên mang theo tia nhu hòa, cười, nhưng mày của An Nhiên không biết lúc này đã nhúu lại.

Mà lúc này ở bãi bắn.

Khi đọc thành tích, tiểu binh đang học đến kết quả của An Nhiên, biểu cảm rất quái dị.

“Phó An Nhiên, mười phát, mười trúng.”

Ồ lên----

Mười phát trúng hết?

Lúc này Cố Hữu đột nhiên đem tầm mắt dừng trên bảng thành tích trên tay của tiểu binh.

HẾT CHƯƠNG 78

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: CHƯƠNG 79: EM CHÍNH LÀ VỢ CỦA ANH, U LINH KHIÊU CHIẾN

An Nhiên không đẩy cửa vào, hiện tại trong lòng của cô rối bời, chính cô còn không rõ cảm giác của mình hiện giờ ra sao, cô cần một chút thời gian bình tĩnh lại.

Khi An Nhiên trở lại đội ngũ, tầm mắt mọi người dừng trên người của cô, trong mắt của các cô có nhiều sự đồng tình...?

An Nhiên cảm khái trong lòng, những người này làm sao vậy?

“Nữ thần, không có chuyện gì, một lần bất lợi không là gì, chúng ta tiếp tục nỗ lực.”

An Nhiên có chút hiểu chân tướng, nhìn khuôn mặt lo lắng của Lí Vi, ngay khi không có biết nên phản ứng thế nào, thì Ngốc Úng bình tĩnh đi tới.

“Phó An Nhiên, cô đi theo tôi một chút.”

Trong lòng An Nhiên cảm thấy kì quái, trong lòng trầm xuống, lập tức bước đuổi theo.

Ngốc Úng mang cô đến trường bắn, các thành viên thi đấu vẫn còn không có rời khỏi, An Nhiên tiến vào bãi bắn, cơ hồ là mọi tầm mắt của mọi người đều đổ dồn vào người của cô.

“Thế nào?” An Nhiên nhìn Cố Hữu trong đám người, hỏi cậu.

Sắc mặt Cố Hữu có chút khó coi, sắc mặt của cậu trầm xuống, nghiêng đầu tránh né, cậu cũng không biết nói cái gì.

Ngốc Úng ho nhẹ ra tiếng, “Sự việc này có liên quan đến trận đấu, bởi vì ở trên bia ngắm chỉ có một vết đạn, cho nên...”

“Cho nên chỉ trúng một phát?” An Nhiên giật giật khóe môi, cười như không cười nhìn Ngốc Úng.

Đáy lòng Ngốc Úng run lên, nếu hắn không tin Tiểu quái vật mười phát chỉ trúng một điểm duy nhất, thì hắn cũng sẽ không kêu người tới? CÒN có, ánh mắt này là gì? Mẹ nó! Thật dọa người!

“Khụ! Chúng tôi không phải có ý này, chính là...”

“Đề tôi lại bắn một lần nữa?” Ngờ khí của An Nhiên lạnh hơn, trong lòng của cô cất giấu hỏa khí rất lớn, cô luôn kiềm chế không phát ra, “Không có hứng thú.” Nói xong, An Nhiên xoay người muốn đi.

Nhưng cô mới đi được vài bước, thì bị Cố Hữu bắt được.

An Nhiên nhú mày quay đầu, bỏ tay Cố Hữu ra, “Quả bưởi nhỏ, cậu điên hả?” Tiếng nói rất nhạt, nhưng ánh mắt khó chịu bị Cố Hữu nhìn thấy hết.

Hiện tại An Nhiên rất bức bối, cô làm như không biết, bản thân lại buồn bức không chịu nổi.

Không phải là bên người của Phó Quân Hoàng có một người phụ nữ không minh bạch hay sao? Không phải là Phó Quân Hoàng không có cự tuyệt người đó sao? Cô đến cuối cùng là đang khó chịu cái gì!

Phó Quân Hoàng là loại người thế nào chẳng lẽ cô không rõ? Phó Quân Hoàng làm sao có thể có quan hệ với người phụ nữ kia?

Nhưng trong lòng cô mặc dù hiểu rõ, nhưng hỏa khí trong lòng không thể tản đi.

Tay bị bỏ lại thả lỏng để về bên người, Cố Hữu có chút ngờ ngạc nhìn An Nhiên “Tôi biết cậu có thể lại bắn được vào một chỗ.”

“Sau đó thì sao?”

“Thắng trận đầu đầu tiên này, tôi không cần.” Cô tặng cho cậu đầu tiên, cậu không cần.

Nếu An Nhiên được xác định là mười phát trúng mười, như vậy trận đấu bắn bia thứ nhất người thắng là Cố Hữu.

An Nhiên cười nói, “Quả bưởi nhỏ, sao cậu ngốc thế? Vì sao không cần? Cũng không phải là tôi nhường cho cậu, đây là quy tắc trận đấu, ai bảo tôi bắn như vậy?”

Ngốc Ung nhất thời mờ to hai mắt.

Hôm nay tiểu quái vật làm sao vậy.

“Huấn luyện viên, việc này còn muốn đợi tới khi nào, thành tích không phải đã đều thông báo rồi sao?” Âm thanh không kiên nhẫn trong đám người vang lên, đó là tiếng nói của Quý Yển.

Trong lòng của Quý Yển rất hưng phấn, ả so với An Nhiên là trúng tứ hoàn, ả có 14 điểm thành tích, may mắn của ả thật lớn.

Phó An Nhiên chính là quá cao ngạo, nên thử cảm giác bị người khác dẫm dưới chân.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn trên mặt còn đang hưng phấn của Quý Yển.

Bạn xem, có được bao nhiêu người chủ động đứng ra để giúp cô giải buồn đây, cô có phải nên cảm tạ người này hay không?

Tầm mắt của Cố Hữu dừng trên người Quý Yển, ánh mắt xẹt qua một tia châm chọc, bất quá là trong đó có sự may mắn.

Tốt xấu gì cũng có người tìm việc.

Nếu có người chủ động tìm việc này, An Nhiên sẽ không hờn dỗi nữa.

“Cô rất vội?” An Nhiên nhìn Quý Yển, biểu cảm nhàn nhạt, ngay cả khẩu khí cũng rất nhạt.

“Rất vội.” Quý Yển hừ lạnh, “Nếu không phải vì cô, chúng tôi cũng sẽ không đợi ở trong này.”

Khi huấn luyện viên công bố thành tích, mọi người rất sững sốt.

Lần trước lúc bắn bia, thành tích của Phó An Nhiên mọi người ở đây đều biết, bởi vậy khi nói cô mười hoàn, biểu cảm của mọi người đều rất kì quái.

Nhưng, không ai nghĩ đến, Cố Hữu đang trầm mắt vậy mà đoạt lấy phiếu kết quả trong tay của huấn luyện viên, hơn nữa chắc chắn là thành tích của An Nhiên có vấn đề, hơn nữa còn yêu cầu chờ Phó An Nhiên trở về rồi nói.

Lúc đó không có người nào phản đối, tất nhiên, chuyện này là trừ bỏ Quý Yển.

Lúc này, các giáo quan giám thị đều biết được Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng có quan hệ, càng biết Phó An Nhiên rất buồn hãn, cho nên, như này thấy thành tích mười hoàn, biểu cảm cũng mất tự nhiên, bọn họ cũng không tin tiểu quái vật này chỉ có thể bắn mười hoàn!

Bất quá có người đề nghị như vậy, vậy thì bọn họ sẽ chờ, chờ đến khi rõ ràng.

Nhưng Phó An Nhiên này đang làm cái gì? Thờ ơ? Cô không xem trọng những việc này?

Hiện tại, Ngốc Ưng rất muốn chạy đến văn phòng của Phó Quân Hoàng, kéo huấn luyện viên đến chỗ của Tiểu quái vật. hiện tại cũng chỉ có huấn luyện viên hiểu được tiểu quái vật đang suy nghĩ cái gì.

Đối với Cố Hữu làm cái gì, An Nhiên tất nhiên cũng không biết, cô hiện tại chỉ nhìn Quý Yển, nhẹ giọng hỏi, “ Cô bắn được bao nhiêu?”

“ Hà?” Quý Yển nhất thời không theo kịp tiết tấu của An Nhiên.

“ Cô ta hoàn bao nhiêu?” An Nhiên hỏi Cố Hữu.

“ Mười bốn.” Không biết có phải mọi người nhìn lầm, bọn họ nhìn hấy trên mặt Cố Hữu có nét vui sướng khi có người gặp họa.

An Nhiên gật đầu, tiện đầu quay đầu, nhìn Quý Yển, cười nói, “ Cảm thấy khi vượt qua tôi rất vui vẻ? Vậy, tôi có thể có cô càng vui vẻ hơn.”

An Nhiên tiếp nhận súng mà Cố Hữu đã chuẩn bị cho cô, cô không có nằm xuống đất mà đứng trên mặt đất, khi mọi người còn đang kinh ngạc, nâng tay, nhắm, bắn liền hai phát súng.

Mọi người không rõ tại sao đột nhiên lại ngừng, An Nhiên đã thả khẩu súng ra, cô nhìn gương mặt của Quý Yển đang xanh xao, cười nói, “ Cô đã là 14 hoàn, vậy tôi 15 đi.” Cô cũng không xem đến thành tích, quả quyết khẳng định điểm của bản thân.

An Nhiên ném súng vào tay của Cố Hữu, trực tiếp xoay người đi.

Cô chỉ nổ hai phát súng!

Sắc mặt Ngốc Ưng có chút khó coi, tâm tình của tiểu quái vật dĩ thường không tốt.

Một tiểu binh cầm tấm bia thành tích đi đến, biểu cảm rất thú vị, “ Mười lăm điểm.”

Hắn bỗng chốc tin tưởng, chỉ trúng một nơi, mười phát của Phó An Nhiên đều dừng lại một chỗ.

Nghe được tiểu binh nói, mọi người ở đây đều sửng sốt.

Mẹ nó! Phó An Nhiên, có phải cô có thói xấu như vậy.

Lúc này sắc mặt của Quý Yển cũng đen xuống.

Chiến thắng trận đầu tiên là Cố Hữu, Cố Hữu không thích chuyện này, nếu như chuyện này bị ông nội biết, cậu nhất định sẽ bị chê cười.

Cố Hữu ném súng vào tay Ngốc Ưng, sau đó đuổi theo An Nhiên.

Ngốc Ưng nhìn súng trong tay, hắn có phải là người dễ bị người khác khi dễ sao? Cậu ấy là Cố thiếu của họ Cố thì thế nào! Bây giờ chẳng phải chỉ là một học sinh đang thi đấu hay sao, không phải thí sinh thi đấu nào cũng như vậy.

Khi Cố Hữu đuổi theo An Nhiên, sát khí của An Nhiên so với vừa rồi đã giảm đi rất nhiều.

Cố Hữu không có đi song song với An Nhiên mà đi sau lưng cô, tầm mắt cẩn trọng nhìn An Nhiên.

Đi tới phía trước thì dừng chân lại.

“ Quả bưởi nhỏ, cậu muốn hỏi cái gì?” An Nhiên xoay người, nhìn mặt rồi rắm của Cố Hữu.

“ An Nhiên, cậu vì sao lại không vui?” Cố Hữu lo lắng nhìn An Nhiên, gương mặt nhàn nhạt mang theo chút sầu nhàn nhạt.

An Nhiên dừng lại một chút, cô đột nhiên bật cười, cười càng đậm, “ Nha? Quả bưởi nhỏ, mỗi ngày cậu đều quan sát tôi như vậy hả?”

Mặt của Cố Hữu đột nhiên đỏ lên, “ An Nhiên!” Cậu cảm thấy rất khó thò.

An Nhiên cười, “ Bình thường tôi rất vui vẻ hay sao?”

“ Cậu...” Trong thời gian ngắn cậu không biết trả lời cho An Nhiên thế nào, bình thường tuy rằng An Nhiên không cười, cả người đều nhàn nhạt, nhưng khi trên người cô băng hàn không làm người khác cảm thấy khiếp sợ, hiện tại quanh thân cô đều có hàn khí che kín, làm cho người ta không thể tới gần.

“ Có thể, tôi không sao.” Mặt cho sắp tới có xảy ra chuyện gì, nhưng hiện tại đã không có.

An Nhiên biết bản thân mình mạnh bao nhiêu, bằng không đời của cô đã sớm kết thúc.

Đối với Phó Quân Hoàng, An Nhiên luôn tin tưởng. Làm cho cô phiền nhất là bên người của Phó Quân Hoàng đều có nhiều ruồi bọ. (Ôi.. An Nhiên tưởng Hoàng ca là gì a... nhiều ruồi bọ...)

Lại nghĩ, một người như Phó Quân Hoàng, nếu không có người thích, vậy cũng thật kì quái.

Cố Hữu vẫn lo lắng, ngay lúc cậu muốn nói thêm cái gì đó, tầm mắt của cậu hướng đến một người, ánh mắt người nọ giống như một thanh kiếm lợi hại xuyên thẳng qua ngực của cậu, cậu không có biện pháp để theo kịp người nọ.

“Quả buồn nhỏ, cậu rất khó chịu?” Làm sao mà sắc mặt bỗng nhiên thay đổi.

Cố Hữu lắc đầu, cậu phải lách người đi? Bằng không cậu sẽ bị Phó Quân Hoàng trực tiếp liệt vào sổ đen.

“Tôi nói này quả buồn nhỏ, cậu...” Lời nói của An Nhiên chưa nói hết, cô đã bị một người ôm vào ngực!

An Nhiên dừng lại một chút, theo phản xạ muốn đẩy người đó ra khỏi!

Nhưng khi ngửi thấy hương vị quen thuộc, cô bỗng chốc đứng yên.

Cố Hữu nhìn An Nhiên như thế, khỏe môi cười nhưng mang theo tia chua xót.

Một ánh mắt uy hiếp lẫn băng hàn dừng trên người, Cố Hữu nếu không biết ánh mắt kia xuất phát từ ai, thì cậu liền cảm thấy đã sống uổng phí mấy năm nay.

Phó Quân Hoàng dẫn An Nhiên đến văn phòng của bản thân.

Anh gắt gao nắm chặt tay của cô, giống như sợ cô chạy đi.

An Nhiên không nói gì, chỉ đi theo.

Lúc này Phó Quân Hoàng không đi đến phòng làm việc của bản thân mà mang An Nhiên trực tiếp đến kí túc xá của mình.

An Nhiên không nói một lời, an vị ngồi trên chiếc ghế duy nhất trong phòng, tầm mắt nhìn chỗ khác, không nhìn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng đứng ở cửa, cặp mắt tối đen nhìn An Nhiên không hề chớp mắt.

An Nhiên không biết bản thân làm sao lại kì quái, cô đã sống hai kiếp, rất nhiều chuyện có thể hiểu rõ ràng, nhưng hiện tại càng ngày càng quái lạ, thậm chí còn cảm thấy mình hẹp hòi.

Cuối cùng, vẫn là Phó Quân Hoàng xuống nước.

Anh từ cửa đi đến, ngồi phía đối diện với An Nhiên, lấy bàn tay lạnh của An Nhiên đặt lên đùi, tầm mắt gắt gao nhìn An Nhiên, “Vì sao?”

Lúc này An Nhiên không hiểu ý của anh.

Phó Quân Hoàng nhíu mày, đây là lần đầu tiên anh hỏi nguyên nhân, nhưng không nghe thấy bảo bối trả lời.

Phó Quân Hoàng nghĩ nghĩ, một lần nữa hỏi: “Tại sao, không bước vào.”

An Nhiên nhíu mày, anh biết cô đến đó?

Phó Quân Hoàng tin rằng An Nhiên sẽ bước vào, nhưng lại không nghĩ ra chuyện là An Nhiên chỉ đứng trước cửa phòng làm việc của anh.

Một tiểu binh khi đưa báo cáo đến, thuận miệng hỏi anh một câu Phó An Nhiên đến tìm anh có việc gì, anh mới biết là bảo bối có đi đến chỗ của anh.

Nhưng cô không đến tìm anh.

Anh hỏi tiểu binh về thời gian cô đến, vào lúc này trong phòng làm việc của anh có người, là một phụ nữ.

Bỗng chốc anh đứng lên, dưới ánh mắt của tiểu binh anh xông ra ngoài.

Anh không biết tại sao bản thân lại hoảng, anh cảm thấy bảo bối sẽ tức giận, tuy rằng chính anh cũng không biết tại sao tức giận.

Nhưng khi anh tìm thấy được bảo bối của mình, thì nhìn thấy bảo bối cùng tiểu tử họ Cố đó nói nói cười cười, đáy lòng của Phó Quân Hoàng đã tràn hóa khí, tất nhiên anh sẽ không phát hỏa với bảo bối nhà mình, bởi vậy anh đem lửa giận đẩy vào Cố Hữu.

“Đột nhiên có việc, nên chưa tiến vào.” An Nhiên thấy người đối diện phiền muộn mà cảm thấy buồn cười.

Phó Quân Hoàng biết An Nhiên không nói thật lòng, nhưng nhìn thấy môi cô xuất hiện một độ cong, anh không kiên nhẫn nói, “Bảo bối, em là của anh!”

An Nhiên nhíu mày.

“Ngô... Ừm... Anh cũng là của em”

An Nhiên tiếp tục nhủ mày, lão soái ca muốn nói cái gì?

“Cho nên, không cần người khác.”

An Nhiên vui vẻ, lão soái ca có phải muốn nói cho cô là không cần tìm người khác phải không?

“Lão soái ca, anh có biết, chúng ta có mối quan hệ gì không?” Đây là lần đầu tiên An Nhiên hỏi Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng có chút không rõ chân tướng nhìn An Nhiên, “Chúng ta không phải là mối quan hệ vợ chồng hay sao?”

Phốc---

May là An Nhiên không uống nước, nếu không cô sẽ sặc nước đến mất cái mạng nhỏ này.

“Vợ chồng? Lão soái ca, anh biết là vợ chồng là làm cái gì không?” An Nhiên bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhủ mày, “Bảo bối, anh biết là hiện tại em rất vội, nhưng hiện tại anh không muốn có cục cưng, cục cưng sẽ không tốt cho bảo bối.” Con người tối đen bình tĩnh nhìn An Nhiên, trong con người đây sẽ nghiêm cần.

Khóe miệng của An Nhiên bỗng chốc co lại, ai có thể nói cho cô, cái gì mà hiện tại cô vội? Cái gì tên là không muốn có cục cưng?

“Lão soái ca, anh...”

Phó Quân Hoàng lại sát An Nhiên, hai tay đặt bên hông của cô, đặt một bên mặt lên đùi của An Nhiên, một bên mặt đặt ở bụng của cô, anh nhẹ giọng nói, “Bảo bối, sau này chúng ta sẽ tốt thôi, em không cần gấp gáp, chúng ta từng bước từng bước một mà bước.”

Tâm của An Nhiên bỗng chốc mềm mại, tuy rằng trong lòng câu tràn ngập kinh ngạc, nhưng không thể không nói, trong lòng của cô tràn đầy ngọt ngào.

An Nhiên lại không nghĩ đến, lão soái ca định nghĩa về mối quan hệ của bọn họ.

Vợ chồng?

Là vợ chồng...

“Em chính là người anh yêu.” Tiếng nói của anh mềm nhẹ.

“Àn, em là người anh yêu.” Biểu cảm của cô cũng nhu hòa.

“Bảo bối...”

“Dạ?”

“Vì sao em lại không biết chúng ta có mối quan hệ như vậy?” Lời nói này tựa như Phó Quân Hoàng suy nghĩ thật lâu mới nói, tim của anh đang nhảy kịch liệt, chẳng lẽ trong lòng bảo bối chưa đem quan hệ của bọn họ đặt cao hơn? Hay là, bảo bối chưa từng nghĩ đến sẽ ở cùng anh cả đời?

Càng suy nghĩ, Phó Quân Hoàng lại càng sợ hãi, hai tay đặt bên hông của cô không khỏi nắm chặt.

“Bởi vì, em không xác định được.” An Nhiên cười cười, bọn họ đã ở trước mặt của Phó lão gia nói qua quan hệ của hai người, Phó lão gia không phản đối, thậm chí còn vui vẻ khi đã thành việc, nhưng ai biết trước được về sau sẽ có chuyện gì sẽ phát sinh?

“Hiện tại nhớ cho kĩ, em là người anh yêu, anh sẽ là người em yêu.” Một chuỗi câu dài, Phó Quân Hoàng nói hoàn toàn thuận lợi, hẳn là đã luyện tập qua nhiều lần.

“Dạ, được.” Sẽ không quên.

Đáy lòng của Phó Quân Hoàng mềm mại, giống như là được cho kẹo.

Mấy ngày gần đây, bảo bối giận anh rất nhiều, anh biết là anh đã sai ở chỗ nào, nhưng mặc kệ là sai ở đâu, anh đã đâm lao thì phải theo lao, hoàn toàn không nhận là bản thân mình sai.

Anh không muốn đám ruồi bọ kia ngấm nhìn bảo bối của anh.

Bảo bối của anh rất hoàn mỹ, tuy rằng bảo bối đã đáp ứng với anh sẽ không tìm bạn trai, nhưng không có nghĩa là bạn trai gì đó sẽ không đến tìm bảo bối nhà anh.

Bảo bối nhà của anh rất chói mắt, chỉ cần là người có mắt nhìn, đều sẽ thích bảo bối của anh.

Hiện tại bảo bối của anh đã trưởng thành, anh phải chú ý hết sức đến bảo bối. Tất nhiên An Nhiên không biết, ý thức của Phó Quân Hoàng “Phạm sai lầm”, tất cả đều do anh cố ý.

“Lão soái ca, có người muốn đối phó với họ Phó.” Đột nhiên An Nhiên nghĩ đến cái gì đó, mở miệng nói.

“Vâng.” Anh biết.

Quả nhiên mọi chuyện anh đều biết.

An Nhiên gật gật khỏe môi.

“Anh không thể xảy ra chuyện gì được.”

“Sẽ không, anh sẽ bảo vệ em.”

“Được.”

Các trận đấu sau An Nhiên không tham gia, hoàn toàn tự động từ bỏ quyền tham gia, nhưng kì quái là, mọi hạng mục An Nhiên không tham gia, thì Quý Yên lại tham gia toàn bộ, khi luận võ xong, cả người của Quý Yên giống như bị hồng.

Khi luận võ qua đi, mọi học sinh đều muốn nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, các giáo viên không có huấn luyện, cho mọi người (học sinh Ngân Dục) một ngày nghỉ ngơi, là cả một ngày, tất cả mọi người đều vui vẻ như điên.

Một tháng huấn luyện, bọn họ đều mệt cả rồi, nhưng tinh thần của bọn họ đều tốt, không ít học sinh học võ tìm đến các tiểu binh để đối luyện, bên trong binh đoàn không ít tân binh mới vào, tuổi tác giữa họ và đám học sinh không chênh lệch nhiều, rất nhanh đã hòa mình.

Lúc này, ánh mắt Ngân Lang tỏa sáng nhìn An Nhiên, chính quân phục một chút.

An Nhiên trực tiếp ra đòn, “Dừng lại! Là không được!” Ngân Lang đang chiến tranh buồn lậu, chỉ nghĩ đến An Nhiên cùng hắn đối luyện.

Ngốc Ưng cùng Liệp Ưng (có ai nhớ lúc ta edit Liệp Ưng này tên gì không nhỉ... Ta đang xài máy khác nên không có bản raw lại quên mất có phải là edit Liệp Ưng không nữa.. Có ai còn nhớ cmt cho ta sửa lại nhà... Đa tạ) đang đợi bộ dáng của An Nhiên khi diệt đoàn người đó, nhìn An Nhiên thì cả người cảm thấy rất hoảng.

Nếu cô tiếp nhận khiêu chiến của đám người này, thì cô không chỉ sẽ nổi tiếng ở Ngân Dục mà còn cả Hoa Hạ.

Một thiếu nữ một mình đấu với đoàn người huấn luyện viên!

Ngẫm lại, tiêu đề này thật kính bạo, đến lúc đó đến đám người huấn luyện viên của bọn hắn chỉ là một đám tiểu tử.

Khi thấy An Nhiên không có ý muốn cùng nhóm bọn hắn đánh nhau, trên mặt mọi người xuất hiện thất vọng.

“Phó An Nhiên, hiện tại tôi lệnh cho cô, theo tôi đến một nơi.” Một mắt của Khi Ôm phát ra một tia sáng, hắn nhìn An Nhiên, nhú mày, cười.

Nghe được âm thanh của Khi Ôm, nhất thời ánh mắt của mọi người sáng lên, ôi uy. Xem ra nhóm của bọn hắn có người có đầu óc, thế nào lại không nghĩ đến điểm này? Muốn ở trước mắt của đám tiểu gia hỏa là bị đánh bại bởi An Nhiên, như vậy hình tượng của bọn họ trước đám gia hỏa này sẽ bỗng chốc biến mất.

Thật là không hổ là Khi Ôm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: CHƯƠNG 79 (2)

Nếu Khi Ôm biết được những suy nghĩ của đám người này, hẳn nhất định sẽ bắt từng người từng người đụng chết, cái nhóm này đúng là không có đầu óc nha!

An Nhiên không thể trốn tránh được nữa, cũng chỉ có thể đi theo.

Cách đó không xa đám tiểu binh đang nói cái gì đó với Phó Quân Hoàng, anh nhìn thấy An Nhiên đi theo nhóm người của Khi Ôm, mày hơi nhúu lại.

Sau khi bàn giao công việc xong, Phó Quân Hoàng nhanh chóng đuổi theo bước chân của nhóm người Phó An Nhiên, sau đó tự nhiên bước đến gần An Nhiên, dưới ánh mắt của mọi người mà nắm lấy tay của An Nhiên, khoe môi của Khi Ôm mỉm cười bước đi.

Mà lúc này, đám người U Linh đi phía sau lưng Phó Quân Hoàng, biểu cảm rất quái dị.

Mẹ nó, quả nhiên khi nói đến tình ái thì rất là dọa người, huấn luyện viên của bọn họ đã triệt để bị ma nhập rồi.

Khi Ôm mang An Nhiên đến sân huấn luyện của binh đoàn Lưỡi Lê, bên trong đó có sân bóng rổ rất lớn, trong phòng không có người nào, chỉ có mấy binh lính đang huấn luyện bên ngoài.

Những binh lính đang huấn luyện lại không nghĩ đến có nhiều người đến như vậy, mà khi bọn họ nhìn thấy đám người của U Linh, biểu cảm đều quái dị, lập tức, bọn họ kích động vọt tới, tùy tiện kéo một cái:

“Đến đến đến, nhóm tiểu tử U Linh, chúng ta đến luyện, xem giữa chúng ta người nào lợi hại.”

Mấy người của binh đoàn Lưỡi Lê này được xem là những người có thủ pháp tốt, thủ trưởng của bọn họ mỗi ngày đều hô to rằng người của U Linh thể này người của U Linh thể kia, không ít thuộc hạ cũng những người đó đều đến U Linh thỉnh giáo.

Nhìn xem, này là thủ trưởng của bọn họ! Chỉ hướng hào phóng đến cỡ nào! Làm cho bọn họ liều chết tiến vào U Linh, nhưng chỉ vì là các nhà tư bản khoác lác!

Ngân Lang bị đám người kia lôi kéo, khách khí đẩy tay người đó ra, cười nói, “Thật có lỗi, hôm nay chúng tôi không có thời gian.” Thật vất vả mới bắt được Tiểu quái vật, bọn họ làm sao có thể buông đây?

Đám người của binh đoàn Lưỡi Lê không đồng ý, “Này, tôi nói các người làm sao không chịu? Chính là khinh thường chúng tôi sao?”

“Không, không, làm sao có thể? Chúng ta không phải là người ngoài.” Khi Ôm khôn khéo nói, “Chờ lần sau, lần sau chúng tôi nhất định sẽ tiếp đến cùng.”

Người ta đã nói như vậy, bọn họ không thể nói gì khác. Khi bọn họ nhìn thấy người người đứng phía sau, chỉ biết chuyện này không thể coi thường, Phó Quân Hoàng, thủ trưởng của bọn họ ngày nào cũng mở miệng nói là một quân nhân tốt, là truyền kì bất bại.

Khi Ôm cũng không có tìm An Nhiên đấu súng, khi ở bãi bắn thì Khi Ôm đã biết, bản thân không phải là đối thủ của Tiểu quái vật, chính hắn cũng không biết bản thân mình có thể bắn trúng hết mười phát súng hay không, còn là chỉ trúng ngay hồng tâm, bởi vậy, Khi Ôm chỉ đứng một bên nhìn.

Ngân Lang cởi áo khoát quăng xuống đất, chỉ có một lớp áo thun mặc bên trong, hắn nghiêm túc nhìn An Nhiên, nói, “Tôi đã chuẩn bị tốt!”

Ngân Lang hô to, ở bên trong còn vọng lại tiếng nói.

Người của Lưỡi Lê không rõ, nghe nói Ngân Lang là một người lợi hại nhất của đám người U Linh, tất nhiên là trừ bỏ Phó Quân Hoàng, nhưng hiện tại Ngân Lang đang làm cái gì? Khiêu chiến Phó Quân Hoàng sao?

Mẹ nó, lúc này có chuyện hay để coi.

Ngân Lang một mình chiến đấu, nhất định là một trận chiến đẹp mắt.

Nhưng, ngoài dự kiến của mọi người, trong đám người đi ra không phải là Phó Quân Hoàng, mà một học sinh đang trong thời gian quân huấn, hơn nữa chỉ là một nữ sinh nhỏ!

“Tôi khinh, Ngân Lang cậu, tôi không còn gì để nói.” Một người trong binh đoàn Lưỡi Lê lên tiếng.

“Cái này, không phải là cậu đang khi dễ một cô gái nhỏ hay sao?”

“Em gái nhỏ, nếu em sợ hãi, thì anh trai sẽ giúp em.”

Đoàn người của Lưỡi Lê không người nào không chỉ trích Ngân Lang, ngay cả ánh mắt nhìn Ngân Lang cũng thay đổi.

Ánh mắt người của U Linh cũng muốn rớt ra, nhìn xem, nhìn xem, Tiểu quái vật đã nổi tiếng, bề ngoài của cô rất dễ lừa gạt người khác, người khác nhất định sẽ đối với cô rất nương tay, nhưng ai mà biết, nhìn thì giống như một cô gái ôn nhu, nhu nhược, làm cho Ngân Lang trở thành người xấu?

Bọn họ cũng lười giải thích với người của Lưỡi Lê, chính là để bọn họ chính mắt nhìn.

Sắc mặt của Phó Quân Hoàng cũng không thay đổi, ánh mắt có ý cười, ngay cả khoe môi cũng cong lên.

Hiển nhiên, hiện tại tâm tình của Phó Quân Hoàng rất tốt.

Ngay cả đám người xung quanh cũng nhìn thấy được.

“Cảm ơn các vị” An Nhiên tháo nón, buộc chặt lại mái tóc, làm cho khí chất của An Nhiên trở nên thay đổi.

Cô đứng trước mặt của Ngân Lang, biểu cảm bất động, ánh mắt thanh lãnh, trong nháy mắt, ánh mắt của binh đoàn Lưỡi Lê cho rằng đã nhìn thấy một cường địch.

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, ánh mắt xẹt qua một tia kiên định, bước nhanh đến chỗ của An Nhiên mà ra đòn----

An Nhiên nghiêng người, nâng tay cản! Ngân Lang nhường như đã biết chiêu tiếp theo của cô là gì, hấn ra tay trước một bước, xoay người đá chân, hướng đến bả vai của An Nhiên mà đá ----!

An Nhiên đột nhiên lui về sau, mày hơi nhíu lên, Ngân Lang đã lợi hại lên không ít.

Đáy mắt của Ngân Lang hơi kinh ngạc, quân chủ quả nhiên là quân chủ!

Hắn không nghĩ nhiều, tiếp tục xông lên, nắm đấm nhanh chóng hướng đến An Nhiên ra quyền, An Nhiên ứng phó rất tự nhiên, nhưng nắm đấm của Ngân Lang rất mạnh, đối với chiêu pháp của hắn An Nhiên đều rất rõ ràng, hóa giải cũng thật dễ, nhưng mỗi khi hóa giải chiêu thức, trên tay cô đều truyền đến một cảm giác run run.

Lực đạo của hắn quả nhiên tăng lên không ít!

Mọi người xung quanh xem đến kinh hãi, căn bản là Ngân Lang không che giấu thực lực, đây là hắn toàn tâm công kích!

Khi Ngân Lang đánh nhau với bọn họ, bọn họ đều biết Ngân Lang chỉ xuất 8 phần lực, mặc dù hai phần lực không xuất ra nhưng Ngân Lang đã đánh bọn họ đến đau đầu máu chảy, nhưng hiện tại Ngân Lang không giấu hai phần lực kia mà toàn lực công kích An Nhiên, một cô gái nhìn nhu nhược nhưng lại là một người rất buh hấn!

“Mẹ nó, người kia thật sự chỉ là một học sinh đang quân huấn hay sao?”

Người của Lưỡi Lê không nhịn được, lên tiếng.

“Này, cậu có thể khi cùng Ngân Lang đánh nhau, có thể chống đỡ đến lúc này sao?”

“Nếu hắn vẫn không xuất ra hai phần lực cuối thì tôi nhất định sẽ chống đỡ đến lúc này.”

Nếu dùng toàn lực, hắn cũng không biết bản thân có thể chống đỡ được bao lâu.

Cô gái này, quả nhiên rất cường hấn!

Đám người Ngốc Ứng đứng bên ngoài xem náo nhiệt, bọn họ chỉ hận không thể xông lên, để cùng đánh với Tiểu quái vật một hồi.

Nhưng hiện tại Ngân Lang đang đánh, mặt của hắn đang rất hưng phấn, nắm đấm cũng rất hung hấn, ngay cả tốc độ cũng rất nhanh.

Càng lúc hắn càng nhanh, An Nhiên cũng không chậm lại, tốc độ của cô cũng nhanh dần.

Chiêu thức của hắn phức tạp, cô gặp chiêu phá chiêu.

Ngân Lang luôn là người tấn công, chưa bao giờ phòng thủ, An Nhiên thì bất đồng, cô chỉ phòng thủ, năng lực công kích cũng lợi hại như vậy.

Khi mọi người nhìn thấy, chỉ nghe bịch một tiếng, Ngân Lang bị té lăn xuống mặt đất!

Đây không phải là lần đầu tiên hắn ngã, nhưng lần này hắn ngã sấp xuống sàn, không có đứng lên.

Cả người của hắn cơ hồ đã mệt mỏi, nằm trên mặt đất mà thở dồn dập, đã là cuối tháng 12, nhưng hắn lại đổ mồ hôi đầy đầu, ngực của hắn lại phập phồng lợi hại, trên mặt cũng mang theo ý cười.

Quân chủ rất lợi hại, hắn đều luôn biết quân chủ rất lợi hại.

Đột nhiên, có một bàn tay chìa ra trước mặt, là một bàn tay trắng nõn mà mềm mại.

Ngân Lang ngẩng đầu, là khuôn mặt mỉm cười của quân chủ.

An Nhiên cũng đang thở gấp, nếu như kiếp trước cô không dừng mảnh, có lẽ cô đã sớm thua, chiêu thức của Ngân Lang đều là cô dạy, còn cô coi như chỉ đối phó.

Mặt của Ngân Lang mang ý cười rất đậm, tay của hắn muốn bắt lấy tay của cô, thì bị một bàn tay to lớn thay thế, khi Ngân Lang chưa kịp phản ứng thì bị bàn tay kia nắm lên.

“Một thì đi trở về.” Đây là lần đầu tiên Phó Quân Hoàng thô bạo nói với Ngân Lang, một tay của anh đặt bên hông của An Nhiên, ánh mắt uy hiếp trừng Ngân Lang.

Ngân Lang sững sốt.

Vậy mà người của U Linh đang xem xung quanh không chút khách khí cười phá lên.

Quả nhiên, chỉ khi có tiểu quái vật, huấn luyện viên mới giống người bình thường.

Bị Ngân Lang tiêu phí thời gian, hiện tại sức lực của An Nhiên đều bị cạn kiệt, mọi người đều muốn xông đến chỗ của An Nhiên để tỷ thí, nhưng không biết có bị huấn luyện viên trả thù không.

Suy nghĩ như vậy, làm bọn họ không dám bước lên.

Lúc này, người của binh đoàn Lưỡi Lê cũng xem An Nhiên giống như một tiểu quái vật, “Cái này, chính là một cô gái kim cương nha!”

“Theo tôi được biết, trong bộ đội người có thể đánh bại được Ngân Lang là không bao nhiêu người.”

“Kim cương, cùng tôi đánh một trận đi!” Một người trong binh đoàn Lưỡi Lê đứng lên, vẻ mặt tỏa sáng nhìn An Nhiên.

“Kim cương, em gái nhỏ!” Ngốc Ứng bước ra, “Cậu có ý tốt nha, người ta đã cạn kiệt sức khi đánh nhau với Ngân Lang? Đến đây, gia sẽ chơi với cậu.”

Người trong binh đoàn Lưỡi Lê mà một người đàn ông nhỏ tuổi, chỉ mới 20 mấy tuổi, hấn sớm tham gia quân ngũ, trong binh đoàn Lưỡi Lê được xem là một người tương đối xuất sắc, nhưng khi Ngốc Ứng nói thế, sắc mặt của hắn đỏ lên, hiển nhiên hắn đã quên hiện tại An Nhiên rất mệt, hắn chỉ nghĩ muốn cùng cô gái này tỷ thí.

Nhưng có thể cùng Ngốc Ứng của U Linh tỷ thí, hấn cũng rất cao hứng, hấn hưng phấn nhìn Ngốc Ứng, “Vậy xin mời chỉ giáo.”

Hắn khí quanh thân của Phó Quân Hoàng không tự chủ lan ra.

Trong lòng An Nhiên buồn cười, nhóm người này quả nhiên bao che khuyết điểm.

Người trong bộ đội là vậy, tuy nhanh miệng nhưng không có ác ý.

Ngốc Ứng cùng người kia tỷ thí, không có gặp khó khăn, Ngốc Ứng thắng.

Ngốc Ứng cười nói, “Đánh không lại tôi, mà muốn khiêu chiến tiểu quái vật.”

An Nhiên dựa lên người Phó Quân Hoàng, đối với An Nhiên mà nói, cô không kiêng kỵ người nào, lúc trước sở dĩ cô bận tâm khi thể hiện tình cảm với Lão soái ca ra bên ngoài, sợ sẽ đem đến bất tiện cho lão soái ca, nhưng lão soái ca chẳng phân biệt thời điểm nơi chốn đều ôm cô, nắm tay cô, cô cũng trở nên bình thường, anh đã không sợ, vậy cô còn sợ cái gì!

Mọi người còn đang ở đây, không biết thế nào lại bước lên sân để đối luyện, không quản là người của Lưỡi Lê hay người của U Linh, chỉ cần là đối thủ, liền tùy tiện đánh, ra tay đều mau chuẩn ngoan, hoàn toàn không nhìn ra là những chiến hữu tốt.

“Lão soái ca, đám binh của anh rất tuyệt.”

“Ừ. Của em.” Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vuốt tay của cô, cơ của cô hiện tại đang rất căng, nếu không thả lỏng, ngày mai nhất định sẽ rất đau.

An Nhiên cười, “Đúng vậy, cũng là của em.” Suýt nữa cô quên cô là phó đội trưởng của U Linh.

“Quân Hoàng, các anh ở trong này à.” Tiếng nói mềm nhẹ vang lên.

An Nhiên hơi nhíu mày, Khúc Tuệ Tuệ.

An Nhiên muốn rời khỏi người của Phó Quân Hoàng, nhưng tay vòng bên hông cô không cho cô rời khỏi, thậm chí còn kéo cô sát người, “Dựa vào, em đang mệt.”

An Nhiên bất đắc dĩ, chỉ có thể tiếp tục dựa vào người Phó Quân Hoàng.

“Chuyện gì?” Tầm mắt của Phó Quân Hoàng dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, còn tay của anh tiếp tục vuốt ve An Nhiên.

Tầm mắt lơ đãng nhìn tay của Phó Quân Hoàng đặt bên hông của Phó An Nhiên, ánh mắt của Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười, nhu hòa nói, “Không có gì, ngày mai phải rời khỏi, cho nên muốn hỏi anh có cái gì cần sửa hay không.”

Phó Quân Hoàng nhíu mày, “Không có.”

“Lúc trước không phải đều do em sửa lại cho mọi người hay sao?” Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười nói.

“Bọn họ.” Lời nói này là Phó Quân Hoàng nói với An Nhiên.

An Nhiên nhìn con người nghiêm cẩn của Phó Quân Hoàng, đáy lòng xẹt qua tia buồn cười, khi tầm mắt của cô dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, đáy lòng của cô thờ dài, người này, không bình thường.

Bên hông bị nắm chặt, An Nhiên ngẩng ra, chỉ thấy Phó Quân Hoàng tiếp tục nói, “Tự biết chăm sóc bản thân.” Bản thân của anh nếu muốn sửa sang thì không cần mượn tay người khác.

Sắc mặt Khúc Tuệ Tuệ khẽ biến, ả chưa từng gặp vẻ mặt quật cường của Phó Quân Hoàng như vậy, thậm chí còn nhìn ra được Phó Quân Hoàng đang bức mình.

An Nhiên vỗ nhẹ đầu của anh, buồn cười nói, “Em có nói cái gì sao?”

Phó Quân Hoàng nhú mày, “Em đang mất hứng.”

An Nhiên nhú mày, a, năng lực của Lão soái ca ngày càng lợi hại.

“Không phải mất hứng, là mệt.” Cô thật mệt, lúc đầu không cảm thấy, nhưng càng nghỉ ngơi lại càng mệt, hơn nữa Lão soái ca mát-xa cho cô, làm cho cô cảm thấy thoải mái rất muốn ngủ.

Trên mặt của Khúc Tuệ Tuệ luôn mang theo ý cười, cười thật tự nhiên, không có một tia giả vờ nào.

“Cô ấy là...?” Khúc Tuệ Tuệ đã muốn hỏi Phó Quân Hoàng từ khi còn ở trong văn phòng nhưng không mở miệng, lúc này ả có cảm giác, cô gái nhỏ đó không bình thường.

An Nhiên cười cười không nói, ả ta không trực tiếp hỏi cô, không phải sao?

Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, bên môi mang ý cười càng đậm, mặt nhu hòa, “Vợ tôi.”

Lần đầu tiên An Nhiên nghe chân chính một từ như vậy ----- “Vợ”

Anh không dùng từ người yêu, mà trực tiếp gọi là “Vợ”

Quả nhiên, ý cười trên mặt của Khúc Tuệ Tuệ không bảo trì được, nụ cười cứng ngắc, ả không cuồng loạn, không có chất vấn, chỉ an tĩnh nhìn An Nhiên, nhìn nhìn, ả liền bật cười.

“Cô rất xinh đẹp.”

“Cảm ơn.” An Nhiên điềm đạm cười, người phụ nữ này không phải là một người phụ nữ thông thường, lão soái ca anh thật là trêu chọc hoa đào, thật đúng là đào hoa.

Phó Quân Hoàng không được tự nhiên khi ánh mắt của An Nhiên nhìn Khúc Tuệ Tuệ, một tay nắm lấy cổ tay của cô, xoay lại, đối diện với bản thân, “Nhìn anh.”

An Nhiên đột nhiên bật cười, “Được, nhìn anh.” Hành động ngây thơ làm cho cô muốn cười to.

Đối với hành vi ngây thơ này Phó Quân Hoàng hoàn toàn không biết, rất hài lòng khi tầm mắt của cô chỉ nhìn anh, tiếp tục vuốt ve bả vai của cô.

Mà lúc này ở giữa sân mọi người còn đang đánh nhau.

Tầm mắt của Khúc Tuệ Tuệ dừng trên gương mặt nhu hòa mà thỏa mãn của Phó Quân Hoàng, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay.

Ở một bên khác.

Ngân Dục.

Đám học sinh trao đổi đang ngồi vây quanh nhau, biểu cảm ngưng trọng nhìn văn kiện.

“Tin tức bị lộ, làm sao đây?” Một âm thanh sột ruột trong phòng vang lên.

“Bọn họ còn đang quân huấn, cũng không thể trở về.”

“Chúng ta chỉ có thời gian là ba ngày.”

Âm thanh bức bối vang lên trong phòng: “Chúng ta cũng không trực tiếp đem người mang đi?” Đang nói chuyện mà một nữ sinh, ả ta tên là Catherine.

“Cô cho rằng là bộ đội của Hoa Hạ là dễ dàng đi vào?” Một nam sinh thanh tú cười xuy ra tiếng.

“Vậy thì làm sao bây giờ? Á lực cậu không có biện pháp, sẽ không nói lời vô nghĩa trong này!” Catherine một mặt tức giận.

“Mặc dù tôi không có biện pháp cũng không giống cô không có đầu óc.” Nam sinh tên Á Lực tiếp tục cười lạnh.

“Đù!” Người lên tiếng là một gã nam sinh tóc vàng, hần tên Tư Đế Phu, “Thời gian của chúng ta không nhiều lắm, có những thứ chúng ta không tra ra được. Hiện tại chúng ta chỉ có thể sửa mục tiêu.”

“Nhưng mà Tư Đế Phu, căn bản là chúng ta không thể vào được.” Á Lực cười khò.

“Không, chúng ta đi vào, chẳng lẽ cậu quên? Hiện tại chúng ta là học sinh của Ngân Dục.”

Lời nói này của Tư Đế Phu làm cho mọi người sùng sốt, lập tức nở nụ cười, đứng rồi, bọn họ làm sao có thể quên, hiện tại bọn họ là học sinh của Ngân Dục.

“Không, chúng ta không cần đi, vừa mới nhận được tin, ngày mai bọn họ sẽ trở về, đến lúc đó chúng ta ở...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: CHƯƠNG 80: QUÂN HUẤN KẾT THÚC, BẮT CỐC TRÊN ĐƯỜNG.

Một tháng quân huấn đã xong.

Thời điểm này, mọi người đối với nơi “Địa phương quý quái” là cảm thù tận xương tủy, lúc huấn luyện trong miệng cũng như trong lòng đều mắng toàn bộ gia phả của các huấn luyện viên, nhưng khi quân huấn hết thúc, các nữ sinh thì khóc nhe, nam sinh đều đỏ mắt.

Các nữ sinh thận trọng, trước khi đi đều tặng cho các giáo quan một ít đồ thủ công do bản thân tự làm, không ít bộ đội nhận được những tờ giấy thổ lộ nhỏ, nhận được các tờ giấy làm cho họ thủ sùng như ngọc, các giáo quan thu được lễ vật cũng thờ dài.

Nhìn, đây chính là tình cảm của các chiến hữu.

Tuy thời gian bọn họ ở chung ngắn, nhưng tình cảm lại chân thành và tha thiết.

Các giáo quan cứng rắn nghiêm mặt, biểu cảm rất nghiêm túc, mặc dù nhìn thấy các nữ sinh khóc sưng cả mắt, các nam sinh đỏ mắt, bọn họ đá vắn đá, rống cũng rống, đến khi bọn người này (học sinh Ngân Dục) bị đem lên xe, đến khu xe tải đi được một khoảng cách rất dài, thì các giáo quan mới thả lỏng.

Có nhiều người trẻ tuổi không nề hà hình tượng ngồi ở cổng lớn của doanh trại nhìn theo đến khi không thấy bóng dáng của xe tải nữa, “Đi đi.”

Không nghĩ tới, thời gian lại nhanh như vậy.

Đúng là, gặp nhau là duyên, bọn họ không nghĩ tới, thời gian lại trôi nhanh như vậy.

Đám người của Liệp Ưng cũng thờ dài, cơ hội của bọn họ lần này là không sai, năm rồi không có người của U Linh đến tham gia quân huấn, lúc này không biết là thủ trưởng của bọn họ nói gì, nhưng là huấn luyện viên của bọn họ lấy tư quyền đến gặp bảo bối của anh ta, nói tóm lại, ngày sau của bọn họ, hẳn không có cơ hội thế này.

Nhìn thấy bình thủy tinh trong tay, chỉ là một cái chai bình thường, như là những bình nước có ga, trong chai là những ngôi sao may mắn, lúc những cô gái kia đưa cho nhóm của hắn, nói là có thể cầu nguyện, các cô hi vọng sang năm, vẫn là các quân giáo tiếp tục huấn luyện bọn họ.

“Được rồi, được rồi, đám người này không còn hình tượng gì hết! Chạy nhanh trở về huấn luyện đi!” Ngân Lang đá một đá vào một tiểu binh đang ngồi dưới đất, sắc mặt nghiêm khắc.

Tiểu binh vội vàng đứng dậy, nhìn Ngân Lang cười cười, sau đó ôm lễ vật trong tay chạy đi.

Nhìn bộ dạng ngốc của tiểu tử này, đã biết là mới biết rung động.

Khi trên đường về, các học sinh Ngân Dục không có hứng thú nhiều, chỗ ngồi của các cô đều bị đảo lộn, không có trật tự như lúc đến doanh trại.

“Nữ thân, cả ngày hôm qua cậu đi đâu vậy? Chúng tôi không tìm được cậu.” Lí Vi ngồi bên người An Nhiên, nhìn cô.

Nghe được lời nói của Lí Vi, tầm mắt của mọi người không tự chủ rơi trên người của An Nhiên.

“Ừ, có chút việc.”

Trong mắt của Hứa Anh Thiên xẹt qua một tia cười, “Nha? Có phải là bị siêu cấp huấn luyện viên mang đi?”

Tuy cô (Hứa Anh Thiên) không có tiếp xúc với vị huấn luyện viên đó, nhưng cô nghe không ít lời đồn, cô còn nhìn thấy ánh mắt của người đó nhìn An Nhiên, quả thật ngọt đến chết người, có thể không thể tưởng tượng được, một người không có chút tình cảm nào, lại đối với An Nhiên chuyển biến đến kinh người.

Hứa Anh Thiên vĩnh viễn không quên được ngày mà cô chứng kiến cảnh đó.

Kỳ thực trong lòng của Hứa Anh Thiên có một bí mật, cô không nói cho ai, mặc dù là An Nhiên cô cũng không nói.

Cô biết phòng kí túc xá của các cô, mỗi đêm đều có người tiến vào, thời gian ở lại không dài, mỗi lần đến lúc các cô đang ngủ, sau đó trước khi các cô tỉnh đã rời khỏi.

Khi Phó Quân Hoàng tiến vào ngày thứ ba Hứa Anh Thiên mới biết được, ngày hôm đó cô bị ghen mà tỉnh, cô dè dặt đứng lên đi toilet, đến khi cô bước đến bên giường, mới nhìn thấy hai người đang ngủ trên giường của An Nhiên, biểu cảm cô rất khiếp sợ!

Nhưng càng làm cho cô khiếp sợ không phải là nhìn thấy người đàn ông tuyên bố An Nhiên là của anh ta, mà là khi cô nhìn trên giường, con người tối đen của anh ta nhìn chăm chăm cô, đôi mắt dữ dội, đậm đặc, vô tình, cô giống như bị đông băng, cô không thể động đậy, ngay lúc cô muốn kêu to, người nọ dời ánh mắt, tầm mắt dừng trên người trong lòng.

Anh ta một lần nữa điều chỉnh vị trí của người trong lòng, ánh mắt nhu hòa làm cho Hứa Anh Thiên nghĩ rằng bản thân vừa nhìn thấy là ảo giác, người đàn ông này căn bản là một người đàn ông ôn nhu làm cho người ta hâm mộ.

Nhưng ánh mắt của anh ta rơi vào người cô một lần nữa, trong nháy mắt cô lại phủ quyết ý nghĩ của mình.

Người đàn ông này thật vô tâm, chỉ trừ bỏ An Nhiên.

Hứa Anh Thiên không biết bản thân trở lại giường thế nào, không biết bản thân làm sao mà ngủ, ngày hôm sau cô muốn hỏi An Nhiên, nhưng khi nhìn thấy biểu cảm nhàn nhạt, cô biết người đó không có nói gì với An Nhiên, anh ta đã không nói, cô cũng không muốn tăng thêm phiền não cho An Nhiên.

Cô luôn cho rằng, người đàn ông đó ở trước mặt của học sinh Ngân Dục là nói đùa, hoặc là người đó không cho An Nhiên đi trêu chọc người khác nên anh ta mới nói như vậy, nhưng không nghĩ tới, người đàn ông này là thật lòng, anh ta thật sự rất thích An Nhiên, bằng không, anh ta sẽ không dưới ánh mắt của binh lính Lười Lê mà ôm lấy An Nhiên, tuyên bố cho mọi người biết, anh là của An Nhiên, mà An Nhiên cũng là của anh ta.

Nói vậy, chính là người nọ rất yêu An Nhiên.

Nghĩ lại phản ứng của An Nhiên, cô tất nhiên cũng thích vị huấn luyện kia, bằng không với tính cách của cô, thì làm sao dễ dàng tha thứ cho việc như vậy?

Xem ra là lưỡng tình tương duyệt (tình cảm xuất phát từ hai bên).

Bởi vì thế... tầm mắt của Hứa Anh Thiên có ý cũng như vô tình nhìn Cố Hữu ngồi đối diện với An Nhiên, Cố thiếu của chúng ta rất tội nghiệp.

Ai, tình yêu nha, quả nhiên không thể xảy ra với ba người. Huống chi, giữa hai người kia làm sao có đủ chỗ cho người thứ ba đây?

Bọn họ quá cường đại, không một ai có thể chen vào.

An Nhiên nghe được Hứa Anh Thiên nói Phó Quân Hoàng như vậy, khóe môi mang theo ý cười, “Ừ.” Cô cũng không che giấu cái gì, trả lời rất tự nhiên.

Lúc Cố Hữu rũ mắt xuống, ánh mắt dừng trên đôi giày, không nhìn ra được cảm xúc của cậu lúc này.

“Tớ nói nữ thân từ lúc mấy tuổi đã biết yêu?” Lí Vi đối với chuyện này rất hiếu kỳ, nữ thân luôn cho cô cảm giác thành thực trầm ổn.

Mấy tuổi?

“Bốn tuổi..?” Hả là bốn tuổi? Vào lúc ấy, cô đã thích một người đàn ông, không phải sao?

Mọi người ngồi trong xe ánh mắt đồng loạt nhìn trên người An Nhiên.

An Nhiên ho nhẹ sờ sờ cái mũi của mình, “Thế nào, rất kì quái sao?”

Đáy mắt khiếp sợ của Lí Vi tiêu tán, “Không có, không có, cậu là nữ thần, mặc kệ là xảy ra chuyện thần kì nào cũng đều bình thường.” Hiện hiện, cô gái này sùng bái An Nhiên đến không có gì để nói.

Cái này còn nói là không kì quái?

“Nữ thần, cậu làm sao biết bốn tuổi cậu đã thích người đó? Cậu xác định không phải là phụ tình luyến sao?” Hứa Anh Thiên hỏi An Nhiên, không chút khách khí nói đến khoảng cách tuổi của hai người.

“Ừ, lúc tôi có trí nhớ, tầm mắt của tôi chỉ dừng trên người anh ấy.” An Nhiên không nghĩ tới bản thân mình vậy mà phôi hạp trả lời.

Nhưng là cô thích cùng người khác nói về Lão soái ca, đại khái chính là người có tâm luyến ai đi.

Không ít nữ sinh còn đang ưu thương khi rời khỏi doanh trại, nhưng nghe được lời của An Nhiên kể, một đám người trở nên có tinh thần, tò mò nghe.

An Nhiên không nói bao nhiêu, cô cũng không kể chuyện xưa, cô chỉ nói nguyên tắc khi cô cùng Phó Quân Hoàng ở chung, nhưng cô nói những chuyện này rất bình thường, nhưng lại chiếm được không ít hâm mộ cùng nghe tị của mọi người.

Quý Yển đang ngồi trong góc ánh mắt luôn dừng trên người của Phó An Nhiên, khi ả ti thí võ, mặc kệ là trận đấu nào, ả đều đếm ngược, không chỉ đếm ngược lần thứ nhất lần thứ hai, mặc dù là ả muốn lui, nhưng không được phép.

Ả hỏi những người đó, vì sao An Nhiên có thể rút lui, nhưng ả lại không thể. Bọn họ trả lời nói là Phó An Nhiên bị thương cần trị liệu, ả có bị thương sao?

Ả cũng muốn hỏi Phó An Nhiên bị thương thế nào, thì đã bị người khác kéo đến trận đấu, làm cho lịch trình của ả bị tra tấn.

Thế nên đến cuối cùng, ả nhận hết sự trào phúng cùng xem thường, ả biết mọi người sau lưng ả mắng ả, nói ả, cười nhạo ả, tất cả những thứ này, đều vì Phó An Nhiên, nếu không phải vì cô ta, ả làm sao có thể nhận đải ngộ như vậy?

Vũ Giang Nam ngồi bên cạnh của Quý Yển, không nói một lời, ả nhìn di động của mình mà ngẩn người, không biết là đang nghĩ gì.

Đột nhiên, xe đạp phanh gấp làm xe bị chấn động, nhất thời làm mọi người bất ổn, mọi người đều ngã lên nhau.

“Sao lại thế này?”

“Xảy ra chuyện gì? Má ơi, không phải chứ, đây chính là tiền không thấy thôn sau không thấy điểm.” (Có ai hiểu không? Chỉ cho ta để ta sửa lại).

“Hình như có cháy ở phía trước.” Phía trước có khói bốc lên, thoạt nhìn giống như đang cháy.

“Vậy làm sao bây giờ?”

Các học sinh ngồi trong xe đều oán giận, An Nhiên cũng hơi nhú mảy, có cái gì đó không đúng.

Ngay lúc cô đang suy nghĩ, vang tai truyền đến chấn động nhỏ, An Nhiên vượt nhẹ khuyên tai, cô không nói chuyện chỉ nhẹ giọng kho khan.

Bên kia Tần Vũ Triết hiểu ý, An Nhiên không có tiện đề nói chuyện, “Gia, hiện tại ngài không tiện đề nói chuyện, vậy thì nghe tôi nói. Mới vừa nhận được tin, nhóm người kia gần đây luôn có hoạt động quá mức, nhưng mục đích cụ thể của bọn họ không tra ra được, nhưng cả ngày hôm nay, người của tôi không thấy bọn họ đi từ nhà trọ ra ngoài.”

An Nhiên nhú mảy, thanh thanh cổ họng.

“Nữ thần, cổ họng của cậu không thoải mái sao? Muốn uống nước không?” Vừa nói xong Lí Vi lấy một chai nước khoáng từ trong ba lô, bình nước này là của cô cất giấu, lúc quân huấn cô không có uống, sau đó lại để trong ba lô, nên liền quên.

“Không có việc gì, không cần.” An Nhiên nhàn nhạt từ chối.

An Nhiên có cảm giác càng ngày càng không đúng, bên tai nghe được Tần Vũ Triết đang miên man lái nhai, “Gia, ngài nói nhóm người kia đang đi chỗ nào?”

“Tôi nghĩ, đại khái là tôi biết bọn họ đang ở đâu.” An Nhiên hít một hơi thật sâu, hiện tại bên ngoài rất yên tĩnh, yên tĩnh gần như quỷ dị.

“A? Nữ thần cậu đang nói gì?” Lí Vi tiếp tục nhìn An Nhiên.

Lời này của An Nhiên cũng làm cho mọi người không hiểu, nhưng con người của Cố Hữu động lại vài phần, cậu nhìn An Nhiên, hiện tại toàn thân An Nhiên đang căng thẳng, như đang gập kè thù.

Người luôn ngồi trong xe, Cố Hữu bỗng chốc đứng dậy, An Nhiên cũng đứng dậy.

“Nhớ kĩ lời tôi nói, một lát nữa nếu có người kêu mọi người xuống xe, mọi người phải ngồi yên tĩnh trên xe, biết không?” Tiếng nói của An Nhiên trầm

thấp, không phải là âm thanh nhàn nhạt bình thường mà là hương vị cảnh cáo nồng đậm.

Mọi người đồng thời rùng mình.

Phó An Nhiên, có ý gì?

Mà bên kia, Tần Vũ Triết nghe được lời của An Nhiên nói cũng cả kinh, “Gia, ý của ngài là đám người kia đang đến đó?”

An Nhiên không có trả lời, một âm thanh khó chịu vang lên.

“Phó An Nhiên, đầu óc của cô có bệnh hả?” Quý Yến không chịu được bầu không khí như vậy, ả đứng lên, hướng về An Nhiên rống to, “Phó An Nhiên, đừng tưởng rằng, mọi người đều nghe lời cô!”

Trong xe bỗng chốc yên lặng.

Mọi người nhìn Quý Yến như nhìn quái vật.

An Nhiên giật giật khóe môi, “Không sao, nếu cô muốn chết thì xuống đây đi.” Có người muốn chết, cô làm sao lại ngăn cản?

Quý Yến cười nhạo, “Phó An Nhiên, cô cho rằng cô là ai? Cô nói tôi chết tôi liền chết? Cô quả thật coi trọng bản thân mình!”

“Quý Yến, đầu óc của cô bị bệnh phải không! Nữ thần khi nào trêu chọc cô, cô làm sao lại ghi hận?” Lí Vi khó thở, hướng đến Quý Yến mà mắng.

“Dân đen không xứng nói chuyện với tôi!” Quý Yến hừ lạnh.

Lời nói này làm cho mọi người ngồi trong xe không thể nhẫn nhịn, ở đây chủ yếu là người Thất ban, một câu này của Quý Yến đã làm đắc tội đại bộ phận, nếu bị gọi “Dân đen” nếu không đứng lên thì bọn họ chính là ngu ngốc.

“Con mẹ nó, Quý Yến cô là không có đầu óc hả!” Hứa Anh Thiên đứng dậy, ánh mắt căm tức nhìn Quý Yến.

Quý Yến đã biết bản thân dùng sai từ, nhưng cao ngạo của ả làm sao cho ả cúi đầu, ả không làm như không nhìn thấy phần nộ của mọi người, ánh mắt cười nhạo nhìn An Nhiên.

“Phó An Nhiên, cô vĩnh viễn đều chỉ biết là-----”

Bịch----!

Một đá không chút lưu tình đá trên đùi của Quý Yến, Cố Hữu trung ra bộ mặt lạnh lùng, băng hàn nhìn Quý Yến, “Nếu nói nữa, tôi sẽ phé đi.”

Âm thanh Cố Hữu không chút phạt phòng, ngay cả cảm xúc đều không biểu hiện, nhưng Cố Hữu làm cho mọi người xung quanh không tự chủ lui về sau, biểu cảm rất hoảng sợ.

Cố thiếu như vậy rất dọa người.

Cố Hữu cũng không làm bị thương Quý Yến, thoát nhìn là cậu đá rất mạnh nhưng không làm ảnh hưởng đến xương của ả, cậu chỉ muốn làm cho ả yên tĩnh lại thôi.

Lời nói của Cố Hữu làm cho ả cảm thấy bị vũ nhục, ả cảm thấy những người ngồi trong xe đều nhìn ả, ả ôm lấy chân, phẫn hận nhìn đám người xung quanh.

Lúc này, người lái xe đứng tại chỗ, người lái xe là một tiểu binh, hắn có chút quái dị nhìn cây đang cháy, nghi ngờ một lát, hắn mở cửa xe bước xuống, khi đi đến cây lớn đó, quan sát tình huống xung quanh.

Nhìn cây đang cháy dữ dội, tiểu binh nghi hoặc, phía trước không có xe khác, hiển nhiên là cây này rơi từ trên núi xuống, nhưng cây đang cháy này có phải rất kì lạ? Chỉ có một cây cháy, mọi thứ còn lại đều có không ảnh hưởng.

Ngay lúc tiểu binh còn đang nghi ngờ, một người đột nhiên vọt đến sau lưng của hắn, đáy lòng của tiểu binh rùng lên, hắn nhanh chóng xoay người, nâng tay đẩy người đó đi.

Người nọ hiển nhiên không nghĩ đến tiểu binh này có sức chiến đấu như vậy, nhưng bọn hắn đã sớm chuẩn bị, ngay lúc tiểu binh hướng người nọ công kích, thì phía sau hắn xuất hiện thêm một người, người nọ thừa dịp tiểu binh không kịp xoay người, nhanh chóng đánh vào gáy của hắn, tiểu binh bỗng chốc ngất xỉu.

Một âm thanh vô cùng tốt vang lên, “Tur Đế Phu, thật không nghĩ đến lại động thủ dễ dàng như vậy a.”

“Á Lực, chúng ta còn chưa bắt được người.” Màu tóc vàng dưới ánh mặt trời trở nên lóe sáng, Tur Đế Phu lạnh mặt nhìn Á Lực.

Á Lực chắc chắn ra tiếng, “Thiệt, nhóm người này thật là không có tính khiêu chiến. Nhưng mà tôi nói này Tur Đế Phu, chúng ta trực tiếp đem xe chạy đi

thì tốt rồi? Làm sao phải phiền như vậy?”

“Cậu cảm thấy nếu người Hoa Hạ bị mất người trong xe, bọn họ không ra mặt điều tra hay sao? Một người có thể giấu nhưng là tới 30 người.. Hậu quả, cậu không nghĩ đến?” Tư Đế Phu hừ lạnh, “Khi làm việc nên nhờ đầu óc, không cần sức mạnh.”

Con người của Á Lực xẹt qua một tia âm ngoan, nhưng Tư Đế Phu nói không sai, hẳn không thể phản bác.

Ngay lúc bọn hắn muốn tiếp cận xe, thì nghe tiếng gầm vang lên tron xe.

“Tôi muốn xuống xe, tôi muốn xem, đến cùng tôi có chết không!”

Á Lực có chút kinh ngạc nhìn Tư Đế Phu, ngay lúc hắn ngẩng người, chỉ thấy một người nhảy từ trên xe xuống, người nọ căng thẳng, vẻ mặt giận dữ.

“Cậu nói, người này chúng ta nên xử lý thế nào?” Á Lực liếc mắt nhìn Tư Đế Phu, nhú mày.

Sắc mặt Tư Đế Phu âm trầm.

Quý Yến đứng ổn định lại, ả không nghĩ đến nơi này mà gặp người khác, nhìn kĩ, ả thấy được những người này chính là học sinh trao đổi!

Đáy lòng của ả vui vẻ, ả nhớ được những người này rất có phong độ thân sĩ.

Nhưng khi ả muốn đi lên phía trước, ánh mắt của ả dừng lại nơi cách đó không xa, nhìn thấy tiểu binh đang nằm trên mặt đất, ả thấy trên tay của Tư Đế Phu cầm một khẩu súng lục loại nhỏ.

Không phải là ả chưa thấy qua súng, cha của ả có nói, nghe nói là khẩu súng đó rất khó tìm, nếu như ả không nhìn lầm thì khẩu súng trong tay của Tư Đế Phu chính là nó.

Đáy lòng Quý Yến đang mừng thầm, thì nhìn thấy tiểu binh nằm trên mặt đất cùng khẩu súng lục màu đen, toàn bộ hưng phấn biến mất, thậm chí giống như đang đông băng bị đứng tại chỗ.

“Các người...”

“Cô xem, nếu cô thành thật ở lại trong xe không phải tốt hơn sao?” Á Lực lắc đầu, cười cười, “Cô xem, sinh mệnh đã nhiều năm như vậy, liền không còn, thực đáng tiếc.”

Nháy mắt, Quý Yến cảm thấy mình sắp chết, té bào cao thấp của ả đều kêu gào, hô, sợ hãi, thân thể không tự chủ được run rẩy.

Người ngồi trong xe nghe được tiếng nói, đều tò mò muốn vuron đầu nhìn, đều bị An Nhiên ngăn cản.

“Nếu không muốn chết, liền ngồi trong này đợi.” An Nhiên nhú mày.

Có người muốn phản bác, nhưng nhìn thấy sắc mặt lạnh băng của An Nhiên cùng Cố Hữu, những lời bọn họ muốn nói nếu thu vào.

Phó An Nhiên làm như vậy, tất nhiên có đạo lý của cô.

Khi mọi người đang yên tĩnh, nghe được pằng--- một tiếng, nháy mắt toàn bộ ý thức của mọi người đều được kéo trở về.

Đó là tiếng súng!

Bọn họ không nghe nhầm!

Ở nơi này gần một tháng, mỗi ngày bọn họ đều nghe được âm thanh đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: CHƯƠNG 80 (2)

Nơi này làm sao có tiếng súng! Tầm mắt mọi người dừng trên người An Nhiên, vào lúc này, bọn họ không tự chủ tìm kiếm một người đủ cường đại để dựa vào, Phó An Nhiên tuy là một nữ sinh, nhưng trên người cô quá cường đại, làm cho người ta không tự chủ đến gần, sau đó tín nhiệm cô, đi theo cô.

Ngay lúc mọi người đang kinh hãi, thì một tiếng nói vang lên:

“Phó An Nhiên, tôi nghĩ, chúng tôi không phải mời cô đi?”

Quả nhiên là đến tìm cô.

Mọi người kinh ngạc nhìn An Nhiên, bọn họ phát hiện, bên người An Nhiên sẽ phát sinh những chuyện mà đối với bọn họ là bất khả tư nghị, bọn họ không biết thân phận thật sự của Phó An Nhiên, mọi lời đồn đãi đều có, nhưng bọn họ phát hiện, gần đây Phó An Nhiên cực kì lợi hại, mặc kệ là xử lý đám người Hàn Quốc hay người Nhật Bản, đều rất nổi bật.

Thân phận của An Nhiên rất thần bí.

Đột nhiên có bạn trai là một huấn luyện viên, mà người đàn ông kia vừa thấy thì biết là không phải một huấn luyện viên tầm thường, bọn họ không phải người mù, toàn bộ binh đoàn Lưỡi Lê nhìn thấy người đàn ông kia, đều cúi chào, biểu cảm rất sùng bái, bọn họ tuy là nghe không ít truyền kì về người đàn ông đó, nhưng đối với thân phận của anh ta bọn họ không biết.

Độc Cô Uyên Ảnh, Âm bộ của Ngân Dục đối với An Nhiên cực kì phục tùng, lúc đó khi Ngân Dục xảy ra chuyện, rất nhiều người thấy Độc Cô Uyên Ảnh cùng hội trưởng hội học sinh ra mặt.

Hơn nữa thái độ của Cố thiếu này đối với An rất kì quái, thiếu gia họ Cố, không phải là mèo con hay chó con, kêu đến liền đến bảo đi liền đi, nhưng là trong mắt của Phó An Nhiên, thiếu gia họ Cố này giống như một con mèo con một con chó con, cô không có giả vờ, mà là cực kì tự nhiên, hoàn toàn không cảm thấy vui vẻ, hoàn toàn là một thói quen sao?

Thân phận của An Nhiên rất mơ hồ, nhưng bọn họ cảm thấy có một tầng giấy đang mỏng dần, bọn họ muốn xem chân tướng.

“Phó An Nhiên, nếu cô không đi ra, thì chúng tôi sẽ bắt những người này chôn cùng.” Âm thanh kia tiếp tục vang lên.

Mọi người nghe thấy đều hoảng sợ, tầm mắt tập trung vào người Phó An Nhiên, họ hận không thể lập tức đem An Nhiên xuống xe.

“Không được nữ thần, không thể...” Lí Vi kéo tay của An Nhiên.

An Nhiên hơi nghiêng người, “Không sao, yên tâm.” Nếu đám người này muốn bắt cho cô rời khỏi, đã sớm động thủ, bọn họ không chú ý đến sinh mạng của đám người này.

Cố Hữu nhìn An Nhiên, bình tĩnh nói, “Tôi cùng cậu cùng nhau...” Đi xuống.

“Không được.” Cô có lí do tin rằng, sở dĩ Quý Yến chết, là thấy được mặt của đám người kia, “Bảo vệ bọn họ.”

Nói xong, An Nhiên nhảy xuống xe.

“Nếu nữ thần mà chết, đều tại các người hại chết!” Ánh mắt Lí Vi giận dữ nhìn mọi người.

Hứa Anh Thiên luôn nắm chặt tay của Lí Vi, biểu cảm căng thẳng.

“Nhìn xem, nữ thần của chúng ta đã nhảy xuống.” Nhìn thấy An Nhiên nhảy xuống, Á Lực cười ha ha, đối với cô gái này đáy lòng của hắn rất thương thức, bộ dáng xinh đẹp, năng lực xử sự rất cường, năng lực của bản thân rất lợi hại, nữ thần như vậy thì ai có thể chống cự được?

Tầm mắt của An Nhiên nhìn thấy vũng máu xung quanh Quý Yến, cô nhìn thấy, Quý Yến còn chưa chết, bọn họ chỉ làm cho ả hôn mê.

“Cô nhìn thấy chúng tôi nhường như không kinh ngạc.” Tư Đề Phu hơi giật mình, biểu cảm của cô nhàn nhạt, ánh mắt không thể lừa người khác nhưng trong mắt không biểu hiện cái gì, rất đậm mực.

An Nhiên không nói, chỉ nhìn bọn họ, cuối cùng An Nhiên cũng nhàn nhạt nói, “Nói, các người muốn tìm tôi làm gì?”

“A, không có gì, chỉ là BOSS của chúng tôi muốn gặp cô thôi.” Á Lực đùa đùa khẩu súng trong tay, cười.

An Nhiên không đáp lời, bên tay truyền đến âm thanh của Tần Vũ Triết, “Gia, ngài tận lực kéo dài thời gian, tôi đã thông báo cho Phó Quân Hoàng, anh ta sẽ nhanh chóng đến, ngài...”

Biểu cảm của An Nhiên bất động, “Hửm? Tôi rời đi với các người, các người sẽ thả những người trên xe?”

“Tất nhiên.” Tư Đề Phu mỉm cười, cực kì giống như một thân sĩ nho nhã.

“Nhưng, tôi vì sao lại tin các người?” An Nhiên giật giật khóe môi, “Tôi cùng các người rời đi, ai sẽ đảm bảo an toàn cho bọn họ? Tôi không tin các người.”

Trong lòng của An Nhiên cấp tốc phân tích, ở bên tay trái, cách cô không đến 100m có một tập kích, cô có mười phần tin tưởng, nơi đó có một tay súng bắn tỉa, súng trong tay hắn nhắm ngay đầu của cô.

Hai người đàn ông trước mặt không phải là đối thủ của cô, nếu đánh đơn có lẽ cô sẽ đánh thắng bọn họ, nhưng nếu hai người liên thủ, cô không chắc

rằng có thể thắng.

Cô quả thực càng ngày càng thích tìm phiền phức.

Nếu là kiếp trước, cô tất nhiên sẽ không quan tâm trên xe có ai, không quan tâm sống chết của những người đó, đối với cô mà nói, trong lòng cô sinh mạng của cô rất quý giá, không có kẻ nào có thể uy hiếp đến tính mạng của cô, chỉ vì cô cô độc một mình, nên trên người cô không có bất kì điểm yếu nào.

Nhưng kiếp này, cô vướng bận rất nhiều, điểm yếu của cô quả thật rất nhiều.

“Cô chỉ có thể lựa chọn tin tưởng chúng tôi.” Súng trong tay của Á Lực xoay càng nhanh, cặp mắt màu xanh dừng trên người An Nhiên, mang theo uy hiếp cực hạn, đột nhiên, súng ngừng lại, hòng súng chĩa vào Quý Yến đang ngắt, “Cô phải tin chúng tôi, nếu không tin, à ta sẽ chết.”

An Nhiên nhún vai, “Tự nhiên.” Nếu hiện tại Quý Yến không chết, đến lúc đó cũng sẽ chết.

Á Lực nao nao, đột nhiên bật cười, “Mọi người đều nói An Nhiên của họ Phó máu lạnh, lại không nghĩ đến là sự thật.”

An Nhiên không nói, mặt không biểu cảm nhìn Tư Đế Phu cùng Á Lực, “Nếu tôi không cùng các người rời đi, thì sẽ làm sao?”

“Phó tiểu thư, đừng làm chúng tôi khó xử, chúng tôi chỉ nghe lệnh mà làm việc.” Tư Đế Phu đối với An Nhiên hành lễ, tiếng nói thân sĩ nhu hòa, Á Lực lại cười nhạt không thôi, “Chúng tôi cũng không muốn Phó tiểu thư chôn trong biển lửa.”

Câu nói này làm An Nhiên nhú mày, hẳn có ý gì?

“A đúng rồi, nhân tiện nói với cô một câu, kéo dài thời gian là vô dụng.” Á Lực ở một bên cười bí hiểm.

Đáy lòng An Nhiên phát lạnh, hiện tại việc của cô muốn làm chính là lấy súng ra bắn một phát, nhưng trên người cô không có thứ gì, thậm chí đến con dao nhỏ cũng không!

Mà khi cô đối phó với hai người này, thì cô nhất định sẽ bị tay súng bắn tia bắn trúng, đáy lòng cô rất buồn bực.

Mà lúc này, trong đoàn Lưỡi Lê một phen náo loạn.

Khi Tần Vũ Triết điện thoại, Phó Quân Hoàng mang đám người của U Linh vọt ra, đoàn người Lưỡi Lê xảy ra một trận kinh hãi, bọn họ bắt kaasy tay của một người hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

“Các học sinh bị bắt cóc.” Người bị nắm lại cũng không có thời gian nói thêm cái gì, xoay người cấp tốc chạy đến chỗ đội ngũ.

Mọi người nghe được đều cả kinh, bọn họ không dám chờ đợi, ngay cả thủ trưởng cũng không báo cáo, mang theo người chạy theo nhóm người của U Linh.

“Huấn luyện viên, yên tâm, tiểu quái vật rất lợi hại, sẽ không xảy ra chuyện gì.” Cả người Báo Đóm đều phát ra hơi thở lạnh băng, thô ráp nói

Phó Quân Hoàng không nói gì, môi chỉ nhếch lên.

Không khí trong xe rất thấp, nhưng hiện tại bọn họ chỉ nghĩ đến phải mau chóng đuổi theo, hi vọng là không xảy ra chuyện gì.

Đây không phải là lần đầu tiên anh nhận điện thoại của người đàn ông đó, lần trước lúc anh nhận được điện thoại của Tần Vũ Triết, anh đang họp, nhìn thấy số lạ, anh không có nghe, nhưng khi điện thoại reo lần thứ tư anh mới nghe.

Khi anh vừa nghe, bên kia truyền đến âm thanh rất tức giận, anh nhớ được âm thanh đó, là Tần Vũ Triết, người Tần môn.

Nhưng khi nghe hắn nói bảo bối xảy ra chuyện, anh sửng sốt một lát, càng không tin, bởi vì bảo bối đang quân huấn, ngay dưới mí mắt của anh.

“Phó Quân Hoàng, tôi nói cho anh, nếu anh không bảo vệ tốt cho Phó An Nhiên, tôi sẽ mang cô ấy trở về, để tôi bảo vệ cô ấy!”

Một trận lòi đình rống lên, Phó Quân Hoàng liền tắt điện thoại, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, trực tiếp xông ra ngoài.

Anh cũng không tin tưởng nhiều lắm, nhưng chỉ nghĩ đến không thể nhường bảo bối cho người khác, anh sẽ bảo vệ tốt cho bảo bối, anh không mang bảo bối tặng cho bất kì ai.

Nhưng mà chỉ mới vài ngày, Tần Vũ Triết lại điện thoại đến, lúc này hắn không nói gì, chỉ nói cho anh địa điểm cùng tình huống, sau đó liền tắt điện thoại, hiển nhiên, hắn ta cũng đang vội vàng.

Anh không biết hiện tại bảo bối đang xảy ra chuyện gì, mặc kệ lúc này hay là lần trước!

Khi Phó Quân Hoàng đang chạy đến, một chiếc xe chạy đến trước mặt của An Nhiên, Tư Đế Phu mỉm cười nhìn An Nhiên, chỉ chỉ vào xe.

Nghe được tiếng xe, mọi người trong xe tài đều nóng lên, biểu cảm của Cố Hữu băng hàn.

“Nữ thần, cậu không cần đi theo bọn họ, chúng ta không có quan hệ, cậu trở về đi!” Lí Vi đang ở trong xe lớn tiếng hô.

“Phó An Nhiên, nếu cậu dám cùng đám người đó rời đi, chúng ta sẽ tuyệt giao!” Hứa Anh Thiển lớn tiếng hô, cô cũng không biết cô cùng Phó An Nhiên làm sao có thể tuyệt giao.

“Phó An Nhiên, cậu quay về!”

Bọn họ không nghe rõ được bên ngoài đang nói cái gì, nhưng bọn họ có dự cảm, nếu Phó An Nhiên cùng đám người đó rời đi, Phó An Nhiên sẽ không quay về được.

Nếu Phó An Nhiên vì bọn họ mà... mà... chết, thì cả đời của bọn họ không an lòng.

Đúng, nếu Phó An Nhiên mà chết, là bọn họ đã hại chết cô.

Lí Vi muốn bước xuống xe, thì bị Cố Hữu ngăn cản

Lí Vi phần nộ quay đầu, “Cố Hữu! Cậu có lương tâm hay không! Hiện tại người đứng bên ngoài là Phó An Nhiên, là Phó An Nhiên đó!”

Con người Cố Hữu trầm xuống, không nhìn ra tia cảm xúc nào, môi của Cố Hữu nhếch lên, cậu nắm cánh tay của Lí Vi với lực rất lớn, cậu tựa như đang nhân nhện cái gì đó, cuối cùng cậu mở miệng nói:

“Không nên làm cho cô ấy thêm phiền”

Cô bảo cậu bảo vệ tốt cho đám người này, như vậy cậu sẽ bảo vệ tốt, chờ những người này an toàn cậu sẽ đi tìm An Nhiên, cậu nhất định sẽ mang An Nhiên trở về.

Một câu nói của Cố Hữu làm mọi động tác của Lí Vi ngừng lại.

Cô biết, nữ thần rất lợi hại, sẽ không xảy ra chuyện, không xảy ra chuyện gì.

Nghe được tiếng quát, Á Lực nhíu mày, “A, không nghĩ ra, mới có vài ngày, bên người của Phó An Nhiên lại có thêm những người trung thành.” Hần nhớ ra, khi ở Ngân Dục không ít người xa lánh cô.

An Nhiên thở dài, coi như xong, coi như là vì nhóm người này đi, “Tôi muốn nói với bọn họ vài câu.” An Nhiên nhìn Tư Đế Phú nói.

“Không được” Tư Đế Phu vẫn cười nhu hòa như trước, nhưng tiếng nói mang theo tia trầm ổn tin cậy.

“Tôi không nói chuyện của các người, tôi chỉ nói với bọn họ một câu mà thôi.” Trong lòng An Nhiên rất rõ, chỉ cần cô đợi vài phút nữa, lão soái ca sẽ đến, chỉ cần vài phút, nhưng nhóm người này cũng biết rõ, bọn họ biết sẽ có người cứu được nhóm người của cô.

“Tốt, tôi tin nhân phẩm của Phó tiểu thư, chỉ một câu.”

“Tư Đế Phu, cậu điên rồi!” Á lực lớn tiếng nói.

Tư Đế Phu không nói, chỉ mỉm cười nhìn An Nhiên.

An Nhiên cười lạnh, “Cảm ơn”.

Khi An Nhiên đến phía sau xe, một đám người đang sốt ruột chờ, đáy lòng của An Nhiên không khỏi cảm thấy mềm mại, ít nhất, tâm của nhóm người này không xấu, không phải sao?

Khi nhìn thấy An Nhiên, tâm của mọi người đang lơ lửng bỗng nhiên hạ xuống.

“Nữ thần, cậu có phải đã không sao rồi không? Chúng ta có thể đi rồi sao?”

Lí Vi một mặt kinh hi nhìn An Nhiên, cô biết, nữ thần rất lợi hại, cô ấy không có gì là không làm được!

An Nhiên cười cười, nhìn trên người Cố Hữu, “Quả búi nhỏ, nếu một lát Lão soái ca có tìm đến, thì nói, tôi sẽ trở về, nói anh ấy không cần lo lắng.”

Lời nói của An Nhiên làm mọi người sùng sốt.

“Phó An Nhiên, ý của cậu là sao?” Hứa Anh Thiển nhảy lên, lớn tiếng chất vấn An Nhiên.

An Nhiên đứng dưới xe cười cười, “Quả búi nhỏ, bảo vệ tốt cho bọn họ.”

Cô biết nếu cô chậm trễ những người này sẽ gặp nguy hiểm.

Nếu người của Lão soái ca đến, người trong xe sẽ không trở thành con tin, cô không thể cam đoan mọi người trong này đều an toàn, cô làm như vậy là an toàn nhất, đến lúc đó Lão soái ca cũng không phải chịu trách nhiệm.

Quân huấn lần này là do Phó Quân Hoàng chỉ đạo, nếu có chuyện xảy ra, tất cả mọi chuyện đều sẽ dồn vào người anh.

Làm vậy, cũng tốt.

“Phó tiểu thư, xin mời.” Từ Đê Phu mở cửa cu, thân người hơi khom.

Á Lực lưu manh đứng trước xe, hừ lạnh.

An Nhiên lạnh nhạt lên xe, “Từ Đê Phu, tôi có thể tin cậu sao?”

Từ Đê Phu hơi khựng lại, nhưng bên môi vẫn mang nụ cười như trước, “Tất nhiên.”

“Tốt, vậy đem người đang tập kích lệnh đi, bằng không làm sao tôi có thể tin tưởng được những người trong xe an toàn?”

Từ Đê Phu mỉm cười, thật có lỗi nói, “Thật là có lỗi, Phó tiểu thư, đợi đến khi chúng ta đến nơi, thì tay súng bắn tia đó sẽ tự động rút lui. Yên tâm, chúng tôi không lạm sát người vô tội, nếu làm vậy tuyệt đối đối với chúng tôi sẽ không có lợi, không phải sao?”

“Hi vọng cậu không nói dối.”

“Cô rất xem thường chúng tôi, cho đến bây giờ chúng tôi không có nói dối.” Á Lực ở một bên hừ lạnh.

Mọi người ngồi trong xe nghe được tiếng máy xe, mọi người không tự chủ nắm chặt tay, đáy lòng của Vũ Giang Nam càng khiếp sợ, ả run run lấy điện thoại, nhanh chóng gửi một tin nhắn, liền bắt an nắm chặt điện thoại.

Đến khi chung quanh không còn nghe tiếng động gì nữa, bọn họ mới xác nhận được là bọn họ an toàn, Cố Hữu mới buông cánh tay của Lí Vi, cậu nhảy xuống xe, mọi người thấy vậy mới nhảy xuống hết.

Lí Vi là người đầu tiên nhảy xuống, sau khi xuống xe cô nhìn xung quanh, trong mắt cô tràn đầy hốt hoảng, cô bỗng chốc ngồi sững sờ trên mặt đất, cô không biết nên đến đâu để tìm nữ thần, cô không biết nữ thần đi nơi nào...

Hứa Anh Thiên nhảy xuống, một tay ôm lấy Lí Vi, cô gắt gao ôm Lí Vi, lặng lẽ khóc, “Không có việc gì, nữ thần sẽ không xảy ra chuyện, nữ thần rất lợi hại, Vi Vi, không có việc gì, chúng ta không khóc, phải kiên cường.”

Đúng, phải kiên cường, không được khóc.

Đó là nữ thần.

Đó là nữ thần đã cứu mạng cô, là nữ thần cô rất tin tưởng.

Đột nhiên, một trận âm thanh truyền đến, mấy chiếc xe quân dụng ngừng lại toàn bộ, chỉ thấy một đám người mặc quân phục rần rần nhảy xuống.

Khi nhóm người đó nhảy xuống, Lí Vi nhìn thấy mấy người đó, cô từ trên mặt đất đứng lên, tránh khỏi cái ôm của Hứa Anh Thiên, đi lên phía trước, oán hận nhìn nhóm người đó, lớn tiếng nói:

“Vì sao anh không đến sớm một chút! Chỉ cần anh đến sớm một bước, sớm một bước thôi, nữ thần sẽ không bị bọn họ mang đi! Vì sao anh lại đến trễ như vậy?”

Oanh một tiếng----

Đáy lòng của Phó Quân Hoàng như nổ mạnh, anh không nói một lời nào, có một tiểu binh đang xem xét dấu vết dưới mặt đất, cuối cùng nói: “Huấn luyện viên, bọn họ lái xe, trên xe có ba người.”

Phó Quân Hoàng không nói cái gì, mặt cứng lại, người của U Linh cấp tốc lên xe, động tác nhanh nhẹn làm cho mọi người nhất thời rùng mình.

Người của Lười Lê chạy theo sau đã bị giữ lại chỗ này để chiếu cố bọn họ, người U Linh tiếp tục tìm kiếm An Nhiên.

“Thiên Thiên, nữ thần sẽ không có chuyện gì, đúng không?” Lí Vi cảm thấy rất bất lực, nhìn Hứa Anh Thiên.

Hứa Anh Thiên nắm chặt tay cô, mạnh mẽ nói, “Đúng vậy, không có chuyện gì, nhất định sẽ không xảy ra chuyện gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 109: CHƯƠNG 81: NGƯỜI THẦN BÍ, THÔI MIÊN AN NHIÊN (1).

Xe chạy nhanh trên con đường nhựa, biểu hiện của An Nhiên luôn nhàn nhạt yên tĩnh, Á Lực ngồi một bên chắc chắn nói:

“Cô không muốn hỏi chúng tôi đưa cô đi đâu sao?” Á Lực ngồi bên tay phải của An Nhiên, trong tay hắn cầm súng, mày nhíu lại.

“Nếu hỏi thì cậu sẽ cho tôi biết?” Con người lạnh lạnh nhìn Á Lực, buồn cười nói.

An Nhiên cùng Á Lực ngồi ghế sau, người lái xe là một nữ sinh, nếu An Nhiên nhớ không nhầm thì nữ sinh đó tên là Catherine.

Steve (chính là Tư Đế Phu á. Sau này gọi là Steve nha) ngồi ghế phó lái, tay đặt trên cửa, nếu An Nhiên đoán không sai, tầm mắt của hắn luôn luôn rơi trên người của cô.

Chỉ cần có hơi động, bọn họ sẽ ra tay.

An Nhiên phải đi, thì sẽ đi, chính vì để có ít người khác bị liên lụy, cô chỉ muốn biết ai là người đứng phía sau đám người này, đến cùng người của “Hành Hương” là ai, hay bọn họ chính là kẻ đứng phía sau.

An Nhiên có nhiều vấn đề cần phải biết, cô không nói chuyện, không hỏi bất cứ thứ gì, bộ đàm trên vành tai luôn bật, cô nhớ được, trong chiếc khuyên tai này có hệ thống định vị? Tần Vũ Triết tất nhiên cũng biết được đường điều tra, tất nhiên hắn sẽ đuổi theo.

Vì thế, An Nhiên không sinh ra ý tưởng chạy trốn.

Có thể đem người phía sau bắt ra, chẳng phải là rất tốt?

Khi xe chạy đến nơi đông đúc, bọn họ lại đổi xe, An Nhiên không quan tâm nhiều lắm, bọn họ hiển nhiên cũng biết được, người của bộ đội sẽ đuổi theo, chỉ cần có lưu lại dấu vết, nhưng khi đến nơi đông đúc, cái gọi là dấu vết sẽ rất mơ hồ.

An Nhiên và bọn người đó đổi một chiếc xe khác chạy ra khỏi nơi đông đúc, người của Phó Quân Hoàng cũng đang theo sát đến nơi đông đúc.

“Huấn luyện viên, tôi.” Một tiểu binh lần theo dấu vết mới chạy được đến nơi này, mặt của hắn khó xử nhìn Phó Quân Hoàng, biểu cảm rối rắm.

Phó Quân Hoàng nâng tay, ngăn lời nói của hắn.

Biểu cảm của Ngân Lang rất lạnh, khi hắn xuất phát thì hắn đã thông báo tin cho Vô Xá, hơn nữa còn là mệnh lệnh tối cao, chú ý đến những chiếc xe khả nghi.

Hắn không biết huấn luyện viên cùng ai nói chuyện, người của huấn luyện viên cài đi rất lợi hại, mỗi lần quân chủ xảy ra chuyện, huấn luyện viên là người biết đầu tiên.

“Huấn luyện viên, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Ngốc Ung thiếu kiên nhẫn nói.

Thời gian tiểu quái vật mất tích càng dài, nguy hiểm sẽ càng lớn, bọn họ phải nhanh chóng tìm được cô.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng lạnh xuống, sắc mặt bất động, con người tối đen hàm chứa một thứ biểu cảm làm cho người ta nhìn không rõ, nhưng khi ai nhìn thấy đôi mắt đó, đáy lòng không tự chủ được mà cảm thấy phát lạnh.

“Ra khỏi đây.” Chỉ đơn giản hai chữ khiến người ta không hiểu ý tứ, thế nhưng Lập Báo phụ trách lái xe không nói một câu nào là khởi động xe, bấm còi trực tiếp xông ra ngoài.

Phó Quân Hoàng gọi điện thoại cho dây số xa lạ, tầm mắt của anh luôn nhìn phía trước, biểu cảm thờ ơ.

Bên kia rất nhanh tiếp điện thoại, là Tần Vũ Triết, “Hiếm có nha, Phó Quân Hoàng anh vậy mà chủ động điện thoại cho tôi.”

“Cô ấy đang ở đâu?” Phó Quân Hoàng không để ý đến lời chế nhạo của Tần Vũ Triết mà lạnh giọng hỏi.

Tần Vũ Triết hơi giật mình, biểu cảm rất quý dị, “Anh thế nào mà biết, tôi nhất định là biết cô ấy đang ở đâu?”

“...” Phó Quân Hoàng không nói.

Tần Vũ Triết hít một hơi thật sâu, rồi đáp, “Tôi nhìn thấy xe của các người, anh bảo người của anh lái xe theo sau xe tôi.” Nói xong, Tần Vũ Triết liền cúp điện thoại.

Khi điện thoại của Tần Vũ Triết vừa cúp, một chiếc xe thể thao màu xám bạc vượt qua bọn họ (nhóm người Phó Quân Hoàng), bấm còi, sau đó liền chạy lên phía trước, tốc độ cũng chậm lại, nhưng không dừng lại quá lâu, người bên trong xe dường như cho Phó Quân Hoàng một thời gian suy xét, sau đó, xe lại khôi phục lại tốc độ, liền chạy thẳng ra ngoài.

“Đuổi theo xe phía trước.” Âm thanh của Phó Quân Hoàng lạnh băng mà lại máy móc vang lên.

Liệp Báo tuân lệnh, hẳn không hề hỏi bất kì thứ gì, trực tiếp đuổi theo xe phía trước.

“Gia, hình như Phó Quân Hoàng biết được cái gì?” Tần Vũ Triết lấy ra một loại dụng cụ loại nhỏ tương tự như điện thoại di động, cả người hẳn đều nằm ở ghế sau, về mặt ung dung cười.

Bên kia, không có tiếng của An Nhiên trả lời.

Tần Vũ Triết biết hiện tại An Nhiên không tiện nói chuyện, cũng không tức giận, tiếp tục lái nhai, trên đùi hẳn là xấp tài liệu, hẳn nhìn tài liệu nói, “Gia, mấy người này cũng người ‘Hành Hương’ không có bất kì quan hệ nào, cũng Kim Ân Thánh cũng không có quan hệ, chỉ có thể nói đám người này cùng đám người mất điện tử có liên hệ.”

“Catherine là một đại sư thôi miên, cô ta có kinh nghiệm về mặt này, gia, ngài vẫn nên cẩn thận một chút.” Nhìn sơ lược lí lịch của mấy người đó, một thân đầy thịt của Tần Vũ Triết run rẩy, “Gia, mấy người đó đã được huấn luyện ngay từ nhỏ, bối cảnh gia đình không phải nhỏ, trong trường hẳn là không nhiều.”

Ngay lúc Tần Vũ Triết còn đang lái nhai, thì Catherine đột nhiên dừng xe.

“Công chúa xinh đẹp của tôi, chúng ta tiếp tục đổi xe.” Steve mở cánh cửa bên cạnh của An Nhiên, hết sức phong độ thân sĩ cười.

An Nhiên luôn luôn phối hợp với bọn họ không ngừng đổi xe, đường xá thay đổi, một còn đường núi, cô không nói bất kì lời nào, biểu cảm cũng không thay đổi.

Nhưng lúc này có sự khác biệt chính là bọn họ bịt kín mắt của An Nhiên bằng một mảnh vải màu đen.

“Phó tiểu thư, thật có lỗi, cái này là nguyên tắc, chúng tôi cần phải tuân thủ.” Steve một bên bịt mắt của An Nhiên, một bên giải thích.

Sau khi buộc mảnh vải màu đen cho An Nhiên, một lần nữa dẫn cô lên xe, An Nhiên không biết xe chạy được bao lâu, đến khi xe dừng lại lần thứ hai, thì miếng vải đen trên mắt của An Nhiên cũng không được tháo xuống.

Khi xe ngừng lại, cô nghe được tiếng mở cửa xe của ghế lái và ghế phó lái, ngay cả người ngồi bên cạnh cô Á Lực cũng xuống xe.

Cánh cửa bên cạnh cô đã bị khoá, cô không thể tự mở.

Lúc cô đang nghi hoặc, cửa xe được mở ra.

“Phó tiểu thư, đoạn đường kế tiếp, để tôi dìu cô.” An Nhiên mới bước xuống xe, Steve liền đỡ lấy cô, ôn nhu nói.

An Nhiên nhú mày, tay của Steve so với lúc trước đã lạnh rất nhiều.

Xung quanh cực kì yên tĩnh, ngoại trừ có tiếng bước chân, thì An Nhiên không nghe được một âm thanh nào khác.

Một âm thanh nén vang lên, mày của An Nhiên nhíu càng chặt, cô có thể cảm nhận được người đứng xung quanh không ít, nhưng cô lại không nghe được bất kì âm thanh khác thường nào.

“Các người mang tôi đến nơi này làm gì?”

Không ai trả lời cô, xung quanh yên tĩnh làm An Nhiên nhíu mày càng chặt, ngay lúc cô cho rằng không có người trả lời cô, thì âm thanh của Steve đột nhiên vang lên

“Phó tiểu thư, chú ý dưới chân của cô.”

An Nhiên luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cô trở tay nắm lấy người bên cạnh, bất ngờ mảnh vải đen trên mắt bị kéo xuống, “Cậu...” Câu nói tiếp theo không thốt lên được, tay cô đang nắm lấy người của Steve, mà Steve cũng đang kinh ngạc nhìn cô.

“Phó tiểu thư?”

“Xin lỗi.” An Nhiên cúi đầu, buông hẳn ra.

Không đúng, có chỗ nào không đúng.

“Phó An Nhiên, Steve không thiếu phụ nữ, nếu cô cũng muốn trở thành một trong số những người phụ nữ của hắn, thì chỉ cần nói một lời, tôi nghĩ rằng hắn sẽ không để ý.” Á Lực dựa người lên tường, gương mặt thanh tú mang theo ý cười không tương xứng với khuôn mặt.

Xem ra nơi này, chính là một căn phòng, nội thất đầy đủ, ngoài trừ ánh sáng có chút tối thì không có bất kì một khuyết điểm nào.

“Phó tiểu thư, hiện tại cô nên ở nơi này nghỉ ngơi. Quần áo trong tủ đều chuẩn bị rất tốt, nếu muốn tắm rửa thì cứ tự nhiên, hi vọng cô...”

“Các người muốn nhốt tôi?” An Nhiên không nghĩ đến, cô bị nhốt trong này.

Steve nở nụ cười, “Không, không phải vậy. BOSS của chúng tôi chỉ muốn mời Phó tiểu thư đến nơi này làm khách vài ngày thôi.”

“Thế này là đạo tiếp khách?” An Nhiên cười nhạt.

“Hi vọng, cuộc sống kế tiếp của Phó tiểu thư cô có thể chơi đùa vui vẻ.” Nói xong, Steve không chờ An Nhiên trả lời, mang theo Á Lực cùng Catherine rời khỏi.

An Nhiên luôn chú ý đến hành động của Catherine, phát hiện rằng cô ta không có động tay chân đối với cô, cô mới yên tâm.

Nếu tình cảnh hiện tại của cô không thế này, thì có lẽ cô sẽ ở nơi tiêu chuẩn phòng tổng thống này cực kì thư thái.

Nhưng, khi An Nhiên xuống xe, Tần Vũ Triết ngồi trong xe phía sau, sắc mặt chợt thay đổi.

“Gia, Gia, nếu như ngài có thể nghe được tôi nói thì ngài ho một tiếng đi.”

Nhưng bên kia cực kì yên tĩnh, mọi âm thanh đều không có.

Tần Vũ Triết không ngừng điều chỉnh điện thoại trong tay, nhìn nhìn, trên bản đồ một điểm đỏ loé lên chợt biến mất, bọn họ không tìm thấy tung tích của cô.

Mà hiện tại hắn không nghe được An Nhiên trả lời.

Nếu như hệ thống định vị không có trục trặc thì đám người kia không có rồi Đế Đô, bọn họ vây quanh toàn bộ Đế Đô thật lâu, cuối cùng là dừng lại tại trung tâm Đế Đô.

Tần Vũ Triết không dám chờ đợi, liền gọi điện cho Phó Quân Hoàng, bên kia rất nhanh bắt máy.

“Hiện tại, tôi không biết cô ấy đang ở đâu.” Âm thanh của Tần Vũ Triết tràn ngập uỷ khuất.

Nơi đó hẳn là có thiết bị nhiễu sóng, tín hiệu của gia không hiện, tất nhiên hắn cũng không biết vị trí cụ thể của cô.

Nếu không, thì chiếc khuyên tai đã bị lấy đi.

Bên kia điện thoại bỗng chốc ngưng động.

Phó Quân Hoàng mím môi, gắt gao nắm di động trong tay, thật lâu sau, Phó Quân Hoàng mới nói, “Vị trí đại khái.”

Tần Vũ Triết nói vị trí cụ thể, bên kia rất nhanh nắm được thông tin cụ thể.

Nhìn xem, Gia ngày tìm loại người nào a, tính khí thật đúng là giống y như nhau.

Ở trung tâm thành phố, nhóm người Phó Quân Hoàng tất nhiên không đánh vào được, bọn họ ở trong xe lau vệt sáng trên mặt, xuống xe tùy tiện đến một cửa hàng quần áo, tìm được quần áo hợp với bản thân, sau đó thay quần áo, trả tiền rồi rời khỏi, động tác nhanh đến nỗi người bán hàng nhìn thấy đều sửng sốt.

Thay quần áo xong, nhóm người đó di chuyển lên xe, nghe Phó Quân Hoàng bàn kế hoạch tác chiến.

Lấy bản đồ của nội ô, trên bản đồ khoanh một số phạm vi trọng yếu, mọi người không nói gì tự động phân đội, hướng đến những nơi khu vực trọng điểm mà chạy đi.

Ngân Lang vẫn cùng một đội với Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng cũng không lập tức xuống xe, anh ngồi trong xe, siết chặt điện thoại trong tay, con người tối đen, khuôn mặt băng hàn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: CHƯƠNG 81: NGƯỜI THẦN BÍ, THÔI MIÊN AN NHIÊN (2)

Lúc này, ở Tập đoàn Tần Thi.

Diêm Tử Diệp ngồi ở ghế làm việc, ánh mắt bình tĩnh nhìn một bức ảnh duy nhất trên bàn làm việc, trên ảnh là hình chụp của Tần Lam đang an ổn ngủ, bức ảnh được trên khuôn mặt của cô, thoát nhìn cực kì nhu hoà.

Đây là chính tay Diêm Tử Diệp chụp, là sau khi Tần Lam ngủ, vụng trộm lấy đi động chụp lại, đây không phải là tấm ảnh duy nhất, nhưng lại là tấm ảnh hấp dẫn nhất.

Tay nhẹ nhàng vuốt ve trên tấm ảnh, con người lạnh lẽo có chút hoà tan, cuối cùng chuyển thành một mảnh nhu hoà.

“Gia, khi nào thì ngài bằng lòng trở về đây?” Cầm lấy ảnh chụp, nhìn gương mặt đang ngủ hôn xuống.

Tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, chậm rãi, cận thận vang lên, âm thanh cung kính của thư kí bên ngoài cửa vang lên.

“Chủ tịch, Kiều tiểu thư nói muốn gặp ngài, ngài ...?”

Diêm Tử Diệp nhíu mày, cẩn thận để bức ảnh cầm trong tay nhẹ nhàng để lại trên bàn, “Để cô ta vào đi.”

Kiều Tử Du đứng bên ngoài cửa, nghe được lời này, ả hít một hơi thật sâu, nắm chặt túi văn kiện trong tay, sau đó ả đẩy cửa bước vào trong phòng.

“Môn chủ.” ả cung kính, biểu cảm của ả không nhìn thấy một khuyết điểm nào.

Diêm Tử Diệp không lên tiếng, chỉ nhìn ả như vậy, trên mặt ả không hề có chút cảm xúc nào.

“Môn chủ, đây là các báo cáo gần đây của Xích Huyết đường, tôi đều thu thập tất cả.” Nói xong, ả đem túi văn kiện đến bàn làm việc của Diêm Tử Diệp.

Diêm Tử Diệp vẫn không nói câu nào, bàn tay mang bao tay nhẹ nhàng gõ trên bàn, hai chân bắt chéo.

Kiều Tử Du cắn chặt môi dưới, hít một hơi thật sâu, “Môn chủ, tôi biết hiện tại tôi nói cái gì ngài đều không tin, nhưng tôi xin ngài cho tôi một cơ hội để giải thích.”

“Không cần.” Biểu cảm của Diêm Tử Diệp trở nên rét lạnh.

Kiều Tử Du không biết bản thân nên nói cái gì tiếp theo, không phải ả luôn hiểu ả hay sao? ả cùng với người kia giống nhau, khi đối với một người nào đó đã sinh hoài nghi, thì nhất quyết không bao giờ tin tưởng người đó nữa, mặc dù biết người đó vô tội, cũng sẽ không đặt tâm tư vào người đó như lúc đầu.

ả, buông tha cho ả.

“Kiều Tử Du tôi xin thề, không làm qua chuyện gì làm hại đến Tần môn, hại đến Tần gia, nếu không, Kiều Tử Du tôi chết không từ tể.” Kiều Tử Du không biết tại sao ả lại nói lời này, hiện tại ả cảm thấy, chỉ có như vậy, Diêm Tử Diệp mới tin tưởng ả.

Thế nhưng, từ đầu đến giờ, biểu cảm của Diêm Tử Diệp không hề thay đổi nhìn ả.

Kiều Tử Du hít một hơi thật sâu, “Môn chủ, nếu không có việc gì khác, tôi đi trước.”

Nói xong, lần đầu tiên Kiều Tử Du không xem phản ứng của Diêm Tử Diệp mà xoay người, mở cửa bước đi.

Ra khỏi phòng, ả phát hiện thấy thư kí đang khấn trương nhìn ả, thấy ả bình an vô sự bước ra, nhất thời thở phào nhẹ nhõm.

ả nhìn mỗi người ở nơi này, không ai có thể động thủ được ả, không ai có thể chạm vào!

Kiều Tử Du đi thang máy xuống phòng đại sảnh, chợt nghe một tiếng kính hô, lập tức, ánh mắt của ả nhìn thấy một người đang lao đến, người nọ là từ cầu thang đi xuống, vẻ mặt của ả đầy sốt ruột, ả không quản sau lưng ả có bảo vệ, liền chạy ra khỏi tập đoàn Tần thị, lên xe, chạy đi!

Kiều Tử Du giống như bị đóng băng tại chỗ, ả vừa nhìn thấy gì? Ánh mắt của ả là nỗi sợ hãi cùng bất an.

Không nghĩ đến, mặc dù Tần gia đã chết, còn có người lại làm ả lo lắng như thế.

Trên bàn ăn là đầy đủ các mĩ vị của các món, khoé môi của An Nhiên không hề cử động, nhìn Catherine cầm món ăn bước vào, An Nhiên nói:

“BOSS của các người vẫn chưa về?”

Catherine nhìn An Nhiên một chút, không nói gì, đẩy một chiếc xe nhỏ trên đó có các món ăn, ả dọn lên bàn, sau đó đẩy xe đi, trên đường đi ả chỉ để lại một câu, ả nói:

“Một giờ sau tôi sẽ đến dọn dẹp.”

Biểu cảm của An Nhiên từ trước đến giờ đều thờ ơ, cô không tuyệt thực, cô rất bình tĩnh đi lại ngồi xuống.

Khi cô ngồi xuống, mới phát hiện được là trên bàn đều là những món cô rất thích ăn, xem ra, bọn họ tốn không ít thời gian để tra.

Khi An Nhiên bước vào trong phòng mới phát hiện được chiếc khăn tai không thể dùng, cô không liên lạc được với Bàn gia, căn phòng này chắc chắn là có thiết bị nhiễu sóng.

An Nhiên không ăn nhiều lắm, khi cô thả đôi đũa trong tay, thì có một giọng nam vang lên:

“Mùi vị thế nào?”

An Nhiên nhú mày, cô vẫn chưa ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng, cô nghe được, người này không ở trong phòng, âm thanh này phát ra từ một máy phát.

“Không tệ.” Cảm li nước bằng thủy tinh uống, tầm mắt của An Nhiên giống như đang xem xét mọi thứ trong phòng, quan sát một vòng, đáy lòng An Nhiên khẽ cười, trong phòng ả có bốn cái camera, cô nên cảm ơn người này đang xem trọng cô sao?

“Nếu vậy, cô sẽ luôn ở trong này chứ?” Tiếng nói tràn đầy mùi vị mê hoặc.

Trước một màn hình to, một người đàn ông đang ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo với nhau, một tay gác trên tay vịn, mái tóc màu xám tro phản chiếu dưới màn hình đầy mị hoặc.

Giống như một con dã thú đang săn mồi, ánh mắt nhìn trên màn hình, trên màn hình là các góc độ quay một người, bên dưới mặt nạ màu bạc là con người không chút nào che giấu được sự hứng thú cùng khát vọng nồng đậm.

“Lại Tư, đây mới là người có thể trở thành phụ nữ của tôi, cô ấy rất hoàn mĩ!”

Lại Tư vẫn không nhúc nhích, hần đứng phía sau người đàn ông này, tầm mắt nhìn người trên màn hình, thấy cử chỉ của cô, lông mày của hần ngày càng nhíu chặt.”

Ánh mắt bị che bởi cái mặt nạ màu bạc nhìn xuống tay mình, rồi sau đó nhẹ nhàng đặt lên mũi, hô hấp sâu hơn, “Lại Tư, tuyệt đối cậu không thể nào nghĩ tới, khi tôi đỡ lấy cô ấy, tôi rất muốn cô ấy trở thành của tôi!” Tay của hần tựa như còn lưu lại hơi thở của cô, lạ lùng là lại làm hần không có cách nào quên đi.

Biểu cảm của Steve đứng sau lưng của người đeo mặt nạ có chút khẽ biến,

Catherine khi nghe đến lời nói đó thân thể của ả cũng chấn động, BOSS vậy mà muốn Phó An Nhiên trở thành người phụ nữ của hần! Nhưng đó là Phó An Nhiên! Phó An Nhiên người họ Phó!

Từ lúc bọn họ vừa xuống xe, bọn họ đã rất kinh động rồi.

Khi bọn họ dừng xe, liền thấy Lại Tư người bên cạnh BOSS đứng không nhúc nhích nhìn bọn họ, bọn họ vội vàng xuống xe, đi đến Lại Tư chào hỏi, nhưng khi bọn họ xuống xe, thì có một bóng người bước đến bên cạnh chiếc xe, mà bóng người đó làm bọn họ hít vào một ngụm khí lạnh.

Làm sao mà BOSS lại tự mình xuống đây!

Bọn họ nhìn thấy khuôn mặt được che bởi mặt nạ màu bạc, toàn thân như bọ đóng băng.

Bọn họ không dám thở mạnh, cung kính đứng thẳng, mà nhiều hơn là sợ hãi.

Bọn họ không nghĩ tới, ở nơi này lại nhìn thấy BOSS.

BOSS không để ý đến bọn họ, trong hần của hần là sự hứng thú, hần kéo cửa xe, ánh mắt ra hiệu Steve nói cái gì đó.

Nếu không phải Á Lực đang bên cạnh đá hần (Steve) một cái, thì hần không có phản ứng kịp. Hần ổn định lại tim của bản thân, cố gắng làm cho âm thanh của mình bình thường nhất, khi hần vừa đi đến cửa xe, muốn dìu An Nhiên, thì BOSS nâng tay ngăn hần!

Thật khó có thể tin!

Trong tổ chức, có người nào không biết, BOSS ghét nhất là người khác đụng chạm vào hần, ngoại trừ là Lại Tư, không ai có thể tiếp cận được hần,

nhưng mà bây giờ BOSS lại chủ động đưa tay.

Đến khi đưa An Nhiên vào phòng, BOSS mới rời khỏi, nhưng trước lúc đi, hắn nhìn An Nhiên, làm cho đáy lòng của bọn họ (đám người Steve) run run.

Đột nhiên, người đang ngồi trên bàn ăn, An Nhiên đột nhiên ngẩng đầu, tầm mắt nhìn thẳng đến một cái camera, con người trong tròng giống như nhìn thẳng vào chỗ này, con người mang theo sự mê hoặc vô tận.

“ Các người đều ra ngoài!” Tầm mắt của ông chủ bỗng nhiên nhìn đám người Steve, vẻ mặt của hắn (người đàn ông mang mặt nạ) một nhiên khó coi.

Mấy người này không dám lưu lại, hướng đến BOSS cúi đầu, sau đó xoay người rời khỏi, khi bọn họ đứng ở cửa, bọn họ phát hiện được ánh mắt của BOSS nhìn bọn họ, trong nháy mắt sau lưng bọn họ đổ đầy mồ hôi lạnh.

Bên trong phòng chỉ còn Lại Tư, BOSS hài lòng, ánh mắt của hắn một lần nữa nhìn trên màn hình, hình ảnh kia làm tầm mắt của hắn bất động không di dời đi chỗ khác.

“ Lại Tư, cậu xem, ánh mắt đó rất đẹp.” BOSS cười, “ Cậu nói, nếu ánh mắt này chỉ nhìn một mình tôi, có phải rất tốt không?”

Lại Tư bất động không nói, chỉ nhìn.

BOSS thấy Lại Tư không nói, cũng không tức giận, hắn cùng Lại Tư xưa nay đều là vậy, hắn (BOSS) say mê nhìn An Nhiên, âm thanh đầy mùi vị nhu hòa:

“ Thế nào? Sao cô không trả lời tôi?”

“ Không có ai thích bị nhốt.” Trên màn hình là hình ảnh An Nhiên thoải mái ngồi tựa trên ghế, biểu cảm lạnh nhạt.

BOSS hơi giật mình, “ Tôi có thể cho cô bất kì thứ gì cô muốn.” Tựa như, đối với chuyện này thì không ai có thể cự tuyệt.

“ Tôi không thiếu bất kì thứ gì.” Tầm mắt của An Nhiên không di chuyển, cô giống như có thể thông qua camera là nhìn, con người của cô có chút chuyển lạnh, “ Cũng không thích bị người khác nhốt.”

BOSS bật cười, “ Phó An Nhiên, cô cùng Tần Lam có quan hệ thế nào, hả?”

An Nhiên không nghĩ đến hắn lại hỏi vấn đề này, vấn đề này có chút lớn, vẻ mặt của cô bất động, khoé môi vương lên một tia cười, “ Thế nào? Lẽ nào, anh cũng cảm thấy tôi cùng Tần Lam đó giống nhau? Tôi đã gặp phải một người điên, không muốn gặp thêm một người điên nữa.”

Mặc dù An Nhiên trả lời rất thờ ơ, nhưng trong lòng của cô đầy nghi hoặc.

Người đó là kiếp trước cô có gặp qua sao.

Nhưng cô không thể nhớ được, kiếp trước người cô tiếp xúc quá nhiều, là ai có thể cường đại như thế.

Thế lực của người này nếu so với thế lực của Tần môn còn muốn lớn hơn.

Thế lực hiện tại của Tần môn chủ yếu đều ở châu Âu, mặc dù địa bàn chính của Tần môn là ở Đế Đô, nhưng bởi vì nhiều nguyên nhân, nên thế lực của Tần môn không ngừng di chuyển, đến khi đến Mỹ quốc mới có thể an cư lạc nghiệp.

“ Hừm, Phó An Nhiên, cô quả nhiên rất hiểu lòng tôi.”

“ Anh là ai?” Vẻ mặt của An Nhiên không thay đổi nhưng nghi ngờ ở đáy lòng càng lớn.

“ Tôi là ai, hừm ? “ BOSS ngồi trước màn hình bật cười, hắn quay đầu nhìn Lại Tư bên cạnh, hỏi, “ Tôi là ai vậy Lại Tư ? Tôi làm sao ngay cả bản thân cũng không biết, tôi là ai ? “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: CHƯƠNG 81: NGƯỜI THẦN BÍ, THÔI MIÊN AN NHIÊN (3)

Bên này.

Các vùng trọng điểm được khoanh tròn trên bản đồ đã được tìm kiếm nhưng bọn họ không tìm thấy Phó An Nhiên, thậm chí ngay cả những nơi khả nghi nhất cũng không tìm được.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng ngày càng lạnh, hơi thở mạnh mẽ ngày càng nồng đậm, nhóm người Ngân Lang nhìn thấy mà sợ đến nỗi kinh hồn bạt vía.

“Huấn luyện viên, tiểu thư sẽ không có chuyện gì.” Lời của Ngân Lang vừa nói không biết là nói với Phó Quân Hoàng hay là tự an ủi bản thân.

“Tôi tin.” Hiện tại, ngoại trừ tin tưởng ra anh không biết phải làm gì?

Anh một lần nữa suy nghĩ, tự hỏi, xem có còn chỗ nào là bọn họ bỏ quên hay không.

Ở một bên khác.

Người của Tần môn đang âm thầm tìm kiếm An Nhiên, nhưng có điều bất đồng là mấy người học sinh kia, bọn họ cũng tìm kiếm.

Diêm Tử Diệp đang ở nơi làm việc của Tần môn, sắc mặt đông lạnh, khi hắn nhận được tin, thì An Nhiên đã mất tích được mấy tiếng, quả nhiên hắn nuôi dưỡng một đám phế vật!

“Tra được chưa?” Diêm Tử Diệp yêu dị của Diêm Tử Diệp tràn đầy mệt mỏi, khi hắn nhận điện thoại, người bên kia khúm núm nói vài câu, Diêm Tử Diệp nổi giận ném điện thoại!

Phế vật!

Không tra được!

Phó An Nhiên bị mất tích ở Đê Đô! Không có máy bay tư nhân ra vào, ngay cả những chiếc xe khả nghi, cũng không có người mà hắn muốn tìm.

Bọn họ còn đang ở trong nội thành.

Dường như Diêm Tử Diệp nghĩ ra một cái gì đó, vội vã mở điện thoại, bấm một dãy số.

“Tôi nói, các người không thể tôi yên tâm, hiện tại tôi cũng không tìm được! Không biết ở nơi nào!” Bên kia là âm thanh táo bạo của Tần Vũ Triết.

Tâm của Diêm Tử Diệp bỗng chốc rơi xuống cốc, “Tần Vũ Triết”

Nghe được tiếng nói của Diêm Tử Diệp, âm thanh bên kia bỗng chốc thu lại, “Mẹ nó, Diêm thân kính, không có chuyện gì mà điện thoại cho tao làm cái gì!”

“Phó An Nhiên đang ở nơi nào.” Lúc này, hắn không gọi Phó An Nhiên là Gia.

“Trời biết!” Mẹ nó, hiện tại hắn (Tần Vũ Triết) đã rối tung, làm sao mà một đám người lại tìm đến? Phó Quân Hoàng vừa cúp điện thoại thì Diêm Tử Diệp lại điện thoại đến.

Tần Vũ Triết không chú ý đến số điện thoại, hắn (Tần Vũ Triết) lại cho rằng Phó Quân Hoàng, đến khi tiếp điện thoại mới nổi giận.

Nhưng khi hắn nghe được tiếng của Diêm Tử Diệp, thì thái độ trong nháy mắt chuyển biến.

“Tần Vũ Triết!” Diêm Tử Diệp tức giận, “Mày đừng tưởng, tao không dám động vào mày!”

“Mẹ kiếp! Diêm Tử Diệp, mày là cái quái gì? Mày động vào Bàn gia tao? Cút con mẹ nó! Ông nội mày đang vội, cút!” Nói xong, bên kia Tần Vũ Triết cúp điện thoại.

Ầm---

Điện thoại bị ném mạnh lên tường, nhất thời bị chia năm xẻ bảy.

“Gia tăng tìm kiếm!” Diêm Tử Diệp nói lời này, hướng đến Phúc Mãn Lâu là đi.

Đám học sinh của Ngân Dục được đưa vào Ngân Dục an toàn, khi An Nhiên bị mang đi, có người đã nghĩ tới báo cảnh sát, thế nhưng điện thoại trên người của bọn họ đều bị mất vào ngày đầu quân huấn.

Bọn họ không cảm được nước mắt mà khóc ròng lên, bởi vậy khi vừa đến Ngân Dục, không ít người đoạt lấy di động của người bên cạnh mà báo cảnh sát.

Đây là chuyện của lực lượng cảnh sát, quân đội không tham dự được.

Bên trong binh đoàn Lưỡi Lê không ít người cực kì thích Phó An Nhiên, không có đáng về tự cao, mà lại là một cô gái lợi hại, dũng mãnh, một cô gái lạnh lạnh hồ hững nhưng cực kì lạnh lẽ, bọn họ sao lại không thích?

Khi nghe được tung tích của cô hiện không rõ, không biết sống chết ra sao, bọn họ làm sao có thể an tâm?

Thủ trưởng của bọn họ mệnh lệnh xuống cho bọn họ, mang theo người để tìm người (An Nhiên).

Đầu tiên, Cố Hữu điện thoại cho Cố lão gia, nhưng sau khi suy nghĩ, cậu vẫn gọi cho điện thoại cho họ Phó một cú điện thoại, hiển nhiên Phó Lão tử bình tĩnh hơn ông nội của cậu rất nhiều, cậu chỉ nhớ rõ Phó lão gia nói với cậu một câu:

“Yên tâm đi, đứa nhỏ kia là một người có mạng lớn, sẽ không xảy ra chuyện gì khác.”

Cố Hữu làm sao có thể yên tâm được?

Khi cậu biết người của binh đoàn Lưỡi Lê cho người đi tìm, thì cậu yêu cầu cho tham gia vào đội tìm người, nhưng lại bị bọn họ ngăn cản, bảo cậu an tâm ở nơi này chờ tin tức.

Mặc dù không muốn, nhưng cậu cũng chỉ có thể chờ.

Đây cũng là sự chênh lệch giữa cậu và Phó Quân Hoàng, khi Phó Quân Hoàng 17 tuổi đã là huấn luyện viên của một đội ngũ thần bí, anh ra lệnh, thì có người đến chào hỏi, thế nhưng cũng là 17 tuổi nhưng cậu không thể làm được cái gì, chỉ có thể ngồi chờ.

Cậu, quả nhiên là không thể bảo vệ được cho cô.

Mà lúc này, An Nhiên đã đi đến phòng khách, TV ở phòng khách được mở, điều khiển nằm ở khay trà.

Cô vừa đến sofa ngồi xuống thì Catherine mặt không biểu cảm đi đến, đem mọi thứ trên bàn com dọn dẹp sạch sẽ, không nói một lời đẩy xe rời đi.

“Người của các cô đều giống cô vậy sao, không thích nói chuyện?” An Nhiên không quản có người nghe hay không, cô nhìn TV nhàn nhạt hỏi.

“Làm sao biết được?” Tiếng nói vang lên trong phòng, lúc này BOSS đang cầm trong tay một tách cà phê, “Tôi có nhiều lời, muốn cùng cô nói.”

An Nhiên nhú mày, cô không nói thêm cái gì nữa, mà không ngừng đổi kênh.

BOSS dựa người vào ghế sofa, ánh mắt không chớp nhìn trên màn hình, đến khi có một tiếng gõ cửa vang lên.

Khuôn mặt không biểu cảm của Lại Tư tiến lên mở cửa, chỉ thấy Catherine đứng ở trước cửa, nhìn thấy người của Lại Tư lại không cảm thấy căng thẳng khi đứng cạnh nhau.

Lại Tư hơi né người, để Catherine bước vào.

Catherine bước vào trong phòng, trong nháy mắt mỗi tế bào trong cơ thể đều căng thẳng cả lên.

À hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thở ra, ả dè dặt đi đến nơi cách BOSS 3m, sau đó quỳ hai gối xuống, thắt lưng thẳng tắp nói:

“BOSS, mọi chuyện đã chuẩn bị tốt.”

“Sư phụ cô đâu?” Tầm mắt của BOSS không dừng trên người ả, mà luôn nhìn chăm chú An Nhiên trên màn hình.

“Buổi tối sư phụ mới có thể đến.” Đầu của Catherine hơi cúi, biểu cảm sợ hãi.

BOSS không nói chuyện, phải chờ đến buổi tối.

Buổi tối, Phó Quân Hoàng kia không chừng sẽ tìm được đến đây.

“Cô làm được không?”

Catherine hơi dừng một chút, con ngươi của ả tràn đầy khiếp sợ, “BOSS, tôi...”

“Tốt, đêm nay, tôi muốn làm cho cô ấy triệt để phải quên Phó Quân Hoàng, chỉ nhớ tôi.” Khi nói lời như vậy, gương mặt của BOSS tràn đầy hưng phấn.

Catherine biết, ả không thể cự tuyệt, chỉ có thể cố gắng.

“Dạ”. ả chỉ có thể thành công không thể thất bại!

Thất bại, ả phải chết.

“Đi thôi.” Trong con ngươi tràn ý cười, mà nhiều hơn là sự cuồng nhiệt.

Cũng trong lúc này, một tiếng chuông điện thoại du dương vang lên, tầm mắt hình trên màn hình di động, khi nhìn thấy tên trên màn hình, trong con người không còn là ý cười mà thay vào đó là một sự đông lạnh.

“Tôi nói, cái người mà anh mang đi, anh có thể cho tôi mượn để đùa một chút không?” Bên kia là tiếng nói mang theo sự bất mãn dày đặc, “Thật vất vả tôi mới có hứng thú nha.”

“Tôi cảm thấy rất có hứng thú.” Tiếng nói mang theo một tia hàn khí, không có ý trêu đùa.

Âm thanh bên kia ngưng lại, “Nha? Thật ngạc nhiên.”

“Không có cái gì đáng ngạc nhiên.” Tiếng nói lạnh lùng vang lên.

“Nhưng, tôi đối với cô ấy cảm thấy rất hứng thú? Cô ấy là người duy nhất không đến chỗ của tôi.” Bên kia là tiếng nói đầy ảo não, “BOSS, lần này tôi không thể nghe lời của anh.” Lần này, hẳn là thật lòng.

“Thật sao?”

Lại Tư hơi kinh ngạc nhìn ông chỗ đang ngồi trên ghế, tiếng nói của hắn không nghe được một chút khác thường nào, mặc dù là vậy nhưng Lại Tư có thể biết được là BOSS của hắn đang rất giận dữ.

Đang ở nơi tổng bộ của giao thông, thần sắc của Phó Quân Hoàng chăm chú nhìn trên một cái màn hình.

“Huấn luyện viên, nơi này rất kì quái.” Khi Ôm đang cầm chuột, đột nhiên nói.

Trong nháy mắt, tầm mắt của mọi người đều dừng trên màn hình mà Khi Ôm chỉ.

Nơi đó không ngừng chiếu lại, khi chiếu lại một điểm, ấn giữ nút ngưng, thì có ba bóng người, hai nam một nữ, hai người nam cũng giữ một nữ sinh, mà camera thu được, phóng to, nét mặt của người đó có thể thấy được rõ ràng.

Ba người kia, chính là Steve, Á Lực cùng An Nhiên!

Làm một phát lệnh, chỉ thấy ba người đó ngồi lên một chiếc xe khác, bảng số xe bị che lại, chỉ có thể nhìn thấy là một chiếc xe thông thường.

Tiếp tục truy tìm, trên đường bọn họ thay đổi rất nhiều xe, nhưng sau mỗi lần đổi xe, camera thu được, bọn họ không tìm thấy mấy người kia nữa.

“Phát lệnh truy nã.” Tiếng nói băng hàn của Phó Quân Hoàng vang lên, nhân viên trực ban trong phòng không tự chủ lui về sau mấy bước, quả nhiên khí thế của người này quá cường đại.

Nghe được lời nói của Phó Quân Hoàng, Ngân Lang không chần chờ, lập tức điện thoại cho cấp dưới, lấy ảnh của Steve cùng Á Lực được gửi ra bên ngoài.

Tất nhiên, là Lam Nhược Khê cùng đám người của Lãnh hạo cũng nhận được thông tin.

Một bên khác, trong phòng căn phòng rộng lớn, một bóng người cương trực ngồi trên vị trí cao, hắn nhìn tin trong di động mà ngẩng người, vẻ mặt đầy sốt ruột.

“Chuyện này là sao?” Trong căn phòng yên tĩnh có một âm thanh vang lên, bóng người kia ngẩng đầu, nhìn thấy người đến gần hắn, người nọ rất tự nhiên mở hai tay, ôm lấy bóng người cương trực đó vào lòng, nhẹ nhàng vỗ về hắn, “Không vui? Nói cho chị nghe một chút?”

Hai tay người kia vòng quanh hông, hắn tựa vào bụng của cô ta, ngôn ngữ có chút vụn, “Cô ấy bị bắt cóc rồi.”

“Em thích cô gái kia?” Khẽ vuốt trên đỉnh đầu của hắn, tay hơi dừng lại chỉ chốc lát khôi phục, “Không có chuyện gì, chị sẽ giúp em đi tìm.”

“Vâng Dạ.” Hiện tại người hắn có thể tin tưởng chỉ có thể là chị gái, hắn càng ôm chặt cô ta, “Chị, em chỉ có thể tin tưởng chị.”

“Ngoan”. Tầm mắt mềm mại dừng trên mái tóc đen của hắn, nhưng con người âm trầm, “Chị sẽ giúp em tìm được người mà em mong muốn.”

Trong phòng,

“Thế nào, muốn xuống tay với tôi?” An Nhiên không trở về phòng ngủ, cô nằm trên sofa, nhìn thấy Catherine đứng trước mặt của mình.

Mái tóc màu đỏ dưới ánh đèn làm cô ta đầy vẻ yêu dị, Catherine cầm trong tay là một lọ tinh dầu đặt lên bàn trà, mặt không biểu cảm nói, “BOSS muốn tôi đến ở cùng cô.”

An Nhiên nhún mày, “Hừm? Không phải là cho cô đến thôi miên tôi?”

Sắc mặt của Catherine bất động, cảm xúc không có chút biến đổi, “Muốn thôi miên cô là sự phụ của tôi, tôi không đủ khả năng.” Lúc đầu, BOSS nói là như vậy, ả cũng không nói dối, nhưng ả chỉ nói một phần sự thật.

Biểu cảm lạnh nhạt của cô, làm đầy lòng ả cả kinh.

Cô làm sao biết ả sẽ thôi miên cô?

Phó An Nhiên, quả nhiên là không bình thường!

Tầm mắt của An Nhiên luôn dừng trên người của Catherine, cô phát hiện Catherine không nói dối.

An Nhiên nhìn thoáng qua cái camera gắn bản thân nhất, lập tức quay đầu nhìn Catherine, “ Cô cảm thấy BOSS của cô là người thế nào?”

“Người tốt.” Hiển nhiên, Catherine không nói nhiều thêm.

“ Nhưng, cô rất sợ hắn ta.”

“ Không, đó là sự kính trọng. “ Catherine không chút do dự trả lời.

An Nhiên giật giật khoé môi, Catherine không nói dối, cô nhìn ra được, mấy người này đối với BOSS của bọn họ điên cuồng không thua kém gì lòng trung thành của người của Tần môn đối với Tần Lam, đương nhiên, mà trong mấy người đó không thể đánh đồng với những kẻ phản bội.

Có lẽ tinh dầu của Catherine mang đến đã có tác dụng, An Nhiên cảm thấy mí mắt của mình ngày nặng, mấy người quân huân này thực sự rất mệt, An Nhiên biết đó là một cái bẫy, cô không thể ngủ, nhưng có một giọng nói nhẹ nhàng chậm rãi, âm thanh nói đều đều vang lên:

“ Hiện tại cô rất mệt, cô cần nghỉ ngơi, không có việc gì nên cô an tâm ngủ đi, chờ khi cô tỉnh lại, thì người cho cô an tâm sẽ đến.”

An Nhiên luôn luôn phòng bị mọi thứ vẫn ngã xuống.

Nhìn thấy người trước mặt đã ngủ, Catherine đỏ mặt hời hợt người, ý thức của Phó An Nhiên rất cường đại, nếu là người khác, ả không tốn nhiều thời gian đến vậy, nhưng An Nhiên lại làm cho ả rất căng thẳng.

“ Cô cần thời gian là bao nhiêu?” Tiếng nói trong phòng vang lên.

Thân người đầy mồ hôi của Catherine lập tức đứng thẳng người, vẻ mặt căng thẳng, “ Cô ấy hiện đã ngủ say, nên không cần nhiều thời gian.”

“ Thời gian của cô không còn nhiều.”

“Dạ”

Ở một bên khác.

Khi trời sắp tối, người đi trên đường không giảm bớt, mà còn nhiều thêm.

Ngay tại khách sạn đang nhốt An Nhiên, không một tiếng động đã bị bao vây.

Cửa trước, cửa sau đều bị vây kín, không cho phép ra vào.

Phó Quân Hoàng một thân thường phục, tay cầm một khẩu súng, sắc mặt lạnh lùng, bước vào khách sạn.

“ BOSS, bọn họ tìm đến đây!” Nhìn trên màn hình theo dõi, Lại Tư đột nhiên nói.

Mà lúc này ánh mắt của BOSS dừng trên màn hình, nhìn nhất cử nhất động của Catherine, nghe ả nói, nhìn thấy Catherine dường như muốn ngã xuống đất, BOSS lập tức đứng dậy, khoé môi gọi lên một nụ cười điên đảo chứng sinh:

“ Chúng ta, có thể đi rồi.”

HẾT CHƯƠNG 81

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 112: CHƯƠNG 82: ĐI TỚI SÂN BAY, QUÂN HOÀNG ĐUỔI THEO!(1)

Phanh----

Cánh cửa phịch một tiếng bị phá nát, Ngân Lang là người đầu tiên đi vào trong, biểu cảm không che giấu được sự lo lắng.

Nhưng, trong phòng không có một người nào.

Trên giường hỗn độn, ghế sofa cũng có dấu vết người ngồi, hiển nhiên là vừa đi không bao lâu.

“Chết tiệt! Đã tới chậm một bước!” Ngốc Ung đá một đá vào bàn, biểu cảm ảo não.

Một bóng người cô lãnh đi đến bàn trà, tầm mắt hướng đến lọ tinh dầu chưa dùng hết, con người thâm thúy làm người ta không nhìn ra được tâm tình.

“Huấn luyện viên, chúng ta----?” Nắm chặt súng trong tay, Ngân Lang hầu như đã xem qua mỗi phòng ở nơi này, không phát hiện một điểm đáng ngờ nào, rõ ràng là đã cho người dọn dẹp.

Phó Quân Hoàng xoay người bước đi, nhưng khi anh vừa ra khỏi phòng, thì tiếng di động vang lên.

Phó Quân Hoàng vừa nhận điện thoại thì Tần Vũ Triết bên kia liền gào thét, “Cuối cùng anh cũng nhận điện thoại! Hiện tại, nhóm người đó đang đi đến sân bay, anh nhanh lên chút!”

“Sân bay!” Nói ra hai chữ, Phó Quân Hoàng đã chạy ra bên ngoài.

Một chiếc xe hơi đang chạy nhanh.

BOSS nhìn chỗ An Nhiên ngồi, con người bên dưới mặt nạ hiện lên vẻ hưng phấn, Catherine nói một lát nữa cô sẽ tỉnh, chỉ cần khi cô tỉnh lại người đầu tiên mà cô trong thấy thì đó sẽ là người bạn đời của cô.

Hắn nhìn vào mỗi nét biến hoá nhỏ trên gương mặt của cô, dần dần, lông mi dài giật giật, chưa bao giờ BOSS khản trương như thế, hắn đột nhiên ngừng hô hấp, gắt gao nhìn cô gái trước mặt.

An Nhiên nhú mày, biểu cảm tựa như rất thống khổ, cô cố gắng thật lâu nhưng không mở mắt, tựa như cô đang đấu tranh vì một cái gì đó, hai tay nguyên bản đặt trên bụng chợt nắm chặt, cô đang nỗ lực chống lại.

Người ngồi cạnh An Nhiên không có một điểm nóng nảy nào, nhưng khi nhìn thấy mày của An Nhiên nhú chặt, biểu cảm rất quái dị, hắn muốn đưa tay lay cô tỉnh, nhưng trong đầu lại vang lời của Catherine nói, không thể quấy rầy cô ấy, để cô ấy tự nhiên mà tỉnh, bằng không mọi chuyện sẽ uống công.

Con người bỗng trở nên âm vụ.

Đột nhiên, ánh mắt của An Nhiên mở to, con người trong treo lúc này lại trở nên mờ mịt.

BOSS ngồi ngay ngắn lại, tầm mắt không tự chủ nhìn trên người An Nhiên, mà trong tầm mắt đó mang theo sự khản trương.

Dần dần, ánh mắt của An Nhiên khôi phục lại từng chút, không hề trống rỗng, tầm mắt của cô rơi vào người trước mặt, hắn có một mái tóc xám tro, trên mặt là cái mặt nạ màu bạc, trong đầu cô không có một chút kí ức nào liên quan với hắn, thế nhưng, cô cảm thấy được đôi mắt này cô đã trông thấy ở đâu.

Đầu óc An Nhiên thật rối, hiện tại cô không nghĩ ra được bất cứ thứ gì, cô kinh ngạc nhìn người trước mặt, gương môi, cuối cùng cũng không phát ra tiếng.

“Muốn nói cái gì? “ Một tiếng nói trầm thấp trong xe vang lên.

Không đúng, có chỗ nào đó không đúng.

Xuất phát theo bản năng, trong phút chốc An Nhiên đứng dậy, cô dịch người mình sát vào vách xe, ánh mắt cảnh giác nhìn người xa lạ trước mặt.

“...Tôi không, biết anh. “ Lời nói này của An Nhiên là cố hết sức, cô không biết tại sao lại nói như thế, nhưng cô nỗ lực đem tất cả các từ ngữ nói thành một câu.

Tựa như cô đã quên đi nhiều thứ, nhưng có một người, một bóng người mờ ảo vẫn luôn xuất hiện trong đầu của cô, cô không thấy rõ được người đó, anh ta đứng rất xa, toàn thân đều lộ ra một loại ưu thương không thể che giấu.

Cô không thấy rõ mặt của người đó, nhưng có một âm thanh từ đáy lòng của cô nói cho cô biết, không phải là người đang ở trước mặt cô.

Quả nhiên, người đàn ông tóc xám tro nghe được lời của cô nói, sắc mặt bỗng chốc thay đổi.

Tuy rằng cô không thấy được mặt của người đang ở trước mặt, nhưng hơi thở phát ra từ trên người hắn làm cho An Nhiên càng căng thẳng.

“Không, cô biết tôi, cô suy nghĩ cẩn thận một lần nữa. “ Lần đầu tiên hắn phát hiện được, hắn có thể đối với một người nhẫn nại đến vậy.

An Nhiên nhìn chằm chằm người trước mặt, con ngươi của cô tràn đầy nghi hoặc, dần dần, cô giống như đang tìm kiếm thứ gì đó, cô cẩn trọng vươn tay, chạm vào chiếc mặt nạ màu bạc, nhưng khi cô muốn tháo chiếc mặt nạ đó xuống thì bị một bàn tay khác bắt lấy tay cô !

“Phó An Nhiên ! Cô diễn thật hay ! “ Một tiếng nói trầm thấp đầy nguy hiểm vang lên, con ngươi đang mềm mại bỗng nhiên trở nên sắc bén.

An Nhiên nhủ mảy, cô nhìn tay của hắn nắm chặt lấy tay của cô, biểu cảm đột nhiên lạnh xuống.

“Buông ra! “ Quả nhiên hắn không phải là người cô muốn tìm.

Trong lòng BOSS đột nhiên ngừng một chút, bất ngờ, hắn bật cười, hắn hỏi, “ An Nhiên, có biết Phó Quân Hoàng không ? “

Con ngươi thanh lãnh kia không cách nào che giấu được tia nghi ngờ, giống như cô đang nỗ lực nhớ đến cái gì, biểu cảm thoát nhìn có chút thống khổ.

Hắn muốn đưa tay ôm lấy cô, nhưng khi hắn vừa đưa tay thì người nguyên bản còn đang ôm đầu suy nghĩ, An Nhiên đột nhiên mở to mắt, giống như ám mất nguy hiểm của một con báo săn, ánh mắt không chớp mà nhìn chằm chằm vào người hắn.

“ Cách tôi, xa một chút ! “ Tiếng nói hoàn toàn lạnh băng không mang theo một chút tình cảm nào cả.

Sắc mặt của người đàn ông đột nhiên lạnh xuống, ánh mắt nguy hiểm nhìn cô.

Toàn thân của An Nhiên đều lui về một góc, nhìn cảnh đêm không ngừng biến hoá bên ngoài cửa sổ, An Nhiên cảm thấy mê mang, cảnh vật xa lạ mà quen thuộc, hẳn là cô đã gặp qua, hiện tại cô là ai ? Trong đầu là một mảnh hỗn loạn.

An Nhiên, hắn gọi cô là An Nhiên.

Đúng rồi, cô là Phó An Nhiên.

Nhưng, Phó An Nhiên là ai ?

Phó Quân Hoàng...

Trong đầu có một bóng người đang dần đến gần, dần đến gần, lúc cô muốn xem diện mạo của người đó, thì cánh tay của cô bị bắt lấy, lập tức cô bị rơi vào trong một đôi mắt lạnh lẽo.

“ Phó An Nhiên, em luôn sống cùng tôi, em quên sao ? “

An Nhiên ôm đầu của bản thân, cô nhìn người trước mặt.

Không, không phải hắn.

Âm thanh trong lòng không ngừng vang lên, không phải hắn.

Tựa như cô quên một người rất quan trọng, nhưng tuyệt đối không phải là người trước mặt.

Hiện tại, đầu của An Nhiên rất loạn, nhưng không có nghĩa là bản năng con người của cô quên, cô nỗ lực thả lỏng bản thân nhưng lại càng căng thẳng, không phát hiện được bản thân mình không thể nào thả lỏng được.

Giống như có một thứ gì đó đang chống cự trong người cô.

“ Không sao, bây giờ em rất mệt, em cần nghỉ ngơi, chờ đến khi em nghỉ ngơi tốt, chúng ta tiếp tục nói chuyện.”

----- Hiện tại cô đang rất mệt, cần nghỉ ngơi.

Có một âm thanh luôn nhắc đi nhắc lại trong đầu cô.

“ Chủ nhân, đến.” Âm thanh của Lại tư ở ghế lái truyền đến.

Cửa xe được mở ra, một người cung kính đứng trước của xe, “ Tiểu thư, mời xuống xe.”

Một tiếng nói xa lạ, một gương mặt xa lạ.

Mọi thứ đều xa lạ.

Người ngồi bên cạnh cô bước xuống xe, cô phát hiện, khi hắn ta xuống xe, biểu cảm của người những người đó càng thêm cung kính, thậm chí cô còn cảm thấy được sự sợ hãi cũng bất an của những người đó.

“ An Nhiên, chúng ta về nhà. “

Đáy lòng tựa như có một cái gì đó đung vào, làm cô mềm mại trong lòng.

Về nhà.

----- Bảo bối, chúng ta về nhà.

Trong đầu cô đột nhiên vang lên một tiếng nói trầm nhẹ, trong tiếng nói đó tràn đầy sự ái ngại, mà không phải nguy trang giống như người đang ở trước mặt cô.

Không sai, mặc kệ là hán nguy trang giống ra sao, biểu cảm nhu hoà cỡ nào, thì hán cũng không phải là người trong lòng cô !

“ An Nhiên tiểu thư, nếu ngài không xuống xe, sẽ không kịp. “

Trong lòng An Nhiên cũng không buông lỏng cảnh giác, cô xuống xe, người đó đã đứng bên cạnh chờ cô, bàn tay lạnh nắm chặt lấy tay cô, tiếng nói lạnh lùng vang lên.

“ Tôi mặc kệ là em quên thật hay quên giả, những ngày sau, bên cạnh em cũng chỉ có tôi. “

An Nhiên ngẩng ra, bước chân cũng không tự chủ được đi đến bên cạnh hán.

----- Dừng lại !

Trong lòng có một âm thanh lớn tiếng nói.

Nhưng bước chân của cô không dừng được, cô bước đi!

“ Dừng lại.” Thật vất vả, An Nhiên tìm thấy âm thanh của bản thân, cô nhìn người bên cạnh, tầm mắt bình tĩnh nhìn trên người hán, rất giống một người, nhưng toàn thân người này lại làm cho cô có một cảm giác hoàn toàn xa lạ.

“ Máy bay phải bay lên, không dừng được đâu, bảo bối của tôi.” Khoé môi tà mị, gọi lên một độ cong nhàn nhạt.

Đã đi đến bước này thì làm sao hán có thể dừng lại được.

“ Gia, gia hiện tại ngài đang ở đâu? Mau nói cho tôi biết!” Đột nhiên, trong lỗ tai của An Nhiên vang lên một âm thanh lo lắng xa lạ vang lên.

Đột nhiên An Nhiên xoay người sang chỗ khác, ngoại trừ một khuôn mặt đen không cảm xúc, thì không còn ai khác, không phải hán ta đang nói chuyện.

“ Mẹ kiếp, Gia, hiện tại ngài sống hay chết vậy ! Ngài nói chuyện đi chứ ! “ Âm thanh bên kia nghe thật táo bạo, cô không ngừng nghe người đó mệnh lệnh, nghe thấy người nọ muốn tìm cô.

Vừa muốn mở miệng, bỗng nhiên cô nhắm mắt.

Không thể để cho hán (BOSS) phát hiện ra bí mật này.

Hiện tại, mặc dù đầu óc của An Nhiên vẫn rối tung nhưng cô cũng tràn đầy cảnh giác.

“ Muốn đi đâu. “ An Nhiên giống như nói chuyện bình thường, nhưng âm thanh của cô có chút vất vả, thế nhưng tiếng nói của cô làm cho người bên cạnh cười lên.

“ Tất nhiên là về nhà. “

“ Về nhà. “ An Nhiên có chút ngăn người lập lại lời này.

Mà lúc này Tần Vũ Triết đang hướng đến sân bay nghe nói như vậy suýt chút nữa là ném đi điện thoại, về nhà ?

Không, gia không bình thường, âm thanh của ngài không đúng, hơn nữa người bên cạnh không phải là Phó Quân Hoàng, ngài đang nói gì vậy Gia ?

“ Gia, ngài thế nào ? Hiện tại ngài nói với tôi có phải ngài đang ở sân bay ? “ Tần Vũ Triết nhẫn nại đến cùng, tiếp tục hỏi.

Bước chân của An Nhiên rất chậm, người nọ cũng không gấp gáp, đi theo bước chân của cô.

“ Làm sao để trở về ? “ Biểu cảm của An Nhiên thanh lãnh, trừ đôi mắt mê mẩn thì ngoài ra không có khác thứ gì.

“ Bay trở về. “ Khó có được khi hán vui vẻ.

An Nhiên không nói chuyện nữa, cô biết sẽ có người đến cứu cô, cô sẽ chờ.

Đối thoại bên kia, Tần Vũ Triết đều nghe rõ ràng hết, bọn họ đã đến sân bay.

Lúc hấn (Tần Vũ Triết) điện thoại thúc giục người của Phó Quân Hoàng nhanh lên, có một chiếc xe đã chạy vọt qua xe của hấn (Tần Vũ Triết).

Xe vừa thấy không phải của Phó Quân Hoàng thì là xe của ai !

Chỉ cách giờ bay khoảng 15p, bọn họ đang chờ kiểm tra, thì có một tiếng súng nổ lên.

Lúc đầu mọi người không chú ý, cho rằng là thứ gì đó phát nổ mà thôi, thế nhưng sau đó là ba phát súng, làm mọi người ở sân bay kêu sợ.

Nguyên bản một người đàn ông trẻ tuổi đang che chở cho An Nhiên, trong nháy mắt đưa mắt ra hiệu cho đám bảo vệ xung quanh, tay đặt bên hông, cảnh giác nhìn bốn phía.

“ Các người không được nhúc nhích ! Ai nhúc nhích liền bắn chết ! “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: CHƯƠNG 82: ĐI TỚI SÂN BAY, QUÂN HOÀNG ĐUỔI THEO!(2)

Đang cầm súng đứng trong đám người là một người đàn ông trẻ tuổi, trên mặt hấn đầy điên cuồng, trong mắt đầy tơ máu.

Mọi người đang chờ kiểm tra nhất thời ngồi xuống, ngay cả các nhân viên kiểm tra an ninh cũng đều đặt hai tay lên đầu ngồi xỏm xuống.

“ BOSS, chúng ta sẽ đi trước. “ Hiên nhiên, ở nơi này đã không còn an toàn, một lát nữa cảnh sát sẽ đến.

Người đó chậm rãi lắc đầu, nhìn An Nhiên đang ở giữa đứng ngăn người ra, trong con ngươi của hấn xẹt qua một tia sáng, “ Không cần. “

Hấn tin, bạo động như vậy sẽ sớm được giải quyết.

Gã đàn ông trẻ tuổi bất lấy một đứa nhỏ ở gần gã nhất, gã ôm đứa bé đó vào ngực, súng chĩa thẳng vào người đứa bé, lớn tiếng hô, “ Bách Lí Lan, nếu em không ra, tôi sẽ giết đứa nhỏ này ! “

Tất nhiên, chuyện này là chuyện gây thương tích đến người khác.

Bách Lí Lan là ai ?

Trong đầu mọi người đều xẹt qua nghi hoặc giống nhau.

Nhưng mà, mọi người hi vọng người có tên Bách Lí Lan đó đứng ra, bằng không cô gái nhỏ đó sẽ xong đời.

An Nhiên bình tĩnh nhìn, cô ngẩng đầu nhìn, nhìn người đàn ông bên cạnh, con ngươi mang theo sự bất an cùng nghi ngờ không thể nào che giấu.

Cô không rõ tại sao người này lại tức giận đến thế, trong lòng cô cũng đã hiểu được một số chuyện, chính là có một người không cần gã đó nữa (tên đang ở sân bay điên cuồng đó), người đàn ông này rất cực đoan, hấn không ra ngoài, hiện tại hấn nghĩ chỉ cần giữ lại người kia thì mọi chuyện hấn đều có thể giải quyết.

“ Không hiểu ? “ Tiếng nói trầm thấp bên tai An Nhiên vang lên, “ Không sao, chờ đến khi em muốn trốn thoát khỏi tôi, tôi cũng sẽ làm giống như vậy. “ Nhưng, hấn sẽ không tùy tiện bắt người, hấn sẽ đối với những người cô quan tâm mà từng người từng người diệt trừ, đến khi bên cạnh cô không còn ai thì chỉ có thể của một mình hấn rồi.

Đáy lòng của An Nhiên không hiểu tại sao lại phát lạnh.

Tin tức của thân thể quả nhiên là không sai, hấn không phải là người cô muốn tìm.

“ Không sao, tôi che chở cho em. “

-----Anh sẽ bảo vệ An Nhiên em cả đời.

Trong đầu cô lại xuất hiện một giọng nói, âm thanh kia nghe qua cũng không dễ nghe, nhưng lại làm cô không có lý do là bắt đầu chuyển sang mềm mại, cô xác định, cô thích anh.

“Gia, các người có lên máy bay chưa? Hiện đang đứng ở cửa sổ đấy, hiện tại ngài không thể nói chuyện phải không? Vậy tôi nói, nếu tôi nói đúng thì ngài “ừ” một tiếng”.

Bên tai vang lên âm thanh của người nọ, tầm mắt của An Nhiên đảo quanh, khi Tần Vũ Triết đếm số, cô không có phát ra âm thanh nào, đến khi hắn ta nói đến con số mà chỗ cô đang ở, cô mới nhẹ giọng ừ một tiếng.

“Được, Gia ngài chờ một lát nữa, Phó Quân Hoàng hiện đang ở phía trước, anh ta nhanh hơn tôi một chút, nếu cô có thể kéo dài thời gian thì kéo dài thêm một chút.”

Phó Quân Hoàng.

Đây là lần thứ hai cô nghe được tên này.

Nhưng mỗi lần nghe, đáy lòng của cô lại cảm thấy mềm mại.

Anh, chính là người trong lòng cô đợi phải không?

Trong đám người, gã đàn ông trẻ tuổi ngày càng kích động, không ai đứng ra, trừ bỏ những tiếng hét chói tai thì không còn âm thanh nào khác.

“Bách Lí Lan, đừng tưởng tôi không biết em đang ở trong này! Em đi ra! Nếu em không ra, tôi lập tức giết chết bảo bối của em! Em có tin hay không!” Về mặt của gã đã điên cuồng cực điểm, về mặt của gã làm cho mọi người hoảng sợ, mà đứa nhỏ bị gã ôm trong ngực trừ bỏ bất lực khóc gào thì không còn gọi thứ gì khác.

Mẹ của đứa nhỏ quỳ trên mặt đất, không ngừng khẩn xin gã buông tha cho đứa nhỏ, đứa nhỏ đó chưa đầy năm tuổi, con bé còn quá nhỏ, con bé không thể chịu nổi kinh hoàng như thế.

An Nhiên phát hiện, nơi cách cô không xa, có một người đứng tựa như đang nhìn cô, người nọ mặc một cái áo khoác màu đen, cuối tháng 12 ở Đế Đô rất lạnh, nhưng người nọ mặc rất đơn giản, mái tóc hơi xoăn được thả trên vai, trên mặt là một cái kính râm to bản, cô ta đứng phía sau 4 người đàn ông mặc trang phục màu đen, giống như là bảo vệ.

Con người của An Nhiên xẹt qua một tia nghi hoặc, cô nhìn thấy người phụ nữ kia hướng đến cô vồ vồ, cô nhìn không rõ nét mặt của cô ta, thế nhưng đáy lòng câu cô cảm thấy rất không vui.

Cô không thích loại cảm giác này.

An Nhiên thoát khỏi sự giam cầm của người bên cạnh, đi đến chỗ của người phụ nữ đó, con người thanh lãnh của cô nhìn cô ta, tiếng nói băng hàn vang lên: “Xoá bỏ”.

Người đàn ông có chút ngạc nhiên khi nhìn hành động của An Nhiên, khi An Nhiên tránh khỏi tay của hắn là đi, phản xạ của hắn muốn bắt lấy tay của cô, khi hắn chưa đụng vào cô đã tránh khỏi, đồng thời hướng đến chỗ của một người phụ nữ.

Về mặt của An Nhiên băng hàn, xem ra là đáng vẻ cực kì khó chịu.

Người đàn ông nhú mày, hắn không có đi theo, chỉ bước lên vài bước, đám bảo vệ vây quanh hắn cũng tự nhiên sẽ hiểu, thừa dịp tầm mắt của gã điên cuồng đó không chú ý đến bên họ, bọn họ di chuyển qua lại, đem người đàn ông này bảo vệ.

Tầm mắt của người phụ nữ nhìn An Nhiên, di động trong tay cô ta được nắm chặt, đôi bao tay màu đen nhẹ nhàng miết nhẹ điện thoại di động, cô nhìn An Nhiên, tiếng nói nhẹ nhàng vang lên:

“Hả, Xoá bỏ cái gì?”

“Bức ảnh.” Tầm mắt của An Nhiên dừng trên di động trên tay cô ta, theo bản năng cô muốn đoạt lấy điện thoại trong tay của cô ta.

Người phụ nữ đó không nghĩ đến An Nhiên sẽ động thủ, tốc độ của An Nhiên rất nhanh, động tác lưu loát không có trở ngại, sắc mặt của người phụ nữ đó tuy có chút khó coi, nhưng cô ta vẫn phản ứng lại.

Nhóm người ngồi xổm, cũng có vài người đang đứng, thấy hai người đang tranh đấu thì rất nhanh bị hấp dẫn, khi gã đàn ông đó chú ý thì súng được hướng lên trời nổ liên tục mấy phát, hắn nổi giận nói:

“Các người đều muốn chết hay sao?”

Khi nghe được tiếng súng, cùng lúc hai người dừng tay. Nhưng khi đó điện thoại đã rơi vào tay của An Nhiên.

Con người phía dưới kính râm hiện lên tia kinh ngạc, mà nhiều hơn là sự tán thưởng.

Tiếng di động vang lên, là một tin nhắn.

Người đàn ông cầm lấy điện thoại trên bàn, là một tin nhắn, khi hắn nhìn thấy tấm ảnh trong điện thoại, cả người hắn lập tức đứng lên, biểu cảm kinh ngạc nhìn bức ảnh cùng vài chữ bên dưới.

---- yên tâm, cô ấy không sao.

Ngón tay nhanh chóng nhấn vài chữ, ấn gửi, một lần nữa hắn nằm trên ghế sofa, mà điện thoại hắn cầm xem, hắn xuất thần khi nhìn về mặt lạnh lùng cô gái trên điện thoại, khoé môi dần dần hiện lên một tia cười.

Trong sân bay.

Điện thoại của người phụ nữ đó không có mặt mã, An Nhiên mở di động ra xem, quả nhiên tấm ảnh đó là cô.

An Nhiên nhú mày một chút, sau đó xoá bỏ tấm ảnh, liền ném điện thoại trả lại cho người phụ nữ đó, lập tức xoay người, một lần nữa trở lại bên cạnh người đàn ông đó.

Tuy rằng cô cảm thấy người đàn ông này xa lạ, nhưng hiện tại hắn là người duy nhất biết được cô, trên người cô còn nhiều vấn đề chưa giải quyết, cô muốn hỏi rõ ràng.

Người phụ nữ nhận được điện thoại, khoé môi cười cười, nhìn tin nhắn được gửi đến, cô ta bật cười.

“Phó An Nhiên.” Cô ta nhẹ giọng gọi tên An Nhiên.

An Nhiên dừng lại một chút, cô xoay người nhìn người phụ nữ đó, “Cô biết tôi?”

Người phụ nữ đó lắc đầu, tầm mắt của cô ta đảo qua đám người của Lại tằm sau đó nhìn người đàn ông tóc xám tro mang mặt nạ bạc, con ngươi hơi co rút, lập tức lắc đầu.

Xem ra, cô ta không có khả năng giúp đỡ cô, cô ta không muốn vì một cô gái nhỏ là lại trêu chọc đến một người như thế.

Trong lúc đó, ở nơi khác.

Ngay lúc người phụ nữ đang muốn nói thêm cái gì, thì người đàn ông mang mặt nạ đã đứng bên cạnh An Nhiên, ánh mắt sắc bén rơi trên người phụ nữ đó, tiếng nói trầm thấp hoà lẫn cùng tiếng quát tháo bên trong vang lên:

“Bách Lí Lan, tôi nghĩ cô không muốn người kia phát hiện, phải không?”

Bách Lí Lan?

An Nhiên nhú mày, cô gái này tên Bách Lí Lan? Là Bách Lí Lan là gã đàn ông kia đang tìm?

Dáng người cao gầy, cử chỉ quý phái, quần áo trên người đều là đồ thủ công được làm riêng.

Người phụ nữ như vậy, thật khiến người ta điên cuồng.

Bách Lí Lan cười cười, cô ta cũng không tháo kính bán to xuồng, tầm mắt của cô ta nhìn thoáng qua người An Nhiên, “Tôi nghĩ, anh cũng không muốn bại lộ hành tung của anh, phải không?”

“Cô có thể thử xem” Tiếng nói mang theo sự uy hiếp không thể lơ là.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Vì sao tôi lại thử? Giữa chúng ta không có lợi ích nào, không phải sao?”

Nói xong, Bách Lí Lan cùng bảo vệ của cô ta xoay người muốn đi, nhưng cũng trong lúc này ----

Pằng , pằng, pằng----

Tiếng súng không ngừng vang lên, mọi người bất lực thét chói tai, tiếng nói nổi giận của gã đàn ông vang lên:

“Bách Lí Lan, em máu lạnh vậy sao!”

An Nhiên nhìn tầm mắt của người nọ, thủ pháp cầm súng của hắn rất thuần thục, tất nhiên là không phải lần đầu sử dụng súng, nhìn hắn gầy yếu, nhưng thần thủ cực kì lợi hại.

Bách Lí Lan nhún vai, con ngươi xẹt qua một tia tức giận, nếu không phải Phó An Nhiên thì cô ta đã rời đi từ sớm.

Bách Lí Lan xoay người, tháo kính xuống, lộ ra khuôn mặt cực kì tinh xảo.

Con lai.

Cô ra có một đôi mắt màu lam cực kì xinh đẹp, khi tháo kính xuống, thì vẻ đẹp mê người của cô ta càng thêm kiều mị.

Những người ngồi trên mặt đất không ngừng thét chói tai, được gã đàn ông trẻ tuổi hô to, tầm mắt của bọn họ nhìn lại, khi nhìn đến bảo vệ của Bách Lí Lan, trong mắt của bọn họ tràn đầy lửa giận cùng phần hận.

“Hắn chỉ muốn cô ra ngoài, cô vì sao không ra ! “

“ Cô không phải muốn chúng tôi đều chết, cô đi ra đi “

“ Xin cô cứu con của tôi, tôi xin cô, xin cứu con gái của tôi ! “

“ Tôi không muốn chết, hắn sẽ giết người đó. “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bà Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: CHƯƠNG 82: ĐI TỚI SÂN BAY, QUÂN HOÀNG ĐUỔI THEO!(3)

Mọi lời nói đều có, có chất vấn, có khẩn cầu, cũng có lớn tiếng mắng, tóm lại mọi lời đều có.

Bách Lí Lan vẫn không để ý đến đám người kia, trên mặt cô ta hiện lên vẻ mặt không kiên nhẫn.

“ Anh muốn thế nào ? “

Gã đàn ông vừa thấy Bách Lí Lan, sự kiêu ngạo trên người hắn không có, hắn chỉ chăm chăm nhìn Bách Lí Lan, giống như người mất hồn nhìn cô.

“ Trở lại bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em trải qua những ngày vui vẻ, tôi có thể... “

“ Chúng ta đã kết thúc. “ Bách Lí Lan trực tiếp đánh gãy lời của hắn.

Hiển nhiên, chuyện tương tự như vậy cô ta trải qua rất nhiều, về mặt của cô ta không có một chút biến hoá nào, mà đáy mắt lạnh lùng làm gã đàn ông trẻ tuổi kia cảm thấy cả người phát lạnh.

Hắn không phải rất hiểu cô ta hay sao ? Lạnh lùng như cô ta, từ đầu cô ta đã nói với hắn, chỉ cùng hắn chơi đùa mà thôi, không nên cho rằng là thật, nhưng cô ta chăm sóc cùng bồi dưỡng hắn, thì hắn làm sao có thể cho rằng đó là một trò đùa ?

Cô ta nói với hắn không nên yêu cô ta, nhưng bất luận hắn che giấu cỡ nào thì cuối cùng vẫn bị cô ta phát hiện.

Hậu quả của việc phát hiện chính là vứt bỏ, là bị vứt bỏ.

Khi hắn bị vứt bỏ thì sau đó cũng không hề nhìn thấy cô ta một lần nào nữa, hắn biết, cô ta trong như rất ôn nhu, nhưng trên thực tế là người vô tình nhất trên thế giới này, duy nhất, chỉ có người cô ta đặt ở trong lòng đó chính là bảo bối của cô ta.

Nhưng bảo bối kia được cô ta bảo vệ rất tốt, không có ai biết người đó là ai, không biết là nam hay nữ, thế nhưng bạn giường của cô ta đều biết, Bách Lí Lan có một khu cấm địa, nơi cấm địa đó không có người nào được đụng đến.

“ Không, chúng ta không kết thúc ! Không có ! “ Hiển nhiên, gã đàn ông trẻ tuổi đã bị kích thích, sùng tưng hướng đến chỗ của Bách Lí Lan, hắn điên cuồng hô, “ Trở về bên tôi, bằng không, tôi sẽ bắt em ! “

An Nhiên cảm thấy không có thú vị, rồi cuộc tìm cái chết như vậy ?

Một nơi ở lòng cô cảm thấy vắng vẻ, cô cảm thấy mình bị mất thứ quan trọng.

“ Bảo bối, đi, chúng ta về nhà. “ Người đàn ông mang mặt nạ muốn nắm tay An Nhiên kéo đi.

An Nhiên tránh né, tránh tay của hắn, con ngươi thanh lãnh nhìn trên người hắn, “ Đừng, ghê tởm. “ Không đúng, âm điệu hắn gọi cùng biểu cảm của hắn không đồng nhất.

Đó không phải là ngữ điệu trong kí ức của cô.

Bảo bối.

Đó là âm thanh tràn đầy nhu tình, trên thế giới này trừ bỏ người đó không có ai có thể nói được ngữ điệu như vậy.

Biểu cảm của người đàn ông mang mặt nạ thay đổi, hắn trực tiếp nắm chặt tay của An Nhiên, lúc này, cô cũng không tránh khỏi.

“Không sao, chúng ta sẽ từ từ. “ Thủ pháp của Catherine không thể sánh kịp với sư phụ của cô ta.

Không sao, thời gian của bọn họ còn nhiều.

Nhóm người của Lại tư vây quanh bọn họ, nhưng khi bọn họ đi được vài bước, thì có tiếng đạn rơi xuống mặt đất.

“Tôi nói các người vẫn không nên di chuyển, người này đã điên rồi, tôi không thể quản được. “ Bách Lí Lan nhàn nhạt nói, nghe không ra được tâm tình.

Lại Tư xoay người, tay đặt bên hông, giống như muốn động thủ.

“Lại Tư “ Tiếng nói lười nhác vang lên, “ Không nên động “ Nhiều người như vậy, nếu hành động sẽ làm chú ý, mặc dù hiện tại không có việc gì, không có nghĩ là sau này không có người nào đưa ảnh chụp của bọn họ, đến lúc đó chuyện này sẽ phiền toái rất nhiều.

Trên gương mặt đen của Lại Tư mang theo một vết ngưng đọng, “BOSS, thời gian của chúng ta không còn nhiều. “ Nếu hắn đoán không sai, nhóm người của Phó Quân Hoàng sắp đến sân bay rồi.

Con người của người đàn ông mang mặt nạ trầm xuống.

An Nhiên cũng không di chuyển, tầm mắt của cô luôn nhìn Bách Lí Lan, Bách Lí Lan nhìn cô mà cười quỷ dị.

Có người đến tìm cô.

Mà lúc này, một trận âm thanh phanh xe gấp dừng ở ngoài phi trường.

Trên xe quân dụng, một nhóm người đàn ông tay cầm súng mặc quân phục, trên mặt bọn họ được vẽ những đường rằn ri, động tác của bọn họ gọn gàng mà nhanh chóng, không có chút dây dưa dài dòng.

Tiểu đội 20 người, chia làm hai người một tổ, tiến thẳng vào sân bay.

Khi xe quân dụng dừng lại thì Tần Vũ Triết cũng chạy đến nơi.

Thật vất vả hắn mới bắt kịp Phó Quân Hoàng, về mặt được xem là vận may, “ Anh nghe tôi nói hết sẽ chết hả ? “

Sắc mặt của Phó Quân Hoàng đông lạnh, toàn thân đều là hàn khí, nếu không phải Bàn Gia quanh năm đều ở cạnh Tần Lam thì sẽ bị khí thế cường đại của Phó Quân Hoàng làm kinh sợ.

“Hiện tại, ở sân bay có một người điên đang bắt cóc người khác, cái đó cũng không phải là bắt cóc, là người điên đó đang cầm súng chĩa vào bảo bối của anh. “

Tần Vũ Triết vừa nói xong, hắn liền hận không thể tát mình một cái, xem xem hắn đang nói cái gì !

Phó Quân Hoàng bỏ Tần Vũ Triết lại chạy đi.

Thân hình của Tần Vũ Triết mập mạp tất nhiên sẽ không theo kịp Phó Quân Hoàng, nhưng hắn còn chưa nói xong !

Hắn không thể tưởng tượng được, trực tiếp chạy đến, thật vất vả mới bắt được tay của Phó Quân Hoàng, “ Phó Quân Hoàng, anh nghe Bàn gia tôi nói xong ! “

Khuôn mặt của Phó Quân Hoàng đều đen, mà vẫn chờ một bên, Ngân Lang hoàn toàn ngăn người, Bàn gia của Tần môn Tần Vũ Triết khi nào làm việc cho huấn luyện viên ?

Xem tình huống này, mọi tin tức của huấn luyện viên đều biết được từ Tần Vũ Triết.

“Bọn họ đang đứng ở cửa số 4, Bách Lí Lan cũng ở bên trong, bên người bọn họ có nhiều bảo vệ, anh bảo người của anh nên cẩn thận một chút. “

Bách Lí Lan, người thừa kế của Gia tộc Bách Lí, là một gia tộc trung lưu.

Gia tộc Bách Lí là một trong năm trăm gia tộc, trước khi Bách Lí Lan tiếp nhận thì chỉ được coi là gia tộc Nhị lưu, thế nhưng từ khi Bách Lí Lan sử dụng những thủ đoạn tàn nhẫn tiếp nhận gia tộc của các vị tộc trưởng ở đó thì gia tộc Bách Lí nhảy một cái trở thành gia tộc thượng lưu.

Gia tộc Bách Lí đã thay đổi mọi nề nếp cũ, khi Bách Lí Lan vừa lên, trực tiếp diệt đi đám người cổ hủ, hầu như diệt đi những người phản đối cô ta.

Không thể không nói, trình độ tâm ngoan thủ lạt (lòng dạ độc ác) của Bách Lí Lan không hề thua kém Tần Lam năm đó.

Tần Vũ Triết vừa nói xong, Phó Quân Hoàng đã xông vào trong.

Mất đi điểm tựa, Tần Vũ Triết trực tiếp ngã lún.

Mẹ nó, anh không thể đợi Bàn gia tôi đứng vững rồi cùng đi hay sao ?

Quả nhiên, 10 đội nhỏ khi tiến vào, bên trong sảnh không ít hành khách hai tay ôm đầu ngồi trên mặt đất, trong đó có những đứa nhỏ còn khóc nháo, âm thanh mắng chửi cùng kêu cứu đồng loạt vang.

“Mẹ nó ! Đây là chuyện gì ? “ Ngốc Úng đứng đằng sau cây cột to tròn mắt há hốc miệng nhìn Báo Đốm.

“Giết người vì tình, cậu không hiểu ? “ Vừa nhìn tên kia cũng biết là đau khổ vì tình, đây là muốn chết.

“Hiện tại, yêu nhau đều trở nên như vậy ? “ Đối với chuyện này, Ngốc Úng có thể hiểu được, nhìn tính tình của huấn luyện viên thường ngày, gặp thần giết thần, gặp phật giết phật, khi Tiểu quái vật xảy ra chuyện thì liền trở nên không bình tĩnh, thật đúng là khi yêu thì trở nên ngu ngốc.

Ngay lúc Báo Đốm muốn nhấc chân đá hấn, thì tầm mắt của hấn nhìn thấy An Nhiên trong đám người, vẻ mặt của hấn bỗng chốc thay đổi.

“Tiểu quái vật ! “ Ngốc Úng cũng thấy được, hấn thấy hiếu kì khi thấy người đàn ông tóc xám tro mang mặt nạ màu trắng, khí thế trên người hấn ta thoát nhìn không đơn giản.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng cũng đồng thời nhìn trên người An Nhiên.

Tuyệt đối Phó Quân Hoàng không phải là người thụ động, cũng không phải là người chờ thời cơ, đối với anh mà nói, muốn làm thì chỉ có thể tiến tới, chỉ có thể không ngừng tấn công.

Ngân Lang cùng anh hợp tác lâu như vậy, cũng hiểu được Phó Quân Hoàng đang nghĩ gì, hấn hít một hơi thật sâu, những người kia thoát nhìn khó đối phó, hấn hiện tại cần phải bảo vệ tốt huấn luyện viên.

“Bách Lí Lan, chúng ta cùng về nhà, chỉ cần em về bên cạnh tôi, tôi có thể cho rằng mọi chuyện không hề xảy ra. “ Gã đàn ông trẻ tuổi nỗ lực nói, hấn không muốn buông tay cô (Bách Lí Lan), cô ta là người duy nhất là hấn động tâm, mặc dù biết cô vô tình thế nào ? Cô ta đã từng đối xử với hấn rất tốt, không phải sao ?

“Cưỡng cầu vô dụng. “ Bách Lí Lan nhún vai, “Tôi đối với anh không có cảm tình, anh đối với tôi chỉ là mê luyến trong nhất thời, chờ một thời gian trôi qua, anh sẽ phát hiện, kì thực người anh thích không phải tôi, chỉ là một ảo tưởng. “

Người đàn ông mang mặt nạ nghe nói như thế, tầm mắt đột nhiên dừng trên người Bách Lí Lan, Bách Lí Lan giống như biết hấn đang nhìn cô, mâu quang của cô mang theo đùa cợt, mà càng nhiều là sự châm chọc.

“Không ! Không phải ! Tôi thích em, tôi biết ! “ Âm thanh của gã đàn ông trẻ tuổi cực kì hoảng loạn.

“Không, anh không biết. “ Bách Lí Lan cười thờ ơ, “Anh không biết bản thân anh muốn cái gì, của anh đều do tôi cho, anh sợ rằng sau khi rời khỏi tôi, anh không có mục tiêu, anh không biết sẽ làm gì, cho nên anh sợ hãi, anh tìm người uy hiếp tôi. Nhưng này mèo nhỏ, anh tựa như quên mất tôi ghét nhất là bị uy hiếp. “

Sắc mặt của gã đàn ông trẻ tuổi bỗng chốc thay đổi.

Đúng rồi, cô ghét nhất là bị người khác uy hiếp.

Hấn, hấn...

Trong khoảng thời gian ngắn hấn trở nên luống cuống, mặc dù là lúc này, hấn vẫn nghĩ về cô (Bách Lí Lan), hấn sợ cô sẽ chán ghét hấn.

Nhưng!

Nhưng hiện tại cô (Bách Lí Lan) đã không cần hấn nữa! Cô muốn xem hấn như chiếc khăn khi lau xong sẽ ném đi, vậy thì sao hấn còn bận tâm nhiều như vậy?

Giết mọi người! Sau đó mang cô đi, đem cô nhốt lại, làm cho thế giới cô chỉ có mình hấn, vậy, vậy thì cô (Bách Lí Lan) sẽ không rời hấn!

“Thế nào, muốn giết tôi?” Hiển nhiên Bách Lí Lan không sợ, cô ta biết người đàn ông này không quyết đoán, cũng không dám làm như thế, bằng không, cô ta sẽ không coi trọng hấn.

Gã đàn ông trẻ tuổi nhìn đứa bé gái trong lòng khóc đến thở hổn hển.

“Tiểu ca ca, ô ô, tiểu ca ca.” Con bé hiện tại cực kì sợ hãi, nó không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ nhớ rõ mẹ có nói, chỉ cần thấy người lớn hơn mình thì gọi là anh trai, chị gái, nó nỗ lực lau nước mắt, nghẹn ngào gọi hấn.

Gã đàn ông trẻ tuổi nhìn con bé khóc mà ngây người.

Không ai biết hiện tại hắn đang nghĩ cái gì.

Khi hắn dừng lại mọi hành động thì trong nháy mắt sân bay lại yên tĩnh.

Mọi người nín thở nhìn hành động tiếp theo của hắn, mẹ của đứa bé đang quỳ trên mặt đất không biết làm sao đứng lên, trái tim của bà ấy giống như muốn nhảy ra bên ngoài, trong lòng của bà ta luôn cầu nguyện, không nên, không nên, tuyệt đối không nên...

“Bảo bối, nếu em rời xa tôi, em nói, tôi sẽ phạt em thế nào?” Bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn của người đàn ông mang mặt nạ, “Yên tâm, tôi tuyệt đối không dùng phương pháp này để em trở về bên cạnh tôi, rất ngu xuẩn, em nói có phải không?”

An Nhiên nhú mày càng lợi hại, “Tôi không phải của anh.”

Nhưng mà, cũng trong lúc này -----

Bịch, bịch, bịch....

Tiếng ma sát của quần ủng và nền gạch vang lên, trong sự yên tĩnh của sân bay làm tiếng ma sát to thêm.

Bịch, bịch, bịch...

Tiếng bước chân trầm ổn làm An Nhiên xoay đầu rồi đi, khi cô chưa hoàn toàn xoay đầu thì bị người đàn ông mang mặt nạ nắm lại, hai tay bắt lấy bả vai của cô, biểu cảm bên dưới mặt nạ vô cùng dữ tợn.

“Em là của tôi!”

“Buông tay!” Nghe được tiếng bước chân, trái tim của An Nhiên không tự chủ được đập rất nhanh, trong lòng cô có một tiếng nói, nói rằng sắp gặp mặt rồi.

“Tôi nói rồi, em là của tôi ! “ Con người tôi đen đã biến thành một mảnh máu.

Bịch, bịch, bịch....

Tầm mắt của mọi người không tự chủ được nhìn trên một huấn luyện viên mặc quân phục.

Gã đàn ông trẻ tuổi không nghĩ tới cảnh sát lại đến nhanh như vậy, hắn ôm cô gái nhỏ kia không ngừng lui lại, khi hắn muốn nói cái gì, thì chỉ thấy người nọ (Phó Quân Hoàng) lướt qua hắn, đi đến chỗ đám người mặc đồ đen.

Tất cả mọi người đều sững sờ.

Tầm mắt của Phó Quân Hoàng đều dừng trên người An Nhiên, ánh mắt băng hàn nhìn bàn tay cặn bã đang để trên vai của An Nhiên, hai tay bên người nắm chặt lại thành quyền.

Mà lúc này, những người đứng nấp xung quanh đều cảm súng hướng đến Lại Tư, mà súng của Ngốc Ứng hướng đến gã đàn ông trẻ tuổi, nếu gã đàn ông trẻ tuổi kia điên lên sẽ nổ súng lung tung, sau này đám người bọn họ sẽ bị kỉ luật.

“ Buông ra. “ Tiếng nói băng hàn vang lên.

Phó Quân Hoàng còn chưa đến gần, thì đám người Lại Tư đã tiến lên, muốn ngăn cản Phó Quân Hoàng, nhưng khi bọn họ vừa hành động, thì một viên đạn xé gió vang lên, ngay sau đó là tiếng đạn rơi xuống mặt đất.

Đây là súng giảm thanh.

Đồng thời, trên tay của nhóm bảo vệ đều có súng, trong đám người đều bị cảnh cáo, là một viên đạn vô cùng tiêu chuẩn đi sát qua tay của bọn họ.

Biểu cảm của Lại Tư hơi ngưng trọng, hắn không hiểu BOSS nghĩ cái gì, rõ ràng là bọn họ có thể rời đi, vì sao lại muốn lãng phí thời gian ở đây?

Người đàn ông mặt nạ nhìn Phó Quân Hoàng, ánh mắt mang theo khiêu khích nói, “Dựa vào cái gì?”

“Cô ấy là của tôi.” Tiếng nói vẫn băng hàn như trước, nhưng tầm mắt của anh nhìn An Nhiên rất nhu hòa.

Tâm An Nhiên bỗng chốc mềm mại.

Là âm thanh này.

Trong đầu cô vang lên, là âm thanh của anh.

Những người ở đây không dám nhúc nhích, Phó Quân Hoàng đi đến trước mặt người đàn ông mang mặt nạ màu bạc, lạnh mặt, kéo An Nhiên vào lòng bản thân, khi anh ôm lấy An Nhiên, nguy hiểm nhìn hắn (người đàn ông mang mặt nạ):

“Nhớ kỹ mọi chuyện mày làm.”

Người đàn ông mang mặt nạ nhìn hành động của anh, con người hiện lên vẻ mặt hiện lên tia quái dị, hắn nói, “Tạm thời trả lại cho mày, cô ấy sớm muộn gì cũng là của tao. Phó Quân Hoàng.”

HẾT CHƯƠNG 82

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: CHƯƠNG 83: EM LÀ CỦA ANH, ANH LÀ CỦA EM(1).

Sân bay một lần nữa khôi phục lại vận hành bình thường, chính là nửa giờ sau.

Đám người Lại Tư bị nhóm người Khi Ôm mang đi, nói là muốn giao cho cảnh sát, còn về gã đàn ông trẻ tuổi cầm súng uy hiếp hành khách cũng bị mang đi.

Nhưng mà người đàn ông tóc xám tro đã đi trước một bước, trước khi rời khỏi tầm mắt của hắn nhìn An Nhiên, trong con người của hắn làm cho người ta run rẩy, hắn mỉm cười.

Đáy lòng của An Nhiên cảm thấy sự việc không thể dễ dàng giải quyết như vậy, quả nhiên, ngay lúc đám người Lại Tư bị mang đi ra ngoài sân bay, chỉ nghe âm một tiếng nổ vang, lập tức là từng đợt xe cảnh báo, bên ngoài sân bay, có một luồng khói dày đặc bốc lên...

“Huấn luyện viên ! Bọn họ trốn ! “ An Nhiên vừa mới bước ra thì thấy Báo Đốm cầm súng chạy tới.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng băng hàn.

“Có người bị thương không ? “ Phó Quân Hoàng mở miệng hỏi vấn đề thứ nhất.

“Không có. “ Báo đốm trầm giọng nói.

Khi bọn họ mang bọn người kia đi ra, bọn họ cũng không lơ là cảnh giác.

Bọn họ cho đám người kia bước lên xe trước, khi bọn họ vừa chuẩn bị lên xe thì xe quân dụng đột nhiên chạy đi !

Ngay lúc đó, có một chiếc ô tô cách bọn họ không xa đột nhiên âm một tiếng nổ tung ! Theo phản xạ bọn họ liền nằm sấp xuống mặt đất, cho nên cũng không đuổi kịp chiếc xe kia.

Chiếc xe nổ trước mặt của mọi người chỉ lưu lại lửa khói, đã có người báo cháy, An Nhiên sững sờ đứng ngẩn ra nhìn màn khói lửa trước mặt, nhìn khói dày đặc suy nghĩ xuất thần.

Đột nhiên, tay bị người nào đó nắm chặt, dần dần, sức mạnh càng tăng, An Nhiên nhủ mày, nghiêng đầu, nhìn người mặt lạnh trước mặt, một người đàn ông tóc đen, con người đen, trong lòng cô không hiểu tại sao lại cảm thấy an lòng.

“Báo bối, chúng ta về nhà. “ Từng chữ, từng lời, ánh mắt bình tĩnh nhìn An Nhiên.

“Được. “ Thân thể của cô rất thân thuộc đối với người đàn ông này, trong đầu cô đối với anh lại trống rỗng.

Anh biết cô, là người cô rất quen thuộc.

Tần Vũ Triết an vị bên trong xe, hắn nhìn Gia của mình với ánh mắt nghi hoặc, tuy rằng biểu cảm của Gia cực kỳ đậm đặc cùng lạnh lùng, nhưng theo mắt hắn nhìn thấy, hiện tại trong lòng Gia có rất nhiều vấn đề.

Xem ra, những người đó đã động cái gì vào rồi.

Đột nhiên, tầm mắt của Tần Vũ Triết rơi trên một bóng người đứng trong góc tối, hắn hơi nhíu mày, trong con người hiện lên vẻ chăm chú.

Bóng người đó giống như bị đóng đinh tại chỗ, hấn cuồng nhiệt nhìn bóng người An Nhiên rời đi, hấn không tiến lên, nhưng mà người đứng phía sau hấn không ít, hiển nhiên cũng là nhận được tin mới chạy đến nơi này.

Hấn biết Diêm Tử Diệp cũng biết chuyện An Nhiên chính là Tần Lam, bằng không hấn cũng sẽ không điên cuồng làm nhiều việc biến thái đến vậy, sự việc này, muốn người khác đồng tình ? Xuy, hấn không muốn bị báo thù hằng ngày đâu !

Gia năm đó cuu mang hấn thì hấn sẽ tự tay mang về !

“Lái xe ! “ Tần Vũ Triết đem bản thân mập mập ngồi vào xe, thoạt nhìn có chút vất vả nhưng tốt xấu gì cũng vào được.

“Môn chủ. “ Một người đàn ông mặc trang phục đen đi đến cạnh Diêm Tử Diệp, có chút khó hiểu nhìn hấn.

Diêm Tử Diệp cũng không nói cái gì, xoay người lên xe, nhắm mắt lại.

Gia...

Ngài muốn thế nào mới bằng lòng quay về, mới bằng lòng... Tha thứ cho hấn.

“Hắc, Phó An Nhiên.” An Nhiên vừa muốn cùng Phó Quân Hoàng lên xe, thì một âm thanh mị khí của một bóng người vang lên.

Là Bách Lí Lan.

Bách Lí Lan không mang lại cái kính bản to của mình, cô ta đi đến trước mặt của An Nhiên, hoàn toàn không để ý đến Phó Quân Hoàng đang bên cạnh An Nhiên lãnh khí nhìn cô ta, cười nói, “Người này của cô rất có ý tứ!”

Biểu cảm của An Nhiên nhàn nhạt, không có chút cảm xúc, “Cảm ơn.”

“Nhớ kỹ tôi, Bách Lí Lan.”

Con ngươi của An Nhiên dừng một chút trên người cô ta, mâu quang khiếp người của Phó Quân Hoàng cũng nhìn cô ta, con ngươi tràn đầy sắc bén cùng uy hiếp.

“Sau này, chúng ta còn gặp lại.” Bách Lí Lan lắc lắc kính trong tay, cũng không chờ An Nhiên trả lời mà xoay người bước đi.

Bách Lí Lan vừa đi không xa, thì di động trong tay cô ta vang lên, cô ta nhận điện thoại, là giọng nói nhu hoà trước nay chưa từng có, “Yên tâm, không có việc gì, vắng vắng, chị biết, ngoan, chị lập tức về nhà.”

An Nhiên còn đang ngẩn người nhìn Bách Lí Lan, bên hông của cô xuất hiện một cánh tay, khi cô còn chưa kịp phản ứng thì bị mang lên xe rồi đi.

Những người trên xe rất tự giác không vây lại, bọn họ cười ha ha nói sẽ tự tìm xe để trở về.

Chuyện cười, phá hư chuyện của huấn luyện viên cùng Tiểu quái vật, đó là đang tạo chuyện rắc rối cho bản thân.

Phó Quân Hoàng cũng không nói gì, anh cẩn thận cài dây an toàn cho An Nhiên, sau đó lái xe chạy đi.

Dọc đường đi, An Nhiên không nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn sườn mặt của Phó Quân Hoàng.

Môi của anh lúc này nhếch lên, sắc mặt thoạt nhìn không tốt lắm, cả người đều lộ ra hơi thở buồn chán.

An Nhiên cũng không biết nên nói với anh cái gì, thậm chí trong cô cũng không biết nên gọi anh là gì.

Đáy lòng không hiểu sau này lên một con giận, cô hít một hơi thật sâu, muốn đánh tan bầu không khí này.

Bàn tay hơi lạnh đặt trên đầu gối, An Nhiên nghiêng đầu nhìn, tầm mắt của anh cũng không nhìn đến cô.

“Uy...” Đây là từ duy nhất là An Nhiên nghĩ ra được.

Chi----

Âm thanh dừng xe nhất thời vang lên, thân thể An Nhiên không tự chủ nhào lên phía trước, sau đó thân thể đột nhiên nghiêng về sau, một lần nữa cô ổn định chỗ ngồi.

Xe ngừng lại ven đường.

Con ngươi của An Nhiên hiện lên một chút tức giận.

Cô giận dữ quay đầu, nhưng lời nói của cô chưa nói ra miệng, thì cổ họng của cô như bị nghẹn lại, trong khoảng thời gian ngắn cô không biết nên nói cái gì.

Lúc này trong con người của anh tràn ngập bị thương, con người tối đen mà sâu thăm bình tĩnh nhìn trên người cô, lực đạo của tay dần dần căng thẳng.

Cô không kêu đau, nhưng tại sao, trái tim của cô truyền đến một cảm giác đau nhói.

“Em...”

Một lực kéo mạnh kéo cô, cô rơi vào một cái ôm rắn chắc mà ấm áp.

“Em không nhớ rõ anh.” Phó Quân Hoàng không biết là dùng bao nhiêu sức lực để nói ra câu này, anh ôm cô găt gao trong lòng, mỗi một chữ, gần như nghiền răng nghiền lợi nói.

Khi ở sân bay, anh cũng cảm nhận được An Nhiên không được ổn.

Cô tuy rằng nghe lời của anh, tuy rằng không nói cái gì, nhưng cô nhìn anh với ánh mắt xa lạ.

Lúc ấy, anh không biết bản thân thế nào mà quyết tâm đè nén lửa giận, chỉ chăm chú nhìn bảo bối của anh, chỉ lấy tay cô nắm chặt, anh mới cảm nhận được chân thật, cô còn đang bên cạnh anh.

Không sao, quên thì quên, anh còn nhiều thời gian để cô biết anh một lần nữa.

Trong con người hiện lên một tia kinh ngạc, An Nhiên không biết phải nói gì, cô không dám trả lời.

Một người đàn ông cực kì cường hãn nhưng con người lại tràn đầy bị thương, làm cho hai tay cô không tự chủ ôm lấy hông anh.

“Bảo bối, anh là Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng.”

“Dạ.”

“Em là bảo bối của anh. “Lời này của anh nói rất chậm, tiếng nói tràn đầy ôn nhu, “Anh chỉ có một bảo bối. Em là của anh, anh cũng là của em.”

“Dạ “Gương mặt của An Nhiên dán lên lồng ngực rắn chắc của anh, tiếng nói có chút khàn khàn.

“Em mà vợ của anh. “Anh nói từng chữ từng chữ cho cô, cô là ai.

“...Dạ. “Mỗi khi cần.

“Em đã nói, chúng ta luôn ở bên nhau. “Phó Quân Hoàng giống như nhớ đến mỗi lời nói của cô, “Em nói, anh không thể yêu thích người khác. “

An Nhiên không trả lời.

“Nhưng mà, bảo bối, em vì sao không nhớ ra anh?” Một câu này, Phó Quân Hoàng nói cực kì nhẹ nhàng chậm chạp, giống như một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua.

Đúng vậy, cô thế nào mà không nhớ người này đây?

Cô biết, có thể cảm nhận được, anh là người cô đặt ở tim, cô có thể quên tất cả mọi người, duy chỉ có nhớ được anh.

Cô nhớ rõ được tiếng nói của anh, nhớ được lời anh nói, nhớ được bóng hình mơ hồ của anh, chỉ quên bộ dáng cùn tên của anh.

Không nghe được tiếng trả lời của cô, Phó Quân Hoàng chỉ có thể găt gao ôm cô, biểu cảm đông lạnh.

Ngành của bọn họ, thì thứ thuốc cùng thủ phát gì mà anh chưa thấy qua?

Anh biết bảo bối bị thôi miên, hoặc là nói bị xoá kí ức.

Thế nhưng, mặc dù biết An Nhiên bị người khác động tay động chân, mặc dù biết được tất cả, nhưng vấn đề tình cảm, thì anh vẫn không cách nào thấy thoải mái.

Anh chỉ biết, hiện tại bảo bối không nhớ rõ anh, không biết anh là ai.

“Thực xin lỗi.” An Nhiên không biết bản thân nên nói cái gì, trừ xin lỗi, cô không biết phải nói cái gì.

Tuy rằng cô bị xoá kí ức, nhưng theo bản năng, cô biết trước kia cô là người thế nào, ít nhất sẽ không xin lỗi người khác.

“... Một lần nữa, chúng ta từ từ tìm lại.” Anh cũng không có nói không sao, anh không cách nào mà nói không sao.

Anh nói không nên lời, anh thật bị thương, xác thực là cảm thấy không thoải mái, anh sẽ không lừa gạt bảo bối, đây là ước định giữa anh và bảo bối.

“Bảo bối, chúng ta làm lại từ đầu.” Phó Quân Hoàng lặp lại lời nói, “Em là vợ của anh. Em đã nói sau này sẽ không có bạn trai, anh không có bạn gái, chúng ta chỉ cần đối phương, em là bảo bối của anh, anh là người em trân ái, không có người khác, cứ như vậy.”

“Được. Chúng ta làm lại một lần nữa.” Hương vị của hơi thở càng ngày càng quen thuộc, hình ảnh trong đầu cũng dần dần hiện rõ lên.

Cô từ trong ngực của Phó Quân Hoàng ngẩng lên, cô nhìn Phó Quân Hoàng, gắt gao nhìn.

Phó Quân Hoàng không hề động, anh để cho cô nhìn, anh muốn cô đem chính mình (Phó Quân Hoàng) khám nhập vào đầu cô, như vậy, về sau cô sẽ không bao giờ quên anh nữa.

Anh chỉ nghĩ đơn giản như thế.

Ánh mắt của An Nhiên mở càng lớn.

Trong đầu có nhiều hình ảnh hiện lên, tựa như một chuỗi ảnh nhanh chóng xuất hiện, cơ hồ mỗi một tấm ảnh đều có sự xuất hiện của người này.

Cô nhìn thấy một người đang ôm cô khi cô đầy máu, cô thấy anh đang ôm cô chạy vào bệnh viện, cô nhìn thấy anh ngồi cạnh giường bệnh mà hôn cô, cô còn nhìn thấy thân người cương trực của anh đứng bên ngoài phòng sản sóc đặc biệt mà chờ cô...

Mỗi một hình ảnh đều có anh tồn tại.

Cô nghe được anh nói: Bảo bối, chúng ta về nhà.

Cô nghe được cô đang nói: Lão soái ca, anh thật đáng yêu.

An Nhiên đột nhiên bật cười, vẻ mặt của Phó Quân Hoàng ngỡ ngàng, cô cười ngã vào trong lòng của anh, nhưng hình ảnh trong đầu không có kết thúc, không ngừng hiện lên, rất nhiều rất nhiều, lộn xộn làm cho cô không biết đến cùng người nào mới thực là cô.

Nhưng may mắn là, cô biết được anh, cô nhớ được anh.

“Lão soái ca..” Cúi đầu, âm thanh nghẹn ngào vang lên trong xe.

Cô cảm giác được thân thể của anh cứng ngắc.

“Lão soái ca, anh nói, em làm sao có thể quên được anh?” Âm thanh của An Nhiên tràn đầy tự giễu.

Cô biết rõ Catherine không có lòng tốt, cô rõ ràng đã đề phòng ả ta, nhưng cuối cùng vẫn mắc bẫy.

Con người tối đen dừng trên một người đang dựa vào người mình, tay dè dặt đặt trên lưng cô, sau đó, từ từ, vỗ về cô nhẹ nhàng, nhưng con người đen nhánh dần dần sáng lên.

Phó Quân Hoàng không trở về bộ đội.

An Nhiên tuy rằng nhớ được anh, nhưng những người khác cô có chút mơ hồ, anh mang An Nhiên đến thẳng bệnh viện, không bắt số mà mang đến thẳng phòng của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật là một bác sĩ thiên tài, cậu ta có thể chữa trị được mọi thứ, về phương diện trị liệu tâm lý, có ít người biết nhưng cậu ta là một cao thủ trong lĩnh vực này.

Khi bọn họ (Phó Quân Hoàng cùng Phó An Nhiên) đến, Bùi Thanh Dật cảm thấy mùi phần kì quái, càng kì lạ hơn, là hai người họ Phó cùng đến, trước đây khi thấy bọn họ, không phải là một người nằm một người lạnh nhạt, hiện tại thấy hai người đi chung đứng trước mặt cậu, thì không nhiều lắm.

“Mang thai?” Thân người Bùi Thanh Dật cao to mặc áo blouse trắng, trong túi áo ở ngực có gắn một cây viết, anh ngồi trên ghế dựa ra đằng sau, một mặt cười cười.

An Nhiên nhú mày, đối với người trước mặt, cô không có ấn tượng.

Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, ổn định chỗ ngồi cho cô, âm thanh lạnh lẽo cứng rắn chậm rãi vang lên, “Kí ức bị mất.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 116: CHƯƠNG 83: EM LÀ CỦA ANH, ANH LÀ CỦA EM(2).

Bùi Thanh Dật ngạc nhiên, tầm mắt của anh ta nhìn trên người An Nhiên, khi nhìn thấy cô nhũ mào, anh ta vui vẻ, “A, a cô cũng có một ngày như vậy? Thật là không dễ.” Lúc trước cả ngày cô đều bóc lột anh ta, đáng đời, gặp xui xẻo rồi nha?

“Bùi Thanh Dật.” Phó Quân Hoàng nhìn anh ta, con ngươi tràn đầy uy hiếp.

Bùi Thanh Dật nâng tay, che che giấu giấu bản thân đang cười, “Khụ, xin lỗi, số lần là cô ấy ngã xuống không nhiều, cho nên tôi mới muốn cười trước.” Nói xong, Bùi Thanh Dật không để ý sau này mình có bị Phó An Nhiên hay Phó Quân Hoàng diệt khẩu hay không, anh ta chạy đến phòng nghỉ của bản thân là cười lớn lên.

An Nhiên ngẩng đầu nhìn Phó Quân Hoàng, con ngươi mang chút sát ý.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng trấn an cô, “Y thuật tốt”. Nếu không phải vì ba chữ này, thì hiện tại Bùi Thanh Dật nhất định đã bị Phó Quân Hoàng đánh bị thương.

Mười phút sau, Bùi Thanh Dật sửa sang lại bản thân, từ trong phòng đi ra, anh ta nhẹ giọng ho khan vài tiếng, mới hỏi An Nhiên:

“Làm sao bị người ta hạ thủ?” Được rồi, anh nhìn không nổi, vừa thấy An Nhiên như vậy thì anh rất muốn cười một lần nữa.

“Thôi miên. Tỉnh đầu.” An Nhiên chỉ nhớ rõ hai cảnh tượng.

Bùi Thanh Dật gạt đầu, tỏ vẻ đã biết.

“Là một loại thủ pháp đơn giản. Không có ai có thể đem kí ức xoá đi hết, bọn họ chỉ đem kí ức niêm phong lại thôi. Hơn nữa, kỹ thuật của người kia không đủ cao, nếu như là tôi, tôi còn có thể bóp méo kí ức của cô.” Bùi Thanh Dật không chú ý đến ánh mắt kịch liệt của Phó Quân Hoàng nhìn trên người mình, ha ha nói xong.

“Có thể khôi phục lại như cũ không?” Phó Quân Hoàng hỏi anh ta.

“Nếu như dựa vào người khác thì không được, chỉ có thể tựa dựa vào bản thân mà tỉnh lại.” Bùi Thanh Dật hảo tâm nhìn khuôn mặt lạnh băng của Phó Quân Hoàng, sau đó mới chậm rãi nói, “Thế nhưng, ai bảo người kia gặp phải tôi? Yên tâm đi, không tốn nhiều thời gian, tôi có thể làm cho bảo bối của anh khôi phục lại như cũ.”

An Nhiên thờ ra.

“Đến đây, Phó tiểu thư, đi theo tôi vào bên trong nằm xuống.” Nói xong, Bùi Thanh Dật đẩy cửa vào một gian phòng, ở trong đó có tất cả có thiết bị hầu như là mọi thứ đều có.

An Nhiên không chút do dự là bước vào.

“Hắc, cô bây giờ không biết tôi, cô không sợ ở trong đó tôi làm gì cô ư?” Bùi Thanh Dật có chút kinh ngạc nhìn hành động của An Nhiên, trong kí ức của hắn, tính cách của người này rất cao.

“Anh là do anh ấy giới thiệu.” Ở đây, “anh ấy” chính là Phó Quân Hoàng.

“Ý của cô nói, cô không tin tôi, nhưng cô tin tưởng anh ta phải không?” Bùi Thanh Dật dựa người trên tường, cười híp mắt nhìn An Nhiên.

Biểu cảm của An Nhiên không thay đổi, hiển nhiên là đồng ý với lời nói của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật cũng không nói gì, nhún vai, bước nhanh vào.

Khi Phó Quân Hoàng muốn đi theo thì bị ngăn cản.

“Anh nên ở chỗ này chờ đi, yên tâm, trong máy tính quan sát có thể nhìn thấy rõ ràng, anh có thể ngồi ở chỗ kia mà quan sát.” Nguyên tắc của anh (Bùi Thanh Dật) đều là, khi tiến hành trị liệu, thì không cho phép có sự xuất hiện của người thứ ba.

Có thể để cho Phó Quân Hoàng theo dõi từ máy tính quan sát đã là sự nhượng bộ rất lớn rồi.

Ở một bên khác.

Tại phòng Hội học sinh, văn phòng của Sở An Tu.

“Tra được thân phận của bọn họ không?” Lãnh Hạo ngồi trên sofa, biểu cảm trước sau như một là một mặt than.

Sở An Tu lắc đầu, “Không dễ dàng như vậy.” Mấy người kia đột nhiên như thê, không tra được thân phận của bọn họ.

Mà mấy người trao đổi cũng là giả, bọn họ trộm thông tin của người khác, sửa lại thông tin cùng ảnh chụp trên hồ sơ, lúc đó bọn họ chưa xâm nhập truy tra, không nghĩ đến, lại có sai sót lớn ở chỗ này.

Bọn họ (người của Sở An Tu) cảm thấy kì quái là học sinh Anh Quốc đã đi đâu.

Sau đó, bọn họ đi hỏi thăm mới biết là sau ngày phỏng vấn đầu tiên, bởi vì có việc xảy ra, nên ngày hôm sau tất cả đã rời đi, mà sau đó bọn họ nhìn thấy người ở lại toàn bộ đã cải trang.

Quả nhiên bọn họ (nhóm người Sở An Tu) quá bất cẩn rồi.

“Hiện tại quân chủ thế nào?” Sở An Tu nói lời này là hỏi Lam Nhượng Khê.

Sắc mặt của Lam Nhượng Khê không tốt, “ Vừa mới nhận được tin, đã tìm được, bị vị kia mang đi. “Mà là cô nghe nói, tình hình của quân chủ hiện tại không tốt lắm

Biểu cảm của Lãnh Hạo cũng khá khó coi, hẳn nhận được tin là quân chủ hầu như đã quên hết mọi người.

Chỉ trong một thời gian ngắn, quân chủ đã quên hết mọi người.

Tay thả ở hai bên đầu gối, đột nhiên nắm chặt.

“ Có người nhắm vào quân chủ. “ Âm thanh của Lam Nhượng Khê nhận nhặt, trong đầu tự nhiên hiện lên gương mặt của Phó Quân Hoàng, khi đó là cô bị đuổi giết thì xuất hiện bóng người đó.

Cô biết cô không nên hoài nghi người đó, nhưng lúc đó rõ ràng cô nhìn thấy anh ta.

Cô có nói với quân chủ, nhưng quân chủ vẫn không quan tâm đến việc này.

Cô biết, quân chủ không tin.

Đã không tin, cô chỉ có thể không ngừng thăm dò, không ngừng tìm điểm khả nghi, nhưng cho đến bây giờ, cô không tra được tin tức gì.

“ Nếu người này chỉ một mình có thể điều tra chứ ? “ Bên trong phòng có một âm thanh lưu manh vang lên, tầm mắt Vương Thế Kiệt dừng trên người Lam Nhượng Khê, biểu cảm có chút quái dị, “ Người lúc trước truy giết cô không chừng là nhắm vào quân chủ của cô. “

Sắc mặt của Lam Nhượng Khê bỗng chốc thay đổi.

Cô thế nào mà không nghĩ ra, làm sao mà quân chủ có thể đồng ý cho vị thiếu gia này tiến vào hội học sinh của Ngân Dực chứ, đến cùng là quân chủ xem trọng cậu ta cái gì ?

“ Không, là nhắm vào Tôn gia, không phải nhắm vào quân chủ. “ Cô có thể cảm nhận được, nhất định là Chu Tân Quốc đã biết được chuyện không nên biết, nên bị người ta diệt khẩu, nhưng cô không nghĩ tới cô trở thành cá mắc lưới mà thôi.

Vương Thế Kiệt nhíu mày.

“ Tôi không hiểu, giá trị con người cô là cả trăm vạn, làm sao mà cam tâm làm thuộc hạ của Phó An Nhiên ? “ Vương Thế Kiệt nghi hoặc nhìn Lam Nhượng Khê.

Khi cậu ta hỏi vấn đề này thì mọi người nhìn cậu ta chằm chằm.

Lam Nhượng Khê cười nhạt , “ Vậy cậu thì sao ? Tài sản của cậu phong phú, có thể tiếp tục làm nhị thế chủ của cậu, vì sao muốn gia nhập cùng chúng tôi ? “

Vương Thế Kiệt ngẩn cả người.

Trong tức khắc cậu không biết trả lời thế nào.

“ Thú vị ? “ Lam Nhượng Khê cười nhạt, trưng gương mặt ngự ty trào phúng nói, “ Vương Thế Kiệt, nếu như cậu ôm tâm tư này là gia nhập, thì không có cách nào hoà nhập cùng chúng tôi. Tôi khuyên cậu, nên rời đi. Tất nhiên, nếu sau khi cậu rời đi, mà tiết lộ một chút gì về Vô Xá hay chuyện của quân chủ, tôi sẽ rất vui cho cậu biết kết quả mà cậu sẽ đối mặt. “

Ở đây Lam Nhượng Khê không phải là uy hiếp.

Vương Thế Kiệt có thể bảo đảm, chỉ cần cậu ta để lộ chuyện của Vô Xá hay chuyện của Phó An Nhiên, cô (Lam Nhượng Khê) lập tức giết chết cậu ta.

“ Sở An Tu, tôi không nghĩ đến ở Vô Xá lại xuất hiện một tên phản bội. “ Tiếng nói lạnh băng của Lãnh Hạo vang lên trong phòng, cường độ nói lớn.

Vương Thế Kiệt không đồng ý, “ Anh có ý gì ! “

Lãnh Hạo cũng không nhìn cậu ta, chỉ đứng lên, dưới ánh mắt lạnh băng của Lam Nhược Khê, rút một con dao trong đôi giày, dưới ánh đèn con dao phản xạ, một tia ánh mắt lạnh lẽo.

Bên trong văn phòng của Sở An Tu, đều là người được đề bạt, có thể bước vào văn phòng, nhìn thấy Lam Nhược Khê cùng Lãnh Hạo, có thể thấy được là khoảng cách để bước vào Vô Xá là không xa.

Sở An Tu nhìn biểu cảm cùng hành động của Lãnh Hạo, sắc mặt bỗng chốc trầm xuống, ánh mắt cũng trở nên âm trầm.

Có người phản bội

Cả người của Lam Nhược Khê vùi vào trong sofa, con ngươi sắc bén nhìn trên người Lãnh Hạo.

Người nọ là một gã cán sự trong hội học sinh, làm việc đều đúng nguyên tắc, sau này chủ động tìm Sở An Tu, nói là muốn gia nhập Âm bộ.

Lúc đó, Sở An Tu không suy nghĩ nhiều, trực đến đem gã ta đến gặp Độc Cô Uyên Ảnh, sau này mọi phương diện của gã đều phù hợp với tiêu chuẩn, một đường đề bạt, mãi đến hiện tại là một thành viên ở văn phòng.

Chỉ là, gã ta sẽ là người phản bội sao ?

“ Vừa rồi mày làm gì ? “ Lãnh Hạo không tiếp tục tiến về phía trước, hần nhìn người nọ, con ngươi lạnh nhạt, biểu cảm không chút phập phồng do dự.

“ Không...Không làm gì cả. “ Biểu cảm của gã tự nhiên, chỉ là nói chuyện có chút cà lăm.

“ Phải không ? “ Lúc này, Lam Nhược Khê không biết khi nào đã đứng sau gã ta, gã cảm thấy đồ vật trên tay mình không còn, gã cả kinh, trở tay muốn cướp, thế nhưng gã còn chưa hành động thì đã bị Lãnh Hạo đá một đá té trên mặt đất !

Gã ta còn chưa kịp bò lên thì bị Lãnh Hạo đá một đá nữa vào đầu !

Gã ta không đứng lên nổi chỉ có thể lớn tiếng nói, “ Tôi...Không phải, Không phải ! “

Lam Nhược Khê ngồi xổm trước mặt hắn, lấy di động chia trước mặt gã, cười, “ Nào, chúng tao biết không phải mày, chỉ muốn nhìn di động của mày một chút, mở điện thoại. “

Biểu cảm của gã ta cứng lại.

“ Nào, nói mật mã cho tao. “ Biểu cảm của Lam Nhược Khê không thay đổi, lạnh nhạt nói.

“ Tôi... quên. “

Sở An Tu lắc đầu, người này xem như đã xong.

Lấy điện thoại để trên tay từ từ nhìn, gương mặt của Lam Nhược Khê mang theo một tia cười bí hiểm, “ Vừa mới cho mày một cơ hội, mày đã không sử dụng. “

Độc Cô Uyên Ảnh hừ lạnh, lạnh mặt nhìn, cậu ta nhìn chằm chọc cái tên trên mặt đất.

Cùng Lam Nhược Khê đùa giỡn tâm cơ ? Chỉ có thể chết.

Không bao lâu, di động bị phá mật mã, trên di động có một mẫu tin chưa được gửi đi.

Lam Nhược Khê nhìn liền bật cười, “ Nào, nói với tao, người kia là ai, hửm ? “

Đưa mẫu tin trên điện thoại đặt trước mặt gã ta, thấp giọng hỏi.

Trên đó chỉ có một chữ tên của một người “ Cửu “, trong tin nhắn chưa gửi đi là : Cô ấy không có việc gì, đã được mang đi. Hiện tại không biết ở đâu.

Gã ta mím môi không nói chuyện.

“ Không nói ? Không sao. “ Trên mặt Lam Nhược Khê mang theo một chút ý cười, “ Đúng lúc là Vô Xá vừa đổi nơi đóng quân, xem như mày là người khách đầu tiên của Vô Xá. “

Vô Xá.

Sắc mặt của gã ta bỗng chốc trắng bệch.

Gã có thể tiến vào văn phòng này, thì cũng đã ít nhiều nghe được người khác nói về Vô Xá, gã nghe được thủ đoạn của những người đó, cũng nghe được khi bước vào đều là sống không bằng chết, gã, gã không muốn vào !

“Không, không... “

“Không sao, khi trở ra, cái gì mà cũng có thể nói. “

Người của Lãnh Hạo mang gã đi ra, về phần đi đâu thì không ai biết.

“Xem ra về sau, phải xét duyệt cao hơn. “ Gần đây mặc kệ là Vô Xá hay Ngân Dục đều có nội gian, chuyện này đã đi quá xa rồi.

Sắc mặt của Sở An Tu cùng Độc Cô Uyên Ảnh rất khó coi.

Thuộc hạ của bọn họ làm chuyện như vậy, làm sao mà sắc mặt của bọn họ có thể tốt ?

Trong lúc này.

Tại bệnh viện tư nhân.

Sắc mặt Bùi Thanh Dật ngưng trọng nhìn An Nhiên đang nhú mày nằm trên giường, tiếng nói của anh cực kì nhẹ:

“Không sao, tiếp tục tiến lên phía trước, cô nhìn thấy gì? Hả? Nói với tôi.”

Anh không có được đáp án, môi của cô nhếch lên, tựa như cô đang che giấu một cái gì, anh không thể đi vào thăm dò.

Thoạt nhìn An Nhiên cực kì khó chịu, hai tay của cô nắm chặt, biểu cảm thống khổ, đột nhiên ----

A-----

Cô thống khổ kêu to thành tiếng.

Mà Phó Quân Hoàng đang ngồi trước máy tính đã đứng dậy, đi thẳng đến phòng trị liệu----!

HẾT CHƯƠNG 83

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: BỒI VÌ MẸ RẤT YÊU CON (1)

Nguyên bản An Nhiên còn nằm trên giường đột nhiên mở mắt, con người đại ra nhìn trần nhà, đồng tử mở lớn, con người, ả giấu một giọt nước mắt chưa rơi xuống.

“Phó An Nhiên, cô nghe được lời tôi nói không?” Tay của Bùi Thanh Dật vẫy vẫy trước mặt của An Nhiên, mắt của cô vẫn chưa động, sắc mặt căng thẳng nhìn An Nhiên.

Cô không nghe được thứ gì cả.

Phó Quân Hoàng một thân nghiêm nghị đẩy cửa bước vào, con người sắc bén nhìn trên người của Bùi Thanh Dật.

Bùi Thanh Dật nâng tay, làm động tác ra hiệu cho Phó Quân Hoàng không làm ra tiếng động, Phó Quân Hoàng không nói, đi đến bên người An Nhiên, sắc mặt căng thẳng.

“Không...Không...” Tiếng nói yếu ớt thống khổ vang lên, trên trán rịn đầy mồ hôi, tay đặt trên người nắm chặt lại, “Không muốn...” Tiếng nói khô khốc vang lên đầy bất lực cùng sợ hãi.

Phó Quân Hoàng muốn bước lên lay An Nhiên tỉnh lại, nhưng khi anh vừa tiến lên một bước thì đã bị Bùi Thanh Dật ngăn cản!

“Hiện tại anh không thể đụng vào cô ấy!”

Thế nhưng Phó Quân Hoàng này là ai? Anh trở tay đem Bùi Thanh Dật đẩy ra, đôi mắt như chim ưng nhìn thẳng Bùi Thanh Dật.

“Nếu như anh muốn cô ấy thác loạn, thì anh đi đến đi.” Bùi Thanh Dật xoa cổ tay của mình, lông mày cau lại, buồn bực nói.

Tình huống của An Nhiên bây giờ rất nguy hiểm, tựa như An Nhiên muốn nói cái gì nhưng không nói được, cô bây giờ không thể nghe được tiếng của anh, nên như cô ở luôn trong mộng, không về được, vậy...

Tầm mắt không tự chủ được dùng trên bóng người như thanh kiếm, Bùi Thanh Dật hít một hơi thật sâu, mặc dù anh (Phó Quân Hoàng) bất động, cô cũng sẽ tỉnh lại, cô gái này, so với trong tưởng tượng của anh (Bùi Thanh Dật) rất cường hãn.

Trong con người của An Nhiên tràn đầy hoảng sợ, thân thể của cô không ngừng run rẩy, tựa như cô đang gặp phải nguy hiểm.

“Không, không...” Trong mộng An Nhiên không ngừng lui về sau, không ngừng lắc đầu, hai tay chấp sau lưng, một cô gái nhỏ mặc một bộ váy hồng nhạt, thoát nhìn giống như một cô công chúa nhỏ.

“Hiện tại con đã bốn tuổi, lớn rồi, sau con lại yếu đuối đến vậy, sao có thể trở thành đương gia của Tần môn? Lại đây, giết cô ta!” Tiếng nói nghiêm nghị bên trong thẳm đầy bất nản cùng tức giận, “Không thì để ta trực tiếp phế con!”

Cô gái nhỏ không ngừng lui về sau, đến khi phía sau lưng có một thân thể ấm áp, ngẩng đầu, là một người mang kính râm mặt không biểu cảm, người kia nói:

“Tiểu thư, chỉ cần giết bà ta, cô có thể giải thoát rồi.”

Tần Lam nhỏ nhìn người đang quỳ trên mặt đất, đôi mắt rung rung nhìn về cô gái đang cười, lần đầu tiên cô cảm thấy mình đau lòng như vậy.

“Cha, con...con có thể đi giết người khác, không muốn, không muốn...” Không nên giết mẹ của cô, đó là người duy nhất trên thế giới cô không thể giết.

“Câm miệng!” Tiếng rống giận mà lại nghiêm khắc làm cho cô cả kinh, cô bị dọa đến không dám nói lời nào, môi của cô run run, trong con người thẳm đầy kinh hoàng cùng luống cuống.

“Là người họ Tần, không được nói không! Nếu không người đàn bà đó sẽ là điểm yếu của con, mà người họ Tần không nên có điểm yếu!” Người ngồi trên xích đu đưa giỡn một thiết cầu vàng, con người âm vụ nhìn Tiểu Tần Lam bốn tuổi.

Tiểu Tần Lam bị dọa sợ đến run rẩy cả hai vai, cô nhìn người phụ nữ quỳ dưới đất cười với cô, cô không hiểu, tại sao đến lúc này, bà ấy có thể vẫn cười được.

“Không được cười, không được cười!” Cô lớn tiếng nói với bà ấy, “Mẹ sẽ chết, ông ta muốn giết mẹ, mẹ vì sao còn cười.” Cô không khóc, nhưng rất sợ hãi.

“Bởi vì, mẹ yêu con.” Bà ấy nói với cô như vậy.

Bởi vì mẹ yêu con.

Bên trong tiếng nói chậm chạp là sự nhu ý tràn đầy, cô nhìn khoé mắt mang ý cười của bà ấy, mặc dù trong con người bà ấy tràn đầy nước mắt, mặc dù bà ấy rất sợ hãi, thân thể đang run, nhưng bà lại yêu thương đứa trẻ đó rất nhiều, ngày từ đầu bà biết kết cục của bản thân, bà chỉ muốn cho đứa trẻ này trải qua những ngày vui vẻ mà thôi.

Một câu nói, nước mắt liên tục rơi xuống gương mặt nhỏ nhỏ của tiểu Tần Lam.

Sau này nước mắt sẽ không rơi xuống trên mặt cô nữa, đây là lần đầu tiên cô không chịu nổi mà để nước mắt rơi.

Pằng---

Tiếng súng không có bất kì dấu hiệu nào vang lên, đồng tử của tiểu Tần Lam đột nhiên co rút!

Cô nhìn thấy người mỉm cười ở trước mặt cô ngã xuống, cô nhìn thấy bà ấy thống khổ ôm chặt hai chân mình, mặc dù là vậy, bà ấy vẫn cười.

Thời gian dường như dừng lại.

Tiểu Tần Lam hơi giương môi, nhưng không phát ra bất kì âm thanh nào.

“Người họ Tần không cần thứ yêu thương nào!” Khói trắng còn bốc lên ở họng súng, họng súng như có như không chĩa vào người phụ nữ còn đang mỉm cười, tiếng nói không chút tình cảm nào vang lên trong căn phòng tĩnh mịch.

Tiểu Tần Lam ngẩng đầu, con người an tĩnh tĩnh khiết rơi vào bóng người phía trên, “Ba, mẹ đối với ông là gì?” Tiếng nói non nớt nhưng nghiêm nghị vang lên.

“Công cụ.” Tiếng nói băng hàn lạnh nhạt vang lên.

“Chỉ là công cụ.”

“Người họ Tần, không cần tình cảm. Loại tình cảm giả dối gì đó, chỉ có thể trở thành uy hiếp ! Sẽ làm cho con trở nên yếu đuối vô năng ! Tần Lam, con nhớ kĩ cho ta, trong thế giới của con, chỉ có thể có lợi ích cùng quyền lợi ! “

“ Không... Ông nói không đúng ! “ Bàn tay nhỏ nắm chặt, con người tinh khiết không cách nào che giấu sợ hãi.

Đây là lần đầu tiên cô nói không với cha của mình, cô không phải là không giết người, khi cô còn rất nhỏ, cô có thể nắm chặt súng, cô thấy qua máu, cô không e ngại giết người, nhưng tại sao cha cô lại tàn nhẫn như vậy ?

“ Không đúng ? “ Thân ảnh kia chợt nổi giận, “ Ta nói vĩnh viễn là đúng, trừ phi có một ngày con mạnh hơn ta, đánh bại ta, cướp đi vị trí của ta ! Bằng không vĩnh viễn con phải nghe theo ta ! “

Tiểu Tần Lam giống như bị đóng đinh tại chỗ, cô kinh ngạc nhìn ông ta, bước chân không tự chủ lùi về sau. Nhưng bóng người ở phía sau lưng cô không rời đi, cô không thể lui được nữa, cô cắn môi dưới, mãi đến khi trong miệng tràn ngập vị máu tươi cô quật cường không nhả ra.

“ Con đánh bại cha, thì có thể không giết bà ấy, đúng không ? “ Đây là hi vọng còn sót lại trong cô.

Thân ảnh kia nở nụ cười, ông ta đứng lên từ sofa, đi đến trước mặt cô, tay nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt cô, tiếng nói thanh nhã hững hờ vang lên, “ Lam Lam, nên biết nghe lời. “

Hành động vuốt ve của ông ta, làm thân thể cô không tự chủ được run run, cô ra vẻ trấn định nhìn ông ta, “ Con... Con nghe lời, không cần giết bà ấy, con nghe lời, con... “

“ Giết bà ta. “ Tiếng nói thanh nhã chợt biến đổi, “ Giết bà ta thì con có thể giải thoát rồi, sau này, con không còn gì để lo sợ. “

Tầm mắt nhìn người phụ nữ nằm trên mặt đất, sắc mặt của bà ấy dần trắng bệch do mất máu quá nhiều, bà ấy một tay ôm máu trên đùi, con người tràn đầy nhu hoà, bà ấy ôn nhu nhìn cô, khoé môi nổi lên một ý cười.

“ Không sao. “ Bà ấy giương môi, không có phát ra âm thanh, nhưng tiểu Tần Lam nhìn thấy được rõ ràng, “ Bé ngoan, giết mẹ đi. “

Lời nói mềm mại đến dường nào.

Bé ngoan, giết mẹ đi.

“ OK. “ Bàn tay xoa trên mặt tiểu Tần Lam chợt dừng lại, “ Con không biết người đàn bà này, thì... “

“ Không ! Con giết ! Con giết ! “ tiểu Tần Lam chợt đánh gãy lời nói của người nọ, tầm mắt dừng trên ba của cô, con người mang đầy vẻ kiên định, “ Con sẽ giết bà ấy. “

Người kia nở nụ cười, gương mặt tuấn tú hiện lên một tia hài lòng, “ Bây giờ con còn quá nhỏ, ta có thể cho con thời gian. Mười lăm phút sau, ta phải biết được kết quả. “ Nói xong, xoay người rời đi.

Gần như trong nháy mắt, trong phòng chỉ còn có hai mẹ con cô.

Tiểu Tần Lam nghiêng ngã chao đảo chạy đến trước người phụ nữ, cô luống cuống nhìn trên đùi bà ấy không ngừng chảy máu, nước mắt bỗng chốc rơi xuống.

Ngón tay lạnh lẽo lau đi nước mắt trên mặt cô, cô ngẩng đầu nhìn đôi mắt nhu hoà, “ Không khóc. “

“ Con cứu không được mẹ, con cứu không được mẹ... “ Tiểu Tần Lam gất gao ôm đùi bị thương của bà ấy, biểu cảm bất lực, “ Ông ta muốn giết mẹ, con không đánh lại ông ta, không cứu được mẹ, con... “

Bàn tay nhanh nhẹ bịt chặt môi của cô, người phụ nữ cười ôn nhu, “ Đứa trẻ ngốc, mẹ biết, mẹ đều biết. “

“ Con.. “

“ Thời gian của mẹ không còn nhiều, chúng ta cùng nhau nói chuyện một chút có được không? “

Tiểu Tần Lam không biết vì sao đến giờ mà bà ấy còn bình tĩnh như vậy, mẹ của cô là một người phụ nữ rất xinh đẹp, bà ấy rất lạnh nhạt đối mặt với mọi chuyện, mặc kệ là cha của cô có bao nhiêu tàn bạo đối với người, nhưng biểu cảm của bà luôn nhàn nhạt, thậm chí khoé môi còn mang theo một chút ý cười nhàn nhạt.

Toàn bộ người của Tần môn đều biết, phu nhân của môn chủ là một người phụ nữ rất ôn nhu.

Trước đó, tựa như mọi người đều nói Môn chủ Tần môn Tần Ngự yêu tha thiết vị phu nhân Tần môn, Cố Diễm Nhiên. Ở bên ngoài, khi Tần Ngự chưa gặp Cố Diễm Nhiên thì Tần Ngự ông ta không kiêng kị nam nữ, nhưng khi Tần Ngự gặp Cố Diễm Nhiên thì ông ta bắt đầu giữ mình trong sạch, cơ hồ ông ta đem mọi thứ tốt nhất cho người phụ nữ đó...

Tiểu Tần Lam luôn cho rằng, cô có cha mẹ cực kì yêu thương nhau, cô luôn luôn cho rằng, mặc dù cha cô bảo cô đi giết người, cô đều thờ ơ, bởi vì cô tin tưởng, cha cô cực kì yêu thương cô.

Nhưng đến một ngày mọi chuyện cô cho là đúng toàn bộ bị phanh phui.

Tựa như là lời nói dối thông thường, mọi chuyện xung quanh cô đều là diễn trò.

Thế giới trước mắt cô đột nhiên sụp đổ.

“Bảo bối, con sẽ trở nên cường đại, đúng không?” Cổ Diễm Nhiên nhìn cô, vẫn cười nhu hoà như trước.

Tiểu Tần Lam mãnh liệt gật đầu, “Con sẽ, sẽ trở nên cường đại...” Bảo vệ mẹ.

Ba chữ cuối cùng cô không nói ra miệng.

Hiện tại, không bảo vệ được bà, không bảo vệ được mẹ của mình, hiện tại cô còn quá nhỏ xác thực là không thể chịu nổi một đòn.

“Đứa trẻ tốt. Nhớ kĩ, sự đau khổ hiện tại con chịu chính là sự an ổn êm đẹp cho sau này, khổ sở chỉ cần nhìn một chút sẽ qua.” Cổ Diễm Nhiên đem tiểu Tần Lam ôm vào lòng, hai tay ôm đầu cô, tiểu Tần Lam không nhìn thấy được biểu cảm của bà, cô chỉ có thể nghe được âm thanh ôn hoà của bà vang lên, “Về sao con sẽ hạnh phúc, con sẽ tìm người bảo vệ con như bảo bối, con sẽ đến một thế giới thuộc về của con. Chỉ cần kiên nhẫn trôi qua, thì sẽ tốt.”

Tiểu Tần Lam không hiểu ngẩng đầu.

Cổ Diễm Nhiên nhẹ nhàng hôn vào trán của cô, “Tin tưởng mẹ sao?”

Tiểu Tần Lam gật đầu.

“Tin tưởng mẹ thì phải cẩn thận mà sống sót, dù khổ thế nào dù mệt mỏi thế nào cũng phải tìm cách mà sinh tồn, phải kiên trì bước tiếp, con phải tin tưởng hạnh phúc mà con sẽ tìm được, biết không?”

“Vì sao?” Vì sao không kiên trì nổi nữa mà còn muốn tin tưởng? Một người duy nhất tốt với cô sẽ chết, vì sao còn phải làm cho cô tin cô sẽ tìm được hạnh phúc của mình? Không, cô đã không còn cách nào để tin tưởng bất kì kẻ nào nữa, người họ Tần không cần tình cảm, càng không cần tin bất kì ai.

“Bởi vì, có một đứa trẻ đang sinh ra, đang chờ đợi con, chờ con rất cực khổ.” Bà ấy cười đến nhu hoà, bà ấy vuốt ve mái tóc cô, “Đứa trẻ ấy cũng trải qua nhiều khổ cực, khi các con thấy được nhau, mẹ tin rằng, con sẽ thích đứa trẻ đó.”

Tiểu Tần Lam vẫn không hiểu.

Cô nhìn thấy bà ấy đang cười, bà ấy hít một hơi thật sâu nhìn cô, cô nghe được âm thanh nhu hoà bên tai cô vang lên, bà ấy nói:

“Đứa nhỏ, đã đến lúc, giết mẹ.”

Nhìn xem, một lời nói cỡ nào đơn giản, cỡ nào lạnh nhạt.

“Vì sao mẹ không sợ?” Cô nhìn mẹ của mình dưới hòng súng, cô vật vờ hỏi.

“Bởi vì mẹ rất yêu con.” Vẫn là câu trả lời đó.

Bởi vì mẹ rất yêu con.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: BỞI VÌ MẸ RẤT YÊU CON (2)

Ở trong mộng An Nhiên nhìn thấy tiểu Tần Lam mở to mắt giờ súng, nhắm ngay ngực của Cổ Diễm Nhiên, cắn chặt môi dưới, nhìn bà đang mỉm cười, bóp cò súng ----

Cô không muốn để cho bà thống khổ, cô muốn bà không cảm thấy đau đớn khi chết đi.

Cô biết, nếu cô không động thủ thì Tần Ngự cũng có biện pháp làm cho cô động thủ, lúc ấy, mẹ của cô sẽ chết đi mà rất thống khổ, bà ấy sẽ nhận mọi nhục nhã....

Cô muốn làm cho mẹ cô tôn nghiêm mà ôn nhu rồi đi.

Khi cửa phòng bị đẩy ra, tiểu Tần Lam bị người của Tần Ngự mang đi, khuôn mặt tuần tú của Tần Ngự mang theo một chút băng hàn, nhưng nhiều hơn đó là ý cười, tuy rằng, nụ cười kia rất lạnh.

“Không hồ là đứa nhỏ họ Tần. Tốt lắm, hiện tại con có thể đi ra ngoài.”

Tiểu Tần Lam gần như máy móc rời khỏi.

Khi An Nhiên chưa trùng sinh, khi cô vẫn còn là Tần Lam, cô cũng mơ thấy một số hình ảnh, tuy nhiên mỗi lần mơ thấy chỗ này đều khi ngăn cản, khi cô trùng sinh thành An Nhiên, giấc mộng cũng thiếu hình ảnh này nhưng mà mọi hình ảnh đều giống nhau.

Chỉ là lần này, cô không nghĩ tới hình ảnh trong mơ được kéo dài thêm.

Trong phòng cánh cửa được đóng lại, cô nhìn thấy rõ được người đàn ông cười lạnh kia có bao nhiêu hốt hoảng, luống cuống chạy đến trước người đang nằm trên mặt đất, ông ta ôm lấy bà ấy, gắt gao ôm.

An Nhiên chưa gặp qua vẻ mặt như vậy của Tần Ngự, trong ấn tượng của cô, Tần Ngự là một người đàn ông cực kì hung hăng mà lại bá đạo ngông cuồng, ông ta đứng ở đỉnh thế giới, trên thế giới này không có bất luận kẻ nào uy hiếp được đến tính mạng của ông ta.

Nhưng lúc này, cũng là lần đầu tiên cô thấy khuôn mặt sợ hãi cùng bất an của ông ta.

“Điềm Nhiên, Cổ Điềm Nhiên, bà chưa hề rời đi phải không? Cổ Điềm Nhiên, tôi lệnh cho bà, lập tức tỉnh lại cho tôi! “Ông ta gắt gao ôm bà ấy, dùng sức ôm bà ấy, như là muốn đem bà ấy khảm vào thân thể của ông ta.

An Nhiên không hiểu, không rõ.

Rõ ràng là ông ta hạ mệnh lệnh, vì sao còn làm vậy...Biểu cảm vậy? Ông ta muốn diễn cho ai xem

Hình ảnh đột nhiên chuyển đến khi cô được 13 tuổi, cô cảm khẩu súng lạnh nhạt nhìn Tần Ngự, gương mặt non nớt của cô không chút biểu cảm, cô nói:

“Cha, hiện tại tôi mạnh hơn ông.”

“Ừ, không hồ là đứa trẻ của họ Tần.” Vẻ mặt của ông ta không thay đổi, thậm chí khoé môi còn giương lên một độ cong, “Con rất thận trọng ở mỗi bước, làm mất đi mọi thế lực bên cạnh ta, từ sáu tuổi đã bắt đầu lên kế hoạch, dùng thời gian chín năm đập đổ ta, thật sự là rất tốt.”

“Tất nhiên.”

Ông ta vừa dứt lời, sau đó là một tiếng súng vang lên.

Viên đạn ghim vào tim của ông ta, ông ta nhìn thẳng hướng An Nhiên, nở nụ cười.

An Nhiên ngăn ra, ông ta giống như là nhìn thấy cô, ông ta cười nhu hoà đến vậy, như là...an tâm.

Khi đó Tần Lam không biết vì sao Tần Ngự lại cười, giống như ông ta được giải thoát, là nụ cười đẹp mà cô chưa từng thấy qua, nhưng lúc đó cô không chú ý, mà hiện tại An Nhiên thấy được, trong lòng cô bỗng nhiên minh bạch.

Ông ấy đang đợi, luôn luôn đợi cô đến giết ông ta.

Sau khi Cổ Thân Nhiên ra đi, chín năm qua cô không gặp qua người phụ nữ nào bên cạnh Tần Ngự, thậm chí đến bạn gái cũng không có, Cổ Điềm Nhiên mất rồi thì thư kí bên người của ông ta cũng đổi thành nam... .

Ông ta quả nhiên rất yêu Cổ Điềm Nhiên.

Nhưng mà vì sao? Một khi đã yêu sâu sắc đến vậy, vì sao muốn buông tay? Con muốn....để cho cô tự tay giết chết mẹ của cô?

Cái này....Rốt cuộc là thế nào? Ông ta tại sao phải làm vậy? Cô không rõ, cũng không hiểu, thậm chí cô không biết chín năm qua Tần Ngự tại sao kiên trì đến vậy, ông ta... Vậy mà lại để con của mình, tự tay giết chết người phụ nữ mà ông ta yêu nhất.

Cô nhìn thấy thân tín của Tần Ngự mai táng ông ta cùng chỗ với Cổ Điềm Nhiên, cô luôn tìm kiếm phần mộ của Cổ Điềm Nhiên, nhưng lại không nghĩ rằng, mộ của bà ấy không phải là mộ ở họ Tần.

Nơi đó là một nơi gần núi, gần sông, nơi đó rất yên tĩnh, phong cảnh rất đẹp....

Tần Ngự là người đầu tiên sau khi chết không chôn ở mộ địa môn chủ họ Tần, chỉ vì muốn cùng Cổ Điềm Nhiên an táng một nơi.

----Phó An Nhiên, cô có nghe được tiếng của tôi? Nghe được thì đi theo tiếng nói của tôi.

Đột nhiên, xung quanh đều nghe được một tiếng nói như vậy.

Cô nhớ được âm thanh này, tựa như nghe qua ở nơi nào.

-----Phó An Nhiên, phía sau cô có một cánh cửa, cô thấy không? Thấy được thì đến bên cánh cửa, sau đó đẩy ra, rồi khỏi.

An Nhiên xoay người, phía sau cô có một cánh cửa không lớn, cô nhìn thấy nó mà xuất thần, duỗi bàn tay ra sau đó thu về.

Không, có cái gì đó không đúng.

Cô không nên ra ngoài.

----Phó An Nhiên, cô mau ra đây, Phó Quân Hoàng còn chờ cô ở ngoài đây, cô còn nhớ Phó Quân Hoàng không? Hả?

Trong đầu cô xuất hiện một chuỗi hình ảnh, cô giống như đang đứng trước một màn hình lớn mà xem những hình ảnh đó, một gương mặt quen thuộc mà lại xa lạ, mọi hình ảnh đều lướt qua mắt của cô...

----Bảo bối, nhớ ra rồi, sẽ trở lại.

Cô nhớ được âm thanh của anh, âm thanh ngậm tận xương tủy cô, thế nào cô lại quên?

Ngay lúc An Nhiên đang trị liệu.

Trong một biệt thự hoa lệ.

Bách Lí Lan cầm chìa khoá trong tay, đem theo túi xách tiến lên lầu hai.

Khi Bách Lí Lan đến gần một căn phòng, gõ gõ cửa, được người bên trong cho phép cô mới đẩy cửa bước vào.

Khi đẩy cửa vào liền nhìn thấy một thiếu niên, mặt của cậu ta chôn sâu ở gối nằm, làm người ta không thấy rõ được biểu cảm.

Bách Lí Lan đi đến bên giường, ngồi xuống giường, ánh mắt nguyên bản đang đùa giỡn bỗng chốc nhu hoà.

“Làm sao vậy?”

Bóng người trên giường không động đậy, ngay cả một tiếng nói cũng không phát ra.

Bách Lí Lan thở dài ra tiếng, nhẹ nhàng vuốt tóc trên đỉnh đầu cậu ta, “Còn buồn bực hay là ghét mình?”

Thân ảnh giật giật.

“Tại sao vậy?” Trong con ngươi tràn đầy ôn nhu, “Thân ái, em rất vĩ đại, không cần hoài nghi bản thân, nếu đã thích cô ấy như vậy, vì sao không nói với cô ấy? Em có thể tranh thủ, không được thì trực tiếp đoạt lấy cô ấy.”

“...Không.” Tiếng nói rầu rĩ trong gối vang lên, “Em không muốn để cô ấy không vui.”

Khoé môi của Bách Lí Lan gợi lên một nụ cười bất đắc dĩ, “Nhưng như vậy thì em sẽ không vui.” Cô không thích nhìn thấy cậu không vui.

“Chỉ cần cô ấy vui vẻ là tốt rồi.” Ôm gối đầu giật giật, thoạt nhìn cậu ta có chút buồn bực, “Chỉ, lúc cô ấy gặp nguy hiểm em không thể ra mặt giúp cô ấy, em...”

“Em giúp cô ấy mà không phải sao? Nếu không phải bởi vì em muốn, chị cũng không thể ra tay giúp cho cô ấy.” Nghĩ đến khi ở sân bay nhận được điện thoại lo lắng của tiểu gia hoả này, lông mày của cô liền nhíu lại.

Là lần đầu tiên cô nghe được cậu kích động cầu cô tìm một người, hơn nữa người nọ là người khác phái.

Trong trí nhớ của cô, đứa em trai này đối với phụ nữ không hứng thú.

“Thế nhưng, em không thể tự mình ra ngoài giúp cô ấy.”

Bách Lí Lan bỗng chốc không nói chuyện, bàn tay trên xoa trên đỉnh đầu của cậu bỗng chốc ngừng lại, con ngươi dần trầm xuống.

“Thật thích?” Tiếng nói của cô vẫn ôn nhu như trước, nhưng trong đáy mắt của cô ta làm người ta không hiểu rõ.

“Vâng.” Thích đến nỗi cậu không biết bản thân thích cô ấy đến bao nhiêu.

Ngay cả chính cậu cũng không biết thích đến bao nhiêu, là đáng sợ cỡ nào? Tình cảm như vậy, cậu sợ sẽ phá hủy cô ấy, cũng sợ là sẽ phá hủy chính

mình.

Bách Lí Lan thở dài, cô nhẹ nhàng khom người, tay nhẹ nhàng vỗ về trên lưng cậu ta, ôn nhu ôm cậu: “Đưa nhỏ ngốc, em ưu tú như vậy, cô ấy làm sao không thể thích em? Chỉ cần em nói với cô ấy, nói cho cô ấy biết quyền lực cùng bối cảnh của em, cô ấy...”

“Không, cô ấy không phải là người như vậy.” Đây là lần đầu tiên cậu đánh gãy lời nói của cô, “Cô ấy rất lợi hại, năng lực của cô ấy rất mạnh, bên cạnh của cô ấy có nhiều thuộc hạ, cô ấy, chỉ có thể làm cho em ngưỡng vọng.”

“Thân ái, em không cần đối với bản thân mất tin tưởng như vậy, tự coi nhẹ bản thân, em rất lợi hại, rất có năng lực.”

“Nhưng mà chị... Cô ấy..”

“Không có nhưng mà, chỉ cần thích thì phải đoạt lấy, không cần sợ. Yên tâm, chị sẽ ủng hộ em.” Bách Lí Lan nhu hoà nói, người thiếu niên kia đang căng thẳng bỗng chốc mềm xuống.

“Chị..” Cậu không thích bạo lực, cậu muốn tự bản thân cô ấy thích cậu, mà không phải là cưỡng cầu, “Chị không cần nhúng tay, em sẽ làm cho cô ấy thích em.”

Bách Lí Lan hơi ngừng lại, lập tức mỉm cười, nhưng nụ cười kia không xuất hiện ở đáy mắt, “Được, chị sẽ không nhúng tay, nếu như một ngày nào đó em chịu không nổi, thì nói với chị.”

Nếu đến ngày đó, thì cô làm sao không thể nhúng tay?

Ở một căn phòng mang kiến trúc châu Âu.

Trên tường được dán bằng giấy hoa văn cổ phức tạp, khi Lại Tư đẩy cửa phòng thì thấy BOSS của mình đứng trước cửa sổ sát đất, không biết nhìn đến nơi nào.

“BOSS”

Nghe được âm thanh của Lại Tư, một người đàn ông mái tóc xám tro xoay người lại, u lãnh nhìn hắn.

“Tình hình hiện tại của cô ấy dường như... Không được tốt.” Nói xong, Lại Tư mang tài liệu trong tay đặt trên bàn làm việc của người đàn ông tóc xám tro, “Cái này là tin vừa mới đến.”

Tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên trong phòng, người đàn ông ngồi xuống ghế, tiện tay lật tài liệu trong tay, “Lại Tư, cậu nói cô gái này vì sao có tâm cơ như thế?”

Lại Tư không rõ nhìn BOSS.

Mái tóc xám tro phản chiếu với ánh sáng nhàn nhạt, cả người của hắn (BOSS) đắm mình dưới ánh mặt trời, thoát nhìn cực kì thánh khiết, nhưng mà tầm mắt kia lại phản xạ một tia sáng lạnh lẽo.

Nhìn tấm ảnh của An Nhiên trong xấp tài liệu, ánh mắt của người đàn ông này thâm trầm.

“Lại tư, cậu nói với tôi, tôi sẽ thành công.”

Lại Tư hơi nhíu mày, là lần đầu tiên nhìn thấy BOSS không tự tin như vậy.

“Nói với tôi!” Thấy Lại Tư không nói chuyện, tiếng nói của người đàn ông mang theo tia buồn bực.

“Đạ, BOSS ngài nhất định thành công.” Lại Tư hít một hơi thật sâu, sau đó nhàn nhạt nói.

Người đàn ông nắm chắc tài liệu trong tay, “Cậu lui xuống trước đi, tôi nghĩ, sẽ không bao lâu nữa là có thể thành công.”

Lại Tư cung kính khom người, sau đó xoay người bước đi.

Trong tay Lại tư còn một phần tài liệu nữa, là phần tài liệu giống với khi hắn đưa BOSS, khi hắn nhìn thấy tin trong tài liệu, mày hơi nhíu lại.

Tần Lam cùng Phó An Nhiên, là quan hệ thế nào? Tần Vũ Triết vì sao lại dính líu đến chuyện này?

Hắn muốn đem sự việc này tra rõ, tựa như có chuyện hắn đã đoán được một ít, về phần Diêm Từ Diệp, bọn hắn muốn giữ hắn lại, để chậm rãi thu thập.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: BỞI VÌ MẸ RẤT YÊU CON (3)

Phúc Mãn Lâu.

Bên trong văn phòng làm việc của tổng giám đốc, thân người mập mạp của Tần Vũ Triết đi tới đi lui ở trong phòng, hần buồn bực vò vò đầu mình, hần không thể liên lạc với gia của mình, thậm chí một chút tin tức đều không có, gia không thể đồng bộ đàm vô duyên vô cớ được, tóm lại, hiện tại Gia đang ở đâu hần cũng không biết.

Càng giận hơn chính là, hần điện thoại cho Phó Quân Hoàng nhưng mà anh ta đã tắt điện thoại, gọi điện nhiều lần cũng không được! Là người rất đáng giận!

Hiện tại hần chỉ muốn biết gia đang ở đâu và tình trạng thế nào!

----Cốc, cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên, Tần Vũ Triết táo bạo ngắt đầu, “Tất cả rút hết cho tôi!”

Thư kí đứng bên ngoài sừng sốt, cô ta có chút khó xử nhìn người đứng bên cạnh, khoé môi cứng lại.

Thư kí hít một hơi thật sâu, cô lấy dũng khí nói, “Tổng giám đốc, Diêm Môn chủ...”

“Bảo hần rút ngay cho Bàn gia tôi! Bàn gia tôi không muốn gặp hần ta!” Mẹ kiếp, nếu không phải vì kẻ điên này thì gia cũng sẽ không rơi vào tình cảnh như hôm nay! Khi Gia còn là môn chủ của Tần gia, thì đâu có cái sự tình này!

Nhưng lời nói của hần chưa nói hết, thì của văn phòng bị đẩy ra, một thân người băng hàn cùng về mặt luống cuống của thư kí.

“Mẹ nó! Diêm đồ điên, mày cho rằng tao đang nói giỡn đúng không? Không nghe tao nói là không hoan nghênh mày sao? Mau rút khỏi mắt Bàn gia tao!” Nhìn thấy Diêm Từ Diệp, trong nháy mắt Tần Vũ Triết tức đến nổi giờ chân.

Diêm Từ Diệp từ trước đến giờ vẫn không để ý tới hần (Tần Vũ Triết), hần xoải bước đến sofa, trực tiếp ngồi xuống, về mặt xem ra rất mệt mỏi.

“Tần Vũ Triết, hôm nay tao đến không muốn cùng mày cãi nhau.” Diêm Từ Diệp mệt mỏi bóp nhẹ mi tâm của mình, hần tựa mình trên sofa, con người khép hờ.

Tần Vũ Triết nhú mày, hần nhìn thư kí trong phòng còn đang sợ hãi, phát tay bảo ra ngoài, đến khi thư kí đem cửa phòng đóng lại, Tần Vũ Triết mới bước chân đến phía trước Diêm Từ Diệp, tò mò nhìn hần (Diêm Từ Diệp).

“A a a, nhìn xem, nhìn xem! Đây là chuyện thần kì cỡ nào, Diêm đồ điên cũng có một ngày như vậy, có vẻ mặt như thế, quả nhiên là thần kì.” Biểu cảm của Tần Vũ Triết cũng biết dùng từ nào để hình dung.

Diêm Từ Diệp không mở mắt, “Bàn gia, mày nói với tao, tao nên làm thế nào.”

Tiếng nói mệt mỏi tràn đầy bất lực.

Diêm Từ Diệp cũng không nghĩ tới hần lại đi tìm Tần Vũ Triết.

Từ trước đến giờ hần cũng không bàn bạc gì với Tần Vũ Triết.

Khi Tần gia còn tồn tại, hần rất chán ghét Tần Vũ Triết, gia luôn dùng ánh mắt dung túng nhìn tiểu tử mập đó, hần đã nhiều lần nghĩ, nếu tên mập này chết, có phải là trong mắt Gia chỉ có mình hần, nhưng mỗi lần hần nghĩ đến chuyện đó thì gia tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn hần, đến khi da đầu hần run lên.

Mà bây giờ, hần phát hiện được bản thân mình không có ai có thể nói nổi lòng, tìm tới tìm lui, cuối cùng lại tìm đến Phúc Mãn Lâu, tìm đến Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết nhìn một lúc, tức giận nhưng hần không biết nên nói cái gì.

“Diêm đồ điên, nếu mày...”

“Có phải Gia sẽ không bao giờ tha thứ cho tao nữa không, hả?” Diêm Từ Diệp mở mắt, nhìn Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết cười nhạo, “Hiện tại mày mới lo lắng? Không phải lúc trước muốn giết Gia? Rút đi, đừng ở này của tao mà giả vờ đáng thương, tao nói cho mày biết, cái chiêu này đối với tao, vô dụng!”

“Cô ấy nhìn tao.” Hần đột nhiên nói, “Tao biết, gia nhìn tao, là ánh mắt xa lạ, giống như là không hề biết tao.” Khi ở sân bay, lúc cô ấy lên xe, hần biết, cô ấy có nhìn đến hần.

Ánh mắt xa lạ mà lạnh lùng, giống như là nhìn một người xa lạ đối với cô ấy.

Trái tim của hấn cũng vì vậy mà vô cùng đau đớn, hấn lái xe một mình, bỏ lại người bảo vệ phía sau, lái xe một mạch đến Phúc Mãn Lâu, tiến vào văn phòng của Tần Vũ Triết.

Tần Vũ Triết ngạc nhiên nhìn Diêm Tử Diệp, hấn vậy mà nhìn thấy được bộ dáng bất lực của Diêm đồ điền, thật là mẹ nó thần kì!

“Nhìn thấy mày thế nào?” Tần Vũ Triết cả lợ phát phơ cười, “A, đúng rồi, không phải ở Tần Trạch có một Tần Lam sao? Mày nói với tao, người đó là ai?” Tần Vũ Triết đột nhiên nghĩ đến một chuyện gì đó, đáy mắt đột nhiên trở nên lạnh xuống.

Tần Lam Tần Trạch?

Hấn (Diêm Tử Diệp) cũng không biết cô ta là ai.

Hấn hầu như mạng mọi tư liệu, đem mọi thứ trên người cô ta toàn bộ đi xét nghiệm, nhưng kết quả giống nhau, cô ta là Tần Lam, là Tần Lam thật sự.

Nhìn thấy biểu cảm của Diêm Tử Diệp, Tần Vũ Triết cũng hiểu được có chuyện xảy ra.

“Hắc, nếu người đó là Gia, vậy Phó An Nhiên là ai?”

Tần Lam ở Tần Trạch nhất định là có vấn đề, hồn phách của Tần Lam nhất định là ở Phó An Nhiên điều này hấn (Tần Vũ Triết) dám khẳng định, nếu Tần Lam kia là thật, vậy thì hồn phách trong người cô ta là ai?

“Diêm đồ điền, có phải mày đã quên, hiện tại Phúc Mãn Lâu là nơi của riêng tao, cùng Tần môn không có quan hệ.”

“Bàn gia..”

“Cút đi! Chớ kêu Bàn gia tao, bằng không liền cút mẹ nó cho tao!” Tần Vũ Triết đứng đã mệt, liền ngồi trực tiếp xuống sofa.

“Nếu gia vĩnh viễn như vậy, thì Tần môn sẽ ra sao? Chúng ta nên làm cái gì? Gia cô ấy... Về sao sẽ như thế nào? Nếu người họ Phó biết được thân phận của Gia, bọn họ sẽ đối với gia thế nào? Gia sẽ gặp phải hoàn cảnh gì, mày có nghĩ đến không?”

Lời nói của Diêm Tử Diệp làm Tần Vũ Triết bỗng chốc trở nên ngây dại.

Vấn đề đó hấn (Tần Vũ Triết) không nghĩ tới, theo hấn, những vấn đề này cũng không phải gọi là vấn đề.

Nhưng bị Diêm Tử Diệp nói thế, thì thật là chuyện lớn. Nhưng mà, sau đó Tần Vũ Triết bật cười, những chuyện này cũng rất dễ giải quyết.

“Đến lúc đó nếu người họ Phó trở mặt, Phúc Mãn Lâu tao đều mở cánh cửa cho Gia, đến lúc đó Gia cũng có nơi để ở.”

“Mày cảm thấy, bằng cảm tình hiện tại của Phó Quân Hoàng, thì sẽ đến Phúc Mãn Lâu của mày sao?” Con người của Diêm Tử Diệp tràn đầy trào phúng, nhưng hấn nói đến Phó Quân Hoàng, thì trái tim của hấn có nhảy lên đổ kị.

Tần Vũ Triết ngẩn người.

Căn bản là hấn (Tần Vũ Triết) không nghĩ đến việc này.

“Tần gia là nơi duy nhất có thể để Gia an ổn sinh hoạt, thì phải làm cho cô ấy trở về thân thể thuộc về cô ấy, trở về thế giới của cô ấy, trở về cuộc sống thuộc về cô ấy.”

Trên mặt Tần Vũ Triết không có vẻ mặt khinh thường, thay vào đó là khuôn mặt đông lạnh.

Nếu như Gia bị người họ Phó biết được thân phận, vậy thì Gia sẽ gặp nguy hiểm.

Đến lúc đó....

Hấn nhìn Diêm Tử Diệp, ánh mắt bất định, nhưng hai tay thả trên ghế sofa vô thức nắm chặt lại.

“Bàn gia, mày nên cẩn thận ngầm lại, rốt cuộc là muốn cùng tao hợp tác hay là muốn cùng tao đối địch. Có thể cứu Gia, chỉ có thể là chúng ta.”

Trong phòng giờ chỉ còn lại một mình Bàn gia.

Nhìn vị trí vừa ngồi của Diêm Tử Diệp, Tần Vũ Triết dần dần bật cười.

“Diêm Tử Diệp, mày quả nhiên, là vô cùng thủ đoạn.”

Điều kiện như vậy, làm sao hấn không cân nhắc được?

Bên trong phòng trị liệu.

Trên trán của Bùi Thanh Dật có một tầng mồ hôi, anh ta hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói: “Phó An Nhiên, cô nhớ kỹ thân phận của cô, cô là Phó An Nhiên, cô phải từ cửa bước ra, cô nói cho tôi biết, cô có thấy cánh cửa không?”

Phó Quân Hoàng vẫn không nhúc nhích đứng bên cạnh người Phó An Nhiên, hai tay thả bên người nắm chặt lại thành quyền, biểu cảm đông lạnh.

Anh không phát ra âm thanh nào, chỉ là đứng bên cạnh Phó An Nhiên.

An Nhiên còn ở trong mơ dường như nghe được hương vị rất quen thuộc, cô đột nhiên quay đầu, bình tĩnh nhìn cánh cửa phía sau cô, ở ngoài cửa là một bóng người đứng thẳng tắp, trên đó toát ra một luồng bi thương, cô không thể nói được bản thân mình hiện tại cảm thấy thế nào, cô chỉ kinh ngạc nhìn bóng người mơ hồ đó.

Trong con mòng lung, cô tựa như biết bóng người đó là ai, bước chân không tự chủ được hướng đến gần bóng người kia, cô dần dần vươn tay, hướng về bóng người đó nắm lấy...

Ngay lúc đó, Bùi Thanh Dật thở một hơi thật dài.

“Cô ấy hiện tại không sao rồi, chỉ là đã ngủ, chờ cô ấy tỉnh lại thì sẽ không có việc gì.” Bùi Thanh Dật giống như thoải mái hẳn ra, anh quay về phía Phó Quân Hoàng nói.

Phó Quân Hoàng gật đầu, anh không lập tức ôm lấy Phó An Nhiên, anh chỉ đứng bên cạnh cô, ánh mắt chăm chú nhìn trên gương mặt của cô, hai nắm tay bên người được thả lỏng, gân xanh trên tay nhất thời được tiêu tán.

Bùi Thanh Dật hiện tại cũng không lưu lại, anh bây giờ không thể chen lọt giữa hai người đó.

Khi nghe thấy cánh cửa phòng được đóng lại, Phó Quân Hoàng giật giật.

Anh giật giật, anh ngồi xuống bên giường của An Nhiên, cầm lấy tay lạnh lẽo của cô, tăng thêm một chút sức mạnh, đến khi lòng mảy của cô nhú lại, anh mới kinh ngạc phát hiện, lực đạo của mình quá lớn rồi.

“Bảo bối, em là của anh. “ Một cái hôn khẽ lên trán cô, bên cạnh cô, anh đứng dậy, lên giường, nắm chặt tay cô, nhắm hai mắt lại.

An Nhiên giống như là nằm mơ một giấc mộng rất dài, trong mộng cô vẫn là Tần Lam nhỏ, mơ được rất nhiều thứ, cũng nghĩ đến nhiều như khác...

Khi cô mở mắt, nhìn thấy người bên cạnh, con người nguyên bản lạnh lẽo bỗng chốc ấm lên.

Nằm một bên, là một gương mặt khuôn mặt lạnh lẽo cứng rắn, mặc dù là đang ngủ, nhưng đường nét trên gương mặt không có chút dịu xuống, lòng mảy của anh nhú thật chặt, cảm giác được bàn tay mình bị cầm lấy, nhìn thấy tay mình thì khoé môi cô không tự chủ cong lên.

Anh yêu cô rất sâu đậm, giống như là Tần Ngự yêu tha thiết Cố Diễm Nhiên.

Chỉ có bất đồng giữa anh là Tần Ngự, chính là anh sẽ không giống Tần Ngự mà tổn thương cô.

Cô an tĩnh nhìn anh.

“Tỉnh rồi?” An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, tiếng nói nhẹ nhàng không chút che giấu sự ôn nhu vang lên.

Đôi mắt sáng như sao đột nhiên mở, trong con ngươi đen phản chiếu hình ảnh của cô, anh buông tay đang cầm tay cô, ôm lấy cô vào ngực, cảm tựa vào đỉnh đầu cô.

“Sau này không làm cho anh sợ.” Tiếng nói của anh rầu rĩ, mà nhiều hơn là sự sợ hãi.

“Được, về sau không làm anh sợ” An Nhiên ở trong lòng anh cọ cọ, nhàn nhạt cười.

“Về sau em phải luôn ở bên cạnh anh.”

An Nhiên buồn cười, “Lão soái ca anh đây là muốn em theo quân sao?” Hiện tại cô chỉ mới 18 tuổi, có vẻ như có thể tham gia quân đội được rồi.

Phó Quân Hoàng nín thở, giống như đang suy nghĩ, cuối cùng anh nói, “Được, theo quân.” Anh có thể làm cho người mình yêu theo quân.

An Nhiên nằm trong lòng anh cười kịch liệt, cô gất gao ôm lấy anh, cả người đều dán trên ngực của anh, rầu rĩ cười.

Nhưng mà cười như vậy, lại có một chút chất lỏng từ khoé mắt cô rơi xuống...

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, chỉ an tĩnh ôm cô, gất gao ôm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: CỨU NGƯỜI NƠI BIÊN CẢNH! (1)

Còn một tháng nữa mới đến năm mới, ở Đê Đô nghênh đón một trận tuyết báo hiệu là bắt đầu mùa đông.

Tuyết rơi rất lớn, sau một đêm, trên mặt đất được phủ một tầng tuyết dày.

Mà lúc này, ở bên trong một trại huấn luyện.

Mặt tuyết trắng đã hoá thành một vùng nước bắn.

Sau khi một trận súng vang lên, Ngốc Ứng nhanh chóng lách mình trốn ở một nơi, phía sau lưng kê sát vách tường, trên trán đầy mồ hôi, hần thở hổn hển hỏi người bên cạnh:

“Mẹ nó! Tiểu quái vật này làm sao mà càng trở nên biến thái?”

“Bối vì cô ấy là tiểu quái vật!” Báo đốm tức giận trả lời.

Trong mấy ngày nay, bọn họ đều không có nghỉ ngơi thật tốt, tiểu quái vật làm như uống máu gà như vậy, hưng phấn đến không kìm được.

Cô ấy hưng phấn, bọn họ gặp phải xui xẻo.

Những người vừa tiến vào không chịu nổi, không phải một người mà nhiều người đã chạy đến chỗ của bọn họ oán trách, gần đây thân thể của bọn họ đã sớm kiệt sức rồi.

“Thế nào, U Linh lúc nào thì trở thành rùa đen rút đầu rồi?” An Nhiên mặc một thân quân áo huấn luyện, An Nhiên giờ khẩu súng lục trong tay, cô đứng gần với nơi ẩn nấp của Ngốc Ứng, ánh mắt thăm thẳm dò xét mọi nơi.

Ngốc Ứng hít một hơi thật sâu, “Chơi cùng tiểu quái vật, không làm rùa đen rút cổ thì chẳng lẽ đi ra ngoài tìm chết sao?”

Có điều phải nói đủ uất ức, người U Linh bọn họ khi nào trở nên chật vật như thế?

Mặc dù là muốn chết cũng phải có tôn nghiêm.

Ngốc Ứng định đứng dậy thì bị Báo Đốm một phen giữ chặt, “Cậu là Hầu tử phải tới sao? Cô ấy chỉ nói như vậy, thì cậu ra ngoài, câu nói của tiểu quái vật không chắc là nói cậu.”

Ngốc Ứng ngần ra, nghĩ đến khi hắn đi ra ngoài bị tiểu quái vật bắn chết, sau đó bị tiểu quái vật cười nhạo, ngẫm lại chính là một chuyện rất bi kịch.

Quên đi, hắn vẫn nên trốn thì hơn.

Tiểu quái vật quả thực rất biến thái, đã năm ngày, cô ấy không mệt sao? Bọn họ đã năm ngày không nghỉ, cũng đã không chịu nổi, thể chất của tiểu quái vật thế nào?

“Huấn luyện viên, tiếp tục như vậy...Được không?” Ngân Lang có chút kiêng kị nhìn người trước mặt, suy nghĩ thật lâu mới mở miệng hỏi.

Bóng người thẳng tắp, hai tay chấp sau lưng, hai chân khép lại, tầm mắt của anh luôn dõi theo một bóng người trên sân tập, con người không nhìn ra được cảm xúc, nhưng cái nhìn chăm chú làm Ngân Lang không khỏi rùng mình.

Quân chủ đã ở trong bộ đội gần 1 tháng, một tháng này đối với thành viên U Linh mà nói, chính là ác mộng.

Mọi người ở U Linh đã lâu đều biết, An Nhiên chính là Phó đội trưởng của binh đoàn U Linh, nhưng đại đa số mọi người không biết thân phận của Phó An Nhiên, theo bọn họ, họ cho rằng cô ấy chỉ là người của huấn luyện viên của bọn họ.

Sau khi trải qua một tháng, Phó An Nhiên tiểu quái vật đã hoàn toàn xâm nhập lòng người, thậm chí ngay cả người ở phía trên đều kinh động.

Trên mặt những người đó đều cười cười, Phó lão gia từ ngày càng vui, hiện tại Phó Quân Hoàng còn hồ hồ xem binh lính là cỏ cây, nếu không mang tiểu quái vật đặt ở bên người anh thì anh không thể an tâm.

Khi An Nhiên theo Bùi Thanh Dật đi ra từ phòng trị liệu, liền bị Phó Quân Hoàng mang đến doanh trại của U Linh, không chào hỏi bất cứ ai.

Khi Phó lão gia từ nhận được tin thì đã tức giận một trận.

Làm sao mà Phó Quân Hoàng không biết, Phó lão gia từ chạy đến doanh trại để bắt người. Nhưng khi Phó lão gia đến khi An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng hai người đang chọn thành viên, thì làm sao có thời gian quan tâm ông?

Khi lão gia từ tiến vào nhìn thấy tình huống lửa nóng kia thì chỉ thở dài, cùng người ra tiếp đón xoay người bước đi.

Vẫn là cho bọn họ một bước đệm, đưa nhỏ Quân Hoàng, cảm tình quá nặng.

“Quá yếu.” Phó Quân Hoàng nhìn mọi người lẫn trốn ở sau những vật che chắn, tiếng nói nhàn nhạt không có chút cảm tình nào.

Tất nhiên Ngân Lang đã hiểu rõ ý của Phó Quân Hoàng đang nói.

Nhưng Ngân Lang có chút không tự nhiên sờ sờ mũi, bọn họ làm sao có thể đánh đồng với hai quái vật này? Lời này của hắn (Ngân Lang) tất nhiên là không dám nói, chỉ là suy nghĩ mà thôi.

Ở sân huấn luyện vẫn yên tĩnh, con ngơoi của An Nhiên tràn đầy hương vị cẩn thận, hôm nay thân thể của cô bắt đầu căng thẳng.

Xem ra, bọn họ không muốn đi ra, làm rùa đen rụt cổ rồi.

An Nhiên khẽ động khoé môi, đột nhiên cất giọng nói, “Nếu như các người lần này thắng được tôi, tôi cho các người nghỉ một ngày.”

Mẹ nó! Một ngày nghỉ!

Một ngày đó bọn họ có thể làm được rất nhiều chuyện, nhưng quan trọng nhất là bọn họ muốn ngủ đến trời đất mù mịt, ngủ một giấc ngủ thật thoải mái!

Đã gần sáu ngày thành viên ở U Linh không có một ngày nào được ngủ, quả thật đây là chuyện vô cùng tốt (ý nói là được nghỉ 1 ngày).

Cỡ nào mê người?

“Hồng rồi!” Báo Đốm dậm chân thấp giọng hô, nha đầu kia quả thực rất xấu rồi, thật là phúc hắc!

Tiểu quái vật đây là đùa giỡn với tâm lý của bọn họ! Cô biết bọn họ sắp không chịu được, đây là cảm bầy đặt cho bọn họ.

Ngay lúc Báo Đốm dậm chân thì có hai thành viên của U Linh ném súng trong tay, xuất hiện trong tầm mắt của An Nhiên.

“Chúng tôi muốn cùng cô thí quyền cước, không cùng cô...” Nghịch súng, hai chữ còn chưa nói ra miệng, thì trên ngực của hai người đã bốc khói, báo hiệu bọn họ đã chết.

Hai người ngạc nhiên nhìn ngực của mình, vẻ mặt đại ra làm An Nhiên muốn cười, có điều nhiều hơn đó là sự phẫn nộ.

“Có súng mà không biết dùng, muốn thí quyền cước? Đầu của các người có bệnh hay là bị cửa kẹp?”

Ngân Lang đã không cách nào nhìn thẳng, đối với quân chủ hắn hiểu rất rõ, lúc nhìn hai người ném súng chạy ra, hắn liền biết súng của hai người này đã hết đạn, mặc dù bọn họ (hai người ném súng) không biết nguyên tắc làm việc của quân chủ, ở đây đã năm sáu ngày thì cũng hiểu biết chút ít với cô chứ.

Có thể dùng tốc độ nhanh nhất để giết người thì sẽ không tốn thời gian làm chuyện khác.

“Lăn xuống, úp mặt vào tường mà sám hối đi.” Con ngơoi của An Nhiên tràn đầy băng hàn.

Vẫn còn đang ở trạng thái mất hồn thì bị ánh mắt lạnh như băng của An Nhiên trừng, nhất thời hoàn hồn, mặc dù trong lòng của bọn họ không cam lòng, nhưng nhìn thấy ánh mắt kia ngay cả kháng nghị cũng không dám.

Ngân Lang cũng muốn gia nhập chiến đội, nhưng quân chủ không cho phép.

Ngay lúc Ngân Lang nghĩ là cuộc đối kháng sẽ kết thúc, thì người vẫn luôn đứng nghiêm cuối cùng cũng động.

Anh xoay bước về phía trước, ánh mắt nhìn thẳng, không nhìn chỗ khác, đi thẳng đến bên người của An Nhiên, anh đem súng trong tay cô cầm đi, một tay ôm bên hông của An Nhiên, dưới ánh mắt kinh ngạc của Ngân Lang, bước đi.

Không sai, hai người kia rời khỏi rồi, không để ý đến nhóm người U Linh đang ần núp, cứ như vậy tiêu sái bước đi!

Ngân Lang có chút phản ứng không kịp, chỉ có thể sờ sờ nhìn.

Phó An Nhiên cũng không cảm thấy có ý gì, nhìn một quả lưu đạn trong tay, không chút khách khí hướng về nơi Ngốc Ưng cùng Báo Đốm đang trốn nấp tới.

Hai người nguyên bản còn đang kê sát vách tường, thì nhìn thấy một vật gì đó bay tới, sắc mặt đồng thời biến đổi, nhanh chóng rời khỏi! Nếu bọn họ chậm một bước thì trên người họ một đống khói.

Nhìn thấy dáng dấp chật vật của bọn họ, An Nhiên hài lòng cười, cô dựa trên người của Phó Quân Hoàng, giống như nữ vương nhìn bọn họ, “Cách phòng vệ tốt nhất chính là tấn công, đừng giống như con chuột suốt ngày lẫn trốn.”

Hai người còn nằm trên mặt đất không khỏi ho khan, nghe thấy lời nói của An Nhiên, hai người trong nhất thời im lặng.

“Bốp, bốp, bốp.” Tiếng vỗ tay vang lên.

Mọi người sững sờ nhìn nơi âm thanh phát ra.

Nhìn thấy người bước đến, Ngốc Ưng cùng Báo Đốm còn đang quỳ rạp trên mặt đất vội vàng xoay người đứng lên, biểu cảm nghiêm túc hướng đến người tới cúi chào, “Lão thủ.” Lời nói chưa nói hết bị người đi đến cắt đứt.

Người tới cười cười nhìn An Nhiên, “Tinh thần còn tốt lắm tiểu hồ li.”

“Ông nội Cố thoát nhìn tinh thần cũng rất tốt.” An Nhiên từ trong lòng Phó Quân Hoàng đi ra, đứng thẳng người, cười nói.

Người đến chính là Cố Trường Thanh, ông ấy một thân chính trang, phía sau là mấy người trong bộ đội, không biết là tới làm gì.

“Già rồi.” Cố Trường Thanh nhìn một chút đều đi ra các tiểu tử của U Linh, bọn họ đứng thẳng người, lưng và thắt lưng thẳng tắp, thoát nhìn rất có quân uy, “Nhóm binh lính của Phó tiểu tử quả nhiên rất tốt.”

“Đó là tất nhiên, Lão suất ca đương nhiên là lợi hại.”

Cả người của An Nhiên bật cười, nụ cười này quá mức xán lạn, xán lạn đến nỗi cả đám người U Linh không tự chủ lùi về sau một bước.

Bọn họ mặc dù không hiếm thấy tiểu quái vật cười, nhưng bọn họ chưa thấy qua nụ cười sáng đến vậy, thường là khi lúc huấn luyện bọn họ, cười đại biểu cho nguy hiểm đang đến.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Cố Trường Thanh hơi giật mình, lập tức phản ứng chuyện xảy ra, ông buồn cười nhìn An Nhiên, “Tiểu hồ li, con đem đám tiểu tử này bắt nạt đến thảm sao?”

“Không có bắt nạt? Cái đó gọi là luận bàn.” An Nhiên cười.

Cố Trường Thanh lắc đầu, “Các người tiếp tục, tôi chỉ đến xem một chút.” Nói xong, cười cười liền cùng nhóm người phải sau rời khỏi.

Ngay lúc Cố Trường Thanh tính rời khỏi, thì thủ trưởng trực tiếp của Phó Quân Hoàng lái một chiếc xe Jeep chạy đến, chưa kịp cũng Cố Trường Thanh chào hỏi, liền cầm tài liệu trong tay ném cho Phó Quân Hoàng.

“Nhiệm vụ quan trọng, phải lập tức xuất phát, cho cậu 30 phút chuẩn bị, ba người phút sau, xuất phát.”

Phó Quân Hoàng nhìn tập tài liệu, khi nhìn thấy nhiệm vụ, biểu cảm có chút ngưng đọng.

“Mau đi đi, đừng xem ta là một lão già”. Cố Trường Thanh xua tay với Phó Quân Hoàng, tỏ vẻ đã hiểu.

Phó Quân Hoàng gật đầu, lập tức phát tay với đám tiểu tử kia, “Mười lăm phút sau xuất phát!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: CỨU NGƯỜI NƠI BIÊN CẢNH! (2)

Một câu nói đơn giản làm cho đám tiểu tử kia trong nháy mắt hiểu tình huống xảy ra, chào hỏi qua cấp trên sau đó nhanh chóng chạy đi thu dọn đồ cá nhân để xuất phát.

Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên đồng thời rời đi, khi Phó Quân Hoàng vào phòng của mình thu dọn đồ thì An Nhiên đột nhiên kéo tay áo của anh, “Em cũng muốn gia nhập.”

Phó Quân Hoàng ngăn ra, con người tối đen dừng trên người An Nhiên, không nhúc nhích.

“Muốn đi.” An Nhiên nhú mày, bày tỏ ý muốn phải đi.

“Được thôi.” Phó Quân Hoàng từ khi tiếp nhận nhiệm vụ thì không tính mang An Nhiên theo, An Nhiên là bảo bối của anh, mặc dù hành động lần này có

chút nguy hiểm, nhưng theo anh, mặc dù là ở nơi nào, chỉ có mạng cô theo bên người mới là an toàn nhất.

An Nhiên nở nụ cười, “Em phải đi chuẩn bị một chút.”

Mười lăm phút sau, thành viên U Linh chỉnh tề tập hợp trước cổng lớn, biểu cảm nghiêm túc.

Lúc này xuất phát gồm có 15 người, trong đó bao gồm cả An Nhiên.

Khi mọi người nhìn thấy An Nhiên đứng trong hàng ngũ, có không ít người lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Tiểu quái vật rất lợi hại, điểm này bọn họ đều khẳng định, nhưng tiểu quái vật chưa từng ra chiến trường, nếu cô ấy không chú ý một chút, ở trên chiến trường mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn, thì đến lúc đó....

Tất nhiên, cũng có người hưng phấn cực điểm chính là Ngân Lang, hai mắt hấn cơ hồ phát sáng nhìn An Nhiên.

Thành viên ở đây đều là mới gia nhập gần đây, chỉ có Ngân Lang là thành viên lâu nhất, trừ hấn biết thực lực thật sự của An Nhiên thì không ai biết.

Khi U Linh thành lập không bao lâu, các thành viên ở U Linh đều không thành thực, An Nhiên cho bọn họ không ít nhiệm vụ, lúc ấy quân chủ mới bao nhiêu tuổi? Quên, tóm lại là thật nhỏ.

Chuyện này hấn tất nhiên sẽ không nói cho đám người này biết, thân phận hiện tại của quân chủ, càng ít người biết thì càng tốt.

Ngồi trên xe Jeep chạy tới căn cứ, máy bay trực thăng đã sắp xếp ổn thoả, mười lăm người chỉnh tề động tác nhanh nhẹn bước lên máy bay, biểu cảm của mọi người lúc này... nghiêm túc.

“Lần này, buôn lậu thuốc phiện ở gần biên giới, chúng ta sẽ bắt chúng trước khi chúng xuất cảnh.” Ngân Lang nhìn tài liệu của Phó Quân Hoàng đưa cho hấn, ánh mắt trầm trầm, “Chỉ là lần này có con tin, con tin có lai lịch không rõ.”

Lời nói của Ngân Lang làm mọi người cả kinh.

Làm sao mà có con tin?

“Không biết là ai sao?”

“Không nói tên, giới tính nữ, yêu cầu bảo vệ được đảm bảo, không cho nguy hiểm đến tính mạng.”

“Một trận ác liệt.”

“Rộng lượng rộng lượng, trận chiến như thế không phải là lần đầu chúng ta nhìn thấy, nhiệm vụ như vậy tôi nghĩ mọi người đã quen thuộc, không có vấn đề gì.”

Ngốc Ứng sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của bản thân, cười ha ha không ngừng.

Khi mọi người đang nói giỡn với nhau, ánh mắt đồng thời không tự chủ nhìn An Nhiên, theo bọn họ, An Nhiên thật sự không thích hợp với hành động nguy hiểm lần này.

“Huấn luyện viên, đến lúc đó chúng ta tập hợp 13 người, anh cùng tiểu quái vật...” “Lời nói của Báo Đốm còn chưa hết, đã bị ánh mắt đông lạnh của Phó Quân Hoàng làm cho nuốt xuống.”

An Nhiên còn đang điều chỉnh súng trong tay, cô nhíu mày, cô chính là bị... xem thường?

Cô cũng không nói cái gì, chỉ tiếp tục lau súng của mình, cả người của cô dựa trên người của Phó Quân Hoàng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của bọn họ, khoé môi mang theo một tia cười làm cho người ta hoảng sợ.

Mọi người đồng thời thu hồi ánh mắt, tính toán một chút, đến lúc đó cũng không phải không bảo vệ được cho tiểu quái vật, bọn họ không cần thiết lo lắng nhiều đến vậy, hơn nữa đây là tiểu quái vật, bọn họ đấu một mình với tiểu quái vật!

Mặc dù lúc huấn luyện cùng trên chiến trường có khác nhau, nhưng tốt xấu gì năng lực của cô không thấp? Ít nhất, năng lực tự bảo vệ mình là có... chứ?

Đang lúc mọi người đưa lưng muốn nhảy xuống, mới thành linh nhớ lại, tiểu quái vật có phải sẽ không nhảy dù! Cho tới bây giờ bọn họ chưa thấy tiểu quái vật nhảy dù!

Ngay lúc bọn họ muốn quay đầu hỏi, chỉ thấy một bóng người trực tiếp dưới ánh mắt của bọn họ mà nhảy xuống, động tác được gọi là hoàn mỹ gọn gàng.

“Mẹ nó! Quả nhiên là quái vật!” Ngốc Ứng trực tiếp hô lên tiếng lòng của mọi người.

Tiếp đó, lại là một bóng người ở trước mặt của bọn họ nhảy xuống.

Mọi người thấy, trong lòng đã vô lực nhờ nước bọt, chỉ có thể nhảy theo.

Khi mọi người rơi xuống địa điểm quy định, dùng tốc độ nhanh nhất thu dọn dũ, thu xong, nhanh chóng tập hợp.

Đang lúc mọi người vừa đem dũ thu cẩn thận thì Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đã tìm con đường tốt trở về.

“Bọn họ đang muốn xuất cảnh, tốc độ nhanh hơn.”

Mười lăm người chia thành năm tổ, mỗi tổ ba người, hướng tới đám người kia nhanh chóng bọc đánh.

“Nhanh chút ! Cô cho rằng bây giờ còn có ai có thể cứu cô ? “ Lúc này, một gã đàn ông trung niên tay cầm súng xỏ người phụ nữ trước mặt, hai tay cô ta bị trói phía sau, một người phụ nữ mặc trang phục đen, tóc hơi xoắn rối tung sau người, thân thể của cô ta vẫn chưa nhìn ra vẻ chật vật, trái lại lộ ra một sức lực kiêu mị.

“Nếu ông còn dám dùng móng heo của ông chạm vào người tôi một chút nữa, ông có tin hay không ông không thể xuất cảnh, tôi có thể giết chết ông ? “ Người phụ nữ đó ngừng lại, cô ta xoay người, khuôn mặt nhỏ tròn đầy một dòng lạnh lẽo cùng sát ý.

Gã trung niên nhất thời cả kinh, thu hồi phản ứng khiếp sợ, hấn đột nhiên giận dữ nói, “Vậy tôi muốn nhìn cô có còn sống sót trở về ! “

Lúc này An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng ẩn nấp trong rừng cây rậm rạp, khi An Nhiên nhìn thấy con tin, vẻ mặt hơi ngừng lại, Bách Lí Lan ? Cô ta làm sao trở thành con tin rồi ?

“Bách Lí Lan, người kia là Bách Lí Lan của gia tộc Bách Lí ? “ Khi Ôm cũng có chút kinh ngạc.

Gia tộc Bách Lí rất lớn, hiện tại nếu nói gia tộc lớn thì có người nào sạch sẽ ? Hầu như bọn họ biết được thủ đoạn của Bách Lí Lan, bởi vậy khi nhìn thấy Bách Lí Lan bị bắt cóc, cũng thật là... một chuyện rất thần kì.

Khi An Nhiên khôi phục ký ức, An Nhiên đối với gia tộc Bách Lí cũng coi như tương đối hiểu biết, cô nhớ được khi cô còn là Tần Lam, có thuộc hạ là một đại tướng ở gia tộc Bách Lí, cũng không biết người nọ hiện tại ra sao.

“Huấn luyện viên, không động thủ sao ! “ Trong tai nghe vang lên âm thanh sốt ruột của Ngốc Ứng.

Lúc này người giao dịch không làm gì nhiều, thêm con tin vào nữa thì tổng cộng có 17 người, tính toán, người vẫn là tương đối giải quyết dễ hơn.

Mười bảy người này thoát nhìn là lão luyện, bọn họ rất cảnh giác, bọn họ luôn chú ý đến tình cảnh xung quanh, đại khái chỉ cần không chú ý một chút thì sẽ bị bọn họ nhận thấy được.

Nếu không có Bách Lí Lan, bọn họ có thể hoàn toàn trực tiếp đánh, một lưới bắt hết bọn họ, nhưng mệnh lệnh không cho tổn thương con tin.

Sát, đây quả thực là chuyện làm người khác khó chịu !

Đi về phía trước Bách Lí Lan dường như phát hiện ra cái gì, bước chân của cô ta đột nhiên dừng lại, khoé môi cong lên một tia kiêu diễm.

“Cô muốn chơi trò gì ? “ Gã đàn ông trung niên phụ trách áp giải cô ta cầm súng chỉ thẳng vào cô ta, bực mình nói.

Thấy được sắp tới biên giới, mà người phụ nữ này muốn chơi trò gì đây, hấn sẽ không bận tâm đến mệnh lệnh, hấn sẽ trực tiếp một phát mà giết người phụ nữ này !

“Tôi khuyên các người nên đầu hàng.” Bách Lí Lan cười nói.

“Hắc ! Người phụ nữ này đầu bị hỏng rồi ? “ Tất cả mọi người (người bắt Bách Lí Lan) đều buồn cười.

Khoé môi của Bách Lí Lan càng cười thêm đẹp, cô hướng về rừng cây nơi ẩn nấp của An Nhiên hô, “ Phó Quân Hoàng, nếu anh không ra tay, tôi nghĩ chuyện của người yêu bé nhỏ của anh, tôi sẽ nói cho người khác biết. “

Đám người U Linh trong rừng cây nhất thời ngẩn ra !

Bách Lí Lan này đang đùa cái gì ? !

Nhưng Phó Quân Hoàng nghe được lời nói như thế, biểu cảm trong nhất mắt thay đổi !

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: SỰ GIẤU DIỂM CỦA ANH! SỰ HOÀI NGHI CỦA CÔ (1)

Đám người buôn lậu thuốc phiện nghe được lời nói của Bách Lí Lan, biểu cảm đột nhiên cả kinh, bọn họ bao vây lấy Bách Lí Lan ở bên trong, mười bảy người dùng tốc độ nhanh nhất làm phòng vệ có lợi nhất đối với bọn họ.

Tầm mắt của bọn họ nhìn trong rừng cây, nhưng mà xung quanh cực kì yên tĩnh, xung quanh ngoại trừ có tiếng gió thổi động vào nhánh cây, làm cho lá trên cành cây rơi xuống thì không còn âm thanh nào khác.

Bốp -----

Người đàn ông trung niên tát một cái không khách khí vào mặt của Bách Lí Lan!

“Tiện nhân! Cô cho rằng như vậy thì có thể chạy trốn sao?”

Bách Lí Lan bị đánh mạnh đến nỗi đầu nghiêng sang một bên, khoé môi có một vết máu, bị đánh đầu nghiêng qua một bên cũng không quay lại, bị mái tóc dài che lấp nửa mặt, con ngươi hiện ra một mảnh lạnh như băng.

Liếm liếm khoé môi bị rách, Bách Lí Lan đem máu loãng trong miệng phun ra.

Mọi người không nghĩ đến gã đàn ông trung niên động thủ, cấp trên phân phó, bọn họ đem Bách Lí Lan mang về, nhưng không được tổn hao một cọng tóc nào hết, nhìn xem thế nào tốt lắm, dấu tay trên mặt muốn giấu cũng không được.

“Lão Lí, ông điên rồi!” Một gã đàn ông gần người đàn ông trung niên nhất bắt được tay của lão ta, vội vã nói.

Gã đàn ông trung niên, cũng chính là Lão Lí gạt bỏ tay của người nọ, về mặt của lão trầm xuống làm cho người khác không hiểu cảm xúc của lão, “Bách Lí Lan, tôi mặc kệ hiện tại bây giờ cô muốn giở trò gì, thế nhưng nếu cô ở chỗ tôi mà đùa giỡn thì tôi nhất định sẽ giết chết cô!”

Gương mặt kiều diễm của Bách Lí Lan quả nhiên xuất hiện một cái dấu tay, cô ta ngẩng đầu, mái tóc dài có chút hỗn loạn phía trước, con ngươi băng hàng, lạnh lẽo, “Tốt lắm, tôi nhớ kỹ ông.” Đây là lần đầu tiên cô ta tức giận nhất từ trước đến giờ, là lần đầu tiên nhận một cái tát.

Đám động vào người cô ta, tất nhiên thì phải chuẩn bị chết.

“Còn dám lớn tiếng!” Lão Lí hừ lạnh ra tiếng, “Tiếp tục đi, không đến nữa tiếng nữa chúng ta sẽ an toàn.”

Đám người An Nhiên luôn giấu trong rừng cây luôn quan sát động tác của bọn họ (đám người Lão Lí), lúc này Khi Ôm mang theo thông tin đã tra được đi đến.

“Lão Lí, lần này hành động người phụ trách chủ yếu là người lão luyện trong Tổ chức ‘Lâu’, nghe nói gã ta rất trung thành với người trung tâm Âm Ảnh.” Khi Ôm nói.

An Nhiên cũng không để ý tới việc này, cô lúc trước khi trùng sinh, thì không có tồn tại tổ chức ‘Lâu’, tất nhiên sẽ không có hứng thú.

Hiện cô muốn biết là Bách Lí Lan nói đến cùng là có ý gì, lão soái ca vì sao lại đột nhiên xuất hiện biểu cảm hoảng sợ như vậy.

Tay của An Nhiên nắm chặt tay của Phó Quân Hoàng, con ngươi yên tĩnh nhìn trên người của anh.

Cô muốn biết đáp án.

Phó Quân Hoàng không nhìn về phía cô, con ngươi tối đen, môi nhếch lên, anh biết là cô muốn hỏi cái gì, nhưng anh vẫn không biết nên trả lời cô thế nào, anh không thể nói.

“Bảo bối...”

“Không sao, chúng ta còn nhiều thời gian, có thể từ từ tìm hiểu.”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đứng dậy, dưới ánh mắt kinh ngạc của Khi Ôm, cứ như vậy tự nhiên bước nhanh về phía đám người kia.

Trong tay của An Nhiên không có cảm súng, cô cũng không có mặc quân phục, mà là trang phục thông thường, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt yên tĩnh.

Khi mọi người nhìn thấy một cô gái nhỏ xuất hiện trong tầm mắt của bọn họ, bọn họ cũng không thả lỏng cảnh giác, ngược lại càng khẩn trương.

Ở chỗ này thì hẳn sẽ không có người xuất hiện, thế nhưng có một cô gái nhỏ lại xuất hiện ở đây, nói là không có vấn đề? Lừa quỷ hả!

“Cô là ai?” Lão Lí trước hết hỏi, bọn họ không chìa súng vào cô, cứ nắm súng trong tay.

Một cô gái nhỏ trên mặt không có biểu cảm, yên tĩnh nhìn bọn họ, sau đó hướng tới bọn họ đi tới.

Bách Lí Lan nhìn thấy An Nhiên, khoe môi có một tia cười như không cười nhìn cô, trong một gương mặt nhỏ nhắn lại có một dáng dấp như thế.

“Nếu cô là còn dám bước lên phái trước, tôi liền bắn làm cho đầu cô thành tổ ong!”

Ngữ khí của Lão Lí lạnh lẽo, đừng nói là đối với đứa nhỏ bình thường, nếu là người trưởng thành nghe lời này của gã ta cũng sẽ sợ hãi đến hai chân nhũn ra, nhưng cô gái nhỏ kia lại giống như không nghe lời nói, tiếp tục bước tới chỗ bọn họ.

Nhóm người U Linh đang ẩn nấp trong rừng cây bất động nhìn An Nhiên đang nghênh ngang bước tới chỗ đám người kia, biểu cảm của bọn họ (nhóm người U Linh) được gọi là sợ hãi cùng thú vị, mà sự khâm trọng chiếm phần lớn.

Khi Ôm là người đầu tiên quỳ rạp trên mặt đất nhắm súng vào mi tâm của Lão Lí, đám người Ngốc Ứng cũng tự nhiên biết quan sát những người còn lại.

Mặc dù tiểu quái vật rất lợi hại, nhưng trên chiến trường chẳng phải là có thực lực tuyệt đối thì không bị thương, nếu tiểu quái vật bị thương dưới mắt của bọn họ, thì bọn họ sẽ ở trước mặt huấn luyện viên tự vấn đề tạ tội.

Ngay lúc này có một người kích động trong đám người buôn thuốc phiện cầm súng hướng tới An Nhiên nổ súng, An Nhiên phản ứng nhanh chóng rút khẩu súng lục bên hông ra, nổ súng trước, trực tiếp phế bỏ tay của người nọ.

“Tôi không muốn mạng của ông, tốt nhất là nên dâng hoàng đợi.” Tiếng nói bình tĩnh trong đó là sự hững hờ, nhưng khi An Nhiên nói lời này, ánh mắt của cô luôn rơi trên người của Bách Lí Lan.

Mọi người bị khí thế của An Nhiên làm khiếp sợ.

Bọn họ không nghĩ tới một cô gái nhìn vô hại như vậy lại có lực sát thương lớn như vậy.

“Nói mạnh miệng, nhưng sẽ làm chết người.” Lão Lí cười lạnh, “Nơi này, không phải là nơi cô nên đến.” Ông ta cũng không so đo đến việc người anh em bị thương, theo ông ta người anh em của ông ta là không đúng, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không xứng đáng.

Ít nhất, nha đầu kia không muốn mạng của hắn?

An Nhiên chuyển động súng lục trong tay, “Tôi đến chỉ muốn hỏi một câu, hỏi xong liền đi.” Hiên nhiên là An Nhiên không đem Lão Lí để vào mắt, cô cứ tiêu sái tiến vào vòng vây, đi đến bên người Lão Lí, tầm mắt rơi trên người của Bách Lí Lan.

Trong đám người buôn lậu có ý muốn đi đến ngăn An Nhiên lại, nhưng người nọ vừa động thì bị Lão Lí ngăn lại.

Một tiểu nha đầu mặc dù là lợi hại, thì có thể làm gì? Ông ta nghĩ đến nhóm người kia không có khả năng lại phái một nha đầu như thế tới bắt bọn họ.

“Bách Lí Lan, nói với tôi, chuyện gì.” Trong ánh mắt của An Nhiên không chút dao động, ngay cả tiếng nói cũng nhàn nhạt, cô chỉ chơi đùa với khẩu súng trong tay, khí thế trên người làm mọi người xung quanh hoảng sợ.

Bách Lí Lan trực tiếp ngồi xuống trên một tảng đá trên mặt đất, khoe môi của cô ta còn mang theo ý cười, xem ra là cực kì thân nhiên tự đắc.

“Cô có ý gì? Tôi không hiểu. “ Cô ta biết, nếu cô ta đem chuyện này nói cho Phó An Nhiên biết, thì Phó Quân Hoàng nhất định sẽ lấy mạng của cô ta (Bách Lí Lan)

Trong cuộc đời của Bách Lí Lan thì cô ta không có mấy người khiến cô ta kiêng kỵ, nhưng Phó Quân Hoàng là người đầu tiên làm cho cô ta biết thế nào là kiêng kỵ một người, cô ta có lý do tin tưởng, Phó Quân Hoàng sẽ không có lý do nào là giết cô ta.

An Nhiên nhíu mày, đối với tình huống như vậy, cô đã sớm nghĩ tới, “Phải không? “ Nói xong, An Nhiên không nói thêm cái gì, trực tiếp xoay người bước đi.

Bách Lí Lan ngạc nhiên nhìn hành động của An Nhiên, theo cô ta, Phó An Nhiên không phải tới để cứu cô ta sao? Tại sao lại đột nhiên xoay người bước đi? Cô ấy (An Nhiên)... chỉ là muốn tới hỏi cô ta (Bách Lí Lan)?

Đối với chuyện như vậy Bách Lí Lan trực tiếp bật cười, Phó An Nhiên này quả nhiên không bình thường, bằng không thì em trai bảo bối của cô ta không thích cô gái nhỏ này như vậy rồi.

Đối với hành động của An Nhiên đám người Lão Lí cũng tỏ vẻ khiếp sợ, bọn họ luôn cảnh giác với An Nhiên, khi cô không khách khí mà xoay người rời khỏi, thì tất cả bọn họ đều ngay ngắn, từ trước tới giờ bọn họ chưa từng thấy qua một ai mà vì một câu hỏi mà đuổi tới biên giới, hơn nữa tựa như Bách Lí Lan không trả lời câu hỏi của cô.

Ngay lúc đám người đó còn đang ngốc lảng, thì một trận súng truyền đến, bọn họ nhất thời cả kinh, khi bọn họ lấy lại tinh thần, thì phát hiện đã bị bao

vây, có năm người bị trúng đạn ngã xuống đất, đều bị trúng đạn ở cánh tay, khả năng cầm súng của năm người họ không thể được nữa.

“Tiện nhân ! “ Trong nháy mắt Lão Lí hiểu được ý đồ của An Nhiên, đó là một cô gái nhỏ đánh lạc hướng chú ý của bọn họ, khi cô ta xoay người thì nhóm người bộ đội đã chuẩn bị tốt, chờ cô rời đi !

Nhưng mà ông ta vẫn phản ứng chậm nửa nhịp, khi ông ta phản ứng lại thì đám người của ông ta đã bị bao vây.

Phó Quân Hoàng một mặt lạnh lẽo cứng rắn tiêu sai bước tới chỗ của An Nhiên, cánh tay ôm lấy cô vào trong ngực, con ngươi đen thẳng tắp nhìn An Nhiên, lần này, An Nhiên cũng không ngẩng đầu nhìn anh, mà tầm mắt rơi trên người của Bách Lí Lan.

Lão Lí bắt lấy Bách Lí Lan giam cầm trong bàn thân, một tay ông ta xiết cổ Bách Lí Lan, khuôn mặt không lộ ra biểu cảm kinh hoàng, những người anh em của lão đều bị vây, giờ súng trong tay nhắm đến các thành viên bộ đội.

“Buông súng, tôi có thể tha cho các người. “ Đáy lòng của Phó Quân Hoàng ẩn nhẫn lửa giận, con ngươi thâm thúy trong đó là sự hàn băng.

Súng trong tay của Lão Lí vẫn chĩa ngay thái dương của Bách Lí Lan, “Mày làm như tao là đồ ngốc ? Nhưng mà tao không nghĩ đến, lần này lại phải Phó Quân Hoàng hành động, xem ra Bách Lí Lan đối với chúng mày mà nói là rất quan trọng. “

Phó Quân Hoàng bất động, nhóm người U Linh cũng bất động, bọn họ đang chờ thời cơ tốt để ra tay.

“Tao nghĩ bọn mày không muốn người phụ nữ này xảy ra chuyện chứ ? Nếu chúng mày thả bọn tao đi thì tao sẽ giao người phụ nữ này cho tụi mày, thế nào ? “

Mặc dù là cấp trên lệnh cho ông ta mang người phụ nữ này về, nhưng vì tính mạng của anh em, ông ta cần phải thả người phụ nữ này ra, bọn họ có thể bắn người phụ nữ này một lần thì cũng có thể bắt lần thứ hai.

“Cô ta chết hay sống thì đâu có liên quan đến tôi ? “ Phó Quân Hoàng lạnh lùng nói.

Mặc dù anh nhận được lệnh nói phải bảo vệ cô ta (Bách Lí Lan) không tổn hao một cọng tóc ? Nếu anh tự tay giết Bách Lí Lan thì cấp trên cũng không cho người truy cứu, nhiều nhất là kỉ luật bọn họ, vậy thì đã xong.

Bách Lí Lan đột nhiên ngẩng đầu, hiển nhiên cô ta không nghĩ đến Phó Quân Hoàng sẽ nói như vậy.

Nếu như cô ta đoán không nhầm thì người của cô ta đã cùng cấp trên của Phó Quân Hoàng bàn bạc, cấp lệnh cho anh bảo vệ cô ta chu toàn ! Nhưng anh ta lại nói như thế, sống chết của cô ta cùng bọn họ không liên quan.

An Nhiên có chút ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, cô không nghĩ đến Phó Quân Hoàng lại nói như thế.

Cô đã xem xấp tài liệu kia, cũng biết được mệnh lệnh bên trong thế nào.

Từ trước đến giờ Phó Quân Hoàng đều phục tùng mệnh lệnh, nhưng lại nói ra lời như thế, An Nhiên càng thêm hiếu kì, anh muốn che giấu cô chuyện gì.

Bách Lí Lan nhìn biểu cảm của Phó Quân Hoàng, nháy mắt cũng hiểu được vì sao anh ta lại làm như vậy, chỉ vì vừa rồi cô ta nói những chuyện không nên nói.

Phó Quân Hoàng quả nhiên là người tính toán chi li.

Hiển nhiên Lão Lí cũng không nghĩ đến Phó Quân Hoàng lại nói như vậy, vẻ mặt của ông ta bỗng chốc kinh ngạc.

Uy danh của Phó Quân Hoàng bọn hắn đã sớm biết, Phó Quân Hoàng thành danh rất sớm, anh ta là người thứ ba nằm trong danh sách đen của bọn hắn, làm nghề này của bọn hắn thì không ai không muốn mạng anh ta (Phó Quân Hoàng), bởi vì năng lực của Phó Quân Hoàng quá mạnh, mấy lần ám sát đều không thành, thậm chí không ít bang phái đã bị anh ta diệt tận gốc rồi.

Sau đó bọn hắn đều tìm hiểu được, chỉ cần không đụng chạm với anh ta, thì anh ta cũng sẽ không chạm vào bọn hắn, trừ phi là mệnh lệnh của cấp trên bằng không anh ta cũng không động thủ.

Đã biết quy luật như vậy thì ai còn muốn tìm chết ?

“Mày không sợ tao giết cô ta sao, đến lúc đó thì mọi chuyện sẽ liên lụy đến bọn mày? “ Lão Lí giầy dụa.

“Người là do ông giết, thì có liên quan gì đến chúng tôi ? “ Tiếng nói thanh lãnh của An Nhiên vang lên, súng lục trong tay cũng không ngừng xoay tròn, biểu cảm nhàn nhạt, thế nhưng lại làm nhóm người U Linh không tự chủ nuốt nước bọt.

Mẹ nó ! Tiểu quái vật là đang tức giận hay sao ? Không phải chứ ? Vậy đám người đó gặp xui xẻo rồi.

“Nếu tôi chết, Phó Quân Hoàng không thoát khỏi trách nhiệm. “ Bách Lí Lan không lộ ra chút khiếp đảm nào, cô ta không thể chết, ít nhất là hiện tại không thể chết, lão Lí không dám giết cô ta, đám người của Phó Quân Hoàng không dám không cứu cô ta, nếu cô ta thật sự xảy ra chuyện thì gia tộc Bách Lí sẽ không buông tha Phó Quân Hoàng ?

Con người của An Nhiên xoay một cái trở nên lạnh lẽo.

Khi nhìn thấy An Nhiên, Bách Lí Lan ngược lại cười càng vui vẻ, “ Lão Lí, ông nói với ông chủ của ông, tôi không có hứng thú hợp tác với hắn, cũng không muốn trở thành kẻ địch của Phó Quân Hoàng, tôi chỉ muốn làm ăn, kiếm tiền mà thôi, “ Khi Bách Lí Lan nói lời này thì tầm mắt nhìn trên mắt của Lão Lí.

Làm ăn ? Hợp tác ?

Bách Lí Lan cùng Lão Lí soái ca có hợp tác ? Hợp tác trên phương diện gì ?

“ Bách Lí Lan, cô nói cô làm như vậy, không sợ tôi tức giận hay sao ? “ Tiếng nói của Lão Lí đột nhiên thay đổi, tiếng nói âm nhu mang theo một tia hững hờ cùng một tia quý khí, thế nhưng tiếng nói này cũng làm biểu cảm Bách Lí Lan thay đổi.

Khi An Nhiên nghe được âm thanh này, đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên người của Lão Lí.

Âm thanh này cô đã nghe qua, khi còn lúc quân huấn, là một trong đám người “ Trộm mộ “, có mắt điện tử thì chính là tiếng nói như vậy.

Âm nhu mà lại biến thái.

“ Vậy, anh đối với tôi như vậy, anh không sợ tôi tức giận sao ? “ Khí quanh thân Bách Lí Lan hoàn toàn thay đổi, mày của cô ta khẽ nâng, ánh mắt lạnh lùng, môi mím lại, khoé môi cười nhàn nhạt đã biến mất.

“ Chỉ muốn mời cô đến làm khách ở đây thôi. “ Tiếng nói kia tiếp tục vang lên.

Bách Lí Lan cười nhạo, “ Làm khách ? Đối đãi như vậy sao ? “

Lão Lí nhìn Bách Lí Lan, vẻ mặt của lão ta đại ra, ánh mắt đăm đăm, giống như đang bị khống chế.

Đột nhiên, lão Lý quay đầu, tầm mắt của lão nhìn An Nhiên, “ Tiểu An Nhiên của tôi, chúng ta lại gặp nhau. “

Khí quanh thân Phó Quân Hoàng bỗng chốc chuyển lạnh.

“ Là anh. “ Hiên nhiên An Nhiên nhớ ra hắn.

“ Là tôi. Tiểu An Nhiên em lại lừa tôi như vậy, tâm của tôi rất đau. “ Tiếng nói quỵến rũ nhưng chứa đầy khó chịu, mà càng nhiều là sự uly khuất.

“ Anh đang ở nơi nào ? “

“ Hừm ? Tiểu An Nhiên em muốn đến tìm tôi sao? Nhưng làm sao bây giờ, tôi không thể nói cho tiểu An Nhiên biết tôi đang ở nơi nào, nếu không, em đem Nhân gia ăn đi.” Tiếng nói quý dị làm An Nhiên nhũn mày.

Người này không phải là người trong đầu cô.

Không phải là người đàn ông mang mặt nạ.

Chỉ ít theo cô, người nọ không có âm thanh biến thái như vậy, cũng không éo lá mà nói “ Nhân gia.”

“ Anh là ai?”

“ Là ông xã tương lai của em. “

Vừa dứt lời, sau đó là một tiếng súng nổ lên, âm thanh ngã xuống của Lão Lí, mi tâm của lão có một chỗ thủng.

Trong lúc đó An Nhiên bước đến thi thể của Lão Lí, đang lúc mọi người kinh sợ, cô đưa tay trực tiếp móc mắt của lão, quả nhiên là một con mắt điện tử.

Sau lưng người này rốt cuộc là ai ? Cô luôn có cảm giác, có người luôn theo dõi cô, không phải theo dõi họ Phó, mà là đang quan sát cô.

Nhóm người U Linh gần như cùng bái nhìn Phó Quân Hoàng, vẻ mặt của Phó Quân Hoàng cực kì bình tĩnh, chỉ là môi mím khẽ lên, anh đi tới bên người của Phó An Nhiên, lời nói giống như tuyên thệ :

“ Em là của anh ! Ông xã của em là anh ! “

An Nhiên có chút ngạc nhiên.

Nhóm người U Linh toàn thể quỳ xuống (OTZ)

Có thể nói từ bà xã là một cái gì đó đáng sợ rồi! Huấn luyện viên ghen càng làm cho người ta sợ hơn!

Thấy An Nhiên không trả lời anh, anh gắt gao nắm tay của cô, hoàn toàn quên lực tay của bản thân, gần như là túm lấy cô, nếu như cô không cho anh đáp án, anh sẽ ấu trĩ lời kéo như thế.

An Nhiên phù ngạch thở dài, uy danh của Lão soái ca anh đâu? Hình tượng của anh đâu? Anh không có đem theo sao? Đến cuối cùng anh có biết anh ấu trĩ thế nào không?

Lúc Phó Quân Hoàng đang chờ đáp án của An Nhiên thì nhóm người U Linh đã dùng tốc độ nhanh nhất bắt hết những người còn lại.

Bách Lí Lan ngoại trừ bị tát một cái thì không có bị thương, cho nên có thể nói là nhiệm vụ của bọn họ đã thành công hoàn mỹ.

Nhưng bọn họ không rõ, là huấn luyện rõ ràng có thể giải quyết chuyện nhanh hơn nhưng tại sao lại làm chuyện dài ra như thế.

Bách Lí Lan đã hiểu ra được chuyện xảy ra, anh ta là đang trả thù, trả lời câu nói của cô ta.

Tầm mắt của Bách Lí Lan nhìn Phó Quân Hoàng, con ngươi của cô ta xẹt qua tia không thể tin.

Thấy được Phó Quân Hoàng không nhúc nhích lấy cánh tay của An Nhiên, biểu cảm nghiêm túc cùng không thoả hiệp, được gọi là ngay thơ.

“Vì sao không trả lời anh?” Phó Quân Hoàng hít một hơi thật sâu, tiếp tục hỏi.

An Nhiên muốn vỗ vỗ đầu anh, sau đó nói, “Lão soái ca, anh có thể không ngay thơ như vậy được không?”

Nhưng cô chỉ nghĩ như vậy thôi, khi đối mặt với Phó Quân Hoàng cô vĩnh viễn đều thoả hiệp, cô thở dài, trở tay nắm chặt lấy tay anh.

“Dạ dạ dạ, anh là người em yêu, em là bà xã của anh, sẽ không có người khác.”

Nghe được câu trả lời hài lòng, cả người của Phó Quân Hoàng tốt lên.

Anh hoàn toàn quên là xung quanh đây còn có người khác, anh nở nụ cười, là nụ cười... đơn thuần, đơn thuần đến nỗi làm nhóm người U Linh suýt nữa rút hai mắt của bản thân.

Mẹ nó, quá ni mã, quá kinh sợ!

Người này chính là huấn luyện viên của bọn họ hả? Là một người chỉ cần liếc mắt một cái làm cho bọn họ chảy mồ hôi ròng ròng, là huấn luyện viên không chút tình người? Huấn luyện viên không chút tình người này sẽ cười? Người này có ngày cười như vậy? Đây có phải là sự kiện lớn của thế giới hay không!

An Nhiên cũng không vội hỏi Phó Quân Hoàng đang che giấu cô chuyện gì, sẽ đến lúc Lão soái ca sẽ tự nói với cô, cô không vội, chỉ cần chờ.

Phó Quân Hoàng không có dự định nói cho cô biết, theo anh, thời cơ chưa đến, nói cho cô biết chỉ làm cô thêm lo lắng, anh phải giải quyết hết mọi chuyện, đến lúc đó bảo bối sẽ không cần phải lo lắng.

Đối với hình thức sống của hai người này, Bách Lí Lan cảm thấy rất hứng thú, dây trói của cô ta đã được mò ra, cô ta đi đến bên người của Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên, ánh mắt dừng trên người của An Nhiên, cười nhạt:

“Cô không hiếu kì, muốn biết anh ta đang giấu cô chuyện gì sao?”

Ánh mắt của An Nhiên không nhìn cô ta, bàn tay lạnh của cô để vào túi áo của anh.

Bọn họ đã báo cáo cho cấp trên, con tin đã được giải cứu, máy bay trực thăng trong thời gian ngắn nhất sẽ đến đây.

“Phó An Nhiên, tôi nghĩ cô không thích bị người khác nói dối?” Bách Lí Lan thấy An Nhiên không nói chuyện, tiếp tục nói.

Cô ta không tin Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng có sự tín nhiệm tuyệt đối, không một ai có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng một người khác.

Con ngươi lạnh lạnh không chút khách khí nhìn trên người của Bách Lí Lan, “Cô có phiền hay không?”

Gương mặt tinh xảo của Bách Lí Lan đột nhiên lạnh lẽo.

“Tôi có thích bị lừa dối hay không, cùng cô có liên quan hay sao?” Mày của An Nhiên nhướn lại, “Nếu như cô không muốn chết, thì đi xa một chút.” Nếu không phải niệm tình ở sân này cô ta giúp cô kéo dài thời gian, thì hiện tại cô sẽ không chút lưu tình nào là cho cô ta một phát súng.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Phó An Nhiên, quả nhiên cô rất giỏi.”

Phó Quân Hoàng hoàn toàn đem Bách Lí Lan thành không khí, anh chỉ toàn tâm toàn ý nắm chặt tay của An Nhiên.

Đột nhiên, một trận quạt gió vang lên, máy bay trực thăng đang đến đây.

Trên máy bay thả thang dây xuống, nhóm người U Linh theo trình tự lên máy bay, nhóm người buôn lậu cũng được mang lên, An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đều lên máy bay trước, Bách Lí Lan đi theo sau Phó Quân Hoàng, cô ta nhìn An Nhiên leo lên máy bay, tiếng nói vang lên:

“Anh nói, cô ấy nếu biết chuyện của anh đang làm thì còn có thể tin tưởng anh như vậy sao?”

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng không đổi, ánh mắt tiếp tục nhìn An Nhiên.

“Nếu Phó An Nhiên biết anh tồn tại ra sao, tôi rất rõ, thế nhưng tôi muốn biết nếu cô ấy biết được anh đang làm cái gì thì tôi nghĩ chuyện sẽ rất vui nha.”

“Làm sao cô biết được?” Thấy An Nhiên an toàn khi tiến vào cabin, anh mới nói ra câu đầu tiên.

“Làm sao mà biết hả? Tự nhiên biết được thôi.” Bách Lí Lan hướng về phía anh cười cười, “Tôi nghĩ người của tôi có thể tra được chuyện này, tôi nghĩ chuyện này sẽ không có mấy người biết chứ? Anh muốn che giấu, thì thủ đoạn phải nhanh gọn, đừng lộ ra nhược điểm, nếu không đến lúc bảo bối của anh biết, hậu quả chắc chắn.. Không thể tưởng tượng nha.”

Bách Lí Lan vừa nói xong, thì trên người được đeo dây an toàn, Ngốc Ứng lưu loát mang cô lên máy bay.

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng rất lạnh, mà hai tay đặt bên hông cũng đồng thời nắm chặt.

“Huấn luyện viên, lên máy bay thôi.” Ngân Lang là người cuối cùng lên thang dây, thấy Phó Quân Hoàng ngăn người, hần nhin không được mới nhắc nhở một câu.

Phó Quân Hoàng một tay vừa nắm thấy thang dây, máy bay cũng đã bay lên...

Khi Phó Quân Hoàng tiến vào cabin, phát hiện không khí trong cabin có chút quái dị, trong mắt mọi người đều lộ qua một cổ mị mờ lúng túng.

Phó Quân Hoàng vẫn không để ý đến nhóm người đó, anh xoay bước đến bên người An Nhiên, không e dè trực tiếp ôm lấy An Nhiên vào lòng, đầu tựa vào vai cô, nhắm mắt.

Nhóm người U Linh nhìn thấy hành động của lão đại như vậy, đều nhìn một người phụ nữ mặc áo blouse tỏ vẻ bí ai, cô gái tốt như vậy làm sao lại thích huấn luyện viên mặt than của bọn họ?

Ai... Mặt than còn chưa tính, trong lòng còn có tiểu quái vật, trình độ cuồng đến nỗi bọn họ phải bó tay.

Bác sĩ Khúc cô vất vả rồi!

Xử lý xong tay của năm người bị thương xong, Khúc Tuệ Tuệ mới thở dài ra.

“Bác sĩ Khúc, nghỉ ngơi một lát đi.” Ngốc Ứng cầm bình nước trong tay đưa cho Khúc Tuệ Tuệ.

Theo Ngốc Ứng nhìn thấy, Khúc Tuệ Tuệ chính là bị kịch, thích huấn luyện viên còn chưa tính, thích rõ ràng như thế, huấn luyện viên mặt than của bọn họ cũng không có cảm giác, quả thực là... làm cho người ta vô cùng thê thảm.

Khúc Tuệ Tuệ mỉm cười nhận nước trong tay Ngốc Ứng, khi tầm mắt của ả nhìn Phó Quân Hoàng, thì biểu cảm hơi sững sờ.

Lúc này ả mới chú ý đến sự tồn tại của An Nhiên, thời gian trước ả bận đến muốn điên, không chú ý đến một nữ sinh tồn tại ở U Linh.

Ả tựa như đã gặp qua nữ sinh kia, trong thời gian ngắn ả không thể nhớ lại là ả đã gặp cô ở đâu.

Khúc Tuệ Tuệ nhìn An Nhiên hai lần, thời gian hai lần gặp không lâu, tất nhiên là không nhớ ra.

Khúc Tuệ Tuệ biết Phó An Nhiên, người mà anh gọi là bà xã, nhưng lúc ấy An Nhiên mặc một thân trang phục rằn ri, đầu đội mũ, mà lúc này cô lại mang trang phục bình thường, mái tóc mềm mại rối tung trên vai, với ấn tượng của ả là bất đồng, ả tất nhiên quên, quên An Nhiên.

Thế nhưng cái này cũng không cho thấy là An Nhiên không biết Khúc Tuệ Tuệ.

Tâm tình của An Nhiên hiện tại rất khó chịu, không có tâm tình quan tâm đến một người phụ nữ đang tỉ mỉ xem xét cô, cô buồn bực, đưa tay trực tiếp ngăn trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cả kinh, bên hông tê rần, anh ngạc nhiên nhìn An Nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Phó Quân Hoàng, đáy lòng của An Nhiên đã khó chịu đến cực điểm, cô là sao quên Lão soái ca nhà cô là một người ngớ ngẩn trong chuyện tình cảm?

“Quân Hoàng, người đó là...?” Khúc Tuệ Tuệ uống một ngụm nước, ánh mắt lần nữa rơi trên người Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng vỗ vỗ An Nhiên, lực tay mạnh mẽ đặt ở hông xô kéo cô vào lòng bản thân, mảy vẫn nhủ lại như trước.

Bảo bối của anh đang tức giận.

Hòn dỗi.

Anh trấn an cô, cảm giác được thân thể cô mềm mại, tầm mắt của anh mới nhìn Khúc Tuệ Tuệ.

Biểu cảm Khúc Tuệ Tuệ sững sờ, ả chưa từng thấy Phó Quân Hoàng như thế, ả không, ả đã gặp qua, chỉ là lúc nữ sinh này xuất hiện, ả mới nhìn thấy Phó Quân Hoàng như vậy.

Ả nhớ ra rồi, ả đã gặp qua nữ sinh này, lúc còn quân huấn, cô ấy chính là bà xã của Phó Quân Hoàng, là một cô vợ nhỏ là anh che chở.

“Vợ tôi.” Trả lời không thay đổi, biểu cảm cũng không đổi, đến ngay cả giọng điệu cũng không đổi.

Khoé môi cười của Khúc Tuệ Tuệ có chút cứng ngắc, nhưng ả vẫn lịch sự nhìn An Nhiên cười.

An Nhiên trực tiếp nép mình vào lòng của Phó Quân Hoàng, từ khi Bùi Thanh Dật trị liệu cho cô, cô đối với mọi người xung quanh càng cảnh giác, thậm chí còn có lúc cô ngăn người.

Đối với An Nhiên như vậy, Phó Quân Hoàng không tỏ vẻ lo lắng chút nào, theo anh, bảo bối của anh sẽ đem mọi chuyện xử lý êm đẹp.

Khi An Nhiên mệt mỏi, thì chỉ cần có Lão soái ca bên người, thì mọi chuyện đều giao cho anh là được.

Đây là lần đầu tiên nhóm người U Linh nghe được Phó Quân Hoàng giới thiệu tiểu quái vật như vậy, vẻ mặt cực kì khôi hài, Ngốc Ứng còn quên là đang uống nước, đến khi nước tràn ra hần mới tỉnh lại.

Mẹ nó! Rất kinh khủng!

Ngân Lang cười như một thằng ngốc nhìn Phó Quân Hoàng cùng An Nhiên, theo hần, trên thế giới này ngoại trừ huấn luyện viên thì không có ai xứng với quân chủ của hần, không ai có tư cách đứng bên người quân chủ.

“Xin chào.” Khúc Tuệ Tuệ nhìn An Nhiên gật đầu.

Mây của An Nhiên không nâng lên, không nhận ra là có gậy đầu hay không.

Không phải là lần đầu tiên cô gặp ả, trên tay cô có tư liệu của ả, tất nhiên cũng hiểu được tâm tư của ả đối với Phó Quân Hoàng, thậm chí đến người lãnh đạo trực tiếp của Phó Quân Hoàng muốn làm mai cho hai người này, cái này cũng đủ chứng minh là tình cảm của người phụ nữ này đối với Phó Quân Hoàng.

Tuy Khúc Tuệ Tuệ là một quân y, nhưng thân thủ của ả vô cùng tốt, thậm chí là không kém so với bộ đội đặc chủng, tuy là nếu so với nhóm người U Linh kém một chút, thế nhưng cũng được xem là đáng chú ý, An Nhiên không phải là người ai cũng có thể hấp dẫn sự chú ý của cô.

Khúc Tuệ Tuệ đến đối diện Phó Quân Hoàng ngồi xuống, ả thành thực đem nước cho Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng cũng không từ chối, đưa tay nhận lấy.

Khoé môi của An Nhiên khẽ động.

Phó Quân Hoàng mở bình nước, đem miệng bình đến môi cô, ôn nhu nói, “Cái miệng nhỏ uống chút, mát.”

Động tác uống nước của Khúc Tuệ Tuệ bỗng chốc cứng lại.

An Nhiên nghiêng đầu, ý muốn không uống, Phó Quân Hoàng nhìn môi của cô khô khốc, mảy cau lại một chỗ.

Nhắm mắt lại An Nhiên chỉ thấy trước mặt bỗng nhiên tối sầm lại, trên môi lập tức truyền đến cảm giác mềm mại, lập tức một ngụm nước được truyền qua.

Nhóm người U Linh nhìn thấy phương pháp uống nước như vậy bỗng chốc há hốc mồm, sau này nếu ai nói huấn luyện viên của bọn họ là đầu gối, thì bọn họ liền cùng người đó đánh!

Này là cái quái gì vậy, nếu là đầu gối thì bọn họ sẽ trực tiếp đi tìm cái chết?

Bọn họ không đành lòng nhìn biểu cảm của Khúc Tuệ Tuệ.

Nhưng trong lòng của mọi người hiểu kì, vẫn lén nhìn.

Thế nhưng làm bọn họ ngạc nhiên là, khoé môi Khúc Tuệ Tuệ vẫn luôn mang theo nụ cười, cười thật nhu hoà, giống như chuyện phát sinh trước mặt không liên quan đến ả.

Tổ chất này, năng lực chịu đựng này, quả nhiên người thường không thể so!

Bọn họ bó tay!

Chỉ là bọn họ không chú ý đến tay cầm bình nước của ả, các đốt ngón tay đã xiết chặt.

Anh thích nữ sinh kia đến thế sao? Hoàn toàn không quan tâm, tựa như muốn đem quan hệ của anh và cô ấy để cho mọi người biết.

Phó Quân Hoàng, lý trí, trầm ổn, là người máu lạnh, mà Phó An Nhiên lại làm cho anh không lý trí, không trầm ổn cùng nhiệt huyết tồn tại.

Ả, quả nhiên không thể chen vào được sao?

Con người có chút âm trầm, tầm mắt Khúc Tuệ Tuệ không nhìn Phó Quân Hoàng, biểu cảm của ả nhàn nhạt, vẻ mặt thoát nhìn cực kì nhu hoà, nhu hoà đến nỗi làm nội tâm của nhóm người U Linh bắt đầu rít gào.

Nếu cô khó chịu thì nói ra, cô đây muốn tiếp tục già mồm cái lão, cô làm như vậy thì đến cuối cùng huấn luyện viên cũng không biết cô thích anh ta! (Xung cô là do nhóm người U Linh nha.)

Ở một bên khác, Bách Lí Lan nhìn thấy mười phần kì thú, là tay ba nha, thật là kì thú.

“Tôi nói, các người muốn cùng ân ái thì cũng không cần ở trước mặt chúng tôi như vậy chứ?” Tiếng nói kiều mị kèm theo chút trên đùa, Bách Lí Lan dựa người trên vách cabin, trêu ghẹo nhìn An Nhiên.

Cô ta tựa như phá lệ với An Nhiên.

“Này... Cô đến cùng có muốn nói cho tôi?” Tiếng nói của An Nhiên nhẹ nhàng, cô cũng không mở mắt, vẫn tựa vào lòng của Phó Quân Hoàng, biểu cảm nhàn nhạt.

Thân thể Phó Quân Hoàng hơi cứng lại, biểu cảm căng thẳng.

Bách Lí Lan vui vẻ, “Tất nhiên là... không có.” Biểu cảm của Phó Quân Hoàng thật đúng là buồn cười.

Mắt hơi mở, tầm mắt của An Nhiên dừng trên người cô ta, giống như một mảnh xà đang nhìn con mồi cảm giác thật ---- không tốt!

Khúc Tuệ Tuệ có chút kinh ngạc nhìn An Nhiên, vừa rồi ả cảm giác được biểu cảm của nhóm người U Linh đột nhiên hiện lên sát ý như là đang đối với kẻ địch.

Vừa rồi ả cũng cảm giác được một dòng sát khí lạnh như băng bắt đầu hoạt động, ả không thể tin đó là của An Nhiên, một nữ sinh, một học sinh làm sao có thể có sát khí lạnh lẽo mà cường đại như thế.

Đó là người từ trong đám người chết đi ra, mới có hơi thở cường đại, làm sao có thể xuất phát từ An Nhiên người mà Phó Quân Hoàng che chở?

Bản thân của Bách Lí Lan cũng ngẩn ra, cô ta hít một hơi thật sâu, theo cô ta, bị An Nhiên nhìn dù sao cũng đỡ hơn là Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng cũng không nói cho An Nhiên biết chuyện của Bách Lí Lan đang muốn nói, An Nhiên cũng không hỏi, cũng không cho người đi thăm dò, lúc này cô lựa chọn tin tưởng anh.

Lúc Bách Lí Lan rời đi, cô ta nhìn An Nhiên nói một câu: Chúng ta còn gặp mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: SỰ GIẤU DIỂM CỦA ANH! SỰ HOÀI NGHI CỦA CÔ (2)

Ở một nơi khác, trong một căn phòng mang kiến trúc châu Âu, có một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, người đàn ông mang mặt nạ màu bạc nhận điện thoại, bên kia là một trận âm thanh huyền ảo.

“Hàng của tôi đã bị mang đi, Lão Lí đã chết, anh nói chuyện này làm thế nào đây?”

“Hửm? Ai làm?”

“Đừng nói với tôi là anh không biết cái gì hết, anh coi tôi là một thằng ngốc à? Tiểu bảo bối của anh hiện tại được Phó Quân Hoàng chăm sóc rất tốt, tôi xem làm sao anh có thể mang người về.” Âm thanh bên kia di động cực kì lên mặt.

“Không muốn chết thì câm miệng.” Người đàn ông mang mặt nạ ngồi dưới ánh đèn, ánh đèn phản chiếu với chiếc mặt nạ thành một tia sáng lạnh như băng.

“Cất, thôi đi, nói đến người anh khảm trong tâm? Sợ hãi sao? Lo lắng chứ? Tức giận sao? Nếu tức giận thì đến mà đánh tôi?” Một âm thanh hạ hê tiếp tục nói.

“Làm tốt chuyện của cậu.”

“Muốn nói cho anh biết? Nhớ đem tiền mà anh nợ tôi chuyển qua tài khoản, a, còn có tiền phí nữa, dù nói thế nào, thì 17 người kia là anh em của tôi.”

Mang đàn ông mang mặt nạ không nói thêm cái gì, trực tiếp cúp điện thoại.

“BOSS, có phải hay không...? Lại từ từ trong bóng tối đi ra, nhìn hán.

“Không cần, tôi tin tưởng, tiểu bảo bối của tôi sẽ không làm chúng ta thất vọng.”

Lại từ hít một hơi thật sâu, theo hán, Phó An Nhiên chính là một quả bom hẹn giờ, bất cứ khi nào đều có khả năng nổ mạnh, nhưng BOSS lại...

“Lại từ...”

“Đạ, tôi tin tưởng ngài.” Ngoại trừ tin tưởng thì hán có thể làm cái gì?

Còn một tuần lễ nữa thì Ngân Dục bước vào kì thi cuối kì, thi xong là được nghỉ đông.

An Nhiên không thể không đến lớp, mặc kệ là sao, thi cuối kì là phải đi.

Trước khi An Nhiên đến trường học thì Phó Quân Hoàng không chỉ một lần nhắc nhở cô sau khi tan học phải đợi anh, hoàn toàn xem cô như một bé con.

An Nhiên gạt đầu tỏ vẻ là hiểu, gần đây họ Phó nhận được thư đe dọa, nói đúng hơn là nhận không ít.

Đã gần 2 tháng An Nhiên không xuất hiện ở Ngân Dục, làm cho người Ngân Dục thương tâm không ít, mà đám người ở Thất ban muốn điên lên hết rồi.

An Nhiên vừa mới bước vào phòng học, một người hướng tới cô lao tới!

An Nhiên phản xạ tự nhiên đem người nhào vào cô ôm lấy, tay nhẹ nhàng xoa lên đầu của cô, “Tô Nặc đã trở lại?”

Núp trong lòng cô, tiểu nha đầu này ngẩng đầu lên, nhìn An Nhiên, trong con mắt thật to là sự uỷ khuất tràn đầy.

“Đã trở lại từ sớm, nhưng Tiểu Nhiên cậu không có ở đây. Cậu không ở đây không có ai cùng tớ chơi đùa, Quả bưởi nhỏ cũng không cùng tớ chơi.” Tim đúng thời gian, nhanh chóng cáo trạng.

Khi mọi người nghe Tô Nặc cáo trạng, biểu cảm nhất thời vận vẹo.

Bọn họ không cùng cậu ấy chơi đùa sao? Rõ ràng là nha đầu ngốc này không phản ứng khi bọn họ cùng cô chơi đùa! Cậu ấy còn dám cáo trạng! Còn là uỷ khuất cáo trạng!

“Ai không cùng cậu chơi?” Cố Hữu không biết lúc nào đứng phía sau Tô Nặc, tiếng nói thâm trầm làm Tô Nặc càng nép sát vào lòng An Nhiên.

“Cái gì tôi cũng không biết, chưa nói cái gì.”

An Nhiên buồn cười vỗ vỗ đầu tiểu nha đầu này, “Về sao không được nói dối, biết không?”

Tô Nặc bĩu môi, cô chính là không thích cùng bọn họ chơi đùa thôi, cô chỉ thích một mình tiểu Nhiên mà thôi, có cái gì không đúng sao?

Nhưng mà đối với cô (Tô Nặc) mà nói, Tiểu Nhiên nói mọi chuyện đều đúng, cô ngoan ngoãn gạt đầu, buông An Nhiên ra, hướng đến mọi người đang có biểu cảm vận vẹo xin lỗi:

“Thật xin lỗi, tuy là tớ cũng thích cũng mọi người, nhưng không thích bằng Tiểu Nhiên, vì thế mọi người không cần ghen tị.”

Nếu lời thô bạo có thể đánh người thì bọn họ có thể đem cậu ấy đánh rồi?

“Nữ thần nữ thần, gần đây cậu đi đâu? Cậu không sao chứ?” Lí Vi là người thứ nhất xông lên, một mặt của cô sốt ruột, sau khi lần mà An Nhiên bị bắt cóc, cô cũng không gặp được An Nhiên một lần nữa, tuy rằng bọn họ biết được An Nhiên không sao từ miệng của Cố thiếu, nhưng các cô vẫn không

nhìn được lo lắng.

Theo bọn họ, nữ thần sở dĩ bị buộc đi, đều là vì bọn họ.

“Có một số việc gấp, làm mọi người lo lắng.” An Nhiên cười.

Mọi người lắc đầu, “Nữ thần cậu không có việc gì tốt rồi.”

Mọi người ở Thất ban đều biết được thân phận của An Nhiên, bọn họ đều không thích những người giàu có, nhưng là những người cả ngày chỉ biết khoe khoang nhà mình giàu có ra sao, tuy Cố Hữu là công tử họ Cố, nhưng trên người cậu ấy không có tính nết của thiếu gia, mà thân là tiểu thư họ Phó, Phó An Nhiên lại càng không làm ra vẻ gì cả, thật sự là bọn họ rất thích.

“Trên sách là trọng điểm mà tôi đã đánh dấu cho mọi người, nơi đánh dấu là nơi có khả năng thi cao nhất.” Tiếng nói trầm của Cố Hữu vang lên.

Nghe được lời nói của Cố Hữu, mọi người không nói hai lời, lập tức chạy đến bàn học của An Nhiên, lấy một chồng sách đoạt đi, lúc ôm đi còn không quên nói:

“Nữ thần chúng tớ rất nhanh.”

“Nữ thần mượn dùng một chút.”

“Trước giờ lên lớp sẽ trả lại cho cậu.”

.....

An Nhiên có chút ngạc nhiên, đám người này đối với cô tựa như càng ngày càng tiện thể rồi hả?

Cố Hữu nhún vai, cậu không nên nói lời này.

Tô Nặc kéo An Nhiên trở lại chỗ ngồi, gương mặt hưng phấn, “Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, chú nhỏ đã cầu hôn tớ rồi.”

An Nhiên ngạc nhiên, “Lúc nào?”

Tô Nặc lộ ra một mặt thần bí, “Lúc cuối năm.” Là lúc hết năm, không phải lúc đón năm mới.

An Nhiên đã nói, trong trí nhớ của cô, sinh nhật của Tô Nặc là tháng 2, xem ra là Tô Kinh Thiên thật là có mấy tháng cũng không đợi nổi.

“Chúc mừng nha Tô Nặc.” An Nhiên cười ôn nhu nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc cười thật tươi, “Ha ha.”

Tô Nặc đơn thuần cười, thế giới của cô là sạch sẽ, mà một màu trắng tinh. Trong thế giới của cô, ngoại trừ Tô Kinh Thiên thì không còn ai nữa.

“Hắc, Phó An Nhiên, cô đã trở lại?” Một âm thanh kinh hỉ nhất thời vang lên.

An Nhiên quay đầu, hướng về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy Thiệu Văn Cẩm một mặt táo bạo nhìn cô, theo sau hắn có vài học sinh, nhưng kì lạ là đám người kia làm sao có thời gian đến hệ của bọn họ đây.

“Mẹ nó, Thiệu Văn Cẩm anh thế nào lại tới nữa.” Béo ca đứng lên trước, nhanh chóng chạy tới phía trước An Nhiên, ngăn cản Thiệu Văn Cẩm.

Gần đây, Thiệu Văn Cẩm cùng thất ban có quan hệ rất tốt, Thiệu Văn Cẩm người này cũng không ngay thẳng mấy, tuy nhiên cũng có chừng mực, bất kể là đối với nam sinh hay nữ sinh, tính khí đều không đổi, đến nay Cố Hữu cùng Tô Nặc đối với hắn không lạnh không nóng.

“Nghe nói nữ thần đã trở lại, tôi tiến đến cúng lại nữ thần ánh sáng.” Nói xong, Thiệu Văn Cẩm kéo Béo ca ra, cười hề hề nhìn An Nhiên, “Nữ thần nữ thần, nghe nói cô đại khai sát giới, giết đám người kia không còn mảnh giáp, một mình chiến đấu rất hăng hái, đến cuối cùng dành được thắng lợi, mở ra một đường máu, giẫm lên đó mà đi ra! Có thật không? Nghe nói, rất sôi trào nhiệt huyết!”

Cái này là ở đâu đồn nhảm đây?

Đám người Béo ca thật sự là không nhìn nổi, trực tiếp kéo Thiệu Văn Cẩm rời khỏi, trước khi đi, bọn họ một mặt xin lỗi nhìn An Nhiên, “Nữ thần thứ lỗi thứ lỗi, người này hôm nay chưa uống thuốc, chờ uống thuốc xong sẽ tốt lên. Chúng tôi đưa anh ta đi uống thuốc.”

“Này, uy các người bỏ tôi ra, tôi muốn tìm nữ thần của tôi, nữ thần, cô trả lời cho tôi biết, đó có phải là thật không!” Tiếng gào thét từ bên ngoài truyền vào lớp học.

An Nhiên phù ngạch, cô chỉ mới có hai tháng không đi học mà thôi, người này sao lại biến thành như vậy?

Nhưng cũng trong lúc này, một tiếng nói khí phách đột nhiên vang lên:

“Ai là Phó An Nhiên? Đứng ra cho lão tử!”

Được rồi, người đó xem ra muốn chết đây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: AN NHIÊN QUÁ ĐÀO HOA(1)

Hai người vẫn còn đùa giỡn-- Béo ca cùng Thiệu Văn Cẩm cùng lúc ngừng lại, mọi hành động của người ở Thất ban đều cơ hồ dừng lại, ánh mắt nhìn vào một bóng người ở cửa lớp đang kêu gào.

Chỉ thấy một nam sinh cường tráng, với khuôn mặt dữ tợn nhìn vào lớp học, đứng phía sau người kia còn có mấy nam sinh tuy từng xem ra lai lịch không nhỏ.

Thấy không có ai đáp lời hắn, biểu cảm người nam sinh cường tráng này vặn vẹo, kêu gào càng lợi hại hơn, “Các người nếu không nói ra ai là Phó An Nhiên, tôi có thể làm cho tất cả bị trục xuất ra khỏi Ngân Dục!”

“Ồ, xem nào, xem ai mà có uy vũ đến nỗi có thể làm cho chúng ta bị trục xuất khỏi Ngân Dục.” Âm thanh chắc chắn vang lên, thì thấy lớp trưởng Hứa Anh Thiên đang đứng trước bục giảng, gương mặt không tính là quá xinh đẹp nhưng lại hết sức nhu hoà lại lộ ra một tia xem thường.

“Tôi đây cũng đã lâu rồi chưa thấy cái loại này, không tới cũng tốt, làm cho chúng ta vui mừng?” Béo ca hiện lên một mặt ngại ngùng, thấy vẻ mặt như vậy Thiệu Văn Cẩm liền hung hăng đá một đá.

“Tên béo đáng chết, làm sao mà càng ngày càng buồn nôn như vậy?”

“Chán ghét, trái tim của người ta đều thuộc về anh, anh làm sao có thể nói như vậy với người ta.” Thuận tiện còn đá mất một cái.

Thiệu Văn Cẩm chịu không nổi, cảm nín.

Trong lòng Béo ca đắc ý, đầu cùng cậu? Còn hơi non!

Mọi người trong lớp đều nhìn Béo ca, nhìn hành động của cậu, không chút nề tình mà cười phá lên.

Nhưng người còn đang kêu gào đứng ở ngoài cửa không kiên nhẫn được nữa, từ nhỏ đến giờ, đây là lần đầu tiên không ai để ý đến hắn.

“Các người quả thật là....”

“Ôi, cậu không biết là đánh gãy lời người khác nói là không có lịch sự hay sao? Cậu lại không có chút phép lịch sự nào, người nhà có biết cậu vậy không?” Thiệu Văn Cẩm cười thật xán lạn, nhưng Béo ca khi nhìn thấy vẻ mặt của hắn như vậy, trực tiếp lựa chọn lui binh nhượng bộ.

Hằng ngày tuy Thiệu Văn Cẩm thoát nhìn rất lẫm liệt như một ánh mặt trời nhưng khi hắn cười như vậy thì chuẩn bị có chuyện xảy ra.

Hằng ngày quả thực chính là một phúc hắc, là lão tổ của phúc hắc.

Muốn cùng hắn đùa giỡn, không biết bản thân “chết” thế nào.

Tựa như người đến biết Thiệu Văn Cẩm nhưng cũng chỉ là “biết” mà thôi.

Người đang kêu gào bắt đầu lên mặt, “Cậu giống như gà mẹ, nhà cậu có biết không?” “Cho rằng cái gì hắn cũng không biết sao.

Mọi người nghe người đó hỏi thế, hầu như mọi người ở Thất ban đều nở nụ cười.

“Ha ha, biết, người nhà của anh ta khẳng định là biết. “Béo Ca quảng qua cổ của Thiệu Văn Cẩm, toàn thân nặng nhọc áp trên người Thiệu Văn Cẩm, “Nếu là mẹ hắn, người nhà hắn là không biết thì sống hắn là phí rồi, có phải không hả?”

Ngoài ý muốn, Thiệu Văn Cẩm không nổi nóng, hắn cười hề hề nhìn Béo ca, trong lòng Béo ca lạnh từng trận, hắn mới dời tầm mắt nhìn lên người nam sinh cường tráng, toàn thân toả ra khí thế bá vương.

“ Thế nào ? Nếu như là người nhà tôi biết, thì bọn họ cũng phải ủng hộ tôi. “ Cái này có phải gọi là châm chọc hay không đây !

Giương mặt của người nam sinh trong nháy mắt vận vẹo, hắt hất sâu, “ Tôi là đến tìm Phó An Nhiên, các người là loại “

“ Khi anh ở đây sẽ có loại ? Lợi hại lắm sao ! “ Hứa Anh Thiên không biết khi nào đã đi đến bên cạnh của Thiệu Văn Cẩm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó chịu.

“ Bằng không làm sao có thể chạy đến phòng học của chúng ta àm ỉ ? 18 năm sau người ta vẫn là một trang hảo hán, vì thế nên người ta không sợ. “ Lí Vi đứng bên cạnh An Nhiên, hừ lạnh.

Từ đầu đến giờ Cố Hữu không nói chuyện, cả người cậu đều ngồi ở trên ghế, ánh mắt cũng không nhìn đến người đang làm àm ỉ ngoài cửa.

Theo cậu, đây chỉ là một chú hề, không cần thiết ra tay.

Thế nhưng, dưới ánh mắt tò mò của Tô Nặc lại không cho là vậy, hiện tại cô rất tức giận, đặc biệt nóng giận, thật vất vả Tiểu Nhiên mới về lớp học, đã có người tới tìm phiền toái, thật đáng ghét.

“ Anh là ai, anh làm gì mà tìm Tiểu Nhiên, tôi nói cho anh nha, nếu anh dám khi dễ Tiểu Nhiên, tôi sẽ nói với chú nhỏ, sau đó làm cho chú nhỏ đem anh bắt lại mà đánh ! “ Tiếng nói ôn nhu trong trẻo của Tô Nặc vang lên.

Nghe được âm thanh của Tô Nặc, mọi người rất là Không chịu nổi phải che mặt, Tô nải nải, cô làm sao lại lên tiếng lúc này.

Người nam sinh cao to tất nhiên cũng nghe được âm thanh của Tô Nặc, tầm mắt của hắn dừng trên người Tô Nặc.

“ Trước hết nói cho tôi biết Phó An Nhiên là ai, tôi liền nói cho cô biết vì sao tôi tìm cô ấy. “

Người nam sinh cao to vừa dứt lời, mọi người đồng thời ngậm ngẩn.

Ai mà tin được ! Anh ta cho rằng đang nói chuyện với những đứa bé mới 3 4 tuổi hay sao ?

Lúc mọi người đang châm chọc hắt, tiếng nói mềm yếu ôn nhu của Tô Nặc vang lên, cô chỉ là gương mặt lạnh nhạt của An Nhiên nói, “ Cô ấy chính là Phó An Nhiên, là Tiểu Nhiên nhà tôi, anh muốn gì, nói mau. “

Mẹ nó ! Mẹ nó ! Tô Tiểu Nặc, đầu óc của nha đầu này chỉ bày trí thôi sao ? Cô muốn náo loạn gì nữa đây !

Cố Hữu ngồi ở một bên, biểu cảm không thay đổi, nhưng tay lật sách của cậu hơi dừng lại một chút, nhưng cũng chỉ dừng lại một lát.

An Nhiên cũng bật cười, cô biết trước sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Người nam sinh cường tráng lướt qua bên người, tầm mắt rơi trên người An Nhiên.

Bị phản chiếu ánh sáng nên hắn vẫn chưa thấy rõ dáng vẻ của An Nhiên, hắn chỉ thấy một bóng người, nhưng chỉ cần một bóng hình cũng làm tâm hắn run lên.

Hắn đẩy đám người ở Thất ban ra, nghênh ngang bước đến chỗ của An Nhiên, nhìn An Nhiên từ trên cao xuống.

Đến gần, hắn thấy rõ được ngũ quan của An Nhiên.

Sau một lát thất thần, người nam sinh cường tráng ho nhẹ ra tiếng, rồi sau đó nói, “ Phó An Nhiên, tôi là Đồng Diệp, ở khoa kinh tế quản lí. “

Mọi người đều sững sờ, đây là người đầu tiên đến gây chuyện là thông báo lai lịch ?

“ Sau đó ? “ Trong tay An Nhiên vẫn cầm truyện cổ Grimm, chưa bao giờ thay đổi.

Không nghĩ đến âm thanh lại dễ nghe như vậy.

Tâm tư của Đồng Diệp không biết bay đến nơi nào, khi hoàn hồn lại thì sắc mặt của hắn lại không tự chủ đỏ lên.

“ Uy, sao mặt anh lại đỏ lên, anh tìm đến Tiểu Nhiên nhà tôi làm gì ? Tôi nói cho anh biết, Tiểu Nhiên nhà tôi đã có người trong lòng, anh không thể so sánh với sự lợi hại của anh Phó, cũng không đẹp trai như anh Phó, anh đừng có ý đồ gì với Tiểu Nhiên ! “ Bộ dáng Tô Nặc giống như gà mẹ bảo hộ gà con, đem An Nhiên bảo vệ chặt chẽ kĩ càng.

Hiện tại, người ở Thất ban biết được anh Phó trong miệng Tô Nặc là ai, khi nữ thần không có ở đây, họ biết được nhiều chuyện từ trong miệng của Tô Nặc.

Khi mới nghe được, bọn họ rất kinh ngạc.

Phó An Nhiên chính là người họ Phó, là tiểu thư họ Phó trong truyền thuyết.

Như vậy, Mã Tịnh Như trước kia tự cho mình là tiểu thư họ Phó, sao cô (An Nhiên) lại không ra mặt làm rõ ? Mà càng làm cho họ không thể tiếp thu được chính là Mã Tịnh Như kia không biết đã biến mất nơi nào, hẳn là không muốn mất mặt khi nói mình là tiểu thư họ Phó.

Ai... Quả nhiên là muốn tiền đến muốn điền rồi chúa ơi.

Ngẫm lại, Thất ban bọn họ thật đúng là nơi ngoạn hồ tàng long.

Trước có tiểu thư họ Phó Phó An Nhiên, sau là thiếu gia họ Cố Cố Hữu, lại còn Tô Nặc không biết có bối cảnh thế nào, bọn họ có hỏi qua cô (Tô Nặc), cô nói cô cũng không biết, chỉ biết có một chú nhỏ rất lợi hại.

Được rồi, bọn họ không thể cùng nha đầu này so đo nhiều, có điểm đơn thuần, cũng là tốt, phải không ?

Đồng Diệp ho khan một tiếng, không còn có bộ dáng khí phách lúc trước nữa, ngược lại có chút ngại ngùng.

Cả người Thiệu Văn Cẩm dựa trên người Béo ca, ánh mắt hẹp dài hơi nheo lại, “ Tôi nói bạn Đồng Diệp này, cậu là coi trọng nữ thần nhà chúng tôi, nên bước lên thổ lộ đi ? “

Nháy mắt mọi người kinh sợ !

Mẹ nó, đến thổ lộ ? Là lần đầu tiên bọn họ thấy màn thổ lộ đặc biệt như vậy !

Đồng Diệp còn đang sững sờ nghe được lời nói này của Thiệu Văn Cẩm, hấn vội vã lắc đầu, nhưng lại trưng ra bộ mặt đã đỏ.

“ Không, không, không phải ! Tôi làm sao lại thích Phó An Nhiên ! “ Lắc đầu phủ định, kiên quyết không nói.

Ồ Thất ban mặc kệ là nam sinh hay nữ sinh, khi nghe lời nói như thế, trong nháy mắt mặt đen xuống, “ Anh nói lời này là sao ? Nữ thần của chúng tôi không xứng với anh sao ? Anh là cái thứ gì ? “

An Nhiên thờ dãi.

Đây rốt cuộc là sao? Cô chỉ mới không xuất hiện hai tháng thôi mà.

Trong nháy mắt, mặt của Đồng Diệp đỏ bừng.

“ Anh đến là muốn làm gì ? “ An Nhiên khép lại truyện cổ Grimm, ánh mắt thanh lãnh dừng trên người hấn ta.

Thân người của Đồng Diệp không tự chủ run lên, “ Tôi... bạn của tôi muốn gặp cô, không đúng, là cô phải đi gặp bạn tôi. “

“ Anh là ai ? Mà lại dám ra lệnh với nữ thần của chúng tôi ! “

“ Cút đi ! Nếu anh không muốn bị đánh, liền cút nhanh. “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: AN NHIÊN QUÁ ĐÀO HOA(2)

Nói tóm lại là các nam sinh ở Thất ban cảm thấy rất khó chịu.

Béo ca cất bước đến phía trước của Đồng Diệp, kéo lấy hấn, biểu cảm sâu không lường được.

” Nếu không cút, anh có tin tôi ngồi xuống cho anh chết ? “ Thân thể của béo ca tuyệt đối là một vũ khí sát thương lợi hại.

Đồng Diệp nguyên bản sắc mặt còn đỏ lại biến chuyển, hấn xoay người, dùng thân thể cường tráng của bản thân đụng béo ca.

Nhất thời Béo ca vô ý, suýt nữa bị Đồng Diệp đụng ngã xuống đất.

Đây là hiện thực hung tàn thế nào ! Béo ca vậy mà bị Đồng Diệp đụng sắp ngã !

” Thế nào, chạy đến lớp chúng tôi để gây chuyện ? “ Nam sinh của Thất ban không ngồi yên, một đám người xông tới.

”Tôi không tìm các người, các người chạy đến đây làm gì ! “ Đồng Diệp bày ra khuôn mặt dữ tợn, thoát nhìn cực kì tàn bạo.

”Ôi, cậu không nên náo loạn ! “ Đột nhiên, một âm thanh lo lắng hô lên, là một nam sinh có vóc người nhỏ bé từ phía sau Đồng Diệp chạy đến, giữ chặt tay của Đồng Diệp, về mặt chỉ trích.

Đồng Diệp nhất thời hạ xuống, xem ra núi này cao còn núi khác cao hơn ? Có vẻ là thế.

Nam sinh có vóc người nhỏ kéo Đồng Diệp ra phía sau lưng, sau đó áy náy nhìn An Nhiên, “Bạn học Phó, thật sự có lỗi, Đồng Diệp này là nhất thời sốt ruột, mới làm như vậy, tính cách của cậu ấy rất đơn thuần. “

Mây của An Nhiên cũng không nâng lên.

”Các người muốn làm gì ? “ Cố Hữu nguyên bản còn đang đọc sách lúc này đã khép sách lại, ánh mắt lạnh lẽo, trong con ngươi là một tia cao thâm khó dò, người bình thường không thể biết là cậu đang suy nghĩ cái gì.

”Chúng tôi chỉ muốn bạn học Phó giúp một chuyện, là một chuyện rất nhỏ mà thôi. “

”Cái gì. “

Nói đến chỗ này, nam sinh có vóc người nhỏ này cũng giống như Đồng Diệp, bắt đầu ngại ngùng.

”Không nói ? Vậy dứt đi. “ Cả người Béo ca nóng nảy, “Thật đúng là chưa từng thấy, đến nhờ giúp nhưng không nói muốn giúp cái gì. “ Béo ca không khách khí cười ha hả.

”Có một bạn học của tôi rất thích cô, hi vọng cô có thể đến gặp mặt cậu ấy một lát. “ Đồng Diệp cuống lên, lập tức nói.

Sau khi Đồng Diệp nói, trong lớp học yên tĩnh được vài giây, lập tức phát ra một trận cười vang lên.

Mặt của đám người của Đồng Diệp toàn bộ đều đen xuống, bọn họ biết trước kết quả sẽ là như vậy.

”Người ở Ngân Dục toàn bộ đều thích nữ thần, không thấy Thiệu Văn Cẩm thiếu gia là tự mình đi gặp nữ thần của chúng tôi sao ? Bạn của anh là cái gì ? Mà để nữ thần của chúng tôi phải đến gặp anh ta ? Anh ta rất lớn sao ? “ Béo ca cười cười đi đến chỗ Thiệu Văn Cẩm quàng qua cổ hắn (Thiệu Văn Cẩm), về mặt châm chọc.

”Thế nào ? Chẳng lẽ nữ thần của chúng tôi không đi, các người tính động thủ sao ? Đến đây đến đây, chúng ta hoạt động xương cốt, chúng tôi đã lâu không vận động rồi. “

Nam sinh ở Thất ban không phải là không có phần tử bạo lực.

Nam sinh có vóc người nhỏ hiển nhiên không nghĩ đến người của Thất ban lại nghĩ như vậy, tuy rằng lúc đầu bọn họ dự định như vậy.

”Không... “ Nam sinh có vóc người nhỏ vừa định giải thích, lo sợ tính tình nóng nảy của Đồng Diệp không kiên nhẫn chờ.

”Muốn động thủ sao ? Phó An Nhiên, tôi mặc kệ cô là nhân vật phong vân gì của Ngân Dục, có bối cảnh thần bí gì, hôm nay cô cần phải đi theo tôi, bằng không... “

”Bằng không thế nào ? “ An Nhiên cười cười, khoe môi nhè nhẹ cong lên, Cố Hữu không biết vì sao lại lùi về sau một bước.

Bình thường khi An Nhiên lộ ra biểu cảm như vậy, thì chính là lúc cô tức giận.

An Nhiên hoàn toàn không nghĩ đến, trải qua nhiều việc như vậy, lại có người không biết sống chết lại đến uy hiếp cô, thậm chí còn đe dọa cô.

Đồng Diệp nhất thời cứng miệng, chính hắn cũng không biết làm sao.

Nếu là lúc bình thường, chỉ cần thân mình cứng rắn của hắn hướng về người đối diện thì người đó sẽ nhũn xuống, làm sao là Phó An Nhiên trong truyền thuyết này lại không có phản ứng nào, thậm chí ngay cả một ánh mắt cũng không nhìn hắn.

Nếu không phải vì tiểu tử kia, hắn cũng không đến Thất ban để tìm Phó An Nhiên trong truyền thuyết ? Nực cười !

Hắn nghe nói không ít chuyện của Phó An Nhiên, nhưng chưa thấy qua cô, thậm chí đến cả ảnh chụp của cô cũng chưa thấy, Nhưng mà tiểu tử kia lại bất đồng, không biết đùa nhỏ đó thế nào, lại đối với Phó An Nhiên yêu mến, còn kém là tìm sống chết.

Ngày đó, sáng sớm không biết từ nơi nào hắn nhận được tin Phó An Nhiên trở lại học, hắn kích động chỉ thiếu chút nữa giơ chân, thế nhưng trong lớp bọn họ không biết người nào nói một câu châm chọc :

Mày như vậy mà muốn có được Phó An Nhiên ? Cũng không tự xem bản thân của mình có tài đức gì.

Một câu nói, trong nháy mắt đã kích hắn nặng nề.

Họ Đồng của hắn cũng là gia đình giàu có, nhưng ở Ngân Dục không ít tiểu thư thiếu gia nhà giàu, thật đúng là không có gì để xem, một câu nói của người đó làm tâm tình của em trai hắn trong nháy mắt ngã xuống vực, thậm chí còn muốn nhảy lầu tự sát.

Mẹ nó ! Hắn muốn đến xem Phó An Nhiên là người thế nào, mà có thể làm em trai của hắn mê luyến như thế !

Hắn đã đáp ứng em trai của hắn, sẽ làm Phó An Nhiên chủ động đến lớp của bọn họ để tìm hắn (em trai của Đồng Diệp), như vậy thì em trai của hắn mới đem mặt mũi trở về, còn để cho bọn người đó xem

Nhưng mà hắn nghĩ chuyện quá đẹp, thật sự là không hoàn mỹ như hắn nghĩ.

Hắn đi đến Thất ban, là Thất ban rất thần bí trong truyền thuyết, không ai có thể dễ dàng đối phó, thậm chí ngay cả nhân vật phong vân của khoa pháp luật PVC cũng ở nơi này, trong khoảng thời gian ngắn hắn không hiểu, Phó An Nhiên đến cùng là có ma lực đến mức nào mà người trong trường lại vậy đó.

” Phó An Nhiên, nếu cô không đi, thì cậu ấy có khả năng sẽ chết. “ Đồng Diệp thật sự không biết nên nói cái gì, ghen thật lâu mới nói rõ.

Một câu nói, nhát mắt xung quanh yên tĩnh.

Mà lúc này có một tiếng cười như chuông bạc vang lên.

Tầm mắt mọi người hướng đến nói phát ra tiếng cười, chỉ thấy cả ngời Tô Nặc nằm trên bàn mà cười, chờ Tô Nặc cười đủ, Tô Nặc mới lau nước mắt ở khoé mắt bản thân vì cười quá độ nên mới chảy nước mắt, chậm rãi nói :

” Anh thật thú vị, người đó muốn chết, Tiểu Nhiên cũng cứu không được. Tiểu Nhiên không phải tử thần, không phải nói anh ta không chết thì anh ta sẽ không chết. Tôi nói anh có phải xem phim hoạt hình nhiều quá phải không ? “

Nhát mắt mọi người chảy hắc tuyến.

Ôi không, cô ấy có phải là người cùng hành tinh với mình hay không ?

Cô ấy không biết cái nào là đúng cái nào là nói đùa !

Thế nhưng, ở Thất ban khi nghe Tô Nặc nói vậy cũng hoàn hồn trở lại, thậm chí còn có không ít người bật cười.

” Đúng vậy, nữ thần của chúng tôi không phải là tử thần. “

” Không phải là không biết xấu hổ đến tìm nữ thần ? Chúng tôi khuyên anh, nếu về sau anh còn xuất hiện ở lớp chúng tôi, đừng trách chúng tôi không khách khí ! “

.....

Thiệu Văn Cẩm giống như là đang xem diễn tuồng, cả người dựa trên người đầy thịt của Béo ca, Béo ca đẩy Thiệu Văn Cẩm mềm như bún ra, về mặt ghét bỏ.

” Nhanh chút đi, anh hôm nay không có giờ học sao ? “

Thiệu Văn Cẩm nở nụ cười, “ Nữ thần đã đến lớp, lớp của tôi tự nhiên cũng không có giờ. “ Bản thân cảm thấy không chút xấu hổ mà trả lời.

” Bạn học Phó An Nhiên, thật sự là cần sự giúp đỡ của cô, chúng tôi... “ Thấy đề tài ngày càng lệch lạc, nam sinh vóc người nhỏ hít một hơi thật sâu, nhìn An Nhiên mà trịnh trọng nói.

” Sống chết của anh ta, cùng tôi có quan hệ gì ? “ An Nhiên nhàn nhạt nhìn nam sinh có vóc người nhỏ, “ Đến cả sinh mệnh của bản thân cũng không cần, thì có cái gì lại không chịu được ? Ít nhất, tôi cũng không có dũng khí đi tự sát. “

An Nhiên nói lời này làm mọi người càng thêm tôn sùng cô.

Đúng vậy, nếu dám đi tự sát, thì còn cái gì mà người nọ chịu không nổi ? Cho rằng chết là xong hết mọi chuyện ? Quả thực là đáng chê cười ! Nếu dám đi tự tử, thì một mình đối mặt với mọi thứ trên đời thì có gì đáng sợ ?

Nam sinh có vóc người nhỏ sùng sờ, Đồng Diệp cũng ngẩn ra.

Nam sinh có vóc người nhỏ sùng sốt không nghĩ đến Phó An Nhiên lại nói như vậy, Đồng Diệp ngẩn ra là do -----

” Phó An Nhiên, cô chính là một người máu lạnh ! Anh em của tôi cũng vì cô mà chết, cô ở đó mà còn mạnh mẽ ! “

Bụp----

Một quyển sách một chút khách khí ném vào óc của Đồng Diệp.

Đồng Diệp còn muốn mở miệng nói thì sừng sốt, hần ta quay đầu nhìn, nhìn thấy Cố Hữu một mặt lạnh nhạt đi đến phía trước hần, cúi người nhặt quyển từ điển Oxford lên, khoan thai mở miệng :

” Thật có lỗi, lỡ tay. “

Lỡ tay ? Lỡ tay là bay đến đầu của hần ? Xem hần là kẻ ngu sao ?

Nhưng hần còn chưa phát tiết, thì trên người hần mọi nơi đều tiếp một đống sách vở, mà mỗi một lời nói đều giống nhau :

Thật có lỗi, lỡ tay.

Tô Nặc nhìn thấy cảm thấy rất thú vị, thuận tay cầm lấy quyển sách của bản thân muốn ném qua chỗ Đồng Diệp, nhưng cô vừa mới đem sách giơ lên, thì Đồng Diệp bỗng nhiên quay đầu, ánh mắt không chớp nhìn Tô Nặc.

Tô Nặc nhất thời ngẩn người, trên mặt là biểu cảm ảo não, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của mọi người, cô hít một hơi thật sâu, không chút lưu tình ném quyển sách trong tay đi.

Khi quyển sách bị trúng mặt, Đồng Diệp không thể tin nhìn một cô gái thoát nhìn mềm yếu.

Cô cũng dám trắng trợn mà ném sách vào hần.

” Ha ha, thực xin lỗi nha, lỡ tay. “

Đồng Diệp tức muốn học máu, mà mọi người ở Thất ban bắt đắ dĩ che mặt, biểu thị rằng mình cũng bắt đắ dĩ với màn này.

” Phó An Nhiên, cô không biết là các cô” Nam sinh có vóc người nhỏ không chịu đựng được nổi giận, nhìn An Nhiên quát lên.

Nhưng lúc này, có một âm thanh trung khí mùi phàn từ ngoài cửa sổ truyền vào !

-----” Phó An Nhiên, tôi thích cô!”

--- ---“ Phó An Nhiên, nếu cô nghe được, thì cô ra đây một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bà Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: AN NHIÊN QUÁ ĐÀO HOA(3)

Nghe được âm thanh đó, Đồng Diệp cũng nam sinh có vóc người nhỏ nhất thời nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn bóng người ở trước lớp, trong nhất thời bọn họ hỗn loạn.

Cái này là cái quái gì? Người này không phải là ở trong lớp học nói muốn tự sát hay sao?

“Khổng Vũ Trạch, cậu lại muốn làm cái gì?” Đồng Diệp nhìn ngoài cửa, lớn tiếng nói.

Nam sinh có vóc người nhỏ cũng cả kinh, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến Khổng Vũ Trạch vậy mà có thể cầm cái loa khuếch đại mà đến, người này không ngại mất mặt hay lời nói kia làm hần bị kích thích?

Không ít người đứng ở phía sau Khổng Vũ Trạch xem hần, trong đó không ít người của khoa bọn hần, hiển nhiên là đến xem náo nhiệt.

Khi nghe Khổng Vũ Trạch hét như vậy không chỉ riêng học sinh của Thất ban, mà hầu như cả nửa trường đều nghe được, trong Ngân Dục không ít người thích Phó An Nhiên, nhiều đến nỗi đếm không hết, nhưng dám thổ lộ như vậy đến nay chỉ có mình Khổng Vũ Trạch.

An Nhiên nhìn ra ngoài cửa sổ lớp học, thấy bu đầy người, bọn họ hưng phấn không thôi, xem ra có một vở kịch hay của năm.

“Tiểu Nhiên, Tiểu Nhiên, người kia đang gọi tên của cậu kia.” Tô Nặc hưng phấn nói.

Cố Hữu một mặt hắc tuyến, thậm chí ngón tay cầm sách trở nên trắng xanh.

Tô Vô Ưu không biết từ khi nào đã đứng ở trước cửa phòng học, ánh mắt rơi vào bóng người ở trước lớp, con người ẩn phía sau cặp kính dày làm người ta không nhìn thấu được biểu cảm.

Thiệu Văn Cẩm nắm chặt trên người Béo ca, “Béo ca, cậu nói xem nếu như nữ thần bị ai đó đoạt đi, chúng ta nên làm thế nào?”

“Lột da hần, ăn thịt hần, sau đó đem xương của hần đốt thành tro!” Dám đoạt nữ thần của hần thì hần cho biết mùi.

Thấy vẻ mặt của Béo ca như vậy, Thiệu Văn Cẩm an tâm, ít nhất khi hần không có ở đây, có Béo ca cùng mọi người bảo vệ mọi hành động của cô?

-----“Phó An Nhiên, tôi thích em! Thật thích.”

-----“Tôi hát cho em nghe một bài nha, tôi hát rất êm tai.”

-----“Ánh trăng đại biểu lòng của tôi tặng em”

Cái này được gọi là hét khàn cả giọng, nhưng đây cũng là một bài hát, Khổng Vũ Trạch hần hát ca khúc “Không sai”

Khi hần hát được một nửa, có người nhin không nổi nữa ném sách giáo khoa của bản thân đi.

“Nếu anh muốn hát thì hát cẩn thận, nếu nói làm loạn thì cút đi!”

“Nữ thần là một người nổi tiếng, anh không rõ sao? Cút đi!”

“Nếu như không muốn bị ném cà chua cùng trứng gà thì liền chạy nhanh một chút! Cút ngay!”

Đã có người đầu tiên ném sách, quyển sách tuý tiện bay tới chỗ của Khổng Vũ Trạch.

Nhưng Khổng Vũ Trạch giống như có một quyết tâm rất lớn, hần vẫn đứng yên tại chỗ, trong tay là cái loa khuếch đại âm thanh, hướng đến chỗ của An Nhiên trong lớp, lớn tiếng hô:

“Phó An Nhiên, tôi vì em, tuyệt đối sẽ không dao động, tôi rất thích em, không có ai có thể làm cho tôi dao động! Tôi sẽ luôn luôn yêu em, giống như ánh trăng, vĩnh viễn ôn nhu mà nhìn em!”

Lời này vừa nói ra, giống như là đang thi đấu?

Mọi người đồng loạt ngã xuống đất mà phụt cười.

Học sinh ở Thất ban không khách khí mà lớn tiếng bật cười.

Tô Nặc nằm nhoài trên người An Nhiên mà cười, “Người này thật dễ thương nha, là giống với ánh trăng? Không trách được mặt của anh giống như một hồ nước, ha ha ha.”

Đồng Diệp cùng nam sinh có vóc người nhỏ không chịu được nữa, Đồng Diệp là người đầu tiên chạy ra khỏi lớp học, đầu tiên là hần phải đem người không biết mặt mặt này tóm đi.

Làm bản thân mất mặt trong khoa còn chưa tính, hiện giờ còn kéo cả trường đến, cái này đến cùng là sao đây.

Khi hội học sinh cùng Âm bộ nhận được tin tức đã đồng loạt xuất hiện ở hiện trường, chính là lúc Khổng Vũ Trạch đang điên cuồng, hần đang hát rất hào hứng, thì sao có thể nghe người khác khuyên bảo?

An Nhiên một lần nữa mở quyển truyện cổ Grimm, cô không khỏi suy nghĩ có phải là cô trở lại trường là một sai lầm không?

Khổng Vũ Trạch cuối cùng cũng bị Âm bộ mang đi do tội làm náo loạn công viên trường, Đồng Diệp cũng bị mang đi.

Lần thứ hai trong trường khôi phục lại yên tĩnh.

Nhưng cũng có chỗ bất đồng chính là khi Khổng Vũ Trạch kia bị mang đi, thì không ít người lại học theo Khổng Vũ Trạch, bọn họ đứng ở trước lớp học khàn giọng hét:

Phó An Nhiên, tôi thích bạn.

Nhưng những người đó chỉ kêu một lần, sau đó bỏ chạy, nhóm phóng viên trường học mới phóng vấn những người chạy đi, nhưng bọn họ cũng chỉ cười, sau đó nói:

“Thầm mèn tuy rằng cũng có một chuyện rất đẹp, nhưng cũng là một chuyện rất đau khổ. Tuy rằng chúng tôi không biết có được đáp lại hay không, nhưng ít nhất chúng tôi cũng muốn cho cô ấy biết chúng tôi thích cô ấy.”

Nhìn xem, nhìn xem, đây lại là một chuyện nhỏ nhặt tồn tại.

Phóng viên trường học không muốn nhần tâm nói cho bọn họ biết, mặc dù các cậu hô rằng các cậu thích cô ấy, nhưng khi Phó An Nhiên nhìn thấy các cậu, cũng không hẳn nhớ được các cậu là ai.

Ngày hôm nay, có thể nói ở Ngân Dục có một truyền kì được tạo nên.

Kết thúc một ngày, có hơn trăm người cùng tạo nên truyền kì thì tỏ lộ, nhưng từ đầu đến cuối nữ chính đều không có xuất hiện.

Nhìn thấy bản tin, Tô Nặc sùng bái nhìn An Nhiên, “Tiểu Nhiên, tại sao không có ai tỏ lộ với tớ? Chẳng lẽ bọn họ không thích tớ?”

An Nhiên mặt chảy hắc tuyến, âm thanh của Cổ Hựu vang lên:

“Bởi vì cậu có một chú nhỏ rất lợi hại.”

Nghe thế, mắt của Tô Nặc sáng lên, “Đúng vậy, tớ đã có chú nhỏ.”

Mọi người đồng thời cười ngất.

Ở Thất ban mọi người chưa từng thấy qua chú nhỏ của Tô Nặc, nhưng cũng cảm nhận được chú nhỏ của cô ấy là một người đàn ông khí phách cùng bá đạo, nếu không cũng sẽ không canh giữ nha đầu ngốc này rồi.

“Không đến bốn ngày nữa sẽ thi, các cậu đã chuẩn bị thế nào rồi?” Lời này của An Nhiên là hỏi Lí Vi cùng Hứa Anh Thiên.

Lí Vi cùng Hứa Anh Thiên cũng không tệ lắm, ít nhất tâm tư của các cô rất tốt, nếu đem so sánh với người khác thì An Nhiên vẫn rất thích các cô ấy.

“Đã chuẩn bị tốt, yên tâm, không thành vấn đề.” Hứa Anh Thiên xua tay, đối với việc từ nhỏ đã chăm chú học tập mà nói, các kì thi như thế này đối với cô mà nói đều là chắc chắn.

Lí Vi thở dài, “Tớ tính đi tính lại vẫn có thể miễn cưỡng mà qua.”

“Nữ thần, đến lúc đó, cậu đừng hẹp hòi, mà phải cứu lấy chúng tớ.” Béo ca không biết từ khi nào chen tới, nháy nháy đôi mắt nhỏ, hướng đến chỗ An Nhiên mà nháy mắt.

“Đừng làm mọi người thấy ghê!” Hứa Anh Thiên đánh một cái một mặt của Béo ca, “Đừng làm điệu bộ giống nha đầu thuần khiết này (chỉ Tô Nặc).

“Thế nào? Chẳng lẽ nha đầu nhỏ thuần khiết được, thì tớ không thể tỉnh khiết thế sao? Tớ nói cậu nha, cậu chính là đang kì thị giới tính, cậu không đúng nha!” Tứ chi cùng thân xác to lớn của Béo ca kháng nghị.

An Nhiên không muốn náo loạn với mấy người này, Lí Vi một mặt đồng tình nhìn Béo ca, “Tớ nói Béo ca này, vóc người của cậu đã to đến vậy mà còn muốn làm người thuần khiết, cậu không sợ dọa người khác sao? Dọa người là có đúng không?”

Béo ca bày ra vẻ mặt vô cùng uỷ khuất, “Nha, Vi Vi thân ái, sao cậu cũng thay đổi rồi? Nhanh nhanh trốn thoát khỏi yêu nghiệt này nha! Nếu không, cậu sẽ bị lệch lạc!”

Người bị gọi là yêu nghiệt không chút lưu tình đá một đá vào đùi của Béo ca, Hứa Anh Thiên cười như không cười nhìn Béo ca, “Thế nào? Tớ đây là yêu nghiệt, cảm giác thế nào hả?”

Béo ca ôm cẳng chân bị thương, một mặt ghen đỏ, “Rất tốt, rất tốt.”

“NOZUONODIE, cậu có hiểu không vậy Béo ca?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: AN NHIÊN QUÁ ĐÀO HOA(4)

Tập đoàn Tàn Thị.

Trong phòng tổng giám đốc.

Một tiếng gõ cửa chậm chạp vang lên, Kiều Từ Du đứng bên ngoài cửa hít một hơi thật sâu, mới cầm văn kiện trong tay bước vào phòng.

“Môn chủ.”

Diêm Tử Diệp ngồi ở bàn làm việc cũng chưa ngừng đầu, bàn tay mang găng tay màu trắng đang cầm bút, ánh mắt dừng tài liệu trên bàn, không biết hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng hắn lại dừng ở một trang giấy rất lâu.

Kiều Tử Du đem văn kiện trong tay đặt trên bàn làm việc của Diêm Tử Diệp, hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói:

“Phó An Nhiên đã trở lại trường học, không có chuyện gì phát sinh.”

Lúc này Diêm Tử Diệp mới dời tầm mắt sang nhìn Kiều Tử Du.

Kiều Tử Du khẽ cắn môi dưới, “Tôi biết hiện tại môn chủ không có cách nào để tin nhiệm tôi, nhưng xin môn chủ tin tưởng tôi, Kiều Tử Du tôi chưa bao giờ làm chuyện có lỗi với Tần môn, có lỗi với Tần gia.”

Mặc dù tìm được người gọi là bán tiên, cũng chỉ vì không muốn thấy môn chủ chán chường, cô là muốn giúp, muốn trợ giúp môn chủ mà thôi.

Con ngươi u lãnh dừng trên người của Kiều Tử Du, đáy lòng của Kiều Tử Du nhất thời đau xót.

“Hiện tại tôi biết môn chủ không thể tin tôi, nhưng tôi...”

“Đi ra ngoài.” Diêm Tử Diệp cúi đầu, không nhìn ả một cái nào nữa.

Kiều Tử Du cắn chặt môi dưới, “Anh Diêm, em thật thích anh, em là yêu anh, nhưng khi em cùng người khác lên giường thì em đã buông tay anh, em chỉ biết là cả đời này không thể ở cùng với anh. Chuyện của Tần gia em không động tay, em chưa bao giờ làm chuyện gì làm hại đến Tần môn.”

Sắc mặt của Diêm Tử Diệp bất động, giống như không nghe thấy thứ gì.

“Em sẽ điều tra rõ ràng mọi chuyện để xem đến cùng là chuyện thế nào.”

Đến khi cửa phòng bị đóng lại một lần nữa, Diêm Tử Diệp mới dời tầm mắt đến tập văn kiện.

Hắn không tin Kiều Tử Du nói dối, người lớn lên cùng hắn, cô ta có nói dối hay không hắn có thể nhìn ra.

Nếu Kiều Tử Du không nói dối, vậy ai là người nói dối, nói cách khác là ai đang đứng giữa để gây rối?

Người cùng Kiều Tử Du ở trên giường hắn không điều tra ra được bất kỳ tin gì, thân phận của người đó không đơn giản, có thể lừa gạt Kiều Tử Du.

Có thể lừa gạt người của Cáo long đồ, trên thế giới này không nhiều.

Điện thoại trong phòng vang lên, con ngươi của Diêm Tử Diệp dần dần trầm xuống, tiếng chuông vang một hồi lâu, hắn mới nhận điện thoại, đầu bên kia của điện thoại vang lên tiếng nói trầm trầm:

“Diêm Tử Diệp, anh vì sao vẫn chưa về nhà?”

Là âm thanh của Tần gia.

Là âm thanh mà hắn quen thuộc đến tận xương tủy.

Thế nhưng cô ta, không phải là Tần gia chân chính, không phải Tần gia mà hắn muốn.

“Không trở về.” Khi hắn không làm rõ được “Tần Lam” này đến cùng là thế nào, thì hắn không thể giết chết cô ta.

“.....Nha.” Sau khi trầm mặt thật lâu, bên kia mới vang lên một tiếng.

Diêm Tử Diệp không chút do dự là cúp điện thoại.

Mà bên trong Tần trạch, lúc này Tần Lam đang mặc một thân váy ngủ màu trắng, cô ta an vị ở phía trước giường, nhìn di động trong tay, con ngươi đen bóng ngơ ngác nhìn di động, biểu cảm đại ra.

Vì sao hắn lại không trở lại đây? Cô ... rất nhớ hắn.

Đi chân trần đến cửa sổ sát mặt đất, nhìn cảnh quang ngoài cửa sổ, từ biểu cảm đại ra của Tần Lam chuyển thành cô đơn.

Hắn không thích cô, cô... có thể cảm nhận được.

Cúp điện thoại, Diêm Tử Diệp lấy điện thoại di động của bản thân, nhanh chóng soạn ra một tin nhắn, nhấn một dãy số, không chút do dự gửi đi.

Từ khi An Nhiên trở lại trường học, hầu như mỗi ngày hắn đều gửi một tin nhắn, rất ngắn, nhưng để nói cho đối phương biết, sự tồn tại của hắn. Hắn không cần cô trả lời, bất kể là cô có nhìn đến hay không, hắn chỉ làm điều đó để bản thân hắn an lòng một ít, chỉ cần như vậy.... mà thôi. Ở một bên khác.

Khi Bách Lí Lan đẩy cửa phòng của em trai cô ta, thì cả người đều ngây ngẩn.

Thấy em trai của cô ta nằm lì trên giường, cả người giống như rất chán chường, trên người cậu ta đầy hơi thở chán nản, chuyện này đối với Bách Lí Lan là một chuyện cực kì xung kích.

Cô ta bước nhanh đến giường, nhẹ nhàng ôm cậu ta, ôn nhu nói, “Thân ái, em làm sao vậy?” Nhưng đáy lòng bồn chồn.

“Có người thổ lộ với cô ấy.” Tiếng nói rầu rĩ vang lên.

Bách Lí Lan tất nhiên biết cô ấy là ai, ngoại trừ Phó An Nhiên, thì không có ai có thể làm cho em trai nhà cô lộ ra tư thái như thế.

“Nữ sinh mà em thích nhất định rất ưu tú, bị người khác thổ lộ là rất bình thường, nhưng cô ấy có nhận lời hay không?” Không cần nghĩ cũng biết Phó An Nhiên không nhận lời, bên người cô ấy có Phó Quân Hoàng, thì người bình thường làm sao có thể?

Em trai lắc đầu: “Không có. Nhưng có rất nhiều người đến thổ lộ với cô ấy.”

“Em không có đi thổ lộ nên mới, tức giận chính mình?” Bách Lí Lan cảm thấy có chút nói không nên lời với em trai nhà cô từ trước đến giờ đều có mười phần ưu tú, vậy mà vì loại chuyện này mà cảm thấy tự ti!

“Thân ái, em là thiếu gia duy nhất của gia tộc Bách Lí, em là người thừa kế tương lai của gia tộc Bách Lí, trên thế giới cũng không có nhiều người có quyền cùng tiền như vậy. Cô ấy nếu như không thích thì còn có thể thích ai?”

Nhìn em trai nhà mình vẻ chán chường bắt đầu giảm xuống, Bách Lí Lan cảm thấy hoàn hảo.

“Nhưng mà, cô ấy đã có người trong lòng.” Tiếng nói bỗng nhiên chuyển lạnh, “Em nghe nói, cô ấy có người cô ấy thích, là rất yêu thích.”

Tay ôm bên hông em trai lập tức nắm chặt, Bách Lí Lan không ngừng an ủi em trai của cô ta, “Không, yêu thích bây giờ đều là nông cạn, bởi vì cô ấy còn nhỏ, cô ấy không hiểu nhiều chuyện, cô ấy...”

“Không, chị gái, chị đang gạt em.” Người đang nằm lì trên giường đột nhiên đứng dậy, trong ánh mắt là băng hàn vô tận, “Cô ấy là Phó An Nhiên, cô ấy biết cô ấy đang làm cái gì, cô ấy chỉ cần đã chọn thì sẽ không thay đổi.”

Trong tức khắc Bách Lí Lan không biết phải nói cái gì, “Thân ái, em...”

“Chị, cô ấy là Phó An Nhiên, là Phó An Nhiên không chuyện gì mà không làm được.

Em thích cô ấy, nhưng mà cô ấy lại không thích em.”

Tâm của Bách Lí Lan bỗng nhiên mềm nhũn, cô ta tiến lên ôm lấy cậu ta, lại bị cậu ta đẩy ra, “Em sẽ để cô ấy thích em, làm cho cô ấy biết, lựa chọn trước kia của cô ấy là sai.” Biểu hiện nghiêm túc của cậu ta, Bách Lí Lan thấy rất hiếm gặp.

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Đây mới là em trai của chị.” Dừng cảm bước tới, không có việc gì phải sợ.

Mặc dù em không chiếm được cô ấy, thì chị cũng sẽ giúp em có được.

Trên thế giới này, không có cái gì mà em trai của Bách Lí Lan này không có được! Mặc dù người đó có là Phó An Nhiên, thì làm sao? Cô ta sẽ làm cho cô (An Nhiên) ngoan ngoãn đến với em trai của cô ta (Bách Lí Lan).

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: QUÂN HOÀNG XẢY RA CHUYỆN, AN NHIÊN NỔI GIẬN (1)

Kì thi cuối kì ở Ngăn Dục nếu so với mấy năm trước thì khá đơn giản, thời gian thi không quá dài, chỉ có 5 ngày, thi xong toàn bộ.

An Nhiên từ trong phòng thi đi ra thì thấy Tô Nặc ôm một núi quà vặt, cô đang ăn rất vui vẻ.

“Tiểu Nhiên Tiểu Nhiên, cậu xem, toàn bộ chỗ này là mọi người bảo tớ đem tặng cho cậu nha.” Vừa nói vừa lấy đồ ăn bỏ vào miệng bản thân.

An Nhiên thờ dãi, đem toàn bộ đồ ăn vặt trong tay cô (Tô Nặc) ôm đi, chỉ để lại cho Tô Nặc một túi đồ ăn vặt, nếu như bị Tô Kinh Thiên biết Tô Nặc này ăn nhiều đồ ăn vặt như vậy, thì không biết sẽ đối phó cô (An Nhiên) thế nào.

Tô Kinh Thiên chính là khổng chế Tô Nặc theo tiêu chuẩn, mặc kệ là bạn có làm đúng hay không, chỉ cần anh ta nói không đúng thì anh ta nhất định sẽ tiến hành đối phó với bạn.

“A...” Nhìn thấy đồ ăn trong lòng toàn bộ đều bị lấy đi, Tô Nặc trương ra khuôn mặt xinh đẹp hơi ngốc lộ ra một tia bi thương, “Tiểu Nhiên, cậu không thể nhỏ mọn như vậy, tớ có đồ ăn ngon đều chia sẻ với Tiểu Nhiên nha, cậu không thể không chia sẻ với tớ.”

“Cậu đã ăn rồi”

“Nhưng mà ăn còn chưa đủ.”

“Ăn nhiều, thì chú nhỏ của cậu sẽ tức giận.” Ôm núi quà vặt, xoay người bước về phía trước.

Nha đầu nhỏ đuổi theo, tay nhỏ kéo An Nhiên, dong đưa, “Sẽ không, cậu không nói tớ không nói, chú nhỏ sẽ không biết.” Đã lâu rồi cô (Tô Nặc) không có ăn thức ăn vặt này, chú nhỏ cũng không làm cho cô ăn, thật đáng ghét.

“Ăn nhiều thì cậu sẽ không ăn cơm, đến lúc đó chú nhỏ của cậu sẽ tự nhiên mà biết.” Cái chuyện rành rành như vậy thì làm sao mà không biết được?

Tô Nặc mất hứng, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, mọi người xung quanh nhìn thấy mà đau lòng, tiểu muội mỏng manh này thật đáng thương, mọi người xung quanh thấy không đành lòng, suy nghĩ đến việc đem đồ ăn trong tay cho cô (Tô Nặc), nhưng lại chưa kịp giao ra thì bị ánh mắt của An Nhiên trừng nên mang trở về.

Được rồi, tiểu muội a, không phải chúng tôi không giúp cô, nhưng đối phương lại quá mạnh mẽ rồi.

Tô Nặc ai oán nhìn một núi thức ăn mê người, cuối cùng chỉ có thể lựa chọn là không nhìn đến nữa, cô rất muốn ăn nha, nhưng Tiểu Nhiên nói đúng, nếu chú nhỏ biết được cô ăn đồ ăn vặt thì chú nhỏ nhất định sẽ tức giận.

Cô không thích làm chú nhỏ tức giận.

Thi xong, Tô Nặc cùng Tô Kinh Thiên về thành phố của bọn họ, không thể ở lại chỗ này, Tô Kinh Thiên vì nha đầu này đã chạy tới chạy lui giữa hai thành phố.

Khi hai người đến cổng trường, quả nhiên xe của Tô Kinh Thiên đã đỗ ở cổng, anh đứng ở trước xe, không ở trong xe mà chờ, khi anh nhìn thấy Tô Nặc, thì đôi chân thon dài bước đến.

Tô Nặc cũng không có như trong tưởng tượng mà bay đến ôm lấy Tô Kinh Thiên, mà là xoay người kéo tay An Nhiên, vô cùng đáng thương nói:

“Tiểu Nhiên, cậu hãy nhớ tớ nha.”

An Nhiên gật đầu.

“Tiểu Nhiên, cậu không thể đem tớ quên đi nha.”

An Nhiên gật đầu.

“Tiểu Nhiên không cho cậu gạt tớ, chú nhỏ nói với tớ, thời gian trước cậu đem chúng tớ quên hết, chỉ trừ anh Phó, cậu quên hết mọi người, chú nhỏ còn làm tớ sợ, nói là cậu không bao giờ thích tớ nữa. Nhưng mà chú nhỏ là gạt tớ, chú ấy chính là đang ghen khi tớ thích cậu.”

An Nhiên cười, đem đồ ăn vặt trong lòng đưa cho Cố Hữu, đem tiểu nha đầu ôm vào lòng, “Nha đầu ngốc, sẽ không quên cậu, sau lễ năm mới chúng ta có thể tiếp tục gặp nhau.” Một tiểu nha đầu đơn thuần thế này, thì làm sao cô lại không thích được?

Tô Nặc ôm lại An Nhiên.

Ôm Tiểu Nhiên rất mềm mại, hương vị trên người cô (An Nhiên) rất dễ chịu, cô (Tô Nặc) rất thích.

Thấy hai người ôm nhau, Tô Kinh Thiên nhin.

Nhưng thấy hai người ôm nhau lâu như vậy nhưng chưa buông tay, Tô Kinh Thiên nhẫn nhịn không nổi nữa.

Anh sai bước về phía trước, một tay kéo người ra, khi ánh mắt của Tô Nặc lên án công khai thì anh đem tiểu nha đầu này ôm vào lòng, ánh mắt vô ý nhìn trên người An Nhiên.

An Nhiên nhú mày, trêu ghẹo nhìn Tô Kinh Thiên.

“Cùng An Nhiên nói gặp lại.” Tô Kinh Thiên nhìn Tô Nặc trong lòng, ôn nhu nói.

Tô Nặc không vui bữu môi, nhưng vẫn nói, “Tiểu Nhiên, chúng ta năm sau lại gặp.”

“Đi thôi.” An Nhiên vẫn tay.

Tô Kinh Thiên ôm Tô Nặc lên xe, nhưng khi Tô Kinh Thiên thắt dây an toàn cho Tô Nặc thì đi vòng đến chỗ của An Nhiên.

“Sao vậy?”

“Cô không nên đem người của cô điều tra Phó Quân Hoàng, anh ta đối với cô, chỉ có yêu.” Nói xong, Tô Kinh Thiên không cho An Nhiên cơ hội đề hỏi, trực tiếp xoay người bước đi.

An Nhiên sững sờ tại chỗ.

Người của cô, điều tra Lão soái ca?

“An Nhiên, ông nội nói, nếu cậu rảnh thì đến nhà chơi một chút.” Thấy Tô Kinh Thiên đi rồi, Cố Hữu ôm một núi đồ ăn vặt đứng sau lưng An Nhiên nói.

“Được.”

Lúc cô còn đang sững sờ suy nghĩ, thì có một chiếc xe LandRover dừng lại bên người cô, người lái xe An Nhiên biết, là phụ tá của Phó Quân Hoàng.

Cửa sổ ở ghế sau không có hạ xuống, đáy lòng An Nhiên nhất thời bộp một tiếng, “Quả buồn nhỏ, mấy thứ đó cậu tự giải quyết.” Nói xong, mở cửa xe trực tiếp lên xe.

Cố Hữu có chút ngạc nhiên đứng tại chỗ, đến khi xe chạy đi, khi lái xe nhà cậu gọi cậu, cậu mới hoàn hồn lại.

“Thiếu gia, nên lên xe.”

Cố Hữu cười, đúng vậy, nên lên xe.

Khi An Nhiên lên xe, quả nhiên nhìn thấy Phó Quân Hoàng ngồi ở ghế sau, biểu cảm không thay đổi.

Nhưng khi cô lên xe, anh mới ôm lấy cô, đầu của anh chôn ở vai của cô.

Anh ôm cô rất chặt, chặt đến nỗi làm cho cô suýt nữa hô hấp không được.

“Lão soái ca.” Cô ôm lấy anh, mềm nhẹ nói.

Phó Quân Hoàng không nói, “Tin anh.” Trong tiếng nói của anh có một tia yếu ớt không dễ phát hiện.

Đáy lòng An Nhiên run lên, ánh mắt chợt loé, “Đồ ngốc, em sao lại không tin anh?”

Cánh tay ôm bên hông cô, tăng thêm một chút sức nữa, “Không được rời anh đi.”

“Sẽ không”

Sĩ quan phụ tá lái xe phía trước xem ra rất sốt ruột.

“Huấn luyện viên, chúng ta bây giờ có thể đi bệnh viện rồi không?” Thoạt nhìn sĩ quan phụ tá rất vội.

Bệnh viện?

An Nhiên một tay đẩy Phó Quân Hoàng ra, lúc này anh rất dễ dàng bị cô đẩy, cả người anh nhường như không còn chút sức nào, dựa vào ghế sau.

“Sao lại thế này?” Khí quanh thân An Nhiên trong nháy mắt thay đổi, vừa rồi cô bị anh ôm chặt lấy, cũng không chú ý đến sắc mặt tái nhợt của anh.

“Huấn luyện viên mới làm xong nhiệm vụ.” Vừa trở về liền muốn đón tiểu thư, nói hôm nay là ngày cuối cùng cô thi xong, anh đã đáp ứng với cô sẽ đến đón cô.

“Đi bệnh viện.” An Nhiên nắm chặt tay anh, sắc mặt lạnh băng, sâu trong ánh mắt là một mảnh ưu lo.

“Không sợ.” Phó Quân Hoàng lời kéo tay cô, cười, “Có bảo bối bên người, không đau.”

“Phó Quân Hoàng anh có thể lấy bản thân mình làm trung tâm hay không?” Cả ngày đều vây quanh cô, ngày ngày đều muốn cô.

“Không thể.” Con người tối đen nhìn trên người cô, đôi môi có chút trắng nhợt cong lên, “Yêu thích bảo bối, bảo bối mới là trung tâm.” Nếu anh không vây quanh cô, thì anh cũng không biết bản thân mình sẽ làm đến những chuyện gì.

Anh, là người mà trong miệng của mẹ cô?

Cô, vì anh mới có thể trùng sinh?

Sĩ quan phụ tá cũng không nói cho An Nhiên biết, cấp trên cho thời gian là bảy ngày, nhưng huấn luyện viên lại kiên quyết dùng năm ngày để hoàn thành nhiệm vụ, toàn bộ quá trình làm nhiệm vụ, ngoại trừ huấn luyện viên xảy ra chuyện thì không người nào bị thương.

Khi làm nhiệm vụ mọi người đều biết, xưa nay đều chỉ cho mọi người thời gian ngắn nhất để hoàn thành, tuyệt đối sẽ không cho nhiều thời gian, bọn họ nói bảy ngày, thì cũng biết được độ gian nan của nhiệm vụ, thế nhưng vì tiêu thư thì cuối kì, huấn luyện viên dùng tốc độ không phải của người bình thường, hoàn thành.

Bên hông của Phó Quân Hoàng trúng hai viên đạn, may mắn là đều tránh được chỗ yếu, anh mới từ chiến trường ra, thì Khúc Tuệ Tuệ chỉ bằng bó đơn giản cho anh, anh muốn lái xe đến đón An Nhiên, nhưng Khúc Tuệ Tuệ khuyên mãi mới chịu để cho sĩ quan phụ tá của anh lái xe đưa anh đi.

Đối với sự cố chấp của Phó Quân Hoàng, thì không ai có thể lay động được anh.

Xe vừa dừng lại ở cửa bệnh viện, bác sĩ cùng y tá đã chờ sẵn ở đó.

Nhóm người U Linh cũng cầm sẵn cáng cứu thương ở trước cửa.

An Nhiên là người thứ nhất xuống xe, cô cẩn thận từng li một, khoé môi của Phó Quân Hoàng giật giật, “Không đau.” Dây thần kinh đau của anh nhường như đều bị hoại tử hết rồi, đối với loại đau đớn này anh không có cảm giác gì, nhưng bản năng của cơ thể cũng làm anh phản ứng giống người bình thường thôi.

Khúc Tuệ Tuệ đang chờ một bên cuống lên. “Không được! Anh nhất định phải nằm, anh...”

Nhóm người của U Linh cũng đều rất lo lắng, năng lực của huấn luyện viên bọn họ rất rõ ràng, thế nhưng huấn luyện viên nếu làm như thế thì sẽ ảnh hưởng đến nội tạng, phải làm sao đây?

An Nhiên lạnh lùng nhìn Phó Quân Hoàng, ánh mắt biến động, “Nằm xuống.”

Phó Quân Hoàng nhìn nét mặt của An Nhiên, cuối cùng thoả hiệp, chỉ có thể đành hoàng nằm xuống cáng cứu thương, khi nằm xuống còn kéo lấy tay của An Nhiên:

“Không nên tức giận. Ảnh hưởng đến thân thể.”

An Nhiên nắm lấy tay của anh, “Nếu muốn em không tức giận, thì anh phải mau khoẻ lại.”

“Được.” Trong con người tối đen mang theo nét cười đơn thuần.

Nhóm người U Linh còn đang mặc quân phục tác chiến, trên tay khiêng cáng cứu thương, mặc dù bên trong bệnh viện quân đội thường xuyên thấy nhóm binh lính nhưng bọn họ (người trong bệnh viện) chưa từng thấy qua nhóm binh lính nào đáng đáng sát khí đến vậy, thoát nhìn quả thực là... rất dọa người!

Nhóm người U Linh đưa tới không ít người vây xem.

Đến khi Phó Quân Hoàng bị đẩy tiến vào phòng giải phẫu, Phó Quân Hoàng mới buông tay An Nhiên, “Chờ anh.”

“Vâng, chờ anh.”

Khi cửa phòng phẫu thuật bị đóng lại, khí quanh thân của An Nhiên đột nhiên chuyển biến, ánh mắt băng hàn của cô nhìn Ngân Lang.

“Tiểu thư, tôi...” Lời của hắn còn chưa nói hết, An Nhiên đá một cước vào chân của hắn!

Ngốc Ưng cùng Ngân Lang đã từng trải qua sự bạo lực của An Nhiên, lần đầu tiên bọn họ thấy An Nhiên, cũng là ở cửa phòng phẫu thuật, cũng là đang đánh Ngân Lang.

Nháy mắt Ngân Lang quỳ một gối xuống!

Lúc này An Nhiên giống như tu la địa ngục, cô đứng ở trước người An Nhiên, ánh mắt băng hàn, “Anh nói, tôi lên làm thế nào?”

“Cam nguyện lĩnh phạt.” Là hắn bảo vệ không chu toàn, hắn cam nguyện lĩnh phạt chỉ cần chủ nhân còn cần hắn, chỉ cần quân chủ không vứt bỏ hắn.

”Tiểu quái!...A không phải, phó đội, chúng tôi biết chuyện này là chúng tôi không đúng, nhưng cô cũng không nên quy trách nhiệm cho một mình Ngân

Lang, hân.”

Nháy mắt một ánh mắt băng hàn bắn tới, lời nói tiếp theo của Ngốc Ứng đều nuốt xuống.

Ánh mắt giống như một con rắn độc làm cho người ta rét run.

Ngân Lang biết rõ vì sao bản thân lại bị phạt, hân một tay giữ chặt Báo Đốm đang muốn tiến lên để nói chuyện.

Huấn luyện viên xảy ra là do hân không báo vệ được tốt, nhưng khi huấn luyện viên xảy ra chuyện, hân cũng không báo cho quân chủ trước tiên, đây là sai càng thêm sai.

”Phó An Nhiên, cô không có lý do gì đang xử phạt thành viên của U Linh ! “ Khúc Tuệ Tuệ không nhìn nổi, ả đã cùng những người này trải qua các trận chiến, ả cùng nhóm người của U Linh có cảm tình không kém, Khúc Tuệ Tuệ là người tri tâm của đám người này, ả kiên trì nghe bọn họ kể ra mỗi một câu chuyện, hơn nữa bọn họ không lo lắng ả sẽ nói cho người khác biết.

Nhưng đối với An Nhiên bất đồng, nhóm người U Linh đối với An Nhiên tuyệt đối là phục tùng, An Nhiên giống như một người ưu việt hoàn mỹ, không có một chút nhược điểm nào, là người đứng trên chóp tháp chỉ cần bọn họ ngược nhìn sẽ thấy được, An Nhiên chính là đối tượng mà đáy lòng của bọn họ (người U Linh) sùng bái.

Mặc dù là thế, nhưng cô ta (An Nhiên) vẫn không có tư cách vũ nhục thành viên U Linh !

An Nhiên nở nụ cười, “Xin hỏi, cô lấy thân phận gì để chỉ trích tôi ? “

” Là thành viên U Linh. “ Khúc Tuệ Tuệ là thành viên nữ duy nhất của U Linh, thể năng cùng năng lực không kém hơn với bất kì thành viên nào của U Linh, nhưng khi An Nhiên tiến hành huấn luyện đột kích với nhóm người U Linh, ả vừa vặn là không ở đó, ả chỉ biết huấn luyện viên có một cô vợ nhỏ Phó An Nhiên rất lợi hại, nhưng lợi hại thì có làm sao ? Bất quá chỉ là một học sinh mà thôi.

An Nhiên xuy cười ra tiếng, “ Vậy cô hỏi bọn họ, tôi dựa vào cái gì mà chỉ trích bọn họ ? “

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 129: QUÂN HOÀNG XẢY RA CHUYỆN, AN NHIÊN NỔI GIẬN (2)

Ngân Lang biết quân chủ là đang tức giận, khi Khúc Tuệ Tuệ lời muốn nói tiếp theo thì hân đã mở miệng nói trước, “ Phó đội, tôi biết tôi sai ở chỗ nào, tôi sẽ trở về hình đường lĩnh phạt. “

Hình đường, người U Linh hoàn toàn không biết đến nơi đó, thậm chí, đây là lần đầu tiên bọn họ nghe được.

” Không cần. “ An Nhiên lạnh lùng liếc Ngân Lang một cái, “ Tôi chỉ cần biết anh ấy xảy ra chuyện gì, nhiệm vụ là cái gì, người nào ? “

” Đợi chút, ai có thể nói với tôi biết, hình đường là ở chỗ nào ? “ Ngốc Ứng vuốt vuốt cái đầu bóng lờng của bản thân, hân hoàn toàn không nghe nói đến chỗ này.

” Cậu vẫn không biết tốt xấu. “ Báo Đốm thờ dãi nói.

Hân cũng chỉ nghe người khác nói qua, tin tức của hình đường rất ít, những thành viên ở U Linh lâu nhất cũng rất ít nói về Hình đường, khi bọn họ lui khỏi vị trí thì khi các thành viên U Linh lâu nhất khi nghe nói đến hình đường sắc mặt đều khẽ biến.

Có thể làm cho đám binh lính can quấy kia biến sắc, thì là nơi tốt đẹp gì ?

Đây cũng là lần đầu tiên Khúc Tuệ Tuệ nghe được Hình đường, ả luôn cảm thấy, Phó An Nhiên người này tựa như rất hiểu rõ từng nơi của U Linh, thậm chí nếu so với bọn họ là rất hiểu.

” Nói với tôi ! Xảy ra chuyện gì. “ Trong mắt của An Nhiên là hương vị uy hiếp.

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, “ Nhiệm vụ lần này của chúng tôi là bắt một tên khoa học chế tạo ma túy, hân tên là Heinz. Hainz là một người khiến người ta rất đau đầu, hân chế tạo gì đó rất tinh khiết, cơ hồ làm lũng đoạn thị trường châu Á. Chúng tôi luôn tìm phòng thí nghiệm của hân, chỗ đó rất bí mật, thế nhưng cuối cùng vẫn bị chúng tôi tìm được. “

” Sau đó. “

” Nhiệm vụ hoàn thành thật hoàn mỹ. Nhưng khi huấn luyện viên bắt Heinz lên xe thì không biết Heinz nói cái gì, huấn luyện viên mang hấn đi vào phòng thí nghiệm, sau đó... “

” Sau đó phòng thí nghiệm nổ mạnh ? Gã Heinz kia chạy trốn ? “ Tiếng nói của An Nhiên hàn băng như tuyết.

” Không phải. “ Ngân Lang lắc đầu, “ Heinz không chạy trốn, nhưng hấn làm trước huấn luyện viên một bước, huỷ diệt vài phần số liệu. “ Ngân Lang dừng một chút, “ Sau khi huỷ diệt số liệu, Heinz muốn chạy trốn, hướng về huấn luyện viên nổ mấy phát súng. “

Ngân Lang có che giấu vài điểm

An Nhiên hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của mọi người, “ Đi theo tôi. “

Ngân Lang hít một hơi thật sâu, chịu đựng đau đớn ở cẳng chân, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người mà đi theo An Nhiên.

Nhóm người U Linh cũng không biết đến cùng là xảy ra chuyện gì, trước hết xông lên đuổi theo chỉ có Ngân Lang, nhìn thấy mọi chuyện cũng chỉ có hấn.

Nhưng bọn hấn có dò hỏi hấn chuyện gì đã xảy ra, hấn ngậm miệng không nói, biểu hiện cực kì lo lắng.

An Nhiên một cước đá văng văn phòng làm việc của Bùi Thanh Dật, lạnh mặt bảo hấn (Bùi Thanh Dật) đi ra khỏi phòng, gương mặt Bùi Thanh Dật khó chịu, thế nhưng khi nhìn đến khuôn mặt khó chịu của An Nhiên hấn cũng lựa chọn yên lặng mà rời đi.

Bùi Thanh Dật có lòng tốt đóng cửa lại, An Nhiên đứng trước bàn làm việc của Bùi Thanh Dật nhìn Ngân Lang, lạnh lùng nói, “ Nói đi. “

Quả nhiên mọi chuyện không thể giấu được quân chủ.

” Khi Heinz huỷ diệt phần dữ liệu đó thì huấn luyện viên dường như rất điên cuồng, thậm chí gần như tuyệt vọng, tôi từ trước đến nay chưa từng thấy huấn luyện viên như vậy. Khi Heinz huỷ dữ liệu thì huấn luyện viên đã cứu mấy phần dữ liệu còn lại, vì thế... “

” Vì thế, mà anh ấy mới không thể tránh đạn của Heinz đúng không ? “ An Nhiên nhíu mày nói.

” Dạ, Nội dung của dữ liệu tôi không thấy, cuối cùng Heinz làm nổ mạnh phòng thí nghiệm bằng hệ thống dẫn nổ, huấn luyện viên đã tải tất cả dữ liệu xuống, nhưng Heinz kia rất lợi hại, khi huấn luyện viên cứu chữa các dữ liệu thì chính là hệ thống dẫn nổ phát huy. “

Dữ liệu.

Một phần quan trọng của dữ liệu.

” Nhiệm vụ của các anh có phải là để các anh giữ lấy dữ liệu ? “

Ngân Lang lắc đầu, “ Cấp trên chỉ yêu cầu chúng tôi mang Heinz về, chỉ mang nguyên vẹn về, không được giết. “

Dữ liệu mà có thể làm cho Phó Quân Hoàng điên cuồng đến tuyệt vọng, rốt cuộc là gì ?

Gần như biết chuyện xảy ra, An Nhiên kéo cửa ra, Bùi Thanh Dật đang đứng ở cửa, sau khi thấy cô ra ngoài, hấn nhíu mày, “ Thế nào, văn phòng sử dụng xong rồi ? “

” Xem cẳng chân của hấn. “ Nói xong, An Nhiên lạnh mặt rời đi.

Xem chân? Hấn nổi danh là người cầm dao phẫu thuật chứ không phải chinh hình !

Ngốc Úng thấy An Nhiên trở lại, nhưng không thấy Ngân Lang, hấn nhất thời cả kinh, một phát nắm lấy tay của An Nhiên, “ Ngân Lang đâu ? Không phải cô phát điên giết Ngân Lang chứ ? “

Một bàn tay trực tiếp đánh vào ót của Ngốc Úng, Báo Đốm một tay nắm lấy người thiếu não này ném cho nhóm người U Linh phía sau, áy náy nhìn An Nhiên :

” Cái này, người này hôm nay chưa uống thuốc, đầu óc có chút không bình thường, không nên cùng người này tính toán. “

An Nhiên cũng không chú ý đến mọi người, cô trực tiếp đến trước cửa phòng phẫu thuật, dựa lưng vào tường, đây là nơi cách anh gần nhất.

” Cậu không lo cho Ngân Lang hay sao ? Ngân Lang đối với cô ấy phục tùng còn hơn huấn luyện viên.” Ngốc Úng mặc dù tùy tiện, nhưng cũng không phải là một người ngốc.

Nhiệm vụ của U Linh rất nhiều người bên trong cũng không biết, nhưng nếu Phó An Nhiên hỏi, Ngân Lang cái gì nên nói đều nói, thậm chí còn nói những chuyện rất cơ mật, hơn nữa hấn dám cam đoan, vừa này hai người đi ra ngoài là nói những điều rất bí mật.

“Yên tâm, Ngân Lang không chết được.”

“Nhưng mà...” Ngốc Ứng vẫn lo lắng.

“Trong lòng cậu Phó An Nhiên chính là một ma đầu giết người?” Báo Đốm nhú mày hỏi.

Nhất thời Ngốc Ứng nghẹn lời, bọn họ đều nhìn ra được, cô là một người máu lạnh vô tình.

Ngoại trừ với huấn luyện viên, cô đối với ai cũng giống nhau, thanh lãnh mà xa lạ, duy nhất chỉ có ở trước mặt huấn luyện viên, cô mới là một cô gái bình thường. Đồng thời, huấn luyện viên ở trước mặt cô mới giống như người bình thường.

“Phó An Nhiên, cô đến cùng là loại người nào?” Khúc Tuệ Tuệ cuối cùng cũng không nhịn được nói lên nghi vấn trong lòng, ả xoay bước đến phía trước An Nhiên, mày nhíu lại.

Ngân Lang là người thế nào ả biết, chính vì biết rõ ràng, nên ả mới nghi ngờ.

Nhiệm vụ của cấp trên cơ hồ là tuyệt mật, mặc dù nhiệm vụ hoàn thành thì sẽ không có người biết.

Nhưng Ngân Lang lại không giấu diếm nói cho Phó An Nhiên biết, điểm này ả không thể không hoài nghi thân phận của Phó An Nhiên. Ngân Lang là người bước vào U Linh trước bọn họ, ả không có tư cách hoài nghi hẳn.

An Nhiên dựa vào tường lạnh băng, mặc dù có mặc áo ấm dày nhưng cô không cảm thấy có bao nhiêu ấm, mà đến cả chân cũng lạnh lẽo.

Thấy cô không chú ý đến mình, Khúc Tuệ Tuệ có mười phần nhẫn nại cũng không kiên nhẫn nói, trực tiếp ra tay, hướng về phía An Nhiên là đánh tới!

Nhóm người U Linh nhất thời cả kinh, hiển nhiên bọn họ không nghĩ đến, bác sĩ Khúc nổi tiếng nhu nhược lại hướng về phía Tiểu quái vật mà ra tay! Đây là một chuyện kinh sợ cỡ nào!

Cô gái, cô sẽ bị đánh cho tàn phế nha!

Quả nhiên, Khúc Tuệ Tuệ chưa đụng đến An Nhiên, thì An Nhiên đã lắc mình, cô một tay nắm chặt tay của Khúc Tuệ Tuệ, đem tay ả trôi ra phía sau ả, tiếng nói lạnh lẽo không chút tình cảm nào vang lên:

“Nếu muốn chết, tôi sẽ thành toàn cho cô, nhưng mà, không phải là ở đây. Cút!”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đẩy ả ra, khi đẩy ra, ánh mắt giống như một băng tuyết ngàn năm nhìn nhóm người U Linh, “Nhìn kỹ, nếu không...”

Lời nói của cô còn chưa dứt, mà nhóm người U Linh đồng loạt cảm thấy run rẩy thân mình.

Hiển nhiên Khúc Tuệ Tuệ không nghĩ tới bản thân lại bị Phó An Nhiên dễ dàng vũ nhục như vậy!

Ả, là một người nữ duy nhất ở U Linh, mà bị một cô gái nhỏ giải quyết nhanh chóng như vậy! Biểu cảm của ả quá mức khiếp sợ, thế nên mọi người cũng rõ ràng vì sao ả lại có biểu hiện như vậy.

“Bác sĩ Khúc, ngoại trừ huấn luyện viên có thể đấu với Tiểu quái vật, thì không một ai có thể cùng cô ấy đấu qua.”

“Vì thế, mà chúng tôi ai cũng đều bại dưới tay của cô ấy.”

“Tiểu quái vật là người là không có việc gì không làm được, vì thế đừng bị đã kích bởi cô ấy.”

.....

Những lời trấn an ngắn ngủi càng làm cho người ta bồi muối lên vết thương.

Khi Ngân Lang chống gậy trở lại, nhóm người U Linh còn đang an ủi Khúc Tuệ Tuệ, khi mọi người nhìn thấy chân của Ngân Lang bị băng như một cái bánh chưng, cảm của mọi người đều muốn rơi xuống đất.

Quả nhiên Tiểu quái vật không phụ với tên tiểu quái vật.

Thoạt nhìn một đá một chút lực nào là đem chân của người đó gãy.

“Sao lại thế này?” Nhìn thấy tình huống như vậy, Ngân Lang mở miệng hỏi.

Mọi người ấp úng, không biết nên nói thế nào.

Chẳng lẽ nói bác sĩ Khúc muốn khi dễ Tiểu quái vật, kết quả lại biến thành bị khi dễ?

Khúc Tuệ Tuệ nhìn Ngân Lang như thế, càng thêm tức giận, ả chạy đến trước mặt Ngân Lang, tức giận nói, “Phó An Nhiên có thân phận thế nào? Nếu anh không nói với tôi, tôi sẽ báo cáo lên toàn án quân sự nói là anh tiết lộ cơ mật cho người khác!”

Một câu nói, trong nháy mắt làm mọi người yên tĩnh, nhóm người U Linh nhìn Khúc Tuệ Tuệ bằng nhiều ánh mắt khác nhau.

Biểu cảm của Ngân Lang cũng thay đổi, nhưng ngũ quan lại không chút biến, ánh mắt hấn dừng trên người Khúc Tuệ Tuệ, con người u lãnh, “Nếu cô muốn tố cáo, thì cô đi đi.” Xem ra, hấn đã hiểu mọi chuyện xảy ra thế nào rồi.

Hấn chống gậy, đi đến bên người An Nhiên, đứng yên, không nói cái gì, chỉ nhìn xuống chân bản thân.

Quân chủ đã thủ hạ lưu tình.

Cả người Khúc Tuệ Tuệ giống như bị đóng đinh tại chỗ, ả quay đầu, mới phát hiện ánh mắt của nhóm người U Linh nhìn ả rất phức tạp.

Nhóm người U Linh cũng biết rằng Khúc Tuệ Tuệ đang lo lắng cho bọn họ, lo lắng khi chuyện này bị tiết lộ thì đám người bọn họ đều sẽ ra toà án quân sự. Thế nhưng cô ta đã dùng sai phương thức, cô ta có thể nói với bọn họ, nhưng lại dùng thái độ uy hiếp.

Người U Linh ghét nhất là chuyện gì? Chính là bị người khác uy hiếp.

Mà Khúc Tuệ Tuệ lại làm như vậy, làm chuyện mà bọn họ ghét nhất.

“Tôi sẽ đem chuyện này đăng báo.” Khúc Tuệ Tuệ cắn chặt môi dưới, vẫn quật cường nói.

Nhóm người U Linh không có chút phản ứng, trong mơ hồ bọn họ gần như hiểu được thân phận của tiểu quái vật, khi Ngốc Ứng gọi An Nhiên là phó đội, chính là đang thăm dò cô, cô cũng không có bất kì phản ứng khó chịu nào, hiển nhiên, có người đã gọi cô như vậy.

Bọn họ nhớ được có một phó đội, thế nhưng không có xuất hiện, dần dần bọn họ cũng đem phó đội trong truyền thuyết đó quên mất.

Căn cứ huấn luyện của U Linh, không phải ai cũng có thể tùy tiện bước vào, mặc dù huấn luyện viên có nhiều quyền hạn nhưng nếu mang một người không có thân phận vào ở trong U Linh nghỉ ngơi một tháng sao?

Bọn họ cũng đã thấy qua khi thủ trưởng nhìn thấy Tiểu quái vật, cười gian trá, cái này chính là mùi vị đã quen biết từ lâu.

Bọn họ chờ Khúc Tuệ Tuệ đem thân phận của An Nhiên đào ra.

Thấy mọi người của đề ý đến ả, Khúc Tuệ Tuệ biết, chuyện này sẽ làm ả cùng nhóm người đó kéo xa khoảng cách, nhưng không sao, chuyện này đối với ả mà nói, ả không thể vì Phó An Nhiên mà ảnh hưởng đến toàn bộ người U Linh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: QUÂN HOÀNG XẢY RA CHUYỆN, AN NHIÊN NỔI GIẬN (3)

Cửa phòng mổ bị mở ra, An Nhiên cũng không phải là người đầu tiên chạy đến hỏi tình hình của Phó Quân Hoàng thế nào, mà trực tiếp đẩy bác sĩ ra, bước nhanh đến bàn mổ, tiếp nhận giường bệnh trong tay y tá, không có biểu cảm mà đẩy anh đi.

Phó Quân Hoàng không sử dụng thuốc mê, bởi vậy khi An Nhiên bước vào, vẻ mặt anh có chút ngạc nhiên, nhưng sau đó là một nụ cười sạch sẽ.

“Bảo bối.”

An Nhiên ừ một tiếng, không nói thêm gì, nhưng tay cầm ở cẳng cùu thương càng chặt thêm.

Nguyên bản y tá bị đẩy ra vô cùng mất hứng, muốn chỉ trích An Nhiên vài câu, nhưng khi cô ta nhìn thấy vẻ mặt cùng ánh mắt của An Nhiên, cô ta giống như bị đóng cứng, trái tim còn bịch bịch nhảy lên.

An Nhiên an bày cho Phó Quân Hoàng một phòng bệnh, khi An Nhiên đẩy anh ra, đám người Ngốc Ứng đứng một bên luống cuống tay chân đi theo giúp đỡ, lại bị các y tá kia trừng cho trở về.

Bác sĩ phẫu thuật lần này thật khéo, là vị bác sĩ Thẩm Thanh lúc trước đứng mổ chính cho An Nhiên, khi ông ở trong phòng bệnh nhìn An Nhiên bận việc, cười cười, “Vợ chồng son các con thật đúng là thú vị, ngày hôm nay không phải con bị thương thì ngày mai sẽ là người kia của con bị thương.”

Phó Quân Hoàng đối với Thẩm Thanh này có chút ấn tượng, anh hướng về phía Thẩm Thanh gật đầu, biểu hiện chào hỏi.

An Nhiên đi đến trước mặt của Thẩm Thanh, trịnh trọng nói với ông, “Cảm ơn, Bác sĩ Thẩm.”

Thẩm Thanh nở nụ cười, hai người này quả thực rất giống.

“Là trách nhiệm của tôi. Thắng bé không có chuyện gì, chỉ cần tĩnh dưỡng vài ngày sẽ tốt lên.”

“Được.”

Trước kia Thẩm Thanh đã từng cứu nha đầu kia, họ Phó cảm tạ ông không ít, ở bệnh viện không biết nghe được những gì nhưng đối với ông khách khí hẳn lên.

Thẩm Thanh được Bùi Thanh Dật giới thiệu là người có kỹ thuật phẫu thuật tốt nhất, nhưng lại không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, mặc dù năng lực của ông tốt nhất ở cái bệnh viện hỗn loạn này công tác gần 20 năm, cũng chỉ là một bác sĩ phẫu thuật nhỏ.

Nhưng khi ông cứu An Nhiên thành công, thì bệnh viện có quyết định bổ nhiệm chủ nhiệm, không có bất kỳ bất ngờ nào, ông trúng tuyển.

Sau khi Thẩm Thanh rời khỏi, nhóm người U Linh còn chưa đi, một đám thiết tha nhìn Phó Quân Hoàng.

An Nhiên thu dọn tất cả cho Phó Quân Hoàng, mới lấy di động điện báo cáo cho từng người trong họ Phó, có điều sau mỗi câu cuối cùng, cô sẽ nói thêm một câu:

Đã không có chuyện gì, con ở trong này chăm sóc.

An Nhiên cũng không điện thoại cho Phó Văn Thắng, Phó Văn Thắng đang họp ở ngoài tỉnh, nói cho ông thì chỉ làm cho ông lo lắng.

Mọi người đều phản ứng nhưng chỉ có Phó lão gia từ là bình tĩnh nhất, “Nếu không có chuyện gì vậy thì tốt, đến lúc đó ông nói mẹ con mang một ít thức ăn vào. Con muốn ở đó đúng không? Yên tâm, ông cũng sẽ mang đồ dùng cá nhân của con cùng mang đến đó.”

Hiển nhiên, Phó lão gia từ không muốn đến xem Phó Quân Hoàng ra sao.

Theo ông, khi An Nhiên bình tĩnh điện thoại như thế, thì cũng đủ chứng minh xú tiểu từ kia không có chuyện gì, bằng không với trình độ quan tâm của nha đầu đó với xú tiểu từ mà nói, nếu thắng nhóc đó mà xảy ra chuyện, An Nhiên còn không phải gấp đến độ nhảy lên?

Nhóm người U Linh phát ngốc khi nhìn An Nhiên bình tĩnh khép điện thoại, sau đó không nói một lời bước lại sofa ngồi xuống, một ánh mắt cũng không nhìn đến Phó Quân Hoàng.

Ngân Lang biết mình gây chuyện, quân chủ tất nhiên sẽ không hướng về hần mà phát hỏa, huấn luyện viên khẳng định cũng sẽ không làm thế với hần, thế nhưng chờ huấn luyện viên trở về, hần cũng nên đi Hình đường lĩnh phạt trước.

Ngân Lang cảm thấy bản thân mình không ổn, khi Phó Quân Hoàng liếc mắt nhìn hần, hần cảm thấy càng thêm không tốt.

Đám người Ngốc Ứng chưa bao giờ gặp qua hai người như thế, thế nhưng hiện tại giữa hai người này, rõ ràng là có vấn đề.

Toàn thân của tiểu quái vật là hơi thở người lạ chớ đến gần, Phó Quân Hoàng không hiểu chuyện gì.

Kỳ thực, không chỉ Phó Quân Hoàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhóm người U Linh cũng không biết tình huống hiện tại ra sao.

Rõ ràng là tiểu quái vật rất lo lắng cho huấn luyện viên, nhưng vì sao mà huấn luyện viên từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra, sắc mặt của cô càng lạnh đi chứ?

Khúc Tuệ Tuệ nhìn môi khô khốc của Phó Quân Hoàng, đáy lòng buồn bực.

Cô gái nhỏ chính là cô gái nhỏ, chỉ biết lấy bản thân mình là trung tâm, hoàn toàn không để ý đến người khác.

Huấn luyện viên mới từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra, Phó An Nhiên không cố gắng chăm sóc còn chưa tỉnh, còn bày sắc mặt, đứa nhỏ này đến cùng là bị gì?

Một bên Khúc Tuệ Tuệ lấy nước đổ ra một li thủy tinh, dùng tăm bông thấm nước, sau đó thấm thấm lên môi Phó Quân Hoàng.

An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng hơi nhú mày, đầu hơi né về sau.

“Bây giờ anh chưa thể uống nước, chỉ có thể thấm như vậy, môi của anh đã khô nứt đến không còn hình dáng.” Khúc Tuệ Tuệ vẫn thấm tăm bông, đưa lên môi anh.

Mẹ nó! Bọn họ có nên cho Khúc Tuệ Tuệ một tràn vỗ tay khen tặng hay không?

Quả nhiên khi phụ nữ yêu sẽ rất điên cuồng.

Cái này quả thực quá điên cuồng rồi!

Mọi người không tự chủ nhìn về người đang ngồi trên sofa, chỉ thấy cô cau mày, không biết đang suy nghĩ cái gì, hiển nhiên không chú ý đến chuyện bên này.

Đột nhiên, An Nhiên nhấc chân muốn rời đi.

Mọi người kinh ngạc!

Tiểu quái vật đây là tức giận, muốn động thủ sao?

Biểu cảm của Phó Quân Hoàng căng thẳng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm trên người An Nhiên.

Theo phương hướng của An Nhiên không phải là đi đến bên giường bệnh mà là ra đến phía cửa phòng.

“Em muốn đi đâu!” Phó Quân Hoàng đột nhiên nắm chặt drap giường, một âm thanh căng thẳng vang lên.

Đột nhiên An Nhiên xoay người, lúc này cô mới phản ứng lại, vừa nãy cô nghĩ chuyện có nhập tâm, một lần nữa cô đi đến bên người Phó Quân Hoàng, không nhìn mọi người cũng bao gồm luôn Khúc Tuệ Tuệ đang đứng bên người không nhúc nhích.

Một tay đặt lên trán của anh, không thấy có dấu hiệu nóng lên, cô cúi người xuống, đặt lên trán của anh một nụ hôn, “Ngủ một giấc, khi tỉnh, em sẽ trở lại.”

“Có việc?” Con người tối đen dừng trên người cô.

An cười, “Dạ, phải đi giải quyết một số chuyện.” Chuyện càng kéo dài lâu, Lão soái ca càng thêm nguy hiểm.

“Cùng nhau.” Nói xong, Phó Quân Hoàng xoay người muốn xuống giường.

Mọi người nhất thời cả kinh, huấn luyện viên, bây giờ anh chính là một bệnh binh nha!

“Không được nhúc nhích!” An Nhiên nhanh mắt lẹ tay ngăn cản mọi hành động tiếp theo của anh, cô nắm chặt tay anh, bắt đắ dĩ nói, “Lão soái ca, anh nghe lời.”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào.

“Cẩn thận ngủ một giấc, khi tỉnh, em ở ngay bên anh.” An Nhiên vỗ lưng anh từng chút.

An Nhiên hướng về nhóm người Ngân Lang ra hiệu, mọi người tự giác rời khỏi, nhưng Khúc Tuệ Tuệ vẫn không nhúc nhích đứng bên người của Phó Quân Hoàng, đầy lòng tràn lên hương vị chua xót.

Trong mắt của bọn họ, Phó Quân Hoàng là người cường đại đến nỗi không cần ai bảo vệ, anh mạnh mẽ không ai bằng. Ắ chưa từng nghĩ tới có một ngày, ả thấy một Phó Quân Hoàng nghe lời như vậy.

Trong ấn tượng của ả, mỗi lần làm nhiệm vụ, Phó Quân Hoàng là người ngủ trễ nhất, đồng thời cũng là người thức sớm nhất, anh nói với ả, anh hầu như không cần giấc ngủ, hoặc là nói, anh không cách nào để ngủ.

Nhưng khi ở bên An Nhiên, anh lại nhắm mắt, khoé môi mang theo một độ cong đẹp đẽ, tựa vào lòng cô, dáng vẻ thoát nhìn rất ấm áp.

Thấy Khúc Tuệ Tuệ còn đứng sững sờ bên giường, An Nhiên cũng không nói cái gì, chỉ cời giày, bước lên giường, tránh đi miệng vết thương của anh, nhẹ nhàng ôm lấy anh.

“Lão soái ca, ngủ đi, em đang ở bên cạnh anh.”

Phó Quân Hoàng nhẹ nhàng đụng cô, chỉ có như vậy, anh mới có thể an ổn ngủ thiếp đi.

Mãi đến khi hô hấp của Phó Quân Hoàng dần dần trở nên ổn định, An Nhiên mới lấy tay mình rút ra khỏi tay Phó Quân Hoàng, nhưng khi cô mới làm vậy, Phó Quân Hoàng bừng tỉnh.

Cô kẻ sát anh, nhẹ nhàng vỗ anh, ôn nhu nói, “Em ra ngoài một chút, lập tức sẽ trở về, Lão soái ca anh tiếp tục ngủ đi.”

Khúc Tuệ Tuệ một bên ngạc nhiên nhìn, ả chưa từng thấy huấn luyện viên nghe lời như vậy.

An Nhiên xoay người xuống giường, mang giày xong, nhìn tới nhìn lui, cô vừa muốn nói gì thì cửa phòng bệnh đẩy ra, Phó Quân Nghị thở hồng hộc chạy vào, vừa định kêu lên, thì thấy Phó Quân Hoàng đang ngủ, mọi âm thanh đều mắc lại cổ họng.

“Tôi thật đúng lúc, trông chừng anh trai của cậu.” An Nhiên nói với Phó Quân Nghị.

Sau khi Phó Quân Nghị nhận được điện thoại của An Nhiên, đã trực tiếp chạy xe tới, khi cậu vào, ngoài cửa đứng không ít binh lính.

“Cô muốn đi đâu?” Phó Quân Nghị cảm thấy rất lạ, bình thường khi anh trai xảy ra chuyện, không phải là cô một tắc không rời sao? Lúc này cũng nên như thế?

“Không phải là cô đi gặp người khác chứ? Tôi nói cho cô biết, cô làm thế là không đúng, cô đối với anh trai tôi đây là...”

“Câm miệng! Trông chừng cho tốt, nếu như khi tôi trở về mà xảy ra chuyện gì thì tôi lấy mạng cậu.” Đe dọa xong, An Nhiên lắc mình rời đi.

Người U Linh đang chờ một bên thấy An Nhiên đi ra, nháy mắt toàn bộ đều xông tới.

“Không có chuyện gì đúng không? Muốn giống Ngân Lang ở thêm mấy ngày ở nơi này? Không có chuyện gì thì rút về huấn luyện hết cho tôi! Xem các người đi, hình dáng của một đám phế vật?”

Trong nháy mắt mọi người á khẩu.

Ngân Lang gãy xương chân, cần tĩnh dưỡng vài ngày, phòng của hắn đã được An Nhiên chuẩn bị cách vách phòng của Phó Quân Hoàng. Tuy rằng bọn họ thật hâm mộ tiểu tử đó không cần thao luyện giống bọn họ, nhưng ngấm lại, nổi đau thể xác, hay là thôi đi.

“Chúng ta trở về huấn luyện!” Ngốc Úng vuốt cái đầu bóng lờng của bản thân, biểu cảm nghiêm túc.

An Nhiên không có thời gian lãng phí với bọn họ, cô nhanh chóng bước đi, khi cô đến cửa lớn ở bệnh viện, có một chiếc xe hơi màu đen dừng lại phía trước An Nhiên.

“Quân chủ.” Lãnh Hạo ngồi ở ghế lái, gật đầu với An Nhiên.

“Mọi người đến đông đủ sao?” An Nhiên lên xe, đây là câu cô hỏi đầu tiên.

“Đến đông đủ.” Lãnh Hạo cung kính nói.

An Nhiên không nói gì thêm. Chỗ mới của Vô Xá là một sân nhảy ồn ào, đây là một trong những sân nghiệp của Vô Xá, An Nhiên từ trên xe bước xuống, Phong Lượng đã chờ ở một bên.

Từ cửa sau tiến vào, đó là một không gian cho người nội bộ, ở vách tường có một vách ngăn, Phong Lượng ấn cái nút ở đó, chỉ nghe một tiếng nhỏ, chỉ thấy vách tường đối diện An Nhiên chuyển động, sau vách tường là một cánh cửa khác.

Cách thiết kế ở nơi này so với địa điểm trước kia của Vô Xá tinh xảo hơn một chút, trang bị thiết bị phòng chống càng thêm nghiêm mật.

Một trận âm thanh vang lên, người trong mật thất đồng thời đứng lên.

“Quân chủ.” Người trong Vô Xá hầu như đều ở trong này.

An Nhiên trầm mặt, đi đến trước chỗ ngồi, ánh mắt không chút tình cảm nhìn từng người một ở đây:

“Nói, ai điều tra anh ấy?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: AN NHIÊN CẢNH CÁO, TẬP KÍCH BAN ĐÊM!

An Nhiên làm cho căn phòng ở mật thất trở nên căng thẳng.

Mọi người hồi hộp không dám thở mạnh, bọn họ vừa mới nhận được tin, Phó Quân Hoàng xảy ra chuyện.

Lam Nhượng Khê cắn môi dưới, cô đứng dậy, không chút che giấu nói, “Là tôi cho người đi điều tra.”

Ánh mắt lạnh như băng rơi lên người Lam Nhượng Khê.

Thân thể Lam Nhượng Khê run lên, trong đáy mắt là một tia sợ hãi không dễ thấy.

“Vì sao?” An Nhiên ngồi xuống, Phong Lượng đứng nghiêm sau lưng cô, biểu cảm bất động.

Người của Vô Xá, ngoại trừ An Nhiên cùng một vài người cực kì khác biệt, thì hầu như ai cũng tham gia vào chuyện này.

“Bởi vì... Tôi lo lắng anh ta sẽ gây bất lợi cho ngài.” Lam Nhựt Khê cắn răng, cuối cùng cũng đem lời này nói ra.

Phó Quân Hoàng người này quá thần bí, anh ta có nhiều chuyện mà bọn họ không thể tra được.

Ban đầu, chuyện của anh ta là quân chủ không cho bọn họ điều tra, bọn họ cũng không đi thăm dò, nhưng từ khi bọn họ bắt đầu điều tra, thì mới phát hiện được, người này đến cùng là có bao nhiêu khó chơi.

Chuyện sau lưng anh ta có bao nhiêu ngoan độc, trong mơ hồ bọn họ cũng gần như biết được xảy ra chuyện gì, thế nhưng lại không tra được một tia manh mối nào.

Không thể không nói, đầu óc của anh ta thật bạo.

“Gây bất lợi cho tôi?” An Nhiên cười nhạt, “Lý do.”

An Nhiên trước nay chưa từng có nhẫn nại, đối với người cấp cao của Vô Xá, đáy lòng cô vô cùng nắm chắc, bằng không những người này không thể được vào trung tâm của Vô Xá.

Tất cả mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ ít quân chủ còn cho bọn họ thời gian giải thích.

“Quân chủ, ngài còn nhớ ngày mà họ Tôn bị giết không? Cừu vĩ nói cô ấy thấy Phó huấn luyện viên.” Lãnh Hạo đứng nghiêm, ánh mắt nhìn An Nhiên, trong đáy mắt là sự cung kính tràn đầy.

“Sau đó.” Cô biết chuyện này, nhưng cô chỉ để trong lòng.

Bởi vì ngày đó cô hầu như đều ở cùng với Lão soái ca, nhưng mà, có một khoảng thời gian ngắn không thấy Lão soái ca.

“Từ đó về sau, quân chủ đều xảy ra chuyện. Cừu vĩ cùng tôi thương lượng, vì thế...”

“Cho nên các người âm thầm điều tra anh ấy? Khi các người điều tra, các người có hỏi qua ý kiến của tôi không? Hừm?” Tiếng nói của An Nhiên rất nhạt, nhạt đến nỗi làm cho mọi người cảm thấy lạnh sống lưng.

“Chúng tôi.” Lãnh Hạo còn muốn nói thêm cái gì thì bị Lam Nhựt Khê kéo lại.

Lam Nhựt Khê trực tiếp quỳ một gối xuống trước mặt An Nhiên, sống lưng thẳng tắp, đầu cúi xuống, “Quân chủ, tôi biết sai rồi.”

Thấy phản ứng của Lam Nhựt Khê như thế, mọi người nhất thời cả kinh, lập tức làm hành động giống Lam Nhựt Khê.

Bọn họ thật sự là sai lầm rồi, sai khi vượt qua anh ta, trực tiếp làm ra chuyện Phó Quân Hoàng bị thương.

Phó Quân Hoàng tất nhiên đã biết có người điều tra anh, anh không hề né tránh, thậm chí có nhiều chuyện chính anh ấy cố ý để bọn họ biết được, Phó Quân Hoàng biết bọn họ là người của quân chủ, bằng không, bọn họ sẽ không còn sống sót.

Phó Quân Hoàng người này đối với quân chủ chính là yêu đến làm người ta run sợ.

Không biết anh ấy điên cuồng, đến cùng có làm tổn thương đến quân chủ hay không.

“Quân chủ, chúng tôi sai rồi.”

“Nhưng mà, nếu thời gian có quay lại, chúng tôi vẫn sẽ làm như vậy.” An nguy của quân chủ luôn luôn đứng đầu trong tâm trí của bọn họ, bọn họ sẽ không để kẻ nào uy hiếp đến an nguy của quân chủ.

Con người của An Nhiên lạnh băng, nhìn mọi người quỳ trên mặt đất, trong đầu An Nhiên vậy mà trống rỗng.

“Anh ấy, sẽ không làm tổn thương tôi.” Một lúc sau, An Nhiên mới nói với bọn họ lời này.

Mọi người cũng không ngẩng đầu nhìn An Nhiên.

An Nhiên thở dài, tầm mắt cũng không nhìn trên người bọn họ, tiếng nói thanh đạm, “Tôi biết các người đang nghĩ cái gì, nhưng trên thế giới này mọi người sẽ có khả năng phản bội tôi, nhưng chỉ duy nhất anh ấy sẽ không tổn thương tôi.” Điểm này, cô không chút hoài nghi, “Cho nên, các người không cần lo lắng.”

Khi cô vẫn còn là Tần Lam, mọi người xung quanh đều e ngại cô, sợ cô, mặc dù là bảo vệ cô, nhưng cũng không ngừng tìm cách tốt nhất để trừ bỏ cô.

Cô chưa từng gặp qua một đứa nhỏ nào đơn thuần như thế.

Nhưng hoài nghi anh sẽ làm tổn thương cô, bọn họ chỉ là không yên lòng, liền làm ra chuyện như thế.

Nếu dựa vào tính khí đã từng có của Tần Lam, thì những người này đã sớm đi gặp Diêm Vương rồi.

Cô biết, bọn họ là đang lo lắng cho cô.

Nhưng nếu là bởi vì anh, vậy thì không cần.

Lời nói của An Nhiên làm mọi người khiếp sợ, quân chủ là đang an ủi bọn họ.

Cô đây là an ủi bọn họ, làm cho bọn họ nhẹ nhõm hơn?

“Tiểu tử.” An Nhiên lạnh nhạt nói, “Cửu vĩ nhất thời kích động, cậu cũng ngớ ngẩn với bọn họ sao?”

Lãnh Hạo nhếch môi, không nói.

Sau khi bọn họ phân tích với hấn, hấn đã đem Phó Quân Hoàng xếp vào danh sách nguy hiểm, nơi nào có thời gian bình tĩnh? Vào lúc ấy, mọi người đều đem tất cả nghi ngờ đặt vào Phó Quân Hoàng.

Nhưng hiện tại ngừng lại. Phó Quân Hoàng vì sao lại hại Vô Xá, anh ta thích vậy, che chở cho quân chủ, sao lại tổn thương quân chủ được?

Mặc dù anh ra tính trừ bỏ thế lực của quân chủ, thì cũng sẽ không tổn hại đến quân chủ, không phải sao? Từ nguyên nhân đó, thì Lãnh Hạo gần như rõ được cách làm của Phó Quân Hoàng, nếu như người kia đúng là Phó Quân Hoàng.

“Chuyện của họ Tôn, các người đã điều tra xong rồi sao?” An Nhiên chuyển đề tài, cô đây là hỏi Lam Nhượng Khê.

Lam Nhượng Khê lắc đầu, “Một đầu mối cũng không có.” Một đầu cô nhận định chính Phó Quân Hoàng đã giết Chu Tân Quốc, nhưng theo dọc tuyến kia điều tra, thì không điều tra ra.

Tra không ra chỉ có hai nguyên nhân, một chính là anh ta giấu quá sâu, mà một cái khác chính là người kia căn bản không phải là Phó Quân Hoàng.

“Điều tra từ Kiều Từ Du, xem thử có điều tra được cái gì hay không.” Nguyên bản An Nhiên không tính đi quản đến chuyện này, chuyện xảy ra khi cô 8 tuổi vẫn còn rành rành trước mặt, cô biết Chu Tân Quốc có liên quan đến chuyện kia, khi đó cô không bắt tay vào điều tra, Chu Tân Quốc đã chết rồi.

Nghĩ đến Chu Tân Quốc nhìn thấy Kiều Từ Du khi hưng phấn, nhưng Kiều Từ Du lại biểu hiện xa lạ, thì đáy lòng của An Nhiên xẹt qua một tia quái dị.

Ngẫm lại, thật là có điều nghi ngờ.

Lam Nhượng Khê ngẩng đầu, có chút ngạc nhiên nhìn An Nhiên.

Biểu cảm của An Nhiên không đổi, “Người ở sau lưng là không nhỏ.”

“Quân chủ, ngài có” Hai chữ “tin tức” Lãnh Hạo cũng không có nói ra, bởi vì tầm mắt của An Nhiên một lần nữa rơi xuống bọn họ.

“Một điểm về chuyện của Chu Tân Quốc phải tra ra.” Tay của An Nhiên nhẹ nhàng gõ trên bàn, “Còn chuyện lúc trước đều điều tra không rõ? Không cần đem tính lực cùng nhân lực lãng phí.”

Bọn họ biết ý của An Nhiên đang nói, quân chủ đây là đang nhắc nhở bọn họ.

“Tôi không muốn nghe chuyện điều tra về anh ấy của bất kì một ai.” Ánh mắt của An Nhiên đảo qua mọi người, “Càng không muốn biết các người dùng thời gian lâu như vậy mà không điều tra được nguyên nhân cái chết của Long Tam, các người, đừng làm tôi thất vọng.”

Mọi người đồng thời cả kinh.

Thật sự là bọn họ đã dùng nhiều thời gian cùng nhân lực điều tra chuyện của Phó Quân Hoàng, chuyện về cái chết Long Tam đến nay không điều tra rõ ràng, cái chết của các anh em khác cũng rất quái dị, hoàn toàn không giống thủ pháp của các sát thủ, ngay cả Kim Duy Hi biến mất cũng không rõ, hơn nữa Chu Tân Quốc chết, Kim gia biến mất, luôn cảm thấy, rất nhiều chuyện được sắp xếp xong hết.

“Chúng tôi sẽ tăng nhanh tiến độ.” Lam Nhượng Khê cắn chặt môi dưới.

“Tôi không muốn tiến độ của các người, mà là kết quả.” Con người lạnh lẽo rơi lên người Lam Nhượng Khê, “Cửu vĩ, tôi biết bản thân đang làm gì, biết người bên cạnh tôi, chuyện của tôi, không cần bất kì ai can thiệp!”

Toàn thân của Lam Nhượng Khê như đông cứng, trong đầu vang lên ong ong.

Cô biết bản thân mình sai, sai ở việc làm việc vượt cấp, sai khi không tin tưởng quân chủ, không tin tưởng sự thừa nhận của quân chủ.

Thế nhưng... Thế nhưng cô không có cách nào dễ dàng tha thứ là một tia ngoài ý muốn, khi quân chủ bị người khác mang đi, khi bọn họ không chút tin tức, không khí lạnh lẽo trong Vô Xá khiến người ta không thở nổi.

Lần đầu tiên, bọn họ cảm thấy bản thân mình vô năng.

Nếu không có Tần Vũ Triết ở Phúc Mãn Lâu, quân chủ có khả năng sẽ hoàn toàn biết mất trong tầm mắt.

“Lần này, thì thôi.” Khi chưa xảy ra bất kì chuyện gì, cô có thể tha thứ cho bọn họ, nếu như bọn họ mà lại dính líu với Lão soái ca, cô nhất định sẽ tự tay giải quyết bọn họ.

Không khí bên trong mật thất trong nháy mắt khôi phục bình thường.

Mặc kệ thế nào, chỉ cần quân chủ không tính toán, thì đại biểu cho bọn họ không có chuyện gì.

Ít nhất, bây giờ không sao rồi.

“Nhớ kỹ, trách nhiệm của các người.” An Nhiên đứng dậy, Phong Lượng dẫn đường cho cô ra ngoài.

Khi An Nhiên đi rồi, bên trong mật thất không ai nói câu nào.

Lãnh Hạo cùng Lam Nhược Khê nguyên bản muốn đưa An Nhiên, lại bị An Nhiên cự tuyệt.

Lãnh Hạo cùng Lam Nhược Khê đồng thời cứng người.

Quân chủ, cô, không tin tưởng bọn họ.

“Tiểu tứ.” Lam Nhược Khê cười khổ nhìn Lãnh Hạo, “Anh nói, chúng ta có phải làm sai rồi?” Mặc dù là ở trước mặt quân chủ nhận sai, mặc dù quỳ xuống, nhưng trong đáy lòng cô (Lam Nhược Khê) không cảm thấy bản thân mình làm sai.

Ít nhất, bọn họ loại trừ được Phó Quân Hoàng đối với quân chủ không có nguy hiểm? Ít nhất, người kia có thể làm cho bọn họ an tâm, không phải sao?

Nhìn cánh cửa đóng chặt, đầu Lãnh Hạo hơi cúi xuống, làm cho người ta không thấy được vẻ mặt, nhưng tiếng nói rầu rĩ của anh vang lên, “Không sai.” Tiếng nói mang đầy hương vị kiên định.

Lam Nhược Khê nở nụ cười.

“Lam tỷ, nếu quân chủ không cho chúng ta tiếp tục điều tra, vậy chúng ta coi như xong.” Bên trong Vô Xá, một gã đàn ông khoan thai nói.

Lúc đầu bọn họ bắt đầu điều tra Phó Quân Hoàng, liền biết kết quả là như vậy, bởi vậy khi quân chủ tìm tới cửa, bọn họ cũng không ngạc nhiên, nhưng đối mặt với lửa giận của quân chủ, bọn họ vẫn không chịu đựng nổi.

Lam Nhược Khê đi đến trước chỗ ngồi của An Nhiên, từ một chồng văn kiện rút ra một phần bọn họ mới vừa điều tra, cô xem nội dung bên trong biểu cảm càng yên tĩnh.

Lãnh Hạo nhìn đến phần báo cáo kia, biểu cảm cũng thay đổi.

“Anh nói, chúng ta có nên nói cho quân chủ biết?” Tay Lam Nhược Khê cầm văn kiện có chút run, “Mấy thứ này, quân chủ, ngài ấy, sẽ tin tưởng sao?”

“Cô cảm thấy thế nào?” Biểu cảm Lãnh Hạo không chút thay đổi, thậm chí lông mày có chút nhíu lại.

Mới vừa rồi, An Nhiên tiện tay lật qua những văn kiện ở bàn, đám người Lam Nhược Khê đều đổ mồ hôi lạnh, sợ cô (An Nhiên) sẽ nội dung bên trong.

“Luôn cảm thấy, mặc dù là nói cho quân chủ, ngài ấy sẽ không đối xử với anh ta khác đi.” Lam Nhược Khê cười khổ.

“Cũng đúng.” Lãnh Hạo nhún nhún vai, quân chủ sao có thể lưu ý mấy chuyện này, mặc dù bọn họ có đem văn kiện này cho quân chủ xem, cô cũng sẽ không có chút phát ứng.

Theo cô (An Nhiên), những chuyện này cùng cô không liên quan, mặc dù, người kia có tội ác tày trời đi nữa, thì trong mắt cô, đều là chuyện rất bình thường.

“Định làm thế nào?” Lam Nhược Khê hỏi.

“Không biết.” Sớm hay muộn thì cũng có một ngày, quân chủ sẽ biết, trên thế giới này không có chuyện tường nào mà gió không qua được.

Lam Nhược Khê nở nụ cười, “Không hổ là Tiểu Tứ nhà ta, cùng ý tưởng với chị.”

Nói xong, cô theo bản năng lấy cái bật lửa trong túi xách, trực tiếp cầm văn kiện trong tay mà đốt, đến khi nó hoá thành tro.

Việc này, chưa đến lúc nói cho quân chủ biết được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: AN NHIÊN CẢNH CÁO, TẬP KÍCH BAN ĐÊM!

An Nhiên từ sàn nhảy đi ra, trời đã tối.

Mùa đông trời tối xuống.

An Nhiên đến nhà hàng Tinh cấp mua bữa tối, lái xe thẳng đến bệnh viện.

Khi An Nhiên đến bệnh viện, Ngân Lang đang ngồi trong phòng bệnh của Phó Quân Hoàng, trong tay còn cầm một quyển sách về máy móc phương tiện, đám người Ngốc Ung đã trở về quán doanh, nhưng An Nhiên không nghĩ đến là Khúc Tuệ Tuệ không có đi khỏi.

Thấy trang phục trên người của Khúc Tuệ Tuệ, hiển nhiên là ả đã rời đi, thay trang phục sau đó quay lại.

Nhìn thấy An Nhiên đầu tiên là Phó Quân Nghị, Phó Quân Nghị chạy đến bên người của An Nhiên, một tay đoạt lấy hộp thức ăn, đồng thời không ngừng oán giận:

“Tôi nói Tiểu An Nhiên, cô không phải là cố ý làm tôi đói chết? Tôi đói không quan trọng nhưng anh trai tôi đói thì làm sao bây giờ.”

An Nhiên lạnh mắt nhìn Phó Quân Nghị, cậu ta rất tự giác im miệng.

An Nhiên đem một hộp cơm khác trong tay đặt ở bàn cạnh Ngân Lang, “Đây là của anh.”

Ngân Lang ngần ra, hẳn không nghĩ đến, quân chủ sẽ cho hắn bữa tối, còn là tự tay quân chủ đi mua.

An Nhiên vẫn chưa để ý đến phản ứng của Ngân Lang, cô hướng đến chỗ Khúc Tuệ Tuệ gật đầu, trực tiếp đi đến bên giường của Phó Quân Hoàng, anh đã tỉnh lại từ lâu, chỉ là khi anh tỉnh lại thì không có An Nhiên bên người.

“Xin lỗi.” An Nhiên ngồi ở chỗ của Phó Quân Nghị trước đó, nắm tay anh, ôn nhu nói.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, con người đen nhanh cứ như vậy nhìn trên người An Nhiên, mâu quang ôn nhu đến nỗi làm cho Phó Quân Nghị đang ăn cháo suýt chút nữa phun ra hết.

Biểu cảm của Khúc Tuệ Tuệ có chút cứng ngắc.

Ả cũng vừa đến không bao lâu, ở bàn bên giường bệnh, có bữa tối của ả tự làm, còn có cháo ả ninh thật lâu, nhưng khi ả mang đến, người tự xưng là em trai của Phó Quân Hoàng mỉm cười cảm ơn ả, sau đó nói là không đói nên cứ để đó.

Ả không biết là cậu ta đang khách sao hay sao, ả luôn cảm thấy Phó Quân Nghị tựa như không thích ả, trên mặt cậu ta tuy rằng mang theo nụ cười, nhưng nụ cười đó không xuất hiện từ trong đáy mắt, nhìn như thân thiết nhưng lại xa lạ dị thường.

Khi cậu ta chạy đến chỗ của An Nhiên, nhận lấy hộp thức ăn, lời nói của cậu ta giống như đang hung hăng tát vào mặt của ả.

Bọn họ nói không đói, không phải là đang khách sao mà là không ăn đồ ăn của ả làm.

“Có đói không? Em đến chỗ của mẹ lấy một ít cháo, chính là đầu bếp ở nơi đó làm, ăn rất ngon, ngọt ngọt thanh thanh.” An Nhiên giống như đang dỗ một đứa bé, đôi mắt thanh lãnh nhưng con người rất ôn hòa.

Tay của Phó Quân Hoàng luôn nắm lấy cô, anh gật đầu, khoé môi luôn mang theo một nụ cười đẹp mắt.

Từ trong hộp cơm An Nhiên lấy ra một cái chén nhỏ, khi mở nắp một cái hộp giữ ấm, ánh mắt của Phó Quân Nghị đều nhìn nó, đưa tay muốn cướp.

“Cút ngay.” Bây giờ An Nhiên không có chút nhẫn nại khi đối với Phó Quân Nghị.

Phó Quân Nghị khó chịu, cậu ta hướng đến Phó Quân Hoàng lên án Phó An Nhiên, “Anh hai, anh xem bảo bối nhà anh kìa! Em tốt xấu gì cũng là trưởng bối của cô ấy! Là trưởng bối!”

An Nhiên lạnh lùng nhìn cậu ta, cười như không cười nói, “Trưởng bối! Cậu?”

Tất cả lời muốn nói tiếp theo đều nghẹn ở cổ họng, cậu ta rất biết chuyện nên không nói nữa, ánh mắt rơi xuống Ngân Lang đang yên tĩnh ăn com.

Cậu đối với Ngân Lang tương đối quen thuộc, hẳn là người ở bên Phó Quân Hoàng lâu nhất, Phó Quân Nghị tất nhiên biết hắn.

Nhìn An Nhiên một chút, Phó Quân Nghị trực tiếp bung một tô đầy thịt, chạy đến phía trước còn đặc biệt trừng mắt nhìn An Nhiên.

Phó Quân Hoàng lôi kéo tay An Nhiên, “Không nháo.” Anh tuy rằng nói vậy, nhưng anh thích nhìn dáng vẻ của bảo bối nào động cùng bọn họ, như vậy bảo bối càng thêm sống động, cũng làm cho anh an tâm.

“Là cậu ta tự tìm.” An Nhiên trừng anh, “Nếu anh dám che chở cho cậu ta, em liền không cho anh ăn cháo, cho anh đói chết.”

”Không che chở cho thằng nhóc đó.” Tuy biết An Nhiên đang nói giỡn nhưng anh vẫn phối hợp với cô.

Phó Quân Nghị vừa ăn com, không vừa ý nói, “Anh hai, anh che chở cho cô ấy như vậy, sớm muộn gì cô ấy cũng lật trời.”

“Lật trời, cậu có năng lực đó sao?” An Nhiên lên mặt, “Tôi muốn lật tất nhiên sẽ lật được, tôi có năng lực đó, cậu có sao?”

Phó Quân Nghị không bình tĩnh nói, “Phó An Nhiên, cô đây là đang khoe khoang trắng trợn! Tôi cho cô biết, một ngày nào đó...”

“Đừng nói một ngày nào đó, nói bây giờ đi, cậu có năng lực đó không? hừm?”

Không có thì ngoan ngoãn ngồi ăn com đang hoàng, không cho nói chuyện, liền im miệng nhanh chóng ăn cho tới!”

Phó Quân Nghị buồn rầu, An Nhiên đưa nhò này đúng là càng lớn càng quản không được, xem lúc nhò thực là đáng yêu, tuy rằng... khụ, tuy rằng lúc nhò cô ấy luôn chen ép cậu, nhưng cũng không như bây giờ không kiêng nể gì?

“Đừng chọc cô ấy nữa.” Con người đen của Phó Quân Hoàng nhìn thoáng qua Phó Quân Nghị, mà ánh mắt như vậy làm cho Phó Quân Nghị buồn bực.

Cắn chiếc đũa, dùng sức cho hả giận.

Nhìn hộp com của Ngân Lang, cậu thuận tay đoạt lấy một bát canh màu trắng sữa uống lấy! Uống hết một hoi, không thừa lại chút nào.

Ngân Lang ngăn ra, nhìn thấy cậu ta đang uống canh của mình, nháy mắt con người của Ngân Lang trầm xuống, cái đó là canh bổ xương của quân chủ mua cho hắn!

May mắn là hắn còn nữa bình.

Phó Quân Nghị sau khi uống xong cảm thấy canh xương này không phải một loại canh tuyệt vời bình thường, liền đưa tay hướng đến bình giữ ấm đựng canh, nhưng đã bị Ngân Lang nhanh tay cản lại.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Phó Quân Nghị, hắn cực kì tự nhiên đem cất bình giữ ấm phía sau bản thân, biểu cảm lạnh nhạt.

“Tôi muốn uống canh.” Phó Quân Nghị đã lâu không có uống loại canh thanh ngọt như vậy, ngọt nhưng không ngấy, lần này cậu chỉ biết được là bếp trưởng của nhà hàng Tinh cấp của mẹ cậu tự tay làm, có thể ăn thức ăn tự ông lấy làm là không nhiều lắm nha.

“Tôi nói Phó thiếu gia, xem chân của tôi đây, cậu có thể chữa cho tôi số canh ít ỏi này không?” Nhìn Ngân Lang đang thương hơn nhiều.

Nhìn cẳng chân bị băng bó như một cái bánh, Phó Quân Nghị thở dài, bây giờ sao cậu lại đáng thương như vậy, uống một ít canh cũng không dễ dàng.

“Ngân Lang, anh biến thành người xấu.” Đây là kết luận cuối cùng của Phó Quân Nghị.

Biểu cảm của Ngân Lang không đổi, “Tôi không thay đổi, là Phó thiếu gia thành người xấu.”

Phó Quân Nghị sùng sốt, “Tôi biến thành xấu? Anh vậy mà nói tôi xấu?”

Ngân Lang không đáp lời, cúi đầu, tiếp tục ăn bữa tối của hắn.

“Cẩn thận một chút, nóng.” An Nhiên đem cháo còn ấm đặt trong tay Phó Quân Hoàng, Phó Quân Hoàng nhìn An Nhiên, con người đen nhanh nhìn cô.

An Nhiên trừng anh, “Bản thân tự ăn, tay của anh không bị thương.”

Mặc dù Phó Quân Hoàng không để ý, nhưng cô không muốn hủy hình tượng hoàn mỹ của Phó Quân Hoàng anh.

“Đau.” Anh chỉ nói một tiếng, tay không động.

“Phó Quân Hoàng.” An Nhiên trực tiếp gọi tên đầy đủ của anh.

Phó Quân Nghị còn đang gặm giò heo sừng sốt, bình thường khi An Nhiên gọi tên đầy đủ của anh trai chỉ có 2 tình huống, một là lúc cô ấy rất tức giận, còn một chính là khụ khụ, các người có thể hiểu được.

Nhưng lúc này, An Nhiên hiển nhiên không thuộc loại thứ hai, mà là loại thứ nhất.

Không nghĩ đến, anh trai, cũng sẽ đối mặt với An Nhiên như vậy.

Tiếp tục gặm giò heo, giò heo vẫn tốt hơn.

Phó Quân Hoàng không bị An Nhiên dọa, khoé môi càng thêm cười xán lạn thêm.

“Uh!” Anh trả lời. Bảo bối đã lâu không gọi anh như vậy, trước kia bảo bối không có gọi anh như thế khi ở trước mặt mọi người, lúc này cô lại kêu anh như vậy.

Từ trên nét mặt của Phó Quân Hoàng, An Nhiên cơ hồ đều đoán được anh đang suy nghĩ cái gì, cô hoàn toàn đã bị đầu óc của lão soái ca đánh bại.

Khúc Tuệ Tuệ biết, nếu như ả tiếp tục ở trong này, chính là tự rước lấy nhục, ả hít một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi nói, “Huấn luyện viên, ngài nghỉ ngơi thật tốt, tôi đi trước.”

“Ừ.” Ánh mắt của Phó Quân Hoàng vẫn nhìn An Nhiên như trước, bảo bối còn chưa chịu cho anh ăn.

Phó Quân Nghị toả ra thân sĩ, bỏ giò heo trong tay xuống, nghe được âm thanh của Khúc Tuệ Tuệ cậu mới nhớ được trong phòng có người thứ năm đang tồn tại.

“Trời đã trễ thế này, tôi đưa cô về?” Ngân Lang hiện tại chân đang què, bây giờ chỉ còn cậu là hoàn hảo, tuy rằng cậu không muốn tiếp đãi người phụ nữ đang muốn bước chân vào cửa của họ Phó, thế nhưng người ta tốt xấu gì cũng là phụ nữ?

Khúc Tuệ Tuệ là ai? ả làm sao không nhìn ra được Phó Quân Nghị ở đây là đang khách khí? ả mỉm cười lắc đầu, “Cảm ơn, tôi lái xe đến, xe đang ở dưới bãi đậu, nhà của tôi cách đây không xa.”

“Vậy cô về cẩn thận.” Phó Quân Nghị khách khí cười.

“Trên đường cẩn thận.” An Nhiên hướng đến ả nói, khách khí gì đó chung quy muốn thể hiện đúng chỗ.

Khúc Tuệ Tuệ ra khỏi cửa phòng bệnh, ả không chút lưu lại, nhanh bước về phía trước, đi đến xe của mình, đem cửa xe khoá lại, ả mới cúi đầu nằm trên tay lái.

Yêu thích anh, chính là một chuyện rất mệt.

Ả hôm nay mới chân chính nhìn thấy anh đối với cô gái ấy, một loại tình cảm sâu đậm đến cỡ nào.

Ả còn nhớ rõ, khi bản thân đem bữa tối mà mình chuẩn bị đẩy cửa vào, thì thấy ánh mắt nóng bỏng của anh, trong nháy mắt tim của ả suýt chút nữa nhảy ra ngoài, ngay khi anh nhìn thấy người bước vào, con ngươi đen nhánh sâu không thấy đáy lại trở về bình tĩnh, thậm chí còn là tĩnh mịch.

Ả biết, anh đang chờ Phó An Nhiên.

Lúc ấy, Phó Quân Nghị đang ăn táo mỡ miệng nói “Hắc, em nói anh trai, anh có thể đừng nhìn tiếp nữa, nha đầu kia chắc đang trên đường về, sau khi cô ấy xử lí xong mọi chuyện sẽ về, không phải là không cần anh nữa, anh cần gì như vậy?”

Lúc ấy, môi của anh nhếch lên, không nói chuyện, nhưng tầm mắt vẫn nhìn về phía cửa.

Đến khi người kia đẩy cửa bước vào, ả thấy khoé môi của anh cười, cười thật ôn nhu.

Khi đó, có một âm thanh trong lòng của ả nhẹ nhàng nói : Anh ấy không thuộc về cô, cô không thể vào được thế giới của anh ấy.

Ả chưa bỏ ý định, không chịu rời khỏi, như một người ngốc nhìn mọi hành động của anh, là ánh mắt của anh chỉ dừng lại một người.

Cười khổ.

Ả thật nên buông tha.

Anh ấy thật sự, không thuộc về ả.

Về sau ả phải làm đó chính là tác hợp cho anh.

Lúc này trong phòng bệnh.

Phó Quân Hoàng còn đang cùng An Nhiên nhìn chăm chăm lẫn nhau.

“Không thể không nghe lời như vậy.” An Nhiên đối với Phó Quân Hoàng hoàn toàn không câu kinh.

Phó Quân Hoàng liền giở cháo trong tay, nhìn cô, cười.

Ngân Lang có cảm giác bất khả tư nghị, Phó Quân Nghị một tay kéo hán, “Này, này, anh ăn cơm của anh, nhìn cái gì?” Anh trai của cậu đã triệt để mất hết mặt mũi.

“Vì sao không tự ăn?”

Phó Quân Hoàng không nói, chính là há miệng chờ, trong ánh mắt là tràn đầy ý cười.

Xem ra anh đã quyết tâm không trả lời cô, đã như vậy, An Nhiên cũng không hỏi.

An Nhiên nhìn cháo, Quân Hoàng nhìn cô.

Cuối cùng Phó Quân Nghị chịu không nổi, trực tiếp kéo Ngân Lang rời khỏi.

Quả thực là không nhìn nổi, rất khủng bố, anh trai của cậu anh mình thần võ nhưng lại bày ra dáng vẻ như vậy trước mặt của tiểu hồ ly, cả người của cậu đều run lên.

Quá ni mã rồi.

Nhìn thấy Ngân Lang đang cầm bình giữ ấm, nháy mắt mặt Phó Quân Nghị đen xuống.

“Anh rời đi mà cũng ôm theo nó sao?”

Ngân Lang nhìn cậu một cái, không nói, chống gậy, ôm bình giữ ấm về phòng bệnh của bản thân.

Mọi người đều rời khỏi, trong phòng bệnh chỉ còn An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng hai người.

“Nhớ em.” Đem cháo trong miệng nuốt xuống, Phó Quân Hoàng nhẹ giọng nói.

An Nhiên ngăn ra, “Là em về trễ.” Cô không ở lâu trong Vô Xá nhưng đã sử dụng nhiều thời gian trong lúc chuẩn bị bữa tối.

Phó Quân Hoàng lắc đầu, “Không ăn.”

Nhìn thấy cháo trong ấm đều được ăn hết, An Nhiên không khuyên anh ăn nữa.

An Nhiên mới đem chén dọn xuống, thì cô bị anh ôm chặt vào lòng.

An Nhiên muốn đứng dậy, “Lão soái ca, em...”

“Không nên động.” Âm thanh của Phó Quân Hoàng vang bên tai cô, “Anh muốn ôm em một lát.”

An Nhiên quả nhiên bất động, tùy anh ôm.

“Anh tỉnh.” Tiếng nói của anh rầu rĩ, “Em không ở đây.” Anh điều chỉnh tư thế, để cho An Nhiên thoải mái hơn.

Hai tay của An Nhiên đặt trên lưng anh, khoe môi mang theo nụ cười, “Em xin lỗi.”

“Em không ở đây.” Anh lặp lại câu nói.

An Nhiên khẽ gọi, “Lão soái ca...”

“Em không ở đây.” Anh ôm cô càng ngày càng dùng sức, anh giống như là đang sợ hãi một cái gì đó, thân mình của anh run run.

“Về sau sẽ không, về sau sẽ ở cạnh anh.” An Nhiên trấn an anh, “Em là vợ của anh, anh là chồng của em, em không đi đâu hết, luôn ở bên cạnh anh.”

“Ừm.” Tiếng nói của Phó Quân Hoàng thoáng rầu rĩ, nhưng tiếng nói đó nồng động sự run rẩy.

Nhìn Phó Quân Hoàng một chút, nhìn đến chai nước biển còn hơn nửa chai, An Nhiên cời giày, xoay người lên giường, nằm bên cạnh Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng liền chỉnh nhiệt độ trong phòng, sau đó ôm lấy cô.

Cô tựa vào lòng anh, khuôn mặt nhỏ nhắn kề sát ngực anh, cằm của anh để trên tóc cô.

“Ngủ đi, em sẽ không đi.” Một tay của An Nhiên đặt trên bụng anh, một tay nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Ánh sáng đèn bên trong phòng được vặn nhỏ, An Nhiên không cần lo đến chuyện Phó Quân Hoàng gặp nguy hiểm, sẽ có y tá chuyên môn đến xem, hiện tại cô cũng đã mệt mỏi, cô cần nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: AN NHIÊN CẢNH CÁO, TẬP KÍCH BAN ĐÊM!

Mà lúc này, ở trước khu nội trú, trong màn đêm, một bóng người thẳng tắp đứng ở đó, nhìn phòng bệnh của An Nhiên ở đèn được tắt, bóng người kia mới phản ứng.

“Môn chủ, đêm đã khuya, chúng ta nên trở về.” Một tiếng nói vang lên mang theo tia thờ dài.

Diêm Từ Diệp đứng ở đó đã từ rất lâu, từ lúc tuyết mới bắt đầu rơi lác đác giờ trên đất đã có một lớp tuyết.

Khi Diêm Từ Diệp nhận được tin, thì màn đêm đã buông xuống.

Khi hắn nhận được tin An Nhiên đến bệnh viện, thì hắn liền chạy tới, hắn cũng không biết rằng An Nhiên có bị thương hay không.

Khi hắn đến bệnh viện, người đi theo hắn mới nói cho hắn biết, thì cảm giác lo lắng hắn mới lắng xuống.

Nói chung là hắn rất lo lắng.

Dù cho hiện tại cô vì bị thương mới đến bệnh viện thì hắn có thể làm được gì? Cô sẽ không muốn gặp hắn, Phó Quân Hoàng mới là người mà cô ấy cần.

“Lão Lưu, ông nói, tôi nên làm cái gì?” “Trong màn đêm, Diêm Từ Diệp nhìn ánh sáng nhạt trong phòng bệnh, hoảng hốt hỏi.

Người được gọi là lão Lưu là một người có mái tóc bạc trắng, lưng của ông ta có chút khom xuống, trên mặt tràn đầy nếp nhăn không nhìn rõ được biểu cảm của ông, nhưng ánh mắt tràn đầy tinh tường.

“Cậu cảm thấy cậu sai ở đâu? Nếu đã thấy sai ở nơi nào thì sửa sai liền, chỉ cần là thành tâm sửa chữa, thì không một ai có thể không tha thứ cho cậu.”

“Sẽ không.” Sẽ không, mặc dù là hắn có đem trái tim của mình giao ra, thì gia cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Nếu bây giờ mà hắn có xuất hiện trước mặt gia, thì ngài ấy cũng không thêm liếc hắn một cái nào.

“Môn chủ...” Lưu lão thờ dài, “Có một số việc trời đã định thì không thể nào thay đổi được.”

“Trời đã định sao?” Diêm Từ Diệp nhìn bầu trời đen, nỉ non nói.

Lưu lão là một bô lão trong Tàn môn, trước khi Tàn Lam được sinh ra, Lưu lão đã có ở Tàn môn, nghe nói trước kia ông là người ở bên phu nhân, ông ấy không chính thức là người Tàn môn nhưng lại được Tàn môn che chở.

Ở Tàn môn, mọi người không tự chủ nhường bộ ông ba phần, năm đó khi Tàn Lam còn ở tại Tàn môn, Lưu lão chăm sóc cuộc sống của cô hằng ngày, mặc dù Diêm Từ Diệp nhốt Tàn Lam lại thì Lưu lão vẫn chăm sóc cuộc sống hằng ngày của cô, thậm chí còn không sợ Diêm Từ Diệp.

“Trở về thôi.” Nói xong, Diêm Từ Diệp bước đi tiêu sái, bông tuyết rơi trên vai của hắn.

Lưu lão còn đang giương dù, ông không đuổi kịp hắn ta, tầm mắt của ông nhìn ở phía ánh sáng nhạt, trên gương mặt đầy nếp nhăn của ông lộ ra một tia cười nhàn nhạt.

Chỉ cần hạnh phúc, là tốt rồi.

Phu nhân có thể, an tâm.

Lưu lão miễn cưỡng bước nhanh đuổi theo bước chân của Diêm Từ Diệp, ô che lên đầu của hắn, “Chỉ có chăm sóc tốt bản thân, thì mới có tinh lực đi tranh đoạt.”

Diêm Từ Diệp sừng sốt, quay đầu nhìn cánh cửa của bệnh viện.

Chỉ có chăm sóc tốt bản thân, mới có tinh lực đi tranh đoạt.

Lúc Diêm Từ Diệp rời đi không bao lâu, có hai chiếc xe hơi màu đen chậm rãi chạy đến trước cửa bệnh viện rồi dừng lại.

Trong màn đêm.

Khu nội trú so với phòng cấp cứu yên tĩnh hơn rất nhiều, trong hành lang cơ hồ không có ai.

Từ trên xe có ba người bước ra, bọn họ đi nhẹ nhàng chậm chạp hướng đến khu nội trú mà đi.

Y tá trưởng trực ban ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ một cái, “Tiên sinh, thật xin lỗi, xin hỏi các người tìm ai?” Từ tầng trệt lên lầu bốn muốn vào phải đăng kí.

Ba người liếc nhìn lẫn nhau, sau đó cùng rơi vào người y tá trực ban kia, không nói.

Y tá cười cười: “Thật xin lỗi tiên sinh, nếu ngài không nói ngài là ai, muốn tìm ai thì không thể lên.” Trong tay của cô ta là một biểu đăng kí, nở nụ cười nghề nghiệp.

Nhưng ba người đó vẫn không nói lời nào, chỉ nhìn cô ta.

Nhìn thấy được người y tá đó đã sợ hãi, ngay cả nụ cười trên mặt đã cứng lại rồi.

“Nếu các người...”

Y tá chưa nói hết thì ba người kia đoạt lấy bảng đăng kí trong tay cô ta, trong bảng đăng kí là tư liệu của bệnh nhân trong bệnh viện.

Y tá sửng sốt, “Tiên sinh, xin đem bảng đăng kí trả lại cho tôi.” Về mặt căng thẳng của y tá trực ban, tay mò tới cái nút hồng ở dưới bàn làm việc, hành vi của ba người này rất kì lạ, hẳn là nên kêu bảo vệ.

Ba người nhanh chóng tìm kiếm trên bảng đăng kí, khi tìm thấy được cái gì đó ở trang sau thì họ trả lại cho y tá trực ban, nhưng trong lúc đó có một người nắm lấy y tá trực ban, trước khi cô chưa kịp la lên thì đã bị bịt miệng, sau đó xoay cổ của cô, văng qua một bên!

Người nọ linh hoạt làm tắt thở y tá trực ban, rồi để cô ta dựa trên bàn làm việc, thoát nhìn giống như đang ngủ.

“506”. Bọn họ muốn tìm phòng 506.

Sửa sang lại quần áo, một lần nữa cầm lấy bảng đăng kí, trầm mặt, đi lên lầu 5.

Ở một bên khác.

Trong khách sạn Tinh cấp.

Một người mặc trang phục võ sĩ, cái đầu bóng lưỡng, đang ngồi trên sofa, trong tay là một thanh kiếm dài, ánh mắt của hắn như một lưỡi dao sắc bén, “Ông xác định được hôm nay người của ông sẽ thành công?” Tiếng hoa được nói ra hoàn toàn biến vị.

“Tôi nhận được tin, Phó Quân Hoàng bị thương, có người nói Phó An Nhiên kia cũng xảy ra chút vấn đề, chỉ cần không có gì bất ngờ, thì người của tôi nhất định sẽ diệt được bọn họ.” Người đầu trọc đối diện hung ác nói.

“Kim tiên sinh, tôi mặc kệ là đêm nay có thành công hay không, nhưng đến lúc đó ông đừng quên đã đáp ứng với đại nhân của tôi chuyện gì.”

“Tả Đằng tiên sinh, Kim Ân Thánh tôi khi nói đều nhất ngôn cửu đỉnh.” Người này chính là Kim Ân Thánh là một người nổi danh ở Đại Hàn, là cha của Kim Mẫn Tích người mà bị An Nhiên đánh tàn phế.

Tả Đằng lau kiếm của bản thân, trên mặt hiện lên một tia châm chọc, “Kim tiên sinh, đại nhân tôi nói, nếu như thất bại, mời ngài, cái gì nên nói, cái gì không nên nói. Ngài biết đó, nếu đắc tội với đại nhân của tôi sẽ không có kết quả tốt.”

“Ông đây là uy hiếp tôi?” Kim Ân Thánh ngồi trên sofa ánh mắt lạnh lẽo, tay đặt trên tay vịn chọt nắm chặt thành quyền, gân xanh nổi lên.

Nhìn thấy Kim Ân Thánh như thế, Tả Đằng không chút phản ứng, hắn tiếp tục lau sáng kiếm, “Kim tiên sinh, tôi nghĩ ông bây giờ không muốn cùng đại nhân tôi nê mặt, ông có biết, chúng tôi là người của tổ chức Hành Hương, không phải là người dễ bị lừa gạt.”

“Tả Đằng Quân, tôi nghĩ trước khi chúng ta đến Hoa Hạ, thì thành ý của tôi đã quá rõ ràng.”

“Cái này không phải là Kim tiên sinh ông có thể định đoạt.”

Kim Ân Thánh nắm chặt tay, nếu như không phải muốn nhờ vả hắn, thì Kim Ân Thánh ông làm sao có thể nuốt giận này xuống bụng đây?

Vì con trai ông ta, ông ta muốn họ Phó trả một cái giá thật lớn! Nếu như Phó An Nhiên phệ đi chân của con trai ông thì ông ta muốn mạng của cô!

Hôm nay, là thời cơ không thể tốt hơn, nếu như bỏ lỡ, thì không biết đợi đến khi nào.

Trong bệnh viện quân khu.

Có ba bóng người đến phòng 506, trong phòng có ánh sáng, bọn họ không biết người đã ngủ hay vẫn còn thức, bọn họ đứng ở trước cửa, chờ một lát, nghiêng tai lắng nghe, không nghe được tiếng động trong phòng phát ra.

Trong ba người có một người hướng về hai người kia ra dấu bảo họ thủ thế, khi hai người kia gật đầu, hần nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh.

Cánh cửa được đẩy ra không một tiếng động, đi vào trong phòng, nhìn thấy ở giường hơi nhô lên, ba người nhất thời nín thở.

Bước từng bước nhỏ đến bên giường, từ trong áo lấy ra một khẩu súng cách âm, ba người nhắm đến nơi nhô lên trong chăn, mở khoá an toàn, nổ súng.

Khi nổ được mấy phát súng, bọn họ mới đem chăn xốc lên ---!

Ngay khi vén chăn lên, trong nháy mắt, vẻ mặt của ba người nhất thời kinh biến.

Dưới chăn không có ai!

“Tìm chúng tôi?” Một tiếng nói khoan thai trong phòng bệnh tĩnh mịch vang lên.

Ba người đột nhiên cả kinh, xoay người, giờ súng hướng về phía người đang ẩn ở rèm cửa sổ.

Pằng, pằng, pằng ----

Ba tiếng súng vang lên, là ba cánh tay bị phé.

Súng trong tay Phó Quân Hoàng còn đang bốc khói, anh đứng bên cạnh An Nhiên, ánh mắt băng hàn.

An Nhiên thản nhiên bước đến trước mặt một người, dùng súng chĩa tay mi tâm của người đó, tiếng nói trầm thấp, “Nói, Kim Ân Thánh phái mày đến làm gì, hừm?”

Đồng tử người nọ nhất thời phóng lớn.

Trong nháy mắt bọn họ đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra, bọn họ đã rơi vào bẫy! Sự phụ, sự phụ đang gặp nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: AN NHIÊN GẶP NGUY, BỐN BÈ ĐỘNG. (1)

Khi Kim Ân Thánh bước đến lãnh thổ của Hoa Hạ, thì mọi hành tung của ông ta đã bị An Nhiên không chế.

Nhưng cô không nghĩ đến, là Kim Ân Thánh là tìm đến cô.

An Nhiên vừa dứt lời, cửa phòng bị đẩy ra, đèn trong phòng sáng choang, ở bên ngoài phòng bệnh, có một vài người đứng bên ngoài phòng bệnh, mà trong đó Ngân Lang mặc trang phục bệnh nhân trong tay hần có một khẩu súng lục, biểu cảm lạnh lẽo đứng ở cửa.

Phó Quân Hoàng muốn động, lại bị ánh mắt của An Nhiên trừng mà đứng tại chỗ.

Bệnh nhân mà muốn lộn xộn cái gì?

Tình huống bất ngờ như vậy là ba người họ bị dọa sợ, bọn họ hoàn toàn không tính đến xảy ra tình huống như thế.

“Không nói?” An Nhiên mỉm cười chìa chìa súng, di dời khẩu súng ở mi tâm của hần, “Tốt lắm.”

Nói xong, An Nhiên không chút khách khí, trước mặt đồng bọn của hần mà trực tiếp nổ súng.

Pằng---

Súng có thiết bị giảm thanh nên tiếng súng không lớn, nhưng cái tên Đại Hần kia lại bị An Nhiên làm cho thùng một lỗ trên đầu! Mà mấy người đứng ở cửa làm như không thấy chuyện đó, bọn họ che chắn ở cửa ra vào, biểu cảm bất động.

“Cô giết hân!” Một tiếng nói kinh sợ vang lên.

An Nhiên cảm thấy rất hưng thú, không nghĩ tới người này có thể nói được tiếng Hoa, tuy rằng không lưu loát, nhưng tốt xấu gì cũng nói được mà phải không?

Hai gã người Hàn này có biểu cảm đẹp mắt, bọn họ không nghĩ An Nhiên lại lớn mật như vậy, cái gì cũng không nói, trực tiếp liền ... Trực tiếp giết chết sư huynh của bọn hân!

Sư huynh là người mà sư phụ coi trọng nhất, nếu biết sư huynh đã chết, Phó An Nhiên nhất định không có cái kết tốt!

Thùng một cái lỗ trên đầu không biết có cảm giác thế nào, nhưng trên quần áo của An Nhiên dính máu, từ trước đến giờ không biết thế nào nhưng cô không thích màu máu.

“Không nên gấp gáp, chẳng mấy chốc sẽ đến các người.” Từ trong tay Ngân Lang tiếp lấy một cái khăn ướt màu trắng, khoe môi của An Nhiên gọi lên một tia người lãnh huyết.

Phó Quân Hoàng ngồi trên sofa mặt không chút biểu cảm, đối với anh mà nói, mặc kệ An Nhiên như thế nào, đều là bảo bối của anh, mặc kệ là cô hung tàn đến cỡ nào, ác độc thế nào, cũng đều là bảo bối là anh trân quý nhất.

Anh hết sức chăm chú nhìn An Nhiên, đáy mắt là một mảnh ánh sáng dịu dịu, khi Ngân Lang thấy được ánh mắt đó thì đột nhiên trong đáy lòng xuất hiện trong trợn phát lạnh.

Hân nghĩ, nếu quân chủ muốn giờ súng giết huấn luyện viên thì huấn luyện viên sẽ tự động lên nòng súng, sau đó đưa khẩu súng đó cho quân chủ. . .

“Không, tôi không muốn chết.” Tên kia nói tiếng Hoa, người không tự chủ lắc đầu, tuy rằng hân có võ, nhưng đối mặt với súng thật thì hân làm sao có thể chống cự được với cái thứ đó?

Trên thế giới này không có người nào là không sợ chết, hân cũng như thế.

Hiện tại, hân mới hai mươi mấy tuổi, cuộc đời của hân mới bắt đầu, tuy rằng sư phụ là người đào tạo hân, nhưng hân cũng không thể vì sư phụ mà mất đi tính mạng của bản thân, một người nếu không còn tính mạng thì sẽ không có cái gì cả.

“Hửm?” An Nhiên cười cười, “Có người không muốn chết.”

“Tôi, tôi có thể nói cho cô biết sư phụ đang ở đâu, cô...”

Tên còn lại có vẻ ngoài cường tráng hình như hiểu được một ít tiếng hoa, khi hân nghe thế, hân kéo người kia, biểu cảm cực kì phẫn nộ, hân hướng về người kia lớn tiếng nói.

“Tôi không muốn chết!” Tên người đại hàn kia sợ chết kêu to, hân đẩy tên người đại hàn cao lớn ra, sau đó nhìn An Nhiên lớn tiếng hô, “Tôi biết sư phụ tôi đang làm cái gì, tôi có thể nói cho các người nghe, với điều kiện là không thể giết chúng tôi.”

An Nhiên nhú mày, “Hiện tại, các người không có tư cách nói điều kiện.”

Cô không cần bọn họ nói cho cô biết Kim Ân Thánh đang ở đâu, hiện tại người của Vô Xá đang theo dõi ông ta. Điều duy nhất cô tò mò là, sau lưng Kim Ân Thánh ở Đế Đô là ai.

Khi Kim Ân Thánh ở Nhật Bản tìm người hợp tác, là Tiểu Dã Long ở Hành Hương, nhưng một Tiểu Dã Long làm sao có thể ảnh hưởng được Hoa Hạ?

“Kim Ân Thánh đã cùng ai tiếp xúc?” Súng trong tay An Nhiên chuyển động, ánh mắt của An Nhiên dừng trên người nọ, biểu cảm lạnh nhạt.

Hai người Đại Hàn không nghĩ đến An Nhiên lại hỏi như vậy, biểu cảm của hân hơi cứng lại, “Tôi không biết. Tá Đẳng Quang đang ở bên cạnh sư phụ, Tá Đẳng Quang rất lợi hại, rất nhiều chuyện là ông ta liên hệ, bao gồm chuyện các ngài đang nằm bệnh viện, là do Tá Đẳng Quang nói với sư phụ.”

Tá Đẳng Quang? Cô có chút ấn tượng với người này, là người mà người của cô điều tra.

Hai người này nhất định là không đem lợi ích cho nhau rồi.

Cô hướng đến Ngân Lang liếc mắt ra hiệu, lập tức Ngân Lang đứng ở cửa phát tay với những người bên ngoài, mọi người tiến lên, trực tiếp kéo hai người kia ra bên ngoài.

Một tiếng chuông điện thoại dễ nghe vang lên, là điện thoại của An Nhiên.

“Nói.” An Nhiên không kiên dè Phó Quân Hoàng mà trực tiếp nghe điện thoại.

An Nhiên vừa dứt lời, Lam Nhục Khê ở đầu bên kia nặng nề nói:

“Quân chủ, không thấy Kim Ân Thánh cùng Tả Đằng Quang

“Chờ chút!” An Nhiên hướng ra bên ngoài hô lên, những người kia cùng lúc dừng lại, An Nhiên đi đến, “Xảy ra chuyện gì.”

“Khi chúng tôi đi vào phòng của bọn họ, thì trong phòng không có ai. Thế nhưng, mấy người theo dõi bên ngoài cũng không thấy nhóm người Kim Ân Thánh ra ngoài.” Hô hấp của Lam Nhược Khê có chút bất ổn, tựa như là ở nơi nào đang chạy đến.

An Nhiên vẫn chưa tắt điện thoại, mặt cô lạnh xuống, hỏi hai người Đại Hàn, “Kim Ân Thánh có nói cho các người biết, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thì gặp nhau ở đâu không?”

Tên người Hàn cường tráng oán hận nhìn An Nhiên, giống như muốn nuốt sống cô.

“Sư phụ có nói, chỉ cần chúng tôi thành công, liền tới...” Tên người Hàn sợ chết, cũng không nói hoàn chỉnh một câu, hẳn biết nếu hắn nói ra, thì hẳn nhất định sẽ bị giết chết, “Không, tôi không nói. Tôi có thể mang các người đến đó, nhưng đến lúc đó các người phải thả tôi đi.”

Bên môi của An Nhiên lộ ra một nụ cười quái dị, “Được, chỉ cần mày mang tao đi, tao nhất định sẽ thả mày.”

“Cô nên giữ lời.”

“Phó An Nhiên tao, chưa từng nuốt lời.”

“Được, tôi mang cô đi.”

Phó Quân Hoàng muốn đi cùng An Nhiên, nhưng lại bị An Nhiên trừng trở về, “Em sẽ xử lý chuyện của Kim Ân Thánh nhanh chóng, đến lúc đó sẽ trở về với anh.”

”Anh cùng em.” Phó Quân Hoàng nắm lấy góc áo của cô mà kéo, biểu cảm bất động, con ngươi đen nhánh nhìn cô.

”Không được.” An Nhiên cự tuyệt, “Trên người anh bị thương, anh cần tĩnh dưỡng.”

”Đã tốt.” Môi anh nhếch lên. Anh làm sao có thể cho phép bảo bối của anh một mình đối mặt với nguy hiểm? Anh muốn ở bên cạnh cô, anh không thể chấp nhận được bảo bối của anh có một chút chuyện nào xảy ra.

An Nhiên làm sao không biết anh đang suy nghĩ cái gì? Nhưng lúc này là không được.

”Phó Quân Hoàng! “ Cô tức giận.

Lúc bình thường, anh sẽ nhanh chóng thoả hiệp, nhưng lúc này biểu cảm của anh bất động, ngay cả lực đạo trên tay cũng tăng lên nhiều.

”Rất nguy hiểm.” Khi nói ra ba chữ này, An Nhiên liền hối hận, không thể tự tát vào mặt mình.

”Muốn đi.” Đã nguy hiểm, vậy càng muốn đi, anh không chịu nổi khi bảo bối gặp bất kì nguy hiểm nào.

”Phó Quân Hoàng, anh đừng nháo, hiện tại anh đang bị thương. Nếu miệng vết thương nhiễm trùng thì sao? Đến lúc đó anh bị nặng hơn thì sao bây giờ? Anh...”

”Em sẽ bảo vệ anh.” Anh có một bí mật, chính là anh thích nhìn bảo bối sốt ruột vì anh, anh thích nhìn khuôn mặt lạnh nhạt đó vì anh mà trở nên gấp gáp, vì anh mà cô xuất hiện nhiều biểu cảm khác nhau.

Một câu nói, năm chữ đơn giản lại đem toàn bộ lời của An Nhiên muốn nói trở về.

Cô bảo vệ anh sao? Tất nhiên là vậy.

Ngoại trừ cô bảo vệ anh, còn có thể làm gì? Những việc cô làm không phải là muốn cuộc sống sau này của anh và cô đơn giản hơn sao? Không phải vì để an tâm cho cuộc sống ngày sau sao?

Cây to đón gió, họ Phó ở Đế Đô có thể nói là quyền thế ngập trời, may mắn là người họ Phó cực kì ngay thẳng, chính phái, không can dự vào các cuộc tranh đấu, giữ mình trong sạch, là một dòng dõi độc lập. Nhưng có một câu nói, nước quá trong ắt không có cá, họ Phó cũng chính là một miếng thịt béo bở ở trước mặt bọn người kia, bọn người đó làm sao không thèm được?

Thế nhưng ăn không được, thì cũng không thể để người khác ăn, đây là thứ tâm lý nắm giữ nhiều người, đến lúc đó họ Phó sẽ gặp tình thế thế nào?

Phó lão gia tử cả đời là người thanh liêm, Phó Văn Thắng kế thừa tính khí của ông, nếu họ Phó không phải có một kĩ tài buôn bán là Từ Tĩnh Ngưng, thật không biết họ Phó nên làm gì.

Họ Từ ở giới kinh doanh rất có tiếng nói, mà hiện nay Từ Tĩnh Ngưng một Đồng sự trưởng, cô nữ cường nhân mạnh mẽ vang dội.

Khi ở trong nhà, Từ Tĩnh Ngưng là một hình mẫu mẹ hiền, thậm chí ở trước mặt Phó Văn Thắng, bà ấy chỉ là một người phụ nữ nhỏ, là một người phụ nữ

động một chút là khóc, nhưng người phụ nữ đó đang âm thầm giúp đỡ nhiều việc.

Tất nhiên, chuyện này nếu như bị Phó lão gia hoặc Phó Văn Thắng biết được, không biết là sẽ mắng thế nào.

Lúc đầu khi An Nhiên biết hành động của Từ Tĩnh Ngưng, thì hơi kinh ngạc nhưng sau đó suy nghĩ lại, cũng thông suốt, người họ Phó quả nhiên không ai ngồi không.

“Bảo bối?” Phó Quân Hoàng kéo góc áo của An Nhiên, mày nhíu lại.

An Nhiên thoả hiệp, “Được, anh theo em, nhưng anh chỉ có thể ngồi trên xe mà chờ.”

Anh cười, “Được.” Hiện tại đáp ứng trước, sau đó đến chỗ thì nói không được?

An Nhiên thờ dãi, cô cẩn thận đỡ Phó Quân Hoàng, liếc mắt cảnh cáo Ngân Lang một cái, “Anh ở nơi này nghỉ ngơi cho tôi.”

Thân thể thẳng tắp của Ngân Lang nhất thời mềm xuống, hần chỉ là gãy xương mà thôi, gãy xương nhỏ nhỏ thôi mà.

“Nếu anh muốn sau này trở thành người tàn tật thì đi theo.”

Uy hiếp, mà uy hiếp trắng trợn!

Nếu hần dám đi theo, quân chủ nhất định sẽ triệt để đánh gãy đùi hần.

Ngân Lang lắc đầu, dùng sức lắc đầu, hần còn muốn giữ gìn cái chân này để ra chiến trường.

Phó Quân Hoàng muốn nói miệng vết thương của anh không nghiêm trọng, ít nhất đối với sức khoẻ của Phó Quân Hoàng mà nói, chỉ là một vết thương nhỏ mà thôi, hơn nữa không có loại đau đớn nào, hoàn toàn có thể xem nhẹ.

Nhưng mà An Nhiên bên cạnh anh vẻ mặt rất nghiêm túc, anh cũng chấp nhận tựa đầu vào vai của An Nhiên, khoẻ môi mang theo nụ cười nhàn nhạt, biểu cảm cực kì sung sướng.

Gã sợ chết người Đại Hàn tên là Tổng Chính Hạo, là một trong những đồ đệ của Kim Ân Thánh, hần là một người rất ham học hỏi, rất được Kim Ân Thánh yêu thích, mà gã cường tráng có tên là Lưu Quang Tú, cũng là đồ đệ của Kim Ân Thánh, nhưng hần là một người ngay thẳng đến ngốc nghếch.

“Đến lúc đó, cô thật sự sẽ tha tôi, phải không?” Tổng Chính Hạo vẫn lo lắng quay đầu, nhìn An Nhiên, hỏi xác định.

An Nhiên nhíu mày, “Nếu còn nói nhiều lời vô nghĩa, tao lập tức giải quyết mày.”

Lưu Quang Tú có một chuỗi lời muốn nói, biểu cảm thoát nhìn rất kích động, hần không tin nhìn An Nhiên, thậm chí đối với chuyện Tổng Chính Hạo đang làm, hần rất phẫn nộ.

Nếu không phải hai tay của hần đang bị trói ngược ra phía sau thì hần nhất định sẽ xông đến Tổng Chính Hạo cho hần một quyền.

“Cô sẽ làm gì với Kim Ân Thánh?” Đột nhiên, Tổng Chính Hạo lớn tiếng nói.

Lưu Quang Tú bị dọa bởi Tổng Chính Hạo lớn tiếng nói, hần (Lưu Quang Tú) kinh ngạc nhìn hần (Tổng Chính Hạo), Tổng Chính Hạo đột nhiên không nói nữa, nhưng con người lại mang nét thù hận rõ ràng.

An Nhiên nở nụ cười, cô đã nói đúng, vì sao Tổng Chính Hạo lại nói chuyện, nguyên do là có chuyện ản tình.

Tổng Chính Hạo cùng Kim Ân Thánh xảy nhiều chuyện, chuyện không nhỏ, hay là cả Kim Ân Thánh cũng không biết là có chuyện gì xảy ra.

Lưu Quang Tú có chút kinh ngạc nhìn Tổng Chính Hạo, hần nói mấy câu, nhưng Tổng Chính Hạo chưa trả lời hần câu nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 135: AN NHIÊN GẶP NGUY, BỐN BÊ ĐỘNG. (2)

Ở một bên khác.

Trong lúc An Nhiên đang bị tập kích ở phòng bệnh, tin tức được truyền đi bốn phương.

Trong căn phòng mang phong cách châu Âu.

“Lại Tư, cậu nói xem, trên thế giới này sao lại có người có thú vui khi đi tập kích tiểu ác ma vậy?” Người đàn ông mang mặt nạ màu bạc ngồi phía dưới ánh đèn, chiếc mặt nạ khúc xạ thành một dòng ánh sáng lạnh lẽo trong bóng đêm.

Lại Tư luôn đứng phía sau người đàn ông đó không chút biểu cảm, “Không biết.”

“Phó Quân Hoàng này thật đúng là chướng mắt, mặc kệ là ở đâu đều có sự xuất hiện của anh ta, thật đúng là chán ghét.” Xem tập văn kiện cùng ảnh vừa mới nhận fax, gương mặt phía dưới mặt nạ màu bạc tràn đầy sự bất mãn.

“Giết anh ta.” Lại Tư nói thẳng.

Con người xẹt qua một tia kinh ngạc, “Lại Tư, cậu đúng là càng ngày càng bạo lực.”

Lại Tư không chớp mắt nhìn phía trước, nhưng vẻ mặt của hắn có chút biến hoá nhỏ.

BOSS nói hắn bạo lực ? Khoé miệng hắn run nhẹ.

Xe chạy chậm đến gần lối đi bộ, lão Lưu lấy đồ vừa mới nhận được, xoay người, đem vật trong tay giao cho người ngồi phía sau:

“Môn chú, mới nhận được tin.”

Diêm Tử Diệp hận lấy đồ của lão Lưu giao cho hắn, khi nhìn thấy nội dung bên trong, gương mặt xẹt qua một tia lạnh lẽo, “Ai làm?”

“Nếu tôi đoán không sai, chính là Kim Ân Thánh làm”. Lão Lưu thở dài nói.

Xem ra, vận mệnh của họ Kim sắp kết thúc.

Trong một căn phòng tối, khi một thiếu niên nhận được tin tức, cậu ta suýt chút nữa đã nhảy lên, cậu ta cảm di động, nhưng lại hướng về cầu thang chạy đi, ngay cả cửa phòng cũng không gõ mà trực tiếp đẩy cửa vào, vội vàng nói:

“Chị, chị, cô ấy bị thương, cô ấy bị tập kích, cô ấy...”

Bách Lí Lan mặc một thân váy ngủ thờ dài, cô đến trước mặt của thiếu niên đang vội vàng đó, ôm cậu ta vào trong lòng, ôn nhu nói, “Đứa nhỏ ngốc, cô ấy đã không sao.”

“Không sao rồi ư?” Cậu ta không tin, cậu ta mới nhận được tin, sao là chị gái lại nói không có việc gì cả?

Bách Lí Lan kéo cậu ta đến giường của bản thân, nhẹ nhàng vỗ về cậu ta, “Thân ái, sự bình tĩnh thường ngày của em chạy đi đâu rồi?”

Thiếu niên ngẩn ra, “Chị...”

Bách Lí Lan nở nụ cười, “Em đừng quên, người trong lòng em là ai. Cô ấy là Phó An Nhiên, một người kém cỏi thì làm sao có thể tổn thương đến cô ấy? Yên tâm đi, cô ấy là một tiểu hồ li giả hoạt.”

“Nhưng mà...” Nhưng tin tức cậu nhận được, là nói cô bị thương.

“Nào, thân ái, chúng ta không cần suy nghĩ nhiều, em cảm thấy Phó An Nhiên là người thế nào?” Đây là lần đầu tiên Bách Lí Lan hỏi chính diện cậu ta câu này.

Thiếu niên nghiêng đầu nhìn cô ta, không hiểu.

“Được rồi, vậy chị hỏi em một vấn đề, em cảm thấy trên thế giới này, ai có thể làm tổn thương cô ấy được?”

“Phó Quân Hoàng.” Đó là một người đàn ông trong truyền thuyết.

Cậu chưa từng thấy Phó Quân Hoàng, nhưng biết được sự tồn tại của anh.

Anh ta đối với An Nhiên có sự ảnh hưởng rất lớn, cậu nghe không ít chuyện về Phó Quân Hoàng, đồng thời còn biết nhiều chuyện về An Nhiên là Phó Quân Hoàng, mà những chuyện đó làm cậu rất hâm mộ.

Cậu hâm mộ đồng thời cũng đố kị với Phó Quân Hoàng, đố kị anh ta có thể dễ dàng được An Nhiên tín nhiệm.

Cậu biết rõ, có thể được An Nhiên tín nhiệm là chuyện không dễ dàng, nhưng mà cô ấy lại tín nhiệm anh ta không điều kiện.

Bách Lí Lan không ngờ em trai của cô ta cho một đáp án như vậy.

Nhưng mà ngẫm lại cũng đúng, trên thế giới này người chân chính có thể tổn thương An Nhiên, chỉ sợ ngoài Phó Quân Hoàng thì không có một ai.

Tổn thương trên thân thể có là cái gì, chỉ có một vết sẹo, ngoài ra sẽ không có chuyện gì. Nhưng trên thế giới này, ngoại trừ Phó Quân Hoàng, không có kẻ nào có thể tổn thương đến nội tâm của Phó An Nhiên.

“Vậy em cảm thấy anh ta sẽ làm tổn thương cô ấy sao?” Bách Lí Lan tiếp tục hỏi.

Thiên nên cắn chặt môi dưới, không nói lời nào.

Chính cậu ta cũng hiểu được, nên cậu ta không nói chuyện.

Cậu ta nói không nên lời, mặc dù là lừa mình hay dối người, thì cậu cũng không nói được.

“Anh ta sẽ không tổn thương Phó An Nhiên, vậy em còn lo lắng cái gì?” Bách Lí Lan một lần nữa ôm thiếu niên vào lòng, “Thân ái, em quá chú ý cô ấy rồi, sớm hay muộn thì có một ngày em bị tổn thương.”

Hai tay ôm lấy cô, “Em không sợ.” Cậu ta sẽ giống như bướm bướm, biết rõ bay vào sẽ chết, thế nhưng cậu ta không nhịn nổi, nhịn chú ý không được, muốn rút ngắn khoảng cách với cô ấy.

Đại khái, đây chính là yêu đi, cái tình cảm mà cậu từng xem thường.

Bách Lí Lan chỉ ôm cậu như vậy, ánh mắt rơi vào bức tường trắng xám, làm người ta không nhìn ra biểu cảm của cô ta lúc này.

Một âm thanh nén lực vang lên.

Cửa phòng được mở ra.

Nơi này là một phòng thí nghiệm, trong phòng thí nghiệm không có ai, người tới mang theo một túi văn kiện trong tay, thoạt nhìn hần cho chút kích động, hần đến cuối phòng thí nghiệm, mở một cánh cửa thông tới một phòng riêng.

“Lão đại, Phó An Nhiên vừa mới bị tập kích.”

“Kết quả.” Tay người nọ không ngừng làm thí nghiệm, biểu cảm bất động.

“Cô ấy không xảy ra chuyện gì, nhưng lại mang Phó Quân Hoàng từ bệnh viện đi ra, không biết làm cái gì, tôi đã phải người đi theo.”

“Tiếp tục đi. Ai làm?”

“Là tổ chức Hành Hương của Nhật Bản còn có Kim Ân Thánh của Đại Hàn.”

“Phế bỏ.” Bên trong tiếng nói tràn đầy quyền lực.

Người cầm tập tin run run, lập tức tỉnh ngộ, ý của lão đại của mình, sau đó nhanh chóng rời đi.

Chuyện hiện tại hần cần làm chính là tìm thời gian thích hợp, sau đó tiêu diệt tổ chức Hành Hương cùng họ Kim.

“Đợi chút.”

“Lão đại?”

“Chuyện giết người liên hoàn lúc trước là do người của Hành Hương làm?” Hần dừng thí nghiệm trong tay, ánh mắt dừng trên người đến.

“Đúng vậy. Hình như là bọn họ đang tìm kiếm thứ gì.”

“Tra ra không?”

“Không được. Nhưng người của chúng ta đã vào được tổ chức Hành Hương, hần sẽ có tin tức sớm.”

“Đi xuống đi.” Vẫy vẫy tay, một lần nữa tiếp tục làm thí nghiệm của bản thân.

Nhìn thấy lão đại đã bận trở lại, hần không nên quấy rầy, tuy rằng hần muốn hỏi lão đại cùng Phó An Nhiên có quan hệ thế nào, nhưng khi hần muốn hỏi thì lão đại tìm mọi lý do bảo hần đi.

Lão đại vì Phó An Nhiên, làm không ít chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: AN NHIÊN GẶP NGUY, BỐN BÈ ĐỘNG. (3)

An Nhiên không biết bản thân mình bị tập kích mà lại bị nhiều người biết được như vậy, đồng thời cũng không biết được những người đó vì cô mà sắp xếp nhiều người ngầm theo cô.

Khi Tổng Chính Hạo dẫn An Nhiên đến biệt thự, biểu cảm của An Nhiên luôn lạnh.

Khi An Nhiên tới, người của An Nhiên đều chờ ở nơi tốt, An Nhiên cũng không để

Lam Nhượng Khê cùng Lãnh Hạo lại đây, tuy cô không muốn giấu diếm lão soái ca cái gì, nhưng người của cô vẫn không nên xuất hiện trước mặt anh.

“Chính là nơi này.” Tổng Chính Hạo chỉ chỉ biệt thự, hít một hơi sâu, khi hắn nhìn về An Nhiên biểu tình có chút e ngại, “Tôi không lừa cô, thật sự không lừa cô.”

Trong mắt Lưu Quang Tú xẹt qua một tia châm chọc, chỉ bằng vài người này có thể đối phó được với sư phụ ? Chỉ cần bọn họ gặp được sư phụ, nhóm người này chỉ có một con đường chết.

Tầm mắt của An Nhiên nhìn xung quanh một vòng, thấy một ánh sáng mỏng manh ở một khu bóng tối, An Nhiên thờ dãi, tiền đã nhìn Phó Quân Hoàng nói :

“Lên xe chờ em, đến lúc đó...”

An Nhiên còn chưa nói hết lời, Phó Quân Hoàng đã mở cửa xe đi xuống.

Đáy lòng An Nhiên hoảng hốt, vội vàng xuống xe, lập tức nắm lấy tay anh, ánh mắt gắt gao trừng anh !

Trong màn đêm quá tối, An Nhiên không thấy rõ biểu cảm của Phó Quân Hoàng, nhưng cô cảm thấy, biểu cảm của anh hiện là đang cười.

“Đi nhanh đi.” Anh nắm tay cô, sau đó đem tay cô để vào túi áo của bản thân, đem ấm áp cho cô.

Nửa đêm mùa đông, đương nhiên là rất lạnh.

An Nhiên biết bản thân mình đã sai, sai chính là đánh giá thấp sự chấp nhất của Phó Quân Hoàng, nhưng cô cũng suy nghĩ được, đã đến nơi này thì làm sao không lên đây ?

Bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy theo anh.

“Một lát nữa phải cẩn thận.” Đào pháp của Tá Đẳng Quang cực kì lợi hại, nhưng kĩ thuật đào pháp có lợi hại đến đâu có thể so với súng sao ?

Mà Kim Ân Thánh, người không có trong kế hoạch của An Nhiên, nói cách khác, Kim Ân Thánh hoàn toàn bị cô xem nhẹ.

Tay Lưu Quang Tú bị trời, miệng bị băng lại, bị kéo đi lên, mà người trời hắn chính là sư huynh đệ đồng môn của hắn Tổng Chính Hạo.

Mà lúc này, trong biệt thự, đám người Kim Ân Thánh chờ đến chán, ông ta muốn nhấc chân rời đi.

“Ông muốn đi đâu?” Tá Đẳng Quang đột nhiên đứng dậy, ngăn trước đường đi của Kim Ân Thánh.

“Tôi muốn đi tìm bọn họ.” Đó là đồ đệ của ông ta, là đứa nhỏ mà một tay ông ta nuôi lớn, ông ta không thể vì con của ông ta mà để cho ba tính mạng bị mất.

Nhất thời ông ta hồ đồ nên mới phái ba đứa đó đến tìm Phó An Nhiên.

“Kim Ân Thánh, tôi thấy ông là ông già hồ đồ rồi.” Tá Đẳng Quang cười lạnh, “Ông cảm thấy đến giờ mà cả ba người học trò của ông chưa về là có nguyên nhân gì?”

“Bọn họ sẽ không thất bại.” Người của ông ta chưa từng có ai thất bại.

“Tôi có nói gì sao ?” Tá Đẳng Quang giễu cợt nói, “Lần này nếu thất bại sẽ không có gì, chỉ cần những lần tiếp theo không cần ngu ngốc như vậy là được.”

“Muốn nói cái gì ?” Nguyên bản Kim Ân Thánh còn đang phiền lòng nôn nóng chờ, hơn nữa bị Tá Đẳng Quang kích thích, hiện tại ông ta đối với Tá Đẳng Quang là tràn đầy địch ý, chỉ cần hắn ta nói thêm một câu, ông ta nhất định sẽ không khách khí mà động thủ.

Cũng đúng lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Sắc mặt của Kim Ân Thánh vui vẻ, đây là đồ đệ của ông ta cho ám hiệu.

“Tôi nói rồi, người của tôi, cho đến bây giờ đều không có thất bại.” Nói xong, Kim Ân Thánh hừ lạnh ra tiếng, đi đến mở cửa.

Trước khi Kim Ân Thánh mở cửa, Tá Đẳng Quang đi trước ông ta một bước, biểu cảm không thoải mái giống Kim Ân Thánh, ngược lại càng căng thẳng.

“À!” Tá Đẳng Quang dùng ánh mắt ngăn cản Kim Ân Thánh, hấn kẻ sát trên cửa, cầm tay vặn cửa, âm thanh trầm thấp.

“Sur phụ, là con.” Ngoài cửa, là tiếng của Tổng Chính Hạo.

Nghe được âm thanh của đồ đệ, Kim Ân Thánh một tay kéo Tá Đẳng Quang ra, “Tá Đẳng Quang, đừng quá đáng!”. Vừa nói, ông ta đi mở cửa.

Nhưng về mặt của Tá Đẳng Quang không thả lỏng, mà trực giác nói cho hắn biết, trong này có vấn đề, nguy hiểm đang đến gần.

Nghề này của bọn họ giống như là đang đi trên lưỡi hái tử thần, mà bọn hắn từ trước đến nay đều vô cùng tin trực giác của bản thân, rất nhiều lần, chính trực giác đã cứu hắn.

Mà lúc này, cảm giác nguy hiểm mãnh liệt đến.

Lần này, có thể là hắn suy nghĩ nhiều, nếu người của Kim Ân Thánh đúng là thất bại, thì người của ông ta cũng không có cơ hội về đây, tiếng nói của người nọ không giống như bị uy hiếp hay gì cả, bên trong tiếng nói là một thái độ ung dung.

Xem ra, Phó An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng đã bị giải quyết xong.

Kim Ân Thánh mở cửa, nguyên bản ông ta còn vui sướng, nhưng nhìn thấy Tổng Chính Hạo cùng Lưu Quang Tú, nhưng Lưu Quang Tú bị trói, mặt ông ta hoàn toàn trầm xuống.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Sur phụ, là con có lỗi với thầy.” Đột nhiên Tổng Chính Hạo quỳ xuống, biểu cảm được xem là bi thương, “Là con không bảo vệ tốt cho sư huynh, mới có thể..” Câu nói kể của hắn không nói tiếp, đầu cũng đã cúi thấp xuống.

Kim Ân Thánh mới phát hiện thiếu người, ông ta nhất thời cả kinh, “Thái Hi đâu? Thái Hi thế nào rồi?”

“Khi chúng con ám sát Phó Quân Hoàng, sư huynh vì bảo vệ chúng con...” Sau lời nói đó là một âm thanh nghẹn ngào thay thế.

Biểu cảm của Kim Ân Thánh khẽ biến, “Phó Quân Hoàng cùng Phó An Nhiên là các người chia nhau ám sát?”

“Dạ, là chia nhau làm. Nhưng mà sư huynh, anh ấy...” Tổng Chính Hạo còn muốn nói thêm, thì Kim Ân Thánh đã cắt đứt.

“Không sao, các con không còn tự trách. Sư huynh của các con cũng là anh dừng ra đi.” Kim Ân Thánh trấn an Tổng Chính Hạo, tiền đà xoay người lại, cười lạnh nhìn Tá Đẳng Quang, “Tá Đẳng Quang, về sau có thể im miệng. Đồ đệ của Kim Ân Thánh tôi, không có thất bại.”

Trong mắt của Lưu Quang Tú tràn ngập bất khả tư nghị (khó mà tin nổi), hắn bình tĩnh nhìn Kim Ân Thánh, đây cũng là một sinh mệnh, một cái mạng người, tại sao sư phụ có thể như vậy? Lẽ nào, ông ta không thương tâm, không khó chịu hay sao?

Tổng Chính Hạo cúi thấp đầu, khoé môi trương lên nụ cười quái dị.

Mày của Tá Đẳng Quang nhú lại, hắn luôn cảm thấy có cái gì đó rất quái lạ, nhưng chỗ nào quái lạ hắn lại không nói được.

Kim Ân Thánh dường như đã quên hỏi tại sao mà Tổng Chính Hạo lại trói Lưu Quang Tú, hiện tại ông ta rất hưng phấn, hiện tại ông ta đang nghĩ đến Phó An Nhiên đã chết, vậy thế lực trong tay cô ta ai sẽ tiếp nhận, Phó Quân Hoàng đã chết, đến lúc đó Hoa Hạ này khẳng định sẽ náo loạn.

Ít nhất hắn có lý do để tin rằng, người của Hoa Hạ sẽ tra không được chuyện của hắn cùng họ Kim có liên quan với nhau, mặc dù muốn tra, cũng sẽ là tổ chức Hành Hương ở Nhật Bản, đến lúc đó mọi chuyện sẽ nhắm đến Hành Hương, mà hắn cùng họ Kim không có một chút liên quan nào.

“Sư phụ, thầy không thương tâm sao?” Đột nhiên, Tổng Chính Hạo nhìn Kim Ân Thánh đang đưa lưng về phía hắn, trầm giọng hỏi.

Kim Ân Thánh sùng sốt, đáy mắt hưng phấn còn chưa kịp che giấu, ông ta đi đến nâng Tổng Chính Hạo dậy, “Đứa nhỏ ngốc, thầy biết con cùng sư huynh có tình cảm anh em rất sâu đậm, nhưng sinh lão bệnh tử là chuyện rất bình thường, chỉ là sư huynh của con đi trước bọn con một bước thôi, con không cần...”

“Cho nên, một điểm thầy cũng không thương tâm đúng không?” Tổng Chính Hạo nhìn ánh mắt của Kim Ân Thánh, lại một lần hỏi.

“Thái Hi chết, tâm của thầy rất đau. Nhưng thầy không biểu hiện ra bên ngoài, bởi vì chuyện đó không cần thiết, chúng ta chỉ cần nhớ đến, vì đứa trẻ đó mà báo thù. Nhưng thù đó không phải chúng con đã báo rồi sao? Hiện tại, chỉ cần các con sống khỏe mạnh, thay Thái Hi mà sống tốt.”

Nghe xem, là lời nói đường hoàng đến thế ? Nói dễ nghe đến mức nào.

“Cho nên, năm đó chị gái của tôi cũng là chết, đúng không ?” Tống Chính Hạo cúi thấp đầu đột nhiên nói.

Sắc mặt của Kim Ân Thánh khẽ biến, tiện thể một lần nữa an ủi hắn, “Đứa nhỏ ngốc, thầy không phải từng nói với con sao ? Năm đó cũng vì thầy, nếu như thầy đến sớm một bước, thì sẽ không xảy ra chuyện như vậy.”

Khoé môi của Tống Chính Hạo trướng lên một nụ cười càng quái dị, hắn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Kim Ân Thánh, “Nhưng mà sư phụ, vì sao tôi lại nghe được tin là chuyện không giống vậy ? Ông vẫn luôn muốn biết Lý tổng làm sao lại chết không ? Hắn ta là do tự tay tôi giết chết, ông nhất định không biết, hắn ta đem toàn bộ chuyện xảy ra ngày hôm đó nói cho tôi biết, ông nhất định là không biết, nếu không, tôi cũng bị ông giết chết.”

“Chính Hạo ! Con có biết là con đang nói gì không?” Biểu cảm của Kim Ân Thánh đại biến, là lần đầu tiên ông ta quát lớn bảo hắn ngừng lại.

Tống Chính Hạo có một chị gái tên là Tống Huệ, là một cô gái thông minh, rất đẹp, rất được người ta yêu thích.

Lúc đó, Kim Ân Thánh xã giao rất nhiều, ông ta thường xuyên mang Tống Tuệ ra ngoài xã giao, rất nhiều ông chủ đều coi trọng cô gái thông minh này. Chỉ là một lần sau một tiệc rượu, ông ta không tìm được Tống Tuệ, cuối cùng lại thấy được Tống Tuệ đang uống say ở phòng của Lý tổng, lúc đó ông ta vẫn chưa nổi lên ý đồ xấu, nhưng sau đó Lý tổng lại thuyết phục ông ta, cuối cùng liền cùng Lý tổng đem cô gái nhỏ đó biến trở thành một người đàn bà.

Sau khi Tống Tuệ tỉnh dậy, không thể chấp nhận cái sự thật này, cô ta không thể chấp nhận nỗi người làm bản cô ta chính là sư phụ người cô ta tôn trọng nhất !

Lúc đó đầu óc của cô ta trống rỗng, sau khi cô ta hoàn hồn, thì cô ta đã đứng ngoài ban công, sau đó cô ta liền nhảy xuống ---- !

Tống Tuệ chết, làm cho Kim Ân Thánh nhất thời bối rối, nữ đệ tử bị ông ta ngủ qua không ít, nhưng Tống Tuệ là người đầu tiên tự sát.

Cuối cùng ông ta cùng Lý tổng tính toán, sẽ để người thế thân của bọn họ vào ngục giam. Nhưng sau sự việc này không lâu lắm, Lý tổng liền bị tai nạn xe cộ mà chết đi.

Không nghĩ tới, Lý tổng là bị Tống Chính Hạo giết chết !

“Biết, tôi làm sao không biết tôi đang nói gì ? Trong sư môn không ít các sư huynh đệ bị mất tích, ông cũng không nói cho chúng tôi biết bọn họ đi đâu, có phải là bọn họ cũng như sư huynh mà chết rồi chứ ? Kim Ân Thánh, sao là tâm của ông lại nhẫn tâm như vậy ?”

Lưu Quang Tú kinh ngạc nhìn Tống Chính Hạo, chuyện của Tống Tuệ năm đó hắn cũng nghe nói, nhưng là cô ấy chết cùng sư phụ có quan hệ gì ? Chẳng lẽ..

không, sẽ không, sư phụ không phải là người như vậy.

Hai tay Tá Đẳng Quang khoan trước ngực, đứng tại chỗ, hắn ta giống như đang xem diễn kịch, không nghĩ tới, Kim Ân Thánh lại xuống tay đối với đồ đệ của mình, chắc chắn.

“Tống Chính Hạo ! Tao mặc kệ làm sao nghe được những chuyện này ở đâu, bây giờ mày nên quên toàn bộ ! Tao là sư phụ của mày, là tao nuôi dưỡng mày lớn, nếu không có tao, chúng mày đã sớm chết đói ở đầu đường !”

“Vâng, tôi biết. Nếu không phải vì những chuyện đó, từ bốn năm trước tôi đã giết ông, sư phụ.” Ánh mắt của Tống Chính Hạo nhìn thẳng tắp Kim Ân Thánh.

Bốp, bốp, bốp.

Đột nhiên, ba tiếng vỗ tay vang lên, chỉ thấy An Nhiên đứng ở trước cửa, khoé miệng cong lên, giòn tan nói :

“Được rồi, mặc kệ là trước đây các người có ân oán gì, tôi muốn tính chuyện của chúng ta trước.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: An Nhiên thổ lộ thân thế.

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận “Mày phản bội tao!”

Tổng Chính Hạo cấp tốc lui về phía sau biểu tình lạnh nhạt “Không! Bởi vì cho tới bây giờ tôi với ông cũng không phải cùng một phe”.

“Súc sinh” Kim Ân Thánh nổi giận mắng, hấn lập tức giờ tay hướng Tổng Chính Hạo đánh tới. Một chưởng này cơ hồ hấn dùng hết toàn lực, trong đầu chỉ còn lại sự giận giữ hấn hoàn toàn không chú ý tới lực ở tay. Một chưởng này nếu thật sự đánh lên người Tổng Chính Hạo hấn (Tổng Chính Hạo) chết là không thể nghi ngờ.

Lí Quang Tú biểu tình khê biến, hấn nhanh chóng đẩy Tổng Chính Hạo dòi đi tránh được một chưởng của Kim Ân Thánh.

Kim Ân Thánh ánh mắt tàn nhẫn dừng trên người Lí Quang Tú “Mày cũng phản bội tao?”

Hiện tại Lí Quang Tú bị vây trong nỗi khiếp sợ. Hấn không nghĩ sư phụ lại muốn mạng của Tổng Chính Hạo. Sư phụ thế nhưng tâm địa độc ác.

Trong ấn tượng của hấn, sư phụ tuy rằng nghiêm khắc nhưng hấn đối với bọn họ là từ ái, hấn đối đãi với bọn họ như cha ruột. Nhưng hiện tại chỉ vì một cái nhiệm vụ, chỉ vì bị uy hiếp bọn hấn mang người tới mà giờ sư phụ muốn mạng của bọn hấn.

Ở trên đường Tổng Chính Hạo đã nói cho hấn biết sư phụ trong suy nghĩ của hấn không giống như bọn họ nghĩ.

Sư phụ thật ra mang tâm can ác ma.

Sự mất tích của các huynh đệ tỉ muội thật ra là đều chết trong tay sư phụ.

Hấn không tin.

Hấn cho rằng Chính Hạo vì muốn mình phối hợp nên mới nói như vậy. Hấn không biết chân tướng, hấn nhường Chính Hạo, hấn cho rằng tất cả lời nói của Chính Hạo đều là giả.

Nhưng vừa rồi là hấn thấy cái gì, sư phụ đối với cái chết của sư huynh không thêm để ý, thậm chí chính chỗ này nói mạnh miệng. Chị gái Chính Hạo tự tử hấn không biết sự tình, cho tới khi nghe Chính Hạo nói hấn hoàn toàn bất động.

Nhưng vừa rồi sư phụ phản ứng, hấn thấy, hấn biết những lời nói của Chính Hạo hết thảy là sự thật.

Sư phụ lừa gạt bọn họ.

Lí Quang Tú bị bịt miệng không nói tiếng nào, cũng không có gì để nói, hai tay hấn như trước bị trói chặt đằng sau.

Tổng Chính Hạo bị đụng qua một bên biểu tình kinh ngạc nhìn Lí Quang Tú, nếu không phải vừa rồi Lí Quang Tú đẩy hấn thì có lẽ hấn đã chết trong tay Kim Ân Thánh.

“Kim Ân Thánh, ông quả nhiên đủ độc ác!”

Tả Đằng Quang luôn chú ý tới tình huống, hấn theo phản xạ có điều kiện hướng cửa sổ chạy tới. An Nhiên đứng ở cửa, tầm mắt bất động dừng trên người Tả Đằng Quang nói

“Tôi khuyên ông tốt nhất là không nên hành động.”

Tả Đằng Quang không phải người ngu hấn biết nếu cứ ở đây không hành động thì hấn chỉ có một con đường chết.

Nơi này khẳng định là đã bị vây nhưng dù sao cũng phải đấu không phải vậy sao?

Nhưng hấn vừa mới vọt tới cửa sổ sát đất thì trong tầm mắt của hấn liền xuất hiện một loạt bóng dáng chạy đến mà trong tay mỗi người đều cầm một con dao!

Tả Đằng Quang chợt xoay người lại nhìn An Nhiên “Rốt cuộc cô nghĩ muốn làm gì?”

An nhiên cười cười cô từng bước đi vào trong phòng tầm mắt rơi trên người Kim Ân Thánh “Kim tiên sinh không biết tôi đã làm ra chuyện gì khiến ông hận tới mức muốn lấy tính mạng của tôi?”

Kim Ân Thánh cũng thấy được những người ngoài cửa sổ.

“Tôi không biết cô nói cái gì” Kim Ân Thánh có đánh chết cũng không thừa nhận.

“A?” An Nhiên cũng không có lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, hấn nói như vậy cô cũng đã sớm đoán được “Như vậy hai người này là ai ông cũng không biết?”

Tầm mắt Kim Ân Thánh thoáng dừng trên người Tổng Chính Hạo và Lí Quang Tú “Không biết!”

Trong mắt Lí Quang Tú hoàn toàn là nỗi khiếp sợ, hấn không thể tin nhìn Kim Ân Thánh vì bị bịt miệng nên chỉ có thể phát ra tiếng ô ô.

Tổng Chính Hạo đi qua xé miếng băng dính cho hắn, theo sát Lí Quang Tú cùng hướng Kim Ân Thánh chất vấn.

An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng để hắn ngồi an ổn trên ghế sofa.

Thực chất Phó Quân Hoàng không có vấn đề gì nhưng An Nhiên nhìn hắn chằm chằm hắn chỉ có thể mặt không biểu cảm gì lạnh lùng mà ngồi xem Kim Ân Thánh.

Kim Ân Thánh nhìn đến Phó Quân Hoàng thời điểm này đáy lòng đột nhiên cả kinh.

Ngay cả Tá Đẳng Quang nhìn đến sắc mặt của Phó Quân Hoàng đáy lòng cũng hoảng hốt. Bọn họ nhận được tin Phó Quân Hoàng đã xảy ra chuyện nhưng sao bây giờ hắn còn có thể xuất hiện trước mặt bọn họ?

“Ông nói ông không biết bọn họ nhưng rõ ràng lúc này tôi nghe bọn họ gọi ông là sư phụ, hơn nữa ông còn nói bọn họ phản bội ông nha” An Nhiên nhếch môi con người xinh đẹp mang theo tia băng hàn “Kim Ân Thánh nếu tôi không nói sai thì ông vì đưa con trai phê vật của ông mà đến đi.”

“Phó An Nhiên! Đừng tưởng hiện tại tao không động được đến mày.”

“Ông thử xem” Tiếng nói trầm thấp gần như máy móc vang lên mang theo nồng đậm nguy hiểm giống như đến từ hầm băng tầm mắt dừng trên người Kim Ân Thánh, Phó Quân Hoàng hơi thờ khắp người toàn bộ khai hỏa âm lãnh dọa người.

Khoảng cách giữa hắn và Tá Đẳng Quang là xa nhất nhưng hắn cũng không thoát khỏi một hồi khiếp sợ, Phó Quân Hoàng này quả nhiên giống như trong truyền thuyết, chỉ với một ánh mắt cũng khiến cho tâm hồn run rẩy, rốt cuộc đã có bao nhiêu người chết trong tay hắn thì trên người hắn mới có sát khí như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: An Nhiên thổ lộ thân thế. (Tiếp)

Kim Ân Thánh biểu tình có chút cứng nhắc, hắn như bị một con độc xà theo dõi. Mặc dù hắn đem tầm mắt dời đi nhưng ánh mắt kinh khủng kia vẫn dừng trên người hắn làm cho hắn hô hấp khó khăn.

Phó Quân Hoàng quả nhiên lợi hại.

Mà ở một bên khác Tổng Chính Hạo cùng Lí Quang Tú biểu tình cũng lúc biến đổi. Đối mặt với Phó Quân Hoàng bọn họ đều không thể chịu đựng được hơi thở cường đại trên người hắn.

An Nhiên bỗng vui vẻ không nghĩ tới lão soái ca lại có lực uy hiếp cường đại như vậy.

“Kim Ân Thánh, tôi cùng con trai ông trong đó có sự tình, lúc đó có bao nhiêu người chứng kiến tôi nghĩ cũng không cần phải nói, lúc đó người Hoa Hạ còn có đoạn clip ông có thể đi xem cũng có thể nghe một chút. Khẳng định ông đã xem qua đi, tôi nghĩ đến cuối cùng có chuyện gì xảy ra ông hẳn cũng nên rõ ràng minh bạch.”

“Tôi không biết cô nói cái gì” Hắn không tin Phó An Nhiên có thể ở trong này giết hắn.

Hắn nhập cảnh đã có ghi lại hơn nửa thời điểm hắn đến Hoa Hạ đã cùng người nhà nói qua nếu trong vòng mười ngày hắn không trở về thì người nhà liền tới đại xử quán báo tin tuần tra tung tích của hắn đến lúc đó...

Hừ! Nếu hắn không bình an trở về thì nhà họ Phó cũng đừng tưởng được yên.

“Ông không biết? Không quan hệ nhưng tôi biết.” An Nhiên cười cười nhìn Kim Ân Thánh “Lúc trước con trai ông không biết tự lượng sức mình muốn cùng tôi lập giấy sinh tử, mặc dù lúc đó có thể không lưu tình chút nào mà giết hắn, ông cũng không có năng lực cản. Tôi bắt quả cũng chỉ phết đi một cái chân của hắn nếu ông biết điều thì cũng đừng đến địa bàn của tôi trêu chọc tôi!” An Nhiên ngồi bên Phó Quân Hoàng thân thể dựa vào người anh, biểu tình lạnh nhạt.

“Giấy sinh tử?” Tá Đẳng Quang đang đứng một bên biểu tình lạnh nhạt nhất thời cả kinh “Kim Ân Thánh con trai ông cùng cô ta lập giấy sinh tử?”

“Không! đó là bọn chúng dùng thủ đoạn, con trai tôi làm sao có thể cùng chúng lập giấy sinh tử.”

Tá Đẳng Quang hiện tại vô cùng tức giận, bọn họ bị Kim Ân Thánh đùa giỡn.

Giấy sinh tử sự tình này nếu biết thì Hành Hương sẽ không sám cùng, mặc dù đối với kẻ thù bọn họ một mất một còn. Bọn họ cũng có nguyên tắc đã là hai bên tự nguyện thì dưới tình huống sinh ra hậu quả mặc kệ đối phương có bao nhiêu ưu việt bọn họ cũng sẽ không nhúng tay vào.

Nhưng Kim Ân Thánh đến tìm tổ chức Hành Hương nhờ trợ giúp lý do là Phó An Nhiên phé đi con trai hán cũng không có nói qua giấy sinh tử. Nếu lập giấy sinh tử con trai hán có bị giết cũng là chuyện bình thường.

“Kim Ân Thánh người nhất định sẽ bị Hành Hương trừng phạt” Tá Đăng Quang cực kỳ phẫn nộ.

Hành động lúc này của bọn họ mặc kệ là kết quả thế nào thì cũng đã đắc tội với Phó gia.

Hành Hương lần trước bí mật hành động tuy rằng bị Phó An Nhiên làm hỏng nhưng căn bản không có tổn thất gì. Nhưng chỉ vì cái sự tình của Kim Ân Thánh mà họ cùng Phó gia đối đầu thật là mất nhiều hơn được.

Muốn ở lại Hoa Hạ, nếu như đắc tội Phó gia Phó Quân Hoàng thì bọn họ chỉ còn nước phải ra đi.

Phó gia nổi tiếng bao che khuyết điểm.

Tá Đăng Quang thu hồi biểu cảm lạnh lẽo, hít một hơi thật sâu xoay người hướng Phó An Nhiên “Phó tiểu thư chúng tôi lỗi mắng thành thật xin lỗi.”

An Nhiên nhú mày thần sắc khó dò.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 139: An Nhiên thổ lộ thân thế. (Tiếp)

Giống như đêm đen, con người thâm trầm lạnh lùng không chút biểu cảm dừng trên người trên người Tá Đăng Quang.

“Vô dụng”.

An Nhiên vui vẻ.

Tá Đăng Quang đen mặt.

Hắn biết ý Phó Quân Hoàng là gì.

Kim Ân Thánh thế nhưng rất phẫn khích, hắn biết Tá Đăng Quang nói dối, hắn rất là phẫn nộ.

Tá Đăng Quang ở tổ chức Hành Hương chức vụ cũng rất cao, chỉ sau Tiểu Dã Long, nếu hắn trở về nói cái gì với Tiểu Dã Long thì cũng coi như mình xong, nghĩ đến tổ chức Hành Hương trả thù hắn không tự chủ được lưng lạnh toát mồ hôi.

“Tá Đăng Quang người phải biết hiện tại ta và người là đang bị bắt cùng nhau” Kim Ân Thánh hít một hơi trầm giọng nói.

Hiện tại Tá Đăng Quang còn đang suy nghĩ không biết giải thích với Phó Quân Hoàng thế nào lấy đầu ra hỏi quản Kim Ân Thánh.

“Kim Ân Thánh chuyện kia người giám đầu điểm, trở về ta sẽ báo lại với chủ nhân!” tá Đăng Quang oán hận nói” Người đồ vô sỉ làm cho chủ nhân hổ thẹn, hợp tác cùng người chính là một loại sỉ nhục.”

Tá Đăng Quang nói những lời đó với Kim Ân Thánh, không thể nghi ngờ chính là nhục nhã.

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận hướng Tá Đăng Quang mà lao tới.

Tá Đăng Quang sớm đã có chuẩn bị, Kim Ân Thánh lao tới hắn nâng đao chặn, hai người lao vào đánh túi bụi.

Hai người thân thủ gần giống nhau, thắng bại khó phân.

Hai người kia đánh nhau nhưng không ngừng hướng về phía cửa sổ, An Nhiên nhìn đến một màn này thế nhưng chỉ cười, tầm mắt Phó Quân Hoàng toàn bộ dừng trên người An Nhiên hết sức chăm chú khiến cho tổng Chính Hạo khiếp sợ.

Tổng Chính Hạo rất khâm phục An Nhiên, cô thế nhưng có thể khiến cho Phó Quân Hoàng hạ tầm mắt dừng trên người mình, hơn nữa còn hết sức tự nhiên, không thể không nói tâm lý của Phó An Nhiên cũng quá phi thường.

Phanh---

bỗng có tiếng sừng vang lên.

Tả Đằng Quang bỗng nhiên phát hiện bên tai bỗng nóng lên, lập tức tai bị ù, cùng lúc đó là cửa sổ vỡ tan.

Tả Đằng Quang cùng Kim Ân Thánh cùng dùng tay cầm mắt dùng trên người Phó An Nhiên.

An Nhiên như trước dựa trên người Phó Quân Hoàng, cô thể nhưng không có chút khẩn trương, cô giống như nữ vương lãnh diễm cao quý nhìn xuống con kiến.

Trong tay cô đang cầm một khẩu súng lục chế tác tinh xảo cùng xinh đẹp, ánh mắt lạnh nhạt dùng trên người bọn họ

“tiếp tục đánh đi a, đừng có ngừng tôi thấy các ông diễn cũng rất tốt”.

Tả Đằng Quang biểu tình khê biến cũng không cùng Kim Ân Thánh đánh nữa.

Hắn chính là thật muốn trên danh nghĩa cùng Kim Ân Thánh đánh nhau rồi chạy đi, chính hắn biết rõ dù hôm nay thế nào thì hắn cũng phải chết chỉ bằng thử một phen.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Chương 91: Thân phận cha mẹ An Nhiên (1)

Editor: Tiểu Đình Đang

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận “Mày phản bội tao!”

Tổng Chính Hạo nhanh chóng lui về phía sau, biểu cảm lạnh nhạt, “Phản bội ông, từ trước tới giờ tôi và ông còn không cùng một phe.”

“Súc sinh!” Kim Ân Thánh nổi giận mắ, lập tức nâng tay lên muốn đánh Tổng Chính Hạo.

Một chương này Kim Ân Thánh cơ hồ dùng hết toàn lực, trong đầu chỉ còn sự giận dữ, hắn hoàn toàn không chú ý tới lực đánh ra, một chương này nếu đánh trúng Tổng Chính Hạo hắn sẽ chết!

Lí Quang Tú biểu cảm khê biến, hắn nhanh chóng đẩy Tổng Chính Hạo ra, tránh được một chương của Kim Ân Thánh!

Ánh mắt tàn nhẫn của Kim Ân Thánh dừng lại trên người Lí Quang Tú, “Cả mày cũng phản bội tao!”

Hiện tại Lí Quang Tú bị vây trong nỗi khiếp sợ.

Hắn không nghĩ tới sư phụ muốn giết Tổng Chính Hạo, hắn không nghĩ tới sư phụ là người tâm địa độc ác. Trong ấn tượng của hắn, sư phụ tuy rằng luôn luôn nghiêm khắc, nhưng đối với bọn họ đều là từ ái, sư phụ đối xử với bọn họ như con ruột của mình .

Nhưng chỉ vì một nhiệm vụ, chỉ vì bọn họ bị uy hiếp đem người đến đây, sư phụ liền muốn bọn họ chết!

Trên đường đi, Chính Hạo nói cho hắn biết sư phụ không như bọn hắn nghĩ.

Sư phụ tâm địa độc ác.

Các huynh đệ, tỉ muội mắt tích thực ra toàn bộ đều đã chết, chết ở trong tay sư phụ.

Hắn không tin.

Hắn cho rằng Chính Hạo là vì muốn hắn phối hợp nên mới nói như vậy, nhưng hắn muốn nói ra chân tướng, hắn muốn Chính Hạo biết, lời nói của hắn tất cả đều là giả .

Nhưng vừa rồi hắn nhìn thấy gì? Sư phụ đối với việc sư huynh chết cũng không thêm để ý, thậm chí còn ở chỗ này nói mạnh mẽ! Chị của Chính Hạo từ từ hắn không biết sự tình, cho tới khi nghe Chính Hạo nói thì hắn chết lặng.

Hắn vẫn không tin nhưng thấy phản ứng của sư phụ, hắn biết lời nói của Chính Hạo là sự thật.

Sư phụ đã lừa bọn họ.

Lí Quang Tú miệng vẫn còn bị bịt, cũng nói không ra lời, hai tay như trước bị trói sau ở sau lưng.

Bị đẩy ra một bên, Chính Hạo kinh ngạc nhìn Lí Quang Tú, nếu không phải vừa rồi Lí Quang Tú đẩy hắn thì hắn đã chết trong tay Kim Ân Thánh.

“Kim Ân Thánh, ông quả nhiên ác độc.”

Tả Đằng Quang luôn luôn chú ý tới xung quanh, phát hiện có người liền định nhảy ra cửa sổ, An Nhiên đứng ở cửa, tầm mắt dừng ở trên người Tả Đằng Quang, thản nhiên nói:

“Tôi khuyên ông, tốt nhất vẫn là không nên hành động.”

Tả Đằng Quang không phải người ngu, hắn biết nếu không hành động, hắn chỉ có đường chết.

Nơi này khẳng định đã bị bao vây, nhưng dù sao vẫn phải thử.

Nhưng mà hắn vừa mới vọt tới cửa sổ, trong tầm mắt chợt xuất hiện rất nhiều người, trong tay mỗi người đều cầm súng!

Tả Đằng Quang liền xoay người lại hỏi An Nhiên, “Cô định làm cái gì.”

Cô từ từ bước vào phòng, tầm mắt dừng lại trên người Kim Ân Thánh, “Kim tiên sinh, không biết tôi làm gì mà khiến ông muốn giết ta?”

Kim Ân Thánh cũng thấy được những người ở ngoài cửa sổ.

“Tôi không biết cô đang nói cái gì.” Kim Ân Thánh có chết cũng không chịu thừa nhận.

“Thật không?” An Nhiên cũng không ngạc nhiên, sớm biết hắn sẽ nói như vậy, “Như vậy hai người này là ai, ông không biết?”

Kim Ân Thánh nhìn hai người Tổng Chính Hạo cùng Lí Quang Tú nói, “Không biết.”

Lí Quang Tú trong mắt đầy khiếp sợ, hắn không thể tin nhìn Kim Ân Thánh, bởi vì miệng bị bịt, hắn nói không ra lời, chỉ có thể ô ô hô.

Tổng Chính Hạo đi qua, xé băng dính cho hắn, theo sát Lí Quang Tú cùng nhìn Kim Ân Thánh.

An Nhiên dìu Phó Quân Hoàng, để hắn ngồi lên sofa.

Fó Quân Hoàng không có vấn đề gì nhưng do An Nhiên nhìn chăm chăm, hắn chỉ có thể mặt không biểu cảm gì ngồi ở trên sofa nhìn Kim Ân Thánh.

Kim Ân Thánh nhìn Phó Quân Hoàng thời điểm này, đáy lòng đột nhiên cả kinh.

Ngay cả Tả Đằng Quang nhìn thấy sắc mặt Phó Quân Hoàng đáy lòng cũng hoảng hốt, hắn rõ ràng nhận được tin tức nói Phó Quân Hoàng đã bị thương nặng, vì sao bây giờ hắn còn có thể xuất hiện trước mặt bọn họ?

“Ông không biết bọn họ? Vừa rồi tôi rõ ràng nghe được bọn họ kêu ông là sư phụ, ông còn nói bọn họ phản bội ông.” An Nhiên nhếch khóe môi, con ngươi xinh đẹp mang theo tia băng hàn, “Kim Ân Thánh, nếu tôi nói không sai, ông là vì người con trai phế vật nên mới tới tìm tôi?”

“Phó An Nhiên! Đừng cho là hiện tại tao không động được vào mày!”

“Ông thử xem.” Tiếng nói râm thấp gần như máy móc mang theo nồng đậm nguy hiểm, giống như băng hàn tầm mắt dừng trên người Kim Ân Thánh, Phó Quân Hoàng mang biểu cảm âm lãnh dọa người.

Khoảng cách giữa Phó Quân Hoàng và Tả Đằng Quang xa nhất, nhưng đáy lòng cũng không khỏi sợ hãi, Phó Quân Hoàng quả nhiên giống như trong truyền thuyết, chỉ một ánh mắt cũng sẽ làm cho người hoảng sợ, hắn (Phó Quân Hoàng) rốt cuộc đã giết bao nhiêu người, thì trên người hắn mới có sát khí nồng đậm như vậy?

Kim Ân Thánh biểu cảm có chút cứng ngắc, hắn giống như bị một con độc xà theo dõi dõi, mặc dù hắn đem tầm mắt dời đi chỗ khác, nhưng ánh mắt chết người kia vẫn làm cho hắn hô hấp khó khăn.

Fó Quân Hoàng, quả nhiên lợi hại.

Ở một bên khác Tổng Chính Hạo cùng Lí Quang Tú biểu cảm cũng cùng lúc biến đổi, bọn họ hoàn toàn không chịu nổi hơi thở đáng sợ trên người Phó Quân Hoàng.

An Nhiên rất vui vẻ, không nghĩ tới năng lực uy hiếp của lão soái ca lại cường đại như thế.

“Kim Ân Thánh, tôi cùng con trai ông không có sự tình gì, lúc đó có bao nhiêu người chứng kiến, tôi nghĩ ta không cần phải nói, lúc đó có người quay video, ông có thể đi xem, cũng có thể nghe một chút, nhưng video kia khẳng định ông đã xem qua, tôi nghĩ tình huống đến cùng là xảy ra chuyện gì, ông cũng hẳn là rõ ràng minh bạch.”

“Tao không biết mày đang nói cái gì.” Kim Ân Thánh hừ lạnh, hắn không tin Phó An Nhiên dám ở trong này giết hắn.

Trước khi hấn đến Hoa Hạ người trong nhà cũng biết, nếu hấn ở đây trong vòng mười ngày không về, người nhà hấn sẽ tìm đến đại sứ quán, tìm tung tích của hấn, đến lúc đó...

Hừ! Nếu hấn không thể bình an trở về, Phó gia cũng đừng tưởng tốt hơn!

“Ông không biết? Không quan hệ.” An Nhiên cười cười, “Kim Ân Thánh, lúc trước con trai của ông không biết tự lượng sức mình muốn cùng tôi lập giấy sinh tử, mặc dù là lúc đó tôi có thể không chút lưu tình nào giết hấn. Nhưng tôi chỉ là phé đi một chân của hấn, ông nếu biết điều, sẽ không cần tìm đến địa bàn của tôi đến trêu chọc tôi!” An Nhiên an vị ở bên cạnh Phó Quân Hoàng, thân thể của cô dựa vào trên người của hấn, biểu cảm lạnh nhạt.

“Giấy sinh tử?” Đứng ở một bên không nói gì Tá Đẳng Quang nhất thời cả kinh, “Kim Ân Thánh, con trai của ông cùng cô ta lập giấy sinh tử?!”

“Không, là bọn chúng giở thủ đoạn! Con trai của ta làm sao có thể cùng bọn chúng lập giấy sinh tử!”

Tả Đẳng Quang hiện tại tức đến phát điên, bọn họ quả nhiên bị Kim Ân Thánh đùa giỡn!

Tổ chức hành hương của bọn họ không thể can dự vào việc lập giấy sinh tử sự, mặc dù là đối phương là đối thủ một mất một còn, bọn họ cũng sẽ không thể can dự vào. Bản thân bọn họ cũng có nguyên tắc, nếu hai bên tự nguyện lập giấy sinh tử thì xảy ra chuyện gì, bọn họ đều sẽ không nhúng tay.

Nhưng mà, Kim Ân Thánh tìm đến tổ chức của bọn họ nói lý do là Phó An Nhiên phé đi chân con hấn, nhưng hấn không có nói về việc bọn họ lập giấy sinh tử, nên nếu Phó An Nhiên có giết con hấn, đó cũng là chuyện bình thường.

“Kim Ân Thánh, người sẽ bị tổ chức trừng phạt.” Tá Đẳng Quang cực kì phẫn nộ.

Bọn họ lúc này hành động mặc kệ là kết quả thế nào, cũng đã đắc tội với Phó gia.

Lần hành động trước tuy rằng bị Phó An Nhiên làm hỏng, nhưng căn bản không có ảnh hưởng tới căn cứ bọn họ. Nhưng vì sự tình của Kim Ân Thánh, làm cho bọn họ khiêu chiến với Phó gia, tổn thất sẽ rất lớn.

Ở Hoa Hạ, nếu như đắc tội với Phó gia Phó Quân Hoàng, như vậy ngày sau chắc chắn sẽ không có đường sống.

Người Phó gia có tiếng là bao che khuyết điểm.

Tả Đẳng Quang thu hồi biểu cảm phẫn nộ, hấn hít một hơi thật sâu, xoay người sang chỗ khác đối diện với An Nhiên, “Phó tiểu thư, xin lỗi vì chúng tôi đã hành động lỗ mãng.”

An Nhiên nhú mày, thần sắc khó dò.

Ngũ quan không có chút biểu cảm, Phó Quân Hoàng lạnh lùng nhìn Tá Đẳng Quang, “Vô dụng.”

An Nhiên vui vẻ.

Tả Đẳng Quang thì đen mặt.

Hấn hiểu lời nói của Phó Quân Hoàng là có ý gì.

Tả Đẳng Quang có địa vị rất cao, quen với tiểu Dã Long, nếu hấn trở về nói với tiểu Dã Long, như vậy hấn liền... Nghĩ đến việc tổ chức trả thù, lưng trên không tự chủ được bắt đầu ứa ra mồ hôi lạnh.

“Tả Đẳng Quang, người phải biết rằng, hiện tại ta và người cùng một phe.” Kim Ân Thánh hít một hơi thật sâu, trầm giọng nói.

Tả Đẳng Quang hiện tại đang nghĩ tới việc nên giải thích với Phó Quân Hoàng, chẳng có tâm tình đi quản Kim Ân Thánh.

“Kim Ân Thánh, đối với việc người giấu diếm, ta sẽ báo với đại nhân!” Tá Đẳng Quang oán hận nói, “Việc người làm làm cho ta hổ thẹn, ở cùng với người chính là một loại sỉ nhục!”

Lời nói của Tá Đẳng Quang đối với Kim Ân Thánh mà nói, không thể nghi ngờ là điều nhục nhã nhất.

Kim Ân Thánh nhất thời nổi giận, lao về phía Tá Đẳng Quang!

Tả Đẳng Quang đã sớm có phòng bị, đợi Kim Ân Thánh nhào tới, hấn nâng đao lên đánh, nhất thời hai người đánh túi bụi!

Thân thủ hai người thoạt nhìn không sai biệt lắm, khó phân thắng bại.

Thân ảnh hai người không ngừng hướng tới cửa sổ sát đất, An Nhiên nở nụ cười lạnh, tầm mắt Phó Quân Hoàng toàn bộ đều dừng ở trên người An Nhiên, bộ dáng hết sức chăm chú, khiến Tổng Chính Hạo táng đảm kinh hồn*.

*Táng đảm kinh hồn: Hoảng sợ, mất hết tinh thần.

Tổng Chính Hạo rất bội phục Phó An Nhiên, cô vậy mà có thể ở bên cạnh Phó Quân Hoàng, còn có thể biểu hiện như thế tự nhiên, không thể không nói, tâm lý của Phó An Nhiên không giống người thường.

Phanh ——

Một tiếng súng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 141: Chương 91: Thân phận cha mẹ An Nhiên (2)

Editor: Tiểu Đình Đang

Tả Đằng Quang phát hiện bên tai nóng lên, sau đó nghe thấy một âm thanh ù tai, tiếng cửa sổ sắt đất vỡ vụn!

Tả Đằng Quang cùng Kim Ân Thánh trong lúc nhất thời dừng tay, nhìn người ngồi trên sofa.

An Nhiên như trước dựa vào người Phó Quân Hoàng, cô giống như nữ vương, lãnh diễm cao quý.

Trong tay cầm một khẩu súng lục tinh xảo, ánh mắt nhàn nhạt dừng ở trên người bọn họ, “Tiếp tục đánh, đừng có ngừng, ta thấy được các người diễn rất tốt.”

Biểu cảm Tả Đằng Quang biến đổi, nhưng lại chưa nhiều bằng Kim Ân Thánh.

Hắn muốn cùng Kim Ân Thánh đánh nhau sau đó chạy, hắn đã suy nghĩ rõ ràng, mặc kệ hắn nghĩ ra cách gì, đều sẽ chết, không bằng xông vào một phen thử xem.

Nhưng là không nghĩ tới, Phó An Nhiên liếc mắt một cái liền thấy rõ bọn họ đang tính toán làm cái gì.

“Phó tiểu thư, ta nghĩ cô không có...” Tả Đằng Quang lui đến vị trí an toàn, nói với An Nhiên.

“Không, tôi biết ông vừa rồi là có ý gì.” An Nhiên cười, “Chính là Tả Đằng Quang, ông nghĩ ra lý do không khỏi có chút rất giả.” Hành hương hội không điều tra Kim Ân Thánh mà đáp ứng hợp tác với hắn sao? Hừ, nói cho tiểu hài tử ba tuổi nghe, nó cũng sẽ không tin tưởng.

Kim Ân Thánh tìm tới hành hương, hành hương chắc chắn sẽ phái người điều tra sự tình, ngay cả cái kia video cũng là cô để cho hành hương biết.

Nhưng mà vừa rồi Tả Đằng Quang nói cái gì? Bọn họ không biết chuyện lập giấy sinh tử? Lừa quỷ!

Tả Đằng Quang biểu cảm khế biến, Kim Ân Thánh biểu cảm cũng đồng dạng khó coi, video kia hắn chưa có xem qua, hắn nghe Kim Mẫn Tích nói, liền đi điều tra Phó An Nhiên.

Nhưng làm cho hắn ngạc nhiên là, tin tức về Phó An Nhiên, hắn vậy mà tra không ra chút tin tức hữu dụng nào, cũng đúng lúc này, Hoa Hạ đột nhiên xảy ra vụ giết người hàng loạt, hắn biết những người đó là do hành hương nhân giết.

Lúc đó hắn vẫn chưa nghĩ nhiều, liền trực tiếp tìm tới Tiểu Dã Long.

Bởi vậy, Kim Ân Thánh đúng là không biết chuyện lập giấy sinh tử.

“Đến, chúng ta trước ngồi xuống chậm rãi nói.” An Nhiên cười tự nhiên, “Tả Đằng tiên sinh, ta muốn biết các người đang có âm mưu gì?”

Vừa mới ngồi xuống Tả Đằng Quang biểu cảm liền căng thẳng, “Ta không rõ Phó tiểu thư đang nói cái gì.”

“Lại không rõ sao?” An Nhiên bắt đầu đi lác đầu, “Nhưng là mấy chuyện này không phải là do tổ chức hành hương sao? Tả đằng tiên sinh, ông nếu không nói thật, sẽ rất hối hận đó.” Lời nói cuối cùng, thanh âm phóng rất nhẹ.

Tả Đằng Quang cười nhạo, chỉ cần đại nhân không có việc gì, hắn có thể có cái gì hối hận?

An Nhiên thấy hắn không cho là đúng, cười cười, sau đó nhẹ nhàng vỗ tay, bóng dáng màu đen đi đến, trong tay hắn cầm một cái điện thoại.

Hắc y hán tử đem điện thoại đặt ở trước mặt Tả Đằng Quang, sau đó cung kính lui ra.

Tả Đăng Quang im lặng, nhưng mà lúc này điện thoại đang gọi video trò chuyện, mà người ở bên kia điện thoại làm cho hắn biểu cảm đột biến.

“Ba ba, ba hiện tại có bận không? Có nhớ con hay không, con thì rất nhớ ba ba.” Bên kia điện thoại là một cậu bé năm sáu tuổi quả đầu dưa hấu, thoát nhìn cực kì đáng yêu nhu thuận, cái miệng nhỏ hồng nhuận nói, “Ba ba, con nhớ ba, ba chừng nào thì về nhà.”

Thanh âm Tá Đăng Quang giống như bị chặn ở yết hầu không thông, hắn ngẩng đầu, khiếp sợ nhìn An Nhiên.

“Lượng, con hiện tại ở đâu? Ở cùng ai?”

Video bên kia tiêu bảo bôi nghiêng đầu, có chút không hiểu nhìn Tá Đăng Quang, “Con cùng mẹ ở nhà, trong nhà có thật nhiều thức thức, bọn họ đều nói là bằng hữu của ba ba, bọn họ mang thật nhiều đồ ăn cùng đồ chơi.”

Nói đến lễ vật, tiểu gia hóa đem điện thoại buông xuống, chạy đến một bên, cũng không lâu lắm, tiểu gia hóa cầm một cái hộp thật lớn chạy tới.

“Ba ba, đây là quà thức thức tặng cho con.”

Thức thức trong miệng tiểu gia hóa cũng xuất hiện trong video, Tá Đăng Quang không biết hắn.

“Lượng lượng, con gọi mẹ tới đây mẹ, ba có lời muốn nói với mẹ.” Tá Đăng Quang sắc mặt đều thay đổi, nhưng hắn nỗ lực để cho mình trông thật bình thường.

“Vâng.” Nói xong, video bên kia liền tối đen, đợi một lúc mới có ánh sáng, bên kia điện thoại là một người phụ nữ vẻ mặt ôn hoà.

“Chồng, những người này là bằng hữu của anh à.”

Tá Đăng Quang cười cười, “Đúng vậy.” Hắn biết, Phó An Nhiên chính là cảnh cáo hắn.

Những “bằng hữu” này hiện tại có thể đối tốt với gia đình hắn, giống như bằng hữu thông thường đối đãi, nhưng là chỉ cần cô ra lệnh một tiếng, bọn họ liền biến thành tử thần.

“Bây giờ anh có chút việc phải làm.”

“Được. Nhưng anh cần nghỉ ngơi, sắc mặt nhìn không tốt lắm.” Nói xong, bên kia liền kết thúc video.

Đợi bên kia tắt hẳn hắn mới để điện thoại xuống, Tá Đăng Quang mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía An Nhiên, chính là lúc này đây, con người của hắn liền suy sụp.

Người nhà hắn không an toàn.

Vợ hắn luôn cho rằng hắn làm ở công ty, thường xuyên xuất ngoại đi công tác, hắn đã đem hắn người nhà bảo hộ rất tốt, ngay cả Tiểu Dã Long cũng không biết người nhà hắn tồn tại, nhưng Phó An Nhiên lại tra được bọn họ, thậm chí còn cho người tới nhà hắn.

Hắn biết vì sao vợ hắn vui vẻ như vậy, bởi vì kết hôn lâu như vậy rồi, hắn chưa từng có bằng hữu đến chơi.

Hắn đang sợ, sợ đến lúc Cừu gia biết bọn họ tồn tại, sợ vì hắn mà liên lụy đến bọn họ bọn.

Nhưng mà không nghĩ tới, mới mấy ngày ngắn ngủn đã bị Phó An Nhiên tra được.

Phó An Nhiên, Phó gia tiểu thư, Phó gia An Nhiên, quả nhiên lợi hại.

“Ngươi muốn ta làm cái gì?” Tá Đăng Quang bình tĩnh nhìn An Nhiên.

“Nói với ta, các ngươi đang tìm cái gì.” An Nhiên như trước đùa bỡn, biểu cảm lạnh nhạt.

Tá Đăng Quang nhìn Phó An Nhiên, “Nếu ta nói cho ngươi...”

“Sợ người nhà bị giết, ta biết. Chỉ cần ngươi phối hợp với ta.”

“Mặc dù ta nói thật, ngươi cũng không nhất định tin tưởng ta.” Tá Đăng Quang biểu cảm có chút quái dị.

“Ngươi không ngại nói xem.” An Nhiên ý bảo hắn tiếp tục nói tiếp.

“Ta cũng không rõ ràng Tiểu Dã Long đến cùng đang tìm cái gì, danh sách đó ngươi khẳng định cũng đã thấy. Tiểu Dã Long giao cho bọn ta đem những đồ đó về, nhưng là cuối cùng một cái cũng không thể mang về. Chúng ta đã từng vụng trộm ắp núp tiến vào mật thất, cũng không có tìm được thứ Tiểu Dã Long nói.”

“Các ngươi không biết hắn đang tìm cái gì, như vậy các ngươi tìm thế nào?” An Nhiên rất hiếu kỳ, một người trong đầu không biết gì về vật cần tìm thì tìm kiểu gì? Hiện tại chỉ cần một cái CT không phải cái gì cũng thấy được sao? Nếu bọn chúng không biết, như vậy mỗi năm một lần vào kiểm tra sao

không có người đi ra?

“Tôi không biết.” Tá Đẳng Quang lắc đầu.

Hắn thật sự không biết. Tiểu Dã Long nhìn như tín nhiệm hắn, nhưng về chuyện này Tiểu Dã Long không có nói cho hắn biết, thậm chí ngay cả hắn hỏi, Tiểu Dã Long cũng chỉ nói qua loa.

Phó Quân Hoàng về mặt có chút quái dị, hắn nhẹ nhàng ôm chặt An Nhiên.

An Nhiên mỉm cười nhìn hắn, cảm giác Phó Quân Hoàng có điểm quái dị, An Nhiên nhủ vậy, trực tiếp ngồi xuống sofa, cởi áo khoác của Phó Quân Hoàng ra.

Bệnh nhân nên có chút tự giác, không có chuyện gì chạy lung tung làm cái gì?

Phó Quân Hoàng tùy ý để An Nhiên trừng hắn, biểu cảm thoạt nhìn rất nhu thuận.

Nhưng mà cũng đúng lúc này, Kim Ân Thánh đột nhiên đoạt lấy súng của Tá Đẳng Quang, chĩa súng về phía An Nhiên!

Chỉ có bắt lấy nòng, hắn mới có thể sống sót đi ra!

Phanh!

Liên tục vài tiếng súng vang lên, cánh tay cùng với hai chân Kim Ân Thánh đồng thời trúng đạn!

Vệ sĩ ở bên ngoài cũng không phải chỉ để trang trí. Phía trước cửa sổ đã bị An Nhiên bắn nát, bởi vậy đối với bọn họ mà nói, phía trước không có gì che chắn, rất dễ hành động.

Kim Ân Thánh ngã xuống đất, thân thể bắt đầu run rẩy.

An Nhiên chặc chặc ra tiếng, mâu quang lạnh nhạt dừng trên người Kim Ân Thánh, “Kim Ân Thánh, ngươi không biết suy nghĩ sao?”

Biểu cảm Tá Đẳng Quang khi bị cướp súng rất là khó coi, hắn đây là bị Kim Ân Thánh trêu đùa!

“Tá Đẳng tiên sinh, tôi nghĩ ông không để ý đến việc đi làm khách ở chỗ tôi.” An Nhiên dời tầm mắt khỏi Kim Ân Thánh, nhìn Tá Đẳng Quang.

“Ngươi định nhốt ta?”

“Làm sao có thể? Tôi muốn mời Tá Đẳng tiên sinh tới chỗ tôi làm khách, mặc kệ nói như thế nào, ông là khách, tôi đương nhiên phải chiêu đãi ông.” Ý tại ngôn ngoại*, tôi mặc kệ ông nói cái gì, ông vẫn phải đến đó chịu trừng phạt.

*Ý tại ngôn ngoại: Ý không ở trong lời, chỉ lời nói có ý nghĩa sâu xa, phải hiểu rộng ra, không nên chỉ hiểu theo nghĩa đen của nó.

Tá Đẳng Quang kinh sợ, nhưng trong đầu chợt nghĩ đến vợ và con trai, hắn nắm chặt hai đấm, “Ta nghĩ, Phó tiểu thư hẳn không phải là loại người vô tín.”

An Nhiên mỉm cười “Ta nghĩ Tá Đẳng tiên sinh cũng không muốn nhìn thấy người nhà mình bị giết.”

“Ta sẽ không chạy.”

“Như vậy là tốt.” An Nhiên cười, nhìn Tá Đẳng Quang bị người của nàng mang đi.

Mà lúc này, Kim Ân Thánh nằm trên mặt đất ngay cả khí lực để kêu lên cũng không có.

Lí Quang Tú đã được Tổng Chính Hạo cõng tới, hắn muốn nâng Kim Ân Thánh dậy, mặc kệ nói như thế nào, Kim Ân Thánh cũng có công dậy đỡ hắn.

Nhưng hắn vừa mới bước được bước đầu tiên, liền thấy được ánh mắt ác độc của Kim Ân Thánh, sợ tới mức hắn không tự chủ được mà rút lui một bước.

“Kim Ân Thánh, ngươi nói ta nên xử lý ngươi như thế nào?” An Nhiên lạnh lùng cười, nhưng nàng còn chưa kịp nghe được câu trả lời, hắn đã ngắt vì mất máu quá nhiều.

“Đ dẫn đi.” An Nhiên vẫy tay, hai vệ sĩ đứng ở cửa sổ sát đất đi vào kéo Kim Ân Thánh đi.

“Tiểu thư, còn hai người này thì sao?” Hắc y hán từ chỉ vào Tổng Chính Hạo cùng với Lí Quang Tú hỏi An Nhiên.

An Nhiên lúc này mới nhớ tới trong phòng còn có hai người khác.

“Các ngươi định làm như thế nào?” Hai người này là cô nhi, Tổng Chính Hạo đối với Kim Ân Thánh là hận, bất quá hắn có thể ở bên Kim Ân Thánh ẩn nhẫn nhiều năm như vậy, không thể không nói, đứa nhỏ này rất lợi hại, nhưng đáng tiếc, người như vậy, nàng không cần.

“Tôi... Tôi muốn đi theo cô.” Trải qua đêm nay, Tổng Chính Hạo đã thấy được năng lực của Phó An Nhiên, hẳn tin tưởng, chỉ cần đi theo cô, hẳn có thể được những gì hẳn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Chương 91: Thân phận cha mẹ An Nhiên (3)

Editor: Tiểu Đình Đang

“Không được.” An Nhiên còn chưa có mở miệng, Phó Quân Hoàng đã từ chối.

Tổng Chính Hạo nóng nảy, “Tôi, tôi biết mấy người đang nghĩ cái gì, tôi thề, tôi sẽ không phản bội của mấy người, tôi...”

An Nhiên cười xua tay, “Đừng vội. Ý của hẳn là cho người đi theo hẳn, người không thích hợp đi theo bên người ta.”

Tổng Chính Hạo sừng sốt, đi theo Phó Quân Hoàng? Hẳn?

Lí Quang Tú cả người đều sững sờ tại chỗ, đêm nay chuyện đã xảy ra với hẳn mà nói, đúng là xung kích quá lớn, hẳn không bao giờ có thể nghĩ được những chuyện này sẽ xảy ra.

“Phó tiểu thư, cái kia Quang Tú hẳn...” Quang tú cùng hẳn đều là cô nhi, trước kia hẳn còn có một tỷ tỷ, nhưng là sau này, tỷ tỷ hẳn đã chết, tình cảm hẳn cùng Quang Tú là tốt nhất, kia bây giờ hẳn khẳng định không thể trở về cây gậy quốc, không biết Quang Tú có tính toán gì không.

“Tôi muốn chính hẳn quyết định, không phải để chúng ta quyết định. Tôi cho hẳn hai ngày. Hẳn có thể cùng với người, hoặc là, ta có thể đưa hẳn trở về cây gậy quốc.”

“Cám ơn Phó tiểu thư!” Nói xong, Tổng Chính Hạo kéo Lí Quang Tú đi.

An Nhiên xóc quần áo Phó Quân Hoàng lên, không nhìn thấy vết máu, nàng mới thở phào nhẹ nhõm.

“Không đau.” Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên, đem nàng ôm trong lòng hẳn, hẳn tựa hồ rất thích việc này, đem cả người nàng đều đặt ở trong lòng hẳn.

An Nhiên cũng dựa vào trong lòng hẳn bất động, “Chàng có phải biết chút thông tin gì không?” Nàng thấy lúc Tá Đằng Quang nói Tiểu Dã Long tìm gì đó, lão soái ca về mặt có chút không đúng.

“Còn chưa có điều tra rõ ràng.” Cho nên, hẳn cũng không dám nói thêm cái gì.

An Nhiên đột nhiên ở trong lòng hẳn đứng dậy, Phó Quân Hoàng sừng sốt, ngốc manh hỏi, “Như thế nào?”

An Nhiên cười, hơi hơi ngẩng đầu, cúi xuống hôn lên cằm hẳn, “Lão soái ca, lão soái ca, mọi việc chàng làm luôn luôn hoàn hảo.”

Phó Quân Hoàng biểu cảm ngẩn ngơ, cơ thể không tự chủ được liền hướng về phía An Nhiên, trong mắt đều là bộ dáng của nàng, hẳn ngọt ngào ôm chặt nàng, gục đầu xuống hôn nàng.

Chính là chuồn chuồn lướt nước một cái hôn, con người tối đen tràn đầy vui mừng.

Bảo bối chủ động hôn hẳn.

“Lão soái ca.” An Nhiên chui vào trong lòng hẳn, thanh âm nghe qua có chút buồn.

“Ân?” Ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà đùa bốn khuôn mặt nàng, mâu quang mềm mại.

“Còn không tính nói với ta sao?”

Phó Quân Hoàng cứng đờ, “Bảo bối...”

“Ta biết chàng còn phải sửa sang lại, chàng còn không biết nên nói với ta thế nào, không sai, ta có thể chờ. Nhưng là, chàng cần phải đáp ứng một yêu cầu.”

“Được.” Hẳn một tay đặt lên người, về mặt nghiêm nghị.

Nhìn biểu cảm nghiêm túc của Phó Quân Hoàng, An Nhiên thở dài, nằng hơi hơi động người, Phó Quân Hoàng sợ nằng ngã xuống, vội vàng đỡ nằng.

An Nhiên nghiêng người, hai tay đặt bên hông của hắn, dè dặt cẩn trọng tránh miệng vết thương.

“Ta không nghĩ sẽ đi điều tra lí do chàng bị thương, có thể để cho chàng điên cuồng như vậy, chuyện đó khẳng định rất quan trọng? Ta cũng sẽ không hỏi cái gì, thời điểm đến, chàng sẽ nói với ta, đúng không?”

Phó Quân Hoàng không chút do dự gật đầu.

“Lão soái ca, ta không quan tâm chuyện kia cùng ta có liên quan gì hay không,” An Nhiên nói xong, tầm mắt buông xuống.

Nàng không nhìn ánh mắt Phó Quân Hoàng, hắn ở trước mặt nàng chưa bao giờ biết che dấu, lúc nàng nói đến đáp án kia, ánh mắt hắn hốt hoảng, hắn bởi vì sợ nằng đoán đúng mà hốt hoảng.

Lúc này đây, nàng không muốn nghĩ gì nữa.

Trong lòng nàng luôn có một thanh âm nói cho nàng, không cần hỏi nhiều, không cần nghĩ nhiều, chỉ cần tín nhiệm hắn, còn lại thế nào đều được.

Như vậy, nàng liền lựa chọn tín nhiệm hắn.

Chính là, những lời cần nói nàng đã nói ra, bằng không, ngày sau hắn lại vì mấy thứ này bị thương, như vậy nàng không biết bản thân sẽ có loại phản ứng gì.

Cơ thể Phó Quân Hoàng hơi hơi run lên một chút.

“Quân Hoàng,” Tiếng nói mang hương vị lưu luyến.

“Àn?” Phó Quân Hoàng thân mình run lên, tiếng nói có chút khàn khàn.

“Ta thích chàng.”

Phó Quân Hoàng toàn thân đều cứng lại, hắn muốn nói cái gì đó, nhưng là trong cổ họng giống như có cái gì đó chặn không thể phát ra âm thanh.

Tựa vào người Phó Quân Hoàng, An Nhiên có thể cảm giác được sự biến chuyển của hắn, trong lòng nàng buồn cười, đáy lòng cũng là một mảnh mềm mại.

“Ta biết chàng muốn nói cái gì,” An Nhiên tiếng nói trung mang theo nụ cười, “Quân Hoàng, ta chưa từng quá quan tâm đến một người, ngoại trừ mẹ của ta, ta chưa bao giờ nghĩ tới, sẽ có một ngày, ta sẽ nằm trong lòng một người, sau đó nói cho hắn, ta thích hắn,” An Nhiên nói thật thông thả, khuôn mặt của nàng chôn trong lòng Phó Quân Hoàng, bởi vậy hắn không thể nhìn thấy biểu cảm của An Nhiên.

Lúc này An Nhiên đang suy nghĩ nên không chú ý tới Phó Quân Hoàng, lúc nàng nhắc đến mẹ, cơ thể Phó Quân Hoàng cứng nhắc.

Bàn tay ôm nàng bắt giác buộc chặt, hắn trầm giọng nói, “Nàng là của ta.” Chỉ có thể là hắn.

“Lão soái ca, chàng nghe không hiểu ta đang thổ lộ với chàng sao?” Đáy lòng An Nhiên thở dài, nhưng là càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, nàng đây là như thế nào, thế nào lại nói những lời buồn nôn như vậy?

Phó Quân Hoàng coi chuyện nàng nói là đương nhiên, “Nàng vốn nên thích ta.”

Phó Quân Hoàng nghĩ đây là điều đương nhiên?

An Nhiên ngạc nhiên một lúc, sau đó liền ngã vào trong lòng Phó Quân Hoàng cười, “Đúng, đúng, ta vốn nên là thích chàng, ha ha, vốn nên là thích chàng.”

Phó Quân Hoàng mày hơi hơi nhíu lên, hắn ôm nàng trong lòng thật cẩn thận, để ngừa nàng cười quá mức ngã xuống sàn.

Chẳng lẽ bảo bối không phải từ lần đầu gặp đã thích hắn sao? Hắn từ lần đầu gặp liền thích bảo bối.

Ở một bên khác.

Đè Kim Ân Thánh trên xe, đột nhiên một tiếng phá vang lên, xe chạy trên đường bị trượt bánh, lái xe nhanh chóng điều khiển xe, trên đường cái đã bắt đầu có tuyết đọng.

Mất thấy xe sắp đổ xuống sông, liền nhanh chóng phanh lại.

Bốn người nhanh chóng xuống xe, nhưng bọn hắn vừa mới mở cửa xe, vài tiếng vang đồng thời vang lên, nhất thời không kịp phản ứng người chết nằm la liệt.

Ở một chiếc xe khác nhảy xuống mấy người áo đen, bọn họ nhanh chóng đem Kim Ân Thánh chuyển vào trong xe

Thời điểm Kim Ân Thánh tỉnh lại, phát hiện bản thân đang nằm trên bàn mổ, trước mắt là bức tường trắng muốt, rất nhiều thứ nhưng hắn không thấy rõ, nhưng hắn biết có người đang phẫu thuật cho hắn.

“Không nên động, chúng ta đang gấp viên đạn ra.” Giọng lạnh nhạt thốt lên.

Kim Ân Thánh nhất thời sửng sốt, lập tức kích động hỏi, “Ta đang ở đâu?”

Bác sĩ không nghĩ hắn tỉnh nhanh như vậy, ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, bất quá vẫn nói, “Bệnh viện.”

Kim Ân Thánh nở nụ cười, hắn biết đang được cấp cứu, nhưng lại không biết ai đã cứu hắn, nhưng chỉ cần hắn trở lại cây gậy quốc, hắn nhất định sẽ khiến Phó gia chịu thảm bại!

Phó An Nhiên, hắn nhất định sẽ giết chết nàng!

“Chắc chắn, ngươi là gan đủ lớn, ngay cả Phó tiểu thư cũng dám giết.” Âm thanh trầm ghẹo truyền đến.

Mới vừa rồi bởi vì Kim Ân Thánh quá mức kích động, bất giác đem câu nói cuối nói ra, bởi vậy, toàn bộ phòng giải phẫu đều là nghe thấy hắn nói cái gì.

Bác sĩ nói là người đang cầm dao phẫu thuật, Kim Ân Thánh nghe được rành mạch, hắn xoay người muốn đứng dậy, lúc này hắn mới phát hiện, tứ chi của hắn đều bị cố định lại, hắn không thể động đậy.

Đột nhiên, ánh đèn phẫu thuật chiếu trước mắt, “A, ngươi đừng động, bên trên nói, chúng ta chỉ được để lại cho ngươi một quả thận, nếu ngươi còn động, ta không chắc là mình sẽ không cắt nhầm tìm đâu, vậy coi như không tốt, ngươi thấy đúng không?”

Hắn cũng không có chạy đi, nhưng mà không biết rơi vào tay ai, hắn tuy rằng bị đánh thuốc tê, nhưng thuốc tê cũng không có hiệu quả.

Hắn có thể cảm giác được rõ ràng có cái gì đang đâm trên bụng hắn, hắn thậm chí còn có thể nghe được âm thanh thịt bị tách ra...

Đột nhiên, một trận đau nhức nhất thời truyền đến!

Hắn thống khổ không thôi lớn tiếng kêu kêu lên, mồ hôi lạnh trong nháy mắt che kín toàn thân.

“Ai nha, quên tiêm cho hắn thuốc tê.” Thanh âm không có chút xin lỗi nhất thời vang lên.

“Không đúng, thuốc tê ta đã tiêm, ta đã thử đánh tay và chân, hắn cũng không có cảm giác mà?” Thanh âm nghi hoặc vang lên.

Thẳng đến khi Kim Ân Thánh đau đến chết ngất đi, bác sĩ chủ trị trừng mắt hai hộ sĩ.

Hai gã hộ sĩ lè lưỡi, biểu cảm chuyện đó là điều đương nhiên, “Ai bảo hắn không có chuyện gì tìm đến cái chết?”

“Khi dễ nhân gia bảo bối nhưng còn muốn báo ứng.”

...

An Nhiên đưa Phó Quân Hoàng đến bệnh viện.

An Nhiên vì Phó Quân Hoàng sửa sang lại hết thảy, Ngân Sói cũng khắp khiêng gối cửa vào được.

“Lão soái ca, ngươi trước nghỉ ngơi một lát, ta đi ra ngoài mua bữa sáng, không cho ngươi động đậy.” An Nhiên liền đứng ở cửa, dặn Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng phối hợp gật đầu, vẫy tay nàng, “Đi đường cẩn thận.”

“Ừ.”

Trước khi đi An Nhiên còn hỏi Hạ Ngân Sói muốn ăn cái gì, điều này làm Ngân Sói bất ngờ, vội vàng lắc đầu, nói ăn cái gì đều được.

Đối với hắn mà nói, quân chủ mua cho hắn cái gì ăn đều được, chỉ cần có thể ăn được, hắn đều sẽ ăn. Ở Vô Xá, ai có thể có đãi ngộ này? Quân chủ tự mình mua bữa sáng cùng bữa tối cho.

Phó Quân Hoàng luôn luôn mỉm cười nhìn An Nhiên rời đi.

Đợi đến khi An Nhiên đi ra ngoài, Ngân Sói mới vừa rồi trở lại phòng bệnh, vẻ mặt hắn thoát nhìn cũng không giống hàng ngày.

“Huấn luyện viên, vừa mới có tin tức.” Ngân Sói do dự nói, bộ dáng thoát nhìn không tiện mở miệng.

“Nói.”

“Thí nghiệm hiệu quả cũng không tốt.”

Phó Quân Hoàng nhíu mày, “Sở hữu hàng mẫu đều thử qua sao?”

“Đều thử qua. Toàn bộ đều thất bại.” Ngân Sói biểu cảm thoát nhìn rất ngưng trọng, “Còn có một việc.”

“Nói.”

“Có một người tự xưng là cha mẹ của tiểu thư, hiện tại đang ở đây để tuyên bố tìm người.”

Phó Quân Hoàng sắc mặt trong nháy mắt trầm xuống.

“Huấn luyện viên, chúng ta phải làm thế nào...?” Ngân Sói hỏi rất dè dặt cẩn trọng, lúc này sắc mặt huấn luyện viên quả thực chính là âm trầm dọa người.

“Giết!” Không có chút do dự, ngữ điệu lạnh lẽo tuyên án sinh tử của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Chương 92: Hấn giết cha mẹ của nàng!

Editor: Tiểu Đình Đang

Đến ngày thứ ba, Phó Quân Hoàng xuất viện, đi cùng hấn còn có Ngân Sói.

Ngân Sói còn phải ở lại bệnh viện vài ngày nhưng hấn muốn xuất viện sớm vì nhóm chiến hữu trào phúng, trêu chọc, thật sự là làm cho hấn chịu không nổi, có thể xuất viện sớm một ngày, hấn tuyệt đối không thể lãng phí một phút đồng hồ nào nữa!

Cấp trên cho hai người được nghỉ mười ngày, nhưng mà hiện tại vừa mới nghỉ được bốn ngày, bọn họ còn có sáu ngày nghỉ: chuyện này đối với Ngân Sói mà nói đúng là cực kì quý giá.

Ngân Sói nhìn Phó Quân Hoàng mặc thường phục liền vui tươi hơn hồ tiêu sái, An Nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, cười hỏi, “Lão soái ca, có muốn đi chơi không?”

Mùa đông trời rất nhanh tối.

Phó Quân Hoàng nhìn người trên đường cũng không nhiều, dắt tay nàng, con người tối đen dừng ở trên người của nàng, “Về nhà.”

“Ta đây kêu...”

Cuối cùng cũng không có nói hết câu, Phó Quân Hoàng cũng đã nắm tay nàng chậm rãi đi về phía trước.

“Lão soái ca?” An Nhiên ngạc nhiên nhìn Phó Quân Hoàng, nàng đi sau hấn một bước, đi sau lưng hấn, hấn giống như một bức điêu khắc.

“Đi nhanh một chút.” Hấn cúi xuống nhìn bước chân, nàng đứng im tại chỗ, hấn để tay nàng vào trong túi áo của hấn, khóe môi cong lên.

An Nhiên trong nháy mắt sững sờ, nhưng rất nhanh liền bật cười.

“Chúng ta cùng đi.”

Tuyết liên tục rơi, ven đường bồn hoa lí tích phủ một lớp tuyết dày, tuyết trắng xóa cả bầu trời, rất là đẹp mắt.

“Bảo bối...” Hấn nắm tay nàng, tay để ở trong túi áo nhẹ nhàng vuốt ve.

“Àn?” Lúc này An Nhiên giống như tiểu cô nương, dựa vào ở nam nhân mình yêu, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt.

“Chúng ta cứ như vậy đi.” Cứ như vậy gần bó làm bạn, luôn luôn đi cùng nhau, không có người khác, không có người nhảy ra nhận là cha mẹ, không có bất luận kẻ nào, cũng chỉ có hai bọn họ.

An Nhiên có chút không hiểu rõ ý tứ của Phó Quân Hoàng, nhưng đáy lòng cảm thấy vài phần không minh bạch, nhưng loại cảm giác này nói không nên

lời.

Thấy An Nhiên không nói chuyện, Phó Quân Hoàng nghiêng đầu nhìn, con người tối đen bình tĩnh đứng trên người An Nhiên, “Không có người khác, chỉ có hai chúng ta.”

“Hào.” Không có người khác, chỉ có bọn họ.

Con người tối đen như có thêm tinh thần, ánh mắt cười cong cong, bộ dáng đơn thuần kia khiến tâm An Nhiên nhất thời mềm mại.

Hai người gần bó kề cận bên nhau ở trên đường, hai người giống như đôi tình lữ.

Khoảng cách không xa có một chiếc xe màu đen luôn luôn đi phía sau, ở chỗ ngồi là lão quân gia, lão gia tử bảo hấn đến đón thiếu gia cùng tiểu thư về nhà dùng cơm, nhưng đợi đến khi trời đổ mây đen, hai người đều không muốn lên xe, hấn cũng không ngốc mà đi quấy rầy hai vợ chồng son, hấn thật đúng là...

Không biết nên làm gì bây giờ.

Một bên khác.

Tiếng đập cửa nhẹ nhàng vang lên.

“Vào đi.” Người ngồi ở trước bàn làm việc thanh đạm nói.

Đẩy cửa vào là một thanh niên đội tơ vàng, thoát nhìn cực kì nghiêm túc.

“Chủ tịch, bên kia có động tĩnh.”

“Ừ?” Người nọ buông bút máy trong tay ra, ngẩng đầu nhìn Trương Tuấn.

“Quả nhiên giống như chủ tịch lường trước, hấn đã giết hai người kia.”

Nhẹ nhàng chậm chạp cười, thông thả nói, “Hấn a, không hổ là đứa nhỏ ta thích nhất, đáng tiếc, không phải con trai ta.”

“Chủ tịch, bước tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?”

“Tiếp tục nhìn chăm chăm.” Nói xong, một lần nữa cầm lấy bút máy.

“Hấn đã bắt đầu điều tra hai người kia, nếu đến lúc đó tra được chúng ta, chỉ sợ...” Trương Tuấn lời còn chưa dứt, nhưng hấn biết chủ tịch có thể nghe ý tứ trong câu nói của hấn.

Chủ tịch ngẩng đầu lên, khiến băn khoăn của Trương Tuấn có lời giải khi ông ta nói, “Yên tâm đi, hấn tra không ra chúng ta.” Bởi vì, hấn căn bản là sẽ không hỏi, việc hấn phải làm chính là giết hai người kia.

Trương Tuấn có chút không rõ chân tướng, trong lòng còn là có chút băn khoăn, đó là! Hấn cùng Phó Quân Hoàng đấu nhiều năm như vậy, năng lực của Phó Quân Hoàng như thế nào, hấn biết rất rõ, nếu Phó Quân Hoàng muốn tra hỏi, làm sao có thể không tra ra bọn họ?

“Đi xuống đi.” Chủ tịch hiện tại hiển nhiên không muốn cùng hấn nói thêm cái gì, phất phất tay cho hấn đi xuống.

Trương Tuấn gật đầu, hướng chủ tịch khom người đi ra, xoay người liền đi.

Nhưng mà tay hấn vừa mới nắm chốt cửa, chủ tịch liền gọi hấn lại.

“Đợi chút.”

Trương Tuấn xoay người lại.

“Thí nghiệm thế nào rồi?”

“Vẫn đang theo tiến độ.”

Sắc mặt chủ tịch trong nháy mắt lạnh lẽo, tay nắm bút máy cũng dần dần nắm chặt.

“Làm cho bọn họ đẩy nhanh tiến độ, thời gian.”

“Vâng.”

Sắc trời càng ngày càng tối, người đi bộ trên đường cũng càng ngày càng ít.

Mà lúc này, thanh âm một trận đánh nhau đột nhiên truyền đến.

Nhìn vào trong hẻm, có hai người đang đánh nhau.

“Kiều Từ Du, ngươi tốt nhất không cần ở đây dây dưa không rõ, bằng không, ta sẽ không hạ thủ lưu tình!” Cố ý đè thấp tiếng nói mang một chút phần nộ.

Kiều Từ Du lạnh lùng đứng một bên, khóe môi có vết máu, mâu quang băng hàn, “Vậy xem ai có thể còn sống đi ra ngoài.”

Biểu cảm nam tử nháy mắt biến đổi, chỉ thấy Kiều Từ Du trên tay đang cầm một khẩu súng!

SHIT! Kiều Từ Du đúng là nữ nhân điên!

“Nguyên Phi, ngươi dám lừa gạt ta, sẽ vì giết ngươi để lấy lại công đạo!” Kiều Từ Du mâu quang lạnh như băng, tròng mắt trắng thượng che kín tơ máu.

Nguyên Phi vẻ mặt tức giận nhìn Kiều Từ Du, lúc đó hần quả thực là điên rồi mới chịu đáp ứng người kia đi trừ chọc nữ nhân điên này, tuy rằng công phu trên giường của nàng rất kỹ thuật, nhưng nữ nhân này thích thích Diêm Từ Diệp đến điên rồi.

“Kiều Từ Du, ngươi đừng quên, ngươi tự treo lên giường của ta.” Sườn mặt của Nguyên Phi cùng Diêm Từ Diệp rất giống nhau, nàng bị mê hoặc.

Phanh ——

Tiếng vang cắt qua bầu trời đêm yên tĩnh.

Nguyên Phi biểu cảm kinh biến, may mắn hần sớm có phòng bị, bằng không, hiện tại hần xác định đã chết.

“Kiều Từ Du, ngươi đúng là nữ nhân điên!”

Không sai, nàng là người điên, Diêm ca ca không tin nàng, hiện tại Diêm ca ca dùng đôi mắt lạnh như băng nhìn nàng, sẽ không bao coi nàng là em gái nữa.

“Ta muốn giết ngươi, giết ngươi Diêm ca ca liền tha thứ cho ta, đều là ngươi sai, đều là ngươi sai!” Kiều Từ Du hiển nhiên đã bị vây bởi trạng thái điên cuồng, nàng không chút do dự nổ súng về phía Nguyên Phi!

Đáy lòng Nguyên Phi là nỗi sợ, hần không thể tiếp tục ở cùng nữ nhân điên này tiêu hao sức lực, bằng không hần sẽ chết.

“Chính ngươi mới là kẻ giờ thù đoạn.” Kiều Từ Du này không thể giết, bằng không về sau hần diễn xướng thế nào?

Nguyên Phi lắc mình rồi đi dưới ánh mắt tức giận của Kiều Từ Du.

“Nguyên Phi!” Nàng nhất định sẽ giết hần! Giết hần!

Ầm một tiếng!

Nguyên Phi vút bộ âu phục ra xa, mặt tức giận lái xe đến chỗ hẹn, hai tay đập lên bàn, ánh mắt gắt gao trừng người mang mặt nạ màu bạc.

“Như thế nào?” Môi mông mê người nhẹ nhàng nói.

“Như thế nào? Ngươi còn hỏi ta như thế nào? Ngươi xem ngươi bảo ta trừ chọc kẻ điên? Bởi vì ngươi, ta sắp bị cô ta làm điên rồi!” Nguyên Phi trực tiếp giơ chân lên với hần, “Ngươi nói rất đơn giản! Bất quá chỉ là một cái Tần môn, sao không giải quyết cho xong? Ngươi cần gì phải lâu la như vậy?”

Mâu quang mặt nạ bạc nhìn Nguyên Phi, bị con ngươi tối đen kia nhìn hần không tự chủ được rói lên.

“Kia cái gì, ta nói cho ngươi, ngươi mặc dù nhìn ta như vậy cũng vô dụng, ta, ta... Ta hiện tại rất tức giận! Rất tức giận!” Cả người Nguyên Phi liền giãn nảy lên.

“Vậy đi xuống đi.”

“Nga.” Đối với loại người này không tức giận mới đáng sợ nhất, hần cúi đầu xuống, yên lặng tránh đi, nhưng mà hần vừa mới đi đến cửa, nháy mắt cảm thấy không đúng, “Không đúng! Ngươi đừng tưởng nói sang chuyện khác mà ta quên! Ngươi để cho ta giết Kiều Từ Du, hiện tại ta nhìn thấy nàng ta liền rợn lòng.”

“Rợn lòng, vậy đem lòng người chôn đi.” Khó được lúc mặt nạ nói đùa với Nguyên Phi.

Biểu cảm Nguyên Phi đột ngột cả kinh, “Ta chỉ biết, ta chỉ biết ngươi đã sớm nhìn ta không vừa mắt, muốn giải quyết ta, ngươi xem ngươi thật là nhẫn tâm, ngươi đối với Tần Lam cuồng dại như vậy, thế nào lại tuyệt tình với ta?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 144: Chương 92: Hắn sẽ giết cha mẹ của nàng! (1)

Editor: Tiểu Đình Đang

Nhìn nam nhân mặt nạ khỏe môi độ cong chột cứng đờ, Nguyên Phi biết bản thân đã nói sai, hắn muốn mở miệng giải thích vài câu, nhưng mà còn chưa kịp giải thích, nam nhân mặt nạ đã phóng ánh nhìn âm lãnh, một câu nói cũng không nói, hắn trực tiếp bỏ chạy.

Mặc kệ thế nào, bảo vệ tính mạng vẫn là quan trọng nhất.

Hiện tại lão đại, thật sự rất đáng sợ.

Đầu óc hắn quả thực là có vấn đề rồi nên mới nói đến Tần Lam.

Cửa thư phòng bật mở, Lại Tư bước chân không tự chủ được lùi về phía sau một bước, chủ tử hiện tại, rất nguy hiểm.

Đối với việc Nguyên Phi nói Tần Lam cùng chủ tử có sự tình, Lại Tư cũng không rõ ràng, thời điểm hắn đi theo chủ tử, Tần Lam cũng đã chết rồi, chủ tử cũng không có nói tới Tần Lam.

Chẳng lẽ chủ tử cùng Tần Lam từng có chuyện gì sao?

“Đi ra ngoài.” Bỗng nhiên, thư phòng vang lên thanh âm trầm thấp của nam nhân mặt nạ.

Lại Tư không dám ở lâu, hướng về phía nam nhân mặt nạ khom người rời đi. Chỉ là lúc đóng cửa thư phòng, Lại Tư vẫn nắm chặt chốt cửa không rời, hắn khép chặt cửa phòng, lẳng lặng xuất thần.

Sau một lát, con người Lại Tư dần dần trở nên thâm trầm, nhìn vào cánh cửa khép chặt, Lại Tư xoay người xuống lầu, hắn hiện tại cũng nên đi làm việc.

Mà lúc này trong thư phòng.

Nam nhân mặt nạ giống như đang nhớ lại kí ức, tựa vào ghế, con người khép hờ, hai tay đặt ở trên bụng.

— Chi bằng người mà muốn vọng tưởng đến ta? Cút!

— Muốn Tần Lam ta có rất nhiều người, người tính là cái gì?

Giọng nói lạnh lùng cao ngạo vang lên trong đầu, ánh mắt làm cho hắn run sợ cũng không ngừng hiện lên trong đầu.

Đúng vậy, có rất nhiều người muốn có nàng, nhưng cuối cùng hắn mới là người chiếm được Tần Lam, chỉ có hắn chiếm được Tần Lam.

— Lão bản, có chuyện.

— Cái gì?

— Tần Lam đã chết.

Về mặt của hắn trong nháy mắt vụn vỡ!

Hắn đã bao lâu, không nghĩ tới nàng?

Trong thư phòng yên tĩnh cực kỳ.

Hắn cầm trong tay một cái bút, hắn nhẹ nhàng ấn mặt trên cái bút, một thanh âm lạnh lùng chột vang lên.

“Thế nào? Đem quyền lực nắm trong tay cảm giác như thế nào? Hiện tại người đã sở hữu hết thảy, như vậy ta phải chết?”

“Không, không, gia, ta làm sao có thể giết ngài? Ngài là người mà ta yêu quý nhất ta.”

“Cút!”

Hắn tựa hồ lại thấy được vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng hiện lên trong lúc tức giận.

Tần Lam vĩnh viễn đều không biết, thời điểm nàng tức giận, biểu cảm có bao nhiêu tuyệt diệu, hẳn thích vẻ đẹp khi tức giận của nàng, giống như, giống như... A đúng rồi, giống như Phó An Nhiên, giống nhau lắm cho hẳn động tâm.

Trừ bỏ Tần Lam có thể cho hẳn cảm giác như vậy, đó là Phó An Nhiên.

Lại nghĩ đến tư liệu điều tra về Phó An Nhiên, thái độ của Diêm Tử Diệp đối với Phó An Nhiên rất khác thường, hẳn không thể không hoài nghi thân phận của Phó An Nhiên.

Tiếng đập cửa vang lên, khiến cho nam nhân mặt nạ ngừng hồi tưởng.

“Vào.”

Đẩy cửa tiến vào là một người phụ nữ, là người có kỹ thuật giả dạng xuất sắc, tóc ngắn lưu loát, bộ mặt không có chút biểu cảm.

“Chủ tử, đã tra được.” Nói xong, cô cầm trong tay báo cáo giao đến trước mặt chủ nhân.

Nam nhân mặt nạ mở báo cáo ra, nhìn vào kết luận cuối cùng, động tác của nam nhân mặt nạ đột nhiên cứng đờ.

Nữ nhân tiếp tục nói, “Bọn họ dùng kỹ thuật tiên tiến nhất, kiểm tra bốn lần, vẫn chưa phát sinh dị thường. Hơn nữa với trình độ tương tự, cao tới chín chín phần trăm, trong đó còn có một lần đạt tới trăm phần trăm. Tần Lam, là thật.”

Lời nói của người phụ nữ giống như trầm trọng mòng, liên tiếp đánh vào ngực nam nhân mặt nạ.

Nắm chặt báo cáo trong tay, trong nháy mắt không chịu nổi.

Nữ tử giống như không nhìn thấy vẻ mặt của hắn, tiếp tục nói, “Nhưng, phía dưới điều tra nói, Tần Lam này có chút quái dị, nàng chưa bao giờ ra khỏi Tần trạch, chỉ chấp nhận Diêm Tử Diệp, về mặt cùng động tác trước kia cũng khác nhau rất lớn, cảm giác giống như một... Đứa nhỏ.”

“Đứa nhỏ?”

“Đúng vậy.” Nữ tử tiếp tục nói, “Mới đầu Diêm Tử Diệp đối xử với người nọ rất tốt, nhưng là sau này không biết đã xảy ra sự tình gì, Diêm Tử Diệp bỗng chốc không còn quan tâm nàng. Hơn nữa, Diêm Tử Diệp cũng không có cho nàng tiến vào phòng ngủ chính của hắn ở Tần trạch.”

Trái tim mới vừa nhảy kịch liệt bỗng chốc liền trở lại bình thường.

Nam nhân mặt nạ xem báo cáo trong tay, khóe môi nhếch lên.

“Tần Lam là thật.” Hắn giống như đang lăm lăm bầu bầu cái gì đó, “Đã là thật, như vậy liền cướp về đi. Mặc kệ, nàng hiện tại là bộ dáng gì.” Nàng là của hắn, hiện tại mặc kệ nàng có bộ dáng gì, hắn đều bắt về, để cho nàng ở bên người hắn.

Nữ tử trước mặt tựa hồ đã đoán được lời nói của nam nhân mặt nạ, nàng gật đầu, “Đã phân phó người.” Chủ tử đối với Tần Lam là chấp nhất, hiện tại chỉ có nàng biết việc này, bằng không chủ tử sẽ không để cho nàng đi điều tra.

Mặt nạ nam nở nụ cười, cười là như vậy tuyệt mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiêu Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 145: Chương 92: Hắn sẽ giết cha mẹ của nàng! (2)

Editor: Tiểu Đình Đang

Linh hồn trong người Phó An Nhiên chính là của Tần Lam, hẳn muốn có nó, chỉ có như vậy, Tần Lam mới hoàn chỉnh, mới có thể chân chính là người mà hắn yêu.

Thời điểm An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng trở lại Phó gia, trời đã tối đen, mọi người đang ngồi ở bàn ăn chờ bọn họ cùng dùng cơm, nhất thời toàn bộ đều phớt tầm mắt về bàn tay đang nắm lấy nhau của họ.

“Toàn gia nhân đều chờ các người, các người bây giờ nhìn có ra thể thống gì không?” Phó lão gia từ chà chà quả trứng trong tay, trừng bọn họ.

An Nhiên cười tủm tỉm muốn nói tay ra Phó Quân Hoàng lại càng nắm chặt hơn, khó khăn lắm mới rút được tay ra, lại bị Phó Quân Hoàng kéo lại, biểu cảm rất tự nhiên, cho đó là điều đương nhiên.

Mọi người thấy Phó Quân Hoàng hành động như thế, mày không khỏi nhủ lên, tiểu tử này định ngả bài?

“Tú ân ái từ , các người không hiểu sao?” Đồng dạng ngồi ở trước bàn ăn chờ bọn hắn chờ trước ngực thiếp phía sau lưng Phó Quân Nghị chặc chặc nói.

Nhưng mà hắn vừa dứt lời, liền nghênh đón một loạt ánh mắt lạnh như băng.

Một ánh mắt là đến từ mẫu thân đại nhân Từ Tĩnh Ngưng, còn một ánh mắt khác đến từ anh của hắn.

“Quân Nghị, ta nói con, cái gì nên nói, cái gì không nên nói, con đã lớn như vậy, còn không biết sao?” Lão gia tử khoan thai nhìn Phó Quân Nghị một cái.

“Quân Nghị, người lớn như vậy, mà vẫn không hiểu chuyện?”

“Bản thân tìm không thấy bạn gái cũng không cần đi nguyên rửa anh mình.” Từ Tĩnh Ngưng trực tiếp hừ lạnh.

An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng cái gì cũng không nói, chính là yên tĩnh xem Phó Quân Nghị, nhưng mà chính là dù ánh mắt yên tĩnh, cũng khiến Phó Quân Nghị cả người rét run.

“Đi rửa tay chân rồi tới dùng cơm.” Từ Tĩnh Ngưng muốn đưa An Nhiên đi, nhưng mà nàng vừa mới vươn tay, Phó Quân Hoàng đã nắm tay An Nhiên đi tới toilet, thậm chí đi được một đoạn, còn liếc mắt với Từ Tĩnh Ngưng một cái.

Cái liếc mắt này khiến Từ Tĩnh Ngưng nở nụ cười, đứa nhỏ này là đang cảnh cáo nàng?

Nàng buồn cười rồi quay đầu đi xem chồng cùng với đứa nhỏ, “Đứa nhỏ này có tính chiếm hữu thật lớn!”

“Hắc, các người liền mặc kệ hắn đi, kính nhi viễn chi*, đến lúc đó chờ bọn hắn có đứa nhỏ, nhìn xem hắn có muốn chúng ta chạm vào hay không.” Phó Quân Nghị cần nhàn lạnh run nói.

*Kính nhi viễn chi: Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mĩa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó.

Nhưng mà hắn còn không có lên mặt đủ, cái ót của hắn liền hung hăng bị đánh một cái.

Phó Văn Thắng trừng mắt, “Người đứa nhỏ này, nói cái gì vậy?”

Phó Quân Nghị còn chưa kịp cãi lại, chỉ thấy Phó lão gia tử cầm quai trượng, trực tiếp đánh Phó Văn Thắng, trầm giọng nói:

“Nói qua bao nhiêu lần, không được đánh vào đầu đứa nhỏ, đánh choáng váng thì làm sao bây giờ?”

Từ Tĩnh Ngưng cả người đều sững sờ tại chỗ, lập tức liền cười ha ha.

Phó gia đã thật lâu không có “Hài hòa” như thế.

Bởi vậy An Nhiên cùng Phó Quân Hoàng lúc đi ra toilet, nhìn Từ Tĩnh Ngưng cười nghiêng cả ghế.

“Mẹ, người làm sao vậy?” An Nhiên đi đến phía trước Từ Tĩnh Ngưng, ngạc nhiên hỏi.

Từ Tĩnh Ngưng thân là tiểu thư cao quý, cử chỉ luôn thỏa đáng, trừ lúc thấy bà khóc, thật đúng là chưa thấy bà cười ... Vui vẻ như thế.

Từ Tĩnh Ngưng đi đến chỗ tiểu bảo bối nhà mình, lau khóe mắt vì cười quá độ mà chảy ra nước mắt, rồi sau đó nhìn Phó Quân Hoàng, ôm chặt lấy An Nhiên, tiếp tục cười.

“Ba người đánh tiểu đệ, sau đó lão gia tử đánh ba người, con không biết lúc đó có bao nhiêu buồn cười đâu.” Nói xong, Từ Tĩnh Ngưng cả người đều ôm An Nhiên, cười ngã vào trong lòng nàng.

Từ Tĩnh Ngưng cười như điên cuồng còn ba người kia thì bất động, tám mắt bọn họ toàn bộ đều dừng trên người kẻ không ngừng tán ra hơi thở rét lạnh.

Chỉ thấy bóng dáng băng hàn đó bước nhanh về phía trước, không chút thương tiếc nào đem Từ Tĩnh Ngưng kéo ra khỏi An Nhiên, toàn thân đều tán ra hơi thở khiếp người.

“Đù.” Nhân tiện một tay ôm lấy An Nhiên, con người tối đen dừng trên người Từ Tĩnh Ngưng.

Từ Tĩnh Ngưng bỗng chốc liền cười không nổi, khóe môi cười đều cương cứng ở bên môi.

“Mẹ biết cái gì là vui quá hóa buồn rồi đúng không?” Phó Quân Nghị ở một bên tiếp tục lên mặt.

Phanh ——

Cái ót lại bị một cái tát.

“Có ai nói chuyện với mẹ mình như vậy sao?”

Phanh ——

Một quả côn trực tiếp đánh vào lưng Phó Văn Thắng.

“Nói nguoi bao nhiêu lần, không được đánh vào đầu đứa nhỏ!”

Từ Tĩnh Ngưng biểu cảm ngưng lại vài giây, lập tức lại phá phá lên cười.

An Nhiên cũng cảm thấy buồn cười.

Phó Quân Hoàng tầm mắt luôn dừng trên người An Nhiên, chuyên chú khiến cho lão gia từ cảm thấy quái dị thật.

“Mẹ, đừng cười, mau dùng cơm đi.”

Từ Tĩnh Ngưng còn chưa có kịp kéo An Nhiên, Phó Quân Hoàng đã trước nàng một bước, nhìn như thô bạo kì thực rất dịu dàng lôi kéo Từ Tĩnh Ngưng tới chỗ ngồi của bà.

Lạnh mặt, tiếng nói có chút cứng ngắt, “Ăn cơm.”

Khóe môi cong lên, đáy mắt cũng là một mảnh mềm mại, “Được, ăn cơm.”

An bày xong Từ Tĩnh Ngưng, Phó Quân Hoàng đi đến bên An Nhiên, tiếp tục lôi kéo tay nàng.

Lão gia từ nhìn không được, “Xú tiểu tử, nguoi không cần ăn cơm.” Ăn cơm còn nắm tay, đây là muốn làm gì?

Phó Quân Hoàng lúc này mới nói tay An Nhiên ra, hần trăm mặc không nói gấp thức ăn, bóc tôm, đem thịt tôm đặt vào trong chén của An Nhiên, cảm thấy không sai biệt lắm, mới cầm lấy bát đĩa của mình, bắt đầu dùng cơm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chương 92: Anh sẽ giết ba mẹ ruột của cô! (3)

Editor: Norah

Đối với tình huống như vậy, người nhà họ Phó đã không còn lấy làm lạ nữa, từ nhỏ Phó Quân Hoàng đã thích cưng chiều cô nhóc kia, tình cảm anh dành cho cô sâu đậm đến đâu, có lẽ ngay cả chính anh cũng không biết.

“Sau này tên nhóc con nên thông minh lên chút, sao gần đây lúc nào cũng bị thương vậy hả? Đừng nghĩ rằng con lợi hại bao nhiêu, bất luận con lợi hại như thế nào, thân thể con đều là từ máu và thịt.” Ông cụ đang ăn cơm thì đột nhiên mở miệng.

Thân thể Phó Quân Hoàng bất giác đứng thẳng lên: “Dạ.”

“Sau này con coi như là người có gia đình rồi, khi xông về phía trước thì cũng nên suy nghĩ cho con bé An Nhiên kia nữa.” Cụ Phó nói xong lời này thì cái gì cũng không nói nữa mà tiếp tục ăn cơm.

Về mặt Phó Quân Hoàng ngạc nhiên, sau đó ánh mắt ngơ ngẩn dừng trên người An Nhiên.

“Ông cụ nói rất đúng, sau này lúc anh xông về phía trước thì nên suy nghĩ cho người nhà, suy nghĩ cho bọn em, nếu như anh xảy ra chuyện thì bọn em phải làm sao?” An Nhiên gấp thịt tôm trong bát của mình rồi chấm một ít nước canh, sau đó cho vào trong bát của Phó Quân Hoàng.

Nhìn thịt tôm trong bát, khóe môi của Phó Quân Hoàng cong lên: “Ừ, được.”

Sau khi ăn cơm xong, Phó Quân Hoàng trực tiếp nắm tay An Nhiên quay về phòng của bọn họ.

Thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng cùng nhau đi vào phòng ngủ, cụ Phó thấy mà trừng mắt nhìn thẳng.

“Con xem đi, nhìn xem thể này còn ra thể thống gì nữa? Đây là còn chưa kết hôn, nếu mà kết hôn rồi thì không biết như thế nào?”

“Ba, con thấy người rất vui vẻ, không cần làm tiếp công phu thể hiện mặt ngoài nữa.” Từ Tĩnh Ngưng không chút khách khí vạch trần ông cụ nhà mình.

Về mặt cụ Phó hơi cứng lại, nhìn Phó Quân Nghị thì lại thấy buồn cười.

Ở nhà, người hiểu rõ anh hai nhất là ông nội, nếu nói ông thật sự tức giận thì điều đó thật sự dọa người.

“Con nói này, có nên quyết định hôn sự của bọn nó không? Cho dù nói thế nào thì hiện tại đứa nhỏ An Nhiên này chính là con gái trên danh nghĩa của Quân Hoàng, mặc dù chúng ta đều biết giữa hai người bọn nó không có quan hệ huyết thống, nhưng người ngoài cũng không xem như vậy.” Từ Tĩnh Ngưng ngồi trên ghế sofa, lông mày bất giác nhíu lại.

“Nhà họ Phó ta muốn làm chuyện gì, còn phải thuyết tam đạo tứ với người khác (*)? Tĩnh Ngưng, ba biết con có thể xử lý tốt chuyện này, nếu con đã có kế hoạch rồi thì không cần nói những lời vô ích nữa.” Cụ Phó uống một ngụm trà lại, giọng nói hờ hững.

(*) Thuyết tam đạo tứ: nói chuyện linh tinh, góp ý bậy bạ.

Phải nói là về việc bày mưu lược thì đúng là không có mấy người có thể so với người con dâu này của ông.

Thoạt nhìn thì Từ Tĩnh Ngưng có vẻ nhu nhu nhược nhược nhưng bà chính là nữ cường nhân nổi danh trong giới kinh doanh.

Từ Tĩnh Ngưng nở nụ cười: “Vậy thì ông cụ giao chuyện này vào tay con rồi.” Mấy ngày nữa chính là lễ trưởng thành của An Nhiên rồi, ở lễ trưởng thành của cô sẽ tuyên bố thực ra cô là con gái nuôi do bà nhận nuôi, không phải là được rồi sao?

“Đến lúc đó không được làm loạn.” Phó Văn Thắng không yên lòng nhìn Từ Tĩnh Ngưng.

Phải nói Từ Tĩnh Ngưng ở giới kinh doanh tuyệt đối là một nữ cường nhân, nhưng mà trong việc khác thì thật đúng là không nhất định có thể làm được.

“Sao em có thể làm loạn? Đến lúc đó mọi người cứ chờ xem.”

“Mọi người không tìm anh hai bàn bạc chuyện này sao?” Phó Quân Nghị vẫn luôn ở một bên lắng nghe cảm thấy vô cùng thần kì, đây chính là chuyện liên quan đến cả đời của anh hai mà.

“Nói với nó?” Từ Tĩnh Ngưng nhíu mày: “Chỉ cần là chuyện về con bé An Nhiên, nó sẽ có điều gì không muốn sao? Yên tâm đi, anh hai con nhất định sẽ giờ hai tay đồng ý.”

“Nhưng mà chuyện muốn đính hôn cho bọn nó, vẫn là không cần nói với nó, miễn cho nó chờ không được thì lại muốn đi đính hôn vào ngày mai.” Vẫn là ông cụ có tính toán trước.

Phó Quân Nghị cũng nghĩ như vậy. Lúc bình thường thì anh hai nhà anh tuyệt đối là một sự tồn tại to lớn, thế nhưng chỉ cần hồ ly vừa xuất hiện thì cả người anh đều không đứng, trong nháy mắt từ to lớn biến thành đứa nhỏ ngốc nghếch.

Lúc đối mặt với chuyện của An Nhiên, anh hai nhà anh từ trước tới nay đều không thông minh.

Sáng sớm ngày hôm sau, Phó Quân Hoàng liền bị Từ Tĩnh Ngưng xuống từ trước lời kéo đi siêu thị mua nguyên liệu nấu ăn, nói cho hay là muốn làm một bữa cơm trưa phong phú, nhân tiện mua một ít đồ tết.

An Nhiên khó có được một ngày ngủ như thế này, cô là bị tiếng điện thoại đánh thức.

Cầm điện thoại di động qua, lúc nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình điện thoại thì An Nhiên thức dậy, nghe điện thoại.

“Quân chủ, việc gấp.” Đầu bên kia là giọng nói của Thanh Lượng.

“Nói.”

“Chúng tôi tìm được hai người.”

“Hửm? Có chuyện gì thì nói thẳng ra, đừng ấp úng nữa.” Phong Lượng như thế này đúng là cực kỳ hiếm thấy.

“Lúc hai người này tới tìm chúng tôi thì gần như sắp tắt thở rồi, vừa mới được cứu sống lại.” Phong Lượng hít một hơi thật sâu: “Câu đầu tiên bọn họ nói sau khi tỉnh lại, nói chính là tìm Phó An Nhiên, sau đó, bọn họ tự xưng là ba mẹ ruột của quân chủ.”

“Cậu nói cái gì?” Trong đầu An Nhiên có chút trống rỗng, nhẹ giọng dò hỏi.

“Bọn họ nói là ba mẹ ruột của quân chủ.”

“Trông chừng bọn họ, tôi đến ngay.”

Trước khi An Nhiên ra ngoài, đầu tiên cô nói với ông cụ một tiếng, nói trước giữa trưa sẽ quay về, ông cụ khoát tay với cô, cũng không nói gì.

Hai người kia, Phong Lượng cũng không đưa bọn họ đến Vô Xá mà đưa bọn họ đến Phúc Mãn Lâu.

An Nhiên vừa bước vào Phúc Mãn Lâu thì nhân viên bàn lễ tân đã báo cáo cho Tần Vũ Triết đang ngồi trong phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Chương 92: Anh sẽ giết ba mẹ ruột của cô! (4)

Lúc Tần Vũ Triết nhận được tin tức, trước tiên chạy xuống dưới.

“Gia, người tới đây làm gì vậy? Có phải người nhớ con không? Đúng không?” Anh hí hóp đôi mắt nhỏ của chính mình, cố gắng tỏ vẻ dễ thương.

An Nhiên xiết chặt lồng mày nhìn anh: “Bản Đôn, ba mẹ ruột của tôi là ai?” Cô không tin anh chưa từng điều tra qua chuyện này.

Tần Vũ Triết hơi ngừng lại: “Ba mẹ ruột? Của thân thể này?” Bất giác sờ sờ đầu mình: “Cái kia, không phải con không cố gắng, thật sự là không biết điều tra như thế nào, không biết bắt đầu từ đâu, trong những thông tin người cho đó, con đều không tra được.”

An Nhiên không nói thêm gì nữa, nhìn anh một lúc lâu sau mới nói: “Bây giờ có người tự xưng là ba mẹ của tôi tìm tới đây.”

Mắt Tần Vũ Triết tròn thật lớn: “Thật hay giả vậy?”

“Bây giờ đang ở trong quán rượu của cậu.” An Nhiên thở dài: “Bây giờ cậu lập tức đi điều tra hai người trong phòng 504, tôi tin tưởng cậu có thể nói cho tôi biết trong thời gian ngắn nhất.” Nói xong, An Nhiên liền đi thang máy lên lầu.

Nhìn thấy An Nhiên đi rồi, Tần Vũ Triết vẫn còn sững sờ bỗng nhiên giậm chân.

Ba mẹ ruột của gia tìm tới? Đây không phải là chuyện vớ vẩn sao? Cậu phải đi điều tra rõ ràng, rốt cuộc đây là chuyện gì vậy chứ?

Lúc An Nhiên đẩy cửa gian phòng ra rồi đi vào trong, Phong Lượng và Lãnh Hạo đều ngồi trên sofa ở một bên, mà người đàn ông và phụ nữ trung niên vẫn còn ngồi trên giường, thoạt nhìn bọn họ như là bị thương nặng, vẻ mặt vô cùng nhợt nhạt.

“Quân chủ.” Nhìn thấy An Nhiên đi vào, Lãnh Hạo và Phong Lượng cùng đứng dậy, hơi khom người với An Nhiên.

An Nhiên khoát tay, cô đi đến bên giường, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng dừng trên người hai người: “Hai người tên là gì?”

Hai người vẻ mặt nhợt nhạt lúc nhìn thấy An Nhiên thì vẻ mặt đều ngẩn ra, sau khi nhìn thoáng qua lẫn nhau thì người đàn ông trung niên kia mới trả lời: “Tôi tên là Vu Đào, cô ấy là vợ của tôi, Lâm Nhụy.”

Thoạt nhìn hai người đều là người thành thật, chỉ là người thành thật chất phác như vậy sao có thể chạy ra từ trong mưa bom bão đạn? Hai người này cũng không đơn giản.

“Các người là ai?” An Nhiên tiếp tục hỏi.

“Hả?” Vu Đào không ngờ An Nhiên sẽ hỏi như vậy, hơi ngỡ ngàng.

“Nói cho tôi biết, các người là ai, ai phải các người tới, mục đích của các người là gì.” An Nhiên trực tiếp ngồi xuống ghế sofa ở phía sau người, mà Phong Lượng và Lãnh Hạo đều cùng lúc đứng ở phía sau cô.

“Tôi... tôi không biết cô đang nói gì, chúng tôi, chúng tôi chẳng qua là tới tìm con của chúng tôi.” Vẻ mặt Lâm Nhụy trắng bệch: “Chúng tôi chẳng qua là đến tìm con của mình.” Bà lặp lại một câu nói như vậy.

An Nhiên cười cười: “Hả? Con của bà tên gì? Cô ta trông như thế nào? Hả?”

“Lúc thất lạc nó thì nó vẫn còn rất nhỏ, tôi không biết bộ dáng bây giờ của nó, tôi không biết bộ dáng bây giờ của nó...” Lâm Nhụy nhìn có vẻ hơi không bình thường.

Vu Đào hoảng loạn, ông ôm lấy Lâm Nhụy, không ngừng vỗ nhẹ bà: “Không sao, không sao, chúng ta có thể tiếp tục tìm, không sao đâu.”

An Nhiên thay đổi tư thế, tiếp tục hỏi: “Người sau lưng các người là ai?” An Nhiên hỏi.

“Tôi thật sự không biết cô đang nói gì.” Vu Đào nhìn An Nhiên, trên vẻ mặt không nhìn ra được một chút sơ hở nào, mà ngay cả ánh mắt đều không có

lay động.

An Nhiên nở nụ cười: “Nếu như trước tiên tôi không điều tra qua lời nói của các người, có lẽ tôi cũng sẽ bị kỹ thuật diễn xuất của các người lừa gạt.”

Vu Đào và Lâm Nhụy đều sững sốt.

“Các người nói xem, nếu tôi trực tiếp giao các người cho hình cảnh quốc tế thì sẽ thế nào nhỉ?”

“Cô muốn làm cái gì?” Về mặt Vu Đào lập tức thay đổi, thế nhưng sắc mặt ông vẫn trắng bệch như trước, chỉ là Lâm Nhụy nhìn có vẻ vẫn như trước.

“Chỉ cần ông nói cho tôi biết người đứng sau các người là ai là được, tôi sẽ không gây khó dễ cho các người.” An Nhiên rất tò mò, dường như có người để cho bọn họ đến giả dạng ba mẹ ruột của cô, người biết Phó An Nhiên không phải con ruột nhà họ Phó thật đúng là không nhiều.

“Tôi không biết cô đang nói gì.” Vu Đào dđienddn lieqiudonnn dời ánh mắt đến trên người vợ của mình, ông vẫn vồ về bà như trước, còn nhỏ giọng trấn an bà.

An Nhiên nhú mày, lúc cô đang muốn nói gì đó thì Tần Vũ Triết thở hỏn hển đẩy cửa ra, đem tư liệu trong tay giao cho An Nhiên.

“Gia, đây là thứ người muốn.”

Đây là lần đầu tiên Phong Lượng nhìn thấy Tần Vũ Triết, anh có ấn tượng với Tần Vũ Triết, tiếng tăm của anh ta đúng là rất lớn, nhưng mà anh lại không biết từ lúc nào mà quân chủ thông đồng với Tần Vũ Triết, Tần Vũ Triết cũng không dễ dàng chung sống giống như biểu hiện bên ngoài của anh ta như vậy.

Không thể không nói, khả năng thu thập tin tức của Tần Vũ Triết càng ngày càng lợi hại rồi, này chẳng qua chỉ mới nửa giờ ngắn ngủi, toàn bộ tư liệu của Vu Đào và Lâm Nhụy đều đã ở trong tay cô rồi.

“Xem ra, đúng là các người có một đứa con, đúng là đã thất lạc.” An Nhiên tâm tắc thành tiếng: “Sau sự việc đó, vợ của ông liền...” An Nhiên chưa nói câu tiếp theo, nhưng mà về mặt của Vu Đào đã trở nên kỳ quặc.

Ông không ngờ vậy mà Bàn gia cũng là người của Phó An Nhiên.

“Vu Đào, Phó An Nhiên tôi làm người như thế nào, chắc chắn ông đều đã nghe nói qua, chỉ cần ông nói cho tôi biết người sau lưng ông là ai, tôi nhất định sẽ thả các người, còn có thể đảm bảo một đời của các người không có lo âu.

“Tôi không biết.” Vu Đào thờ dãi: “Rốt cuộc người đó là ai thì tôi không biết, mỗi lần chúng tôi liên lạc đều là qua điện thoại, chúng tôi cũng từng tra địa chỉ của điện thoại bên kia, nhưng chưa từng tra được, rõ ràng người bên kia cũng là cao thủ.”

“Hà? Anh ta bảo các người làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 148: Chương 92: Anh sẽ giết ba mẹ ruột của cô! (5)

“Chính là để cho chúng tôi tìm một cô gái khắp nơi, ban đầu cũng không nói là ai, chính là để cho chúng tôi tìm, sau đó anh ta nói cho chúng tôi biết tên, Phó An Nhiên chính là người chúng tôi muốn tìm, vốn dĩ chúng tôi tìm được rồi, chỉ là không ngờ...”

“Không ngờ đúng lúc đó các người bị đuổi giết?” An Nhiên vui vẻ, cô không sai biệt lắm biết người đuổi giết bọn họ là ai rồi.

Xem ra lão soái ca nhanh hơn cô một bước rồi.

Sắc mặt Vu Đào hơi đổi: “Mặc dù chúng tôi chưa từng gặp qua người đó, nhưng mà tình cờ có một lần lúc tôi nghe điện thoại nghe thấy có người gọi anh ta là Bí thư Trương.”

“Hà?” Bí thư Trương sao, đúng thật là có nhiều người có xưng hô này: “Yên tâm đi, tôi nhất định sẽ cho người điều trị tốt cho vợ ông, bây giờ các người có thể tiếp tục dưỡng thương ở đây, bây giờ cũng có thể đi, người đuổi giết các người sẽ không xuất hiện nữa.”

“Là cô...”

“Không phải. Nếu người đuổi giết các người là người của tôi thì bây giờ tôi đã không ngồi ở đây tán gẫu với ông rồi.” An Nhiên cười cười: “Từ trước đến nay da.nlze.qu.ydo/nn Phó An Nhiên tôi đều là một người hết lòng tuân thủ lời hứa, ông đã nói cho tôi mọi thứ ông biết, vậy thì dĩ nhiên tôi sẽ thả ông đi.”

Lâm Nhụy vẫn rúc ở trong ngực của Vu Đào đang nói nhỏ gì đó, chỉ là đang nói thì bà khóc đi ra ngoài.

Vu Đào ôm chặt bà, vỗ về bà từng cái từng cái một, sâu trong ánh mắt ngoại trừ dịu dàng thì chỉ có chua xót nhàn nhạt.

Vu Đào rất yêu Lâm Nhụy.

Lúc trong đầu xuất hiện câu này, cả người An Nhiên đều ngậm ngẩn.

Yêu?

Không ngờ cũng sẽ có lúc Phó An Nhiên cô nghĩ tới một chữ này.

“Các người yên tâm dưỡng thương ở trong này đi, ở đây rất an toàn, các người có thể yên tâm.”

Nói xong, An Nhiên trực tiếp đứng dậy rời khỏi.

Chỉ là An Nhiên vừa mới ra khỏi cửa, Tần Vũ Triết liền giữ cô lại: “Gia, có một câu, con không biết là nên nói hay là không nên nói.”

“Câu cảm thấy nên nói thì cứ nói, không nên nói thì đừng nói nữa.” An Nhiên đưa tay nheo khuôn mặt mập mạp của Tần Vũ Triết, đối với Tần Vũ Triết, thực ra trong lòng cô thật thích. Đứa nhỏ này hiền lành, thật thà chất phác, ít nhất là đối với cô thật lòng.

“Nếu không nói thì trong lòng con rất buồn phiền.”

“Vậy thì cậu nói đi.”

“Tên điên họ Diêm kia đến tìm con rồi.” Thật sự Tần Vũ Triết vẫn không có cách nào giấu diếm chút chuyện nào với An Nhiên: “Anh ta bảo con nhập bọn với anh ta, cùng nhau đối phó với Phó Quân Hoàng.”

Về mặt An Nhiên lạnh đi.

Tần Vũ Triết vội vàng nói: “Cái kia, bây giờ trước tiên gia đừng nóng giận mà, anh ta chỉ là không muốn gia chịu ủy khuất. Người không biết bây giờ tên điên họ Diêm trở nên rất kỳ quái, chính là bị điên rồi, được rồi, mặc dù trước đây anh ta cũng giống như vậy, nhưng mà bây giờ anh ta luôn luôn làm cho người khác cảm thấy là lạ, dù sao vẫn cảm thấy có chỗ không đúng.”

“Còn muốn nói gì nữa không?” Rõ ràng An Nhiên đối với Diêm Tử Diệp đã không còn chút hứng thú nào, d anh ta có phải điên hay không thì cũng không liên quan đến cô, chỉ cần bọn họ không đến đụng chạm vào điểm mấu chốt của cô thì anh ta muốn chơi như thế nào đều được.

Tần Vũ Triết nói nửa ngày, cũng hiểu được mình nói toàn lời vô ích: “Sau đó con vừa mới phát hiện, người đuổi giết hai người bọn họ chính là Phó Quân Hoàng.”

“Ừ, sau đó.” Cô đã đoán được rồi, cho nên không có gì ngạc nhiên.

“Nhưng mà gia người nhất định không biết, lúc Phó Quân Hoàng ra mệnh lệnh giết bọn họ, căn bản là chưa từng xác nhận thân phận của bọn họ.” Tần Vũ Triết hít một hơi thật sâu, tiếp tục nói.

Lúc anh vừa nhận được tin tức này, cả người anh đều bị dọa. Dọa anh chính là dục vọng chiếm hữu của Phó Quân Hoàng với gia đúng là quá mạnh rồi, mạnh đến nỗi không ngại giết chết ba mẹ ruột của gia.

Không thể không nói, Phó Quân Hoàng là một người lòng dạ độc ác. E rằng trên thế giới này không có nhiều người có thể vô tình như Phó Quân Hoàng.

Một câu nói làm cho bước chân của An Nhiên hơi dừng lại.

“Cậu có ý gì?”

“Ý tứ chính là cho dù hai người này là ba mẹ ruột của người, Phó Quân Hoàng cũng sẽ không chút do dự mà giết bọn họ!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Chương 93: Nhớ kỹ, là anh giết chết Tần Lam! (1)

Editor: Norah

Lúc An Nhiên trở về nhà họ Phó thì thấy vài người khác đang cùng cụ Phó ra khỏi thư phòng, khi họ thấy An Nhiên thì hơi kinh hãi, sau đó họ nhanh chóng gạt đầu chào hỏi cô rồi rời đi.

“Nếu cô còn chưa trở về, anh tôi nhất định sẽ ra ngoài tìm cô.” Phó Quân Nghị vừa cắn quả táo trong tay cốt kết vừa liếc nhìn cô.

An Nhiên không để ý anh, sau khi vứt cho anh một ánh mắt và thả vật ở trong tay xuống thì đi về phía phòng bếp.

Ở trong phòng bếp quả nhiên thấy hai người đang bận rộn, Phó Quân Hoàng gần như hết sức chăm chú quan sát mỗi một hành động của Từ Tình Ngưng.

Món mà Từ Tình Ngưng đang làm chính là món An Nhiên thích nhất, gà xé phay xào cay.

Tuy An Nhiên thích ăn thịt nhưng lại chỉ thích các món nấu cùng sườn hoặc món thịt có xương, món quá nhiều thịt thì lại không thích, nếu như ăn món có sườn thì cô chỉ ăn sườn, còn lại đều không động vào.

Mà cô thích nhất là món gà xé phay xào cay, thịt gà phải xé thật nhỏ cũng không thể bỏ xương, rất là phức tạp, chỉ mỗi việc chặt gà cũng phải mất nhiều thời gian làm đi làm lại.

Phó Quân Hoàng học làm món này lâu như vậy nhưng vẫn chưa làm được.

Ở trong mắt An Nhiên, anh đã làm rất tốt, nhưng Phó Quân Hoàng lại cảm thấy hương vị mẹ anh làm ra ngon hơn, anh để ý thấy mỗi lần bảo bối của anh về nhà thì số lần động đũa khi ăn cơm nhiều hơn lúc ở nhà của chính bọn họ.

Chẳng qua anh không biết sở dĩ cô ăn nhiều hơn là bởi vì ở nhà cũ bên này, người lớn còn chưa đặt đũa xuống thì con cháu cũng không được phép đặt đũa xuống. Tuy An Nhiên không muốn ăn nữa nhưng cũng không thể chỉ cầm bát đũa mà không làm gì, cũng chỉ có thể động đũa tiếp tục ăn mà thôi.

Khi chỉ có cô và Phó Quân Hoàng ở nhà, bọn họ muốn làm như thế nào cũng được. Không cần chú ý nhiều, cô tất nhiên sẽ không làm bản thân mình uất ức rồi.

“Đợi dầu nóng thì mới cho gà vào, nhiệt độ của dầu không thể quá cao cũng không thể quá thấp, con hiểu chưa?” Từ Tình Ngưng kiên nhẫn giải thích cho Phó Quân Hoàng.

Tuy Phó Quân Hoàng nghiêm túc lắng nghe nhưng lại hơi nhú mày, vẻ mặt hơi mờ mịt.

Từ Tình Ngưng thờ dãi: “Con học làm món này không biết bao nhiêu lần rồi, sao lần nào mẹ cũng phải giải thích lại cho con hả?”

“Không ngon.” Làm không ngon, bảo bối không thích.

An Nhiên đứng trước cửa phòng bếp, ánh mắt đặt trên người đàn ông đang mặc tạp dề.

Trong đầu cô vang lên lời nói của Tần Vũ Triết: “Gia, con không phủ nhận Phó Quân Hoàng đối xử với người rất tốt nhưng con không hi vọng nhìn thấy Diêm Tử Diệp thứ hai.”

Anh ấy... sao có thể là Diêm Tử Diệp thứ hai chứ? Anh ấy chính là Phó Quân Hoàng có một không hai trên đời này.

Từ Tình Ngưng tròn trĩnh mắt, bà đã từng thưởng thức qua tay nghề của Phó Quân Hoàng, mặc dù là nhờ An Nhiên bà mới được nếm thử nhưng mùi vị thật sự rất ngon, sao nó lại nói là không ngon chứ?

“Mẹ làm ngon hơn.” Phó Quân Hoàng tiếp tục nhìn thịt gà trong nồi, nhìn thấy Từ Tình Ngưng ngăn người thì anh nhanh chóng lấy muối trong tay bà rồi đảo thịt gà trong nồi: “Cháy sẽ không ngon.” Bảo bối không thích ăn thịt gà cháy.

Từ Tình Ngưng đi sang một bên, nhìn bộ dáng chuyên tâm của con mình, lòng bà nhất thời mềm mại.

Con trai của bà nhất định sẽ luôn luôn hạnh phúc.

Khóe mắt đột nhiên thấy An Nhiên đứng ở cửa nhìn Phó Quân Hoàng mà ngăn người, Từ Tình Ngưng cười thầm, xem ra, trên đời này không có ai đủ khả năng tách hai đứa nhỏ này ra rồi.

An Nhiên phát hiện bà đang nhìn cô, đôi mắt cô cong lên.

Từ Tình Ngưng cũng không lên tiếng với An Nhiên, chỉ nói với Phó Quân Hoàng một câu: “Mẹ đi ra ngoài xem một chút, trước tiên con cứ làm đi.”

Phó Quân Hoàng gạt đầu nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi cái nồi.

Lúc Từ Tình Ngưng đi qua người An Nhiên thì cười vui vẻ và nháy mắt với cô mới rời khỏi.

Sao An Nhiên có thể không hiểu bà có ý gì, bà chính là đang tạo cơ hội cho hai người bọn họ ở chung.

An Nhiên bước vào phòng bếp đóng cửa phòng bếp lại, cô đi nhẹ nhàng từ từ đến phía sau lưng của Phó Quân Hoàng, cứ như vậy mà nhìn chăm chăm anh, về mặt cô chuyển tâm mà dịu dàng.

Phó Quân Hoàng dường như còn đang suy nghĩ gì đó, ngón tay thon dài vẫn đang cầm muối, không biết tại sao An Nhiên cảm thấy Phó Quân Hoàng như thế này đặc biệt hấp dẫn cô.

Âm thanh rất nhỏ của máy hút khói vang lên cùng với âm thanh va chạm của chiếc muối và cái nồi, cộng thêm người đàn ông đang mặc tạp dề này, lòng của An Nhiên lập tức trở nên mềm mại.

Cô dựa sát vào người anh, hai tay vòng ở bên hông anh, ôm lấy anh từ phía sau.

Phó Quân Hoàng lập tức ngẩn ra, tay đang đảo thức ăn thoáng dừng, sau khi nghe thấy hơi thở đặc trưng của cô, về mặt anh lập tức trở nên dịu dàng.

Cái tay còn lại nhẹ nhàng đặt lên cái tay đang ôm hông anh của cô, giọng nói của anh trầm nhẹ: “Đã trở lại à?”

“Ừ, đã trở lại.” Mặt An Nhiên tựa sát vào lưng anh, mắt khép hờ, khóe môi hơi cong lên.

“Em ra ngoài trước đi, sắp xong rồi. Ở đây nhiều khói, sẽ bị sặc.” Vừa nói xong anh đã kéo tay cô.

An Nhiên bất động, vẫn cứ ôm anh: “Anh quay lưng như vậy là được rồi, anh che chắn cho em.”

Phó Quân Hoàng hơi ngơ ngác, nhưng An Nhiên không ngờ anh tin thật, chỉ nghe anh nói: “Vậy cũng được, anh che chắn em.”

“Mẹ, người đang làm gì vậy?” Phó Quân Nghi vừa cắn quả táo vừa nhìn Từ Tĩnh Ngưng đang thập thò ở cửa phòng bếp, anh nghi ngờ hỏi bà.

Từ Tĩnh Ngưng nghe thấy con trai bà đang lớn tiếng hỏi, bà lập tức xoay người lại, trừng anh, nhân tiện chạy chậm sang.

Nhưng bà chỉ nhìn chăm chăm vào anh, sau đó liền bật cười: “Sau này con đừng tìm con dâu mà mẹ không thích về nhà, con xem An Nhiên nhà chúng ta rất tốt, rất thân mật.” Bây giờ bà càng ngày càng thích An Nhiên, thậm chí muốn An Nhiên và Phó Quân Hoàng lập tức kết hôn.

Phó Quân Nghi nuốt nửa là phun miếng táo đang ăn trong miệng ra: “Tốt? Mẹ nói hồ ly kia tốt?” Hồ ly hại chết người, nếu anh thích loại hồ ly này, anh tình nguyện mổ bụng tự sát, quả thật là quá giày vô người, anh thà đi tìm một nữ sinh ngốc nghếch còn hơn là người giống hồ ly kia.

“Con nói ai là hồ ly hả?” Từ Tĩnh Ngưng liền dùng tay đánh vào người Phó Quân Nghi: “Có ai lại nói chị dâu tương lai của mình như vậy hả?”

Phó Quân Nghi đang cắn quả táo cũng cảm thấy cả người không ổn.

Anh nhớ rõ lúc anh còn rất nhỏ, cô nhóc kia phải gọi mình là chú, sau này lại thành anh, sao bây giờ vai vế của cô lại cao hơn anh, thành chị dâu của anh? Có phải thế giới này quá huyền ảo hay không?

“Mẹ, người đánh con đau.” Phó Quân Nghi ôm chỗ bả vai bị Từ Tĩnh Ngưng đánh đau, miệng vừa cắn quả táo vừa nói áp ứng.

“Đáng đời.” Phó Văn Thắng vừa ra khỏi thư phòng của cụ Phó thì đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng như vậy, ông hừ lạnh.

Nhìn thấy ông già nhà mình xuống, Phó Quân Nghi biết điều không nói gì cả, ba và anh của anh đều có chung một đức hạnh, chính là thê khổng (*). Hừ, sau này anh nhất định phải tìm một cô vợ ngoan ngoãn, tuyệt đối không thể giống cọp cái, trông rất dọa người.

“Sao bà lại đi ra ngoài?” Phó Văn Thắng đi đến bên cạnh Từ Tĩnh Ngưng, về mặt có chút nghi hoặc.

“Cho đôi vợ chồng trẻ kia nấu.” Từ Tĩnh Ngưng cười ái muội.

“Mẹ nói anh và hồ ly đang nấu cơm? Thức ăn hồ ly kia nấu có thể ăn được sao?” Ở trong cảm nhận của anh, Phó Quân Hoàng không gì không làm được, đương nhiên việc làm cơm này bị anh trực tiếp xem nhẹ.

Bốp ----

Lại là một cú đánh.

“Con chú ý cách dùng từ của mình đi.”

“Mẹ! Mẹ đánh con đau quá!” Lần này, cánh tay của anh nhất định đỏ rồi.

Từ Tĩnh Ngưng hừ lạnh: “Không đau thì mẹ đánh con làm gì? Không biết lực tác dụng lẫn nhau à? Con đau chẳng lẽ mẹ không đau? Ai bảo con không chịu nhớ kĩ?”

“Đáng đời.” Phó Văn Thắng hừ lạnh.

“Vợ quân chặt gì gì đó thật đáng ghét.” Phó Quân Nghi liếc nhìn ông già nhà mình một cái, vừa lăm bằm vừa cầm quả táo chưa ăn xong đi xem ti vi.

Thực ra anh vẫn đang rối rắm, rốt cuộc hồ ly kia có thể nấu com không, cũng không biết thức ăn cô nấu có ăn được không.

Thực ra An Nhiên cũng muốn giúp một tay, nhưng Phó Quân Hoàng nhất định không cho cô động vào, cô cũng chỉ có thể để anh nấu một mình.

“Lão soái ca, anh không cho em nấu com, chắc không phải là không muốn cho người khác ăn chứ?” An Nhiên chỉ là thuận miệng nói vậy, nhưng cô không ngờ câu nói của cô làm cho ngũ quan hoàn mỹ của Phó Quân Hoàng đỏ lên, như vậy hoàn toàn không cần anh trả lời, An Nhiên cũng đã biết đáp án.

An Nhiên vui vẻ: “Lão soái ca, sao anh cứ hẹp hòi như vậy.”

Phó Quân Hoàng không nói lời nào, tiếp tục nấu món ăn của anh.

Bảo bối nấu com, sao có thể để cho người khác ăn? Đó chính là quyền lợi một mình anh độc hưởng.

“Quân Hoàng...” An Nhiên vừa bóc tỏi vừa nhìn Phó Quân Hoàng mà mỉm cười, trên khóe môi hiện nụ cười nhàn nhạt.

Phó Quân Hoàng nhìn mà có chút ngốc, đôi mắt đen nhánh bình tĩnh dừng ở độ cong trên khóe môi cô, tâm tình không khỏi đi theo cũng vui vẻ ừ một tiếng.

“Em sẽ không rời xa anh.” Lúc An Nhiên nói câu này thì nhìn vào ánh mắt anh mà nói: “Mặc dù là ai tới tìm em, em cũng sẽ không rời xa anh.”

Về mặt Phó Quân Hoàng cứng lại, đáy lòng lập tức sáng tỏ: “Em biết rồi.”

“Ừ, biết rồi.” An Nhiên biết anh nói chính là sự việc nào: “Sau này anh không cần buồn phiền vì loại chuyện này, cho dù có phải ruột thịt hay không, đối với em mà nói thì bọn họ cũng chỉ là người xa lạ mà thôi. Em chưa từng gặp bọn họ, không có ấn tượng với bọn họ, cho dù bọn họ đứng ở trước mặt em, em cũng sẽ không nhận ra bọn họ.”

An Nhiên cảm thấy bóc xong vỏ cho lên thớt, khóe môi xuất hiện độ cong lớn hơn: “Em biết anh đang lo lắng cái gì, nhưng mà Quân Hoàng, không phải em đã nói với anh rồi sao, em là vợ của anh, anh là chồng của em, cho dù là ai, đều không thể chia rẽ chúng ta. Cho dù là hiện tại hay là sau này, chúng ta đều luôn luôn ở bên nhau, trừ phi, em chết, hoặc là anh chết.”

“Không có trừ phi.” Mặc dù chết rồi, bọn họ cũng phải ở cùng một chỗ.

Phó Quân Hoàng không làm được chuyện anh chết rồi em sống tốt là được như vậy, nếu như anh chết đi, anh nhất định sẽ đưa cô theo cùng, anh sợ sau khi anh chết, bảo bối của anh sẽ biến thành bảo bối của người khác, đến lúc đó bảo bối của anh sẽ quên anh đi, thích người khác.

“Cùng chết.” Phó Quân Hoàng nhìn vào mắt An Nhiên, đôi mắt đen nhánh giống như muốn hút linh hồn người khác: “Không rời xa nhau.” Chỉ có cùng chết, bọn họ mới không rời xa nhau.

Phó Quân Hoàng từng nghĩ rồi, nếu như đến lúc bọn họ chết rồi, anh sẽ căn dặn người của anh hỏa táng hai người họ cùng nhau, sau đó đưa tro cốt bọn họ đặt cùng một chỗ, nung thành đồ gốm, cuối cùng thả đồ gốm xuống trung tâm của biển cả, như vậy thì cho dù bị cá ăn thì cũng không thể tách bọn họ ra.

Anh muốn ở cùng một chỗ với bảo bối của anh đời đời kiếp kiếp, không ai có thể rời xa.

An Nhiên sao có thể không rõ ý nghĩ của anh, cô mỉm cười, thuận theo anh: “Được, cùng chết, không xa rời.”

Cho những miếng tỏi xắt xong cuối cùng vào trong cà đã xào được, sau khi đảo hai cái rồi nhấc nồi ra.

Lúc đến bữa trưa, Phó Quân Nghị rất thần kỳ nhìn thức ăn đầy bàn, nhìn An Nhiên với vẻ mặt khiếp sợ.

“Những món này đều do cô nấu sao?” Đây không khoa học!

Phó An Nhiên lắc đầu: “Đều do anh hai cậu nấu.” An Nhiên nhìn thấy được vẻ mặt khiếp sợ của Phó Quân Nghị như mong muốn.

Ở trong lòng Phó Quân Nghị, mặc dù anh hai anh là một người không gì không làm được, nhưng anh thật sự không thể tưởng tượng bộ dáng anh hai nhà anh cầm chảo đảo rau xào, vừa rồi anh làm cái gì vậy, sao không đến phòng bếp xem kỹ chứ?

Từ Tình Ngưng không có kinh ngạc chút nào, bà vốn biết tay nghề của con bé An Nhiên cũng là không tồi, nhưng mà với dự vọng chiếm hữu mạnh mẽ đến gần như biến thái của đứa nhỏ Phó Quân Hoàng kia thì sao có thể để cho con bé nấu cho bọn họ ăn chứ?

“Đúng rồi, hai ngày nữa là lão tam trở về rồi, trở về cùng còn có vợ và con của nó, Tình Ngưng, đến lúc đó con sắp xếp một chút.” Trước khi ăn com, cụ Phó bỗng nhiên giống như nghĩ đến chuyện gì, cười nói với Từ Tình Ngưng.

“Thật sao? Chú nhỏ sắp trở về rồi sao?” Người hưng phấn đầu tiên chính là Phó Quân Nghị, mặc dù anh không hề có ấn tượng gì với chú nhỏ kia của anh, nhưng anh còn nhớ, chú nhỏ là một người vô cùng hòa nhã, đối với ai cũng đều ôn hòa, tính tình khá tốt.

An Nhiên cũng biết lão tam mà cụ Phó nói.

Lão tam là em trai của Phó Văn Thắng, tên là Phó Văn An, tính tình ông rất tốt, đối với ai cũng đều khách khí, đối với người nhà họ Phó cũng hòa nhã từ tận đáy lòng, dùng lời của An Nhiên mà nói thì đó chính là một người đàn ông ôn nhuận như ngọc (*).

(*) Ôn nhuận như ngọc: tính cách ôn hòa, tính tình, thái độ, ngôn ngữ không nghiêm khắc, không thô bạo, khiến người khác cảm thấy thân thiết.

Phó Văn An cũng không ở để đô nhậm chức mà là đi tỉnh S, mặc dù quan hàm của ông không cao bằng Phó Văn Thắng, nhưng ông bắt đầu đi lên từ cấp binh lính thấp nhất, bây giờ cũng đã là cán bộ cấp đoàn rồi.

Phó Văn An nhỏ hơn Phó Văn Thắng bảy tuổi vợ của ông tên là Đào Ngừ Song, là thiên kim của thương gia nổi danh ở tỉnh S bên kia, là một đứa nhỏ biết nguyên tắc, cụ Phó vẫn tương đối hài lòng với bà.

“Đạ được, con lập tức đi chuẩn bị một chút, đứa nhỏ nhà lão tam cũng không sai biệt lớn bằng An Nhiên đúng không? Cũng không biết bây giờ con bé ấy như thế nào rồi?” Từ Tĩnh Ngưng cười, vẻ mặt dịu dàng.

“Đến lúc đó cả nhà lão tam bọn nó tới rồi, các con đều phải quan tâm nhiều một chút.”

“Yên tâm đi.” Phó Văn Thắng nghe thấy em trai nhà mình quay về, cũng rất là vui vẻ, lúc giữa trưa còn uống với ông cụ một ly nhỏ.

Đứa nhỏ Văn An kia, đúng là rất lâu rồi chưa trở về, nhưng mà hằng năm đúng là ông gửi không ít đồ về qua bưu điện.

Sau khi ăn xong, việc rửa chén bát thì giao cho người giúp việc làm, An Nhiên kéo Phó Quân Hoàng đi nói chuyện một chút với ông cụ, cô lại bị Phó Quân Hoàng kéo về nghỉ trưa.

Nằm ở trên giường, An Nhiên hỏi anh: “Biết chuyện của chú nhỏ không?”

Phó Quân Hoàng lắc đầu: “Ngay từ nhỏ anh đã ở trong quân đội.”

An Nhiên gật đầu, nghĩ đến cũng đúng, đứa nhỏ nghịch ngợm Phó Quân Nghị kia cũng không biết chuyện của Phó Văn An thì sao anh có thể biết chứ?

“Ngủ đi.” Phó Quân Hoàng điều chỉnh nhiệt độ trong phòng đến nhiệt độ thích hợp, ôm An Nhiên vào trong ngực của mình, nói dịu dàng.

An Nhiên rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng, gối đầu lên cánh tay của anh, nhắm hai mắt lại.

Chân trời vốn là trời quang lại không biết từ lúc nào trở nên âm u, xem ra tuyết lại muốn rơi rồi.

Quả nhiên, không bao lâu sau thì phía chân trời hoa tuyết bắt đầu rơi xuống.

Tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên bên trong phòng làm việc giống như không muốn sống.

Lúc Diêm Từ Diệp nghe điện thoại, vẻ mặt rất lạnh.

“Nói.”

Đầu bên kia truyền đến giọng nói sợ hãi của một người: “Môn chủ, vừa mới có người xông vào nhà họ Tần, tất cả các anh em đều... đều chết hết.”

Không khí bên trong phòng làm việc căng thẳng lên trong nháy mắt.

Thủ hạ bên kia không nghe thấy giọng nói của môn chủ của mình, còn tưởng rằng môn chủ tức giận rồi, giọng nói càng run rẩy hơn.

“Môn... môn chủ, cái kia, không thấy tiểu thư kia nữa.”

“Không thấy ai?” Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp đứng dậy từ chỗ ngồi, giọng nói lạnh như băng.

“Vị tiểu thư mà người để cho tôi trông giữ kia, cô ấy... không thấy đâu.” Lúc anh nói ra câu này, đều có thể nhìn thấy kết cục của chính mình rồi.

Đây là bọn họ trông nom không tốt, môn chủ trách cứ xuống dưới thì bọn họ đều sẽ chết.

Chỉ là làm cho anh cảm thấy khó hiểu chính là, Diêm Từ Diệp cũng không nói thêm gì, anh chỉ hỏi một câu: “Có chỗ nào trong nhà bị hư hại không?”

Người nọ sùng sốt, nhưng mà đã khôi phục thần trí rất nhanh: “Không... không có hư hại, đều nguyên vẹn không hao tổn gì, dường như là bọn họ hướng về phía tiểu thư kia mà đến, cho nên cũng không có...”

Nghe nói như vậy, lông mày Diêm Từ Diệp nhíu chặt lại với nhau, trực tiếp hướng về phía Tần Lam kia mà đến sao?

Bỗng nhiên Diêm Từ Diệp giống như nghĩ đến điều gì, tắt điện thoại, lấy đồ từ trên giá áo, mở cửa phòng làm việc ra, bước nhanh rồi đi trong ánh mắt kinh ngạc của thư ký.

Lúc Diêm Từ Diệp trở lại, Kiều Từ Du đã chờ ở chỗ đó rồi, bên trong nhà họ Tần không cho phép bất kỳ ai bước vào, không ai dám đi vào, chỉ có thể đứng ở trong sân chờ Diêm Từ Diệp trở lại.

“Môn chủ.” Sau khi Kiều Từ Du thấy Diêm Từ Diệp không có việc gì, giọng điệu nhẹ nhõm.

Tầm mắt Diêm Từ Diệp thoáng nhìn qua thi thể bị xếp thành một hàng: “An táng long trọng. Trấn an người nhà.”

“Dạ.” Một người thoát nhìn có bộ dáng của người cầm đầu mở miệng nói.

Tầm mắt Kiều Từ Du vẫn luôn dừng trên người Diêm Từ Diệp, nhưng mà từ đầu đến cuối, anh đều không liếc nhìn cô một lần.

Diêm Từ Diệp trực tiếp bước chân vào nhà họ Tần, trong nhà không có thay đổi chút nào, giống như lúc anh rời khỏi, chỉ là phòng của anh, cũng chính là phòng của Tần Lam giả kia thì cửa đã bị phá vỡ, ngoại trừ nơi này có tổn hại ra thì những nơi còn lại đều không có tổn hại.

“Điều tra ra là ai làm chưa?” Lúc Diêm Từ Diệp đi ra, vẻ mặt không thay đổi, dường như đối với sự mất tích của Tần Lam, anh cũng không để trong lòng.

“Không có.” Thủ hạ hít một hơi thật sâu rồi mới trả lời.

Người có thể ngang nhiên xông vào nhà họ Tần, sao có thể là người tầm thường chứ?

“Môn chủ, chuyện này...” Kiều Từ Du nhìn Diêm Từ Diệp, muốn gánh nhiệm vụ này về.

“Xích hồ, chuyện này giao cho cô xử lý, cho dù cô có thể tìm người trở về hay không, nhưng mà cô nhất định phải điều tra ra, ai làm chuyện này.” Diêm Từ Diệp lạnh lùng nói xong những lời này, xoay người bước đi.

Ánh mắt Kiều Từ Du lập tức sáng lên, môn chủ vẫn tin tưởng cô, anh vẫn còn bằng lòng tin tưởng cô.

“Dạ! Tôi sẽ nhanh chóng tìm ra.”

Người nhà họ Tần bên này đang rối loạn, thế nhưng mọi người bên phía Lại Tư bên kia cũng bắt giác ngừng hô hấp lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Chương 93: Nhớ kỹ, là anh giết chết Tần Lam! (2)

Editor: Norah

Ánh mắt Lại Tư gắt gao nhìn người ngồi dưới đất, người phụ nữ đang mặc đồ ngủ kia, tóc đen dài rối loạn ở sau lưng, trong đôi mắt trong veo sạch sẽ kia chứa đầy hoảng hốt và bất an, ánh mắt của cô dường như đang tìm kiếm cái gì trong đám người, cô ní non:

“Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp... Diêm Từ Diệp...”

Cô đang tìm Diêm Từ Diệp.

Cô là Tần Lam.

Tần Lam kia, sự tồn tại giống như truyền kỳ.

Khuôn mặt kia của cô, chỉ cần là người đã gặp Tần Lam đều sẽ không chút do dự mà nói người này chính là Tần Lam, ngoại trừ khí chất trên người cô không đúng ra thì ngũ quan hoàn mỹ của cô giống hệt, trên thế giới này, cho dù là bào thai song sinh, cũng không thể nghĩ là giống như vậy.

Huống chi, bọn họ cũng không có nghe nói Tần Lam có sinh đôi gì đó.

Chẳng lẽ năm đó Tần Lam thật sự không chết? Mà là bị Diêm Từ Diệp nhốt ở nhà họ Tần, nên mới không cho phép bất kỳ ai bước vào nhà họ Tần nữa bước?

Cả người đàn ông mang mặt nạ ngồi nghiêng trên ghế sofa đơn, trong đôi mắt chứa đựng ý cười cổ quái, anh nhìn người phụ nữ luống cuống hốt hoảng ngồi dưới đất, giọng nói thanh lịch tao nhã chứa đựng sự êm ái:

“Nói cho tôi biết, cô là ai?”

Tần Lam giống như không nghe thấy câu hỏi của người đàn ông mang mặt nạ, cô tìm kiếm khắp nơi trong đám người: “Diêm Từ Diệp... Diêm Từ Diệp...”

Giọng nói của cô rất khẽ, nhưng lại có không ít người đều nghe thấy được.

“Đến, sau khi cô nói cho tôi biết cô là ai, tôi sẽ đưa cô đi tìm Diêm Từ Diệp.”

Nghe thấy người đàn ông mang mặt nạ nói như vậy, bỗng nhiên Tần Lam ngẩng đầu, đôi mắt trong veo kia dừng ở trên người đàn ông mang mặt nạ, cô nghiêng đầu, nói hơi khó khăn: “Thật... sao...?”

“Thật.” Dường như người đàn ông mang mặt nạ đặc biệt có kiên nhẫn với cô.

“Tần Lam.” Tên của cô, Tần Lam.

Trong ánh mắt bị che dưới mặt nạ bắn ra tia lửa, người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy từ chỗ ngồi, cất bước chân thon dài, đi đến trước người Tần Lam, ngồi xổm người xuống, ánh mắt dừng ở trên người cô:

“Tần Lam, cô nhận ra tôi không?” Anh im lặng nhìn cô, im lặng nhìn cô, giống như đang chờ đợi đáp án nào đó.

Thế nhưng Tần Lam nhìn anh, nhìn hồi lâu sau, cô đưa tay ra kéo anh: “Diêm Từ Diệp, Diêm Từ Diệp...” Cô muốn đi tìm Diêm Từ Diệp, anh đã nói sau khi cô nói tên cho anh, anh sẽ đưa cô đi tìm Diêm Từ Diệp.

Bỗng nhiên người đàn ông mang mặt nạ đứng dậy, tầm mắt anh dừng ở trên người gần như si ngốc Tần Lam: “Không phải, cô ta không phải là Tần Lam.”

Sao Tần Lam trong lòng anh có thể là bộ dáng như vậy?

Gia của anh vừa cao quý vừa lạnh lùng, cho dù cô không nói lời nào, chỉ cần nhìn bạn, cả người bạn đều có thể run lên.

Cô có được một đôi mắt đủ để khiến cho tất cả đàn ông trên thế giới đều điên cuồng.

Mà người này, không phải Tần Lam của anh.

Tần Lam đã bị dẫn đi.

Lại Tư vẫn còn khiếp sợ: “Chủ tử, người vừa rồi... là Tần Lam? Tần Lam trong truyền thuyết kia sao?” Đừng nhìn Lại Tư lợi hại như thế nào, nhưng mà ai nhìn thấy người phụ nữ đã chết mười bốn năm trước bây giờ lại sống lại, sao có thể không khiếp sợ?

“Thân thể của cô ta là Tần Lam kia.” Người đàn ông mang mặt nạ ngồi trở lại trên sofa một lần nữa, nhìn cửa phòng đóng chặt, anh lạnh nhạt nói.

Lại Tư hơi giật mình: “Vậy...” Linh hồn của cô đâu.

“Yên tâm đi, không bao lâu nữa, tôi sẽ làm cho các cô ấy gặp nhau một lần nữa, đến lúc đó, Tần Lam của tôi sẽ trở lại bên cạnh tôi một lần nữa.” Nói xong, người đàn ông mang mặt nạ không nhìn được nắm chặt nắm đấm của mình, độ cong trên khóe môi làm cho Lại Tư thấy lạnh khi nhìn.

Bên kia.

Tần Vũ Triết nhận được tin tức thì trước tiên nói cho An Nhiên tin tức Tần Lam mất tích, An Nhiên hơi giật mình, không ngờ có người có thể xông vào nhà họ Tần, còn có thể đưa một người trưởng thành còn sống đi mà không mất sợi tóc nào.

Chỉ là người đó đưa Tần Lam kia đi làm gì? Muốn lợi dụng cô ấy để khống chế Tần Môn sao? Đừng nói đùa, đừng nói bây giờ đã qua mười bốn năm rồi, bây giờ ngay cả toàn bộ người Tần Môn cũng hầu như đều là thủ hạ của Diêm Từ Diệp, muốn chỉ dựa vào một người không biết là Tần Lam thật hay giả để chiếm đoạt Tần Môn? Trừ phi là kẻ ngốc mới có thể làm như vậy.

Như vậy chỉ có một lý do chính là, người đó muốn có được Tần Lam.

Chỉ là muốn Tần Lam làm chuyện gì, cũng không thể biết được.

An Nhiên không rõ chính là, lúc trước khi cô vẫn là Tần Lam, cô cũng không nhớ chính mình lại từng trêu chọc nhân vật tương đối lợi hại như vậy.

“Nghĩ cái gì thế?” Bên tai truyền đến một luồng hơi thở ấm áp.

Giọng nói của Phó Quân Hoàng nghe qua có phần hơi khàn khàn, hẳn là nguyên nhân vừa mới tỉnh lại.

An Nhiên sờ sờ lên viên kim cương trên tai, trở mình một cái ở trong ngực Phó Quân Hoàng, đối diện với anh, hai tay vòng ở hông của anh, cười hỏi:

“Lão soái ca, nếu như lúc em biến mất, thay đổi bộ dáng xuất hiện trước mặt anh, anh có thể nhận ra em không?”

Phó Quân Hoàng mở đôi mắt đen nhánh ra: “Có thể.” Không có do dự chút nào, bảo bối của anh vẫn luôn là đáng vẻ như vậy không phải sao? Chưa từng thay đổi.

An Nhiên cũng không quan tâm là thật hay giả, cô co lại trong ngực anh: “Lão soái ca, nhớ kỹ em.”

“Ừ.”

Lúc này vang lên tiếng gõ cửa, giọng nói của Từ Tĩnh Ngưng từ ngoài cửa vang lên: “Còn thức không? An Nhiên, ông cụ Cố tới rồi, nếu như mà chưa dậy thì thức dậy nhanh lên.”

An Nhiên ở trong ngực Phó Quân Hoàng ngẩng đầu lên, đôi mắt long lánh nhìn anh: “Mau đứng lên đi, đến lúc đó ông cụ Cố nhìn thấy chúng ta đi xuống cùng nhau, lại không biết muốn nói gì nữa.”

Nhìn thấy ý cười trong mắt cô, anh cúi thấp đầu xuống, hôn một nụ hôn lên mắt cô: “Đứng lên đi.”

An Nhiên lại nằm sấp trong ngực của anh, rồi mới nhanh nhẹn đứng dậy.

Lúc thay quần áo xong xuống lầu thì nhìn thấy hai người ông cụ Cố và cụ Phó đang ngồi ở ban công cầm lên hạ xuống quân cờ, Cố Hữu ở bên cạnh đang xem say sưa.

“Sao ông cụ Cố có thời gian tới đây vậy?” Trong tay An Nhiên bung một mâm trái cây mà Từ Tĩnh Ngưng đưa cho, cô đặt mâm trái cây trên bàn nhỏ ở một bên, nhìn Cố Trường Thanh cười tủm tỉm.

Cố Trường Thanh mặc một cái áo lông cừu màu xám, thoạt nhìn rất có tinh thần.

Cố Trường Thanh thấy An Nhiên, vội vàng hướng về phía cô khoát tay: “Tiểu hồ ly, mau lại đây giúp ông nhìn xem, làm sao một chiêu giết lão già này.”

Phó Quân Hoàng ôm lấy An Nhiên đi đến trước bàn cờ, An Nhiên nhìn thoáng qua ván cờ trước mắt, bây giờ ông cụ Cố rất là hung hiểm.

Tầm mắt Cố Hữu thoáng nhìn theo cái tay ôm chặt bên hông An Nhiên của Phó Quân Hoàng, đôi mắt hơi ảm đạm lại, nhưng anh vẫn hướng về phía An Nhiên cười như trước.

“A, vẫn là Tiểu Dữu Từ nhà chúng ta ngoan nhất.” Nói xong, An Nhiên còn vỗ nhẹ lên đầu Cố Hữu.

Cố Hữu cũng không có né tránh, chỉ là nói vài câu tính chất tượng trưng: “Đều nói rồi, không cho phép gọi em là Tiểu Dữu Từ mà.”

“Tiểu hồ ly, mau mau nói cho lão già ông nước cờ tiếp theo đi như thế nào.” Thấy An Nhiên ăn chậm chạp không nói lời nào, ông cụ Cố nóng nảy, lời kéo An Nhiên nói.

“Ông cụ Cố, ông không biết cái gì gọi là quan kỳ bát ngữ chân quân tử (*) sao? Ông xem xem Tiểu Dữu Từ người ta, người ta bị người một tay hạ cờ loạn đến bây giờ cũng không có nói một câu, học hỏi cháu của người đi.” An Nhiên lại cười nói.

(*) Quan kỳ bát ngữ quân chân tử

Khởi thủ vô hồi đại trọng phu

(Xem cờ không nói là người quân tử chân chính

Nhắc tay lên không đánh là người đại trọng phu.)

Ông cụ Cố ngẩn ngơ, mà một bên kia cụ Phó cũng phá lên cười ha ha.

“Lão già Cố, ông muốn đưa nhỏ nhà tôi tới giúp ông đối phó tôi? Ông làm xuân thu đại mộng của ông đi.” Tâm tình cụ Phó thoạt nhìn là bộ dáng rất vui.

“Tiểu hồ ly, ông cho con biết, không thể thiên vị!” Thoạt nhìn ông cụ Cố rất là yêu mến An Nhiên.

“Dạ, không thiên vị, chỗ ông cụ Cố, mọi người từ từ hạ, chúng con đi qua một bên trước.” Nói xong, thật đúng là An Nhiên liền lôi kéo Cố Hữu đi.

“Lão già Phó, ông xem sao một đứa nhỏ tốt như vậy bị nhà các ông dạy thành như thế này hả?” Về mặt Cố Trường Thanh là tiếc hận: “Ông nói để cho đứa nhỏ này sang nhà của tôi ở thật tốt, đứa nhỏ này nhất định không chịu đi.”

“Tất nhiên, nhà của người khác có chỗ nào tốt như nhà mình?” Cụ Phó tiếp tục đắc chí.

Chuyện ông vui vẻ nhất chính là, lão già Cố yêu mến con bé An Nhiên như vậy, con bé An Nhiên ngốc kia không bỏ ông, nhìn thấy ông là vẻ mặt vui vẻ.

Không biết Từ Tĩnh Ngưng nhảy ra từ nơi nào nhiều thêm cuốn album, về mặt bà vui mừng mang album tới cho bọn An Nhiên ở bên này: “Con gái con gái, mau nhìn ảnh chụp, lúc Quân Hoàng vẫn còn rất nhỏ, nhưng đã là một soái ca rồi nha.”

An Nhiên nhìn xem tấm ảnh Từ Tĩnh Ngưng chỉ vào.

Phó Quân Hoàng trên tấm ảnh mặc một bộ màu rằn ri, vẻ mặt nghiêm túc nhìn vào ống kính, lông mày nhíu chặt.

“Em nói lão soái ca, sao anh lớn hay nhỏ đều nghiêm túc như vậy hả?” Sau khi An Nhiên nhìn, chọc chọc bên hông Phó Quân Hoàng.

Về mặt Phó Quân Hoàng không thay đổi, chỉ là cảm tay đang chọc anh nắm ở trong tay.

“Còn có rất nhiều, trước tiên các con cứ từ từ xem, mẹ còn có chút việc chưa xử lý xong.”

“Được, mẹ người đi đi.” An Nhiên nhìn nhìn toàn bộ bốn quyển album lớn, rất là ngạc nhiên.

Chỉ là ảnh chụp Phó Quân Hoàng bên trong album rất có hạn, không có mấy tấm, An Nhiên tính toán một chút, hầu như anh đều là một năm mới có thể chụp một tấm.

“Lúc đó ở trong quân đội, hầu như không quay về, ảnh chụp cũng đều là trong quân đội chụp gửi về qua bưu điện.” Phó Quân Hoàng giải thích cho An Nhiên.

Bỗng nhiên đáy lòng An Nhiên nảy lên một cổ đau lòng.

Lúc đó lão soái ca còn nhỏ như vậy, chỉ có một người ở trong quân đội, chịu đựng huấn luyện kia, anh... Lúc đó anh sẽ không nhớ nhà không muốn có người giúp đỡ sao?

Cố Hữu ở một bên nhìn album nghe xong lời nói của Phó Quân Hoàng cũng hơi ngẩn ra, anh nghe nói qua chuyện của Phó Quân Hoàng, thậm chí có thể nói, hầu như mỗi một binh lính đều đã nghe qua một lần về sự tích của huấn luyện viên Phó Quân Hoàng trong truyền thuyết kia.

Mặc dù Cố Hữu không phải binh lính, nhưng mà hằng năm anh đều sẽ bị ông cụ Cố ném vào trong quân đội đi thao luyện, thao luyện đã lâu, làm quen với những binh lính kia rồi, bọn họ hoặc nhiều hoặc ít đều nói cho anh một vài chuyện, mà nói nhiều nhất đó là Phó Quân Hoàng.

Bỗng nhiên Cố Hữu cảm thấy câu nói kia nói rất đúng, không có trả giá, làm sao sẽ có hồi báo?

Lúc bọn họ chỉ biết khóc chỉ biết báo ba mẹ muốn ăn đường, Phó Quân Hoàng cũng đã tiến nhập quân đội, bắt đầu kiếp sống huấn luyện của anh, vậy đại khái cũng là nguyên nhân vì sao anh lúc còn nhỏ tuổi mà đã làm thiếu tướng đi?

Dễ nhận thấy quân hàm của Phó Quân Hoàng cũng sẽ không dừng lại tại đây, lẽ ra anh đã sớm đi lên rồi, chỉ là giới hạn ở chỗ tuổi của anh, thăng cấp quá nhanh, khó tránh sẽ lọt vào lời ong tiếng ve của người khác.

“A, không phải đây là chú ba lúc nhỏ à?” Bỗng nhiên An Nhiên chỉ vào giữa một bức ảnh trắng đen, người ôm ông trên bức ảnh là một người phụ nữ trung niên, ngũ quan của bà rất dịu dàng, vừa nhìn đã biết là người tính tình rất tốt, trên ngũ quan và bộ dạng Phó Văn An rất giống.

“Ừ, phải.” Phó Quân Hoàng đều đã xem qua những bức ảnh này, hằng năm lúc anh trở về, Từ Tĩnh Ngưng đều sẽ đưa những bức ảnh này đến, nói với anh từng người một, những người này là ai, là quan hệ gì với anh, gặp khó khăn nên đi đâu tìm bọn họ vân vân.

Thấy bọn An Nhiên đang xem album hăng say, bây giờ Cố Trường Thanh cũng không có tâm tư chơi cò: “Đi, đi xem một chút chúng nó đều ở đây làm gì?” Nói xong, ông hoàn toàn không để ý đến ý kiến của cụ Phó thì đã đứng dậy bước đi.

“Người ở phía sau là bà nội.” Giọng nói của Phó Quân Hoàng làm bước chân của Cố Trường Thanh hơi dừng một chút, ông lập tức bước nhanh về phía trước, nhìn thấy An Nhiên chỉ tay vào tấm ảnh, Cố Trường Thanh hơi sợ run lên.

An Nhiên chưa từng gặp qua bà nội kia trong miệng Phó Quân Hoàng.

Bà nội hình như qua đời rất sớm, lúc chú ba vẫn còn rất nhỏ, bà nội vì bệnh mà qua đời rồi. Nghe nói, cái chết của bà nội mang đến đả kích rất lớn cho ông cụ, lúc đó ông cụ và bà nội rất yêu nhau, chỉ là không biết sau này hai người làm sao, bà nội luôn lạnh nhạt đối với ông cụ.

Ông cụ tưởng mình làm sai chỗ nào, khiến cho bà tức giận, ông nhận lỗi với bà, dỗ lấy lại là bà khóc thút thít.

“Không ngờ có thể nhìn thấy tấm ảnh từ lâu như vậy.” Cố Trường Thanh có chút kinh ngạc vui mừng, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người An Nhiên: “Trên này có ảnh chụp tiểu hồ ly lúc nhỏ hay không? Con không biết con lúc nhỏ đâu, rất xấu.” Cố Trường Thanh đây là đang cố ý đùa cô.

“Không xấu.” Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên qua, làm cho cô nhìn anh, nói từng chữ một.

Cố Trường Thanh ngẩn người, lập tức nói: “Cũng đúng, người yêu trong mắt hóa Tây Thi, ông có thể hiểu.”

An Nhiên lười quan tâm lão ngoan đồng này, một lần nữa xem album, ảnh chụp Phó Văn An và Phó Quân Nghị trên album khá nhiều, ảnh chụp chung của bà nội và ông cụ cũng có không ít, đều là vài ảnh chụp cũ.

Lúc lật đến một tấm hình thì cả người An Nhiên ngây ngẩn.

Đó là một tấm ảnh trắng đen.

Trên tấm ảnh là bốn người, hai nam hai nữ, hai người nữ thì An Nhiên nhận ra một người, một người trong đó vừa nhìn là biết bà nội lúc còn trẻ, một người khác An Nhiên chưa từng thấy, mà hai người nam đứng là cụ Phó và Cố Trường Thanh.

Lúc Cố Trường Thanh nhìn thấy tấm ảnh này cũng ngây ngẩn cả người, tay ông nhẹ nhàng mà vuốt ve trên tấm ảnh: “Thời gian trôi qua thật đúng là nhanh... Trong nháy mắt, bốn người bọn ông cũng chỉ còn lại có ba người, tóc bây giờ của bọn ông, đều đã bạc rồi.”

Ban đêm

Bên trong nhà họ Tần.

Kiều Tử Du đưa lên báo cáo vừa mới điều tra lên.

“Môn chủ, người trong sự việc lần này đã bắt được, nhưng mà cuối cùng toàn bộ bọn họ đều tự sát. Cũng không có hỏi ra người phía sau bọn họ là ai.”
Kiều Tử Du quy củ đứng đối diện Diêm Tử Diệp, nhỏ giọng nói.

Diêm Tử Diệp không nói gì: “Đi xuống đi.”

“Nhưng mà cuối cùng lúc bọn họ tự sát, bọn họ đều đồng thời hô lên một chữ ---- Bạch.” Kiều Tử Du cắn cắn môi, sau khi nói ra lời này, rồi mới mở cửa rồi đi.

Chỉ là mười bốn năm tới nay, môn chủ cho phép cô bước vào cửa này, tiến vào nhà chính.

Diêm Tử Diệp mệt mỏi tựa vào ghế dựa phía sau, đôi mắt khép hờ.

Đột nhiên, trong đầu vang lên một giọng nữ ----

Nhớ kỹ, chờ khi anh tỉnh lại, là anh giết Tần Lam, anh là hung thủ giết chết Tần Lam!

Đột nhiên, ánh mắt Diêm Tử Diệp hoảng sợ mở to!

Đầu đau muốn nứt ra, anh ôm chặt đầu!

Giọng nói kia, rốt cuộc là ----

Của ai!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Chương 94: Đã chết, tính toán tôi, đánh! (1)

Editor: Norah

Lúc ăn cơm, ông cụ Cố và Cố Hữu đều bị giữ lại, thức ăn lúc này đây đều là cô giúp việc nấu, bọn An Nhiên vây tại một chỗ, gần như xem ảnh chụp cả buổi chiều, cụ Phó thỉnh thoảng còn có thể lại đây nói vài câu.

“A đúng rồi, vài ngày nữa chính là sinh nhật của tiểu hồ ly rồi.” Ông cụ Cố đang uống canh bỗng nhiên mở miệng nói: “Ông nhớ rõ là mấy ngày trước năm mới thì phải?”

Đúng, mấy ngày nữa chính là sinh nhật của An Nhiên.

Sinh nhật của An Nhiên được chọn cùng ngày với Phó Quân Hoàng. An Nhiên là được Phó Quân Hoàng ôm trở về, Phó Quân Hoàng cũng không biết ngày sinh của cô rốt cuộc là ngày nào tháng nào, liền tự mình quyết định ngày sinh của cô cùng ngày với mình.

“Đúng vậy, còn có bốn ngày, đúng lúc trong kỳ nghỉ của Quân Hoàng.” Từ Tĩnh Ngưng cười tủm tỉm, thiệp mời bà đều đã gửi đi, còn nhà họ Cố bà chưa đưa qua, có lẽ ngày mai phải chính thức đưa qua mới được.

“Mấy ngày nữa thì tiểu hồ ly tròn mười tám tuổi rồi.” Cố Trường Thanh thở dài: “Lão già Phó, ông nói sao thời gian trôi qua nhanh như vậy chứ?” Tiểu hồ ly cũng mười tám tuổi rồi.

Cụ Phó liếc Cổ Trường Thanh một cái, tiếp tục uống canh.

“Đừng rồi, anh, trong mấy ngày này anh phải nên...” Phó Quân Nghị vẫn chưa nói hết, chân đã bị Từ Tình Ngưng giẫm lên, Phó Quân Nghị lập tức kêu đau: “Ui da! Mẹ, mẹ làm gì vậy?”

Về mặt Từ Tình Ngưng dịu dàng, nét mặt nhìn không ra chút sơ hở nào: “Ăn cơm thì ăn cơm, nói ít thôi.”

Tầm mắt Phó Quân Hoàng dừng ở trên người Từ Tình Ngưng, trong đôi mắt đen nhánh ẩn chứa một chút nghi ngờ: “Mẹ?”

Từ Tình Ngưng cười khan vài tiếng, nhưng lén lút trừng mắt nhìn Phó Quân Nghị một cái.

Khi nhận thấy mẹ già nhà mình nhìn chăm chăm, bỗng nhiên Phó Quân Nghị nghĩ đến chuyện lúc trước chính mình suýt nữa lỡ miệng nói ra, bọn họ đều nói không thể nói với anh hai, nếu như anh tiết lộ rồi, có chuyện gì xảy ra, anh tuyệt đối sẽ bị cả nhà nhìn chăm chăm.

“Ha ha, ha ha, không có việc gì không có việc gì.” Sau khi Phó Quân Nghị cười khan vài tiếng, bắt đầu lùa cơm trong bát của mình.

Tầm mắt An Nhiên vẫn luôn dừng ở trên người Phó Quân Nghị, ánh mắt lập tức đảo qua trên mặt mắt tự nhiên của người nhà họ Phó, dường như những người này lén gạt bọn họ cái gì đó.

“Mẹ, nếu như mẹ có chuyện gì muốn nói thì có thể nói thẳng với chúng con.” An Nhiên đặt bát đũa trong tay xuống, nhỏ giọng nói.

Từ Tình Ngưng lại đập Phó Quân Nghị một cái dưới bàn, nhưng về mặt lại là một mảnh dịu dàng: “Mẹ có thể có chuyện gì chứ? Yên tâm đi, nếu như có việc, mẹ nhất định sẽ tìm các con.”

Bây giờ Phó Quân Nghị hoàn toàn là khổ mà không nói nên lời, rốt cuộc là anh gặp phải người một nhà như thế nào đây.

Cổ Hữu ngồi ở bên cạnh Phó Quân Nghị, đương nhiên anh có thể cảm giác được động tác của Phó Quân Nghị, vừa rồi lúc anh khom người nhặt đồ, đúng lúc nhìn thấy cảnh tượng cô Từ và Phó Quân Nghị, đáy lòng anh một hồi quái dị, nhưng mà sau khi đổi một đôi đũa, tiếp tục im lặng ăn cơm.

“Đừng rồi, thằng nhóc Quân Hoàng và tiểu hồ ly là cùng một ngày sinh nhật phải không? Các con chuẩn bị cho người nhà của mình thì không cần quá nhiều. Ông cho các con biết, đây chính là lễ trưởng thành của tiểu hồ ly, cũng không thể quá qua loa, nếu như các con không tổ chức cho tiểu hồ ly, ông tôi tổ chức tiệc rượu chẳng hạn cho tiểu hồ ly.” Cổ Trường Thanh cười tùm tùm nhìn An Nhiên.

“A, lão già Cổ, lúc nào thì lễ trưởng thành của người nhà họ Phó tôi cần ông tôi sắp xếp hả? Đến lúc đó nhà chúng tôi sẽ có sắp xếp, đến phiên ông quan tâm sao?” Cụ Phó không vui, đừng nói bây giờ nhà ông đang làm đi làm lại chuyện này, cho dù không làm đi làm lại, dựa vào một câu nói này của lão già Cổ, nhà họ Phó ông cũng không thể không làm đúng không?

Phó Quân Hoàng hoàn toàn vứt bỏ tất cả mọi người ở ngoài thế giới của mình, toàn bộ tầm mắt đều dừng ở trên người An Nhiên, sau khi nhìn thấy trong bát của cô không có đồ ăn, anh sẽ đứng lúc thêm vào cho cô, thời điểm không sớm không muộn, vừa đúng.

“Lão soái ca, đừng chỉ nhìn em, anh mau ăn đi.” Nói xong, cô liền gấp một miếng thịt kho tàu vào trong bát của anh.

Phó Quân Hoàng im lặng không nói, sau khi ăn xong thịt kho tàu trong bát, ánh mắt lần nữa tiếp tục rơi về trên người An Nhiên.

Sau khi ăn xong ông cụ Cổ đưa Cổ Hữu rời đi, An Nhiên và Phó Quân Hoàng đưa ông cụ Cổ đến cổng.

Sau khi đến cửa, An Nhiên hoàn toàn không có ý định bỏ qua ông cụ Cổ bị cô chiếm một buổi trưa:

“Ông cụ Cổ, sau này ngày tuyết như thế này, đừng chạy loạn khắp nơi, ông nói tuổi đều đã lớn như vậy, sao không ngồi yên chứ?”

Đứng ở cổng lớn, lái xe đi ra mở cửa xe nghe thấy câu này của An Nhiên, cả người đều hoảng sợ ngay tại chỗ.

Tiểu thư nhà họ Phó này không khỏi cũng quá lợi hại, mặc dù là nói ông cụ đã lui xuống từ bên trên, thế nhưng quyền của ông vẫn còn, những người bên trên đó còn không phải đều đối với ông chủ khách khứa?

Phải nói ở nhà họ Cổ, ngoại trừ cậu chủ nhỏ có thể thân thiết với ông chủ, nhà họ Cổ còn có ai dám gần gũi với ông chủ chứ? Nay mặc dù là cậu chủ nhỏ cũng không dám nói chuyện như thế với ông chủ. Nghĩ như vậy, lái xe không khỏi nhìn An Nhiên thêm vài lần.

Cổ Trường Thanh nghe xong lời này, không những không có tức giận, ngược lại còn vui tươi hơn hờn nhìn An Nhiên: “Làm sao, tiểu hồ ly con đây là đang lo lắng cho ông già đây sao? Lo lắng thì cứ nói thẳng thôi, ông già ông cũng sẽ không chê cười con.” Nói xong, tiếp theo tầm mắt lần nữa rơi trên người cháu trai bảo bối của mình: “Sau này con đừng học theo tiểu hồ ly, đáy lòng nghĩ cái gì thì nói thẳng mới tốt, cũng đừng kỳ quặc như thế này nha.”

An Nhiên đứng ở cổng, tựa vào trong ngực Phó Quân Hoàng, về mặt xoi mói: “Ông cụ Cổ, có người nào từng nói da mặt người rất dày không?”

Cổ Trường Thanh vui vẻ: “Thật đúng là không có, con nhóc con chính là người đầu tiên nói ông như vậy.”

“Thật dày.” An Nhiên hừ lạnh.

Cố Hữu đứng ở bên cạnh xe, nhìn thấy ông nội nhà mình bị An Nhiên tức giận trừng mắt, anh không rõ, ông nội yêu mến An Nhiên như vậy, vì sao ông nhất định không đồng ý anh thích An Nhiên.

Bọn họ môn đăng hộ đối, từ nhỏ cùng nhau trưởng thành, vì sao lại không đồng ý.

Cố Hữu mười bảy tuổi rồi, sang năm liền mười tám tuổi rồi, sao đứa nhỏ lớn lên trong loại gia đình này có thể cái gì cũng không hiểu chứ? Người trong nhà đã sắp xếp tốt ngày sau cho anh, đường đi như thế nào, anh đã không ngừng hướng tới gần con đường kia, nhưng mà anh phát hiện, dường như lúc anh hướng tới gần con đường kia, ngược lại An Nhiên cách anh càng ngày càng xa.

Trên xe, Cố Trường Thanh phải dựa vào trên ghế ngồi, đôi mắt khép hờ, thoát nhìn là bộ dáng mệt mỏi.

Bên trong khoang xe rất yên tĩnh.

Cố Hữu nhìn Cố Trường Thanh, bộ dạng muốn nói mà không nói rất rối rắm.

“Còn đang suy nghĩ tại sao ông không đồng ý con thích tiểu hồ ly có đúng không?” Không ngờ tới, mở miệng trước ngược lại là Cố Trường Thanh.

Tay anh đặt trên hai chân bỗng nhiên nắm chặt: “Ông nội, con biết con không nên hỏi, nhưng mà...”

“Nhưng mà con không cam tâm”

Phải, anh không cam tâm.

Rõ ràng ngay cả tranh thủ anh đều chưa từng tranh thủ, ông nội không cho anh đi làm, làm sao anh có thể cam tâm chứ? Cho dù Phó Quân Hoàng lợi hại hơn nữa, nhưng cuối cùng anh ấy lớn hơn An Nhiên tròn mười một tuổi.

“Nhưng mà nó không thích con, không phải sao?” Cố Trường Thanh mở to mắt, dừng ở trên cảnh đêm ngoài cửa sổ.

“Không, cô ấy thích con.” Cố Hữu lạnh lùng nói.

“Không giống với thích mà nó thích Phó Quân Hoàng.” Cố Trường Thanh thờ dãi, tầm mắt rơi về vẻ mặt quật cường trên người Cố Hữu: “Đứa nhỏ ngốc, các con như bây giờ không phải rất tốt sao? Nó thích con, con thích nó. Nếu như con nói cho nó con thích nó, con cảm thấy nó sẽ có phản ứng như thế nào. Mặc dù là trong ngày thường đứa bé Phó Quân Hoàng kia không nói gì, nhưng chỉ cần chuyện liên quan đến tiểu hồ ly, nó đúng là rất nhanh trí. Con cho rằng nó nhìn không ra con thích tiểu hồ ly sao? Nó vẫn luôn ngấm ngấm chịu đựng không tức giận, là bởi vì con không có chọc thủng tầng giấy kia. Nếu như không tin, con đi thử xem sau khi con nói cho tiểu hồ ly con thích nó, Phó Quân Hoàng sẽ có phản ứng gì, Phó Quân Hoàng lại sẽ có phản ứng như thế nào.” Lần đầu tiên, Cố Trường Thanh nói dài như vậy với cháu trai.

Cố Hữu ngẩn ra, anh hoàn toàn không ngờ tới ông nội sẽ nói một đoạn dài như vậy với anh.

Anh đúng là không nghĩ tới, không phải bởi vì anh không muốn nghĩ tới kết quả, mà căn bản là không dám nghĩ.

Bởi vì anh biết kết quả cuối cùng không phải là anh muốn.

Nếu như anh thật sự nói cho An Nhiên tâm tư của anh, Phó Quân Hoàng nhất định sẽ biết, nếu đến lúc đó anh còn muốn tiếp xúc với An Nhiên, nhất định là không thể nào.

Dục vọng chiếm hữu của người đàn ông kia...

Cố Hữu bật cười chua xót: “Ông nội, con rất thích cô ấy.” Giọng nói rầu rĩ, nặng nề, thậm chí bên trong còn mang theo một chút ghen ghét.

“Ừ, ông nội biết.”

“Con nghe thấy anh Quân Nghị nói, tại lễ trưởng thành của An Nhiên, cô ấy sẽ đính hôn với Phó Quân Hoàng.” Đây là Phó Quân Nghị nói với anh lúc sau khi ăn xong.

Lúc Phó Quân Nghị nói cho anh biết, đừng nói về mặt có bao nhiêu khó coi, nhưng mà trong ánh mắt của anh lại ẩn chứa vui vẻ và phấn khởi, mặc dù mặt ngoài rất không thích anh hai mình bị cướp đi, lại bị hồ ly mà anh ghét nhất cướp đi, nhưng mà anh chúc phúc họ từ tận đáy lòng, anh biết, Phó Quân Nghị thật thích An Nhiên.

Cố Trường Thanh sùng sốt: “Muốn đính hôn sao? Tại sao ông không nghe bọn nó nói?”

Cố Hữu lắc đầu, làm sao anh bây giờ còn có tâm trạng suy nghĩ cái này, bây giờ tâm tư của anh đều là An Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Chương 94: Đã chết, tính toán tôi, đánh! (2)

Editor: Norah

Suy nghĩ một chút, ngược lại Cố Trường Thanh bật cười: “Xem ra, bọn họ tính giấu diếm Phó Quân Hoàng, đứa bé kia đúng là một người nóng tính.” Nghĩ đến trên bàn ăn vừa rồi, bỗng nhiên Cố Trường Thanh hiểu rõ rồi.

Qua bốn ngày, cô sẽ đính hôn với người khác rồi.

Vậy sau này, không phải là anh sẽ không bao giờ có thể thích cô ấy nữa? Mặc dù là thầm thích, cũng không được, có đúng hay không...?

Lúc đến thời gian nghỉ ngơi buổi tối, cụ Phó trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên về phòng.

“Con nói các con giống bộ dạng gì vậy hả? Còn chưa có kết hôn, đã làm chuyện không đúng đắn như vậy, nếu như kết hôn rồi còn không được sao?” Cụ Phó ngồi trên ghế bành, làm một vẻ mặt kỳ quặc.

Từ Tĩnh Ngưng nghe thấy ba chồng mình nói như vậy, là biết hỏng chuyện rồi.

“Vậy thì kết hôn.” Đôi mắt đen nhánh của Phó Quân Hoàng đột nhiên phát sáng: “Đi kết hôn.” Ánh mắt phát sáng dừng ở trên người An Nhiên, thoát nhìn là bộ dáng rất kích động.

Từ Tĩnh Ngưng đỡ trán, Phó Quân Nghi ngồi đằng hoàng một bên cũng cười, về mặt kỳ quặc, anh biết anh hai nhà anh sẽ như vậy, bây giờ anh ấy đúng là chỉ muốn không ngừng tuyên thệ với thế giới quyền sở hữu của anh ấy với tiểu hồ ly.

Rõ ràng cụ Phó không ngờ Phó Quân Hoàng ra một chiêu này với ông, nhất thời trừng mắt, không biết nên nói cái gì mới được.

“Kết hôn? Kết cái P! Con cũng không nhìn xem con bé mới bao nhiêu tuổi! Đến tuổi kết hôn thích hợp rồi sao? Con muốn kết hôn thì kết hôn, những người già ông đều để trang trí sao?!” Cụ Phó thật vất vả tìm ra lời nói, tức giận thẳng tay chặt cây gậy ở trong tay.

Phó Quân Hoàng nhú mày, về mặt ngây ngô, nhìn An Nhiên: “Không được sao?” Cô đều đã trưởng thành rồi không phải sao? Không phải trưởng thành là có thể kết hôn rồi sao? Vì sao còn chưa đến tuổi kết hôn thích hợp?

An Nhiên cười lắc đầu: “Chưa được.”

“Như vậy à.” Phó Quân Hoàng nhú mày “Vậy đi thôi.” Nói xong, tiếp tục nắm tay An Nhiên đi lên lầu.

Cả người cụ Phó đều muốn giậm chân rồi: “Phó Quân Hoàng! Con xem lời ông già ông vừa mới nói đều là đánh rắm phải không? Ông nói cái gì? Các con đều lớn rồi, nên tránh né hiềm nghi đi!” Bọn họ ngủ cùng nhau từ nhỏ đến lớn, điều này cũng bỏ đi, nhưng mà này một người là người mười tám tuổi, một người cũng sắp ba mươi rồi, này nếu như ngủ tiếp trên một cái giường, đến lúc đó nếu như xảy ra chuyện gì, làm sao mà được.

“Cô ấy là vợ của con.” Là vợ, tại sao phải tránh hiềm nghi?

Từ Tĩnh Ngưng nhìn thấy con mình thể hiện bộ dáng đương nhiên, bật cười.

Bà đi đến bên cạnh ông cụ, dịu ông cụ: “Ông cụ, hay là chúng ta trở về phòng ngủ đi, hai đứa bé này đều hiểu chuyện, biết chừng mực.”

Ông cụ thấy có người cho mình bậc thang, cũng thuận tiện đi xuống, trừng mắt nhìn Phó Quân Hoàng rồi hừ lạnh một tiếng, xoay người bước đi.

Phó Quân Hoàng bị trừng không hiểu ra sao cả, nhưng mà bây giờ anh càng sợ chính là bảo bối một mồi: “Bảo bối, chúng ta trở về phòng.”

“Được.” Đáy lòng An Nhiên tràn đầy ý cười.

Rõ ràng lão soái ca này hiểu rõ nhưng lại giả bộ hồ đồ, anh đây là cố ý nghe không hiểu lời ông cụ.

Trở về trong phòng, Phó Quân Hoàng đem áo khoác An Nhiên cởi ra bỏ vào trong tủ quần áo, sau khi sắp xếp lại giường, rồi mới điều chỉnh nhiệt độ trong phòng.

Lúc An Nhiên đi ra từ trong phòng tắm, cái gì bên ngoài đều đã chuẩn bị xong rồi.

“Lại đây.” Anh vẫy tay với cô, mà trong tay anh đang cầm một cái máy sấy tóc.

An Nhiên bỏ khăn tắm trong tay ra, đi đến ngồi xuống trước bàn trang điểm, về mặt Phó Quân Hoàng dịu dàng sấy tóc cho cô, sức lực của anh vừa vặn, nhẹ nhàng mà vuốt ve da đầu của cô, rất là dễ chịu.

“Lão soái ca, anh nhanh đi tắm đi, em tự mình làm là được rồi.” An Nhiên đưa tay muốn lấy máy sấy tóc.

Phó Quân Hoàng cũng không có đưa máy sấy tóc cho cô: “Không sao, thêm vài phút nữa là được rồi.”

An Nhiên thỏa hiệp, sau khi sấy xong toàn bộ tóc của cô, Phó Quân Hoàng mới để máy sấy tóc xuống, nhanh chóng đi vào phòng tắm.

Không biết có phải vì nguyên nhân là quân nhân hay không, bình thường anh tắm rửa đều vô cùng nhanh, không tới năm phút đồng hồ, toàn thân mang hơi nóng đi ra từ trong phòng tắm.

Lúc anh đi ra, An Nhiên đã nằm bên trong ổ chăn rồi.

Lau lau nước trên người, sau khi sấy đầu của mình, Phó Quân Hoàng điều chỉnh ánh sáng trong phòng xuống tối nhất, ánh sáng màu da cam làm cho cả phòng đều ấm áp.

Phó Quân Hoàng vừa mới nằm trên giường xong thì An Nhiên dựa sát về phía anh, mà anh cũng tiện thể kéo cô qua.

“Lão soái ca, giữa ông cụ Cố và ông nội Phó, có phải là có chuyện gì không?” An Nhiên rúc trong ngực Phó Quân Hoàng, môi dán trên lồng ngực trần trụi bên ngoài của anh.

Hơi thở ấm áp phun trên lồng ngực anh, cơ thể anh có hơi cứng lại, giọng nói vẫn ổn định như trước: “Không biết.”

An Nhiên liền không hỏi nữa.

Hôm nay lúc đang xem ảnh chụp, cô cảm thấy ông cụ Cố là lạ, mặc dù ông vẫn thích đầu vô nồm với cô như trước, nhưng mà cô cảm thấy có chỗ nào đó là lạ, cái loại cảm giác này, không thể nào nói rõ được.

“Bảo bối...” Ngay lúc An Nhiên thêm thiệp ngủ, bỗng nhiên giọng nói trầm thấp mà lại khàn khàn của Phó Quân Hoàng truyền đến.

“Ừm?” Đầu óc An Nhiên cũng không tỉnh táo lắm, trả lời theo bản năng. Khi cô ở trong lồng ngực của Phó Quân Hoàng, luôn luôn có thể tiến vào mộng đẹp rất nhanh, sau đó lặng lẽ ngủ rồi.

“Khi nào mới có thể kết hôn.”

An Nhiên cuộn tròn trong ngực Phó Quân Hoàng, về mặt mơ mơ màng màng.

An Nhiên trong lúc ngủ mơ dường như cảm thấy toàn thân nóng lên trong nháy mắt, để cho cô dựa vào bức tường rất nóng, nóng đến nổi bỏng da.

“Bảo bối...” Trong lúc ngủ mơ cô dường như nghe thấy giọng nói kiềm nén của Phó Quân Hoàng, cô muốn mở mắt nhìn rõ anh, muốn biết rốt cuộc anh làm sao vậy.

Nhưng mà bất kể cô cố gắng như thế nào, cô đều không nhìn rõ vẻ mặt của lão soái ca, chỉ là cô biết người bên cạnh cô đúng là lão soái ca.

Mà lúc này vẻ mặt Phó Quân Hoàng đang kiềm nén nhìn cô bé gần như ghé vào trên người mình, vẻ mặt vô hại khi cô ngủ, Phó Quân Hoàng thở dài, hai tay vòng ở hông cô, thờ dài.

Rốt cuộc khi nào thì bảo bối em mới có thể gả cho anh hả? Khi nào thì chúng ta, mới có thể kết hôn hả?

Bỗng nhiên, An Nhiên vốn ghé vào trên người Phó Quân Hoàng đột nhiên gãy dựa vài cái, dường như cô ngủ cũng không an ổn, không biết là cô mơ thấy cái gì, cả người cô đều xoay qua xoay lại trên người anh, bộ dạng rất không thoải mái.

“Làm sao vậy?” Anh áp vào vành tai cô, thấp giọng dịu dàng hỏi.

Anh không biết cô có nghe thấy hay không, chỉ là ngay lúc anh không nghĩ nghe được cô trả lời thì một giọng nói cực nhỏ, mơ mơ màng màng vang lên: “...Màng ngực.”

Phó Quân Hoàng sững sờ.

Không biết An Nhiên làm sao mà vẫn còn gãy dựa, Phó Quân Hoàng giống như nháy mắt liền hiểu được An Nhiên có ý gì, anh cẩn thận đưa cô từ trên người mình xuống, để cho cô nằm yên trên giường.

Quả nhiên, n cô nằm ở trên giường, cô không động đậy nữa.

Nhưng mà không có cô bên cạnh, quen ôm ấp rồi, lồng ngực của cô nhú lại, cơ thể tự giác bắt đầu tìm lồng ngực của cô.

Cho đến khi cô rúc vào trong ngực Phó Quân Hoàng một lần nữa, cô mới yên tâm.

Chỉ là một chỗ trên cơ thể cô vẫn bị cái gì chọc vào, cô đưa tay đi nắm, muốn lấy đồ vật kia ra.

Nhưng mà cô vừa mới động chạm vào, cơ thể Phó Quân Hoàng chính là cứng đờ, thế nhưng trong lúc ngủ mơ An Nhiên cũng không biết mình nắm cái

gì, cho đến khi tay bị Phó Quân Hoàng kéo lên, một tay anh ôm chặt mình, hô hấp dồn dập, hơi thở nóng ẩm phun bên tai An Nhiên:

“Bảo bối, dinendian.loqidJon bảo bối, giúp anh, giúp anh.”

Bỗng nhiên An Nhiên tỉnh táo lại, khi cô tỉnh ngộ trong tay mình cầm vật gì thì cô đã nghiêng người thoát khỏi lồng ngực Phó Quân Hoàng, thế nhưng trước tiên anh lại từng bước nắm chặt tay cô, đôi mắt đen nhánh phát sáng nhìn cô.

“Bảo bối, bảo bối...”

An Nhiên trực tiếp muốn tìm cái động đê chui vào, làm sao cô sẽ, sao sẽ...

Đến khi không khí trong phòng bốc lên một mùi khác thường, đến khi Phó Quân Hoàng hốt ha hốt hoảng rút giấy từ đầu giường lau chùi tay của An Nhiên, sau khi bản thân ở trong phòng vệ sinh một lúc mới đi ra thì trong phòng mới lại khôi phục yên tĩnh.

Chỉ là lần ngủ này, Phó Quân Hoàng ngủ vô cùng an ổn, khỏe môi còn mang theo một chút độ cong.

Mà An Nhiên lại không ngủ an ổn như vậy, trái tim của cô đang đập bùm bùm, mà càng nhiều hơn, cũng là vẻ mặt chán nản mà buồn bực.

Sao cô lại tự mình nhào lên chứ? Đây quả thực không có cách nào dùng lễ thường để kết luận sự việc.

Gần như An Nhiên sau nửa đêm mới ngủ, đương nhiên ngày hôm sau thức dậy muộn, lúc cô thức dậy thì đã qua chín giờ rồi.

An Nhiên nhìn kim đồng hồ trên tường chỉ vào số chín thì cô xoay người rồi thức dậy.

Nhìn sang bên cạnh, quả nhiên bên cạnh đã không còn ai rồi.

An Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất thu thập xong tất cả, lúc xuống lầu, phát hiện trong sảnh lớn cực kỳ náo nhiệt, có một khuôn mặt xa lạ nhưng lại quen thuộc xuất hiện ở trong tầm mắt của cô.

Khi cô còn chưa kịp đi chào hỏi, Phó Quân Hoàng nhìn thấy cô thức dậy thì đi tới cạnh cô, mà trong tay anh còn cầm một ly nước ấm, trong nước cho một ít muối nhạt, sáng sớm uống một ít nước muối nhạt là rất tốt.

“Ngủ không thoải mái à?” Nhìn thấy vẻ mặt bộ dạng An Nhiên mệt mỏi, Phó Quân Hoàng nhíu mày.

An Nhiên uống hết nước Phó Quân Hoàng đưa đến, tiện thể đưa ly sứ lại cho anh: “Sao thức dậy mà không gọi em?”

Mặc dù đều là ở nhà mình, nhưng mà cho dù nói như thế nào, vẫn không phải là chỉ có cô và Phó Quân Hoàng tự do trong nhà, ở đây có người lớn, ngủ quá giờ, đều là không tốt.

“Ngủ thêm một chút.” Phó Quân Hoàng cười, ngủ nhiều một chút mới tốt.

Anh biết khuya đêm qua cô mới ngủ, đồng hồ sinh học của anh đều dậy rất sớm, lúc đó trời còn chưa sáng, sao anh nỡ gọi cô dậy chứ?

“Đây là Tiểu An Nhiên sao, cũng đã cao như vậy rồi.” Một giọng nói dịu dàng khoan thai truyền đến, lúc này An Nhiên mới nhớ tới, trong nhà có người đến.

Tầm mắt An Nhiên đặt trên người nói chuyện kia nhìn một chút, trên ngũ quan không có chỗ nào giống với anh em nhà họ Phó, thế nhưng lúc ông cười thì ánh mắt cong cong, An Nhiên nhận ra ông là lão tam nhà họ Phó, Phó Văn An.

“Chú nhỏ.” An Nhiên cười.

Sau khi tầm mắt Phó Văn An đảo qua đảo lại giữa Phó Quân Hoàng và An Nhiên, cười nói: “Không gọi là ông nội nhỏ, đổi thành chú nhỏ rồi sao?” Đúng là ông nhớ rõ, lúc nhỏ, đứa nhỏ này gọi ông là ông không ít.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cung Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Chương 94: Đã chết, tính toán tôi, đánh! (3)

Editor: Norah

An Nhiên cười, không nói lời nào.

Lúc cô còn nhỏ, lúc cô còn là con của Phó Quân Hoàng, đúng là vai vế của cô còn nhỏ hơn Phó Quân Nghi.

Tầm mắt An Nhiên dừng ở trên bóng dáng đứng phía sau Phó Văn An, cười hỏi: “Đó chính là cô nhỏ. Đây có lẽ là lần đầu con nhìn thấy cô nhỏ đấy.”

Đây không phải là lần đầu tiên Đào Ngữ Song vào nhà họ Phó, nhưng là lần đầu tiên An Nhiên nhìn thấy bà, mấy lần trước lúc bà tới, đều đúng lúc An Nhiên không có ở nhà họ Phó, vì vậy liền bỏ lỡ.

Lúc Phó Văn An mười sáu tuổi, đã rời khỏi để đi tỉnh khác, đúng là khi đó chọc tức ông cụ không nhẹ, chỉ là khi đó tính tình ông cụ cứng rắn, cũng không biết Phó Văn An tính tình ôn hòa làm sao vậy, chính là sống chết không chịu trở về nhà họ Phó, nói là muốn tự mình lăn lộn ở tỉnh khác, lăn vào không ra được, liền không trở về nhà.

Có một đoạn thời gian rất dài, Phó Văn An trở lại nhà họ Phó lần nữa, cũng đã là tám năm sau, ông hai mươi bốn tuổi. Đi cùng ông trở về, còn có Đào Ngữ Song.

Ông trở về nói với ông cụ, ông muốn kết hôn với cô bé bên cạnh, hy vọng được ông chúc phúc.

An Nhiên chính là nghe được chuyện như vậy, năm đó Đào Ngữ Song theo đuổi chú nhỏ Phó rất kịch liệt, khi đó chú nhỏ Phó vẫn chỉ là một đại đầu binh, tên nhóc lỗ mãng. Ông ở tỉnh khác, không có ai biết bối cảnh nhà của ông, ngay cả người lãnh đạo trực tiếp cũng không biết.

Thế nhưng Đào Ngữ Song theo đuổi ông ròng rã bốn năm, mới bắt được ông tới tay, lúc ông biết bà, chỉ là bởi vì trong lúc huấn luyện quân sự, ông là huấn luyện viên của bà, mà bà nghĩa vô phần cố (*) yêu ông.

(*) Nghĩa vô phần cố: không do dự, làm việc nghĩa không được chùn bước.

Tám năm trôi qua, Phó Văn An từ một người từ dưới cùng từng chút một leo lên, còn tìm được một cô gái hiểu đạo lý, còn có chỗ nào mà ông không hài lòng sao? Chẳng qua về sau Phó Văn An nói với ông cụ, sau này ông sẽ không trở về để đi, ông sẽ ở lại luôn tỉnh S.

Ngày đó, đúng là làm ông cụ bị chọc tức, nói thẳng mình nuôi một con sói mất trắng (*).

(*) Sói mất trắng (Bạch nhãn lang): vong ân bội nghĩa, tâm địa gian ác.

Sau này Phó Văn An chính là cách hai năm sẽ trở về một lần, thậm chí có lúc là ba năm, dù sao An Nhiên vẫn cảm thấy chú nhỏ Phó Văn An này là một người có chuyện xù.

“Cô đã sớm nghe chú nhỏ con nhắc qua. Văn An nói, An Nhiên nhà họ Phó đúng là cô gái thông minh xinh đẹp.” Đào Ngữ Song cười, gương mặt dịu dàng, tự nhiên phóng khoáng nói.

“Từng đưa một điều đứng làm gì, nhanh ngồi xuống ăn một ít, mới từ trên máy bay xuống nhất định cũng đói bụng đúng không? Mau ăn một ít.” Nói xong, Từ Tĩnh Ngưng liền đưa một quả cam cho Đào Ngữ Song.

Đào Ngữ Song cũng là từ nhà thương, nhưng mà bà chỉ có chút danh tiếng ở tỉnh S, thế nhưng Từ Tĩnh Ngưng đúng là cực kỳ nổi tiếng cả nước, Đào Ngữ Song vẫn luôn rất bội phục chị dâu này của mình.

Cho dù là gia đình hay sự nghiệp, bà đều xử lý rất tốt, ở trên giới kinh doanh, bà hoàn toàn chính là một nữ cường nhân, thế nhưng ở nhà, bà lại là một người phụ nữ bé nhỏ bình thường, mẹ của bọn nhỏ. Về mặt này bà thay đổi mẫu người rất nhanh, nhưng mà sức diễn mỗi một mẫu người của bà đều rất tốt.

“Chị dâu cũng không cần bận rộn, bây giờ em và Văn An không đói bụng.” Tay Đào Ngữ Song nhận lấy quả cam, thoạt nhìn có chút bất khoản.

“Được rồi được rồi, ở trong nhà mình nào có nhiều khách sáo như vậy?” Từ Tĩnh Ngưng khoát tay với Đào Ngữ Song, sau đó tầm mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Nếu như lát nữa con với An Nhiên không có chuyện gì, theo chúng ta ra ngoài mua ít đồ tết. Đúng rồi, mẹ đặt làm cho An Nhiên một món quà, hay là con đưa An Nhiên đi chỗ chú Vương lấy, nghe thấy không?”

“Lễ phục?” An Nhiên sững sờ, cô cũng không có đi đặt làm lễ phục gì mà.

“Không đặt làm lễ phục thì lễ trưởng thành của con mặc cái gì? Còn có Quân Hoàng của con, các con đều thử xem ngay tại chỗ, nếu như có chỗ nào không phù hợp, bảo chú Vương sửa lại một chút cho các con.”

“Dạ.”

Phó Văn Đồng và Phó Văn An tách ra đi vào thư phòng của cụ Phó, Đào Ngữ Song được Từ Tĩnh đưa trở về phòng không biết nói cái gì, Phó Quân Hoàng cũng nắm tay Phó An Nhiên trở về phòng, nhưng mà anh im lặng không nói gì đưa áo khoác của cô cho An Nhiên tiện thể quần khăn quàng cổ lên cổ cô.

“Chúng ta phải đi ra ngoài sao?” An Nhiên sững sờ.

“Ừ. Chú Vương.” Phó Quân Hoàng vừa mặc quần áo vừa nói.

An Nhiên cười, thật sự là làm phiền Từ Tĩnh Ngưng.

Chú Vương là thợ may có tiếng ở đế đô, thợ may này không phải bất cứ ai cũng có thể khiến ông may quần áo cho, ngày đặt đơn hàng may ở chỗ đó của chú Vương, cũng có thể xếp hàng đến hai năm sau, rất nhiều quần áo của nhân vật bậc trên đều là từ tay của vị lớn tuổi kia.

Quần áo mặc trên người Tần Lam, chín mươi phần trăm đều là từ tay chú Vương, Tần Lam rất chú trọng quần áo, may mà sau khi cô sống lại, ngược lại yêu cầu đối với mấy thứ này ít đi.

Phó Quân Hoàng khởi động chiếc Land Rover, rẽ vào trong ngõ nhỏ của tứ hợp viện (*), cuối cùng xe chậm rãi dừng ở trước một tứ hợp viện.

(*) Tứ hợp viện: một kiểu nhà truyền thống của Bắc Kinh.

Thoạt nhìn cổng tứ hợp viện rất cổ xưa, nhìn từ bên ngoài, tứ hợp viện này đã cũ cần tân trang lại, thế nhưng đẩy cửa đi vào, nhưng là cảm nhận khác nhau hoàn toàn.

Lúc An Nhiên đi vào cùng Phó Quân Hoàng, trong sân có vài người đang tranh chấp với một người thanh niên cái gì đó, thoạt nhìn vẻ mặt người thanh niên kia rất không tốt.

“Đây không phải là vấn đề có tiền hay không có tiền, thật sự là xin lỗi, hai năm nay sự phụ tôi ông đều không rảnh, thời gian đều sắp xếp kín. Nếu như bây giờ các người gấp gấp thì ra khỏi cửa rẽ phải, đi vào cửa hàng mua đi.”

“Tôi nói có chuyện gì với tên nhóc cậu vậy? Đưa tiền tới cửa cũng không cần sao? Tôi trả các người giá gấp mười lần, nhất định sự phụ Vương phải chính tay may cho tôi.” Một người phụ nữ trung niên toàn thân hàng hiệu dùng cái tay đeo đủ các loại nhẫn chỉ vào người trẻ tuổi khinh thường, gương mặt khinh thường.

Loại người thân của nhà giàu mới nổi đúng là gấp nhiều hơn, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng dừng ở trên người phụ nữ trung niên kia: “Xin lỗi, sự phụ tôi không có thời gian.”

“Không có thời gian thì sắp xếp thời gian, có tiền không kiếm là người ngu sao?” Người đứng bên cạnh người phụ nữ trung niên đột nhiên nói.

Ngay lúc người trẻ tuổi sắp nổi giận thì bỗng nhiên một giọng nói thông thả vang lên:

“Lấy tiền cũng phải xem lấy tiền của hạng người gì, không phải tiền của bất cứ ai cũng có thể đưa tới đây.”

Người trẻ tuổi nghe thấy giọng nói của người tới, quay đầu lại, lúc nhìn thấy người tới, vẻ mặt vốn khó coi lập tức biến mất, ngược lại trở nên hưng phấn:

“Cô bé An Nhiên, đúng là không có tới một đoạn thời gian rồi, gần đây sự phụ cũng luôn nhắc tới cô, nói sao cô còn chưa tới nhìn xem lão già ông.”

Không có ai biết tên đầy đủ của chú Vương là gì, chỉ biết từ lúc ông bắt đầu trong tầm mắt của mọi người, cũng đã gọi ông là chú Vương như vậy.

Tính cách chú Vương rất quái đản, bạn có quyền thế, bỏ nhiều tiền hơn nữa cũng không nhất định có thể đặt may quần áo ở chỗ này của ông được, bạn không có gì cả, ngay cả ăn xin, chỉ cần ông nhìn bạn thuận mắt, ông sẽ không hề do dự may quần áo miễn phí cho bạn.

Vậy mà dường như chú Vương cực kỳ yêu mến An Nhiên, từ lần đầu tiên bắt đầu nhìn thấy An Nhiên, đã nói may quần áo cho cô, cho đến bây giờ, gần như mỗi tháng An Nhiên đều có thể nhận được quần áo chú Vương gửi đến nhà họ Phó, vì vậy, bây giờ quần áo An Nhiên mặc, rất nhiều cái không nhìn thấy nhãn hiệu, tất cả đều từ tay chú Vương mà ra.

Dù cho tính cách chú Vương như vậy, ở trong vòng luẩn quẩn cực kỳ ăn nên. Cho dù là như vậy, lịch trình trong ngày của ông cũng đều sắp xếp đến hai năm sau.

“Đây không phải là đến rồi sao? Chỉ là không biết lúc nào thì ngưỡng cửa của chú Vương thấp như vậy rồi, sao bất cứ ai đều có thể vào được?” Không phải An Nhiên xem thường nhà giàu mới nổi, hoặc là người có hoàn cảnh gia đình không tốt, chẳng qua cô không quen nhìn loại người làm gì cũng đều dùng tiền để đập người.

Đây quả thực là kéo chỉ số thông minh của loài người xuống.

Rõ ràng người phụ nữ trung niên kia nghe hiểu lời An Nhiên nói là có ý gì, vẻ mặt bà cực kỳ khó coi nhìn An Nhiên: “Cô nói cái gì? Cô nói lại lời nói vừa rồi một lần nữa.”

“Bà lại đe dọa cô ấy thử xem.” Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên đến sau lưng mình, ánh mắt lạnh như băng dừng ở trên người phụ nữ trung niên kia, vẻ mặt vô cùng âm u lạnh lẽo.

Lúc người phụ nữ trung niên muốn nói gì đấy thì bị người sau lưng kéo lại.

Bọn họ cũng không có ngu ngốc như người phụ nữ trung niên này, bọn họ cũng nghe nói quần áo may thủ công ở chỗ này của chú Vương vô cùng tốt, rất nhiều quần áo của nhân vật bậc trên đều đặt làm ở chỗ này, lúc đó bọn họ cũng chỉ thuận miệng nói một lần như vậy, không ngờ liền bị người phụ nữ trung niên này nhớ kỹ.

Lần này thì hay rồi, bà trực tiếp tìm tới cửa nhà người ta gây sự.

Mặc dù chú Vương chỉ là một thợ may nhỏ nhỏ, nhưng người có quan hệ đúng là không ít, già biết bọn họ đều không tiếp xúc được với những người đó, nếu như bọn họ chọc giận ông, không chừng đến lúc đó bọn họ chết như thế nào, e rằng đến lúc đó ngay cả chính bọn họ cũng không biết.

Mà người đàn ông trước mặt này, da.nlze.qurycdo/nh vừa nhìn liền biết không phải là người dễ trêu chọc gì, hơn nữa toàn thân anh có quý khí, ở để đó bất cứ nơi nào vẫn có thể thấy quan nhị đại, phú nhị đại (*), ai biết anh là đại gì chứ.

(*) Phú nhị đại: hay còn gọi là Thế hệ siêu giàu thứ hai, cụm từ này dùng để chỉ tầng lớp các cậu ấm cô chiêu được sống cuộc sống xa hoa từ trong trứng nước, hầu như họ đều là con của những chủ tập đoàn, công ty lớn hoặc con của các quan chức cấp cao chính phủ.

Quan nhị đại: tương tự như Phú nhị đại, nhưng là con của quan chức chính phủ.

Tóm lại, vẫn là không nên trêu chọc mới tốt.

Không biết làm sao mà người phụ nữ trung niên không hiểu được ý tứ của các người bạn mình khuyên kéo, bật ra tiếng hừ lạnh với Phó Quân Hoàng: “Làm sao? Bà đây chính là đe dọa, cậu muốn thế nào? Đến lúc đó cậu đánh tôi à!” Anh là một người đàn ông cũng không thể dám đánh bà.

“Bà nói cái gì?” Ánh mắt Phó Quân Hoàng nhìn chăm chú vào trên người phụ nữ trung niên, giọng nói trầm thấp.

“Cậu có gan đánh tôi à!”

Phó Quân Hoàng nghiêng đầu, nhìn về mặt lạnh lùng của An Nhiên, thờ ơ nói: “Là cô ấy đề cho tôi đánh.”

Giọng nói dừng lại, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng là tình huống thế nào, người phụ nữ trung niên đã trực tiếp bị Phó Quân Hoàng đánh ra ngoài!

Trong lòng An Nhiên đã sớm có chuẩn bị, lúc người phụ nữ trung niên gây hấn, cô liền biết bị kịch của người phụ nữ này.

“Trời ạ, cậu làm cái gì vậy!” Người đứng sau lưng người phụ nữ trung niên xông về phía trước, đỡ người phụ nữ trung niên dậy, hét lớn tiếng với Phó Quân Hoàng: “Một người đàn ông như cậu, sao có thể đánh phụ nữ?”

“Cậu tính là cái gì! Cậu lại dám đánh tôi!” Cả người phụ nữ trung niên đều đã tỉnh mộng, đợi lúc bà lấy lại tinh thần, mới phát hiện thật là mình bị đánh.

“Bà tính là cái gì! Dám hô to gọi nhỏ với anh ấy?” Bỗng nhiên giọng nói lạnh lẽo như băng của An Nhiên vang lên: “Tôi cũng không dám gào thét với anh ấy như vậy, bà tính là cái gì!”

Ánh mắt lạnh lạnh của An Nhiên thẳng tắp dừng ở trên người phụ nữ trung niên, ánh mắt đó giống như rắn độc làm cho cơ thể người phụ nữ trung niên bất giác bắt đầu run rẩy.

“Các vị, xin hãy rời khỏi, nơi này không chào đón các người.” Người trẻ tuổi trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Người phụ nữ trung niên hung tợn nhìn An Nhiên: “Các người chờ, các người chờ cho tôi!” Nói xong, người phụ nữ trung niên hất người đỡ mình ra, đạp giày cao gót đủ để bà ngã gãy thất lưng, đi hùng hùng hổ hổ, mà những người còn lại cũng đều vội vàng đi theo.

Người trẻ tuổi thấy người đầu đi rồi, anh đi đến trước cổng, đóng cửa lại, chốt then vào, trở lại bên cạnh An Nhiên lần nữa, về mặt áy náy nói:

“Thật sự là xin lỗi, để cho hai người gặp phải chuyện như vậy.”

Tên đầy đủ của người trẻ tuổi là Hàn Tri, là một cậu nhóc rất nhỏ gầy, anh rất thích cười, đối với ai đều hòa hòa khí khí, xem ra hôm nay đúng là người phụ nữ trung niên chọc giận Hàn Tri, nếu không thì đứa nhỏ này cũng không cho bọn họ nhìn về mặt không tốt.

“Mau vào đi thôi, sự phụ cũng giống như cô rồi.” Hàn Tri lại trở lại thành cậu nhóc vui tươi hơn hờ.

Lúc Hàn Tri dẫn Phó Quân Hoàng và An Nhiên đi vào phòng làm việc của chú Vương, chú Vương đang thích ý ngồi ở trên ghế dựa, uống trà.

Sau khi Hàn Tri đưa họ đi vào, liền vô cùng thức thời rời đi.

“Ồ, không phải nói công việc đều đã sắp xếp đến hai năm sau sao? Sao nhìn người nhàn rồi vậy?” An Nhiên đứng ở cửa, trêu ghẹo nhìn về mặt thích ý của người lớn tuổi, trên khóe môi cười nhàn nhạt.

Nghe thấy giọng nói của An Nhiên, chú Vương lập tức xoay người đứng lên từ trên ghế, bước dài như bay vọt tới trước mặt An Nhiên, vươn tay ra chọc thẳng bà vai cô, oán hận nói:

“Con nhóc con lừa đảo, con xem con đã lâu rồi không có tới nhìn xem lão già ông? Con còn không biết xấu hổ mà đến đây?”

“Đây không phải là nhớ người sao?” An Nhiên chịu đựng nỗi đau trên cánh tay, cười nói.

Thấy bảo bối nhà mình hơi nhũn mỳ, Phó Quân Hoàng kéo An Nhiên đến bên cạnh mình, về mặt cực kỳ không đồng ý nhìn chú Vương.

“Chọc đâu.”

“Hả, con cho rằng ông nói rất đúng con nhóc này là lừa đảo đúng không? Nó không biết tốt xấu, con lớn tuổi như vậy, con cũng không biết tốt xấu sao? Bao lâu rồi chưa đến đây? Hả?” Vừa nói vừa chìa tay chọc Phó Quân Hoàng.

An Nhiên mặc cho chú Vương phát giận, nếu như đáy lòng ông có lửa, không phát tiết ra ngoài, về sau sẽ chịu đủ.

Chờ chú Vương chọc đủ rồi, quả nhiên con tức của ông cũng đều hạ xuống.

Người lớn tuổi trở về trên ghế dựa của mình một lần nữa, cầm lấy ấm trà tử sa (*) nhỏ của mình, sau khi nhấp một ngụm nước trà, rồi mới yếu ớt hỏi: “Nói đi, các con tới đây làm cái gì?”

(*) Tử sa: một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà.

“Mẹ nói bà đặt trước nhờ người may cho chúng con một bộ lễ phục.”

“Hả, không phải con nói con nhớ ông sao? Bây giờ lại đến vì lễ phục sao? Chưa may! Không có!” Vóc người chú Vương cực kỳ thấp bé, người đã già, vóc dáng lại càng thấp, nhỏ gầy nhỏ gầy, tóc hoa râm, thoạt nhìn rất là giải trí.

“Chú Vương...”

“Hừ! Ông cho con biết, ông cũng có con, ông cũng có cháu trai cháu gái, con cho rằng ông chỉ thích con sao? Ông mới không thích con, một chút cũng không thích, hừ!” Chú Vương nhắm mắt lại, không nhìn An Nhiên, chỉ là tay của ông còn đang vuốt ve từng cái từng cái ấm trà tử sa.

Lão ngoan đồng chính là lão ngoan đồng.

Tuổi của chú Vương cũng phải lớn hơn cụ Phó, nhưng là tính tình của ông đúng là kém hơn cụ Phó nhiều, ít nhất An Nhiên xem như vậy, ông hoàn toàn chính là quỷ hẹp hòi.

“Thật chưa làm?” Ngược lại An Nhiên đi theo lời của ông: “Con đã nói rồi, sao chú Vương người sẽ có thời gian chứ. Nếu chú Vương người chưa làm, vậy thì con và lão soái ca đi ra ngoài tùy tiện mua là được.”

Chú Vương đang nhắm mắt lại hung hăng nhủ chặt lông mày.

“Như vậy, chú Vương người nghỉ ngơi thật tốt trước, con và lão soái ca đi trước.” Thấy chú Vương mặc dù nhắm mắt, thế nhưng về mặt chú Vương lại vô cùng phong phú, An Nhiên nên cười, tiếp tục nói.

Chú Vương bất giác có ông, chợt xoay người xuống dưới, trừng mắt nhìn An Nhiên: “Con nhóc con lừa đảo! Con chỉ biết ăn hiếp ông! Sao ông lại thích con nhóc lừa đảo con như vậy chứ? Con nhất định chính là một ác ma nhỏ, đồ trướng thối!”

An Nhiên cười.

Phó Quân Hoàng cũng nhủ chặt chân mày, anh cũng không thích bảo bối của mình bị người khác thích.

“Nếu như lễ trưởng thành con dám mặc quần áo lung tung khác, xem ông trừng trị con thế nào!” Chú Vương đứng dậy, trừng mắt nhìn An Nhiên một cái: “Trông chừng, ông đây phải đi lấy quần áo cho các con.”

Nói xong, người lớn tuổi liền đi về phía phòng bên trong.

“Con nói chú Vương, ông không nhanh chóng làm việc, cả ngày ông chính là nằm ở chỗ này uống trà hả? Ông như vậy thì khi nào công việc mới có thể giải quyết đây.”

“Đám đồ đệ kia đều là dùng để làm gì? Đúng lúc đều để cho bọn họ luyện tay một chút, một đám chỉ biết chơi cả ngày...”

Về mặt Phó Quân Hoàng có chút kỳ quặc, người đặt may quần áo ở chỗ này, đơn giản đều là muốn mặc vào quần áo tự chú Vương may, ngược lại chú Vương này để cho các đồ đệ của mình may, nếu như đến lúc đó bị những người đó biết, chú Vương đây chính là gặp phải phiền toái.

Bên này chú Vương còn không có lấy quần áo ra, bên kia Hàn Trì đã chạy vào, về mặt nhìn qua cũng không được tốt.

“Làm sao vậy?”

“Có một đám người tới đây bao vây nhà.” Vẫn đang gọi muốn mọi người đều đi ra ngoài, tiếng mắng rất là khó nghe, Hàn Trì không nói nên lời, cũng liền không nói gì.

“Hả? Người nào to gan như vậy?” Dám bao vây tứ hợp viện của chú Vương, đây không phải là, muốn chết sao?

“Chú Vương, người từ từ tìm, đừng nôn nóng, con và Hàn Tri đi dạo trước.” An Nhiên hô một câu về hướng phòng bên trong, rồi sau đó đi theo Hàn Tri ra cửa.

Phó Quân Hoàng đi theo cùng An Nhiên ra ngoài, chỉ là bọn họ vừa tới trong sân, chỉ thấy người phụ nữ trung niên lúc trước đang đứng ở phía trước một đám người, lúc bà nhìn thấy An Nhiên và Phó Quân Hoàng đi ra ngoài, vẻ mặt lập tức hung ác, nói với người phía sau:

“Đánh cho tôi! Đánh chết, đều tính do tôi!”

Hà, bạn xem, thật đúng là không biết trời cao đất dày mà tôi gây chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 154: Chương 95: Cô sắp đính hôn (1)

Editor: Norah

Người phụ nữ trung niên vừa trở thành nhà giàu mới nổi ở đế đô, nhà bọn họ không phải là làm địa ốc, cũng không phải giàu có lên bởi vì mỏ than đá, mà là bởi vì chuyện trong truyền thuyết ---- vé số.

Không sai, vé số.

Người phụ nữ trung niên thấy rằng, trên thế giới này không có tiền thì không làm được chuyện gì, sau khi bà đi ra khỏi tứ hợp viện này, bà liền nổi giận đùng đùng đi ra ngoài.

Chỉ là bà mới vừa đi ra không bao xa, liền thấy một đám thanh niên vô công rồi nghề chum ở một chỗ hút thuốc, vừa nhìn đã biết là côn đồ đầu đường, thanh niên không nghề nghiệp.

Trong lòng nảy ra một kế, bà đi lên trước, lấy ra một xấp tiền từ bên trong cái túi phiên bản giới hạn của mình, trực tiếp ném ở trước mặt đám thanh niên, để cho bọn họ làm việc cho bà.

Quả nhiên sau khi những thanh niên đó nhìn thấy xấp tiền kia, ánh mắt liền tròn.

“Đây là ứng trước cho các người, sau khi chuyện thành công, tôi sẽ trả cho các người thêm một phần.” Chỉ cần là giúp bà lên giọng, bà chính là đập nhiều tiền hơn nữa cũng vui vẻ.

Đám không nghề nghiệp nhìn đối phương lẫn nhau một cái, sau khi đạt được nhận thức chung, liền vui vẻ đi theo người phụ nữ trung niên đến một tứ hợp viện.

Chỉ là không ngờ, bọn họ vừa mới bước vào trong tứ hợp viện, người phụ nữ trung niên liền bắt đầu kêu gào lên.

Rõ ràng tiền này cũng phải là dễ dàng kiếm tới tay như vậy.

Vì vậy, lúc An Nhiên từ trong phòng bọn họ đi ra, người phụ nữ trung niên kêu gào càng kêu ngao lên.

“Con bé chết tiệt kia, hạ mình nói xin lỗi tôi, nếu không thì, tôi làm cho các người đẹp mặt!” Bảy tám tên côn đồ đứng phía sau người phụ nữ trung niên, ăn mặc đều là hình thù kỳ lạ quái dị, tóc thì đủ màu sắc.

Về mặt Hàn Tri kinh ngạc nhìn người phụ nữ trung niên.

Dám ở trước mặt An Nhiên mắng người của cô, bà già này thật đúng là người đầu tiên trong lịch sử, bà đây hoàn toàn chính là liều mạng!

Về mặt An Nhiên vẫn không có biến đổi, về mặt Phó Quân Hoàng đã biến đổi trước.

Anh khề bước về phía trước, ánh mắt lạnh lẽo như băng: “Bà nói, cái gì!” Hoàn toàn không phải là câu nghi vấn, mà là đe dọa thật sự.

Người phụ nữ trung niên bị nhìn mà đáy lòng run lên, nhưng mà sau khi nhớ đến người đứng phía sau, bà kiên cường nói với người phía sau: “Giải quyết bọn họ, đến lúc đó tôi liền cho các người số tiền còn lại.”

Nhân tính luôn luôn tham lam, sau khi bọn gã cầm số tiền thứ nhất, liền biết người phụ nữ này là một người có tiền, sao bọn họ có thể buông tha cơ hội kiếm tiền dễ dàng như vậy chứ?

“Tôi nói chị, cái này không thể được, vừa nhìn người đàn ông kia cũng biết là rất khó đối phó, nếu như thù lao của bà không thể làm cho chúng tôi hài

lòng, chúng tôi...”

Ồ, đây hoàn toàn chính là trả giá.

Nếu là lúc trước, người phụ nữ trung niên nhất định sẽ chửi ầm lên, nhưng mà bây giờ bà không thiếu nhất chính là tiền, bây giờ bà thiếu chính là một chút sức lực!

“Xong chuyện thì tùy tiện các người muốn!” Mặc dù người phụ nữ trung niên kia nói như vậy, nhưng mà vẫn không nhịn được trừng bọn họ một cái.

Mấy người không nghề nghiệp nghe thấy người phụ nữ trung niên nói như vậy, dĩ nhiên bọn họ bật cười.

Ở đây bất quá chỉ có ba người, còn có một người là một phụ nữ, sao bọn họ tổng cộng có tám người không giải quyết được bọn họ chứ?

“Hà, thật đúng là xin lỗi, lấy tiền tài của người giúp người tiêu tai, đúng là đạo lý hiển nhiên, các người muốn trách thì trách mình không nên chọc vào người không nên dây vào đi.” Một gã tóc đỏ thoát nhìn như là người cầm đầu trong đám không nghề nghiệp bóp nhẹ nắm đấm của mình, bọn họ cười cười với An Nhiên.

“Vậy phải xem, cậu có mạng để tiêu tiền này hay không.” Ánh mắt An Nhiên trong trẻo lạnh lùng, vẻ mặt càng lạnh nhạt, giọng nói lạnh lẽo như băng.

Hàn Tri bất giác lui từng bước về phía sau.

Anh biết mấy kẻ côn đồ này hoàn toàn không phải là đối thủ của An Nhiên và Phó Quân Hoàng, đừng nói là hai người, chỉ cần bất cứ một người trong bọn họ, cũng có thể dễ dàng giải quyết xong đám côn đồ này.

“Đưa nhỏ xấu xa chính là đưa nhỏ xấu xa, quả thực là không biết trời cao đất dày!” Gã tóc đỏ trào phúng nói, sau đó nói với người phụ nữ trung niên vẫn đứng ở chỗ cũ một bên: “Chị, người vẫn nên đến đứng một bên đi, để tránh đến lúc đó làm tổn thương đến người, vậy sẽ không tốt.”

Người phụ nữ trung niên suy nghĩ một chút cũng đúng, ngay sau đó liền lùi đến cạnh cửa, ánh mắt lại vô tình hoặc cố ý dừng ở trên người Phó Quân Hoàng.

Bà phát hiện, người đàn ông đáng ghét kia đúng là hơi đáng ghét, thế nhưng vóc người thật đúng là rất tốt, thậm chí còn làm cho bà thoáng động lòng. Chờ chuyện này trôi qua, tốt hơn là bà thương lượng một chút với người đàn ông kia, để anh làm người đàn ông của bà, nếu như thực sự không được thì bà liền bực anh lại, người đàn ông như vậy, ở trên đời này đúng là không thấy nhiều.

Cũng lúc người phụ nữ trung niên còn đang suy nghĩ miên man, An Nhiên đã chậm rãi bước xuống cầu thang.

An Nhiên vừa mới bước một bước thì Phó Quân Hoàng lập tức kéo cô lại.

An Nhiên nhìn anh một lát rồi chuyển ánh mắt nhìn nghiêng vào hông anh: “Anh đợi ở đây đi.”

Phó Quân Hoàng đương nhiên biết ánh mắt cô có ý gì, chính là ghét bỏ anh đang bị thương.

Phó Quân Hoàng bất đắc dĩ, đành đứng tại chỗ, bất động.

Nhìn thấy An Nhiên xuống dưới một mình, vẻ mặt của gã tóc đỏ trở nên kỳ quặc.

Thời gian gã lẫn lộn bên ngoài xem như không ngắn, mặc dù nghe qua không nhiều chuyện về tư hợp viện này nhưng cũng có nghe kể, chẳng qua chuyện này cũng không đủ để ngăn cản gã kiếm tiền đúng không?

Gã tóc đỏ gặp qua không ít người, da.nlze.qu.ydo?nn nhưng người không giận mà tự uy giống như An Nhiên và Phó Quân Hoàng thì gã hiếm khi gặp. Đại khái trong lòng gã hiểu rõ thân phận của bọn họ không đơn giản, nhưng thân phận không đơn giản thì thế nào, dù sao thì bọn gã cũng chỉ là một đám vô công rồi nghề, sau khi làm xong vụ này bọn gã có thể ôm tiền rồi bỏ chạy.

Đến lúc đó cho dù quyền thế của bọn họ lớn thì cũng không thể nào tìm thấy bọn gã.

“Sao thế này, chồng của cô không dám xuống dưới sao?” Gã tóc đỏ cười bí ối, đến khi An Nhiên đến gần, gã mới phát hiện bộ dạng của cô gái trước mắt này không phải xinh đẹp bình thường, chẳng những ngũ quan tinh xảo mà trên người cô còn có khí chất riêng biệt, toàn thân cô như thu hút người khác, cực kỳ kinh diễm(*).

(*) Kinh diễm: bị làm cho kinh ngạc bởi cái gì đó quá đẹp.

Nếu có thể đặt cô dưới thân, chắc chắn cảm giác sẽ càng tốt.

An Nhiên dĩ nhiên nhìn ra ý tứ không hề che dấu trong ánh mắt gã tóc đỏ, cô cười lạnh: “Đối phó với các người vốn không cần anh ấy ra tay.” Nói xong, An Nhiên đánh một quyền mạnh vào thẳng sống mũi gã tóc đỏ.

Gã tóc đỏ lập tức choáng váng, cơ thể gã bất giác bắt đầu lui về phía sau, cuối cùng do hai chân vấp vào nhau nên té ngã trên mặt đất một cách nặng nề.

“Nhớ kỹ tất cả mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay.” An Nhiên nhanh chóng đứng ở trước người gã tóc đỏ, từ trên cao nhìn xuống gã.

Lúc gã tóc đỏ ôm mũi của mình đau đớn khó chịu, An Nhiên liền không hề khách khí đạp gã một cước.

Đám người vô công rồi việc còn lại nhìn thấy đại ca của mình bị người khác chinh như vậy, đương nhiên là không cam tâm, bọn chúng nhanh chóng cùng nhau tấn công cô.

“Giết chết cô ta!” Mặc dù cả người gã tóc đỏ đều co quắp lại do đau đớn, nhưng thực tế gã vẫn không quên lớn tiếng gào thét.

Người phụ nữ trung niên vẫn luôn nhàn nhã đứng ở công, cuối cùng do đứng quá mệt nên bà trực tiếp ngồi thẳng xuống đất.

Bà vẫn đang suy nghĩ kế hoạch làm sao để thu Phó Quân Hoàng vào nhóm hậu cung của mình.

Chỉ là lúc bà vẫn đang tính toán, còn đánh chưa bao lâu thì lúc này toàn bộ bảy tám tên côn đồ đều ngã trên mặt đất, một đám người đau đớn rên rỉ thành tiếng.

Người phụ nữ trung niên hoàn toàn không ngờ tình huống sẽ thành như vậy, có chuyện gì với đám người này vậy, sao đánh có con nhóc cũng đánh không lại.

“Một lũ phế vật! Tôi sẽ không cho các cậu số tiền còn lại! Các cậu là một lũ phế vật!” Người phụ nữ trung niên có vẻ rất tức giận, ở trong mắt bà thì đây chính là ném đi một vạn đồng!

Nếu không phải bởi vì gã tóc đỏ bị An Nhiên đánh không dậy được, gã nhất định sẽ đánh bà già kia răng rơi đầy đất.

“Các người chờ đấy, chờ đấy!” Ngay từ lúc gã tóc đỏ bị đánh ngã thì gã nhanh chóng gọi điện thoại cho vị đại ca mà gã vừa mới quen biết không lâu, ở nơi hỗn loạn như đề đô này, nếu như nói không có người bảo bọc thì chắc chắn chỉ có con đường chết.

An Nhiên nở nụ cười, không phải cô cười gã tóc đỏ vừa nói ra những lời đe dọa mà là người phụ nữ trung niên kia đến bây giờ vẫn chưa đi, còn chờ ở trong này làm cái gì?

Người phụ nữ trung niên cảm theo túi của mình, đi đến công dưới ánh mắt lạnh nhạt của An Nhiên, ánh mắt bà vẫn luôn đặt trên người Phó Quân Hoàng, nở một nụ cười tự cho là xinh đẹp động lòng người.

“Tôi nói soái ca này, hay là cậu đi theo tôi đi. Sau khi cậu đi theo tôi, tôi nhất định sẽ cho cậu sống những ngày xa hoa nhất, miễn là cậu làm cho tôi một chuyện, trở thành người của tôi.”

Người phụ nữ trung niên vừa mới nói xong câu đấy thì An Nhiên nhìn thấy vẻ mặt của Phó Quân Hoàng cứng ngắc lại, sau đó cô không hề nể mặt anh mà hoàn toàn quay lưng lại, phá lên cười ha ha.

Lão soái ca nhà cô, vậy mà lão soái ca mặt than (*) lại bị một người phụ nữ trung niên nhìn trúng, còn tuyên bố muốn bao dưỡng anh. Đây là chuyện buồn cười biết bao.

(*) Mặt than: chỉ người mà ít khi thể hiện cảm xúc trên khuôn mặt, phần lớn khuôn mặt khá cứng và ít có cảm xúc.

Sắc mặt Phó Quân Hoàng lập tức lạnh xuống.

Hắn Tri ở gần anh nhất không tự chủ được bước chân mà lui về phía sau, lui về phía sau, lui về phía sau... Áp khí quanh người Phó Quân Hoàng lúc này thật sự là rất thấp làm cho mọi người không thở được.

Nhưng người phụ nữ trung niên kia vẫn chưa biết tốt xấu, cũng không biết có phải não của bà bị tiền dán lại hay không mà vẫn không biết sống chết như trước tiếp tục nói:

“Mỗi tháng tôi có thể cho cậu từ ba vạn đến mười vạn, đương nhiên giá bao nhiêu là tùy thuộc vào trình độ hầu hạ của cậu có tốt hay không, nếu như cậu hầu hạ không đạt yêu cầu, số tiền này tôi nhất định sẽ không đưa cho cậu. Nhưng mà trước khi cậu muốn ở bên cạnh tôi thì trước tiên phải làm kiểm tra toàn thân, để tránh có vi khuẩn không tốt trên người cậu truyền sang tôi, đến lúc đó thì không xong rồi.” Người phụ nữ trung niên vừa nói vừa vô cùng soi mói liếc Phó Quân Hoàng.

An Nhiên đã hoàn toàn không ngừng được, vốn chỉ là nhún vai đè nén tiếng cười, lần này rốt cuộc hoàn toàn phá lên cười.

An Nhiên ôm bụng, cơ thể vì cười mà không ngừng run run, cái tay còn lại chỉ vào Phó Quân Hoàng, cười ra nước mắt:

“Ha ha, lão soái ca, mau nhìn xem, có người bao dưỡng anh kia, em lớn như vậy vẫn chưa từng thấy chuyện như vậy đâu.”

Sắc mặt Phó Quân Hoàng càng đen hơn.

Lúc người phụ nữ trung niên còn muốn nói thêm gì đó thì chỉ nghe phịch một tiếng, một luồng nhiệt nóng xẹt qua vành tai người phụ nữ trung niên, bà lập tức sững sờ, sau đó cảm giác cực kỳ đau đớn từ vành tai nhanh chóng truyền xuống, bà đưa tay lên sờ, trên tay nhuộm một mảng đỏ tươi.

Ngay lập tức giọng gào thét the thé của người phụ nữ trung niên vang lên.

Mà lúc bà phản ứng kịp là cái gì làm bà bị thương thì trong tầm mắt của bà xuất hiện một khẩu súng lục tinh xảo xinh xắn, mà cò súng đang nắm chắc trong tay Phó Quân Hoàng.

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, toàn bộ tứ hợp viện đều yên tĩnh trở lại.

Mà mấy tên côn đồ kia vốn đều là còn nằm trên mặt đất không ngừng đau đớn rên rỉ cũng toàn bộ đều ngậm miệng không nói trong nháy mắt.

Đó là súng, là súng thật.

Vậy mà cũng đúng lúc này, cửa bị mạnh mẽ phá vỡ, giọng nói lập tức truyền đến, chính là truyền đến một giọng nói mười phần rõ ràng:

“Ai ức hiếp người anh em của Triệu Tứ tôi? Đứng ra đây cho ông!”

Người đi vào là một người cao to, gã rất là cường tráng, làn da ngăm đen, dáng dấp ngũ quan rất dọa người, giọng nói ồm ồm, nếu là người nhát gan thì nhìn gã cũng sẽ bị dọa đến mức ngủ không yên.

Vậy mà lúc An Nhiên nhìn người tới, mặt mày hơi đành lại, ngay sau đó xoay người rời đi, đi tới bên cạnh Phó Quân Hoàng, còn không quên trêu ghẹo nhìn anh một cái nói:

“Lão soái ca, sau này em cũng cho anh tiền công nha, xem anh có thể hầu hạ em thoải mái hơn không.”

Thấy vẻ mặt đáng yêu của bảo bối nhà mình, Phó Quân Hoàng trực tiếp đưa tay ôm chặt cô vào trong ngực của mình, trước mặt mọi người, trực tiếp cúi xuống hôn lên môi cô nhóc.

Hàn Tri hoàn toàn là giấu bản thân ở phía sau cây cột, bây giờ Phó Quân Hoàng thật sự là càng ngày càng coi mờ, thật là ở nơi nào cũng có thể đùa giỡn ra tình cảm.

Triệu Tứ thấy không ai quan tâm mình lúc gã thấy anh em nhà mình nằm đầy đất, lập tức giận dữ.

Ở trong phạm vi khu vực này, bọn côn đồ đều là thuộc về trông coi của gã, gã nhớ rõ những người này gã mới vừa thu dưới trướng không bao lâu. Nhưng mà chính là bọn thủ hạ mới không bao lâu thì người liền bị thương, nếu như Triệu Tứ gã không cho bọn họ công đạo, sau này gã còn có chỗ đứng thế nào trước mặt các anh em chứ?

Lần này gã mang không nhiều người tới lắm, nhưng cũng không ít, có khoảng hai mươi người, thoát nhìn một màn đông nghìn nghịt, ít nhất ở trên khí thế rất đủ.

“Hỏi lại các người một lần, là ai đánh anh em của tôi!” Giọng nói Triệu Tứ rất trầm thấp, ánh mắt gã khó chịu đảo một vòng trong đám người, cuối cùng ánh mắt dừng ở trên người phụ nữ trung niên, hung ác nói: “Có phải là bà hay không?”

“Không, không phải tôi, là bọn họ!” Giọng nói của người phụ nữ trung niên bị Triệu Tứ trùng trùng không nhận được đều đang phát run, người này đơn giản chính là một vũ phu vô lễ thô bạo.

Dĩ nhiên người mà người phụ nữ trung niên chỉ là An Nhiên và Phó Quân Hoàng, mà lúc này An Nhiên và Phó Quân Hoàng đã sớm kết thúc nộ hôn kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cần Chiều Vợ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: chương 95: Cô sẽ đính hôn (2)

Editor: Norah

Nhưng mà lúc Triệu Tứ nhìn đến An Nhiên, đáy lòng hiện lên chút nghi ngờ, gã hình như đã gặp người phụ nữ kia ở nơi nào, nhưng mà rốt cuộc gặp qua ở nơi nào, ngay cả chính gã cũng quên mất.

“Chính là các người đánh anh em của tôi bị thương sao? Các người nói chuyện này chúng ta nên tính như thế nào, hả?” Triệu Tứ thâm độc nhìn An Nhiên và Phó Quân Hoàng.

Phó Quân Hoàng nhắc chân muốn đi xuống, lại bị An Nhiên ngăn cản.

Lần này quá nhiều người, nếu như chơi đùa đánh cả đám, lão soái ca không chừng thật đúng là lại bị thương, hơn nữa đến lúc đó đồ vật bên trong viện này nhất định sẽ hư hại không ít, đừng nhìn viện này vô cùng cũ kỹ, những thứ này đều là đồ cổ, đều là của quý, này nếu như hỏng rồi, đến lúc đó còn

không biết chú Vương sẽ trách móc cô như thế nào đây.

“Triệu Tứ, khi nào thì người của anh bắt đầu đối xử hung ác thế?” An Nhiên giống như biết Triệu Tứ, cô dựa vào ở trên người Phó Quân Hoàng, ánh mắt trong trẻo mà lại lạnh lùng dừng ở trên người Triệu Tứ cường tráng kia.

Triệu Tứ sùng sốt, ngay sau đó hừ lạnh nói: “Người của tôi muốn làm chuyện gì, còn chưa tới lượt các người quản!” Làm chuyện hung ác này, sau khi quay về gã sẽ điều tra chuyện này, gã sẽ không vì một người ngoài mà vô duyên vô cớ ra tay với anh em của mình.

“Thật sao? Vậy có phải tôi nên tìm người khác đến quản hay không?” An Nhiên xem nữa là quên mất người quản lý chủ yếu là ai, bất kể là ai, nhưng mà tất cả mọi người phải nghe lời của Vương Thế Kiệt, ánh mắt cô lạnh lùng: “Nói ví dụ như, Vương Thế Kiệt?”

Sau khi Vương Thế Kiệt gia nhập Vô Xá, lúc đầu anh đi theo làm việc bên cạnh Sở An Tu, qua tài liệu cấp dưới đưa lên, cuối cùng An Nhiên để cho Lãnh Hạo giao thế lực bên này cho anh, xem như An Nhiên nhìn người tương đối chính xác, Vương Thế Kiệt người này hơi yêu thích đùa giỡn, thế nhưng trên việc nghiêm chỉnh tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm.

Trong nháy mắt Triệu Tứ cả kinh, người phụ nữ này biết Vương Thế Kiệt sao?

Trước kia người quản lý của bọn họ không phải là Vương Thế Kiệt, đây cũng chính là gần nửa tháng trước mới thay người tới, lúc đầu không có ai phục oắt con còn trong trường kia, thế nhưng Vương Thế Kiệt người nọ thật đúng là tà đạo, dường như anh mời tất cả anh em uống rượu suốt đêm ở chung một chỗ, đám đàn ông chính là cảm thấy kỳ lạ, thời gian một đêm đó, bọn họ liền tin phục Vương Thế Kiệt.

Ở trên bàn rượu có thể nhìn ra phẩm hạnh của một người, ở trong mắt Triệu Tứ, Vương Thế Kiệt tuyệt đối là một người có thể vì giúp anh em mà không tiếc cả mạng sống, bọn họ không muốn cái gì khác, chính là muốn người lãnh đạo như vậy là được, còn lại đều là vô nghĩa.

Thấy Triệu Tứ không nói lời nào, An Nhiên hơi nhíu mày: “Sao? Không biết Vương Thế Kiệt sao? Vậy thì biết Tô Mục không?”

Tô Mục, lão đại trước kia đã thăng chức đi rồi của bọn họ.

Ánh mắt Triệu Tứ vẫn luôn dừng ở trên người An Nhiên, nhìn người đó rất quen mắt, nhưng mà gã chính là không nhớ nổi, rốt cuộc là mình đã gặp qua cô ở nơi nào.

Đột nhiên, trong đầu Triệu Tứ dần hiện ra một người.

Người đó là, người đó ----

Trong nháy mắt sắc mặt Triệu Tứ trắng bệch, đúng là gã nghe không ít sự tích về người nọ, gã đã nói sao cô quen mắt như vậy, gã đã gặp cô, đó là trong một cuộc họp động viên, xa xa gã nhìn thấy người đó được bọn họ trong phòng sùng bái, đứng ở trên bục giảng, lạnh nhạt kể chuyện, cuối cùng, cô cúi người nói với mọi người: “Cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người cuối cùng lựa chọn tin tưởng tôi.”

Chỉ là không ngờ, vậy mà gã tận mắt thấy người sống!

“Quân ----” Chữ chủ còn chưa nói ra, giọng nói An Nhiên liền truyền đến.

“Tất cả đều không biết sao? Không sao, chúng ta có thể từ từ làm.”

Thân thể Triệu Tứ đều mềm xuống, gã nhìn An Nhiên cũng bắt đầu lắp bắp: “Không, không phải, biết, biết.” Gã không phải người ngu, nếu vào lúc này quân chủ cất ngang lời của gã, chính là không muốn bại lộ thân phận của mình: “Nếu, nếu tiểu thư người biết lão đại Vương và lão đại Tô, vậy thì, vậy thì chuyện này coi như xong.”

An Nhiên chế nhạo: “Đám người kia...”

“Tiểu thư người yên tâm, yên tâm, tôi sẽ dạy dỗ những người này thật tốt, thật sự là xin lỗi.” Triệu Tứ chỉ thiếu chút nữa là cúi đầu khom lưng rồi.

Đối với chuyển biến muốn tìm cái chết đột nhiên xuất hiện làm cho tất cả mọi người không có cách nào chấp nhận, chuyển biến này có phần cũng quá nhanh rồi.

“Lão đại, nhưng mà người phụ nữ kia...” Gã tóc đỏ ôm sống mũi của mình, còn dự định tiếp tục tố cáo hành vi của An Nhiên.

“Câm miệng!” Thế nhưng lời của gã tóc đỏ còn chưa nói hết, đã bị một tiếng của Triệu Tứ gọi trở về, sau đó quay đầu lại lần nữa, nhìn An Nhiên: “Thật sự là xin lỗi, cái này chúng tôi đi, lập tức liền rời đi.” Nói xong, phất tay với đám đàn em phía sau, cho người đưa đám người trên mặt đất đi.

Toàn bộ quá trình không có dây dưa chút nào, nhìn người phụ nữ trung niên thì xem thế là đủ rồi.

Lúc Triệu Tứ mang người đi, người phụ nữ trung niên còn chạy đi tới, nói với Triệu Tứ: “Anh là lão đại của đám người đó sao? Người của anh cầm tiền của tôi, đó chính là nói cậu ta thu tiền thay anh? Anh đã thu tiền của tôi, tại sao không dạy dỗ con bé dê tiện kia? Các người cho là tiền của tôi chính là lấy không sao? Tôi nói cho các người biết, không có cửa đâu!”

Lời nói của người phụ nữ trung niên làm cho vẻ mặt của Triệu Tứ trở nên càng dữ tợn: “Con bé dê tiện? Bà muốn đâm đầu vào chỗ chết đây!” Âm thanh

dừng lại, một cái tát không chút lưu tình nào rơi ở trên người phụ nữ trung niên, người phụ nữ trung niên sợ y một lúc, gương mặt vốn sưng đỏ lại càng thêm không thể nhìn.

Người phụ nữ trung niên ngã trên mặt đất, sự đau đớn trên mặt làm cho bà ngay cả nói cũng không nói được.

“Thật có lỗi thật có lỗi, tôi lập tức xử lý xong chuyện ở đây.” Triệu Tứ với vẻ mặt dữ tợn lập tức quay đầu, cúi đầu khom lưng với An Nhiên, không ngừng khom lưng, nhưng mà ánh mắt của gã căn bản không dám đối diện với An Nhiên, một tay gã kéo người phụ nữ trung niên ra khỏi tứ hợp viện, tiện thể, còn đóng lại cổng lớn của tứ hợp viện.

Xe đều dừng ở bên ngoài ngõ nhỏ, không khí dọc theo đường đi rất là đè nén, đến khi một gã đàn em trong đó không nhìn được, hỏi:

“Lão đại, anh làm gì mà phải sợ người phụ nữ kia vậy? Thân phận của cô ta rất lợi hại đúng không? Không phải là cô ta biết tên anh Vương và anh Tô sao? Lăn lộn ở đây, có ai không biết tên của bọn họ chứ?” Đến nỗi sợ như vậy sao?

Bốp ----

Một cú đánh không chút lưu tình rơi ở trên đỉnh đầu của gã đàn em, Triệu Tứ xoay người trở về, sau khi phát hiện đã không thấy được tứ hợp viện, gã mới thở phào một cái: “Bọn mày biết cái rắc gì! Cô ấy chính là người bọn mày muốn gặp, nhưng mà chính là không gặp được!”

“Ai?” Toàn bộ ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người Triệu Tứ, ngay cả gã tóc đỏ được diu cũng không nhìn được đưa ánh mắt dừng ở trên người Triệu Tứ.

Triệu Tứ che mặt, nghĩ nghĩ lời mình vừa nói thật đúng là không đủ chặt chẽ: “Người lãnh đạo trực tiếp của chúng ta, vị cao nhất kia.”

Vị cao nhất kia sao?

Đó không phải là ----

Đó không phải là người trong truyền thuyết ----

Quân chủ sao!

“Anh nói người đàn ông kia là quân chủ của chúng ta sao? Quân chủ trong truyền thuyết kia sao?” Một đàn em trong đó phản khởi: “Em cũng cảm thấy khí chất của người đó rất không giống người thường, vừa nhìn thì đã biết là người có địa vị cao, anh ấy...”

Bốp ----

Lại là một cú đánh hung hăng!

“Ai nói với cậu cô ấy là nam hả?” Triệu Tứ hừ lạnh, ngay sau đó ánh mắt dừng ở trên người gã tóc đỏ có sắc mặt đã sớm trở nên cực kỳ trắng xanh, vẻ mặt thâm độc: “Cậu đúng là có tiền đồ, mới vừa đến chưa tới vài ngày đã trêu chọc người nọ trong truyền thuyết, cậu thật là lợi hại.”

Tất cả mọi người đều sùng sốt.

Chẳng lẽ...

Cô bé kia, người phụ nữ lạnh lùng kia mới là quân chủ sao?

Sắc mặt gã tóc đỏ đã hoàn toàn từ trắng xanh biến thành trắng bệch rồi.

Mà vẻ mặt bọn đàn em đi theo gã tóc đỏ lúc trước cũng rất khó coi, giống như hết hy vọng, bọn họ giống như muốn chết rồi.

Trời ạ, vậy mà bọn họ lại trêu chọc đến quân chủ, bọn họ vậy mà lại vẫ ra tay với quân chủ, bọn họ...

Bọn họ đều làm cái gì vậy chứ!

“Tôi nói cho các cậu biết, tốt nhất thả tôi ra, bằng không tôi làm cho các người đẹp mặt!” Lúc này người phụ nữ trung niên bị gã đàn em áp chế trong tay đang kêu gào lớn tiếng.

Ánh mắt Triệu Tứ dừng ở trên người phụ nữ trung niên đang kêu gào, cười dữ tợn: “Bà có rất nhiều tiền đúng không? Vậy thì bà sẽ dùng số tiền đó của bà đặt mua cho mình ngôi mộ tốt một chút đi.”

Người phụ nữ này, bọn họ nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bà.

Nếu không phải là bởi vì bà, bọn họ cũng không trêu chọc đến quân chủ, cũng sẽ không chọc quân chủ không thoải mái rồi.

“An Nhiên An Nhiên, rốt cuộc tại sao cô biết lão đại của bọn họ? Xem ra cô biết rất là nhiều người nha.” Vẻ mặt Hàn Tri vô cùng kỳ diệu nhìn An Nhiên, khuôn mặt sùng bái.

An Nhiên cười cười: “Bạn bè tương đối nhiều mà thôi.”

Về mặt Hàn Trì hâm mộ: “Sao tôi lại không có bạn bè lợi hại như vậy chứ?” Chẳng qua là nói một cái tên là có thể làm cho người ta sợ đến như vậy, bộ dạng thật là lợi hại.”

Lúc An Nhiên và Phó Quân Hoàng trở lại phòng làm việc của chú Vương, chú Vương đã vớt lễ phục được gói kỹ cho họ: “Quần áo đều ở đây, các con thử nhanh lên một chút, xem có chỗ nào không ổn, lão già ông sửa cho các con một chút.”

An Nhiên và Phó Quân Hoàng hiểu rõ cười cười, An Nhiên ôm lễ phục của mình đi vào phòng trong thay quần áo.

Lễ phục của An Nhiên là một bộ lễ phục dạ hội cúp ngực màu xanh nhạt, đối với chiều cao của An Nhiên, trong đêm sinh nhật kia của cô, nhất định là phải mang giày cao gót, chú Vương cũng đã chuẩn bị giày phối hợp.

Âu phục của Phó Quân Hoàng và lễ phục dạ hội của An Nhiên là đồng bộ, chẳng qua âu phục của anh không giống ở chỗ là màu xanh đậm, mặc ở trên người anh rất là vừa người.

“Ừ, quả nhiên thẳng nhóc thối con chính là cái giá áo trời sinh quần áo của lão già ông mặc ở trên người con, cảm giác chính là không giống người thường.” Chú Vương vỗ bả vai của Phó Quân Hoàng, cười ha ha.

Lúc An Nhiên kéo cửa đi ra, cả người Phó Quân Hoàng đều ngơ ngác ngay tại chỗ, bên trong ánh mắt đen nhánh thắm đầy ánh lửa khác thường.

Một cái váy cúp ngực dài, kiểu dáng rất đơn giản, cũng không có thiết kế phức tạp, thế nhưng cảm giác chính là sau khi An Nhiên mặc vào lễ phục này, khí chất toàn thân cũng hoàn toàn không giống bình thường, thoát nhìn dường như càng thêm cao quý.

Lúc An Nhiên nhìn thấy Phó Quân Hoàng, giữa ánh mắt cũng xẹt qua một tia kinh diễm.

“Tay nghề của chú Vương đúng là không giống người khác.” Đây là cảm thán từ tận đáy lòng của An Nhiên.

Phó Quân Hoàng cũng không nói cái gì, chỉ là đứng ở chỗ đó, cho dù là mặt than, ánh mắt sắc bén, nhưng mà trên người anh cũng không nhận được tản ra khí chất cao quý, toàn bộ là bộ dáng của một công tử cao quý.

Thấy hai người đứng chung một chỗ, chú Vương hài lòng cười cười, sau đó sau khi vòng quanh hai người vài vòng, chú Vương mới gật đầu nói:

“Không có chỗ nào phải sửa, các con lấy về đi, không biết đến lúc lễ trưởng thành của con nhóc con, có một chỗ cho lão già ông hay không đây?”

An Nhiên nở nụ cười: “Ai cũng có thể không có, nhưng mà không thể không có chú Vương người.”

“Con nhóc con chính là miệng ngọt, biết lão già ông thích nghe cái gì.” Chú Vương cười híp mắt nhìn An Nhiên, ngay sau đó ánh mắt dừng ở trên người Phó Quân Hoàng: “Không giống người nào đó, chỉ biết mặc quần áo, cũng không biết nói chút gì.”

Phó Quân Hoàng hơi giật mình, lúc này mới đưa ánh mắt dừng ở trên người chú Vương.

“Cảm ơn.” Trong ánh mắt đen nhánh thắm độ ảm nhàn nhạt.

Người lớn tuổi rất kiêu ngạo quay đầu sang một bên: “Hiếm lạ.”

Thế nhưng trong đáy lòng vẫn là đắc ý nho nhỏ một chút.

Trên đường trở về, Phó Quân Hoàng nắm tay An Nhiên, tay còn lại xách quần áo của hai người.

“Bảo bối, những người hôm nay kia, em biết sao?”

“Người của em” An Nhiên nói thẳng.

Với khả năng thu được tin tức của Phó Quân Hoàng, An Nhiên tin tưởng bây giờ anh đã biết phần lớn thế lực của cô, chẳng qua là Vô Xá bí ẩn nhất, anh không thể nào tra ra chút nào.

Nói cho anh biết một phần, cũng không có gì là không thể.

Phó Quân Hoàng gật đầu, cứ như vậy đã nói rõ ràng.

“Sau này để cho người phía dưới của em đều chú ý một chút.” Phó Quân Hoàng nhớ tới mấy người hôm nay kia, bất giác nhíu mày: “Nếu như thiếu thủ hạ, anh cho em từ chỗ của anh...”

“Không cần, em không thiếu người. Nếu như người của em không đủ, em sẽ tìm anh mượn.” An Nhiên buồn cười nói.

“Nếu như, mệt mỏi, có anh.”

“Biết, biết, em một môi sẽ nói.” An Nhiên cười nói.

Sau khi lên xe, Phó Quân Hoàng thắt chặt đai an toàn cho An Nhiên, chỉ là lúc rời khỏi, anh khẽ chạm môi cô một chút, sau đó khéo môi anh mang ý cười khởi động xe, khởi động ở dưới ánh mắt hơi giật mình của An Nhiên.

Bên trong biệt thự trang trí kiểu thế kỷ Trung Âu.

Lại Tư cảm tấm thiệp mời xuất hiện ở trước cửa thư phòng, nhìn nhìn tấm thiệp mời trong tay, cuối cùng anh vẫn đưa tay gõ cánh cửa.

“Chủ nhân.”

“Vào đi.”

Lại Tư cung kính đẩy cửa đi vào, nhưng mà thiệp mời ở trên tay hơi buộc chặt.

“Sao vậy? Lại Tư thân ái của tôi cũng không phải là một người giấu diếm lời nói.” Ánh mắt người đàn ông mang mặt nạ dòi đi từ trên công việc, dừng ở trên vẻ mặt muốn nói lại thôi của Lại Tư.

Lại Tư hít một hơi thật sâu, cuối cùng vẫn đưa thiệp mời cầm trong tay đặt ở trên bàn làm việc của người đàn ông mang mặt nạ: “Chủ nhân, đây là thiệp mời.”

“Hả? Nhà ai?” Người đàn ông mang mặt nạ cũng không có đưa tay động vào thiệp mời, thuận miệng hỏi.

“Là người của Từ Tinh Ngưng đưa tới, là tham gia lễ trưởng thành của Phó An Nhiên.”

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve trên thiệp mời: “Sau đó thì sao? Có thể làm cho Lại Tư của tôi có phản ứng giống như thế này, xem ra không chỉ là có lễ trưởng thành đơn giản vậy?”

“Tin tức đáng tin, ngày đó Phó Quân Hoàng và Phó An Nhiên sẽ, đính hôn.”

Tay vuốt ve trên thiệp mời hơi dừng lại: “Đính hôn?” Giọng nói vẫn bình thản như trước, chỉ là Lại Tư hiểu rõ anh biết, rốt cuộc lúc này đáy lòng chủ nhân chất chứa lửa giận như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Bá Đạo Rất Cưng Chiều Vợ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.